Độc giả cân nhắc trước khi đọc!

E.L.James

3. Tự do

50 sắc thái

FIFTY SHADES FREED

imOne LD alphabooks

Dành tặng Mẹ

với tất cả lòng biết ơn của con!

Và dành tặng Cha yêu quý

Con luôn nhớ đến cha!

Lời giới thiệu

Trước khi đến tay các độc giả Việt Nam, hơn 50 triệu bản của bộ tiểu thuyết nóng bỏng này đã được phát hành và gây sốt toàn cầu. Chỉ trong một thời gian ngắn, bộ ba tiểu thuyết hướng tới độc giả người lớn đã tiêu thụ được một số lượng kỷ lục mà bất cứ nhà văn nào cũng khát khao. Rất nhiều người chưa bao giờ mua sách đã đến các cửa hàng sách để chọn mua. Đặc biệt hơn, cuốn tiểu thuyết còn được hàng triệu triệu phụ nữ dành mối quan tâm đặc biệt vì kiểu văn chương và nội dung mê hoặc quyến rũ của nó. Với sự bùng nổ về ấn bản cho một tiểu thuyết đầu tay trong thời gian ngắn, cùng sức hút khó cưỡng của nó đối với độc giả, bạn sẽ đặt ngay một câu hỏi: "Sự hấp dẫn của cuốn sách này là gì?" Tình dục - trung tâm của tác phẩm chứ không chỉ đóng vai trò gia vị thêm đậm đà cho một câu chuyện tình lãng mạn - chính là câu trả lời.

Tác phẩm kể về mối quan hệ tình ái rắc rối của cô sinh viên ngành văn xinh đẹp với một triệu phú trẻ thành đạt, người đứng đầu tập đoàn kinh doanh đa quốc gia khổng lồ nhưng có cuộc sống bí hiểm. Cô nữ sinh Anastasia Steele mới hai mươi hai tuổi, đầy trong sáng nhưng còn thiếu kinh nghiệm trường đời đã phải lòng Christian Grey bởi vẻ đẹp cuốn hút bí ẩn của anh ngay từ lần gặp đầu tiên. Với Grey, anh cũng không thể cưỡng lại sức hấp dẫn từ vẻ đẹp thầm kín, sự hóm hỉnh, tính độc lập của nàng Steele. Anh thừa nhận muốn có được cô, nhưng, theo cách … riêng.

Độc giả sẽ được tham gia vào một hành trình khám phá tâm hồn đầy đau khổ của Grey với nhiều phức cảm tình dục, sự đen tối và những cảnh "tra tấn" thể xác như nô lệ. Anh luôn luôn bị dằn vặt bởi con quỷ ẩn chứa trong con người mình và khát vọng kiểm soát mọi việc trong cuộc đời. Khi đôi tình nhân chìm trong mối quan hệ say đắm và đầy nhục cảm, Steele cũng dần phát hiện ra những khao khát bí mật của chính mình... Bị ám ảnh và đe dọa từ những bí mật đen tối và lối sống phóng đãng của Grey, với những hành động và tâm lý yêu đương khác lạ, Steele quyết chia tay. Song, thẳm sâu trong tâm khảm, ước muốn được ở bên anh vẫn hiện hữu và xâm chiếm tâm trí khi cô rời xa anh...

Sức hút của cuốn sách nằm ở những tình tiết mô tả sống động về sinh hoạt riêng tư của đôi tình nhân Grey và Steele. Những khát khao sâu thẳm nhất được bộc lộ; những đam mê bản năng nhất được thỏa mãn. Lối hành văn đó có thể sẽ khiến bạn sốc và nghĩ rằng có cần thiết phải mô tả thật chi tiết đến như vậy hay không trong một tiểu thuyết tình cảm, hoặc loạt tiểu thuyết này nằm ở phía nào của ranh giới giữa một tiểu thuyết tình cảm và một thên truyện hoa tình. Câu trả lời tùy vào thái độ của chính bạn mà thôi.

Theo quan điểm cá nhân tôi, tác giả E. L. James đã thành công khi chạm ngòi bút đến những ngóc ngách sâu thẳm nhất, khát khao nhất mà chúng ta thường đau khổ che đậy. Chính bởi sự dũng cảm đó mà tiểu thuyết đã khẳng định thêm tính rõ ràng của chân lý: bạn chỉ được lựa chọn một trong hai thứ

cho đời sống tình dục của mình, ĐÚNG hoặc THỎA MÃN.

Điều này có nghĩa thế nào? Hãy dõi theo một đoạn trao đổi qua email giữa Steele và Grey:

> ***"Ngài muốn biết vì sao em cảm thấy bối rối với ngài - ta nên dùng uyển ngữ nào để mô tả nhỉ - em đã bị đét đít, bị phạt, bị đánh... Ừm, trong suốt quá trình đó em cảm thấy bị hạ nhục, ê chề, mất hết phẩm cách và bị lạm dụng. Nhưng thật đáng xấu hổ, ngài đã đúng, em bị kích thích, chuyện này thì em không ngờ đến được. Như ngài đã thấy rõ, những gì liên quan đến tình dục đều còn mới lạ với em - em chỉ ước gì mình có nhiều kinh nghiệm hơn để chuẩn bị tốt hơn. Sự thực là em đã sốc khi thấy mình bị kích thích."***

> ***"Đừng tốn công lo lắng về cảm giác, về tội lỗi, hay vì lẽ đúng sai, Ana. Em và tôi là những người trưởng thành tình nguyện đến với nhau và chúng ta làm những việc chỉ có hai chúng ta biết, đằng sau cánh cửa đóng kín. Em hãy giải phóng tâm trí để lắng nghe thể xác của mình hơn."***

Các bạn độc giả thân mến, qua đoạn hội thoại trên các bạn có liên tưởng nào đến cuộc sống phòng the của chính mình hay không?

Trải qua nhiều năm nghiên cứu về tình dục học, tôi nhận thấy một trong những nguyên nhân lớn gây ra sự đổ vỡ hoặc làm giảm chất lượng đời sống tình dục của mọi người, đó là những kiến thức về giới tính và thái độ học hỏi của chúng ta còn hạn chế. Nhiều người cho rằng tình dục thì cần gì phải học, ai mà chẳng biết, ai mà chẳng làm được. Đấy là một thực tế buồn. Trong cuộc đời, có những việc bạn làm nhưng bạn chẳng hiểu gì về bản chất cả. Đơn cử như việc đi xe máy. Bạn có thể chạy xe thành thạo trên phố đông, lạng lách đánh võng từ nhà đến cơ quan, từ cơ quan về nhà và số km đi được lên tới vài chục nghìn. Nhưng một ngày xe máy của bạn bị hỏng, bạn có chữa được không? Bạn vẫn cần đưa xe ra xưởng sửa xe máy để cho người có chuyên môn giúp bạn. Với đời sống tình dục cũng như vậy. Vẫn có nhiều người nghĩ rằng họ đã yêu, đã quan hệ, đã sinh con đẻ cái v.v… thì biết hết mọi thứ rồi - không cần phải học nữa. Nhưng một ngày kia, khi có chuyện đổ vỡ trong cuộc sống lứa đôi hoặc những bế tắc trong chuyện chăn gối, họ mới nhận ra mình chẳng biết gì về tình dục hết.

Thưa các bạn độc giả nữ, chúng ta rất cần một thái độ học hỏi để đón nhận cuốn tiểu thuyết này. Nếu bạn thích thú khi thấy Steele, mỗi ngày một khám phá ra những khả năng tiềm ẩn và đam mê nhục cảm của chính cô ấy, từ một cô gái trinh trắng ngây thơ biến chuyển thành một mỹ nhân giàu kinh nghiệm phòng the, thì các bạn hãy dũng cảm cởi bỏ những rào cản cho chính mình để tiến đến một cuộc sống thăng hoa và chất lượng.

Thưa các bạn độc giả nam, quan hệ tình dục không chỉ là việc tính giao, mà đó là cả một nghệ thuật. Hãy học cách lắng nghe, hãy học cách quan sát tinh tế và trao lời yêu đương. Nếu bạn là người đàn ông có trách nhiệm với người phụ nữ của mình, chắc chắn bạn sẽ làm được.

Điều cuối cùng tôi muốn nói, một khi tình dục được nhìn nhận đúng đắn thì đạo đức sẽ tự do vượt thoát khỏi sự tác động của dục vọng để thăng hoa.

Một lần nữa, thái độ của bạn quyết định tất cả.

- ĐINH THÁI SƠN

Thạc sĩ Tình dục học và Phát triển con người.

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Lời mở đầu

Mẹ ơi! Mẹ ơi! Mẹ đang ngủ thiếp trên nền nhà. Mẹ nằm thế khá lâu rồi. Tôi chải tóc cho Mẹ, Mẹ vẫn thích thế mà nhưng mẹ không tỉnh dậy. Tôi lay gọi Mẹ. Mẹ ơi! Bụng tôi đói quặn lại. Ông ta không có ở đây. Tôi khát quá. Vào bếp, tôi kéo ghế lại gần bồn rửa bát và ghé môi uống một ngụm nước. Nước bắn tung tóe lên chiếc áo len dài tay màu xanh lơ tôi đang mặc. Mẹ vẫn ngủ say. Mẹ ơi dậy đi! Mẹ vẫn nằm im. Mẹ bị lạnh mất thôi. Tôi tìm chiếc chăn nhỏ của mình đắp lên người Mẹ. Tôi nằm xuống cạnh Mẹ trên nền nhà trải thảm màu xanh ố bẩn. Mẹ vẫn ngủ say. Tôi có hai chiếc ô tô đồ chơi. Chúng chạy trên nền nhà cạnh chỗ Mẹ đang nằm ngủ. Tôi tưởng Mẹ bị ốm. Tôi đi tìm đồ ăn. Trong tủ lạnh tôi thấy có hộp đậu Hà Lan. Nó lạnh buốt răng. Tôi chậm chạp nhấm nháp. Món này làm bụng tôi quặn thêm. Tôi ngủ bên cạnh Mẹ. Món đậu Hà Lan biến mất. Trong tủ lạnh còn một món gì đó, mùi là lạ. Tôi nếm thử và vị của nó đọng lại đầy trên lưỡi. Tôi thong thả ăn. Nó chẳng ngon lành gì. Tôi uống ngụm nước. Tôi nghịch mấy chiếc xe đồ chơi, rồi nằm ngủ bên cạnh Mẹ. Người Mẹ lạnh toát, mà Mẹ vẫn chưa tỉnh. Cánh cửa ra vào thình lình bật mở. Tôi đắp chiếc chăn phủ lên người Mẹ. Ông ta xuất hiện. *Chết tiệt. Chuyện quái gì xảy ra thế này? A, mụ đàn bà điên khùng khốn nạn. Đồ chết dẫm. Cút đi, thằng oắt mất dạy*. Ông ta đá tôi, đầu tôi đập xuống nền nhà, đau nhói. Ông ta cất tiếng gọi ai đó, rồi bỏ đi, khóa cánh cửa lại. Tôi nằm xuống cạnh Mẹ. Đầu vẫn còn đau nhức. Nữ nhân viên cảnh sát xuất hiện. Không. Không. Không. Đừng chạm vào cháu. Đừng chạm vào cháu. Đừng chạm vào cháu. Tôi vẫn cứ nằm cạnh mẹ. Không. Tránh xa cháu ra. Tôi thét lên. Mẹ ơi! Mẹ ơi! Tôi muốn có mẹ thôi. Tiếng gọi biến mất. Tôi không thể thốt nên lời. Mẹ không nghe được tiếng tôi gọi. Tôi không nói được nữa.

"Christian! Christian!" Giọng cô gọi gấp gáp, cố kéo anh ra khỏi cơn ác mộng nặng nề, tràn trề tuyệt vọng. "Em đây rồi. Em đây mà."

Anh choàng tỉnh, cô đang cúi xuống bên anh, vừa giữ hai vai anh vừa lay gọi. Nét mặt cô in hằn nỗi đau đớn, đôi mắt xanh lơ mở tròn đẫm lệ.

"Ana." Anh thì thào, giọng lạc đi vì còn hoảng sợ. "Em đấy à?"

"Vâng em đây."

"Anh vừa mơ..."

"Em biết. Em đây, em đây."

"Ana." Anh thầm thì gọi tên cô, như thể đọc lên câu thần chú xua đi nỗi kinh hoàng đang bao trùm lấy anh.

"Suỵt, em đây." Cô ôm siết lấy anh, âu yếm choàng tay quanh người anh, hơi ấm từ cô len lỏi sang thân thể anh, gạt đi những ảo ảnh tăm tối, chống lại nỗi sợ hãi vừa qua. Cô là ánh mặt trời, là nguồn sáng rạng ngời... cô là của anh.

"Thôi mà không phải gồng lên nữa đâu." Giọng anh trầm đục, hai tay ôm lấy cô.

“Vâng.”

“Như đã thề nguyện trước Chúa. Không ra lệnh nữa. Anh sẽ làm được. Chúng ta sẽ có cách.” Anh thốt lên những lời lẽ lộn xộn, pha trộn đủ cảm xúc, vừa xúc động, vừa bối rối, lại vừa sợ hãi.

“Vâng. Được rồi. Sẽ có cách,” cô thì thầm đáp, rồi hôn phớt lên môi anh, khiến anh im lặng và kéo anh trở về thực tại.

Chương một

Qua những khe hở trên tán ô che nắng sọc xanh, tôi nhìn ngắm bầu trời xanh ngăn ngắt, bầu trời xanh nhất trên hành tinh, cái sắc xanh mùa hạ, màu xanh đặc trưng Địa Trung Hải. Tôi hít lấy một hơi dài khoan khoái. Christian nằm kề bên tôi, duỗi mình thoải mái trên ghế tắm nắng. Chồng tôi đây, vô cùng bảnh trai và quyến rũ, đang cởi trần, mặc quần jean lửng, mải mê đọc cuốn sách dự báo về sự sụp đổ của hệ thống ngân hàng phương Tây. Chắc hẳn nó rất cuốn hút. Tôi chưa từng thấy anh im lìm như thế bao giờ. Trông anh giống một cậu sinh viên chứ chẳng phải là CEO đình đám của một trong những doanh nghiệp hàng đầu Hoa Kỳ.

Cuối kì trăng mật, chúng tôi nhàn nhã tận hưởng mặt trời buổi chiều bên một bờ biển có cái tên thật oách, bãi biển Plaza Monte Carlo, ở Monaco. Dù vậy, chúng tôi không nghỉ tại khách sạn này. Tôi quay ra ngắm nghía con tàu mang tên *Fair Lady*[1] đang đậu bên bến cảng. Dĩ nhiên, chúng tôi nghỉ luôn trên đó, một chiếc du thuyền sang trọng. Nó được đóng năm 1928, khả năng lướt sóng tuyệt hảo, xứng danh là nữ hoàng của mọi chiếc du thuyền đang đậu ở cảng. Trông nó tuyệt mĩ như một món đồ chơi tinh xảo. Christian rất cưng chiếc du thuyền này – tôi đồ rằng anh vừa thấy nó là mê nên đã mua ngay. Nói thật, kiểu như trẻ con ấy, muốn thứ gì là phải có được luôn.

Ngồi tựa lưng, tai nghe iPod, lơ mơ ngủ dưới ánh trời chiều chạng vạng, tôi mơ màng nghe thấy giọng Christian Grey văng vẳng bên tai, nhớ lại lúc anh cầu hôn. Ôi chao, lời cầu hôn như trong mơ, ở trong nhà thuyền... Tôi gần như vẫn còn nhớ y nguyên mùi hương của những bông hoa đồng nội...

"NGÀY MAI CHÚNG TA CƯỚI NHAU NHÉ?" Christian khẽ thủ thỉ bên tai tôi. Trong căn phòng chất ngất hoa tươi của ngôi nhà thuyền, tôi nằm gối đầu trên ngực anh, đắm đuối trong men say tình ái.

"Ưm."

"Thế là đồng ý à?" Anh vặn hỏi, vừa ngạc nhiên, vừa hy vọng.

"Ưm."

"Hay là không?"

"Ưm."

Tôi tưởng tượng anh cười lớn. "Quý cô Steele, em trả lời ỡm ờ thế?"

Tôi không nhịn được cười. "Ưm."

Anh ghì chặt tôi thích thú, đặt nụ hôn lên tóc tôi. "Ở Vegas, mai nhé."

Tôi uể oải ngước lên. "Chắc ba mẹ em sẽ không vui khi nghe tin này đâu."

Anh đưa đầu ngón tay ve vuốt dọc tấm lưng trần của tôi, dịu dàng mơn trớn.

"Thế em muốn gì, Anastasia? Ở Vegas? Một đám cưới hoành tráng với đầy đủ các nghi lễ ư? Cứ nói

anh nghe.”

“Không cần rình rang thế... Chỉ bạn bè và gia đình thôi.” Tôi ngước nhìn anh, run rẩy trước vẻ khẩn nài kín đáo trong đôi mắt xám sáng rực. *Anh muốn gì nhỉ?*

“Được.” Anh gật đầu. “Ở đâu nào?”

Tôi nhún vai.

“Tổ chức ngay ở đây được không?” Anh dò hỏi.

“Ý bên nhà anh thế nào? Có gợi ý gì không?”

Anh khịt mũi. “Mẹ anh lại chẳng mừng rơn lên ấy chứ.”

“Vâng, ở đây đi. Chắc bố mẹ em cũng thích đấy.”

Anh chỉ vuốt tóc thôi, tôi cũng thấy mình ngất ngây hạnh phúc lắm rồi.

“Thế là đã chọn được địa điểm, giờ tới thời gian.”

“Nhất định nên hỏi ý mẹ anh xem sao.”

“Ừm.” Nụ cười trên môi anh hơi gượng gạo. “Bà chắc chắn sẽ mất cả tháng trời mới quyết định được. Mà anh thì muốn em phát điên, không thể chờ lâu hơn đâu.”

“Christian, anh đang có em còn gì. Từ bấy lâu nay rồi. Nhưng đúng thật – một tháng thì lâu quá.” Tôi hôn nhẹ lên ngực anh, mỉm cười hạnh phúc.

“EM SẼ BỊ CHÁY NẮNG MẤT,” tiếng Christian thầm thì bên tai, làm tôi choàng tỉnh khỏi cơn mơ màng.

“Chỉ anh mới làm em cháy bỏng thôi.” Tôi trao cho anh nụ cười âu yếm nhất. Mặt trời xế chiều xuống thấp, khiến tôi ngợp trong ánh nắng chói lọi. Anh mỉm cười, nhanh nhẹn kéo chiếc ghế tắm nắng của tôi vào bóng râm dưới tán ô.

“Tránh ánh mặt trời Địa Trung Hải ra, bà Grey.”

“Cảm ơn lòng vị tha của ngài, ngài Grey.”

“Rất hân hạnh, thưa bà Grey, mà anh cũng chẳng vị tha gì đâu. Nếu em bị bỏng nắng thì sao anh chạm vào em được.” Anh nhướng mày, mắt ánh lên vẻ tinh nghịch, khiến tim tôi lỗi một nhịp. “Nhưng chắc em đoán được rồi và đang cười giễu anh.”

“Em ư?” Tôi há hốc miệng ngạc nhiên, giả đò oan uổng.

“Phải, em chứ ai. Lúc nào cũng thế. Một trong vô vàn nét đáng yêu ở em.” Anh cúi xuống hôn, nghịch ngợm cắn nhẹ làn môi tôi.

“Ấy thế mà em lại mong anh xoa thêm kem chống nắng cho đấy.” Tôi nhả nhớt nghịch lại môi anh.

“Vợ yêu ạ, việc đó thật nhớp nháp... nhưng đã mời thì anh không thể từ chối. Ngồi dậy nào.” Anh ra lệnh, giọng khàn khàn. Tôi ngoan ngoãn làm theo. Thật chậm rãi và tỉ mẩn, anh lướt những ngón tay mạnh mẽ nhưng mềm mại xoa kem chống nắng lên mình tôi.

“Em đẹp quá. Anh thật sự là người đàn ông may mắn nhất thế giới.” Anh vừa thầm thì, vừa lả lướt ngón tay xoa lớp kem trên bầu ngực tôi.

“Vâng, đúng thế, ngài Grey.” Tôi bẽn lẽn liếc nhìn anh.

“Cứ e lệ thế lại hợp với em lắm, bà Grey. Xoay người lại nào. Anh muốn xoa lưng cho em.”

Tôi mỉm cười và quay lưng lại, anh cởi móc quai chiếc áo bikini đắt tiền tôi đang mặc.

“Anh nghĩ gì nếu em thả ngực trần, giống như mấy cô nàng trên bãi biển kia kìa?” Tôi buột miệng hỏi.

“Bực mình,” anh đáp ngay không do dự. “Em mặc quá ít vải thế này anh cũng không vui rồi.” Anh cúi xuống, nói nhỏ vào tai tôi. “Đừng có chủ quan với vận may của em nhé.”

“Mệnh lệnh đó à, ngài Grey?”

“Không. Sự thực hiển nhiên đấy, bà Grey.”

Tôi thở dài và lắc lắc đầu. *Ôi, đúng là Christian... cỗ máy kiểm soát thích sở hữu và hay ghen tuông*.

Xoa xong kem, tay anh vỗ nhẹ lên bờ hông tôi.

“Em phải nghe lời, cô nàng ạ.”

Chiếc điện thoại BlackBerry luôn được mở máy và kè kè bên anh vừa đổ chuông. Tôi nhăn nhó, còn anh thì cười toét miệng.

“Chỉ mình anh được chiêm ngưỡng thôi, bà Grey.” Anh nhướng mày dọa nạt vẻ hài hước, lại vỗ nhẹ lên mông tôi, rồi về chỗ của mình nghe điện thoại.

Nữ Thần Ham Muốn trong tôi cất tiếng rên rỉ. Chắc là đêm nay ta cần thể hiện vài tiết mục biểu diễn gợi cảm chỉ để mình chàng chiêm ngưỡng. Cô ả nhướng mày cười tinh quái. Tôi không nhịn được tủm tỉm cười với ý tưởng này, rồi lại mơ màng chìm vào giấc ngủ thư giãn.

“CÔ VUI LÒNG MANG CHO TÔI một chai nước khoáng Perrier, một Coca-Cola ít đường cho vợ tôi. Và thêm chút đồ ăn... để tôi xem qua thực đơn.”

Ưm... Giọng nói tiếng Pháp của Christian đánh thức tôi dậy. Tôi mở mắt nhưng bị ánh nắng chói rọi vào làm lóa mắt. Tôi nhìn sang thấy Christian đang lặng lẽ ngắm tôi, một cô phục vụ trẻ tuổi vừa quay đi, tay đỡ chiếc khay giơ cao, đuôi tóc buộc cao đung đưa thật khiêu khích.

“Khát không?” Anh hỏi.

“Có,” tôi lí nhí đáp, giọng còn ngái ngủ.

“Cứ ngắm em cả ngày cũng được. Mệt à?”

Tôi đỏ mặt. “Đêm qua em hơi khó ngủ.”

“Anh cũng thế.” Anh nhoẻn miệng cười, đặt chiếc điện thoại xuống rồi đứng dậy. Chiếc quần soóc anh đang mặc hơi trễ xuống... làm lộ quần bơi bên trong. Christian cởi quần soóc ra, rồi tuột đôi dép tông khỏi chân. Tôi nhìn theo mà thần tình mê mẩn, hồn vía lên mây.

“Đi ra bơi với anh nào.” Anh chìa tay ra đón, mà tôi vẫn tần ngần ngắm anh. “Bơi không?” anh nhắc, nghiêng đầu, vẻ mặt rất hài hước. Thấy tôi vẫn thẫn thờ không đáp, anh chầm chậm lúc lắc đầu.

“Em cần được đánh thức mới tỉnh hả.” Anh bất ngờ ôm bổng tôi lên, khiến tôi giật bắn người, thảng thốt kêu la.

“Christian! Bỏ em ra!” Tôi thét lên.

Anh cười khanh khách. “Ra nước mới tha, em yêu.”

Lúc Christian bế tôi lên, cười rộn rồi nhào xuống nước, tôi còn kịp nhìn rõ trên bờ có mấy người đang tắm nắng ngoái nhìn theo với vẻ thờ ơ đặc trưng kiểu Pháp.

Tôi quàng tay níu chặt cổ anh. “Không được,” tôi thở hổn hển, cố nhịn không bật cười.

Anh nhoẻn miệng cười. “Chậc chậc, Ana, cưng chưa học được gì trong quãng thời gian ngắn ngủi chúng ta quen nhau sao?” Lúc anh hôn, tôi chớp ngay thời cơ, luồn ngón tay vào tóc anh, ghì siết anh lại, hối hả hôn đáp lại và khuấy đảo miệng anh. Anh đột nhiên nín thở, ngả người ra sau, đôi mắt mơ màng nhưng cảnh giác.

“Biết em định giở trò rồi nhé,” anh nói khẽ rồi ngụp xuống làn nước trong lành mát lạnh, kéo tôi chìm xuống theo, còn môi anh vẫn vồn vã tìm kiếm môi tôi. Quấn quýt bên chồng làm tôi nhanh chóng quên đi cái lạnh rùng mình của biển Địa Trung Hải.

“Em tưởng anh muốn bơi cơ mà,” tôi mấp máy môi xen giữa những nụ hôn của anh.

“Tại em làm anh xao lãng đấy.” Christian khẽ cắn bờ môi dưới của tôi. “Nhưng anh chẳng muốn để người dân chân chính xứ Monte Carlo phải chứng kiến vợ anh đang quằn quại trong khoái cảm đâu.”

Răng tôi cà dọc theo quai hàm anh, để đám râu lởm chởm chạm vào lưỡi ram ráp, tôi mặc kệ đám cư dân chân chính xứ Monte Carlo.

“Ana,” anh rên khẽ, cổ tay quấn đuôi tóc tôi kéo nhẹ xuống, ngả đầu tôi ra sau, để lộ suốt dọc cổ họng. Môi anh lướt nhẹ từ tai xuống cổ tôi.

“Yêu em luôn trong nước nhé?” Anh thì thào.

“Vâng,” tôi khẽ đáp.

Christian tách người ra, nhìn tôi trìu mến, mắt ánh lên nỗi khát khao và thích thú. "Bà Grey thân mến, em vừa tham lam lại vừa phóng túng lắm. Anh đã tạo ra một yêu nữ như em sao?"

"Một yêu nữ thích hợp với anh đấy chứ. Anh có định biến em thành kiểu quái nữ nào nữa không?"

"Anh sẽ yêu em theo bất cứ cách nào có thể, em biết rồi còn gì. Nhưng bây giờ thì chưa đâu. Không phải trước mắt một dàn khán giả thế kia." Anh hất đầu về phía bãi biển.

Gì cơ?

Chắc chắn rồi, mấy người nằm tắm nắng trên bờ biển không còn giả vờ hờ hững nữa, giờ đây họ đang thích thú hau háu ngó theo chúng tôi. Đột nhiên, Christian ôm quanh eo tôi, nhấc bổng lên rồi thả cho rơi tõm xuống nước, tôi chìm giữa những đợt sóng tới tấp, chạm cả vào lớp cát êm ái dưới đáy. Tôi nhoài người lên, ho sặc sụa, vừa nhổ nước phì phì vừa bật cười.

"Christian!" Tôi thét lên, trừng mắt nhìn anh. Tôi cứ tưởng được làm tình trong làn nước biển dễ chịu này... rồi ghi nhận thêm một trải nghiệm của lần đầu tiên ngay tại đây. Anh bặm môi cố nhịn cười. Tôi té nước lên anh và bị anh té ngược lại ngay.

"Còn cả đêm cơ mà," anh nói, miệng cười giả ngây giả ngô. "Để sau nhé, cưng." Anh ngụp xuống, nhô lên cách tôi chừng một mét, rồi duyên dáng xoay người, sải tay bơi ra khỏi bờ, xa dần chỗ tôi.

A! Đúng là anh chàng Năm Mươi ưa trêu chọc và khiêu khích! Tôi đưa tay che mắt cho khỏi chói, nhìn theo anh bơi ra xa. Với người ưa quậy phá tôi thế... biết làm gì để kéo anh ấy về đây? Vừa bơi vào bờ, tôi vừa xoay xở nghĩ cách. Đồ uống đã mang tới chỗ ghế chúng tôi nằm, tôi hớp một hơi Diet Coca. Christian giờ chỉ còn là chấm nhỏ li ti ở xa tít kia.

Ây da... Tôi nằm sấp xuống, dò dẫm gỡ móc chiếc áo bikini rồi thản nhiên thả nó lên ghế của Christian. Đấy... cho anh thấy em phóng túng thế nào, Grey. Dù thích hay không thì anh vẫn phải chấp nhận thôi. Tôi nhắm mắt, để mặt trời sưởi ấm làn da... hâm nóng cả cơ thể mình, tôi thả mình lơ đãng, tâm tư mơ màng nhớ lại ngày làm hôn lễ.

"CON CÓ THỂ HÔN CÔ DÂU," Cha Walsh tuyên bố.

Tôi mỉm cười rạng rỡ nhìn chú rể.

"Cuối cùng em đã là của anh," anh thầm thì và ôm tôi vào lòng, âu yếm hôn môi tôi.

Thế là tôi đã lấy chồng, trở thành bà Christian Grey. Tôi quay cuồng vì hạnh phúc.

"Em đẹp lắm, Ana," anh khẽ nói và cười, đôi mắt rạng ngời yêu thương... xen lẫn chút bí hiểm, và quyến rũ. "Không để ai khác trừ anh được cởi bộ váy này, rõ chưa?" Anh nở nụ cười cháy bỏng, ngón tay lướt dọc trên má tôi, khiến huyết mạch tôi sôi sục.

Ôi trời... Sao anh dám làm thế, trước biết bao nhiêu người đang chăm chú chứng kiến ư?

Tôi lặng lẽ gật đầu. Hic, mong rằng không ai nghe thấy điều đó. May mà Cha Walsh vừa kín đáo đứng lùi lại. Tôi liếc sang đám khách dự đám cưới đang khoác trên mình những bộ lễ phục lộng lẫy... Có mẹ

tôi, dượng Ray, dượng Bob, và người nhà Grey, mọi người cùng vỗ tay chúc mừng – còn Kate nữa, phù dâu hôm nay, cô nàng thật rạng ngời trong chiếc váy màu hồng nhạt khi đứng cạnh anh trai Christian, phù rể Elliot. Không thể tin nổi Elliot cũng chải chuốt bảnh bao đến như thế! Ai cũng đóng bộ rất oách, cười tươi rạng rỡ – chỉ có mỗi mẹ Grace là xúc động sụt sùi, chiếc khăn mùi xoa trắng xinh xắn trên tay đưa lên thấm nước mắt giàn giụa.

"Sẵn sàng dự tiệc chưa, bà Grey?" Christian khẽ hỏi, mỉm cười dịu dàng. Tôi run lên vì xúc động. Anh trông thật tuyệt diệu trong bộ lễ phục đen với áo gi-lê và cà vạt màu bạc. Anh thật sự... *bảnh trai* quá.

"Rất sẵn sàng." Tôi toét miệng cười, vẻ mặt ngất ngây si dại.

Tiếp theo đó là bữa tiệc cưới thật náo nhiệt... Bố Carrick và mẹ Grace đã rất rộng rãi chi trả cho đám cưới. Họ cho dựng thêm rạp và trang hoàng lộng lẫy với tông màu hồng và bạc sang trọng bắt mắt, cửa để mở hướng ra bờ vịnh. May mắn làm sao khi thời tiết thuận lợi, lúc hoàng hôn, có thể thấy mặt trời rọi ánh lung linh trên mặt biển. Phía cuối rạp, một bên là sảnh khiêu vũ, còn một bên bày tiệc buffet thịnh soạn.

Dượng Ray và mẹ tôi đang vui vẻ khiêu vũ với nhau. Thấy họ bên nhau, lòng tôi buồn vui lẫn lộn. Ước gì Christian và tôi được cùng nhau mãi mãi. Chẳng hình dung nổi nếu anh xa lìa tôi. *Lập gia đình hấp tấp, ắt hối hận dài dài*. Ý nghĩ đó ám ảnh quá.

Kate đứng cạnh tôi, xinh xắn trong chiếc váy lụa dài. Cô bạn liếc nhìn tôi và nhăn mặt. "Này này, hôm nay là ngày hạnh phúc nhất của cậu cơ mà," cô nàng trách móc.

"Đúng thế," tôi lí nhí.

"Ôi, Ana, chuyện gì thế? Cậu đang nhìn mẹ và dượng Ray à?"

Tôi gật đầu buồn bã.

"Họ đang hạnh phúc mà."

"Hạnh phúc ngắn chẳng tày gang."

"Cậu nghi ngại gì à?" Kate vội hỏi, giọng hốt hoảng.

"Không, không phải đâu. Chỉ là... tớ yêu anh ấy lắm," tôi rùng mình ớn lạnh, vừa muốn che giấu, vừa không thể diễn tả nổi nỗi sợ hãi trong lòng.

"Ana, đương nhiên là anh ấy cũng yêu cậu tha thiết. Mình hiểu cậu từng bắt đầu mối quan hệ này khác thường thế nào, nhưng rồi mình cũng đã thấy hai người hạnh phúc ra sao trong tháng vừa qua." Cô bạn nắm hai bàn tay tôi, siết thật chặt. "Đằng nào thì cũng muộn màng rồi," cô đế thêm và cười tinh quái.

Tôi cũng cười xòa. Đành tin lời Kate mà chấp nhận sự thật hiển nhiên này. Cô siết lấy tôi bằng cái Ôm Đặc Biệt Thương Hiệu Katherine Kavanagh. "Ana, cậu sẽ ổn thôi. Còn nếu anh ta mà động vào một sợi tóc trên đầu cậu thì sẽ biết tay tớ." Buông tôi ra, cô bạn nhoẻn miệng cười với ai đó sau lưng tôi.

“Đây rồi, em yêu.” Christian ôm choàng lấy tôi, hôn lên thái dương, tôi giật bắn mình. “Kate”, anh chào cô đơn giản. Đã sáu tuần rồi, thế mà anh đối đãi với cô ấy vẫn lạnh nhạt.

“Vâng, chào anh, Christian. Em đi tìm chàng phù rể tốt bụng của anh đây, mà tình cờ thế nào lại thành bạn trai tử tế nhất[2] của em.” Cô cười tươi tắn, rồi tiến tới chỗ Elliot, anh chàng đang uống rượu bên cạnh Ethan, anh trai Kate, cùng cậu bạn José của chúng tôi.

“Đi thôi nào,” Christian khẽ nói.

“Ngay ư? Đây là lần đầu tiên em dự tiệc mà không sợ mình thành trung tâm thu hút chú ý đấy.” Tôi xoay người lại trong vòng tay anh, nhìn thẳng mắt anh.

“Em xứng đáng là nữ hoàng. Trông em lộng lẫy lắm, Anastasia.”

“Cả anh nữa.”

Anh cười, nét mặt rạo rực. “Chiếc váy xinh xắn này thật xứng hợp với em.”

“Kiểu cổ điển thế này ư?” Tôi thẹn đỏ mặt, tay vân vê dải đăng ten trang trí mịn màng của chiếc váy cưới mà mẹ Kate thiết kế cho riêng tôi. Giản dị và vừa vặn. Tôi thích để dải đăng ten này trượt qua bờ vai – tôi nghĩ, trông sẽ vẫn kín đáo mà lại gợi cảm.

Anh cúi xuống hôn. “Đi thôi. Anh không muốn phải chia sẻ em với mọi người ở đây nữa.”

“Bỏ tiệc cưới của chính mình mà đi thế có được không?”

“Cưng à, đám cưới của mình, mình làm gì chẳng được. Ta vừa cắt bánh cưới, xong xuôi phần mình rồi. Giờ thì anh chỉ muốn cuốn em đi thật xa và tận hưởng em trọn vẹn với riêng anh thôi.”

Tôi bật cười. “Anh còn có em cả đời cơ mà, ngài Grey.”

“Rất vui được nghe điều ấy, phu nhân Grey yêu quý.”

“A, hai đứa đây rồi! Những kẻ si tình bé bỏng.”

Tôi kêu thầm... mẹ Grace đã thấy chúng tôi rồi.

“Christian, cháu yêu – nhảy điệu nữa với bà chứ?”

Christian mím môi. “Vâng, thưa bà ngoại.”

“Cháu nữa, Anastasia xinh đẹp, đứng lên và giúp ông lão kia được vui vẻ nào – cháu ra nhảy với Theo đi.”

“Ông Theo ư, thưa bà Trevelyan?”

“Ông ngoại Trevelyan chứ. Và cháu gọi ta là bà ngoại được rồi đấy. Giờ thì cả hai cháu phải cư xử đàng hoàng cho xứng là những đứa cháu ngoan tuyệt vời của ta. Ta chẳng sống được lâu nữa đâu.” Bà dành cho hai đứa một nụ cười cầu hòa.

Christian hóm hỉnh nháy mắt. "Xin mời, bà ngoại," anh nhanh nhẹn nắm tay bà và dẫn ra sàn nhảy. Anh liếc sang tôi, khẽ bĩu môi, mắt trợn tròn. "Lát nữa nhé, em yêu."

Tôi đang đi ra chỗ ông ngoại Trevelyan thì José sáp lại bắt chuyện.

"Tớ sẽ không mời cậu nhảy nữa đâu. Tớ chắc mình đã chiếm khá nhiều thời gian của cậu trên sàn nhảy khi mà... Tớ rất vui khi thấy cậu hạnh phúc, tớ nói nghiêm túc đấy, Ana. Tớ vẫn luôn bên cậu... Nếu cậu cần tớ."

"José, cảm ơn cậu. Cậu thực sự là một người bạn tốt."

"Mình nói thật đấy." Đôi mắt đen huyền của cậu bạn ánh lên vẻ chân thành.

"Mình hiểu cậu mà. Cảm ơn, José. Bây giờ thì xin phép cậu – mình có hẹn với một quý ông già cả."

Cậu cau mày bối rối.

"Ông ngoại của Christian," tôi giải thích thêm.

Cậu nhoẻn miệng cười. "Chúc cậu may mắn với điệu nhảy, Annie. Chúc cậu mọi điều may mắn."

"Cảm ơn, José."

Sau điệu nhảy với ông ngoại duyên dáng của Christian, tôi đứng lặng lẽ bên khung cửa ra vào kiểu Pháp, ngắm nhìn vầng mặt trời đang chầm chậm lặn xuống đường chân trời thành phố Seattle, hòa quyện ánh da cam vàng rực lẫn với màu xanh nước biển, bao trùm lên bãi vịnh.

"Đi thôi," Christian giục giã.

"Em phải thay đồ đã." Tôi nắm tay anh, định kéo anh băng qua những ô cửa kiểu Pháp, cùng lên gác. Anh nhíu mày, chắc không hiểu ý nên nhẹ nhàng kéo tay, níu tôi lại.

"Em tưởng anh bảo muốn tự tay cởi váy cho em," tôi thanh minh. Mắt anh ngời sáng.

"Đúng đấy." Anh cười rất gợi tình. "Nhưng không phải ở đây. Ta sẽ chưa đi chừng nào... anh không biết..." Anh ngọ nguậy ngón tay giữa, nói lấp lửng, tôi hiểu ngay ý anh muốn gì.

Tôi ngượng đỏ chín mặt, vội buông tay anh ra.

"Và đừng vội gỡ tóc ngay nhé," anh thì thầm vẻ bí hiểm.

"Nhưng..."

"Không nhưng nhị gì hết, Anastasia. Trông em đẹp lắm. Anh muốn chính tay mình sẽ cởi đồ cho em."

Ối. Tôi nhăn nhó.

"Sắp xếp cả quần áo đi đường nữa," anh ra lệnh. "Em sẽ cần thay. Taylor đang giữ vali của em rồi."

“Vâng.” Anh ấy định nghỉ trăng mật ở đâu nhỉ? Chẳng hề hé nửa lời với tôi. Thực ra không ai biết chúng tôi sẽ đi đâu. Cả Mia lẫn Kate đều thất bại khi định moi tin từ Christian. Tôi ngoảnh sang với mẹ và Kate lúc hai người vừa dợm bước tới bên cạnh.

“Con chưa thay đồ vội.”

“Sao?” Mẹ ngạc nhiên.

“Christian không muốn con thay đồ.” Tôi nhún vai như thể lý do này là đủ lý giải hết. Mẹ hơi nhíu mày.

“Con thề nguyện làm vợ, chứ không phải để phục tùng,” mẹ nhắc khéo tôi. Kate thì cố giả bộ ho để giấu đi tiếng cười khúc khích. Tôi lừ mắt nhìn cô nàng. Cả Kate và mẹ tôi đâu có được thấy cuộc giằng co vừa rồi giữa tôi và Christian. Tôi chẳng muốn xới lại mấy lời tranh cãi đó làm gì. *Ái chà, chàng trai Nhanh Mưa Chóng Nắng của tôi lại chẳng hờn dỗi... rồi gặp ác mộng mất thôi*. Kí ức cũ lại trỗi dậy.

“Con biết mà mẹ, chỉ là vì anh ấy thích bộ váy này, nên con muốn chiều ý anh ấy.”

Nét mặt mẹ nhẹ nhõm hẳn. Kate trợn tròn mắt, rồi tế nhị rút lui để chúng tôi được riêng tư.

“Con mới duyên dáng làm sao, con yêu.” Mẹ Carla nhẹ nhàng vén một lọn tóc buông thõng của tôi, âu yếm vuốt cằm tôi. “Mẹ tự hào về con lắm, cưng ạ. Con sẽ khiến Christian thành người vô cùng hạnh phúc.” Mẹ ôm chặt tôi vào lòng.

Ôi, mẹ!

“Mẹ vẫn chưa tin là giờ con đã lớn khôn nhường này. Bước sang một cuộc sống mới... Chỉ cần con nhớ rằng đàn ông đến từ sao hỏa, đàn bà đến từ sao kim, thế là mọi chuyện sẽ ổn thỏa cả.”

Hi hi. Giá mà mẹ biết rằng Christian quả là người ngoài hành tinh.

“Con cảm ơn mẹ.”

Dượng Ray bước tới, mỉm cười âu yếm với cả hai chúng tôi.

“Bà sinh được một cô bé thật xinh đẹp, Carla,” ánh mắt dượng lóe lên niềm hãnh diện. Ông trông rất sang trọng trong bộ lễ phục đen và áo gi lê phớt hồng. Tôi xúc động suýt ứa nước mắt. Ôi không... tôi phải rất kiềm chế để không bật khóc.

“Còn ông thì luôn sát cánh và giúp đỡ con bé trưởng thành, Ray.” Giọng mẹ đáp phảng phất niềm tiếc nuối.

“Và tôi đã trân trọng từng phút giây bên con bé. Con là cô dâu tuyệt trần, Annie.” Ông cũng vén đúng lọn tóc đó ra sau tai tôi.

“Ôi, ba...” Tôi cố kìm tiếng thổn thức, ông luýnh quýnh ôm tôi trong điệu bộ ngượng nghịu quen thuộc.

“Con rồi cũng sẽ là người vợ tuyệt vời,” ông khẽ nói, giọng trầm khàn.

Ông vừa buông tôi ra, Christian đã đứng ngay bên cạnh.

Dượng Ray nhiệt tình bắt tay anh. "Chăm sóc con gái tôi nhé, Christian."

"Chắc chắn rồi, dượng Ray và mẹ Carla yên tâm." Anh gật đầu với dượng và hôn mẹ tôi.

Tất cả khách khứa xếp thành một dãy hình vòng cung, dẫn ra tới tận cửa, chờ chúng tôi đi qua.

"Sẵn sàng chưa?" Christian hỏi tôi.

"Vâng."

Anh nắm tay và dẫn tôi bước đi dưới những cánh tay vẫy chúc mừng của khách khứa, trong tiếng hô vang những lời chúc tụng hạnh phúc và may mắn, cơn mưa gạo trắng xóa rắc đầy mình. Mẹ Grace và bố Carrick tươi cười chờ ở cuối hàng, lần lượt trao cho hai chúng tôi những nụ hôn và cái ôm thân ái. Mẹ Grace lại bật khóc khi chúng tôi vội vã nói lời tạm biệt.

Taylor đang bên chiếc Audi SUV. Lúc Christian giữ cửa xe, tôi quay lại và tung bó hoa cưới với những bông hoa hồng và trắng về phía đám chị em trẻ trung đang háo hức đón chờ. Mia hãnh diện giơ cao chiến lợi phẩm, cô nàng cười tươi rói.

Bước lên chiếc SUV, tôi vẫn buồn cười với cú bắt táo bạo của Mia. Christian cúi xuống xếp những nếp váy của tôi gọn lại. Khi tôi đã an vị trên xe, anh quay ra từ biệt tất cả mọi người.

Taylor mở cửa xe, ngồi vào tay lái. "Xin chúc mừng ngài."

"Cảm ơn anh, Taylor," Christian đáp rồi ngồi xuống cạnh tôi.

Khi Taylor bắt đầu cho xe lăn bánh, mọi người hân hoan tung gạo theo xe. Christian nâng tay tôi và đặt một nụ hôn nhẹ nhàng.

"Càng xa càng tốt nhé, bà Grey?"

"Càng xa càng thích, thưa ngài Grey. Ta sắp đi đâu thế?"

"Sea-Tac[3]," anh đáp gọn lỏn và nhoẻn miệng cười bí hiểm.

Ơ... anh đang có kế hoạch gì thế?

Tới sân bay, Taylor không rẽ vào sảnh chờ lên máy bay như tôi tưởng, mà đi luôn qua cửa an ninh và tiến thẳng ra đường bay. Gì cơ? Và rồi, tôi thấy nó – một chiếc máy bay phản lực của Christian... Dòng chữ *Grey Entreprises Holdings, Inc* màu xanh rất lớn in trên thân máy bay.

"Đừng có nói rằng anh lại trưng dụng tài sản của công ty cho việc riêng nữa nhé!"

"Ô, có lẽ thế, Anatasia." Christian cười tươi rói.

Taylor dừng xe ngay chân bậc thang dẫn lên máy bay, vội bước xuống mở cửa cho Christian. Sau khi trao đổi đôi ba câu với Taylor, Christian vòng sang mở cửa cho tôi – thay vì lùi ra để tôi có chỗ bước

xuống, anh lại cúi xuống, bế bổng tôi lên.

Oái! "Anh làm gì thế?" Tôi cuống quít.

"Bế nàng qua cửa nhà chàng[4]," anh ví von.

"Ơ," *Có phải về nhà đâu?*

Anh bế tôi dễ dàng bước lên bậc thang, Taylor theo sau xách chiếc va li nhỏ của tôi, đặt nó ở bậc cửa máy bay rồi quay lại xe. Trong khoang, tôi nhận ra Stephan, phi công của Christian trong bộ đồng phục.

"Chào mừng ông bà lên máy bay." Ông niềm nở đón chào.

Christian đặt tôi xuống, bắt tay Stephan. Bên cạnh Stephan là một phụ nữ tóc đen – biết nói thế nào nhỉ? Ngoài ba mươi tuổi chăng? Cô cũng mặc đồng phục.

"Chúc mừng hạnh phúc hai vị," Stephan nói tiếp.

"Cảm ơn Stephan. Anastasia, em đã biết Stephan rồi. Hôm nay anh ấy sẽ là cơ trưởng của chúng ta, và đây là cơ phó Beighley."

Được Christian giới thiệu, cô ấy mặt đỏ bừng, mắt chớp chớp. Chà chà. Tôi những muốn trợn tròn mắt. Lại một phụ nữ nữa hoàn toàn đắm đuối trước vị phu quân bảnh-trai-quá-mức-an-toàn của tôi.

"Rất vui được đón tiếp ông bà," Beighley hấp tấp nói. Tôi ân cần cười đáp lại. Nói cho cùng – anh là của tôi cơ mà.

"Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi rồi chứ?" Christian hỏi han họ trong khi tôi nhìn ngó khoang máy bay. Nội thất đều ốp gỗ thích màu nhạt và bọc da màu kem sáng. Thích thật. Một thiếu nữ mặc đồng phục đứng ở phía cuối khoang – một cô gái tóc đen rất *xinh xắn*.

"Đâu vào đấy cả rồi. Thời tiết từ đây đến Boston rất thuận lợi."

Boston ư?

"Hướng gió thế nào?"

"Cho tới lúc đến Boston vẫn không có bất thường. Còn theo dự báo thời tiết ở Shannon thì có thể sẽ hơi tròng trành đấy."

Shannon ư? Ở Ireland mà?

"Tôi hiểu. Chậc, tôi mong sẽ ngủ suốt chặng đường," Christian đáp rất thản nhiên.

Ngủ ư?

"Chúng ta sắp khởi hành, thưa ngài," Stephan thông báo. "Các vị sẽ được nữ tiếp viên Natalia chăm sóc chu đáo." Christian liếc về phía cô gái và chau mày, nhưng quay ra cười với Stephan.

“Tốt lắm,” anh đáp. Anh nắm tay, dẫn tôi tới một trong những ghế bọc da xa xỉ. Phải có tới mười hai chiếc như thế trong khoang.

“Ngồi đi,” anh cởi áo vest và mở cúc chiếc gi-lê có đính kim tuyến rất tinh tế. Chúng tôi ngồi trên hai chiếc ghế đơn kê đối diện nhau, ở giữa là một chiếc bàn rất tao nhã.

“Chào đón ông bà lên máy bay, và xin chúc mừng hạnh phúc.” Natalia đến đứng cạnh chúng tôi, chìa ra mời mỗi người một ly sâm-panh màu hồng.

“Cảm ơn cô,” Christian đáp. Cô gái mỉm cười lịch sự với chúng tôi, rồi rút lui vào trong khoang bếp.

“Uống mừng cuộc sống vợ chồng hạnh phúc nào, Anastasia.” Chúng tôi chạm ly. Keng. Rượu sâm-panh ngon tuyệt.

“Sâm-panh Bollinger[5] ư?” tôi đoán.

“Đúng thế.”

“Lần đầu em được uống loại này là vì hết tách uống trà.” Tôi bật cười nhắc lại.

“Anh vẫn nhớ như in hôm đó. Ngày em tốt nghiệp.”

“Chúng ta sắp đi nghỉ ở đâu?” Tôi không thể kìm được tính hiếu kì hơn nữa.

“Shannon,” Christian nói ngắn gọn, ánh mắt bừng lên vẻ thích thú. Trông anh đắc ý như một cậu bé con.

“Ở Ireland ư?” Chúng tôi sắp tới Ireland!

“Để tiếp nhiên liệu,” anh nói thêm, trêu trọc.

“Rồi sao?” tôi thúc giục.

Anh toét miệng cười lớn và lắc đầu.

“Christian!”

“London,” anh đáp, nhìn tôi chăm chú và cố dò xét phản ứng của tôi.

Tôi sững người ngạc nhiên. *Thật sao*. Tôi cứ tưởng có thể chúng tôi sẽ đi New York hoặc Aspen[6], hoặc có lẽ là Caribbean[7]. Không thể tin được. Mong ước cháy bỏng lâu nay của tôi là được du lịch nước Anh. Sâu thẳm trong tôi bừng lên niềm hạnh phúc.

“Rồi Paris.”

Gì cơ?

“Rồi miền Nam nước Pháp.”

Whoa!

"Anh biết em vẫn luôn mơ ước được đến châu Âu mà," anh dịu dàng nói. "Anh muốn biến những ước mơ của em thành sự thực, Anastasia."

"Anh chính là ước mơ thành sự thực của em, Christian."

"Chính em, mơ ước của đời anh," anh thầm thì.

Ôi chao...

"Thắt đai an toàn vào."

Tôi phì cười rồi làm như anh bảo.

Khi máy bay lướt trên đường băng, chúng tôi thong thả thưởng thức ly rượu sâm-panh của mình, nhìn nhau cười tủm tỉm. Không tin nổi. Mới hai mươi hai tuổi, rốt cuộc tôi sắp ra khỏi lãnh thổ nước Mĩ để đến với châu Âu – nhất là tới London.

Máy bay vừa cất cánh, Natalia tới rót thêm ly sâm-panh nữa, và dọn ra cho chúng tôi một bữa tiệc mừng đám cưới. Và quả là một bữa ăn thịnh soạn – cá hồi hun khói, tiếp đến là gà gô nướng với sa lát đậu hạt kèm sốt khoai tây đánh trứng sữa. Người nấu và phục vụ các món ăn chính là Natalia khéo-léo-tuyệt-vời.

"Ngài dùng thêm món tráng miệng chứ, ngài Grey?" cô hỏi.

Anh lắc đầu, tay vuốt nhẹ môi dưới trong khi mắt nhìn tôi dò hỏi, nét mặt kín đáo, thật khó hiểu.

"Thôi, cảm ơn cô," tôi khẽ đáp, mắt vẫn dính chặt lấy anh. Môi anh khẽ hé nụ cười bí hiểm. Natalia rút lui.

"Hay lắm," anh nói nhỏ. "Anh thích biến em thành bữa tráng miệng."

Sao... ngay đây ư?

"Đi nào," anh đứng dậy, chìa tay đỡ tôi lên, dẫn tôi tới phía cuối khoang.

"Trong này là phòng tắm." Anh chỉ vào một cánh cửa nhỏ, rồi dẫn tôi đi dọc một hành lang ngắn, bước qua một cánh cửa ở cuối đường.

A... phòng ngủ. Căn phòng màu kem và màu gỗ thích, chiếc giường đôi cỡ nhỏ trải đệm nâu vàng. Thoải mái thật.

Christian quay lại, kéo tôi vào lòng, cúi xuống nhìn tôi.

"Anh đã tưởng tượng chúng ta sẽ dành đêm tân hôn ở độ cao trên mười nghìn mét. Việc này anh chưa từng trải qua."

Lại một trải nghiệm đầu tiên nữa. Tôi há miệng kinh ngạc, tim đập thình thịch... Yêu nhau trên máy bay

u[8]. Tôi có nghe nói về chuyện này.

“Nhưng trước tiên anh phải gỡ em ra khỏi chiếc váy tuyệt diệu này đã.” Mắt anh ánh lên tình yêu và cái gì đó đầy bí hiểm, nó khiến tôi mê đắm... nó đánh thức Nữ Thần Ham Muốn trong tôi. Anh khiến tôi sững sờ.

“Xoay người lại nào.” Giọng anh rất khẽ, nhưng mạnh mẽ và gợi cảm. Sao anh có thể dồn nhiều hứa hẹn đến thế vào vẻn vẹn mấy từ ấy? Tôi ngoan ngoãn làm theo, để anh gỡ tóc cho tôi. Thật nhẹ nhàng anh gỡ từng chiếc ghim kẹp tóc ra, những ngón tay điệu nghệ nhanh chóng hoàn thành công việc. Tóc tôi từng lọn, từng lọn buông xõa xuống hai vai, phủ cả sau lưng và xòa lên trước ngực. Tôi cố đứng im, không ngọ nguậy, mặc dù từng cái đụng chạm của anh khiến tôi nhức nhối. Sau một ngày dài cưới xin mệt mỏi và náo nhiệt, tôi chỉ muốn anh – trọn vẹn.

“Tóc em đẹp lắm, Ana.” Môi anh ghé bên tai tôi, dù chưa chạm vào da thế mà tôi nghe rõ tiếng anh thở gấp gáp. Khi đã gỡ sạch ghim, anh luồn tay vào mái tóc, dịu dàng mát xa da đầu tôi... *ôi tuyệt*... Tôi nhắm mắt tận hưởng. Ngón tay anh vuốt dọc xuống, giằng nhẹ mái tóc, ngửa đầu tôi ra sau.

“Em là của tôi,” anh thở hổn hển, cắn nhẹ vành tai tôi.

Tôi khẽ rên lên.

“Im nào,” anh khẽ nhắc. Anh vén tóc qua bờ vai, rồi lướt ngón tay nhè nhẹ trên bờ vai theo đường viền đăng ten chiếc váy cưới. Tôi run rẩy. Anh âu yếm hôn lên vùng lưng trần phía trên cúc váy cưới.

“Đẹp tuyệt,” anh thốt lên khi khéo léo cởi chiếc cúc đầu tiên. “Em biến anh hôm này thành người hạnh phúc nhất trần đời.” Với những cử động chậm rãi tưởng chừng như vô tận, anh gỡ từng chiếc cúc váy từ trên xuống dọc lưng tôi. “Anh yêu em lắm.” Những nụ hôn tới tấp lướt từ gáy tới vai. Xen giữa mỗi chiếc hôn, anh nhấn nhá từng tiếng, “Anh. Muốn. Em. Quá. Anh. Muốn. Vào. Trong. Em. Em. Là. Của. Anh.”

Mỗi từ giống như một liều thuốc gây mê. Tôi nhắm mắt lại, ngả đầu ra sau để mở đường cho anh dễ dàng hôn lên cổ. Tôi đắm đuối trong sự mê hoặc mang tên Christian Grey, chồng tôi.

“Của Anh,” anh khẽ nhắc lại. Anh tuột chiếc váy qua hai tay tôi, để nó trượt xuống dưới chân thành một đám bồng bềnh lụa là và đăng ten.

“Quay lại nào,” giọng anh đột nhiên khàn đục. Tôi làm theo. Anh thở hắt.

Tôi đang mặc chiếc coóc-xê sa tanh hồng phớt bó khít có quai treo nịt tất, dưới là quần bó ren và tất lụa trắng. Christian đưa đôi mắt đắm đuối ve vuốt dọc cơ thể tôi, không thốt nên lời. Anh chỉ ngắm nhìn tôi, mắt chứa chan ham muốn.

“Anh thích không?” tôi lí nhí hỏi, cảm thấy hai bên má bừng bừng thẹn thùng.

“Hơn cả thích, em yêu. Trông em tuyệt diệu quá. Lại đây.” Anh chìa tay ra đón. Nắm lấy tay anh, tôi bước ra khỏi đống váy.

“Đứng yên nhé,” anh thì thào, đôi mắt bí hiểm không rời khỏi tôi. Ngón tay anh lướt phớt trên bầu

ngực tôi, theo đường viền chiếc áo ngực. Tôi thở gấp gáp. Ngón tay trêu ngươi ấy lại du ngoạn trên ngực tôi, khiến cảm giác nhột nhạt len lỏi tới tận xương tủy. Anh dừng tay, đưa ngón trỏ xoay tròn ra hiệu cho tôi quay người.

Giờ, anh có bảo sao, tôi sẽ làm vậy.

"Yên nào," anh thốt lên. Tôi đứng đối diện giường ngủ, cách anh một khoảng. Anh quàng tay quanh eo tôi từ phía sau, kéo tôi tựa vào anh, rúc vào cổ tôi. Hai tay anh khum khum trên bầu ngực tôi, nhẹ nhàng nắn bóp, ngón trỏ xoa tròn hai đầu nhũ hoa, làm chúng cứng lên qua làn vải coóc-xê.

"Của Anh," anh thì thầm.

"Của Anh", tôi thở hổn hển.

Rời khỏi hai trái đào, tay anh trượt xuống bụng, rồi tới bụng dưới, và hai bắp vế, ngón tay cái anh chà lướt qua vùng khoái cảm. Tôi kìm một tiếng rên. Ngón tay anh dừng trên hai dây móc nịt tất, và bằng động tác khéo léo thường lệ, anh đồng thời tháo chúng khỏi đôi tất. Bàn tay anh di chuyển ra sau.

"Của Anh," anh thở hắt, hai tay ôm siết bờ mông, đầu ngón tay lướt qua vùng nhạy cảm.

"A."

"Suỵt." Tay anh di chuyển xuống dưới, nhanh chóng gỡ móc treo nịt phía sau.

Anh cúi xuống, kéo tấm trải giường ra. "Ngồi xuống đây em."

Tôi răm rắp làm theo, hoàn toàn đầu hàng. Anh quỳ xuống, nhẹ nhàng tháo từng chiếc giày cô dâu hiệu Jimmy Choos khỏi chân tôi. Hai tay anh giữ lấy viền chiếc tất bên trái, từ từ tuột nó xuống, miết ngón cái dọc theo chân... Rồi lặp lại y như thế với bên kia.

"Cứ như bóc quà Giáng sinh ấy." Anh ngước mắt nhìn tôi, cười âu yếm qua làn mi dài đen nháy.

"Một món quà anh đã từng..."

Anh nhăn mặt trách móc. "Ơ, khác chứ, em yêu. Món quà lần này đích thực của anh."

"Christian, em thuộc về anh từ khi em nói *Đồng ý* cơ mà." Tôi nhoài về phía trước, ôm khuôn mặt yêu dấu của anh trong lòng bàn tay. "Em là của anh. Em luôn thuộc về anh, chồng yêu của em ạ. Nào, em thấy anh đang mặc nhiều thứ trên người quá đấy." Tôi rướn lên định hôn, thì anh đã cúi ngay xuống, đắm đuối hôn môi tôi, hai tay giữ đầu tôi, những ngón tay luồn vào trong tóc.

"Ana," anh thì thào. "Ana của anh." Môi anh lại bám riết trên môi tôi, lưỡi anh xoắn xuýt chinh phục.

"Cởi ra đi," giọng tôi thầm thì. Hơi thở hòa nhịp khi tôi lột chiếc gi-lê ra còn anh thì cuống quýt giằng nó xuống, tạm buông lơi khỏi tôi giây lát. Anh đứng yên, ngắm nhìn tôi, mắt mở lớn. Chao ôi, đôi mắt chứa chan ham muốn.

"Làm ơn, để em." Giọng tôi dỗ dành, dịu dàng. Tôi muốn tự mình cởi đồ cho Anh Chàng Lắm Chiêu chồng yêu của tôi.

Anh ngồi xổm trên hai gót chân, tôi nhoài người tóm lấy cà vạt – chiếc cà vạt xám bạc yêu thích nhất của tôi – rồi thật từ từ rút tung nó ra. Anh ngửa cằm lên để tôi dễ cởi cúc cổ áo sơ mi trắng; tiếp sau, tôi lần tới cổ tay áo. Anh đang cài một cặp khuy măng-sét – có khắc chữ lồng A và C – quà cưới tôi tặng anh. Khi tôi vừa gỡ hai chiếc khuy ra, anh lấy lại chúng, nắm chặt trong lòng bàn tay, hôn lên nắm tay cuộn chặt ấy, rồi thả bộ khuy vào túi quần.

"Ngài Grey, lãng mạn thế."

"Vì em đấy, bà Grey – anh sẵn sàng trao trái tim và tặng hoa hồng. Mãi là thế."

Mắt liếc qua bờ mi, tôi nắm lấy tay anh nâng lên, đặt lên chiếc nhẫn cưới bạch kim một nụ hôn âu yếm. Anh rên lên và nhắm mắt lại.

"Ana," anh thầm thì, một ước nguyện mang tên tôi.

Lần tay tới hàng cúc áo, tôi lặp lại y cái cách âu yếm anh vừa làm. Cứ mỗi chiếc cúc được mở ra, tôi lại nhẹ nhàng hôn lên ngực anh, xen giữa mỗi chiếc hôn là một tiếng thủ thỉ, "Anh. Khiến. Em. Rất. Hạnh. Phúc. Em. Yêu. Anh."

Anh bật tiếng rên, và rất nhanh, vòng tay anh siết chặt vòng eo tôi, đặt tôi lên giường, rồi nằm nhoài bên cạnh. Môi anh tìm kiếm môi tôi, tay anh quàng quanh đầu tôi, khoá chặt tôi, giữ tôi bất động, trong khi lưỡi quện lưỡi tận hưởng khoái lạc. Đột nhiên Christian bật dậy, quỳ trên đầu gối, để tôi hẫng hụt và càng ham muốn hơn nữa.

"Em đẹp quá... vợ của anh." Anh vuốt tay dọc chân tôi, rồi nắm lấy bàn chân trái. "Đôi chân em duyên dáng lắm. Anh chỉ muốn hôn lên từng centimét. Từ đây." Anh áp chặt môi lên ngón chân cái và rồi cạ răng vào phần da thịt. Cơ thể tôi từ eo đổ xuống run bắn lên. Lưỡi anh lướt mơn man trên mu bàn chân, răng anh cắn nhẹ lên gót chân, rồi tiến dần tới mắt cá chân. Anh mải miết hôn dọc bắp chân tôi; nụ hôn ướt át dịu dàng. Tôi quằn quại bên dưới anh.

"Giữ yên nào, bà Grey," anh nhắc nhở, bất ngờ vỗ nhẹ lên bụng tôi, tiếp tục thong thả du ngoạn đôi môi êm ái từ bắp chân, vòng ra sau tới đùi non, rồi dừng lại nơi bờ mông đầy đặn. Tôi bật rên.

"Làm ơn..."

"Anh muốn em trần trụi," anh khẽ nói, chậm rãi cởi từng chiếc móc áo coóc-xê. Lúc nó vừa tuột xuống mặt đệm, lưỡi anh lướt dọc sống lưng tôi.

"Christian, làm ơn."

"Em muốn gì hả, bà Grey?" Giọng anh êm ái, thủ thỉ bên tai tôi. Thân mình anh gần kề sát người tôi... Tôi cảm thấy anh căng cứng tì vào phía sau.

"Muốn anh."

"Anh muốn em, ôi tình yêu, cuộc sống của anh..." anh thì thầm, rồi đặt tôi nằm xuống nhanh như chớp trước khi tôi kịp nhận ra. Anh bật đứng dậy, nhanh chóng trút bỏ quần dài và quần lót. Hoàn toàn trần trụi, với cái vật sừng sững đầy kiêu hãnh đã sẵn sàng trước tôi. Căn phòng xinh xắn này bị lu mờ trước

vẻ đẹp chói lòa tỏa ra từ anh, từ nỗi khát khao và ham muốn anh dành cho tôi. Anh cúi xuống, lôi tuột chiếc quần lót của tôi, đắm đuối ngắm nhìn tôi.

"Của Anh," giọng anh thốt lên.

"Xin anh," tôi van nài, còn anh nở nụ cười đúng chất quyến rũ-tinh quái-và-đam-mê kiểu quý ngài Năm Mươi.

Anh trườn trở lại giường, và hôn lướt dọc chân bên phải tôi... cho tới tận cùng vùng đùi non. Anh đẩy hai chân tôi tách ra rộng mở.

"A... cô vợ bé bỏng của anh," anh khẽ gọi, đôi môi táo bạo tìm kiếm. Tôi nhắm mắt, đầu hàng trước sự tấn công táo-bạo-tài-tình từ lưỡi anh. Hai tay tôi giữ chặt tóc anh, xoay và lắc hông dữ dội, bị cuốn theo nhịp điệu của anh, rướn mình khỏi chiếc giường êm ái. Tay anh giữ hông tôi không cho nhúc nhích... nhưng không có ý định ngừng sự tra tấn ngọt ngào của mình lại. Tôi sắp lên đỉnh rồi.

"Ôi Christian." Tôi rên lên.

"Chưa đâu cưng," anh thở hắt, đẩy người tôi dịch lên, lưỡi anh dò dẫm vùng rốn.

"Đừng!" *Chết mất!* Tôi cảm nhận được nụ cười của anh áp trên bụng trong khi anh tiếp tục lướt lên cao.

"Kiên nhẫn nào, bà Grey. Khi nào đáp xuống Ireland, hai ta sẽ đạt tới đỉnh. Anh cưng nựng hôn lên hai trái đào, môi anh nhay giật đầu nhũ hoa bên trái. Anh đắm đuối nhìn tôi bằng đôi mắt huyền thăm thẳm như cơn cuồng phong dữ dội khi trêu chọc tôi.

Ôi trời... Tôi quên béng mất. *Châu Âu ư.*

"Chồng yêu, em muốn anh. Làm ơn đi."

Anh sừng sững ập lên tôi, cơ thể anh phủ kín tôi, dồn sức nặng trên hai khuỷu tay. Mũi anh ve vuốt dọc mũi tôi. Tôi đưa tay miết dọc tấm lưng trần mềm mại mà mạnh mẽ, xuống bờ hông săn chắc mịn màng.

"Ôi, bà Grey, vợ anh... Rất hân hạnh được phục vụ bà." Môi anh thắm đỏ. "Anh yêu em."

"Em yêu anh."

"Đừng nhắm mắt. Anh muốn ngắm em."

"Christian... Aaa...," tôi thét lên, anh đang dần ngập sâu vào trong tôi.

"Ana, ôi Ana," anh hổn hển, bắt đầu di chuyển.

"EM NGHĨ MÌNH ĐANG LÀM cái quái quỷ gì thế?" Tiếng Christian quát khiến tôi choàng tỉnh khỏi giấc mơ thú vị. Anh đứng phía cuối chiếc ghế tôi nằm, người ướt sũng, nhìn xuống tôi đăm đăm.

Tôi làm gì đâu? *Thôi chết... Tôi đang nằm sấp...* Ây da, anh ấy nổi giận rồi. Khỉ thật. Giận lắm đây.

Chương hai

Tôi tỉnh hẳn, quên ngay giấc mơ tình ái vừa qua.

“Em chỉ nằm sấp xuống, rồi ngủ thiếp đi mất,” tôi lí nha lí nhí thanh minh.

Mắt anh tóe lửa. Anh cúi xuống với chiếc áo bikini trên ghế quẳng lên người tôi.

“Mặc vào!” Anh rít lên.

“Christian, có ai nhìn đâu.”

“Có đấy. Họ thấy cả. Anh chắc Taylor và đội vệ sĩ đang mãn nhãn với cảnh này!” Anh hầm hè.

Chết thật! Sao tôi quên phắt họ nhỉ? Tôi hốt hoảng úp tay lên ngực, che che đậy đậy. Từ sau vụ *Charlie Tango* bị phá hoại, chúng tôi triền miên được giám sát bởi đám vệ sĩ quái quỷ.

“Đúng đấy,” Christian lại làu bàu. “Và có thể gã thợ săn ảnh đê tiện nào đó cũng chớp được cảnh này. Em có muốn xuất hiện chình ình trên trang bìa tạp chí *Ngôi Sao* không hả? Thích cởi trần à?”

Chết tiệt! Đám săn ảnh! Khỉ thật! Chân tay cuống quýt, tôi lóng ngóng mặc vội chiếc áo tắm, mặt mày tái nhợt. Rùng mình. Kỉ niệm khó chịu lúc bị đám thợ săn ảnh vây kín bên ngoài Nhà xuất bản Seattle Independent len lén hiện trong tâm trí – đó là một phần phiền toái buộc phải chấp nhận trong thế giới của Christian Grey.

“Tính tiền!” Christian cáu kỉnh gọi một bồi bàn đi ngang qua. “Chúng ta đi luôn,” anh tuyên bố.

“Ngay bây giờ ư?”

“Ngay.”

Ôi, khỉ thật, thậm chí anh ấy còn chẳng thèm đôi co.

Trên người vẫn còn ướt đẫm, anh mặc quần soóc, rồi chui đầu vào chiếc áo phông màu xám. Bồi bàn quay lại ngay, đưa trả anh thẻ tín dụng và hóa đơn.

Tôi miễn cưỡng chui vào chiếc váy maxi màu lam ngọc, xỏ chân vào đôi dép tông. Bồi bàn vừa quay đi, Christian vớ lấy quyển sách và điện thoại, rồi che giấu cơn thịnh nộ đằng sau chiếc kính râm phi công. Anh đang giận điên người. Lòng tôi thắt lại. Các cô gái khác trên biển đều để ngực trần – đâu có phải tội lỗi gì to tát. Thực ra, chính tôi mới kì cục nhất vì còn *mặc* áo tắm thế này. Tôi thầm thở dài, tụt hứng. Tôi cứ tưởng Christian sẽ có cách nhìn hài hước... kiểu như... May mà tôi không nằm ngửa ngực trần, hic, nhưng khiếu hài hước của anh đã bay biến mất tiêu rồi.

“Xin đừng giận em mà,” tôi nũng nịu, với tay lấy quyển sách và điện thoại của anh cho vào ba lô của tôi.

“Trễ rồi,” anh bình thản đáp – quá bình thản. “Đi.” Nắm tay tôi, anh ra hiệu cho Taylor và hai tay vệ sĩ đi cùng, những vệ sĩ người Pháp tên Philippe và Gaston. Họ là anh em sinh đôi, giống nhau như đúc. Họ đã kiên nhẫn trông chừng chúng tôi và quan sát mọi người trên bãi biển từ hiên khách sạn. Sao tôi quên bẵng họ được nhỉ? Làm sao bây giờ? Mặt Taylor cũng lạnh băng dưới chiếc kính râm. Khỉ thật, ngay cả anh ấy cũng giận tôi à. Tôi vẫn chưa quen khi gặp Taylor mặc thường phục, quần soóc và áo thun đen.

Christian dẫn tôi vào khách sạn, đi qua hành lang bước ra phố. Anh vẫn làm thinh, ủ rũ và bực bội, mà tất cả là do lỗi của tôi. Taylor và đội vệ sĩ bám theo chúng tôi như hình với bóng.

“Ta đi đâu đấy?” Tôi dò hỏi, ngước nhìn anh đăm đăm.

“Quay về thuyền.” Anh chẳng thèm nhìn tôi.

Chẳng biết mấy giờ rồi. Có lẽ là năm hay sáu giờ chiều. Khi tới bãi neo thuyền, Christian dẫn tôi lên bến cầu, chỗ đậu chiếc xuồng máy và mô tô nước Jet Ski, hai món đi kèm với du thuyền *Fair Lady*. Trong lúc Christian tháo nút buộc chiếc Jet Ski, tôi đưa ba lô cho Taylor cầm. Tôi lo lắng liếc nhìn anh ta, nhưng y như Christian, nét mặt anh hoàn toàn vô cảm. Tôi ngượng chín người khi nghĩ lại cảnh trên bãi biển.

“Đây, thưa bà Grey.” Taylor đưa tôi một chiếc áo phao lấy từ xuồng máy, tôi ngoan ngoãn mặc vào. Sao có mỗi mình tôi phải mặc áo cứu hộ nhỉ? Christian và Taylor liếc nhau chớp nhoáng. Ái chà, anh giận lây cả Taylor ư? Rồi Chrisitan kiểm tra đai áo phao cho tôi, thắt chặt chiếc dây ở giữa.

“Ổn rồi,” giọng anh rầu rĩ, mắt không thèm nhìn tôi. *Chán thật*.

Anh thoăn thoắt leo lên chiếc Jet Ski, chìa tay ra đón tôi. Nắm chắc tay anh, tôi cố xoay xở trèo lên ghế ngồi sau lưng anh sao cho không ngã ùm xuống nước, trong khi Taylor và hai anh em sinh đôi thì lên chiếc xuồng máy. Christian đạp chân vào bến lấy đà đẩy chiếc Jet Ski ra, nó bồng bềnh êm ái trên nước.

“Bám chắc,” anh ra lệnh. Tôi choàng hai tay quanh người anh. Đây là phần tôi khoái nhất khi ngồi trên Jet Ski. Tôi ôm thật chặt, cọ mũi lên lưng anh, tôi chợt nghĩ đã có lần nào ôm anh thế này mà anh lại cứ giận mãi không. Anh có mùi dễ chịu... mùi của Christian và của biển. *Christian, xin anh, tha thứ cho em!*

Anh ngồi ngay đơ. “Bám chắc vào,” anh nhắc, giọng nói đã nhẹ nhàng hơn. Tôi hôn và tì má lên lưng anh, ngoái nhìn lại bến cầu, đã có vài du khách tụ tập xem màn trình diễn này.

Christian xoay chìa khóa, chiếc mô tô nước nổ giòn giã. Chỉ một cú xoay tay ga, chiếc Jet Ski nhào về phía trước, lướt băng băng trên mặt nước mát lạnh thăm thẳm, rời khỏi bến, phi ra giữa cảng rồi tiến thẳng về phía du thuyền *Fair Lady*. Tôi ôm anh chặt hơn. Tuyệt thật. Rất kích thích. Bám dính lấy thân hình săn chắc cường tráng của anh, tôi cảm nhận được từng cơ bắp cuồn cuộn.

Taylor lái chiếc xuồng máy xé nước chạy song song. Christian liếc xéo sang, rồi lại tăng tốc, chúng tôi vọt lên trước, lướt trên đầu ngọn sóng như viên đá cuội lia sơn sớt trên mặt nước. Taylor lắc đầu ngao ngán, rồi hướng thẳng tới chiếc du thuyền. Còn Christian thì phóng vọt qua chiếc *Fair Lady*, hướng ra

khoảng biển thoáng đãng.

Bụi nước bắn tung tóe, làn gió ấm áp táp lên mặt và quất đuôi tóc tôi phần phật sang hai bên. *Vui* thật. Biết đâu cảm giác mạnh khi lái mô tô nước sẽ xua đi tâm trạng không vui của Christian. Không được thấy mặt anh, nhưng tôi biết anh cũng đang thích thú – thảnh thơi vô tư lự, trải nghiệm cảm giác mới lạ.

Anh cua tay lái theo hình bán nguyệt, tôi được dịp ngắm nghía cả một vạt ven bờ - những chiếc thuyền dập dềnh trong bến, những văn phòng cùng những căn hộ đủ màu vàng, trắng và màu cát san sát như thể một bức ghép nhiều mảnh, và phía sau là dãy núi lởm chởm. Cảnh trí thật lộn xộn – không như những khối nhà khuôn mẫu tôi vẫn quen nhìn - ấy vậy nhưng nó lại đẹp như tranh. Christian liếc tôi qua bờ vai, có bóng nụ cười hiện trên môi anh.

"Nữa nhé?" Anh hét lớn làm át đi tiếng ồn của động cơ.

Tôi gật lấy gật để. Anh đáp lại bằng nụ cười chói lòa, rồi tăng tốc, lái chiếc mô tô lướt một vòng quanh *Fair Lady*, lao ra phía biển rộng. Một lần nữa. Tôi nghĩ, mình đã được tha thứ.

"DA EM BỊ RÁM NẮNG RỒI," Christian dịu dàng nói khi giúp cởi chiếc áo phao của tôi ra. Tôi lo lắng thử thăm dò tâm trạng anh ra sao. Chúng tôi vừa lên boong chiếc du thuyền. Một nhân viên đứng im bên cạnh, chờ cất áo phao. Christian chuyển nó sang cho cậu ta.

"Ngài có cần gì nữa không ạ?" Cậu ta hỏi, cách nhấn trọng âm của người Pháp rất dễ thương. Christian liếc sang tôi, tháo kính và cài nó vào cổ áo phông cho ráo nước.

"Em uống chút gì nhé?" Anh hỏi.

"Có cần không?"

Anh nghiêng đầu sang một bên, dịu dàng hỏi lại. "Sao em nói thế?"

"Anh biết sao mà."

Anh cau mày như thể đang đong đếm gì đó trong đầu.

Ơ kìa, anh ấy nghĩ gì nhỉ?

"Cho tôi hai ly rượu gin pha tonic. Và ít ngũ cốc với ô liu," anh gọi đồ và anh chàng phục vụ nhanh chóng rút lui.

"Em tưởng anh sẽ phạt em à?" Giọng Christian êm ái như lụa.

"Anh có muốn phạt không?"

"Có."

"Như nào?"

"Anh sẽ nghĩ ra cách nào đó. Biết đâu trong lúc em đang uống." Lời dọa nạt thật gợi tình. Tôi nuốt khan, Nữ Thần Ham Muốn trong tôi liếc xéo sang từ chỗ ghế tắm nắng, cô nàng đang mải nghịch tia

nắng bằng ánh phản quang từ chiếc vòng đeo cổ.

Christian lại cau mày.

“Em muốn thế à?”

Sao anh ấy biết được nhỉ? “Còn tùy,” tôi lẩm bẩm, đỏ bừng mặt.

“Tùy gì?” Anh giấu một nụ cười.

“Liệu anh có làm em đau hay không.”

Miệng anh mím chặt nghiêm nghị, chẳng còn vẻ hài hước nữa. Anh nhoài về phía trước, hôn lên trán tôi.

“Anastasia, em là vợ anh, không phải người phục tùng. Anh chưa bao giờ muốn làm em đau. Giờ thì em phải hiểu chứ. Chỉ cần... chỉ không được cởi đồ nơi công cộng. Anh không muốn em lõa thể trên mặt báo lá cải. Em không muốn thế, và anh chắc chắn mẹ em và dượng Ray cũng không muốn thế.”

Ối! Dượng Ray. Chết thật, ông bị chứng đau tim. Tôi mất trí rồi hay sao? Tôi tự nhiếc móc mình thậm tệ.

Cậu phục vụ đi ra mang theo đồ uống và đồ ăn kèm, đặt chúng trên chiếc bàn gỗ tếch.

“Ngồi đi,” Christian ra lệnh. Vâng lời anh, tôi ngồi xuống chiếc ghế xếp. Christian cũng ngồi xuống một chiếc bên cạnh, đưa tôi một ly gin pha tonic.

“Chúc sức khỏe, bà Grey.”

“Chúc sức khỏe, ngài Grey.” Tôi uống một hớp, nó lạnh và ngon tuyệt diệu. Đã cơn khát. Khi tôi ngó sang, anh đang quan sát tôi với ánh mắt ân cần, khó đoán nổi anh đang nghĩ gì. Nản thật. Không biết anh còn giận tôi không. Tôi đành giở trò đánh trống lảng.

“Chiếc thuyền của ai thế?” Tôi hỏi.

“Một hiệp sĩ người Anh. Quý ngài Bất-Kể-Là-Ai. Cụ tổ của ngài khởi nghiệp với một cửa hàng tạp hóa. Con gái ngài cưới một trong những hoàng tử kế vị của châu Âu.”

Ồ. “Siêu giàu nhỉ?”

Đột nhiên Christian nhìn cảnh giác. “Ừ.”

“Giống anh à?” Tôi lẩm bẩm.

“Ừ.”

Ai chà.

“Giống cả em nữa,” Christian khẽ đáp, đưa một quả ô liu vào miệng. Tôi chớp mắt... hình dáng anh

trong lễ phục cưới với gi-lê bạc ùa về trong tâm trí tôi..., rồi tới đôi mắt bừng lên tình cảm chân thành nhìn tôi suốt lễ cưới.

"*Mọi thứ của anh giờ là của em*," giọng anh du dương trong trẻo, ngân nga lời thề nguyện trong kí ức.

Mọi thứ của anh ư? "Lạ thật. Khởi đầu tay trắng, tôi khua tay ngụ ý ám chỉ mọi sự sang trọng xung quanh, rồi có mọi thứ."

"Em sẽ quen dần thôi."

"Em nghĩ mình sẽ chẳng quen được đâu."

Taylor bước lên boong. "Thưa ngài, có điện thoại." Christian nhăn mặt nhưng cũng chìa tay nhận chiếc BlackBerry được đem ra.

"Grey," anh đáp cáu kỉnh, rồi đứng lên đi ra mũi thuyền.

Tôi nhìn ra xa xăm mặt biển, gạt ra khỏi tai cuộc nói chuyện điện thoại giữa anh với Ros – tôi đoán thế - nhân vật số hai của anh. Giàu... Tôi cực kì giàu. Tôi chưa phải làm gì để kiếm cả đống tiền đó cả... mà chỉ cưới một anh chàng giàu có. Tôi rùng mình khi tâm trí mơ màng nhớ lại cuộc nói chuyện giữa chúng tôi về vụ hợp đồng tiền hôn nhân. Hôm đó là chủ nhật kế sau sinh nhật anh. Bấy giờ chúng tôi ngồi quanh bàn ăn trong bếp, thưởng thức bữa sáng nhàn nhã... Có đông đủ mọi người. Elliot, Kate, Grace và tôi đang tranh luận nảy lửa xem giữa thịt xông khói và xúc xích thì món nào xuất sắc hơn, còn Carrick và Christian thì đang mải đọc tờ báo ra hằng ngày...

"NHÌN XEM NÀY," tiếng Mia the thé lúc cô đặt chiếc netbook lên mặt bàn ăn ngay trước mặt chúng tôi. "Có một tin buôn chuyện trên trang web Seattle Nooz nhắc đến chuyện anh đính hôn rồi này, Christian."

"Rồi ư?" Grace thốt lên ngạc nhiên. Miệng bà mím chặt lại, rõ ràng là bà vừa có ý nghĩ nào đó khó chịu lắm. Christian nhăn mặt.

Mia đọc to cột tin lên. "Thông tin hôm nay tại Nooz cho biết chàng trai còn độc thân sáng giá nhất tại Seattle, *anh chàng* Christian Grey, cuối cùng đã như cá cắn câu, như chim chui rọ, chỉ nay mai là tiếng chuông hôn lễ sẽ reo vang. Nhưng ai là quý cô may mắn, cực kì may mắn thế? Phóng viên Nooz vẫn đang săn tìm. Đánh cuộc rằng cô nàng đang ngồi đọc bản giao kèo tiền hôn nhân hoành tráng lắm đây."

Mia cười khanh khách, rồi im bặt ngay khi Christian trừng mắt nhìn cô. Im lặng bao trùm, và không khí trong căn bếp gia đình Grey như đóng băng dưới 0 độ C.

Ôi, không lẽ nào! Hợp đồng tiền hôn nhân ư? Ý tưởng này chưa từng hiện lên trong suy nghĩ của tôi. Tôi nuốt khan, cảm giác như mặt mình xám ngoét vì mất máu. *Chỉ muốn chui xuống đất ngay thôi!* Lúctôi bối rối liếc sang, Christian cựa mình vẻ khó chịu.

"Không," anh mấp máy môi ra hiệu cho tôi.

"Christian," bác Carrick nhẹ nhàng gọi.

“Con sẽ không nhắc đến chuyện này nữa,” anh gắt gỏng trả lời Carrick, ông vừa liếc sang tôi đầy lo lắng, suýt định nói gì đó.

“Không có giao kèo tiền hôn nhân nào đâu!” Christian gần như quát lại ông rồi bực bội tiếp tục đọc báo, phớt lờ mọi người khác đang quây quanh bàn. Từng người bọn họ hết nhìn tôi, lại nhìn sang anh... rồi nhìn loanh quanh, không dám ngó ngàng đến chúng tôi nữa.

“Christian,” tôi gọi khẽ. “Em sẽ kí bất kì giấy tờ gì anh và bác Grey muốn.” Ôi dào, đâu phải lần đầu anh ấy muốn tôi kí cọt đâu. Christian nhìn lên và ngó tôi đăm đăm.

“Không!” Anh gắt. Mặt tôi lại tái nhợt.

“Để bảo vệ anh cơ mà.”

“Christian, Ana – mẹ nghĩ các con nên bàn bạc chuyện đó lúc có riêng hai đứa,” bác Grace nhắc nhở. Bà trừng mắt nhìn Carrick và Mia. Ôi thôi, chắc họ cũng gặp rắc rối to rồi.

“Ana, con không có lỗi trong chuyện này đâu,” Carrick khẽ trấn an tôi. “Và con cứ gọi ta là Carrick nhé.”

Christian nheo đôi mắt lạnh lùng nhìn sang bố, lòng tôi se thắt lại. *Thiên địa ơi... Anh ấy thực sự nổi đóa rồi đây.*

Mọi người nhất loạt chuyện trò sôi nổi, Mia và Kate bật dậy thu dọn bàn.

“Anh chắc chắn khoái món xúc xích hơn,” Elliot la toáng lên.

Tôi nhìn chăm chăm vào những đốt ngón tay. Chết thật. Mong rằng ông bà Grey không cho rằng tôi là một kẻ đào mỏ. Christian với sang ấp ủ hai bàn tay tôi trong lòng tay anh.

“Đừng nghĩ nữa.”

Sao anh biết tôi đang nghĩ gì?

“Cứ kệ ông cụ đi,” Christian thì thầm chỉ đủ để tôi nghe thấy. “Ông thực ra vẫn bực Elena. Chuyện lung tung này chỉ nhắm vào anh thôi. Ước gì mẹ giữ mồm giữ miệng.”

Tôi hiểu Christian vẫn còn nhức nhối vì cuộc “chuyện trò” với Carrick về Elena tối qua.

“Ông có lý đấy, Christian. Anh rất giàu có, còn em thì chẳng mang lại gì khi kết hôn, ngoại trừ những món nợ từ khoản vay học đại học.”

Christian đăm đăm nhìn tôi, mắt đượm buồn. “Anastasia, nếu em bỏ rơi anh, cũng là tước đi của anh mọi thứ rồi. Trước đây em đã từng rời xa anh một lần. Anh biết rõ cảm giác đó lắm.”

Ôi chết thật! “Khác nhau mà,” tôi lí nhí đáp, xúc động trước tình cảm mãnh liệt của anh. “Nhưng... có khi chính anh muốn bỏ em.” Ý nghĩ này khiến tôi đau đớn.

Anh khịt mũi và lắc đầu vẻ vừa nghe điều nhảm nhí.

“Christian, anh biết em nhiều khi vô cùng ngờ nghệch – và anh...” tôi liếc xuống những ngón tay trắng bệch, nỗi đau vô hình đâm thấu qua tôi, tôi không thể nói cho hết câu. Để mất Christian ư... *Chết mất*.

“Thôi. Thôi ngay. Chấm dứt chủ đề này tại đây, Ana. Ta sẽ không nhắc đến nó nữa. Không giao kèo nào hết. Không bao giờ.” Anh nhìn tôi bằng ánh mắt dứt khoát quên-nó-đi-ngay, khiến tôi nín lặng. Rồi anh quay sang nói với bác Grace. “Mẹ ơi,” anh gọi. “Tổ chức đám cưới ở đây được không?”

VÀ KHÔNG LẦN NÀO anh ấy nhắc đến chuyện đó nữa. Thực tế thì bất kể khi nào có dịp anh lại bồi đắp ý thức rằng sự giàu sang của mình... cũng là của tôi. Tôi rùng mình nhớ lại lần mua sắm điên cuồng mà Christian bảo tôi đi cùng Caroline Acton, nữ nhân viên tư vấn mua đồ của hãng Nieman Marcus[9], để sửa soạn cho tuần trăng mật. Tính riêng bộ bikini thôi đã có giá tới năm trăm bốn mươi đô la. Ý tôi là, đẹp thì đẹp thật, nhưng mất cả đống tiền chỉ để sở hữu bốn mẩu vải hình tam giác bé xíu xiu.

“Em sẽ quen dần thôi,” Christian phá vỡ cơn mơ màng của tôi khi quay lại chỗ ngồi.

“Quen gì cơ?”

“Tiền tài,” anh đáp, trợn tròn mắt.

Ôi, cái chàng Năm Mươi này, có lẽ sẽ quen dần theo thời gian. Tôi đẩy chiếc đĩa nhỏ đựng hạnh nhân và hạt điều rang muối về phía anh.

“Đồ nhắm của ngài đây,” tôi mời anh với nét mặt thực thà nhất có thể nặn được, cố làm cuộc nói chuyện thêm phần dí dỏm sau những suy nghĩ u ám và sự cố áo-bikini-lộ-hàng của tôi.

Anh nhếch miệng cười. “Em là món anh thèm nhâm nhi nhất ấy chứ[10].” Anh ăn một quả hạnh nhân, mắt ánh lên vẻ hài hước tinh quái khi thích thú bắt bẻ được câu nói đùa của tôi. Lưỡi anh lướt trên môi. “Cạn ly đi. Chúng ta lên giường thôi.”

Cái gì?

“Uống,” anh mấp máy miệng, mắt tối thẫm lại.

Ôi chao ôi, riêng cái nhìn của anh đã tạo nên hơi ấm bao trùm hết thảy. Tôi uống cạn ly rượu gin, mắt không rời khỏi anh. Miệng anh hé mở, thấp thoáng đầu lưỡi giữa hai hàm răng, nở nụ cười khơi gợi. Với một cử động nhẹ nhàng, anh đứng dậy, cúi xuống chỗ tôi, chống hai tay lên hai thành ghế.

“Anh sẽ phạt em lần này để làm gương. Đi nào. Đừng đi tè nhé,” anh ghé tai tôi nói khẽ.

Tôi há hốc miệng kinh ngạc. *Đừng đi tè nhé? Sao thô lỗ thế nhỉ*. Cô ả Tiềm Thức hốt hoảng ngước lên khỏi cuốn sách đang đọc – *Trọn bộ các sáng tác của Charles Dickens, tập 1*.

“Không như em nghĩ đâu.” Christian cười tủm tỉm, chìa tay ra đón. “Tin anh đi.” Trông anh mới quyến rũ và ân cần làm sao. Sao mà từ chối nổi?

“OK.” Tôi nắm lấy tay anh, bởi một lẽ rất đơn giản, tôi đã dâng trọn đời mình vì tin cậy anh cơ mà. Anh ấy định làm gì nhỉ? Tim tôi đập thình thịch, hồi hộp quá.

Anh dẫn tôi đi hết boong thuyền, băng qua căn phòng lớn được trang bị nội thất sang trọng, đi dọc theo một hành lang hẹp, tiếp tục xuyên qua phòng ăn rồi xuống cầu thang dẫn vào cabin chính.

Căn buồng đã được lau dọn từ sáng và giường cũng dọn sẵn. Phòng rất thích. Có hai ô cửa ở cả mạn phải và trái thuyền, căn phòng được trang trí rất tao nhã, với nội thất màu quả óc chó thẫm, tường màu kem và chăn đệm màu đỏ với ánh vàng.

Christian buông tay tôi, lôi áo phông qua đầu rồi quẳng nó lên ghế. Anh tuột tiếp dép tông khỏi chân rồi cởi quần soóc và quần bơi với chuyển động rất duyên dáng. *Ôi chao. Có bao giờ tôi chán ngắm anh trần trụi thế này không?* Anh đẹp tuyệt. Và thuộc về tôi. Làn da anh cũng ửng đỏ vì rám nắng, tóc đã dài hơn, rủ xuống trán. Tôi là cô nàng cực kì may mắn.

Tay anh đỡ cằm tôi, khẽ kéo xuống, để tôi không cắn môi nữa, ngón tay cái anh lướt trên bờ môi dưới của tôi.

"Thế có phải khá hơn không." Anh xoay mình, sải bước về phía tủ chứa quần áo. Anh lấy ra hai chiếc còng tay số tám bằng kim loại và một cái băng che mắt trong ngăn kéo dưới cùng.

Còng tay á! Đã bao giờ dùng loại này đâu. Tôi vội liếc về phía giường, đầy lo lắng. Anh ấy sẽ móc chúng vào đâu được nhỉ? Anh quay lại, ngó tôi đăm đăm, đôi mắt thăm thẳm lấp lánh.

"Thứ này có thể khá đau đấy. Chúng sẽ cứa vào tay nếu em giằng mạnh quá." Anh giơ một chiếc lên. "Nhưng anh thực sự muốn dùng nó với em bây giờ."

Chết mất. Miệng tôi khô khốc.

"Đây." Anh tiến lên chậm rãi, uyển chuyển rồi chìa ra cho tôi một chiếc. "Em có muốn xem thử không?"

Chất kim loại rắn và lạnh. Tôi thành thực mong không bao giờ phải đeo thứ đó.

Christian chăm chú quan sát tôi.

"Chìa khóa đâu?" Giọng tôi run run hỏi.

Anh xòe lòng bàn tay đặt một chiếc chìa bé xíu bằng kim loại. "Nó mở cả hai chiếc. Thực ra thì mở được mọi cái còng."

Anh có bao nhiêu cái còng như thế rồi? Tôi không nhớ đã từng thấy cái đó trong tủ chứa đồ bao giờ.

Anh đưa ngón tay trỏ vuốt ve má tôi, lướt xuống miệng, rồi cúi người như thể định hôn.

"Em muốn chơi không?" Anh hỏi khẽ, mọi thứ trong tôi nhộn nhạo, khát khao bừng lên vùng bụng dưới.

"Có," tôi thở hắt.

Anh nhoẻn cười. "Tốt." Anh đặt một nụ hôn phớt nhẹ lên trán tôi. "Cần dùng tới từ khóa an toàn đấy."

Gì nữa?

"Nếu dùng 'Dừng lại' thì chưa đủ, vì em có thể bật thốt ra mà không muốn thế." Anh cọ mũi mình trên mũi tôi – nơi tiếp xúc duy nhất với anh bây giờ.

Tim tôi nhảy tưng tưng rồi. *Khỉ thật...* Chỉ vì có mấy lời đó.

"Thế không đau đâu. Nhưng dữ dội đấy. Rất dữ dội, vì anh không để em cựa quậy. Được chứ?"

Ôi trời. Nghe nóng bỏng quá. Tiếng tôi thở gấp gáp nghe thấy rõ. *Chết tiệt, mình muốn quá mất rồi.* Tạ ơn trời tôi cưới được người như anh, nếu không thì ngượng chết mất. Mắt tôi vội cụp xuống khi nhìn chú bé đã vươn dậy của anh.

"Vâng." Tôi líu díu chỉ vừa đủ nghe.

"Chọn một từ đi, Ana."

Ơ...

"Từ khóa an toàn," anh nhắc nhẹ nhàng.

"Kem que," tôi đáp vội, hổn hển.

"Kem que?" Anh hỏi lại, vẻ thích thú.

"Vâng."

Anh ngả người ra sau để ngắm tôi cho rõ, tủm tỉm cười. "Chọn hay đấy. Giơ hai tay lên."

Tôi làm theo, anh túm lấy hai bên chiếc váy maxi, kéo nó tuột qua đầu, thả rơi trên sàn. Anh chìa tay ra, tôi trả lại anh chiếc còng. Anh đặt cả hai chiếc còng và dải băng bịt mắt lên chiếc bàn kê cạnh giường, rồi giật chiếc chăn trên giường xuống cho rơi xuống sàn.

"Quay lưng lại."

Tôi xoay mình, anh cởi chiếc áo tắm trên mình tôi rồi để kệ nó rơi xuống.

"Ngày mai anh sẽ ghim chặt nó vào người em," anh khẽ nói, tay lôi tuột chiếc chun buộc tóc ra. Túm gọn tóc vào một bên tay, anh giật nhẹ khiến tôi bước lùi lại, lưng tựa vào người anh. Lên ngực anh. Lên thứ cương cứng của anh. Anh kéo đầu ngả sang bên, hôn lên cổ, khiến tôi nấc lên.

"Em đã không chịu vâng lời hả," giọng khẽ khọt bên tai, rót từng lời ngọt ngào, khiến tôi run rẩy.

"Dạ," tôi đáp khẽ.

"Ưm. Thế ta phải làm gì với chuyện đó đây?"

"Học cách sống cùng nó," tôi thở hắt. Nụ hôn mơn man của anh khiến tôi ngây dại. Tôi cảm thấy anh nhoẻn miệng cười khi kề sát cổ tôi.

“Ái chà, vợ yêu. Em thành người lạc quan từ bao giờ thế.”

Anh đứng thẳng dậy, nắm tóc tôi, chia ra thành ba phần, chậm rãi bện lại, rồi quấn chun buộc ở dưới. Nhẹ nhàng kéo bím tóc, anh ghé tai tôi thì thầm. “Anh sẽ dạy em một bài học.”

Nhoáng một cái, anh ôm ngang eo tôi, ngồi xuống giường, rồi ghì mạnh tôi nằm sấp trên đùi anh, tôi cảm thấy rõ ràng vật cương cứng nam tính của anh thúc vào bụng tôi. Anh tét lên mông tôi một cái mạnh. Tôi kêu oái. Tiếp đó, đẩy tôi nằm ngửa trên giường, dưới ánh mắt soi mói của anh, đôi mắt xám cháy bỏng. Tôi như sắp bị thiêu đốt.

“Em có biết mình đẹp lắm không?” Đầu ngón tay miết trên bắp đùi tôi, khiến tôi rạo rực... tới tận ngóc ngách. Anh nhỏm dậy, mắt vẫn không rời khỏi tôi, với lấy hai chiếc còng. Anh tóm chặt bắp chân trái tôi, bập một bên còng quanh cổ chân.

Ôi!

Nhấc chân phải lên, anh lặp lại động tác vừa làm. Thế là mỗi bên cổ chân tôi được gắn với một chiếc còng số tám. Tôi vẫn chưa biết anh định ngoắc chúng vào đâu.

“Ngồi dậy,” anh ra lệnh, tôi răm rắp làm theo.

“Giờ ôm lấy đầu gối đi.”

Tôi chớp mắt nhìn anh, rồi co chân gập gối và quàng hai tay ôm hai đầu gối. Anh cúi xuống, nâng cằm và đặt lên môi tôi một nụ hôn âu yếm, ướt át, rồi trượt chiếc băng che quanh mắt tôi. Tôi không còn thấy gì nữa, chỉ còn nghe thấy tiếng mình thở gấp gáp và tiếng nước oàm oạp vỗ bên mạn của chiếc du thuyền đang bồng bềnh trên mặt biển.

Ôi chao. Tôi bị kích thích... lắm rồi.

“Từ khóa an toàn là gì, Anastasia?”

“Kem que.”

“Tốt.” Nắm lấy tay trái tôi, anh bập một bên còng quanh cổ tay, rồi tiếp như thế với tay phải. Tay trái tôi bị khóa với cổ chân trái, tay phải với chân phải. Không duỗi thẳng chân ra được nữa. *Thiên địa quỷ thần ơi!*

“Giờ thì,” Christian nói nhỏ, “anh sẽ yêu em tới lúc em phải kêu thét lên.”

Gì cơ? Khí huyết như bốc hơi khỏi người tôi.

Anh tóm lấy hai bên gót chân, hẩy nhẹ tôi ngã ra giường. Tôi chẳng có cách nào khác, đành cứ gập chân lại. Những chiếc còng càng siết chặt khi tôi cố giãng ra. Anh nói đúng... chúng cứa vào tôi thực sự đến mức đau đớn... Cảm giác này lại càng khác lạ khi đang trên một con thuyền – bị trói gô và vô phương cứu giúp. Anh kéo hai bên mắt cá chân dang ra. Tôi rên rỉ.

Lúc anh hôn lên bắp đùi non, tôi những muốn oằn mình dưới anh mà không thể. Chẳng có điểm tựa nào

để tôi ưỡn hông. Hai bàn chân lơ lửng. Tôi chẳng cựa quậy được.

"Em sắp được cảm nhận mọi khoái cảm, Anastasia. Đừng cựa quậy," anh thì thầm khi trườn người trên người tôi, hôn tôi theo lằn cạp chiếc quần bikini. Anh kéo nút thắt hai bên hông, mảnh quần bé xíu tuột ra rơi xuống. Tôi giờ hoàn toàn trơ trụi, và phó mặc vào anh. Anh âu yếm hôn lướt lên, cắn khe khẽ lên hai bầu ngực.

Anh dỗ dành. "Em đẹp lắm, Ana."

Tôi rên lên, bất lực. Thường thì tôi đã uyển chuyển cử động phần hông, đáp lại những ve vuốt của anh bằng nhịp điệu của riêng mình, nhưng giờ chẳng nhúc nhích nổi. Tôi rền rĩ, giằng mạnh những trói buộc. Vòng kim loại cứa vào da tôi.

"A...!" Tôi thét lên. Mặc kệ.

"Em làm anh phát điên," anh thì thầm. "Nên anh sẽ khiến em phải điên theo." Anh đang phủ trên mình tôi, dồn trọng lực trên hai khuỷu tay, nhắm tới hai trái đào. Day cắn, mút máp, rồi vân vê nhũ hoa giữa những ngón tay, khiến tôi mê dại. Anh không dừng lại. Phát điên lên mất. *Ôi. Làm ơn đi.* Vật cương cứng của anh đè lên tôi.

"Christian," tôi van nài, cảm thấy nụ cười đắc thắng của anh trên da.

"Cách này có làm em lên đỉnh không?" anh khẽ nói khi đang vân vê đầu nhũ hoa, khiến nó càng săn cứng. "Em biết anh làm được mà." Miệng anh nghiến nhẹ, tôi thét lên, cơn khoái cảm nhói lên từ ngực lan xuống tận vùng bụng dưới. Tôi bất lực giằng giật những chiếc còng, đắm chìm trong khoái lạc.

"Vâng," tôi thổn thức.

"Ô, cưng ơi, dễ lắm."

"Ôi... xin anh."

"Suỵt." Anh lướt môi lên miệng tôi, răng cạ vào cằm khiến tôi thở gấp. Hôn tôi, anh khéo léo đưa lưỡi xâm chiếm miệng tôi, tận hưởng, khám phá và lấn lướt, nhưng tôi chẳng chịu trận, cũng đáp trả và xoắn xuýt lấy lưỡi anh. Môi anh có vị nhàn nhạt của rượu gin và của Christian Grey, mùi hương của biển.

Anh đỡ cằm, giữ đầu tôi cố định.

"Yên nào, cưng. Anh muốn em nằm im." Giọng anh thì thào, môi vẫn kề môi.

"Em muốn thấy anh."

"Không, nào Ana. Thế này em sẽ cảm nhận tốt hơn." Rồi thật chậm rãi, anh cong hông, thúc một phần vào trong tôi. Theo phản ứng tự nhiên, tôi muốn ưỡn hông lên đón nhận, nhưng lại không sao cử động được. Anh lại rút ra.

"A! Christian, xin anh!"

"Lại nhé?" anh đùa cợt, giọng khàn khàn.

“Christian!”

Anh lại nhích vào chút xíu, rồi rút lui, môi vẫn hôn tôi, ngón tay nghịch ngợm dày vò đầu nhũ hoa. Khoái cảm dâng trào.

“Không!”

“Em muốn anh không, Anastasia?”

“Có,” tôi van nài.

“Nói đi,” giọng anh thì thào, khản đặc, rồi lại vào... ra, trêu chọc.

“Em muốn anh,” tôi rên rỉ. “Xin anh.”

Tôi nghe thấy tiếng anh thở dài âu yếm kề sát bên tai.

“Vậy thì em có anh đây, Anastasia.”

Anh chồm lên và dập mạnh. Tôi thét lên, ngửa đầu ra sau, giằng giật chỗ trói khi anh lấp đầy chốn êm đềm trong tôi. Tôi ngập trong khoái cảm, ở mọi ngóc ngách – một trạng thái khổ sở vô cùng ngọt ngào, trong khi tôi vẫn không thể nhúc nhích.

Anh giữ im, xoay tròn hông, rồi nhấn thật sâu.

“Sao em không nghe lời, Ana?”

“Christian, dừng lại...”

Anh lại xoáy tròn vào trong tôi, phớt lờ lời khẩn nài của tôi, từ tốn rút ra rồi lại lao sầm tới.

“Nói đi. Tại sao?” anh rít lên, qua hàm răng nghiến chặt mà tôi mơ hồ cảm thấy.

Tôi thét lên những tiếng rền rĩ rời rạc... quá lắm rồi.

“Nói đi.”

“Christian...”

“Ana, anh cần biết.”

Anh lại dập mạnh vào trong tôi, đâm thật sâu, cứ thế cứ thế, lặp đi lặp lại, tôi chỉ còn say sưa, chới với trong khoái cảm. Tâm trí bay bổng... cơ thể cũng bồng bềnh... Ước gì được duỗi thẳng chân, kìm lại cơn cực khoái đang dâng lên cuồn cuộn, nhưng không thể... Hoàn toàn bất lực. Tôi là của anh, chỉ của anh, để anh muốn làm gì thì làm... Nước mắt trào dâng. Dữ dội quá. Tôi không thể ngăn anh. Tôi không muốn ngăn anh... Tôi muốn... Muốn... Ôi không... không... Quá là...

“Đấy,” Christian gầm gừ. “Nhận lấy đi cưng!”

Tôi bùng nổ, bao quanh anh, từng cơn từng cơn giẫy giật, gào thét ầm ĩ, khi cơn cực khoái xé toạc tôi ra, như hỏa ngục thiêu đốt khắp người tôi, tấn công vào mọi ngóc ngách. Tôi bị tả tơi, kiệt quệ, nước mắt tuôn rơi trên má – toàn thân run rẩy, chấn động.

Rồi tôi nhận ra Christian đã quỳ dậy, vẫn dấn sâu trong tôi, nâng tôi thẳng đứng trong lòng anh. Một tay giữ chặt đầu tôi, tay kia đỡ lưng, anh tuôn trào dữ dội trong tôi, hang động tình yêu trong tôi lại tiếp tục run rẩy với từng cơn dư chấn. Ào ạt, mệt nhoài. Vừa như địa ngục... vừa tựa thiên đường. Chủ nghĩa khoái lạc lên ngôi.

Christian giật băng che mắt ra và hôn tôi. Hôn lên mắt, lên mũi, lên má. Nụ hôn anh lau sạch nước mắt, tay anh ôm lấy mặt tôi.

"Anh yêu em, bà Grey," anh thở hắt. "Dù em khiến anh nổi giận, bên em anh vẫn thấy mình tràn trề sức sống." Tôi chẳng còn hơi sức để mở mắt hay thốt lên lời đáp lại. Anh hạ lưng tôi xuống giường thật dịu dàng, rồi nhẹ nhàng tách ra.

Miệng tôi chấp chới phản đối không thành lời. Anh trèo xuống giường, rồi mở khóa còng tay cho tôi. Khi tay tôi được tự do, anh nhẹ nhàng xoa bóp cổ tay, cổ chân tôi, rồi nằm xuống cạnh tôi, ôm tôi vào lòng. Tôi duỗi thẳng chân. Chà chà, dễ chịu hẳn. Tôi ổn rồi. Chắc chắn đấy là lần lên đỉnh dữ dội nhất mà tôi từng có. Hừm... trò trừng phạt chết tiệt kiểu Christian Grey Lắm Chiêu Lắm Trò.

NHU CẦU KHẨN THIẾT nơi bàng quang đánh thức tôi dậy. Mở mắt ra, tôi bị mất phương hướng. Bên ngoài tối om. *Đang ở đâu thế?* London ư? Hay Paris? À – trên thuyền. Chiếc thuyền tròng trành, trồi lên hụp xuống, cùng tiếng động cơ êm du. Chúng tôi đang di chuyển. *Lạ nhỉ*. Christian đang bên cạnh tôi, làm việc trên laptop, mặc áo sơ mi vải lanh và quần cotton, chân để trần. Tóc anh vẫn ướt, tôi ngửi thấy cơ thể vừa tắm thơm tho và cả mùi hương Christian của anh nữa. *Ưm.*

"Chào em," anh khẽ chào, cúi nhìn tôi âu yếm.

"Chào anh." Tôi cười, bỗng nhiên thấy ngượng nghịu. "Em ngủ bao lâu rồi?"

"Độ hơn một tiếng."

"Ta đang đi à?"

"Anh tính rằng vì tối qua đã ăn bên ngoài, rồi đi xem balê và chơi casino rồi, nên tối nay sẽ ăn trên thuyền. Đêm yên tĩnh *chỉ đôi ta*."

Tôi nhoẻn cười. "Ta đang đi đâu?"

"Cannes."

"Vâng." Tôi duỗi người, cảm thấy tê cứng. Dù có được tập luyện đến mấy với Claude thì tôi cũng vẫn chưa hề chuẩn bị gì cho buổi chiều vừa qua.

Tôi rón rén nhỏm dậy, cần vào phòng tắm. Túm lấy chiếc váy lụa, tôi vội vã mặc vào. Sao phải ngượng thế? Tôi cảm thấy mắt Christian dán chặt vào tôi. Tôi liếc sang, anh quay qua laptop, trán nhăn lại. Khi lơ đãng rửa tay, đang mải nhớ lại đêm qua ở casino, thì chiếc váy tuột lệch xuống. Nhìn mình

đăm đăm trong gương, tôi choáng váng.

Trời đất! Anh làm gì tôi thế này?

Chương ba

Tôi hốt hoảng nhìn những vết đỏ khắp bầu ngực. Vết cắn! Có nhiều vết cắn! Tôi kết hôn với một trong những doanh nhân được tôn kính nhất nước Mỹ, ấy thế mà anh ấy tặng tôi những vết bầm chết dẫm này. Sao bấy giờ tôi không cảm thấy gì nhỉ? Ngượng quá. Thực ra tôi biết chính xác tại sao mình không để ý – Bởi Quý Ngài Cực Khoái lúc bấy giờ đang len lỏi trong tôi với bảo vật oai dũng.

Cô nàng Tiềm Thức hé mắt nhòm qua cặp kính nửa vầng trăng rồi tặc lưỡi không hài lòng, trong khi Nữ Thần Ham Muốn trong tôi thì mệt nhoài nằm lăn trên trường kỉ. Tôi sững sờ ngó bộ dạng mình trong gương. Hai bên cổ tay lằn một vòng đỏ lựng vì bị chiếc còng cứa vào. Chắc chắn sẽ tím bầm mất thôi. Tôi kiểm tra cổ chân – còn nhiều vết lằn hơn thế. Thiên địa ơi, trông tôi như thể vừa gặp tai nạn bất thình lình nào đó vậy. Trân trối nhìn bóng mình trong gương, tôi thử nghiền ngẫm xem bộ dạng mình thế nào. Cơ thể tôi đã khác trước rất nhiều. Những đổi thay kín đáo từ khi tôi quen anh... Tôi trở nên mảnh mai và khỏe khoắn hơn, tóc tôi dày lên và chăm chút thời trang hơn. Móng tay móng chân được chăm sóc, cắt tỉa gọn gàng, lông mày được tỉa tót gọn ghẽ và duyên dáng. Lần đầu tiên trong đời, tôi chải chuốt chỉnh tề - trừ mấy vết cắn gớm ghiếc khi yêu đương đắm đuối kia.

Mà giờ thì tôi không muốn nghĩ tới chải với chuốt nữa. Đang điên lên đây. Sao anh ta dám để vết tích lại trên người tôi thế này, đâu còn bé bỏng nữa đâu. Suốt thời gian cặp kè bên nhau, chưa bao giờ anh để lại vết bầm nào trên người tôi cả. Trông phát khiếp đi được. Tôi biết vì sao anh ta làm thế. Cỗ máy ưa kiểm soát chết tiệt. *Đúng thế!* Cô ả Tiềm Thức khoanh tay dưới bộ ngực lép kẹp – lần này anh chàng đi quá đà rồi. Tôi len lén ra khỏi nhà tắm, bước sang phòng thay đồ, thận trọng tránh hướng mắt anh liếc thấy. Tuột chiếc váy xuống, tôi mặc quần nỉ và áo hai dây vào. Gỡ đuôi bím tóc tết ra, tôi nhặt chiếc lược ở ngăn tủ nhỏ, chải tung mái tóc rối.

“Anastasia,” giọng Christian gọi vẻ lo lắng. “Em ổn chứ?”

Mặc kệ anh. *Ổn không á? Không, chẳng ổn tẹo nào.* Sau những gì anh tạo ra đây, tôi chẳng còn có thể mặc áo tắm được nữa, cứ cất xó mấy bộ bikini đắt tiền đến lốp bịch suốt kì trăng mật đi cho rồi. Nghĩ đến mà lại điên tiết. Sao anh *dám*? Này thì cho anh thấy ừ-thì-em-ổn. Tôi giận sôi sùng sục. Tôi cũng có thể hành xử như trẻ mới lớn cho xem! Bước vào phòng ngủ, tôi ném mạnh chiếc lược vào anh, rồi quay người bỏ đi – vẫn kịp bắt được vẻ sững sờ trên mặt anh và phản ứng nhanh như chớp lúc tay anh giơ lên che đầu, chiếc lược bật vào tay anh rơi xuống giường.

Tôi lao khỏi phòng, trèo thang lên boong, chạy ra mũi thuyền. Tôi cần khoảng không để trấn tĩnh. Trời tối và không khí êm dịu. Làn gió nhè nhẹ thổi mang theo hương vị biển Địa Trung Hải và thoang thoảng mùi hoa nhài, hoa giấy từ đất liền. Chiếc *Fair Lady* lướt băng băng trên mặt biển xanh cô ban êm đềm. Tôi tì trán lên tấm chắn gỗ, nhìn ra bờ biển xa xa với những đốm sáng li ti rung rinh nhấp nháy. Tôi hít vào một hơi thật sâu, tự xoa dịu và dần dần bình tĩnh. Tôi nhận ra anh phía sau tôi trước khi tiếng anh cất lên thầm thì.

“Em giận anh đấy à?”

“Không dám, ngài Sherlock ạ!”

“Giận cỡ nào?”

“Nếu thang đo từ một đến mười thì em cỡ năm mươi. Đấy, sao hả?”

“Giận quá nhỉ.” Giọng anh vừa ngạc nhiên, vừa bị ấn tượng.

“Vâng. Bị đẩy vào cơn giận dữ ác liệt,” tôi nói rít qua kẽ răng.

Lúc tôi quay lại, quắc mắt nhìn, anh im re, quan sát tôi bằng đôi mắt mở lớn, cảnh giác. Tôi hiểu biểu cảm đó trên nét mặt anh, bởi lẽ anh không hề nhúc nhích để chạm vào tôi, có nghĩa là anh đang quá đỗi sững sờ.

“Christian, anh phải thôi ngay cái trò đơn phương giày xéo em như thế. Anh đã ghi điểm ở bãi biển rồi. Rất hiệu quả, theo như em còn nhớ.”

Anh khẽ nhún vai. “Vậy, em sẽ không cởi áo tắm lần nữa chứ,” anh lầm bầm, giọng hờn dỗi.

Hóa ra đó là lời bào chữa cho những gì anh đã gây ra cho tôi ư? Tôi trừng mắt nhìn anh. “Em không muốn anh để lại vết bầm trên người em. Ừm, dù sao đi nữa, không được để nhiều vết như thế này. Quá đáng quá!” Tôi rít lên giận dữ.

“Anh không thích em cởi đồ nơi công cộng. Với anh thế cũng rất quá đáng,” anh làu bàu.

“Em tưởng chúng ta đã nói xong chuyện đó rồi,” tôi nghiến răng, rít lên. “Nhìn em này!” Tôi kéo áo xuống để lộ khoảng trên bầu ngực. Christian đăm đắm nhìn tôi, mắt không rời khỏi mặt tôi, nét mặt cảnh giác và ngập ngừng. Anh ít khi thấy tôi giận dữ như thế này. Anh không thấy mình đã làm gì ư? Anh không thấy anh kì cục ra sao ư? Tôi muốn quát thẳng vào mặt anh, nhưng cố kìm nén lại – không muốn đẩy mọi chuyện đi quá xa. Có trời mới biết được anh ấy sẽ làm gì. Rốt cuộc, anh thở dài, giơ tay lên tỏ ý dàn hòa, nhẫn nhịn.

“Thôi được,” anh nói, vẻ xoa dịu. “Anh đồng ý.”

Tuyệt, tạ ơn trời đất!

“Tốt!”

Anh luồn tay vào tóc. “Anh xin lỗi. Xin đừng giận anh.” Cuối cùng trông anh cũng hối lỗi – anh nhắc lại với tôi chính những lời tôi từng nói.

“Đôi lúc anh vẫn như một gã trai mới lớn ấy,” tôi bướng bỉnh mắng anh, nhưng giọng tôi không còn gay gắt nữa, và anh nhận ra. Anh bước lại gần, ngập ngừng đưa tay vén tóc tôi ra sau tai.

“Anh biết,” anh nhẹ nhàng thừa nhận. “Anh còn phải học nhiều.”

Những lời bác sĩ Flynn vọng bên tai tôi... *Christian rất dễ xúc động, như trẻ mới lớn ấy, Ana. Cậu ấy đã bỏ qua hoàn toàn thời kì này trong tuổi thơ của mình. Cậu ấy chuyển hướng mọi năng lượng sang việc gặt hái thành công trong thế giới thương trường, rồi cậu ấy thành công vượt quá mọi*

mong đợi. Thế giới tình cảm của cậu ấy phải chơi trò rượt bắt.

Tim tôi vui lên chút xíu.

"Cả hai ta sẽ cùng học." Tôi thở dài, rồi thận trọng giơ tay đặt lên ngực trái anh. Anh không ngần ngại như mọi khi, nhưng thoáng khựng người lại. Anh đặt tay mình lên trên tay tôi và nở nụ cười duyên dáng quen thuộc.

"Anh vừa học được một điều rằng tay em ném đã khéo mà ngắm lại còn rất giỏi, bà Grey. Anh chưa từng biết điều đó, mà rồi thì toàn đánh giá thấp em. Em luôn khiến anh kinh ngạc."

Tôi nhướng mày trêu anh. "Kết quả huấn luyện với Ray. Em có khả năng ném và bắn trực diện, và thưa ngài Grey, anh nên ghi nhớ dịp này để biết cư xử cho phải phép."

"Anh sẽ ráng hết sức lưu tâm chuyện này, thưa bà Grey, hoặc đảm bảo rằng mọi vật thể tiềm năng có thể bị ném ra sẽ được ghim chặt lại, và khiến em không có cơ hội động đến súng." Anh nhếch miệng cười.

Tôi cười đáp trả, mắt nheo lại. "Em có tài xoay xở lắm đấy."

"Em là thế mà," anh khẽ đáp, buông tay tôi ra để ôm choàng tôi vào lòng, dụi mũi vào tóc. Hai tay ôm và giữ anh thật chặt, tôi cảm thấy nỗi căng thẳng bay biến khi anh ấp ủ tôi trong lòng.

"Anh được tha thứ chưa?"

"Anh hả?"

Tôi cảm thấy anh đã mỉm cười. "Ừ," anh đáp.

"Thôi được."

Chúng tôi cứ đứng ôm nhau, quên bẵng cơn giận dữ. Giống trẻ con hay không, kệ, anh vẫn cứ tỏa mùi thơm rất tuyệt vời. Làm sao tôi cưỡng lại nổi chứ?

"Đói không?" Một lát sau, anh hỏi. Tôi dựa đầu lên ngực anh, mắt gần sát anh.

"Vâng. Đói lả đi rồi. Mấy cái... ơ... hoạt động kia khiến em thèm ăn quá. Nhưng em không thay quần áo cho bữa tối đâu." Tôi nói phủ đầu vì chắc chắn quần nỉ với áo dây sẽ không được tán thành trong phòng ăn.

"Với anh em trông rất tuyệt rồi, Anastasia. Vả lại, chiếc thuyền này là của chúng ta suốt tuần cơ mà. Thích mặc gì cũng được. Cứ coi như hôm nay là thứ Ba ngày mặc thường phục ở Bờ Biển Ngà vậy. À mà anh định ăn trên boong luôn."

"Tuyệt, em thích như thế."

Anh hôn tôi – một nụ hôn sốt sắng xin-tha-thứ-cho-anh – rồi chúng tôi dạo bước tay trong tay ra mũi thuyền, món súp Tây Ban Nha đang chờ.

NHÂN VIÊN PHỤC VỤ bưng lên món kem nướng rồi kín đáo rút lui.

“Sao anh luôn phải tết tóc em thế?” Tôi hỏi Christian vì quá tò mò. Chúng tôi đang ngồi kề cận nhau bên bàn, bắp chân tôi quấn lấy chân anh. Anh đang định nhấc chiếc thìa ăn tráng miệng lên thì dừng lại, nhăn mặt.

“Anh không muốn tóc em vướng vào đâu đó,” anh khẽ đáp, và trong thoáng chốc, anh tư lự xa xăm. “Thói quen, anh nghĩ thế,” anh vẫn đăm chiêu. Rồi ngột nhiên anh nghiêm mặt, mắt mở lớn, đồng tử giãn ra hoảng sợ.

Anh ấy nhớ chuyện gì thế? Tôi đoán, chuyện hẳn rất đau đớn, trong kí ức thời ấu thơ. Tôi không muốn nhắc anh nghĩ tới nó. Rướn người sang phía anh, tôi đặt ngón trỏ lên môi anh.

“Thôi, chẳng hề gì đâu. Em không cần biết nữa. Chỉ là tò mò thôi.” Tôi trao anh nụ cười vỗ về, âu yếm. Ánh mắt anh dè dặt, nhưng giây lát sau, anh bớt căng thẳng hơn, tâm trạng nguôi ngoai thấy rõ. Tôi nhoài người hôn lên khóe miệng anh.

“Em yêu anh,” tôi khẽ nói. Anh nở nụ cười duyên dáng khiến con tim phải thổn thức, lòng tôi se lại. “Em sẽ mãi yêu anh, Christian.”

“Anh cũng thế,” anh dịu dàng đáp.

“Cho dù em có không vâng lời ư?” Tôi nhướng mày hỏi.

“Chính vì tính bướng bỉnh của em đấy, Anastasia.” Anh toét miệng cười.

Tôi xúc thìa làm vỡ lớp đường được nướng vàng trên bề mặt món tráng miệng, tiếng kêu giòn tan, và lắc đầu. Có bao giờ hiểu thấu anh chàng này không? Hừm – món kem nướng này ngon tuyệt vời.

KHI TÔI TỈNH DẬY, mặt trời đã lên chói lọi, chiếu xuyên qua những ô cửa sổ, mặt nước phản chiếu những đốm sáng lung linh trên trần cabin. Không thấy Christian đâu. Tôi duỗi mình khoan khoái và mỉm cười. Ưm... Tôi có phải chịu đựng kiểu làm tình vũ bão, để tiếp đó tận hưởng ái ân cuồng nhiệt lúc nào cũng được. Tôi lấy làm lạ rằng mình lại lên giường với hai kiểu người khác hẳn nhau – một Christian giận dữ và một Christian ngọt ngào hãy-để-anh-bù-đắp-cho-em-bằng-hết-khả-năng-của-mình. Thật trớ trêu nếu phải chọn xem tôi thích ai hơn giữa hai kiểu người đó.

Tôi nhỏm dậy, bước vào nhà tắm. Vừa mở cửa, tôi thấy Christian đang cạo râu bên trong, chỉ quấn mỗi chiếc khăn tắm quanh hông. Anh ngoảnh ra, tươi cười, không lúng túng vì bị tôi chen vào. Tôi nhận ra rằng Christian chẳng bao giờ chịu khóa cửa nếu có một mình trong phòng – mà lý do thì rất nghiêm túc, nên tôi chẳng muốn nhay đi nhay lại làm gì.

“Buổi sáng tốt lành, bà Grey,” tâm trạng anh đang rất thoải mái.

“Chào buổi sáng, thưa ngài.” Tôi cười và đứng nhìn anh cạo râu. Tôi vẫn thích ngắm anh thế này. Anh ngửa cổ, đưa những đường cạo dài thong thả phía dưới cằm. Tôi nhận ra mình đang vô thức lặp lại từng cử chỉ của anh. Tôi cũng mím môi trên lại khi anh làm thế để cạo vùng nhân trung dưới mũi. Anh quay sang cười với tôi, nửa mặt vẫn dính bọt kem cạo.

“Thích trò này không?” Anh hỏi.

Ôi, Christian, em ngắm anh hết giờ này sang giờ khác cũng được. “Một trong những điều em yêu thích nhất từ trước đến nay,” tôi lẩm bẩm. Anh ngả người hôn phớt tôi, làm dính bọt kem lên má tôi.

“Anh cũng làm cho em luôn nhé?” Anh khẽ hỏi, vẻ tinh quái và giơ chiếc dao cạo lên.

Tôi bặm môi nhìn anh. “Không,” tôi càu nhàu, giả bộ hờn dỗi. “Lúc khác em sẽ tẩy sau.” Tôi còn nhớ Christian đã vui thích ra sao hồi ở London, lúc anh khám phá ra rằng suốt buổi họp của anh hôm đó, tôi đã cạo sạch lông mu chỉ vì tò mò. Dĩ nhiên tôi chẳng chịu làm thế chỉ để chiều Quý ngài Đòi-hỏi-tiêu-chuẩn-cao-siêu.

“EM ĐÃ LÀM CÁI QUÁI GÌ THẾ?” Christian la toáng lên. Anh không kìm nổi nỗi phấn khích dữ dội trong lòng. Anh bật dậy, ngồi trên chiếc giường trong một căn hộ ở khách sạn Brown, gần Piccadilly, bật chiếc đèn đầu giường lên, nhìn tôi sững sờ, miệng há hốc chữ O. Bấy giờ khoảng nửa đêm. Tôi ngượng chín người, mặt đỏ bừng như gấc, cố kéo chiếc váy ngủ sa tanh xuống che che giấu giấu. Anh túm lấy tay tôi ngăn lại.

“Ana!”

“Em... ờ thì... đã cạo.”

“Anh thấy rồi. Sao thế?” Anh cười tươi hết cỡ.

Tôi giơ tay lên che mặt. Sao mà ngượng thế này?

“Này,” anh dịu dàng gọi và kéo tay tôi ra. “Đừng trốn nữa. Anh bặm chặt môi cố nhịn cười. “Nói đi. Sao thế?” Mắt anh rộn lên niềm thích thú. Sao anh ấy lại thấy việc ấy buồn cười được nhỉ?

“Đừng cười em nữa.”

“Anh đâu cười em. Anh xin lỗi. Anh... khoái quá,” anh đáp.

“Ối...”

“Nói đi. Sao lại thế?

Tôi hít vào thật mạnh. “Sáng nay, sau khi anh đi họp, em đi tắm, và bỗng nhớ tới các quy định của anh.”

Anh chớp mắt. Nét mặt hài hước thay đổi, anh chăm chú nghe tôi nói.

“Rồi em đánh dấu từng ý một và xem mình cảm thấy nó ra sao, rồi em nhớ tới cái thẩm mỹ viện ấy, và nghĩ... đấy là cái anh sẽ thích. Em đã không đủ dũng cảm để tẩy lông.” Giọng tôi lí nhí chỉ như tiếng thì thầm.

Anh tròn mắt nhìn tôi, đôi mắt sáng lên – lần này thì không phải bỡn cợt trò nghịch dại của tôi nữa, mà chan chứa tình yêu.

“Ôi, Ana,” anh thở hắt. Anh cúi xuống, âu yếm hôn tôi. “Em bỏ bùa anh mất rồi,” anh mấp máy khẽ nói, môi vẫn áp lên môi tôi, lại hôn tôi đắm đuối, hai bàn tay đỡ lấy mặt tôi.

Sau giây lát nín thở, anh nhích ra và chống lên một bên khuỷu tay. Nét hài hước lại hiện trên mặt.

“Anh nghĩ mình cần duyệt lại kĩ lưỡng cái việc tự tay em làm ấy, bà Grey ạ.”

“Gì cơ? Không được.” *Chắc anh đang đùa đấy à!* Tôi che chắn, quyết bảo vệ vùng kín vừa được phát quang rừng rậm.

“Ôi, em không trốn được đâu, Anastasia.” Anh nắm lấy tay tôi, giằng ra, len rất nhanh vào giữa hai chân tôi, rồi giữ chặt hai tay tôi sang hai bên. Ánh mắt nhìn tôi nóng bỏng như thiêu đốt, nhưng trước khi tôi kịp bùng cháy, anh cong người lên và lướt làn môi xuống vùng bụng trần trụi của tôi, tiến thẳng tới đảo huyệt. Tôi quặn mình dưới anh, miễn cưỡng phó mặc cho số phận.

“Chà, ta có gì nào?” Christian đặt xuống chỗ sáng nay thôi vẫn còn đám rêu mơn mởn – rồi cạ chiếc cằm tua tủa râu lên da tôi.

“A!” tôi la lên. Woa... nhạy cảm quá.

Mắt Christian rọi thẳng vào mắt tôi, ngập tràn khát khao tình ái. “Anh thấy em còn sót một ít,” anh thầm thì, giật nhẹ phía dưới.

“Ôi... đau,” Tôi khẽ kêu, mong rằng thế sẽ ngăn cuộc thâm nhập quá thẳng thắn của anh.

“Lại trải nghiệm đầu tiên nữa, bà Grey.”

“Ừm. Em thích những sự đầu tiên.”

“Anh cũng thế.”

Anh mơ màng ngắm nghía, giọng đầy si mê.

“Vui không?” Tôi hỏi cộc lốc.

“Rất vui.” Anh cười tinh quái, rồi từ từ đẩy ngón tay vào sâu trong tôi.

“NHƯNG LẦN ẤY VUI THẬT,” anh nói, đôi mắt dịu dàng châm chọc.

“Với anh thì thế.” Tôi cố chu miệng – nhưng anh nói đúng... Rất kích thích.

“Theo anh còn nhớ thì kết quả khá mĩ mãn nhỉ.” Christian trở lại với việc cạo râu đang dang dở. Tôi liếc nhanh xuống mấy ngón tay. Vâng, quả thế. Tôi chưa từng biết rằng vùng mu trống trơn mang lại cảm giác khác biệt đến thế.

“Này, anh chỉ đùa thôi. Đấy có phải việc các ông chồng yêu vợ một cách tuyệt vọng thường làm không nhỉ?” Christian đẩy nhẹ cằm tôi lên, ngó tôi đăm đăm, đôi mắt anh đột nhiên chứa chan thấu cảm khi anh ráng sức đọc ý nghĩ của tôi.

Ưm... đến lúc đáp lễ lại nào.

“Ngồi xuống,” tôi khẽ nói.

Anh sững người, không hiểu gì. Tôi đẩy nhẹ anh tới chiếc ghế đẩu màu trắng đặt trong phòng tắm. Anh luống cuống ngồi xuống, tôi lấy chiếc dao cạo trong tay anh.

“Ana,” anh thốt lên khi hiểu ra tôi định làm gì. Tôi cúi xuống, hôn anh.

“Xoay đầu lại,” tôi nói khẽ.

Anh ngập ngừng.

“Ăn miếng trả miếng, ngài Grey.”

Anh nhìn tôi vẻ dè dặt, vừa thích vừa ngờ. “Em có làm không đấy?” Anh hỏi, giọng rất khẽ. Tôi thong thả lắc đầu, rất chậm rãi, cố tỏ ra thật nghiêm nghị. Anh nhắm mắt lại, lắc đầu, rồi chịu nhượng bộ quay lưng lại.

Khỉ thật, anh sắp để mình cạo râu cho anh. Tôi ngập ngừng luồn tay vào mái tóc ẩm trước trán anh, giữ anh ngồi im. Anh nhắm nghiền hai mắt, khẽ hé môi khi hít vào. Thật nhẹ nhàng tôi lướt dao cạo từ cổ lên phía cằm, làm lộ ra một vệt da dưới lớp bọt kem. Christian thở hắt ra.

“Anh có nghĩ em sẽ làm đau anh không?”

“Anh chưa biết em định làm gì, Ana, nhưng anh nghĩ là không - không cố ý.”

Tôi lại đưa một đường nữa từ cổ lên, mở rộng hơn vệt da dưới lớp kem.

“Em không bao giờ cố ý làm anh đau, Christian.”

Anh mở mắt và vòng hai tay ôm quàng lấy tôi, trong khi tôi đang nhẹ nhàng đưa lưỡi dao cạo từ dưới tóc mai xuống má.

“Anh biết mà,” anh đáp, nghiêng mặt để tôi cạo nốt má bên đó. Chỉ hai đường dao là xong.

“Xong, và không đổ giọt máu nào.” Tôi cười hãnh diện.

Anh vuốt tay ngược từ dưới chân, vén chiếc váy ngủ tới tận đùi, rồi kéo tôi ngồi xuống. Tôi bám hai tay vào bắp tay anh. Vùng cơ bắp thực sự rất rắn chắc.

“Anh đưa em đi chơi hôm nay nhé?”

“Không tắm nắng chứ?” Tôi nhướng mày châm biếm hỏi lại anh.

Anh liếm môi vẻ bồn chồn. “Không. Hôm nay không tắm nắng. Anh cứ tưởng em có lẽ sẽ thích việc khác.”

“À, tại anh đã rải khắp người em toàn vết bầm tím, và thực sự dập tắt mọi khả năng phơi nắng, chẳng

phải dĩ nhiên là không tắm nắng được còn gì?”

Anh khôn khéo chọn cách phớt lờ giọng điệu châm chích của tôi. “Mình sẽ đi xe ô tô, nhưng đây là nơi rất đáng đến thăm mà anh vừa đọc được. Bố anh gợi ý chúng ta tới đó chơi. Nó là một ngôi làng ở đỉnh đồi có tên gọi Saint-Paul-de-Vence[11]. Ở đó có vài triển lãm mỹ thuật. Biết đâu mình gặp may chọn được vài bức tranh hay tượng cho ngôi nhà mới nếu thấy thích.”

Tôi ngả người ra sau để ngó anh cho rõ. Mỹ thuật ư... anh muốn mua tác phẩm mỹ thuật. *Sao mà tôi biết chọn cơ chứ?*

“Gì thế?” anh hỏi.

“Em chẳng biết gì về mỹ thuật cả, Christian.”

Anh nhún vai và mỉm cười bao dung. “Chỉ mua cái nào mình thích thôi. Không phải như đầu tư kinh doanh đâu.”

Đầu tư kinh doanh? Ái chà.

“Sao thế?” Anh hỏi lại.

Tôi lắc đầu.

“Nghe này, anh biết hôm trước mình đã xem các bản thiết kế của kiến trúc sư rồi – nhưng đi tham quan cũng chẳng thiệt gì, mà thị trấn này rất lâu đời, cổ kính lắm.

A, kiến trúc sư. Anh vừa gợi tôi nhớ đến cô nàng... Gia Matteo, một người bạn của Elliot làm ở chỗ Christian ở Aspen. Trong những lần gặp gỡ, cô nàng cứ luẩn quẩn bám dính Christian như sam.

“Thế nào?” Christian la lên. Tôi vẫn lắc đầu. “Nói anh nghe đi,” anh giục.

Làm sao tôi kể với anh rằng mình không ưa Gia được cơ chứ? Lý do không thích người ta của tôi thật vô lý. Tôi không muốn biến thành cô vợ ghen tuông.

“Không phải em còn giận anh chuyện hôm qua đấy chứ?” Anh thở dài rồi rúc mặt vào giữa hai bầu ngực tôi.

“Không. Em đói.” Tôi lí nhí đáp, biết thừa rằng cái cớ này sẽ làm anh xao lãng, không gặng hỏi nữa.

“Sao em không nói sớm?” Anh dịu dàng buông tôi ra, rồi đứng lên.

SAINT-PAUL-DE-VENCE là một ngôi làng cổ vững chãi nằm trên đỉnh đồi, một trong những chốn thơ mộng nhất tôi từng đến thăm. Tôi và Christian khoác vai tản bộ trên những lối đi hẹp lát đá cuội, một tay tôi đút trong túi sau quần soóc của anh. Taylor và Gaston hay Philippe gì đó – tôi vẫn chẳng phân biệt nổi hai người đó - bám theo sau chúng tôi. Chúng tôi băng qua quảng trường rợp bóng cây, ở đấy có ba ông già đội mũ nồi dù trời khá nóng đang chơi ném bóng. Khá đông khách du lịch, nhưng tôi hoàn toàn thoải mái ở trong vòng tay Christian. Có nhiều nơi để thăm thú – những lối mòn và con ngõ nhỏ dẫn tới một quảng trường có đài phun nước bằng đá kiến trúc cầu kì, các bức điêu khắc cả hiện

đại lẫn cổ kính, rồi nhiều cửa hàng nhỏ đầy sức hấp dẫn.

Trong gian triển lãm đầu tiên, Christian say sưa chiêm ngưỡng mấy bức ảnh gợi cảm phía trước mặt, vô thức nhá nhá gọng kính phi công trên tay. Đó là các tác phẩm của Florence D'elle[12] thể hiện những phụ nữ khỏa thân trong nhiều tư thế khác nhau.

"Em không thấy đó là ý hay đâu," tôi lầm bầm phản đối. Chúng khiến tôi nhớ tới hộp ảnh tôi tìm thấy trong phòng chứa đồ của anh, à của chúng tôi. Tôi thắc mắc không biết anh hủy chúng đi chưa.

"Anh cũng thấy thế," Christian đáp, cúi xuống tôi cười tươi rói. Chúng tôi tay nắm tay dạo bước tới họa sĩ kế tiếp. Tôi vu vơ tự nhủ liệu có nên để anh chụp ảnh mình không.

Phần trưng bày tiếp theo là của một họa sĩ nữa chuyên vẽ tĩnh vật – trái cây và rau củ, rất cận cảnh và màu sắc phong phú, rực rỡ.

"Em thích những bức này." Tôi chỉ ba bức tranh ớt đỏ. "Chúng gợi nhớ lúc anh cắt rau củ ở căn hộ của em." Tôi cười khúc khích. Miệng Christian nhếch lên khi anh định nhịn cười mà không được.

"Anh tưởng mình đã thể hiện khá thuần thục đấy chứ," anh khẽ đáp. "Chỉ hơi chậm thôi, với cả," anh kéo tôi vào lòng, "tại em làm anh phân tán tư tưởng. Em định treo chúng ở đâu?"

"Gì cơ?"

Chistian dụi dụi bên tai tôi. "Mấy bức tranh đó – em định treo chúng ở đâu?" Anh cắn nhẹ dái tai tôi, khiến cảm giác nhột nhạt chạy xuống tít tận phía dưới.

"Trong bếp," tôi lí nhí.

"Ừm. Ý hay, bà Grey."

Tôi liếc nhìn giá. Năm nghìn euro mỗi bức! *Chết tiệt!*

"Chúng đắt quá!" Tôi há hốc miệng kinh ngạc.

"Thế à?" Anh lại dụi mũi vào tôi. "Quen dần đi, Ana." Anh buông tôi ra rồi thong thả tiến lại chỗ bàn có thiếu nữ mặc chiếc váy trắng toát đang thẫn thờ nhìn anh. Tôi muốn trừng mắt giận dữ, nhưng rồi lại quay sang ngắm tiếp mấy bức họa. Những năm nghìn euro... Ái chà chà.

CHÚNG TÔI VỪA ĂN TRƯA XONG và đang thưởng thức cà phê ở khách sạn Le Saint Paul. Cảnh sắc thôn dã xung quanh thật yên bình. Những vườn nho và cánh đồng hoa hướng dương chắp nối thành những mảnh ghép đầy sắc màu bình nguyên mênh mông, rải rác đây đó là những căn nhà nhỏ nhắn và giản dị. Trời đẹp, quang đãng, nên chúng tôi có thể nhìn thấy cả con đường dẫn ra biển, mặt nước lấp lóa xa xa. Christian cắt ngang cơn mơ màng của tôi.

"Em có hỏi anh tại sao lại tết tóc em," anh khẽ nói, giọng điệu ấy làm tôi lo sợ. Trông anh vẻ như có lỗi.

"Vâng." *Ôi, chết thật.*

“Bà ấy thường để anh nghịch tóc, anh nhớ lờ mờ thế. Anh chẳng biết liệu đó là một kí ức hay chỉ là giấc mơ.”

Whoa! Mẹ đẻ của anh.

Anh đăm đăm nhìn tôi, nét mặt khó đoán biết. Tôi sợ hết hồn. Tôi nên nói gì đây khi anh kể một chuyện kiểu như thế?

“Em vẫn thích lúc anh nghịch tóc em.” Tôi ngập ngừng.

Anh ngó tôi vẻ hoài nghi. “Thật không?”

“Thật.” Quả thực là thế. Tôi nắm tay anh. “Em nghĩ anh từng rất yêu mẹ mình, Christian.” Mắt anh mở lớn, chăm chăm nhìn tôi vô cảm, anh không nói gì.

Chết thật! Tôi có nói gì quá đà không? *Nói gì đi, anh chàng Đa Sự – xin anh đấy*. Nhưng anh vẫn nhất định không mở lời, chỉ nhìn tôi đăm đăm với đôi mắt xám sâu thăm thẳm, giữa hai chúng tôi là khoảng tĩnh lặng tuyệt đối. Anh đang rất bối rối.

Anh liếc xuống tay tôi đang đặt trong lòng tay anh, và cau mày.

“Nói gì đi anh,” tôi khẽ giục, không thể chịu đựng sự im lặng này hơn nữa.

Anh lắc đầu, thở dài thườn thượt.

“Đi thôi.” Anh buông tay tôi và đứng lên, vẻ dè dặt. Tôi vừa làm gì quá trớn ư? Không biết nữa. Tim thắt lại, tôi chẳng biết nên nói gì khác hay cứ để kệ thế. Tôi chọn cách thứ hai và rồi ngoan ngoãn đi theo anh ra khỏi khách sạn.

Trên con phố nhỏ xinh đẹp, anh lại nắm tay tôi.

“Em muốn đi đâu?”

Anh nói chuyện rồi! Anh không giận tôi – tạ ơn trời đất. Tôi thở phào, thanh thản và nhún vai. “Em vui quá, anh vẫn nói chuyện với em.”

“Em thừa biết là anh không thích nhắc lại mấy thứ vớ vẩn đó. Chuyện xong rồi. Kết thúc rồi,” anh khẽ đáp.

Không đâu Christian, chưa xong đâu. Ý nghĩ ấy làm tôi buồn trĩu, và lần đầu tiên tôi tự nhủ liệu có bao giờ nó kết thúc được không. Anh vẫn luôn là chàng Năm Mươi với nhiều Ẩn Số... anh chàng Đa Sự của tôi. Tôi có muốn anh thay đổi không? Không, thực ra là không – chỉ trong chừng mực nhất định, tôi muốn anh cảm thấy mình được yêu thương. Len lén liếc trộm anh, tôi mất một lúc mê mẩn vẻ đẹp quyến rũ của anh... và anh đích thực *là của tôi*. Sức hấp dẫn làm mê hoặc tôi không chỉ bởi khuôn mặt thanh tú, bảnh trai và cơ thể gợi cảm. Mà chính cái ẩn sau vẻ tuyệt hảo đó mới lôi cuốn tôi, mời mọc tôi..., đó là tâm hồn mong manh dễ tổn thương của anh.

Anh ngó xuống tôi với cái nhìn nửa vui thích, nửa như dè chừng, và cực kì gợi cảm, rồi ôm tôi trong

tay, chúng tôi bước đi, vượt qua rất nhiều du khách để tới chỗ Philippe hay Gaston gì đó đỗ chiếc Mercedes rộng thênh thang. Tôi lại đút tay vào túi sau quần soóc của Christian, mừng rơn khi anh không hề giận. Nhưng thành thực mà nói, một cậu bé bốn tuổi không yêu mẹ đẻ mình là vì cái gì, dù bà ấy có tệ đến mấy đi nữa? Tôi thở dài và ôm anh chặt hơn. Tôi biết đám vệ sĩ vẫn kín đáo bám theo sau chúng tôi, và tôi vu vơ tự hỏi liệu họ đã kịp ăn uống gì chưa.

Christian dừng bước bên ngoài một gian hàng nhỏ bán trang sức đá quý, ngó qua cửa sổ rồi cúi xuống nhìn tôi. Anh nắm bên tay tôi đang buông thõng, ngón tay cái miết theo đường lằn đỏ do bị còng tay cứa vào, ngắm nghía kĩ lưỡng.

"Không đau đâu," tôi đoan chắc với anh. Anh xoay người, tay kia của tôi tuột khỏi túi quần anh. Anh siết chặt bàn tay ấy, lật lên lật xuống kiểm tra vùng cổ tay. Chiếc đồng hồ bạch kim hiệu Omega vừa đủ che vết đỏ lờ mờ trên tay, đó là món quà anh tặng tôi trong bữa điểm tâm vào buổi sáng đầu tiên ở London. Lời đề tặng vẫn khiến tôi xao xuyến.

Anastasia

Em rất quan trọng với Anh

Là Tình yêu, là Cuộc sống của Anh

Christian

Mặc dù có thể lúc này lúc khác, kể cả cái sự *Lắm Chiêu Lắm Trò* của anh, chồng tôi vẫn là người rất lãng mạn. Tôi liếc nhìn những vết lằn mờ trên cổ tay. Dù đôi khi anh cũng khá hung bạo. Anh thả tay trái tôi ra, ngón tay anh nâng cằm tôi lên, chăm chú quan sát biểu cảm trên mặt tôi, ánh mắt băn khoăn.

"Mấy chỗ đó không đau đâu," tôi nhắc lại. Anh đưa tay tôi lên môi, âu yếm đặt một nụ hôn xin lỗi vào phía trong cổ tay.

"Đi," anh nói và dẫn tôi vào cửa hàng.

"ĐÂY RỒI." CHISTIAN MỞ MÓC chiếc vòng xuyến bạch kim anh vừa mua. Đó là một món đồ thủ công cực đẹp được chế tác rất công phu, chạm khắc hình những bông hoa cách điệu, khảm kim cương nhỏ xinh ở giữa đài hoa. Anh đeo nó lên cổ tay tôi. Nó khá rộng bản, ôm lấy cổ tay, che khuất những vết đỏ. *Nó cũng đắt tận ba mươi ngàn euro cơ*, tôi nghĩ bụng, mặc dù tôi không thực sự nghe hết cuộc nói chuyện bằng tiếng Pháp với nhân viên bán hàng. Tôi chưa từng mang trên người thứ gì mắc tiền đến thế.

"Đấy, tốt hơn rồi," anh lẩm bẩm.

"Tốt hơn sao?" Tôi lí nhí, ngước nhìn đôi mắt xám long lanh, nhận ra tay nhân viên bán hàng gầy nhom đang nhìn chúng tôi với ánh mắt ghen tị và không giấu giếm.

"Em biết tại sao mà," Christian ngập ngừng giải thích.

"Em không cần đâu." Tôi lắc cổ tay, chiếc vòng xuyến cũng lay động. Nó bắt lấy tia nắng chiều rọi qua cửa sổ cửa hàng, những viên kim cương phản chiếu một chùm nho nhỏ ánh cầu vồng lấp lánh hắt lên

tường rung rinh.

Nhưng tay anh du ngoạn dọc lên đùi hay xuống ống chân tôi. Tôi căng mình phòng vệ khi những ngón tay anh dịu dàng ve vuốt, hơi thở như nghẹn lại. *Anh định làm gì thế?* Anh quyết định tiến xuống dưới, đột nhiên tóm cổ chân tôi, nhấc bàn chân đặt vào lòng anh. Tôi xoay hông, ngồi đối diện anh trên ghế sau ô tô.

"Anh muốn cả chân kia nữa."

Tôi lo lắng liếc về phía Taylor và Gaston, họ vẫn đang dán mắt vào con đường phía trước. Tôi đặt nốt chân kia vào lòng anh. Mắt nhìn điềm tĩnh, anh với tay nhấn chiếc nút ở cánh cửa phía bên anh. Một màn chắn riêng tư có màu dịu nhẹ trượt ra chắn phía trước chúng tôi, mười giây sau chúng tôi đã hoàn toàn được riêng biệt. Wow... không có gì phải ngạc nhiên khi ghế sau chiếc xe này lại rộng rãi để duỗi chân thoải mái đến thế.

"Anh muốn ngắm cổ chân em," anh đưa ra lời giải thích đơn giản. Ánh mắt anh lo lắng. Những vết bầm đó ư? *Ái chà*... tôi tưởng đã giải quyết xong rồi mà. Nếu còn vết thì chúng cũng được quai dép xăng đan che khuất rồi. Sáng nay tôi còn chẳng nhớ là có thấy chúng không. Anh nhẹ nhàng vuốt ngón tay cái lên mu bàn chân phải tôi, khiến tôi trằn mình. Nụ cười thoáng giễu trên môi anh, tay anh khéo léo cởi một bên quai dép ra, nụ cười trở nên gượng gạo khi anh nhìn thấy những vết đỏ lờ mờ.

"Không đau đâu," tôi lí nhí. Anh ngước nhìn tôi, mặt thật buồn, môi mím chặt. Anh gật đầu như thể đã tin lời tôi, trong lúc tôi lắc chân thả chiếc xăng đan rơi xuống sàn xe, thế nhưng tôi thấy mình lại để lạc mất anh. Anh đang lơ đãng và trầm tư nghĩ ngợi, vô thức ve vuốt bàn chân tôi trong khi lại quay ra nhìn xa xăm bên ngoài cửa xe.

"Này. Anh vừa nghĩ gì thế?" Tôi nhẹ nhàng hỏi. Anh liếc sang tôi và nhún vai.

"Anh không thích cái cảm giác như lúc anh thấy mấy vết bầm đó," anh đáp.

Ồ! Một phút trước còn giữ kín, phút sau lại sẵn lòng cởi mở. Đúng là... *chàng trai Muôn Màu Muôn Vẻ*! Làm sao tôi bắt kịp anh đây?

"Anh *đang* cảm thấy thế nào?"

Đôi mắt thẫn thờ nhìn tôi. "Không thoải mái," anh khẽ đáp.

Ôi không. Tôi mở đai an toàn, nhích lại gần anh, đặt hai bàn chân vào lòng anh. Tôi những muốn cuộn mình vào lòng anh, ôm chặt anh, và tôi sẽ làm thế ngay không chút do dự nếu chỉ có Taylor ở ghế trước. Nhưng sự hiện diện của Gaston ở đấy làm cản trở ý muốn của tôi, mặc dù đã có tấm che. Giá mà trời tối hơn. Tôi đành siết chặt hai bàn tay anh.

"Em chỉ không thích mấy vết bầm đó," tôi lí nhí. "Các thứ khác... những việc anh làm," tôi hạ thấp giọng xuống hơn – "với mấy chiếc còng, em đều thích cả. À thì còn hơn cả thích nữa. Thậm chí mê mẩn. Anh có thể lặp lại việc đó lúc nào cũng được."

Anh cựa mình trên ghế. "Mê mẩn ư?" Nữ Thần Ham Muốn trong tôi đang nghiền ngẫm Jackie Collins[13] bỗng giật mình ngẩng lên.

“Vâng.” Tôi cười ngượng nghịu. Ngón chân tôi gập lại, chạm vào vật nổi cộm, nghe tiếng anh hít vào thật sâu, tôi ngắm nghía đôi môi anh hé mở.

“Em cần thắt đai an toàn vào, bà Grey.” Giọng anh trầm xuống, ngón chân tôi lại nghịch ngợm. Anh hít vào và đôi mắt tối thẫm lại, tay anh tóm lấy cổ chân tôi dè chừng. Anh muốn tôi dừng lại à? Hay tiếp tục? Anh ngừng lại, cau có, rồi lôi chiếc BlackBerry luôn-kè-kè-bên-mình ra khỏi túi để nhận một cuộc gọi đến, mắt liếc nhìn đồng hồ. Đường nhăn trên trán anh hằn sâu.

“Barney,” anh cáu kỉnh đáp.

Khỉ thật. Lại là công việc chen ngang. Tôi thử hạ chân xuống, nhưng những ngón tay anh giữ chặt cổ chân tôi lại.

“Trong phòng máy chủ ư?” Anh hỏi lại vẻ hoài nghi. “Có kích hoạt hệ thống ngăn chặn hỏa hoạn không?”

Hỏa hoạn! Tôi nhấc chân khỏi lòng anh, lần này anh buông tôi ra. Tôi ngồi thẳng trên ghế, thắt đai an toàn, bồn chồn vân vê chiếc vòng tay ba-mươi-nghìn-euro. Christian lại nhấn nút bên trên cửa xe, tấm chắn bằng kính trượt xuống.

“Có ai bị thương không? Tổn thất thế nào? Hiểu rồi... Khi nào?” Christian lại liếc nhìn đồng hồ, những ngón tay chải chải lên mái tóc. “Không. Không gọi sở cứu hỏa hay cảnh sát. Dù thế nào cũng chưa phải bây giờ.”

Hỏa hoạn? Ở văn phòng của Christian? Tôi hốt hoảng nhìn anh, tinh thần bấn loạn. Taylor xoay người để nghe tiếng Christian nói chuyện rõ hơn.

“Anh ấy sao? Tốt... Được rồi. Tôi muốn có báo cáo tổn thất chi tiết. Và một bản danh sách đầy đủ những người ra vào chỗ đấy trong năm ngày gần đây, kể cả bộ phận tạp vụ... Giữ Andrea lại và bảo cô ta gọi cho tôi... Thế à, nghe có vẻ như khí trơ argon đó hiệu quả như dự kiến, cái đó cực kì quý giá đấy.”

Báo cáo tổn thất? Khí trơ argon? Văng vẳng tiếng giảng từ lớp học hóa – tên một nguyên tố, tôi đoán thế.

“Tôi hiểu vẫn còn sớm... Gửi email cho tôi trong vòng hai tiếng... Không, tôi cần biết ngay. Cảm ơn đã gọi tôi.” Christian ngắt máy, ngay lập tức bấm một phím trên điện thoại.

“Welch... Tốt... Khi nào?” Christian lại xem giờ. “Một tiếng sau... ừ... hai mươi-bốn-bảy ở kho dữ liệu... tốt.” Anh ngắt máy.

“Philippe, tôi cần lên thuyền trong vòng một tiếng.”

“*Vâng, thưa ngài*.[14]”

Khỉ thật, là Philippe, không phải Gaston. Chiếc xe lao đi vun vút.

Christian nhìn sang tôi, nét mặt khó đoán biết.

“Có ai bị thương không?” Tôi vội hỏi.

Christian lắc đầu. “Tổn thất rất ít.” Anh với lấy tay tôi, siết nhẹ làm tôi yên tâm. “Đừng lo nghĩ về việc đó. Người của anh bắt tay vào rồi.” Anh là thế, một CEO luôn biết cách chỉ huy, kiểm soát được mọi việc và không hề nao núng.

“Lửa cháy ở đâu?”

“Phòng máy chủ.”

“Ở cao ốc Grey?”

“Ừ.”

Anh trả lời gọn lỏn, nên tôi hiểu anh không muốn nhắc đến nó.

“Sao tổn thất lại ít thế?”

“Phòng máy chủ lắp đặt một hệ thống ngăn chặn hỏa hoạn cực-kì-tối-tân.

Dĩ nhiên rồi.

“Ana, xin em... đừng lo nghĩ.”

“Em không lo đâu,” tôi nói dối.

“Ta vẫn chưa biết chắc có phải do cố ý phát hỏa không,” anh đáp, cứa sâu vào nỗi lo lắng của tôi. Tôi bối rối đưa tay lên chống cằm.

Trước là vụ *Charlie Tango* rồi giờ là sự cố này.

Chuyện gì tiếp theo đây?

Chương bốn

Tôi cứ thao thức mãi. Christian ở miết trong phòng làm việc hơn một tiếng đồng hồ rồi. Tôi đã cố đọc sách, xem TV, tắm nắng – mặc nguyên đồ và phơi nắng – nhưng không sao nguôi ngoai được. Tôi càng cố lại càng không thể giũ sạch cái cảm giác khó chịu ấy. Sau khi thay quần soóc và áo phông, tôi tháo chiếc vòng tay đắt đỏ ra, rồi đi tìm Taylor.

"Chào bà Grey," anh ta ngẩng lên chào. Taylor đang ngồi trong một phòng khách nhỏ bên ngoài phòng làm việc của Christian, đọc tiểu thuyết của Anthony Burgess[15].

"Tôi muốn đi mua sắm."

"Vâng thưa bà." Anh ta đứng dậy.

"Tôi muốn lấy chiếc Jet Ski."

Anh ấy sững sờ. "Ơ." Anh nhăn nhó, luống cuống không biết nên xử lí thế nào.

"Tôi không muốn làm phiền Christian về việc này."

Anh ta cố nín nhịn tiếng thở dài. "Thưa bà Grey... ưm... Tôi nghĩ ngài Grey sẽ không hài lòng với việc này, mà tôi thì không muốn bị mất việc."

Ôi, ơn trời! Tôi những muốn trừng mắt giận dữ với anh ta, nhưng thay vào đó lại nheo mắt, thở dài thườn thượt, và có lẽ nét mặt bộc lộ vẻ căm phẫn xen lẫn vẻ bất lực vừa đủ vì không tự làm chủ chính số phận mình. Nhưng trái lại, tôi cũng không muốn Christian nổi giận với Taylor – hay giận tôi, chỉ vì chuyện này. Tự tin sải bước đi qua mặt anh ấy, tôi gõ cửa phòng làm việc và bước vào.

Christian đang nghe điện thoại, tựa vào chiếc bàn màu gụ. Anh ngẩng lên. "Andrea, giữ máy," anh nói nhỏ vào điện thoại, giọng nghiêm nghị. Ánh mắt anh chào đón rất lịch sự. Khỉ thật. Sao tôi cảm thấy như thể mình vừa đi vào phòng thầy hiệu trưởng thế? Người đàn ông này vừa trói tôi bằng chiếc còng tay hôm qua. Tôi không muốn bị anh đe dọa, anh là chồng tôi cơ mà, chết thật. Tôi ưỡn cao hai vai lên, rồi nở một nụ cười rạng rỡ với anh.

"Em sẽ đi mua sắm. Em sẽ dẫn theo vệ sĩ."

"Chắc chắn rồi, dẫn theo một trong hai anh em sinh đôi, cả Taylor nữa," anh đáp gọn, tôi hiểu rằng dù chuyện gì đang xảy ra thì nó cũng rất nghiêm trọng, vì anh không hỏi han tôi thêm nữa. Tôi đứng sững nhìn anh, tự nhủ liệu mình có giúp được gì không.

"Gì nữa không?" Anh hỏi. Anh muốn tôi đi luôn.

"Em có giúp được gì anh không?" Tôi hỏi. Anh cười dịu dàng, âu yếm.

"Không, cưng ạ, anh không sao đâu," anh nhẹ nhàng đáp. "Đội ngũ nhân viên sẽ lo công việc giúp anh."

“Thôi được.” Tôi muốn hôn anh. Quỷ thần ơi, tôi được quyền làm thế chứ – anh là chồng tôi cơ mà. Dứt khoát tiến lên phía trước, tôi đặt một nụ hôn nhẹ lên môi anh, làm anh ngẩn người.

“Andrea, tôi sẽ gọi lại sau,” anh nói khẽ. Đặt điện thoại xuống bàn phía sau lưng, anh ôm tôi vào lòng, hôn tôi đắm đuối. Tôi thở hổn hển lúc anh buông tôi ra. Đôi mắt anh tối thẫm và đòi hỏi.

“Em làm anh mất tập trung đấy. Anh cần giải quyết cho xong việc này, để quay lại với kì trăng mật của mình.” Anh vuốt ngón tay trỏ dọc theo má tôi, nâng cằm tôi lên.

“Ok. Em xin lỗi.”

“Đừng xin lỗi, bà Grey. Anh thích sự quấy quả của em.” Anh hôn lên khóe miệng tôi.

“Đi tiêu sài đi.” Anh buông tôi ra.

“Chắc chắn rồi.” Tôi cười hài lòng và ra khỏi phòng. Cô ả Tiềm Thức lắc đầu và bĩu môi. *Cậu không nói gì với anh ấy chuyện cậu sẽ lái chiếc Jet Ski à*, cô nàng bắt bẻ tôi bằng cái giọng ê a của mình. Tôi mặc kệ cô ta... *Đồ yêu nữ.*

Taylor vẫn kiên nhẫn đợi.

“Việc được xin phép rõ ràng rồi... Ta đi được chưa?” Tôi cười, giọng điệu cố không mỉa mai. Taylor không giấu nổi nụ cười ngưỡng mộ.

“Xin mời, bà Grey.”

TAYLOR KIÊN NHẪN CHỈ DẪN cho tôi các chức năng điều khiển Jet Ski và cách lái. Anh ta có phong thái nhẹ nhàng, điềm đạm; quả là một giáo viên tài ba. Chúng tôi đang đứng ở chỗ hạ thủy mô tô, tròng trành và lắc lư theo nhịp sóng êm dịu vỗ bên mạn thuyền *Fair Lady*. Gaston đứng nhìn theo, vẻ mặt khuất sau cặp kính râm, một thành viên của thủy thủ đoàn đang điều khiển việc hạ thủy. Ái chà, ba người phục vụ, chỉ vì tôi muốn đi mua sắm. Kì quặc thật.

Kéo khóa chiếc áo phao, tôi quay sang Taylor cười tươi rói. Anh ta chìa tay giúp tôi leo lên Jet Ski.

“Buộc chặt móc chìa khóa điện quanh cổ tay, bà Grey. Nếu bị ngã, động cơ sẽ tự động tắt,” anh ấy giải thích.

“Ok.”

“Sẵn sàng chưa?”

Tôi hăng hái gật đầu.

“Nhấn khóa điện khi mô tô cách thuyền khoảng một mét rưỡi. Chúng tôi sẽ bám theo bà.”

“Ok.”

Anh ấy đẩy chiếc Jet Ski tách khỏi thuyền, nó nổi dập dìu trên mặt nước cảng. Lúc anh ta ra dấu hiệu ok, tôi nhấn nút khóa điện, động cơ gầm lên.

“Được rồi, bà Grey, cứ thong thả mà đi!” Taylor hét lớn. Tôi tăng tay ga. Chiếc Jet Ski chồm lên trước rồi tắt máy. *Chết tiệt*! Sao Christian lái trông dễ ợt? Tôi thử lần nữa, và lại chết máy. *Chết tiệt thật!*

“Phải giữ vững tay ga, bà Grey,” Taylor la lên.

“Được rồi, được rồi,” tôi lí nhí không thành tiếng. Tôi thử lại, nhẹ nhàng siết tay ga, chiếc Jet Ski lướt lên trước – lần này nó không dừng lại. *Có thế chứ!* Nó tiến thêm chút nữa. *Ha ha! Nó vẫn chạy rồi này!* Tôi những muốn thét lên sung sướng, nhưng rồi cố kìm lại. Tôi lướt nhẹ nhàng từ chiếc du thuyền tiến vào bến cảng. Tôi nghe thấy phía sau vọng lại tiếng ùng ục của mô tô hạ thủy. Tôi tăng tốc tay ga, Jet Ski lao lên trước, lướt băng băng trên mặt nước. Cùng làn gió nhẹ ấm áp len trong tóc, và những bọt nước li ti bắn hai bên, tôi cảm thấy tự do. Thật *rúng động*! Chắc chắn Christian chẳng bao giờ cho phép tôi tự lái đâu.

Thay vì hướng vào bờ và chấm dứt cuộc vui, tôi chuyển hướng, lái vòng quanh du thuyền *Fair Lady* oai vệ. Wow – *vui* thật đấy. Tôi phớt lờ Taylor và nhân viên phía sau, tăng tốc quanh chiếc du thuyền lần nữa. Khi đi được một vòng, tôi nhận thấy Christian đang đứng trên bông. Tôi nghĩ anh đang nhìn tôi sững sờ, mặc dù cũng không chắc có đúng thế không. Tôi dũng cảm buông một tay, hăng hái vẫy anh. Anh vẫn đứng im như đá, nhưng cuối cùng cũng giơ tay lên, như thể gượng gạo vẫy. Tôi không lý giải được biểu cảm của anh, và điều gì đó mách bảo rằng tôi không muốn biết, thế là tôi lái về phía bến thuyền, lướt băng băng trên mặt biển Địa Trung Hải xanh ngăn ngắt, lung linh trong ánh nắng xế chiều.

Vào bến cảng, tôi chờ Taylor vượt lên trước. Vẻ mặt lãnh đạm, lòng tôi sắt lại, mặc dù Gaston có vẻ thích thú. Tôi thoáng băn khoăn liệu có gì xảy ra làm tổn hại mối quan hệ Pháp-Mỹ không, nhưng trong lòng tôi ngờ rằng vấn đề ở đây có thể chính là tôi. Gaston nhảy ra khỏi xuồng máy, buộc nó vào dây chão neo thuyền, còn Taylor đang hướng dẫn tôi áp sát mạn xuồng. Tôi nhẹ nhàng lái chiếc Jet Ski vào đúng vị trí bên cạnh, táp vào ngay ngắn bên cạnh anh ta. Nét mặt anh ta thoáng giãn ra.

“Giờ tắt khóa điện đi, bà Grey,” anh ta điềm tĩnh nói, với giữ tay lái chiếc mô tô, rồi chìa tay giúp tôi bước sang xuồng máy. Tôi nhanh nhẹn nhảy lên khoang, mừng vì không ngã nhào.

“Bà Grey,” Taylor bồn chồn nói, má ửng hồng. “Ngài Grey không thực sự thoải mái để bà lái Jet Ski.” Anh ta gần như vặn vẹo người vì lúng túng, tôi hiểu ngay rằng anh ấy vừa nhận một cuộc gọi giận dữ từ Christian. *Ôi, ông chồng ưa-bao-bọc-thái-quá-đáng-thương của tôi, tôi biết làm sao với anh bây giờ?*

Tôi bình thản mỉm cười với Taylor. “Tôi hiểu. Chà, Taylor, anh Grey không ở đây, và giả sử anh ấy có không *thực sự thoải mái*, tôi đoan chắc anh ấy sẽ nhã nhặn nói thẳng với tôi lúc tôi về thuyền.”

Taylor nhăn nhó ngần ngại. “Vâng, bà Grey,” anh khẽ đáp, đưa tôi chiếc túi xách.

Lúc leo lên bờ, tôi bắt gặp thấp thoáng trên mặt anh ấy nụ cười miễn cưỡng, khiến tôi cũng muốn cười đáp lại. Tôi rất quý mến Taylor, nhưng thực sự không hề cảm kích nếu bị anh ta quở trách – anh không phải bố hay chồng tôi.

Tôi thở dài. Christian giận mất rồi – hiện giờ anh ấy đang có đủ thứ việc phải điên đầu rồi. Tôi nghĩ gì thế không biết? Đang đứng trên bến chờ Taylor trèo lên bờ thì thấy điện thoại trong túi xách

đổ chuông, tôi lôi nó ra. Giai điệu "Tình yêu anh là Chúa tể lòng em" của Sade[16] được tôi đặt làm nhạc chuông cho cuộc gọi đến của Christian – riêng mình Christian.

"Chào anh," tôi nhận điện thoại.

"Chào em," anh chào.

"Em sẽ sớm về thuyền thôi. Đừng giận nhé."

Có tiếng anh khẽ bật ra vẻ sững sờ. "Ưm..."

"Dù sao thì cũng thật vui," tôi lí nhí.

Anh thở dài. "Chà, anh không muốn em hiểu nhầm rằng anh định cắt xén bớt niềm vui của em, bà Grey. Em cẩn thận nhé."

Ôi trời! Cho phép vui vẻ ư! "Em nhớ rồi. Anh có muốn mua gì trên phố không?"

"Chỉ cần em thôi, trở về nguyên vẹn đấy nhé."

"Xin tuân lệnh, ngài Grey."

"Rất vui khi nghe thế, bà Grey."

"Rất hân hạnh, thưa ngài," tôi đáp cùng tiếng cười khúc khích.

Giọng anh vang lên kèm tiếng cười. "Anh sẽ gọi sau nhé, cưng."

"Hẹn gặp anh sau, Christian."

Anh ngắt máy. Cơn khủng hoảng mang tên Jet Ski đã bị đẩy lùi. Xe ô tô đang chờ sẵn, Taylor giữ cửa chờ tôi. Lúc lên xe, tôi nháy mắt với anh ta, anh đáp lại bằng cái lắc đầu vui vẻ.

Ngồi trong xe, tôi gửi email cho Grey.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Cảm Ơn Anh

Ngày: 17 tháng 8 năm 2011 16:55

Tới: Christian Grey

Vì đã không quá cáu kỉnh.

Vợ yêu của anh

Xxx

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Đang Cố Giữ Bình Tĩnh

Ngày: 17 tháng 8 năm 2011 16:59

Tới: Anastasia Grey

Chào mừng em.

Hãy trở về nguyên vẹn.

Không phải thư thỉnh cầu đâu.

Christian Grey

CEO & Ông Chồng Siêu Bao Bọc, Grey Entreprises Holdings, Inc

Bức thư khiến tôi bật cười. Ôi! Cỗ Máy Ưa Kiểm Soát của tôi.

TẠI SAO TÔI LẠI MUỐN đi mua sắm? Tôi vốn ghét mua mua bán bán cơ mà. Nhưng trong lòng tôi hiểu rõ tại sao, tôi rảo bước dứt khoát qua một loạt dãy hàng hiệu Chanel, Gucci, Dior và nhiều gian hàng thời trang khác, rồi cuối cùng tìm thấy liều thuốc giảm đau cho mình trong một cửa hàng nho nhỏ chất ngất đồ và chật cứng khách du lịch. Nó là một chiếc lắc chân bằng bạc mỏng mảnh, có những trái tim nhỏ và những quả chuông bé xíu. Tiếng kêu leng keng rất dễ thương và mất có năm euro. Tôi nhanh chóng mua và đeo nó vào chân. Tôi là thế – và cái tôi thích cũng chỉ cần thế. Ngay lập tức tôi cảm thấy thoải mái. Tôi không bao giờ muốn bị mất liên lạc với cô nàng vốn dĩ là thế này. Trong lòng tôi thấu hiểu mình không chỉ bị lấn át bởi chính con người Christian mà còn bởi sự giàu có của anh nữa. Liệu tôi có quen dần với điều này không?

Taylor và Gaston rất trách nhiệm bám theo tôi len qua những đám đông buổi xế chiều, và tôi nhanh chóng quên ngay sự hiện diện của họ. Tôi muốn mua món quà gì đó tặng Christian, thứ gì đó khiến anh rũ sạch những việc đang xảy ra ở Seattle. Nhưng tôi biết mua gì cho một người đã có tất cả mọi thứ? Tôi dừng lại ở một quảng trường nhỏ, hiện đại, bao quanh là rất nhiều gian hàng, săm soi từng cửa hàng một. Rồi tôi nhìn thấy một cửa hàng bán đồ điện tử, chuyến viếng thăm triển lãm sáng nay và chuyến tham quan bảo tàng Louvre tái hiện trong trí nhớ tôi. Bấy giờ, chúng tôi đang ngắm bức tượng *Vệ nữ thành Milo*[17]... Tiếng Christian văng vẳng bên tai tôi, "*Ta có thể trân trọng mọi hình thức thể hiện người phụ nữ. Ta thích được chiêm ngưỡng họ trên chất liệu cẩm thạch, sơn dầu, satin hoặc trên phim ảnh*."

Nó gợi cho tôi một ý tưởng, khá táo tạo. Giờ chỉ cần được trợ giúp chọn cho đúng, và chỉ có một người có thể giúp tôi thôi. Tôi moi điện thoại từ túi xách ra rồi gọi José.

"Ai đấy...?" Cậu ta lầm bầm giọng còn ngái ngủ.

"José, Ana đây."

“Ana, chào cậu! Đang ở đâu thế? Cậu khỏe chứ?” giờ thì cậu ấy tỉnh táo hơn, giọng vẻ quan tâm rồi.

“Mình đang ở Cannes, miền Nam nước Pháp, và ổn cả.”

“Miền Nam nước Pháp hử? Ở khách sạn xịn chứ?”

“Ưm... không. Mình nghỉ lại trên thuyền.”

“Thuyền ư?”

“Một con thuyền lớn.” Tôi nói thêm, thở dài.

“Mình hiểu.” Giọng cậu ta lạnh lùng... Chết tiệt, tôi không nên gọi cậu ta. Bây giờ thì chưa cần.

“José, mình cần lời khuyên của cậu.”

“Lời khuyên của mình à?” Cậu ta có vẻ khá bất ngờ. “Dĩ nhiên rồi,” cậu đáp, lần này thì cậu ta tỏ ra thân thiện hơn. Tôi kể cho cậu ấy kế hoạch của mình.

HAI TIẾNG SAU, TAYLOR giúp tôi leo ra khỏi mô tô, bước sang bậc thang lên bông. Gaston thì giúp thủy thủ cất Jet Ski. Không thấy bóng dáng Christian trên bông, tôi hấp tấp chạy về phòng ngủ để bọc quà cho anh, khấp khởi vì cảm giác thích thú như trẻ con.

“Em đi chơi kỹ nhỉ.” Christian làm tôi giật bắn người lúc đang mải mê buộc nốt dải ruy-băng cuối cùng. Tôi quay lại thì thấy anh đang đứng ở cửa cabin, chăm chú quan sát tôi. *Em vẫn gặp rắc rối vì vụ Jet Ski à?* Hay vì vụ hỏa hoạn ở văn phòng anh?

“Mọi việc ở văn phòng được kiểm soát ổn chứ?” Tôi ngập ngừng hỏi.

“Phần nào,” anh đáp, trên mặt thoáng hiện vẻ cau có.

“Em đã mua được ít đồ,” tôi lí nhí, thầm hy vọng có thể an ủi phần nào tâm trạng của anh, và cầu sao sự bực tức của anh không nhắm tới tôi. Anh cười âu yếm, tôi hiểu ngay chúng tôi vẫn ổn cả.

“Em mua gì thế?”

“Cái này,” tôi đặt bàn chân lên giường, chỉ cho anh thấy chiếc lắc ở cổ chân.

“Đẹp lắm,” anh bước tới chỗ tôi, ve vuốt những chiếc chuông bé tí xíu khiến chúng kêu leng keng quanh cổ chân tôi. Anh lại nhăn mặt, ngón tay nhẹ nhàng vuốt theo vết hằn, truyền sang chân tôi cảm giác râm ran.

“Và cái này nữa.” Tôi giơ chiếc hộp ra, mong sao sẽ thu hút được anh.

“Tặng anh à?” anh ngạc nhiên hỏi lại. Tôi bẽn lẽn gật đầu. Anh cầm chiếc hộp lên, lắc nhẹ. Anh nở nụ cười rạng ngời, như một đứa trẻ, rồi ngồi xuống giường bên cạnh tôi. Ngả người sang, anh đỡ cằm tôi, đặt một nụ hôn lên môi.

“Cảm ơn em,” anh đáp với vẻ thích thú rụt rè.

“Anh còn chưa mở quà cơ mà.”

“Anh vẫn thích, dù đó là gì chăng nữa.” Anh cúi xuống tôi, đôi mắt rực sáng. “Anh không hay được tặng quà.”

“Tại khó chọn quà tặng anh quá. Anh có mọi thứ còn gì.”

“Anh có em.”

“Đúng thế.” Tôi cười tươi với anh. *Ôi, Christian, hoàn toàn đúng thế.*

Anh nhanh chóng bóc giấy bọc quà. “Một chiếc Nikon ư?” Anh ngước nhìn tôi, bối rối.

“Em biết anh đã có máy ảnh du lịch kĩ thuật số rồi... nhưng cái này dùng cho... ừm... chụp chân dung và những cái tương tự. Đi kèm có hai ống kính chuyên dụng nữa.”

Anh chớp mắt, vẫn chưa hiểu ra.

“Hôm nay trong triển lãm tranh, anh đã rất thích ảnh của Florence D’elle. Và em còn nhớ cả những điều anh nói lúc thăm bảo tàng Louvre. Rồi dĩ nhiên cả những bức ảnh khác nữa.” Tôi nuốt khan, cố hết sức không nhớ lại những bức ảnh tôi tìm thấy trong phòng chứa đồ của anh.

Anh nín thở, mắt mở lớn vẻ như đang dần hiểu ra, còn tôi thì vội vã nói tiếp trước khi mất tinh thần.

“Em nghĩ anh có khi sẽ... ưm... thích chụp ảnh... em.”

“Ảnh. Chụp em ư?” Anh há hốc miệng nhìn tôi, quên cả chiếc hộp đặt trong lòng.

Tôi gật đầu, thử liều lĩnh dò xét phản ứng của anh. Cuối cùng thì anh cúi xuống nhìn chiếc hộp, những ngón tay lướt theo hình minh họa chiếc máy ảnh ở nắp vỏ hộp với vẻ sùng kính mê mẩn.

Anh ấy đang nghĩ gì thế? Ôi, đây không phải phản ứng mà tôi hằng mong đợi, cô nàng Tiềm Thức nhìn tôi như thể tôi là con cừu non đáng thương bị nhốt trong chuồng. Christian *không bao giờ* phản ứng như tôi mong đợi cả. Anh ngước nhìn lên, mắt anh chan chứa điều gì thế kia, đau đớn ư?

“Sao em nghĩ anh muốn cái này?” Anh hỏi, vẻ sững sờ.

Không, không, không! Anh đã nói thích nó mà...

“Anh không thích à?” Tôi hỏi lại, cố không chấp nhận ý nghĩ của cô nàng Tiềm Thức, ả đang giễu cợt, sao lại có người thích chụp ảnh tôi khoả thân cơ chứ. Christian nuốt khan và luồn tay vuốt tóc, trông anh thật mất mát, bối rối. Anh hít một hơi thật sâu.

“Với anh, những bức ảnh thường giống như một hợp đồng bảo hiểm vậy, Ana. Anh biết mình lâu nay vẫn đồ vật hóa phụ nữ,” anh nói tiếp, rồi ngượng nghịu dừng lại.

“Và anh nghĩ chụp ảnh em thì... ưm, sẽ như là đồ vật hóa em à?”

Khí huyết như sụt khỏi người tôi, mặt tôi trắng bệch.

Anh nhắm nghiền mắt. "Anh khó nghĩ quá," anh khẽ nói. Lúc sau, đôi mắt anh mở lớn, nhớn nhác và đượm buồn.

Chết thật. Tại tôi sao? Những câu hỏi hồi sáng về mẹ anh? Hay vụ hỏa hoạn ở văn phòng?

"Sao anh nói thế?" Tôi thì thầm, nỗi sợ hãi dâng lên lên đến cổ họng. Tôi cứ tưởng anh sẽ vui. Cứ tưởng cả hai chúng tôi sẽ được vui vẻ. Cứ tưởng sẽ khiến anh hạnh phúc. Tôi đâu muốn làm anh *khó nghĩ*. Đúng không? Tâm trí tôi bắt đầu bấn loạn. Anh không gặp Flynn từ ba tuần nay. Phải không nhỉ? Có phải đó là lý do anh đang rối ren không? Chết tiệt, tôi có nên gọi Flynn không? Và đúng thời khắc nhận thức rõ ràng và sâu sắc nhất ấy, tôi đã hiểu ra – vụ hỏa hoạn, sự cố *Charlie Tango,* vụ Jet Ski... Anh ấy lo sợ, lo cho tôi, rồi việc thấy những vết hằn trên da tôi có thể lý giải điều này. Cả ngày hôm nay anh cứ bị ám ảnh vì mấy cái vết này, tự dằn vặt vì không quen với cảm giác bực bội với những vết thương đó. Ý nghĩ khiến tôi ớn lạnh.

Anh nhún vai, và một lần nữa ánh mắt anh lại nhìn xuống cổ tay tôi, chỗ đeo chiếc lắc anh tặng tôi chiều nay. *Đúng rồi!*

"Christian, không sao đâu." Tôi giơ tay lên, để lộ ra vết hằn còn lờ mờ. "Anh chẳng đã cho em chọn từ khóa an toàn còn gì. Khỉ thật – hôm qua rất *vui*. Em rất thích. Đừng băn khoăn nữa – em vốn thích làm tình dữ dội mà, em từng bảo anh rồi đó thôi." Tôi ngượng đỏ cả mặt khi cố gạt đi nỗi hoang mang đang dâng trào.

Anh chăm chú nhìn tôi, chẳng biết anh đang nghĩ gì nữa. Có lẽ anh đang ước chừng những lời tôi nói. Tôi lắp bắp hỏi.

"Vì vì vụ cháy à? Có phải anh nghĩ nó ít nhiều liên quan tới vụ *Charlie Tango*? Vì thế mà anh lo lắng sao? Nói với em đi, Christian – xin anh."

Anh vẫn đăm đắm nhìn tôi, không nói năng gì, sự im lặng lại bao trùm giữa chúng tôi y như buổi chiều nay. *Ôi chết tiệt*! Anh ấy sẽ không nói gì đâu, tôi biết chắc thế.

"Đừng nghĩ ngợi quá Christian," tôi nhẹ nhàng quở trách, những lời nói ấy bật ra như tiếng vọng làm gợi lên kí ức gần đây – lời anh dịu dàng nhắc tôi lúc nói đến bản hợp đồng ngớ ngẩn của anh. Tôi với tay cầm chiếc hộp trong lòng anh, mở nó ra. Anh thẫn thờ ngắm tôi cứ như thể đang nhìn một sinh vật ngoài hành tinh rất cuốn hút. Biết chắc chiếc máy ảnh đã được một nhân viên bán hàng quá ư hăng hái lắp đặt chu đáo và sẵn sàng dùng ngay, tôi lôi nó ra khỏi hộp và tháo nắp đậy ống kính. Tôi giơ máy ảnh lên hướng vào anh, khuôn mặt bảnh trai đang lo lắng của anh choán lấy khuôn hình. Tôi nhấn nút chụp và giữ tay liên tục, vậy là mười bức ảnh chân dung Christian đang lo sợ được chụp bằng máy kĩ thuật số để lưu lại cho hậu thế.

"Thế thì em sẽ đồ vật hóa anh đây," tôi lẩm bẩm, lại nhấn nút chụp. Trong bức hình cuối, môi anh chỉ khẽ nhếch gần như khó nhận thấy. Tôi lại chụp tiếp, và lần này thì anh cười... rất nhẹ, nhưng dẫu sao cũng là một nụ cười. Vẫn giữ máy chụp lần nữa, và thấy anh thả lỏng rất tự nhiên trước mắt tôi, lại còn tạo dáng tru môi điệu đàng kiểu "Blue Steel"[18] hài hước khiến tôi bật cười. *Ôi, tạ ơn trời đất.* Anh chàng Sớm-Nắng-Chiều-Mưa đã trở lại rồi – tôi mừng như vớ được vàng.

"Anh tưởng đấy là quà của anh cơ mà," anh nói giọng hờn dỗi, nhưng tôi đoán anh đang đùa.

“Ái chà, tưởng như là đùa thôi, nhưng có vẻ đây là biểu hiện của việc chèn ép phụ nữ đấy.” Tôi bấm máy tanh tách, chớp được thêm mấy bức hình, và thấy nét tươi vui tăng dần trên khuôn mặt anh. Mắt anh bỗng tối thẫm lại, nét mặt thay đổi như muốn nuốt chửng tôi.

“Em muốn bị chèn ép hả?” Anh hỏi giọng ngọt xớt.

“Đừng có bắt nạt em.” Tôi quát lại.

“Anh có khả năng đè ép em lên đỉnh cao nhất, bà Grey ạ,” anh dọa nạt, giọng trầm khàn.

“Em biết khả năng của anh rồi, ngài Grey. Và anh vẫn cứ thường xuyên làm thế còn gì.”

Anh gục đầu xuống. *Chết thật.* Tôi hạ máy ảnh xuống và ngó chăm chăm.

“Có chuyện gì thế, Christian?” Giọng tôi vỡ òa bất lực. *Kể em nghe đi!*

Anh không đáp. *Á a!* Anh thật đáng ghét! Tôi lại ghé mắt vào máy ảnh.

“Kể em nghe đi!” Tôi nài nỉ.

“Không có gì,” anh đáp và và đột nhiên biến mất khỏi tầm ngắm. Bằng cử động rất nhanh nhẹn, nhẹ nhàng, anh gạt vỏ hộp đựng máy ảnh xuống sàn, túm lấy tôi và đẩy xuống giường.

“Này!” Tôi la lên và chớp máy lia lịa, anh đang cười, cúi xuống nhìn tôi bằng đôi mắt say sưa tối thẫm. Anh nắm lấy ống kính máy ảnh, chĩa máy vào tôi, đổi chỗ thợ chụp ảnh thành đối tượng lên ảnh, và chớp máy.

“Vậy là em muốn anh chụp em hử, bà Grey?” anh vui vẻ hỏi. Tôi chỉ còn thấy mái tóc rối và nụ cười tươi rói trên bờ môi đẹp như tạc của anh. “Được rồi, để bắt đầu, anh nghĩ em nên cười tươi nào,” anh nói, còn tay thì không ngừng cù nách tôi, khiến tôi kêu thét lên, không nhịn được cười và vặn vẹo bên dưới anh. Tôi tóm được cổ tay cố hết sức ngăn anh lại mà không được. Anh toét miệng cười, rồi lại cù tiếp trong khi chớp máy lia lịa.

“Không! Ngừng lại!” Tôi la lên.

“Em đùa đấy à?” Anh gầm gừ rồi đặt máy ảnh xuống bên cạnh, dùng cả hai tay tra tấn tôi.

“Christian!” Tôi hổn hển chống cự. Anh chưa bao giờ cù tôi như thế. *Khỉ thật – dừng lại!* Tôi xoay đầu lia lịa sang hai bên, cố quẫy ra khỏi anh, vừa cười vừa đẩy hai tay anh ra, nhưng anh vẫn không ngơi tay – cúi xuống nhìn tôi vật vã và cười thích thú.

“Christian, dừng lại!” Tôi van nài, đột nhiên anh dừng phắt lại. Nắm lấy hai tay tôi ghì xuống nệm, thân mình anh lừng lững che phía trên tôi. Tôi thở hổn hển, chưa dứt cơn buồn cười. Hơi thở của anh quện lấy hơi thở của tôi, ánh mắt nhìn xuống tôi với vẻ... biết nói thế nào nhỉ? Hai bên lá phổi tôi cũng ngừng hoạt động. Ngạc nhiên ư? Hay yêu thương? Ngưỡng mộ? *Ôi chết mất! Ánh mắt ấy!*

“Em. Xinh. Đẹp. Quá,” anh thì thầm từng tiếng.

Tôi ngước lên ngắm khuôn mặt vô cùng yêu dấu của anh, đắm mình trong cái nhìn dữ dội ấy, như thể

đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy tôi. Anh cúi xuống, nhắm mắt và hôn tôi, say sưa, đắm đuối. Cách anh hưởng ứng làm đánh thức ham muốn thể xác trong tôi... khi thấy anh được tôi tháo gỡ những rối ren như thế này. *Ôi chao!* Anh buông hai tay tôi ra, những ngón tay vòng ra sau gáy, luồn vào tóc, ghim tôi thật chặt, cơ thể tôi ưỡn lên, căng ra vì bị khuấy đảo, vồ vập đáp trả nụ hôn trên môi anh. Rồi bỗng nhiên nụ hôn anh thay đổi hương vị, không còn dịu dàng, tôn kính, ngưỡng mộ nữa, mà trở nên ngấu nghiến, ngụp lặn và đầy ham muốn – nụ hôn anh xâm chiếm miệng tôi, giành giật không khoan nhượng, chiếm đoạt lấy khoảng trống tuyệt vọng. Trong khi cơn dục vọng xuyên suốt huyết mạch, đánh thức từng thớ cơ đến từng khớp nối, tôi bỗng thấy run lên sợ hãi.

Ôi, Năm Mươi của em, có chuyện gì thế?

Anh hít vào thật sâu và rên rỉ. "Ôi, em làm gì tôi thế này," anh lẩm nhẩm, say sưa và tha thiết. Anh đột ngột cựa mình, nằm áp lên, đè tôi xuống đệm – một tay đỡ, một tay rà lướt khắp người, qua ngực, xuống eo, tới hông rồi vòng ra sau mông. Anh vẫn hôn dữ dội, chân chèn giữa hai chân, nâng đầu gối lên, đè nghiến vào tôi, vật đàn ông mạnh mẽ qua lớp vải căng phồng chạm vào vùng cấm địa nơi tôi. Tôi thở gấp và rên rỉ dưới bờ môi anh, buông lơi mình trong cơn đam mê cuồng cháy của anh. Tôi xua đi những tiếng chuông cảnh tỉnh từ sâu thẳm trong lòng, chỉ cần biết rằng anh đang muốn tôi, anh cần tôi, và hòa mình cùng tôi, là cách anh yêu thích để bộc lộ mình. Tôi hôn đáp lại anh bằng sự phóng túng mới hồi phục, luồn tay nắm lấy tóc anh, ghì siết anh thật chặt. Hương vị của anh thật tuyệt và đúng là mùi vị Christian, Christian của tôi.

Đột nhiên, anh dừng lại, đứng dậy, kéo tôi ra khỏi giường, cởi khuy quần soóc của tôi, rồi nhanh nhẹn quỳ xuống, kéo tụt quần ngoài và quần lót tôi xuống, và chỉ nháy mắt sau, tôi đã lại nằm ngửa trên giường, phía dưới anh, trong khi tay anh đang cởi khuy quần. Whoa! Anh còn định không cởi đồ và áo phông của tôi. Anh giữ chặt đầu, và không màn dạo đầu nào cả, anh thúc thật mạnh vào trong, khiến tôi la lên – quá đỗi bất ngờ – tôi vẫn kịp nghe thấy tiếng anh thở rít qua hàm răng nghiến chặt.

"Đúng thế," tiếng anh rên rỉ bên tai tôi. Anh đột nhiên ngừng cử động, dấn xoáy, rồi đẩy vào thật sâu, khiến tôi rên lên.

"Anh cần em," anh khẽ kêu lên, khàn khàn. Anh mút máp và nhay mạnh dọc quai hàm tôi, rồi hôn môi tôi dữ dội. Tay chân tôi quấn chặt quanh người anh, siết anh thật mạnh, quyết tâm xóa tan mọi thứ làm anh ưu tư.

Cứ thế dồn dập, tới tấp, mãnh liệt và dữ dội, tôi đắm chìm trong nhịp điệu và tốc độ cuồng nhiệt mà anh đang dẫn dắt, trong tích tắc tôi lại thắc mắc cái gì đang dồn thúc anh, khiến anh lo lắng nhường ấy. Nhưng cơ thể tôi đang bị chiếm đoạt, nó xóa nhòa mọi ý nghĩ, chỉ biết vươn lên cao mãi, cuốn theo cảm giác khoái lạc dữ dội, đón nhận từng đợt tấn công vũ bão của anh. Bên tai tôi, tiếng anh thở gấp gáp, nặng nề, hổn hển. Anh đang ngụp lặn trong tôi... Tôi gào thét điên cuồng, đầy khao khát. Tôi cần có anh – cuồng cháy quá. Tôi đang chới với... sắp tới đỉnh điểm... Anh cứ thế đẩy tôi lên cao hơn, áp đảo tôi, dẫn tôi đi mãi. Tôi muốn hơn bao giờ hết... khát khao cho anh và cho tôi.

"Tới cùng anh đi," anh hổn hển, chồm lên khiến tôi phải buông vòng tay đang siết lấy anh.

"Mở mắt ra," anh ra lệnh. "Anh cần thấy em." Giọng nói khẩn nài, kiên quyết. Mắt tôi ngay lập tức mở ra chấp chới, hình ảnh anh ập vào mắt tôi – khuôn mặt căng ra, hừng hực lửa tình, đôi mắt man dại và sáng rực. Đam mê và tình yêu của anh khiến tôi vỡ òa, và thế là tôi tới, ưỡn mình ngửa cổ ra sau, toàn

thân giẫy giật bao lấy anh.

“Ôi, Ana,” anh thét lên và hòa cùng đỉnh cao khoái cảm, ào ạt trong tôi, rồi ngừng lại, nằm gục trên tôi. Anh lăn một vòng, thế là tôi nằm nhoài trên anh, anh vẫn trong tôi. Khi tinh thần đã hồi tỉnh, cơ thể trấn tĩnh sau cơn cực khoái, tôi những muốn thốt lên một lời trêu chọc về chuyện đồ vật hóa và chèn ép, nhưng đành nén lại, vì chưa rõ tâm trạng anh ra sao. Đang áp mặt trên ngực anh, tôi ngẩng lên xem xét biểu cảm của anh. Mắt anh nhắm nghiền, vòng tay quấn chặt quanh tôi. Tôi hôn ngực anh qua làn vải áo sơ mi lanh mỏng mảnh.

“Nói em nghe, Christian, có chuyện gì thế?” Tôi dịu dàng hỏi, và thấp thỏm đợi chờ để xem liệu giờ đây, sau khi đã thỏa mãn ái ân, anh có muốn kể tôi nghe không. Tôi cảm thấy vòng tay anh siết chặt tôi hơn, nhưng phản ứng đáp lại của anh chỉ là thế. Anh vẫn không mở lời. Sự hưng phấn hối thúc tôi.

“Em trao anh lời thệ ước trang trọng, nguyện là bạn đời trung thành bên anh cả khi mạnh khỏe lẫn khi đau yếu, luôn sát cánh bên anh lúc thịnh vượng cũng như khi gian nan, sẻ chia cùng anh niềm vui cũng như nỗi buồn,” tôi thì thầm.

Anh bất động. Cử động duy nhất là mở lớn đôi mắt thăm thẳm rất bí hiểm, đăm đăm nhìn khi tôi vẫn đọc tiếp lời thề trong lễ cưới.

“Em hứa yêu anh vô điều kiện, ủng hộ mọi mục tiêu và mong ước của anh, trân trọng và tôn kính anh, sẵn sàng cười cùng anh và khóc cùng anh, sẻ chia hy vọng và ước mơ của mình với anh, và xin dâng những lời an ủi khi anh cần.” Tôi ngừng lời, cầu sao anh nói lời đáp lại tôi. Anh nhìn tôi, môi hé mở, nhưng không nói gì.

“Và yêu thương anh suốt cuộc đời đôi ta cùng chung sống.” Tôi thở dài.

“Ôi, Ana,” anh thì thào, rồi cựa mình, tách chúng tôi khỏi kết nối quý báu ấy, hai người nằm song song cạnh nhau. Ngón tay anh ve vuốt má tôi.

“Anh trân trọng tuyên thệ sẽ bảo vệ và gìn giữ trong sâu thẳm trái tim anh cuộc hôn nhân này và hết lòng trân trọng em,” anh thì thầm, giọng khản đặc. “Anh hứa tuyệt đối chân thành yêu em, từ bỏ mọi người khác để giữ lòng trung trinh, qua mọi thời khắc thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi khỏe mạnh và cả khi đau yếu, cho dù cuộc sống dẫn ta tới đâu. Anh sẽ bảo vệ em, tin tưởng em, và tôn trọng em. Anh sẽ sẻ chia niềm vui và nỗi buồn cùng em, và vỗ về khi em cần. Anh hứa yêu thương em và ủng hộ mọi hy vọng và ước mơ của em, giữ gìn em an toàn sát cánh bên anh. Mọi thứ của anh là của em. Anh trao em bàn tay này, trái tim này, và tình yêu của anh từ giờ phút này cho tới suốt cuộc đời chúng ta sống chung.”[19]

Nước mắt dâng trào trên mi tôi. Gương mặt anh dịu dàng khi hướng tới tôi.

“Đừng khóc,” anh khẽ dỗ dành, ngón tay cái đón đỡ và lau đi một dòng lệ tuôn rơi.

“Sao anh không chịu kể em nghe? Xin anh, Christian.”

Anh nhắm mắt lại như thể đang đau đớn lắm.

“Em đã thề nguyện sẽ an ủi khi anh cần. Đừng để em phá vỡ lời thề của mình chứ,” tôi nài nỉ.

Anh thở dài và mở mắt ra, vẻ mặt thật u ám. "Là sự cố gây cháy có chủ ý," anh nói ngắn gọn, đột nhiên trông anh thật trẻ thơ và dễ tổn thương làm sao.

Chết tiệt.

"Và mối lo sợ lớn nhất của anh đó là có kẻ đang bám theo anh. Nếu chúng bám theo anh..." Anh dừng lại, không thể nói tiếp.

"... Chúng có thể bắt em," tôi khẽ đáp. Mặt anh trắng nhợt, và tôi hiểu mình cuối cùng đã mở tung nỗi sợ hãi của anh. Tôi vuốt má anh.

"Cảm ơn anh," tôi khẽ nói.

Anh chau mày. "Vì cái gì?"

"Vì đã kể cho em."

Anh lắc đầu, một nụ cười thoáng phớt trên môi. "Em hẳn là người có tài thuyết phục đấy, bà Grey."

"Còn anh thì có tài sống để bụng chết mang theo mọi cảm xúc và lo lắng của riêng mình. Khéo anh lại đột tử vì nhồi máu cơ tim trước khi sang tuổi bốn mươi, mà em thì muốn anh ở bên mình lâu hơn thế."

"*Em sẽ* là thần chết của anh mất. Lúc thấy em trên Jet Ski – anh gần như đột quỵ vì đau tim." Anh nằm lăn xuống đệm, lấy tay che mắt, tôi cảm thấy anh vừa rùng mình.

"Christian, chỉ là chiếc mô tô nước Jet Ski thôi mà. Đến trẻ con còn lái được nữa là. Anh có tưởng tượng mình trông thế nào lúc chúng ta tới thăm nhà anh ở Aspen và lần đầu tiên em đi trượt tuyết không?"

Anh ngớ người và quay sang đối diện tôi, tôi suýt bật cười vì vẻ sợ hãi trên mặt anh.

"Nhà của chúng ta chứ," cuối cùng anh cũng đáp.

Tôi phớt lờ anh. "Em đã lớn rồi, Christian, và mạnh mẽ hơn vẻ ngoài của mình. Đến khi nào anh mới chịu hiểu đây?"

Anh nhún vai và môi mím chặt. Tôi quyết định chuyển chủ đề.

"Thế còn vụ hỏa hoạn. Cảnh sát có biết đây là sự cố ý không?"

"Có." Anh nghiêm nét mặt.

"Tốt rồi."

"An ninh sẽ phải siết chặt hơn," anh nói thẳng vào vấn đề.

"Em hiểu." Tôi liếc xuống người anh. Anh đang mặc quần soóc và áo sơ mi, còn tôi vẫn mặc áo phông. Ái chà, thản nhiên tán dóc, sau khi yêu đương chớp nhoáng. Nghĩ đến đây tôi bật cười.

“Gì đấy?” Christian ngạc nhiên hỏi.

“Anh.”

“Anh sao?”

“Vâng. Anh. Vẫn mặc quần áo.”

“Ồ.” Anh nhìn lại mình, rồi ngó sang tôi, mặt cười rạng rỡ.

“À thì, em biết đấy, anh khó lòng rời tay khỏi em được, bà Grey – nhất là khi em cứ cười khanh khách như một cô bé con ấy.”

Ôi, đúng rồi – trò thọc lét đó. Á à! Thọc lét à. Tôi bật dậy thật nhanh, cưỡi lên người anh, nhưng ngay lập tức anh hiểu luôn ý định mờ ám của tôi, tóm chặt hai cổ tay tôi.

“Không được,” anh nạt, rất nghiêm túc.

Tôi bĩu môi trêu anh, nhưng hiểu rằng anh không thích đùa trò này.

“Đừng mà,” anh khẽ nói. “Anh không chịu được đâu. Hồi bé anh chưa từng bị cù bao giờ.” Anh dừng lại, tôi thả lỏng hai tay để anh không phải giữ tôi nữa.

“Anh từng thấy Carrick chơi với Elliot và Mia, thọc lét họ, và trông thì khá là vui, nhưng anh... anh...”

Tôi đặt ngón trỏ lên môi anh.

“Suỵt, em hiểu rồi,” tôi thì thầm và đặt lên môi anh một nụ hơn phớt nhẹ, nơi ngón tay vừa đặt xuống, rồi cuộn mình nằm áp lên ngực anh. Nỗi đau đớn quen thuộc sưng tấy trong tôi, và nỗi buồn thương mà tôi vẫn ấp ủ sâu thẳm trong lòng khi nghĩ đến Christian hồi còn thơ ấu lại dâng lên. Tôi biết mình sẵn sàng làm mọi thứ vì anh bởi vì tôi quá yêu anh.

Anh quàng tay ôm lấy tôi, dụi mũi vào tóc, hít vào một hơi thật sâu, tay dịu dàng ve vuốt lưng tôi. Không biết chúng tôi nằm thế được bao lâu rồi. Sau cùng là tôi phá vỡ sự tĩnh lặng dễ chịu giữa hai người.

“Anh không gặp bác sĩ Flynn được bao lâu rồi?”

“Hai tuần. Sao? Em có ham muốn không kìm nén được phải nhất định cù anh ư?”

“Không.” Tôi phì cười. “Em nghĩ ông ấy sẽ giúp được anh.”

Christian cười nhạt. “Ông ấy đương nhiên phải làm thế rồi; anh trả tiền hậu hĩnh mà.” Anh kéo nhẹ tóc tôi, xoay mặt tôi nhìn thẳng anh. Tôi nhỏm dậy bắt gặp ánh nhìn đắm đuối của anh.

“Em đang quan tâm tới sức khỏe của anh à, bà Grey?” anh dịu dàng hỏi.

“Mọi bà vợ tử tế đều quan tâm tới sức khỏe của đức ông chồng yêu quý, ngài Grey ạ,” tôi trách yêu anh.

“Yêu quý hả?” Anh lẩm bẩm, câu hỏi đầy xúc động lơ lửng giữa hai chúng tôi.

“Vô cùng yêu quý.” Tôi nhoài sang hôn môi anh, anh đáp lại với nụ cười âu yếm.

“Em có muốn lên bờ đi ăn không?”

“Em sẵn lòng ăn bất kì nơi đâu miễn là anh thấy vui vẻ nhất.”

“Tốt,” anh cười. “Trên bờ thì anh có thể giữ em an toàn. Cảm ơn món quà của em.” Anh với lấy chiếc máy ảnh, ôm nó vào lòng. Thế là cả tôi và món quà đều nằm gọn trong vòng tay ôm ấp của anh, sau trận cù ngặt nghẽo, sau yêu đương nồng nàn, và sau những ôm ấp kèm lời xưng tội kín đáo.

“Em cảm ơn anh mới phải chứ.” Tôi cười, mắt anh bừng sáng.

“EM ĐANG NGHĨ GÌ THẾ?” Christian dịu dàng hỏi, nhấp một ngụm cà phê tráng miệng sau bữa tối.

“Versailles.”

“Quá khoe mẽ hả?” Anh bỡn cợt. Tôi đưa mắt khắp lượt phòng ăn còn trên cả vương giả của *Fair Lady* và bĩu môi.

“Nơi đây đâu có gì khoe mẽ nhỉ,” Christian tự bao biện.

“Em biết. Rất tuyệt. Kì trăng mật tuyệt vời nhất mà bất kì cô gái nào cũng ao ước.”

“Thật chứ?” Anh hỏi, thành thực ngạc nhiên. Anh nở nụ cười duyên dáng quen thuộc.

“Dĩ nhiên rồi.”

“Chúng ta chỉ còn hai ngày nữa thôi. Còn nơi nào em muốn đi thăm hay chơi không?”

“Chỉ cần bên anh thôi,” tôi khẽ đáp. Anh đứng dậy, đi vòng quanh bàn tới chỗ tôi và đặt nụ hôn lên trán.

“Được rồi, em vắng anh một giờ được không? Anh cần kiểm tra email xem chuyện ở nhà thế nào rồi.”

“Vâng, được mà,” tôi vui vẻ đáp, cố giấu đi nỗi thất vọng phải vắng anh cả tiếng đồng hồ. Có kì quặc lắm không khi tôi chỉ muốn lúc nào cũng ở bên anh?

“Cảm ơn món quà của em,” anh khẽ nói rồi đi về phía phòng làm việc.

QUAY TRỞ LẠI PHÒNG NGỦ, tôi quyết định cũng phải nối lại các liên lạc của mình, bèn mở laptop ra. Có thư của mẹ, rồi của Kate, kể tôi nghe những chuyện phiếm ở nhà, và hỏi thăm xem trăng mật thế nào. Chà, tuyệt diệu, tới khi có kẻ cam tâm đốt văn phòng Tập đoàn Kinh doanh Cổ phần Grey... Lúc vừa viết xong thư gửi mẹ thì có email của Kate vừa đến.

Từ: Katherine L. Kavanagh

Ngày: 17 tháng 8 năm 2011 11:45

Tới: Anastasia Grey

Chủ đề: ÔI TRỜI ƠI!!!

Ana, mình vừa nghe tin vụ hoả hoạn ở văn phòng của Christian.

Cậu có nghĩ là do cố ý không?

K xox

Kate đang online! Tôi vội vào ứng dụng mới tiếp cận – tin nhắn qua Skype – và thấy tên cô bạn đang sáng. Tôi hối hả gõ vào cửa sổ chat.

Ana: Này cậu có đó không?

Kate: CÓ, Ana! Khỏe không? Trăng mật thế nào? Cậu đọc email mình gửi chưa? Christian có biết gì về vụ cháy không?

Ana: Mình khỏe. Kì trăng mật tuyệt diệu. Rồi, mình vừa đọc xong. Có, Christian biết rồi.

Kate: Mình cũng nghĩ thế. Tin đăng về vụ việc rất sơ sài. Còn Elliot thì chẳng kể gì với mình đâu.

Ana: Cậu định moi tin cho bài báo của mình hả?

Kate: Cậu hiểu mình quá.

Ana: Christian chẳng kể gì nhiều với mình đâu.

Kate: Elliot nghe được qua bác Grace!

Ôi không – tôi chắc chắn Christian không muốn chuyện này được phát đi cho cả Seattle biết. Tôi đành dùng đến kĩ thuật điêu nghệ để đánh-lạc-hướng-sự-đeo-bám-dai-dẳng-mang-tên-Kavanagh.

Ana: Elliot và Ethan thế nào?

Kate: Ethan được nhận vào học một khoá tâm lí học ở Seattle để lấy bằng thạc sĩ. Elliot thì vô cùng đáng yêu.

Ana: Ethan được lắm, tiếp tục suôn sẻ nhé.

Kate: Chàng Bạo Chúa[20] yêu quý của cậu thế nào?

Ana: Kate này!

Kate: Sao?

Ana: CẬU BIẾT SAO CÒN GÌ!

Kate: Mình xin lỗi.

Ana: Anh ấy tuyệt. Trên cả tuyệt vời.

Kate: Tốt, cậu vui là mình vui rồi.

Ana: Mình hạnh phúc ngất ngây ấy chứ.

Kate: Mình phải đi đây. Nói chuyện sau nhé?

Ana: Không chắc lắm. Để xem mình có online được không đã. Múi giờ lệch mà!

Kate: Ừ nhỉ. Yêu cậu, Ana.

Ana: Yêu cậu. Hẹn sau nhé. X

Kate: Chào cậu.

Có thể tin cậy Kate bám theo manh mối vụ việc này. Tôi đảo mắt rồi tắt vội Skype trước khi Christian đọc thấy đoạn chat này. Anh sẽ chẳng hài lòng với bình luận về Bạo Chúa đâu, còn tôi thì chắc chắn anh hoàn toàn không phải là...

Tôi thở dài thườn thượt. Kate biết rõ mọi chuyện, từ buổi tối trước đám cưới ba tuần, hôm đó chúng tôi ngà ngà say và tôi cuối cùng đã chịu thua trước Sự-tò-mò-mang-tên-Kavanagh. Khá nhẹ nhõm khi cuối cùng cũng kể ra với ai đó.

Tôi xem đồng hồ. Đã gần được một tiếng từ bữa tối rồi, mà tôi thì nhớ chồng quá. Tôi bước lên khoang xem anh xong việc chưa.

TÔI ĐANG TRONG ĐẠI SẢNH GƯƠNG cùng Christian bên cạnh, cúi xuống nhìn tôi cười chan chứa yêu thương và trìu mến. *Em trông như một thiên thần.* Tôi cười rạng rỡ đáp lại anh, nhưng khi liếc vào gương tôi thấy có mỗi bóng mình, căn phòng u ám, xám xịt. *Không!* Tôi quay ngoắt lại nhìn anh, nụ cười trên khuôn mặt ấy thật buồn bã và tiếc nuối. Anh vén tóc tôi ra sau tai. Anh quay lưng bỏ đi, không nói năng gì. Khi bước tới phía cánh cửa đôi có hoa văn tráng lệ ở cuối căn phòng, tiếng bước chân vang lên, dội vào những tấm gương lớn... chỉ mình anh đơn độc, không hình bóng phản chiếu... rồi tôi bừng tỉnh, hít vội khí trời, cơn sợ hãi bao trùm lấy tôi.

"Này em," anh khẽ gọi giọng đầy lo lắng, từ trong bóng tối tiến tới cạnh tôi.

Ôi, anh đây rồi. Anh vẫn an toàn. Tôi nhẹ nhõm cả người.

"Ôi, Christian," tôi líu díu gọi, cố trấn tĩnh để nhịp tim đang nện thình thịch trở lại bình thường. Anh ôm tôi trong vòng tay anh, bấy giờ tôi mới nhận ra nước mắt dòng dòng chảy trên má.

"Ana, chuyện gì thế?" Anh vuốt má, lau nước mắt cho tôi, giọng anh rất xót xa.

"Không có gì. Cơn ác mộng ngốc nghếch ấy mà."

Anh hôn trán và gò má tôi, dịu dàng vỗ về. "Chỉ là một giấc mơ khó chịu thôi mà cưng," anh thì thầm. "Anh có em rồi. Anh sẽ bảo vệ em được an toàn."

Tôi quấn chặt lấy anh, hít hà hương vị ngọt ngào từ anh, cố quên đi nỗi mất mát và suy sụp. Linh tính của tôi đến từ giấc mơ, chính thời khắc đó, tôi hiểu ra rằng nỗi sợ hãi đáng sợ và sâu sắc nhất trong mình là đánh mất anh.

Chương năm

Tôi cựa mình, quờ quạng tìm Christian nhưng không có anh bên cạnh. Ôi chết! Ngay lập tức tôi choàng tỉnh, hớt hải nhìn khắp phòng. Christian đang ngồi trên chiếc ghế bành nhỏ bọc đệm kê cạnh giường, lặng lẽ quan sát tôi. Anh gập người đặt cái gì đó xuống sàn, rồi tiến lại gần, nằm nhoài bên cạnh tôi trên giường.

"Này, đừng sợ. Mọi việc ổn mà," giọng anh nhẹ nhàng, dễ chịu – như thể đang vỗ về một con thú hoang đang hoảng sợ. Anh dịu dàng vuốt ngược tóc trên trán tôi ra sau, tôi tức thì bình tĩnh lại. Tôi thấy anh càng cố che giấu lại càng để lộ nỗi lo lắng trong lòng.

"Mấy ngày hôm nay em hay giật mình thảng thốt lắm đấy," anh thì thầm, mắt mở lớn nhìn nghiêm nghị.

"Em ổn mà, Christian." Tôi nở nụ cười tươi tắn nhất, bởi lẽ tôi không muốn để anh biết mình đang lo nghĩ quá thể về vụ cố ý gây cháy. Hồi ức đau thương từ dạo xảy ra sự cố *Charlie Tango* bị hủy hoại, rồi Christian bị mất tích lại trỗi dậy – đó là cái cảm giác trống rỗng thăm thẳm, cùng nỗi đau đớn không gì diễn tả nổi; kí ức ấy tra tấn và giày vò con tim tôi. Vẫn giữ nụ cười trên mặt, tôi cố xua tan nó đi.

"Anh đang nhìn em ngủ à?"

"Ừ," anh nói, mắt dán chặt vào tôi, thăm dò. "Em vừa nói mớ."

"Ối?" *Chết thật! Tôi nói gì không biết?*

"Em lo lắng quá," anh nói thêm, đôi mắt đầy lo âu. Tôi chẳng giấu giếm được anh điều gì ư? Anh cúi xuống hôn lên trán, ngay giữa hai lông mày.

"Khi em cau mày, một chữ V hiện lên ở đây. Hôn lên êm ái quá. Đừng lo nữa, cưng, anh sẽ chăm sóc em."

"Không phải em lo cho em đâu, mà là cho anh," tôi cằn nhằn. "Ai sẽ chăm sóc anh?"

Anh cười rộng lượng với giọng điệu của tôi. "Anh đã đủ to lớn và ghê gớm để tự chăm sóc bản thân mình rồi. Thôi. Dậy đi. Có một việc anh muốn làm trước khi về nhà." Anh cười tươi tắn, nụ cười hồn nhiên như đứa trẻ vâng-tôi-đích-thực-mới-hai-mươi-tám-tuổi, vỗ mạnh vào hông tôi. Tôi kêu oai oái, giật bắn mình, rồi nhận ra hôm nay chúng tôi sẽ trở về Seattle, nỗi buồn rầu bung ra. Tôi chẳng muốn về nhà. Tôi vừa tận hưởng anh 24/7 vô cùng thích thú, và vẫn chưa sẵn sàng chia sẻ anh với công việc và gia đình. Chúng tôi có một kì trăng mật rất hạnh phúc. Cũng phải thừa nhận là có chút xíu thăng trầm, nhưng với những cặp mới kết hôn thì thế là thường tình, đương nhiên rồi nhỉ?

Nhưng Christian không thể kìm được niềm phấn khích hồn nhiên của mình, và nó thực sự lây lan sang cả tôi, mặc kệ mấy suy nghĩ u ám vừa rồi. Khi anh duyên dáng từ giường đứng lên, tôi răm rắp làm theo, quá đỗi tò mò. Anh định làm gì thế nhỉ?

CHRISTIAN BUỘC CHÌA KHÓA vào cổ tay tôi.

“Anh muốn em lái à?”

“Ừ.” Christian cười. “Không chặt quá chứ?”

“Vừa rồi. Có phải vì thế mà anh mới mặc áo phao không?” tôi nhướng mày.

“Ừ.”

Tôi không nhịn được tiếng cười khanh khách. “Hãy tin tưởng vào khả năng cầm lái của em, ngài Grey.”

“Lúc nào cũng tin mà, bà Grey.”

“Được, đừng lên lớp em.”

Christian giơ hai tay lên phòng thủ, nhưng miệng tươi rói. “Anh nào dám?”

“Có, anh dám đấy, và đã từng rồi ấy chứ. Sao không táp vào kia rồi đứng lên bờ tranh cãi tiếp nhỉ?”

“Nói được thì làm được đấy nhé, bà Grey. Chúng ta cứ đứng đây cả ngày đôi co về khả năng cầm lái của em hay là đi đâu cho vui vẻ nhỉ?”

“Nói ngay và làm ngay đây, ông Grey.” Nắm lấy tay lái, tôi leo lên Jet Ski. Christian trèo lên ngồi phía sau tôi, đá chân đẩy chúng tôi ra xa chiếc du thuyền. Taylor đứng cùng hai thuỷ thủ nhìn theo thích thú. Anh nhoài người về trước, hai tay ôm choàng quanh tôi, áp đùi sát vào tôi. *Đúng thế, chính đây là điểm tôi thích nhất ở phương tiện đi lại này.* Tôi tra khóa điện rồi nhấn nút đề, động cơ vang rền.

“Sẵn sàng chưa?” Tôi hét lên át tiếng ồn.

“Rất sẵn sàng,” anh đáp, miệng ghé sát tai tôi.

Tôi nhẹ nhàng lên tay ga, chiếc Jet Ski tách xa khỏi *Fair Lady*, đường hoàng trên cả mong đợi. Christian ôm chặt hơn. Tôi tăng tay ga, chúng tôi vọt lên trước. Mừng quá không bị chết máy.

“Whoa!” Christian phía sau lưng reo lên, vẻ hồ hởi rõ rệt. Tôi tăng tốc vọt qua Fair Lady hướng ra biển rộng. Chúng tôi đang đậu lại bên bờ biển vùng Saint-Laurent-du-Var, còn sân bay Bờ Biển Ngà Nice náu mình đâu đó phía xa xa, kề cận Địa Trung Hải, có lẽ thế. Tôi nghe được đoạn báo cáo điện đàm cập bờ khi tới nơi đêm qua. Tôi thấy cần tiến lại gần cho dễ ngắm.

Chúng tôi lao về phía trước, lướt băng băng trên những ngọn sóng. Tôi thích quá, hồi hộp run người khi Christian để tôi cầm lái. Mọi lo lắng phiền muộn của hai ngày qua tan biến hết khi chúng tôi lướt vun vút về phía sân bay.

“Lần sau chơi trò này chúng ta sẽ có hai Jet Ski,” Christian hét lớn. Tôi cười thích thú, chỉ nghĩ tới việc đua bên cạnh anh đã sướng rơn lên rồi.

Khi chúng tôi đang lướt vù vù trên mặt biển xanh ngắt mát rượi, hướng về chỗ trông giống như đoạn

cuối đường băng thì tiếng động cơ vang như sấm rền phía đầu mô tô khi tiến vào bờ bất thình lình làm tôi giật bắn mình. Tôi quá hoảng hốt, vừa quẹo tay lái vừa luống cuống thay vì hãm phanh thì lại tăng tay ga.

"Ana!" Christian vội la lên, nhưng muộn mất rồi. Tôi bị hất tung khỏi Jet Ski, chân tay đập vào nhau, kéo theo cả Christian rơi xuống biển trong cảnh nước nôi tung tóe ngoạn mục.

Tôi la lên thất thanh, chìm nghỉm trong làn nước xanh ngắt như pha lê, nuốt đầy vị mặn chát của biển Địa Trung Hải. Vẫn còn xa bờ nên nước biển lạnh cóng, nhưng tôi nổi lên ngay tấp lự, nhờ có chiếc áo phao. Vừa ho sặc sụa vừa nhổ nước phì phì, tôi gạt nước khỏi mắt rồi nhìn quanh tìm Christian. Anh đang bơi lại chỗ tôi. Chiếc Jet Ski nổi lềnh bềnh bình an vô sự cách chúng tôi vài mét, động cơ im ắng.

"Em ổn chứ?" Mắt anh chất chứa lo sợ khi với lấy tôi.

"Vâng," tôi thều thào đáp, nhưng không kìm được niềm hãnh diện. *Thấy không, Christian? Điều tệ nhất khi cưỡi Jet Ski cũng chỉ đến thế mà thôi!* Anh kéo tôi vào lòng, hai tay giữ hai bên má, săm soi kĩ mặt tôi.

"Thấy không, đâu quá tệ!" Tôi bật cười khi chúng tôi khoát nước bì bõm.

Cuối cùng anh cũng nhoẻn miệng cười, thở phào nhẹ nhõm. "Không, anh e rằng không tệ chút nào. Trừ việc anh ướt nhẹp rồi," anh cằn nhằn, nhưng giọng pha trò.

"Em cũng ướt nữa."

"Anh thích em ướt át." Anh nhìn khiêu khích.

"Christian!" Tôi la lên, cố tỏ ra phẫn nộ chính đáng. Anh mỉm cười, trông thật tuyệt mĩ, rồi cúi xuống hôn tôi thật thắm thiết. Khi anh buông ra, tôi suýt hết hơi.

"Đi thôi. Quay lại thuyền. Cần tắm cái đã. Anh sẽ lái."

CHÚNG TÔI THƯ THẢ NGỒI CHỜ trong sảnh hạng nhất ở Sân Bay Quốc tế Anh Quốc ngoại vi London, đợi chuyến bay chuyển tiếp tới Seattle. Christian đang mải mê đọc tờ *Thời báo Tài chính*. Tôi lôi chiếc máy ảnh ra, định chụp vài bức ảnh. Anh trông thật gợi cảm trong chiếc áo sơ mi lanh trắng với quần jean, chiếc kính mát gập lại cài vào rãnh chữ V của chiếc áo sơ mi để mở cúc cổ. Ánh đèn nháy của máy ảnh làm chói mắt anh. Anh ngước lên nhìn tôi và nở nụ cười duyên dáng quen thuộc.

"Em thế nào, bà Grey?" Anh hỏi.

"Phải về nhà buồn nhỉ," tôi lí nhí. "Em thích có anh kè kè bên mình."

Anh đỡ tay tôi đưa lên môi, lướt lên những khớp tay một nụ hôn âu yếm. "Anh cũng thế."

"Nhưng sao?" Tôi bật ra câu hỏi đó khi dường như nghe thấy ẩn cuối lời nói đơn giản của anh còn một âm điệu khe khẽ không thành lời.

Anh cau mày. "Nhưng gì?" anh vặn hỏi lại vẻ sắc sảo. Tôi nghiêng đầu nhìn anh đăm đắm, vẻ mặt thúc giục *Hãy Nói Em Nghe Đi* mấy hôm nay tôi quá thành thạo rồi. Anh thở dài thườn thượt, đặt tờ báo xuống. "Anh chỉ muốn kẻ phá hoại này bị bắt và biến mất khỏi cuộc sống của chúng ta."

"Ồ." Nghe có vẻ khá thẳng thắn nhỉ, nhưng tôi lại bị bất ngờ trước sự thẳng thừng ấy của anh.

"Anh sẽ cắt bi lão Welch cho lên đĩa nếu lão còn để bất kì chuyện gì như thế xảy ra lần nữa." Tôi rùng mình thấu xương khi nghe thấy giọng nói hăm dọa của anh. Ánh mắt anh nhìn thản nhiên, khiến tôi tự hỏi liệu anh có dám để tôi nói năng suồng sã đến thế không. Tôi đành chú tâm vào việc duy nhất mình nghĩ ra được để làm dịu đi sự căng thẳng bất thình lình giữa hai người, giơ máy ảnh lên chụp.

"NÀY, SÂU NGỦ ƠI, VỀ TỚI NHÀ RỒI," Christian khẽ gọi.

"Ưm," tôi kêu khẽ, miễn cưỡng dứt ra khỏi giấc mơ rất trêu ngươi tới đoạn Christian và tôi đang ngồi thưởng thức bữa ăn ngoài trời trên tấm mền trải giữa Công viên Kew. Tôi mệt lả người, kiệt sức vì di chuyển, mặc dù toàn ở chỗ ngồi hạng nhất. Chúng tôi vừa đi liền một mạch hơn mười tám tiếng đồng hồ, tôi nghĩ mình mệt quá nên quên cả việc đã đi qua những chặng nào. Tôi nghe tiếng cửa mở, rồi Christian cúi xuống bên tôi. Anh tháo đai an toàn, hai tay ẵm tôi lên, khiến tôi choàng tỉnh.

"Này, em tự đi được mà," tôi uể oải chống cự.

Anh cười khanh khách. "Anh phải bế em qua cửa vào nhà chứ."

Tôi quàng hai tay quanh cổ anh. "Qua ba mươi tầng lầu có được không?" Tôi cười thách thức.

"Bà Grey, anh rất hân hạnh thông báo rằng em vừa tăng cân đấy."

Anh toét miệng cười. "Nên nếu em không phiền, ta sẽ đi thang máy." Anh nheo mắt nhìn tôi, thế nhưng tôi biết anh đang đùa.

Taylor mở cánh cửa dẫn ra hành lang Escala và mỉm cười. "Chào mừng ông bà về nhà."

"Cảm ơn, Taylor," Christian đáp.

Tôi khẽ cười đáp lại Taylor rồi nhìn theo anh ấy quay lại chỗ chiếc Audi, ở đó có Sawyer đứng chờ ở bên cạnh cửa xe.

"Ý anh rằng em tăng cân là sao?" Anh cười tươi hơn, rồi ghì chặt tôi vào ngực khi bế tôi băng qua hành lang.

"Không nhiều lắm," anh quả quyết, nhưng nét mặt đột nhiên sa sầm.

"Có chuyện gì thế?" Tôi cố hạ giọng để không quá lộ vẻ hốt hoảng.

"Em vừa tăng bù lại chỗ bị sụt đi dạo em rời xa anh," anh khẽ khàng đáp, khi đứng chờ thang máy. Nét u buồn lướt qua mặt anh.

Vẻ âu sầu ập đến bất ngờ của anh khiến lòng tôi tê tái. "Này." Tôi ve vuốt má anh, rồi luồn ngón tay vào tóc, kéo anh về phía tôi. "Nếu em không bỏ đi, liệu anh có đứng đây, như bây giờ không?"

Đôi mắt anh dịu nhẹ đi, còn lại chút sắc xám của đám mây trong cơn giông bão, anh lại mỉm cười, nụ cười duyên dáng quen thuộc, nụ cười say đắm lòng tôi. "Không," anh đáp, vẫn bồng tôi bước vào thang máy. Anh cúi xuống âu yếm hôn tôi. "Không, bà Grey, không thế đâu. Nhưng anh biết mình phải bảo vệ em an toàn, bởi vì em sẽ không bất tuân lời anh."

Giọng anh có vẻ tiếc nuối... *Khỉ thật.*

"Em vẫn thích không nghe lời anh." Tôi thử thách thức anh.

"Anh biết. Và điều ấy khiến anh rất... hạnh phúc." Anh bị bất ngờ, cúi xuống cười với tôi.

Ôi, tạ ơn trời đất. "Dù em có mập ú à?" tôi khẽ hỏi.

Anh cười lớn. "Ừ, mập cũng thế." Anh lại hôn tôi, dữ dội hơn lúc trước, lưỡi xoắn quện lấy nhau trong nhịp điệu hoan lạc khoan thai. Khi thang máy dừng lại ở tầng áp mái, cả hai chúng tôi thở hổn hển.

"Hạnh phúc lắm," anh khẽ khàng âu yếm. Nụ cười trên mặt anh ẩn đi kín đáo hơn, đôi mắt lim dim hứa hẹn ái ân nồng nàn. Anh lúc lắc đầu như thể để bình tĩnh lại rồi bế tôi vào sảnh chờ.

"Chào mừng em về nhà, bà Grey." Anh lại hôn tôi, lần này giản dị hơn, rồi trao tôi một nụ cười tươi-hết-cỡ-mang-thương-hiệu-đặc-quyền-Christian-Grey, mắt lấp lánh niềm vui sướng.

"Chào mừng anh về nhà, ngài Grey." Tôi cười rạng rỡ, trái tim tôi đồng điệu cùng niềm hân hoan nơi anh, cũng ngập tràn hạnh phúc.

Tôi tưởng Christian sắp đặt tôi xuống, nhưng không phải. Anh cứ bồng tôi đi hết sảnh chờ, dọc theo hành lang, vào phòng sinh hoạt chung[21], rồi đặt tôi ngồi đu đưa chân trên bệ bếp. Anh với hai chiếc ly từ tủ và lấy một chai sâm-panh để mát trong tủ lạnh – loại cả hai đều ưa thích - Bollinger. Anh khéo léo mở nút chai, rót món sâm-panh màu phớt hồng không để rớt một giọt nào, rồi đưa tôi một ly. Cầm ly kia lên, anh dịu dàng.

"Nâng ly mừng chúng ta, bà Grey."

"Chúc mừng, ngài Grey," tôi khẽ đáp, thấy mình đang cười thẹn thùng. Chúng tôi chạm ly và nhấp một ngụm.

"Anh biết em mệt," anh thì thầm, cọ mũi vào tôi. "Nhưng anh rất muốn lên giường... mà chưa phải để ngủ." Anh hôn lên khóe miệng tôi. "Đây là đêm đầu tiên chúng ta trở lại đây, và em đã thực sự là của anh." Giọng anh nhỏ dần khi môi anh đặt lên cổ tôi một nụ hôn dịu dàng. Trời vừa mới tối, còn tôi thì mệt rã rời, nhưng ham muốn lại trỗi dậy sâu nơi bụng dưới.

CHRISTIAN ĐANG NẰM NGỦ NGON LÀNH bên cạnh, còn tôi đang mải ngắm những tia nắng bình minh hồng rực và óng vàng rọi vào cửa sổ lớn. Cánh tay anh đặt hờ trên ngực tôi. Tôi cố hòa cùng nhịp thở đều đặn của anh để ngủ tiếp, nhưng không được. Tôi tỉnh hẳn rồi, cơ thể vẫn chưa quen với thay đổi múi giờ, những suy nghĩ chạy đua trong đầu.

Có quá nhiều chuyện xảy ra ba tuần vừa qua – *đùa chứ, dài dằng dẵng như cả ba tháng vậy* – đến nỗi

tôi cảm thấy như chân mình còn lơ lửng chưa chạm tới đất. Và giờ, tôi đã là bà Christian Grey, vừa kết hôn với một ông trùm tài phiệt cực kì giàu có, hay làm từ thiện, lại quyến rũ và ngọt ngào nhất quả đất mà một người phụ nữ có thể mong ước. Tất cả mới chóng vánh làm sao?

Tôi xoay người sang một bên để ngắm anh dễ hơn. Tôi biết anh vẫn quan sát tôi lúc đang ngủ, còn tôi thì hiếm khi có dịp đáp lại ân huệ đó. Trông anh lúc ngủ thật trẻ trung và vô tư lự, hàng mi dài, cằm lún phún râu, đôi môi đẹp như tạc he hé mở, buông lơi theo nhịp thở đều dặn. Tôi muốn hôn anh, đẩy lưỡi vào giữa hai bờ môi, vuốt ve chiếc cằm râu mới nhú còn êm ái kia. Tôi thực sự phải cố gắng đấu tranh chống lại sự thôi thúc được chạm vào anh, để không đánh thức anh vội. Ưm... Tôi chỉ có thể nhay nghịch dái tai anh thôi. Cô nàng Tiềm Thức đang đọc tập hai cuốn *Trọn bộ những tác phẩm của Charles Dickens* cũng bị mất tập trung, ngước nhìn tôi qua cặp kính nửa vầng trăng trễ trên chóp mũi, nạt nộ tinh thần tôi. *Hãy để anh chàng cô đơn đáng thương ấy yên, Ana*.

Thứ hai tôi sẽ đi làm trở lại. Chúng tôi còn đúng hôm nay để bắt nhịp lại các thói quen thường nhật. Hẳn sẽ rất lạ lẫm khi không được gặp Christian suốt một ngày trời, sau ba tuần lễ dành gần như trọn vẹn từng phút bên nhau. Tôi nằm xuống, ngó đăm đăm lên trần nhà. Có người nghĩ dành quá nhiều thời gian bên cạnh nhau hẳn sẽ tù túng lắm, nhưng không phải trường hợp của tôi đây. Tôi yêu thương từng giây từng phút cùng nhau, thậm chí cả những lúc cãi vã. Từng giây phút... ngoại trừ cái lúc nghe tin vụ hỏa hoạn ở Cao ốc Grey.

Tôi rùng mình run rẩy. Ai là kẻ muốn hãm hại Christian nhỉ? Bí ẩn ấy lại giày vò trong tâm trí tôi. Kẻ nào đó trong công ty ư? Hay một người tình cũ? Một nhân viên bất mãn? Tôi không sao biết được, và Christian vẫn giữ kín như bưng thông tin về vụ này, cho tôi biết nhỏ giọt những chuyện anh có khả năng xoay xở được trong nỗ lực bảo vệ tôi. Tôi thở dài. Anh chàng Hắc-Bạch Hiệp sĩ vẫn luôn cố gắng che chở tôi. Tôi phải làm thế nào để khiến anh cởi mở hơn nhỉ?

Anh cựa mình, tôi nằm im, không muốn đánh thức anh, nhưng kết quả lại hoàn toàn ngược lại. *Khỉ thật*! Đôi mắt sáng ngời ngước nhìn tôi.

“Sao thế?”

“Không. Ngủ tiếp đi anh.” Tôi cố nở nụ cười khích lệ. Anh duỗi mình, xoa mặt, rồi nhoẻn cười.

“Lệch múi giờ à?” Anh hỏi.

“Chắc thế. Em không ngủ được.”

“Anh có liều thuốc chữa bách bệnh ngay đây, chỉ dành cho em thôi, cưng ạ.” Anh cười tươi rói, khiến tôi trợn tròn mắt, rồi cả hai cùng bật cười khúc khích. Và chỉ thế thôi là mọi suy nghĩ u sầu của tôi bị gạt sang một bên và môi tôi tìm tới tai anh nghịch ngợm.

CHRISTIAN VÀ TÔI THONG THẢ lái chiếc Audi R8 theo hướng bắc Đường Liên bang số 5 về phía cầu 520. Chúng tôi sẽ đến ăn ở nhà bố mẹ anh, một bữa trưa chủ nhật chào-đón-đôi-vợ-chồng-mới-cưới-về-nhà. Cả gia đình sẽ về đây, có cả Kate và Ethan. Bỗng dưng sum họp đông đúc thế này tạo cảm giác thật kì lạ, khi mà suốt thời gian qua chỉ có mỗi hai chúng tôi. Gần như cả buổi sáng tôi không có cơ hội nào nói chuyện với Christian. Lúc tôi dỡ hành lý thì anh đang mải mê với công việc. Anh bảo tôi không phải làm việc đó vì có bà Jones giúp cho rồi. Nhưng có những việc khác nữa tôi mới

cần phải làm quen – chẳng hạn như có người giúp việc nhà. Tôi lơ đãng vuốt ve khắp lớp da bọc trên cánh cửa xe ô tô để gạt đi những suy nghĩ vẩn vơ. Tôi cảm thấy bứt rứt. Tại lệch múi giờ? Hay vụ cháy do cố ý?

"Anh có để em lái xe không?" tôi hỏi, ngạc nhiên thấy mình thốt ra thành tiếng.

"Dĩ nhiên rồi," Christian cười đáp lời. "Cái gì của anh đều là của em. Mặc dù, nếu em làm móp xe, anh sẽ đưa em vào Căn Phòng Đỏ." Anh liếc xéo sang tôi với ánh nhìn nham hiểm.

Chết mất! Tôi há mồm kinh ngạc. Đùa đấy chứ?

"Anh đang trêu em hả? Anh định phạt em nếu làm móp xe anh ư? Yêu xe hơn cả em cơ à?" Tôi trêu chọc.

"Gần như thế," anh đáp rồi với tay sang xoa xoa đầu gối tôi. "Nhưng xe không giữ anh ấm áp suốt đêm."

"Em chắc chắn có thể thu xếp được. Anh có thể ngủ trong xe tốt," tôi nhẩm nhẳng đáp.

Christian bật cười. "Vừa về nhà chưa trọn một ngày mà em đã định đá anh ra phòi phòng ư?" Anh có vẻ đang rất vui. Lúc tôi ngước sang, anh cười rạng rỡ, và dù tôi có muốn nổi giận với anh thì cũng không được khi thấy anh đang có tâm trạng như thế. Giờ là lúc tôi ngẫm nghĩ thêm về chuyện này. Anh có tâm trạng thoải mái hơn từ lúc ra khỏi phòng làm việc sáng nay. Còn tôi nhận ra rằng mình đang cáu kỉnh vì chúng tôi phải quay lại cuộc sống thực tại. Không biết liệu anh có trở lại là một Christian cố chấp hơn cả thời trước trăng mật không, hay tôi sẽ vẫn giữ được phiên bản Christian đã được cải thiện tích cực rồi.

"Sao anh vui mừng thế?" tôi hỏi.

Anh lại toét miệng cười tươi tỉnh liếc sang tôi. "Vì nói chuyện kiểu này rất... bình thường mà."

"Bình thường ư!" Tôi khịt mũi. "Không hề bình thường sau ba tuần lễ kết hôn đâu! Chắc chắn đấy."

Nụ cười của anh nhạt dần.

"Em đùa đấy, Christian," tôi vội vã nói, không muốn làm tiêu tan tâm trạng vui vẻ của anh. Tôi giật mình nhận ra đôi khi anh thật dễ thay đổi tâm trạng. Tôi đồ rằng anh vẫn luôn là thế, chỉ thường xuyên che giấu sự thất thường của mình bằng vẻ ngoài lạnh lùng đáng sợ. Anh rất hay đùa cợt, chắc vì trước kia anh ít khi thế. Đây là một phát hiện mới mẻ, tôi lại tự nhủ rằng chúng tôi vẫn còn khá nhiều điều cần tìm hiểu về nhau.

"Đừng lo, em chỉ đâm bị thóc, chọc bị gạo thôi mà," tôi lẩm bẩm và quay đầu nhìn ra cửa xe, cố xua đi tâm trạng không vui.

"Này. Có chuyện gì à?"

"Không có gì."

“Thỉnh thoảng em cứ bực bực sao đấy, Ana. Kể anh nghe đi.”

Tôi quay lại nhếch miệng cười. “Cả anh nữa, Grey.”

Anh chau mày. “Anh đang cố đây,” anh khẽ đáp.

“Em biết. Em cũng thế.” Tôi mỉm cười và tâm trạng tươi tỉnh hơn chút ít.

BỐ CARRICK TRÔNG THẬT TỨC CƯỜI khi đội chiếc mũ đầu bếp và đeo tạp dề hiệu *Licensed to Grill* lúc ông đứng bên vỉ nướng thịt. Cứ nhìn sang ông là tôi lại buồn cười. Quả thực tinh thần tôi đã đi lên đáng kể. Tất cả mọi người cùng ngồi quanh bàn trong vườn nhà Grey, tận hưởng mặt trời cuối hạ. Grace và Mia đang bày biện rất nhiều món salad lên bàn, Elliot và Christian đang tán dóc huyên thuyên rồi chuyển sang bàn nhau những dự định bài trí căn nhà mới, còn Ethan và Kate tra vấn tôi về kì trăng mật. Christian vẫn nắm chặt tay tôi, ngón tay loay hoay nghịch chiếc nhẫn cưới và nhẫn đính hôn.

“Vậy nếu chú có thể thống nhất những phác thảo cuối với Gia, anh sẽ cho lắp cửa sổ từ tháng chín cho tới giữa tháng mười một, và có cả đội sẵn sàng làm việc luôn,” Elliot vừa nói vừa vươn tay bá vai Kate, khiến cô mỉm cười.

“Gia phải tới bàn về các phác thảo vào tối mai,” Christian đáp. “Em hy vọng bấy giờ bọn em có thể chốt được mọi thứ.” Anh quay sang nhìn tôi chờ đợi.

Ôi... tin với tức.

“Chắc chắn rồi.” Tôi mỉm cười với anh, chủ yếu là để che mắt cả gia đình anh, trong khi tinh thần tôi lại tụt nhào xuống dốc. Sao anh ấy cứ ra mấy quyết định đó mà không chịu kể gì với tôi? Hay tại ý nghĩ về Gia – với nào là vòng ba đẫy đà, ngực nở nang, quần áo hàng hiệu đắt tiền và nước hoa sực mùi – đang cười khiêu khích với chồng tôi? Cô nàng Tiềm Thức ngước nhìn. *Anh ấy không làm gì khiến cậu phải ghen tuông đâu*. Khỉ thật, hôm nay tâm trạng tôi cứ lên lên xuống xuống thế này. Tôi bị làm sao thế nhỉ?

“Ana,” Kate gọi toáng lên, lôi tôi ra khỏi cơn mơ màng. “Cậu vi vu ở miền Nam nước Pháp thật đấy à?”

“Ừ,” tôi đáp và mỉm cười.

“Cậu trông khỏe đấy,” cô nhận xét, nhưng trán thì cau lại.

“Cả hai đứa đều khỏe cả.” Mẹ Grace cười rạng rỡ trong khi Elliot tiếp rượu đầy ly cho chúng tôi.

“Chúc lứa đôi lạnh phúc.” Bố Carrick hớn hở nâng ly, mọi người quanh bàn nhất loạt nhắc lại lời chúc.

“Và chúc mừng Ethan đã vào học chương trình tâm lí ở Seattle,” Mia nói chen vào vẻ hãnh diện. Cô nàng trao cho cậu một nụ cười ngưỡng mộ, cậu cười đáp lại cô. Tôi vu vơ nghĩ liệu cô bé với cậu ta đã có gì tấn tới chưa. Khó mà biết được.

Tôi dỏng tai nghe mấy câu chuyện tán quanh bàn ăn. Christian đang thuật qua một lượt lịch trình dài

dằng dặc của chúng tôi suốt ba tuần qua, thêm mắm thêm muối chỗ nọ chỗ kia. Anh có vẻ rất thoải mái và tự chủ, mối lo nghĩ về kẻ phá hoại bị rơi vào quên lãng. Còn tôi thì trái lại, dường như không thể xốc tinh thần lên được. Tôi gẩy gót ít đồ ăn. Hôm qua Christian bảo tôi đang béo ra. *Anh ấy cứ nói đùa!* Cô nàng Tiềm Thức lại liếc xéo tôi. Elliot lỡ tay đánh rơi ly xuống sân, làm mọi người giật mình, và phải mất một hồi náo động dọn dẹp.

"Anh sẽ đưa em đến nhà thuyền và thể nào cũng đét mông nếu em vẫn chưa chịu chừa cái thói này," Christian thì thầm vào tai tôi.

Tôi giật mình vì sốc, quay sang nhìn anh ngỡ ngàng. *Gì cơ?* Anh đang trêu tôi à?

"Anh không dám đâu!" Tôi hằm hè dọa anh, và sâu thẳm trong lòng tôi dấy lên niềm thích thú quen thuộc. Anh nhướng một bên mày liếc tôi. Dĩ nhiên anh dám đấy. Tôi liếc vội về phía Kate bên kia bàn. Cô bạn đang hau háu quan sát chúng tôi. Tôi ngoảnh lại với Christian, nheo mắt nhìn anh.

"Trước tiên anh phải bắt được em đã – em đang đi giày bệt đấy," tôi huýt gió.

"Anh rất vui được cố hết sức," anh khẽ thủ thỉ kèm theo nụ cười gợi tình, và tôi *đoán* hẳn anh đang đùa.

Ngượng quá. Bối rối thế mà tôi lại cảm thấy dễ chịu hơn.

Khi thưởng thức xong món tráng miệng dâu tây và kem, trời đổ mưa như trút nước. Chúng tôi nháo nhào thu dọn bát đĩa và ly tách trên bài, cất vào bếp.

"May mà trời có ý chờ đến lúc ta ăn xong rồi mới mưa," Grace thốt lên mãn nguyện, chúng tôi đã dạt cả vào phòng trong. Christian ngồi bên chiếc đàn piano màu đen sáng bóng, khẽ nhấn bàn đạp chiếc đàn, rồi chơi một giai điệu quen thuộc mà tôi chưa kịp nhớ ra tên.

Grace hỏi thăm tôi có ấn tượng gì về Saint-Paul-de-Vence. Nhiều năm trước bà và Carrick cũng đã nghỉ trăng mật tại đó. Tôi chợt nảy ra suy nghĩ hai ông bà Grey quả là một cặp vợ chồng tuyệt vời, hãy xem hiện giờ họ sống cùng nhau thật hạnh phúc. Kate và Elliot đang ôm ấp nhau trên chiếc sofa bọc đệm, còn Ethan, Mia và Carrick đang mải mê thảo luận về chủ đề tâm lý học, tôi đoán thế.

Đột nhiên nhất loạt mọi người ngừng nói, ngây người dồn sự chú ý về phía Christian.

Sao thế?

Christian đang khe khẽ hát một mình bên đàn piano. Im lặng bao trùm khi mọi người đều cố căng tai lắng nghe giọng hát du dương, êm đềm của anh theo lời ca khúc "Wherever You Will Go". Tôi từng nghe anh hát rồi; chẳng lẽ họ chưa được nghe bao giờ ư? Anh đột nhiên ngừng hát, nhận ra sự yên tĩnh tuyệt đối trong phòng. Kate liếc sang tôi dò hỏi, tôi chỉ biết nhún vai. Anh quay đầu lại và nhăn mặt, lúng túng khi nhận ra mình đang là tiêu điểm được chú ý.

"Tiếp đi," Grace khẽ giục. "Mẹ chưa nghe con hát bao giờ, Christian. Xưa đến giờ." Bà nhìn anh đầy kinh ngạc. Anh vẫn ngồi im trên ghế, lơ đãng nhìn mẹ, rồi sau giây lát, anh nhún vai. Đôi mắt lấp láy bồn chồn ngó tôi, rồi nhìn ra những ô cửa sổ kiểu Pháp. Cả phòng đột nhiên râm ran tiếng nói chuyện gượng gạo, tôi đành phải rời mắt khỏi chồng yêu.

Grace nắm tay, kéo sự chú ý của tôi về phía bà, rồi đột nhiên ôm chầm lấy tôi.

"Ôi, con yêu quý! Cảm ơn con, cảm ơn con lắm," bà thì thầm chỉ để tôi nghe thấy. Tôi thấy cổ họng mình như tắc nghẹn.

"Ơ..." Tôi cũng ôm lấy bà, không hiểu rõ lắm sao mình lại được cảm ơn. Grace mỉm cười, mắt sáng long lanh, bà hôn nhẹ lên má tôi. *Tôi làm gì đâu nhỉ?*

"Mẹ đi pha trà nhé," bà đứng dậy, giọng khàn đi vì nước mắt chực tuôn rơi.

Tôi nhẹ nhàng lỉnh tới chỗ Christian, anh đang đứng nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.

"Anh," tôi gọi.

"Em." Anh quàng tay quanh eo tôi, kéo tôi vào lòng, tay tôi xục vào túi sau quần jean của anh. Chúng tôi ngắm mưa rơi.

"Dễ chịu hơn chưa?"

Tôi gật gật.

"Tốt."

"Anh quả là biết cách khiến cả phòng phải trật tự."

"Anh vẫn luôn làm thế mà," anh đáp, nhoẻn miệng cười.

"Đúng, ở chỗ làm, nhưng ở đây thì chưa."

"Đúng vậy, ở đây không được."

"Chưa ai được nghe anh hát à? Từ trước đến giờ?"

"Xem ra chưa có ai," anh hờ hững đáp. "Ta đi nhé?"

Tôi ngước nhìn anh, cố đoán xem anh đang cảm thấy thế nào. Mắt anh dịu dàng, âu yếm và thoáng chút bối rối. Tôi quyết định chuyển chủ đề.

"Anh sắp đét mông em à?" Tôi khẽ hỏi, đột nhiên tôi thấy bồn chồn lạ. Có lẽ đây là điều tôi đang cần... điều tôi nhớ nhung.

Anh cúi xuống ngó tôi, đôi mắt tối thẫm lại.

"Anh không muốn làm em đau, nhưng được giỡn chút thì còn hơn cả vui thích đấy."

Tôi lo lắng liếc quanh căn phòng rộng rãi, may quá chúng tôi đứng ngoài tầm nghe của mọi người.

"Chỉ thế nếu hư, bà Grey." Anh cúi xuống, thủ thỉ như rót mật vào tai tôi.

Sao anh có thể gửi gắm vào sáu tiếng ấy nhiều hứa hẹn khoái cảm nhường ấy?

“Để xem em có thể làm được gì.” Tôi toét miệng cười.

TẠM BIỆT HẾT LƯỢT MỌI NGƯỜI, chúng tôi sải bước tới chỗ đỗ xe.

“Đây.” Christian ném chìa khóa chiếc R8 cho tôi. “Đừng làm méo mó nó nhé,” anh nói thêm với vẻ nghiêm nghị nhất – “nếu không anh sẽ bị say xe chết mất đấy.”

Miệng tôi khô khốc. Anh để tôi lái xe ư? Nữ Thần Ham Muốn trong tôi lao vụt ra, tay đeo găng tay da và chân đi giày bệt. *Ôi tuyệt!* cô nàng reo lên.

“Anh chắc không?” Tôi choáng váng bật thốt lên.

“Chắc, trước khi anh đổi ý.”

Tôi chưa từng nghĩ rằng có lúc mình khó mà cười tươi được như bây giờ. Anh trợn tròn mắt rồi mở cánh cửa bên tay lái để tôi bước lên. Trước khi anh kịp ngồi vào ghế bên cạnh, tôi đã mở máy, còn anh nhanh chóng nhảy vào chỗ.

“Háo hức không, bà Grey?” Anh vừa hỏi vừa cười tươi rói.

“Rất háo hức.”

Tôi chậm rãi lùi xe rồi quành ra lối đi. Tôi xoay xở thế nào mà xe không chết máy và tự thấy bất ngờ. Ôi chao, tay lái này nhạy ghê. Lái thật cẩn thận trên lối ra, tôi liếc vào gương chiếu hậu và thấy Sawyer và Ryan vừa lên chiếc Audi SUV. Tôi không hề biết mấy người vệ sĩ đã theo chúng tôi tới tận đây. Tôi dừng xe trước khi rẽ ra đường cái.

“Anh có chắc chắn không đấy?”

“Có,” Christian đáp gọn lỏn, ý bảo tôi rằng anh ấy chẳng hề chắc chắn đâu. *Ôi, anh chàng Lắm Trò vô cùng tội nghiệp của tôi*. Tôi muốn cười trêu cả anh lẫn tôi vì thấy mình vừa lo lắng lại vừa phấn khích quá. Sự tinh nghịch trong tôi hối thúc mình hãy bỏ rơi Sawyer và Ryan cho vui. Tôi ngó nhìn đường rồi nhích dần ra đường cái. Sau khi nhấn chân ga, chúng tôi lao vọt về phía trước.

“Whoa! Ana!” Christiat la lên. “Chậm lại – em sẽ giết hai chúng ta mất.”

Tôi ngay lập tức giảm ga. Wow, nó lướt tuyệt làm sao!

“Em xin lỗi,” tôi lí nhí, cố nghe sao có vẻ ăn năn hối lỗi nhất. Christian nhếch miệng cười, tôi đoán chắc để giấu đi tiếng thở phào nhẹ nhõm.

“Được rồi, tính là một lần hư nhé,” anh đáp tỉnh bơ, trong khi tôi chậm rãi lái thẳng.

Tôi liếc gương chiếu hậu. Không thấy chiếc Audi SUV đâu, chỉ có mỗi chiếc xe màu tối có kính màu phía sau chúng tôi. Tôi tưởng tượng ra Sawyer và Ryan đang nháo nhào đuổi theo để bắt kịp, và không hiểu sao hình ảnh ấy khiến tôi rùng mình. Nhưng không muốn để chồng yêu bị đột quỵ vì đau tim, tôi quyết cư xử đàng hoàng và cầm lái cho vững, lòng tự tin lớn dần lên, hướng tới cây cầu 520.

Đột nhiên Christian chửi thề rồi lôi điện thoại BlackBerry trong túi quần Jean ra.

“Gì thế?” anh giận dữ quát ai đó đầu bên kia. “Không,” anh nói và liếc ra sau. “Ừ. Cô ấy lái.”

Tôi liếc vội gương sau, nhưng không nhận thấy có gì lạ cả, chỉ có vài chiếc phía sau. Chiếc SUV vẫn cách khoảng bốn chiếc xe, và xe nào cũng thong thả lái với tốc độ đều đều.

“Hiểu rồi.” Christian thở dài, vẻ nặng nề, ngón tay vò trán, lộ rõ vẻ căng thẳng. *Có chuyện rồi.*

“Ừ... tôi không biết.” Anh liếc sang tôi rồi hạ điện thoại xuống, bình tĩnh nói, “Ổn cả. Cứ lái đi.” Anh mỉm cười, nhưng ánh mắt không vui. *Chết tiệt!* Chất adrenaline[22] len lỏi trong cơ thể tôi. Anh lại cầm điện thoại lên nói tiếp.

“Được, lên cầu 520. Ngay khi tới đó... Ừ... Tôi rõ rồi.”

Anh đặt điện thoại vào kệ loa ngoài.

“Chuyện gì thế, Christian?”

“Cứ nhìn thẳng đường, em yêu,” anh dịu dàng đáp.

Tôi đang lái trên đoạn dốc dẫn lên cầu 520 về hướng Seattle. Liếc sang Christian, tôi thấy anh chăm chú nhìn thẳng.

“Anh không muốn làm em hốt hoảng,” anh chậm rãi nói. “Nhưng ngay khi lên hẳn cầu, anh muốn em tăng tốc. Chúng ta đang bị bám đuôi.”

Bám đuôi! Chết thật. Tim tôi đập thình thịch, như muốn rớt ra ngoài, người nổi da gà, cổ họng thắt lại vì hoảng sợ. Ai bám đuôi cơ? Mắt tôi liếc xéo vào gương, và chắc chắn chiếc xe tối thui tôi thấy ban nãy vẫn phía sau chúng tôi. *Khỉ thật! Nó đấy à?* Tôi nheo mắt nhìn qua tấm kính chắn đã được nhuộm màu để xem ai lái xe nhưng chẳng thấy được gì.

“Cứ nhìn đường đi, cưng,” Christian dịu dàng nói, không có vẻ nóng nảy anh vẫn thường tỏ ra khi lo lắng cách lái xe không cẩn thận của tôi.

Bình tĩnh nào! Tôi tự hối mình đập tan nỗi khiếp đảm đang dọa dẫm nhấn chìm tôi. Giả sử kẻ đang bám đuôi chúng tôi mang vũ khí theo thì sao? Cầm súng và bám theo Christian sao! *Ôi trời!* Ruột gan tôi nhộn nhạo muốn ói.

“Làm sao biết ta đang bị bám đuôi?” Tôi hỏi, thở hổn hển.

“Chiếc Dodge phía sau kia đeo biển giả.”

Sao anh biết được?

Tôi bật đèn xi nhankhi từ đoạn dốc rẽ lên cầu. Trời đã xế chiều, dù đã tạnh mưa, lòng đường vẫn ướt. May mắn làm sao giao thông lại khá thưa thớt.

Giọng dượng Ray lại vang lên trong đầu tôi một trong những đoạn ông thuyết giảng về tự vệ. *“Chính nỗi sợ hãi mới giết con hoặc khiến con bị trọng thương, Annie.”* Tôi hít một hơi thật sâu, đầu óc đã

tỉnh táo hơn và bụng dạ cũng yên ổn. Tôi phải giúp cho Christian được an toàn. Tôi từng ước được lái chiếc xe này, và còn muốn chạy ở tốc độ cao. Thì đấy, cơ hội trong tay rồi. Tôi siết chặt tay lái và liếc lần cuối vào gương sau. Chiếc Dodge tiến rất sát chúng tôi rồi.

Tôi lái chầm chầm, phớt lờ cái liếc nhìn bỗng nhiên hốt hoảng của Christian, và đến lúc tôi vừa lên hẳn cầu thì chiếc Dodge phải đi chậm lại để chờ khoảng trống lách lên. Tôi giảm số rồi nhấn ga. Chiếc R8 lao vọt về phía trước, cả hai chúng tôi mất đà xô uỳnh vào lưng ghế. Đồng hồ đo tốc độ tăng vọt lên một trăm hai mươi kilômét trên giờ.

"Giữ chắc tay lái, em yêu," Christian nói rất bình tĩnh, mặc dù tôi chắc chắn trong lòng anh không hề như vậy.

Tôi luồn lách zích zắc giữa hai làn xe cộ như trong trò chơi bàn cờ, vượt qua hàng loạt xe con lẫn xe tải. Cây cầu rất gần mặt hồ nên chúng tôi cứ như thể đang lái xe trên mặt nước vậy. Tôi đành mặc kệ những cái nhìn giận dữ và chê trách của những tài xế khác. Hai tay Christian đặt trong lòng siết chặt, ngồi im không nhúc nhích, và mặc dù trong đầu hẳn đang sôi lên biết bao suy nghĩ, tôi vu vơ tự hỏi có phải anh cố ngồi yên thế để không làm tôi mất tập trung.

"Giỏi lắm," anh thốt lên lời khích lệ rồi ngó ra phía sau. "Anh không thấy chiếc Dodge đâu nữa rồi."

"Chúng tôi đang ngay sau đối tượng, ngài Grey." Tiếng Sawyer vang lên qua loa ngoài điện thoại. "Hắn đang cố đuổi theo các vị. Chúng tôi sẽ cố vượt và áp sát, để chen vào giữa xe ngài và chiếc Dodge."

Đối tượng? Nghĩa là gì?

"Tốt. Bà Grey đang lái ổn. Với tốc độ này, và miễn là giao thông vẫn thưa thớt như bây giờ, ta sẽ ra khỏi cầu trong vài phút nữa."

"Vâng thưa ngài."

Chúng tôi vừa lao vút qua trạm kiểm soát giữa cầu, thế nghĩa là chúng tôi đi được nửa đường băng qua hồ Washington. Khi kiểm tra công tơ mét, tôi vẫn giữ tốc độ một trăm hai mươi.

"Em quả là tay lái cừ, Ana," Christian lại khẽ khen ngợi khi ngoái lại nhìn phía sau. Trong thoáng chốc, giọng điệu ấy khiến tôi nhớ lại lúc anh nhẫn nại động viên tôi vượt qua màn diễn đầu tiên trong lần hẹn hò cũng đầu tiên tại phòng giải trí của anh. Ý nghĩ ấy làm rối trí mất, tôi phải vội gạt nó đi ngay.

"Sẽ đi tiếp đường nào?" tôi hỏi, giọng đã bình tĩnh hơn. Giờ thì tôi đã thạo với chiếc xe này rồi. Lái thích thật, êm ru và dễ điều khiển. Khó mà tin nổi chúng tôi đang đi nhanh cỡ nào. Lái nhanh thế mà trên xe này cứ nhẹ bẫng.

"Bà Grey, đi vào đường cao tốc Liên bang 5 rồi hướng về phía nam. Chúng tôi muốn xem liệu chiếc Dodge có bám theo các vị suốt chặng đường không," tiếng Sawyer vang lên qua loa điện thoại. Đèn giao thông trên cầu đang xanh – tạ ơn trời đất – tôi phóng vọt về trước.

Tôi lo lắng ngó sang Christian, anh cười khích lệ. Nhưng rồi nét mặt sa sầm.

“Khốn khiếp!” Anh khẽ chửi thề.

Cả một dòng xe phía trước khi chúng tôi sắp đi hết cầu, nên tôi phải chạy chậm lại. Lo lắng liếc nhìn gương lần nữa, tôi nghĩ đã phát hiện thấy chiếc Dodge.

“Khoảng mười xe phía sau?”

“Ừ, anh thấy rồi,” anh ngoái lại nhìn qua cửa kính hẹp phía sau. “Không biết gã quái nào thế nhỉ?”

“Em cũng thắc mắc. Người cầm lái có phải là đàn ông không?” Tôi nói to hướng vào phía điện thoại.

“Không chắc, thưa bà Grey. Có thể là nam hoặc nữ. Kính tối màu quá.”

“Nữ à?” Christian hỏi.

Tôi nhún vai. “Quý bà Robinson của anh chăng?” tôi gợi ý, mắt vẫn chăm chú nhìn đường.

Christian sững người, nhấc điện thoại ra khỏi giá đỡ. “Không phải bà Robinson của anh,” anh nói khẽ. “Anh không nói chuyện với bà ta từ dạo sinh nhật. Mà Elena thì không làm trò này. Tính bà ấy thế.”

“Còn Leila?”

“Cô ta ở Connecticut với bố mẹ. Anh bảo em rồi.”

“Anh chắc không?”

Anh ngập ngừng. “Không. Nhưng nếu cô ta trốn đi, anh chắc chắn họ hàng cô ấy đã báo cho Flynn biết rồi. Khi nào về nhà hẵng nói tiếp. Giờ tập trung vào việc của em đi.”

“Nhưng cũng có thể chỉ là chiếc xe tình cờ nào đó.”

“Anh không lôi theo nguy hiểm nào hết. Không phải như em lo nghĩ đâu,” anh quát lên. Anh đặt chiếc BlackBerry trở lại giá, chúng tôi lại giữ liên lạc với đội vệ sĩ.

Ôi tệ thật! Tôi đâu muốn gây chuyện với Christian lúc này... đành để sau vậy. Tôi nín thinh. May làm sao xe cộ giãn ra một chút. Tôi lại có thể vọt đoạn giao với Mountlake để ra cao tốc Liên bang 5, tiếp tục len lỏi giữa dòng xe.

“Nếu ta bị cảnh sát chặn lại thì sao?” Tôi hỏi.

“Được thế thì càng hay.”

“Không hay ho gì cho tấm bằng của em.”

“Đừng lo lắng thế,” anh đáp. Đột nhiên tôi lại nghe thấy vẻ dí dỏm trong giọng anh.

Tôi lại nhấn chân ga, tăng tốc lên một trăm hai mươi. Ôi, cô nàng rất biết lướt. Tôi mê cô ả quá – phóng êm ru. Tôi tăng tốc lên một trăm ba lăm. Tôi chưa từng lái nhanh đến thế. Chiếc Beetle của tôi đạt tám mươi là may lắm rồi.

“Hắn vừa vượt qua dòng xe và đang tăng tốc.” Giọng nói kì quặc của Sawyer bình tĩnh báo tin. “Hắn đang ở tốc độ một trăm bốn lăm.”

Chết tiệt! Nhanh lên nào! Tôi nhấn chân ga và xe lao vút ở tốc độ hơn một trăm năm mươi khi chúng tôi tới giao lộ Liên bang 5.

“Cứ giữ tốc độ đó,” Christian nhắc khẽ.

Tôi chạy chậm lại khi chúng tôi lướt vào Đường Liên bang 5. Đường khá yên tĩnh, và trong tích tắc tôi có thể đánh sang làn đường cao tốc. Khi tôi nhấn chân ga, chiếc R8 tuyệt vời phóng vù lên trước, chúng tôi lao vun vút trên làn đường bên trái, hiếm có mống nào lấn sang vượt được chúng tôi. Nếu không phải đang lo sợ, hẳn tôi phải sướng rơn lên.

“Hắn tăng lên một trăm sáu mươi kilômét trên giờ, thưa ngài.”

“Cứ bám sát hắn, Luke,” Christian la lên với Sawyer.

Ơ Luke à?

Một chiếc xe tải đánh võng sang làn cao tốc! – *Chết tiệt*! – buộc tôi phải nhấn phanh.

“Đồ ngu chết dẫm!” Christian bật ra lời xỉ vả gã lái xe tải, lúc đó chúng tôi, theo quán tính, nhào người về trước. Phải biết ơn mấy chiếc đai an toàn này lắm.

“Vòng qua hắn đi cưng,” Christian rít lên qua hàm răng nghiến chặt. Tôi kiểm tra gương rồi ngoặt sang phải cắt ba làn đường. Chúng tôi nhanh chóng vượt qua những xe đi chậm hơn rồi ngoặt trở lại làn cao tốc.

“Khéo lắm, bà Grey,” Christian khẽ khen ngợi. “Lúc cần thì không thấy cảnh sát đâu cả thế?”

“Em không muốn bị phạt, Christian,” tôi lầm bầm, mắt vẫn chăm chăm nhìn đường. “Đã bao giờ anh bị phạt khi lái xe này chưa?”

“Chưa,” anh đáp gọn, nhưng khi liếc nhanh sang, tôi thấy anh nhếch miệng cười.

“Thế anh bị dừng xe bao giờ chưa?”

“Rồi.”

“Ồ.”

“Quyến rũ. Mọi thứ đều gục ngã trước vẻ quyến rũ. Giờ tập trung vào. Chiếc Dodge đâu rồi, Sawyer?”

“Hắn tăng lên một trăm bảy mươi rồi, thưa ngài.” Sawyer đáp. Tim tôi lại nện thình thịch như sắp nẩy ra ngoài. Tôi còn lái nhanh hơn được không đây? Tôi lại nhấn ga và lướt vun vút vượt hết các xe khác.

“Nháy đèn pha đi,” Christian ra lệnh khi thấy chiếc Ford Mustang không chịu tránh.

“Nhưng thế thì em biến thành đồ khốn mất.”

“Thì cứ thế có sao!” anh quát.

Haiz. Được rồi! “Ưm, đèn pha ở đâu?”

“Chỗ bảng đồng hồ. Gạt về phía em.”

Tôi làm theo, chiếc Mustang tránh sang một bên, thế nhưng lão tài xế vẫn kịp ngọ nguậy ngón tay chĩa về phía tôi theo lối cực-kì-thô-lỗ. Tôi phóng vượt qua lão.

“Thằng khốn,” Christian lầm bầm chửi, rồi quát lớn, “Lánh sang đường Stewart.”

Vâng, thưa ngài!

“Chúng tôi sắp rẽ sang đường Stewart,” Christian báo với Sawyer.

“Đi thẳng tới Escala, thưa ngài.”

Tôi giảm tốc độ, nhìn gương chiếu hậu, xi nhan, rồi nhẹ nhàng đến bất ngờ băng qua bốn làn đường trên cao tốc, rẽ vào chỗ ngoặt. Vòng lên đường Stewart, chúng tôi thẳng tiến về hướng nam. Đường vắng, xe cộ thưa thớt. *Mọi người đâu hết rồi?*

“Chúng ta gặp may vì đường vắng. Đồng nghĩa với việc chiếc Dodge cũng gặp thuận lợi. Đừng giảm tốc độ, Ana. Về nhà thôi.”

“Em không nhớ đường,” tôi lắp bắp, hốt hoảng trước thực tế chiếc Dodge vẫn bám đuôi.

“Cứ chạy theo đường Stewart. Đi tiếp đến lúc nào anh bảo em rẽ.” Giọng Christian lại lo lắng rồi. Tôi vượt qua ba tòa nhà, nhưng đèn giao thông chuyển vàng đoạn cắt Đại lộ Yale.

“Vượt qua, Ana,” Christian giục cuống lên. Tôi chồm người nhấn ga, cả hai lại mất đà xô vào lưng ghế, lao vút qua khi đèn vừa chuyển sang đỏ.

“Hắn đang rẽ sang đường Steward,” Sawyer báo cáo.

“Cứ bám sát hắn, Luke.”

“Luke nào?”

“Tên anh ấy thế.”

Liếc vội anh, tôi thấy anh đang nhìn như thể tôi ngốc nghếch lắm. “Nhìn đường đi!” Anh xẵng giọng.

Tôi bỏ qua giọng điệu của anh. “Luke Sawyer.”

“Ừ!” Anh có vẻ bực.

“Ra thế.” Sao tôi không nghĩ ra sớm nhỉ. Một người có nhiệm vụ theo sát tôi suốt sáu tuần qua, mà tôi

thậm chí chẳng biết tên anh ta.

“Là tôi, thưa bà,” Sawyer đáp, làm tôi giật bắn người, dù vẫn là giọng nói đều đều, điềm đạm quen thuộc. “Đối tượng đang chạy trên đường Stewart, thưa ngài. Hắn tăng tốc rất nhanh.”

“Tập trung đi, Ana. Bớt tán chuyện vớ vẩn đi,” Christian cằn nhằn.

“Chúng tôi phải dừng ở đèn đường đầu tiên trên Stewart,” Sawyer báo tin.

“Ana – nhanh lên – rẽ đây,” Christian hét vội, chỉ vào một bãi đỗ xe ở phía nam đại lộ Boren. Tôi rẽ luôn, tiếng phanh hãm kin kít khi tôi ngoặt vào bãi đỗ đông đúc.

“Lái một vòng. Nhanh lên,” Christian ra lệnh. Tôi lái thật nhanh ra phía sau, khuất khỏi tầm nhìn từ phía đường cái. “Rẽ kia.” Christian chỉ vào một chỗ trống. *Quái!* Anh muốn tôi đỗ xe vào. *Lạ thật!*

“Cứ làm thế đi,” anh nhắc. Tôi làm theo... chuẩn xác. Có lẽ là lần duy nhất tôi đỗ xe chuẩn đến thế.

“Chúng tôi trốn trong bãi đỗ xe giữa Steward và Boren,” Christian báo tin qua điện thoại.

“Đã rõ, thưa ngài.” Sawyer có vẻ cáu kỉnh. “Cứ ở yên đó, chúng tôi sẽ bám theo đối tượng.”

Anh quay sang tôi, săm soi nét mặt. “Em ổn chứ?”

“Ổn,” tôi thì thầm.

Christian bật cười. “Dù kẻ lái Dodge là ai thì chúng cũng không nghe thấy ta nói chuyện đâu, em biết mà.”

Tôi cũng không nhịn được cười.

“Chúng tôi đang qua đoạn giao Stewart và Boren, thưa ngài. Tôi thấy bãi đỗ rồi. Hắn đi thẳng qua chỗ ngài.”

Chúng tôi cùng thở phào nhẹ nhõm.

“Giỏi lắm, bà Grey. Tay lái lụa.” Christian dịu dàng vuốt ve má tôi, tôi giật nảy mình khi tay anh chạm vào, hít thở thật sâu. Không biết sao tôi lại nín thở thế.

“Thế nghĩa là anh sẽ không chê bai mỗi khi em cầm lái nữa hả?” tôi gặng hỏi. Anh cười lớn tiếng rất sảng khoái.

“Anh đâu có nói quá tới mức đó.”

“Cảm ơn anh đã để em lái xe này. Nhất là trong tình huống kịch tính như thế.” Tôi cố ý hạ thấp giọng.

“Có lẽ giờ đến lượt anh cầm lái.”

“Thành thực mà nói, em nghĩ mình còn không trèo ra nổi để nhường ghế cho anh nữa kia. Chân em mềm nhũn như con chi chi ấy.” Bỗng nhiên tôi rùng mình, run bắn người.

“Do adrenaline tăng đấy, cưng,” anh dỗ dành. “Em làm giỏi lắm, lần nào cũng thế. Em khiến anh rất thích thú, Ana. Em chưa bao giờ khiến anh thất vọng.” Mu bàn tay anh dịu dàng chạm vào má tôi, nét mặt anh chan chứa yêu thương, sợ hãi, tiếc nuối – quá nhiều xúc cảm cùng một lúc – lời anh nói khiến tôi vỡ òa. Quá sức chống đỡ, tiếng nấc thổn thức bật ra từ cổ họng nghẹn ngào, tôi oà khóc.

“Đừng, em yêu. Xin đừng khóc.” Anh nhoài người qua kệ chắn giữa, kéo tôi vào lòng, bất chấp khoảng cách giữa hai người. Gạt tóc lòa xòa trên trán tôi, anh dịu dàng hôn lên mắt, lên má, tôi choàng tay ôm lấy anh, khẽ nức nở trên vai anh. Vòng tay anh siết chặt quanh người tôi, rồi cứ thế, chúng tôi ôm nhau trong im lặng.

Giọng Sawyer vang lên làm chúng tôi giật bắn người. “Đối tượng chạy lù rù bên ngoài Escala, săm soi địa điểm.”

“Bám theo hắn,” Christian quát lớn.

Tôi đưa mu bàn tay quệt mũi, hít vào một hơi thật sâu.

“Lau vào áo anh đây này.” Christian âu yếm hôn trán tôi.

“Xin lỗi,” tôi đáp lí nhí, ngượng ngừng vì đã khóc.

“Vì cái gì cơ? Em không phải ngượng.”

Tôi lại quệt mũi. Anh nâng cằm tôi, đặt lên môi một nụ hôn dịu dàng. “Môi em mềm mại cả khi em khóc, cô bé xinh đẹp dũng cảm của tôi,” anh khẽ vỗ về.

“Hôn em nữa đi.”

Christian vẫn ngồi im, một tay đặt sau lưng tôi, một tay bên hông.

“Hôn em đi,” tôi thở gấp, mê mẩn nhìn môi anh khi anh hít vào thật sâu. Nhoài người sang phía tôi, anh nhấc BlackBerry khỏi giá loa ngoài, thả nó vào hộc bên cạnh chỗ để chân tôi. Môi anh giờ gắn lấy môi tôi, tay phải luồn vào tóc, giữ tôi ngồi im, tay trái khuôn theo má. Anh đưa lưỡi khám phá miệng tôi, và được chào đón nhiệt tình. Chất adrenaline trong tôi bắt đầu dâng lên, lan đi khắp cơ thể. Tôi ghì chặt tay hai bên má anh, ngón tay ve vuốt vùng tóc mai, tận hưởng hương vị ngọt ngào của anh. Anh rên rỉ trong cơn đáp trả đầy kích động của tôi, vùng bụng dưới của tôi co thắt dữ dội vì ham muốn trỗi dậy. Tay anh miết dọc xuống dưới, lướt qua bầu ngực, tới eo rồi vòng qua hông. Tôi khẽ nhích người.

“A!” Anh khẽ kêu, ngừng hôn, thở đứt quãng.

“Sao thế?” Tôi mấp máy, môi vẫn không rời anh.

“Ana, đang ở bãi đỗ xe ở Seattle mà.”

“Thì sao?”

“Thì anh đang muốn yêu em ngay bây giờ, mà em cứ cựa quậy... không được thoải mái.”

Những lời lẽ mơn trớn của anh kích thích nỗi khát khao trong tôi tuôn trào, vùng cơ dưới eo lại co thắt

dữ dội.

“Vậy yêu em đi.” Tôi hôn lên khóe miệng anh. Tôi muốn có anh. Ngay bây giờ. Vụ rượt đuổi thật gây cấn. Quá kích thích. Đáng sợ nữa... Chính nỗi sợ ấy đánh thức dục tình trong tôi. Anh ngả người ra sau nhìn tôi cho rõ, đôi mắt thẫm sâu thăm thẳm.

“Ngay đây?” Giọng anh trầm đục.

Miệng tôi khô đắng. Với hai tiếng ấy thôi mà sao anh làm tôi mê mẩn thế. “Vâng. Em muốn anh. Ngay bây giờ.”

Anh nghiêng đầu quan sát tôi giây lát. “Bà Grey, phóng túng nhỉ,” anh thốt lên sau cái khoảnh khắc kéo dài tựa thiên thu. Tay anh đỡ sau gáy, giữ tôi ngồi im, môi anh lại mải miết trên môi tôi, táo bạo hơn. Tay kia lướt xuống dưới, vòng ra sau, tận giữa đùi. Tay tôi luồn vào mái tóc đã để khá dài của anh.

“Mừng quá em lại mặc váy,” anh thủ thỉ trong khi tay đã trườn xuống dưới chiếc váy hoa xanh trắng tôi mặc, ve vuốt đùi. Thấy tôi oằn mình rên rỉ, anh nghiến răng, hít mạnh.

“Yên nào,” anh nhắc khẽ. Tay anh ấp lên vùng nhạy cảm, tôi ngay lập tức cứng người. Ngón tay anh lướt qua vùng đào nhụy, hơi thở tôi gấp gáp, run bắn người như điện giật khi khoái cảm cuộn trào sâu, rất sâu trong tôi.

“Yên,” anh thì thầm. Môi anh lại áp trên môi tôi khi ngón tay anh cứ khuấy đảo qua lớp quần ren mỏng tang. Anh nhẹ nhàng và chậm rãi lách hai ngón tay qua chiếc quần chíp, tiến vào trong tôi. Tôi rên siết, ưỡn hông tiếp nhận tay anh.

“Ồ. Em sẵn sàng quá,” anh nói trong khi ngón tay đưa ra đút vào, từ tốn dày vò tôi. “Trò đua xe kích thích em à?”

“Tại anh đó.”

Anh nở nụ cười hau háu như sắp nuốt chửng tôi, rồi rút tay ra đột ngột, khiến tôi tưng hửng. Anh bất thình lình luồn tay đỡ dưới kheo chân tôi, nhấc bổng tôi lên đùi anh, mặt hướng về phía kính chắn gió phía đầu xe.

“Dạng chân sang hai bên đi,” anh ra lệnh, trong khi khép chân lại đặt vào hốc để chân. Tôi làm theo lời anh, hai bàn chân chạm xuống sàn xe. Anh vuốt dọc theo đùi tôi, rồi lại xoa ngược.

“Chống tay vào đầu gối anh, em yêu. Cúi người xuống. Nhỏm cao mông ra sau. Coi chừng đụng trán nhé.”

Khỉ thật! Chúng tôi sắp làm chuyện ấy ở ngay bãi đỗ xe công cộng. Tôi vội lướt mắt nhìn một vòng, không có ai quanh đây cả nhưng toàn thân vẫn cứ run bắn lên. Đang ở chỗ công cộng đấy! *Kích thích quá trời!* Christian cựa mình bên dưới, tôi nghe thấy tiếng kéo khóa quần. Một tay anh ôm eo tôi, tay kia vén quần lót ren của tôi lệch sang một bên, anh đẩy thật nhanh vào trong tôi.

“A!” Tôi la lên, từ phía trên anh, tôi trì mạnh người xuống, tiếng anh thở rít lên qua hàm răng nghiến chặt. Tay anh trườn lên cổ, siết chặt dưới cằm tôi. Lòng bàn tay anh xòe ra, vòng quanh cổ, kéo tôi ra

sau, nghiêng đầu tôi lệch một bên để hôn được họng, tay kia giữ chặt hông tôi, chúng tôi cùng chuyển động.

Tôi kiễng hai bàn chân, anh cứ thế đâm ngược lên trong tôi – vào rồi lại ra. Cảm xúc thật là... Tôi kêu lên thành tiếng. Kiểu này vào sâu quá. Tay trái tôi nắm chặt cần hãm phanh, tay phải chống vào cửa xe. Răng anh căn hờ dái tai tôi, giằng ra – khá đau đớn. Anh cứ vào ra liên tục. Tôi nảy lên rồi lại ụp xuống, hai người cùng hòa quện theo nhịp điệu. Tay anh lại luồn dưới váy, ôm lấy vùng cấm địa giữa hai đùi, ngón tay nhẹ nhàng khiêu khích đào nhuỵ qua lớp quần lót diêm dúa mỏng dính.

"Ah!"

"Nhanh. Lên," tiếng anh rít lên bên tai tôi, bàn tay vẫn giữ dưới cằm. "Phải nhanh lên, Ana." Rồi anh nhấn ngón tay mạnh hơn vào vùng nhạy cảm của tôi.

"A!" Khoái cảm quen thuộc cuồn cuộn dâng lên từ sâu thẳm trong tôi.

"Kêu nữa đi cưng," tiếng anh rít lên bên tai rồi. "Anh muốn nghe thấy tiếng em."

Tôi lại rên xiết, toàn thân tê dại, mắt nhắm nghiền. Môi anh kề sát bên tai, hơi thở phả lên cổ nóng hổi, khoái cảm lan đi từ vùng nhạy cảm bị ngón tay anh khiêu khích và cả ở nơi sâu thẳm bên trong đang được anh khuấy động. Tôi hoàn toàn ngất ngây. Thể xác tôi đang chế ngự, đòi được giải phóng.

"Đúng thế," Christian hổn hển bên tai tôi. Tôi bừng mở mắt, nhìn ngây dại lên nóc xe, rồi nhắm nghiền lại ngay khi khoái cảm ào ào tuôn trào quấn xiết lấy quanh anh.

"Ôi, Ana," anh thốt lên ngỡ ngàng, hai tay ôm ghì chặt quanh người, đâm cú quyết định rồi giữ yên khi đạt tới đỉnh cao khoái lạc thật sâu trong tôi.

Anh đưa mũi lướt dọc quai hàm rồi dịu dàng hôn lên cổ, lên má, lên thái dương tôi, trong khi tôi ngả người tựa đầu trên cổ anh.

"Giải tỏa căng thẳng chưa, bà Grey?" Christian lại nhay và giật tai tôi. Cơ thể hoàn toàn kiệt sức, tôi khẽ kêu. Tôi cảm thấy môi anh đang nở nụ cười.

"Chắc chắn là nhờ công anh rồi," anh nói thêm, trượt ra khỏi tôi. "Lạc cả giọng rồi à?"

"Vâng," tôi lí nhí.

"Ái chà, em phóng túng đến thế sao? Anh chưa hề biết em lại là kẻ thích phô trương chuyện ấy nơi công cộng đấy."

Tôi bật ngay dậy, hốt hoảng. "Không ai nhìn trộm cả chứ?" Tôi lo lắng ngó quanh bãi xe.

"Em nghĩ anh lại để kẻ khác trông thấy vợ anh đang sung sướng sao?" Anh xoa lưng tôi dỗ dành, nhưng giọng anh nói khiến tôi rùng mình run rẩy. Tôi quay đầu nhìn anh và cười ranh mãnh.

"Sex trên xe!" Tôi tuyên bố.

Anh phì cười đáp lại, tay vén tóc tôi cài ra sau tai. "Giờ đi về thôi. Anh sẽ lái."

Anh mở cửa để tôi trèo từ lòng anh bước xuống bãi xe. Tôi vội liếc thấy anh nhanh tay sửa lại quần áo. Anh bước xuống xe rồi giữ cửa cho tôi leo lên. Rảo bước sang cửa bên, anh lên xe, với lấy BlackBerry rồi gọi điện.

"Sawyer đâu?" anh lớn tiếng hỏi. "Còn Dodge? Sao Sawyer không đi cùng anh?"

Anh chăm chú nghe Ryan, tôi đoán thế.

"Cô ả ư?" anh ngạc nhiên. "Bám sát theo ả." Christian ngắt máy và nhìn tôi.

Cô ả! Kẻ lái chiếc xe đó? Là ai được nhỉ – Elena? Hay Leila?

"Người lái chiếc Dodge là nữ à?"

"Rất có vẻ là thế," anh khẽ đáp. Miệng anh mím chặt giận dữ. "Giờ về nhà thôi," anh lẩm bẩm. Anh mở máy R8 rồi nhẹ nhàng lùi xe.

"Thế còn cái... đối tượng đâu? À mà nó nghĩa là gì? Nghe như chuyện hình sự."

Christian khẽ mỉm cười, anh chậm rãi lái xe khỏi bãi đỗ, đi ra đường Stewart.

"Đấy là nói tắt của đối tượng bị theo dõi chưa biết tên. Ryan là cựu FBI[23]."

"Cựu FBI?"

"Đừng hỏi nữa." Christian lắc đầu. Rõ ràng là anh còn mải nghĩ ngợi.

"Thế còn đối tượng nữ đâu?"

"Trên đường cao tốc số 5, đi về phía nam." Anh ngước sang tôi, ánh mắt dữ dội.

Whoa – vừa yêu thương thắm thiết, đã bình tĩnh rồi căng thẳng được ngay, tất cả chỉ trong chốc lát. Tôi đưa tay xoa đùi anh, thong thả miết ngón tay ngược lên theo đường may giữa hai chân của chiếc quần jean, định làm tâm trạng anh khá hơn. Anh nhấc tay khỏi vô lăng, ngăn sự tấn công từ từ của tôi lại.

"Thôi," anh nói. "Chúng ta vừa làm đủ rồi. Em không muốn anh gây tai nạn khi cách nhà có ba dãy phố chứ." Anh đưa tay tôi lên môi, âu yếm đặt một nụ hôn lên ngón trỏ để xóa tan sự gay gắt trong lời quở trách của mình. Điềm đạm, bình tĩnh, và uy quyền... Chàng trai Muôn Màu Muôn Vẻ của tôi. Và trong phút chốc, lần đầu tiên anh khiến tôi cảm thấy mình như đứa trẻ bướng bỉnh. Tôi rụt tay về, ngồi im một lúc.

"Nữ à?"

"Hình như thế." Anh thở dài, rẽ vào hầm gửi xe của Escala, bấm mã vào ga-ra trên cửa an ninh. Cánh cửa mở ra, anh lái xe vào rồi đậu xe suôn sẻ vào vị trí đã được đăng kí.

"Em rất thích chiếc xe này," tôi lí nhí.

"Anh cũng thế. Anh thích cách em lái nó – và cả cách em xoay xở không làm hỏng nó."

“Anh có thể mua tặng em một chiếc dịp sinh nhật.” Tôi cười khiêu khích.

Christian há hốc miệng kinh ngạc khi tôi bước

xuống xe.

“Một chiếc màu trắng, được đấy,” tôi nói thêm, cúi đầu cười toét.

Anh phì cười. “Anastasia Grey, em cứ luôn làm anh ngạc nhiên.”

Tôi sập cửa, rảo bước đứng chờ anh ở cuối xe. Anh duyên dáng bước xuống, nhìn tôi bằng ánh mắt... ánh mắt ấy đánh thức nhiều thứ sâu thẳm trong tôi. Tôi hiểu rất rõ ánh nhìn ấy. Ngay tức thì anh đứng trước mặt tôi, cúi xuống thì thầm, “Em thích chiếc xe. Anh thích chiếc xe. Anh đã yêu em trong đó... có lẽ anh nên yêu em trên nó nữa.”

Tôi ngỡ ngàng. Một chiếc BMW trắng bóng loáng đang vào ga-ra. Christian liếc sang nó vẻ sốt ruột, rồi bực bội, và nở nụ cười tinh quái với tôi.

“Nhưng có vẻ như ta có khách quấy rối. Đi nào.” Anh nắm tay tôi, dẫn ra thang máy ga-ra. Anh nhấn nút gọi thang máy, trong lúc đợi, người lái BMW nhập hội với chúng tôi. Anh ta trẻ, mặc quần áo công sở, tóc tỉa, màu đen dài. Trông anh ta như làm trong lĩnh vực truyền thông.

“Xin chào,” anh mở lời, cười thân thiện.

Christian quàng tay ôm tôi, gật đầu đáp lịch sự.

“Tôi vừa chuyển tới. Căn hộ mười sáu.”

“Xin chào.” Tôi cười đáp lễ. Anh ta có đôi mắt nâu dịu dàng.

Thang máy tới, chúng tôi cùng bước vào. Christian liếc xuống nhìn tôi, khó đoán được anh đang nghĩ gì.

“Anh là Christian Grey,” chàng trai trẻ lại bắt chuyện.

Christian cười gượng gạo đáp lại.

“Noah Logan.” Anh ta chìa tay ra, Christian miễn cưỡng bắt. “Tầng mấy?” Noah hỏi.

“Tôi phải nhập mã.”

“Ồ.”

“Tầng áp mái.”

“Ồ.” Noah cười ngoác miệng. “Hẳn rồi.” Anh nhấn nút tầng tám, cánh cửa đóng lại. “Tôi đoán đây là bà Grey.”

“Vâng.” Tôi cười lịch sự và bắt tay anh ta. Noah thoáng ửng đỏ mặt khi nhìn tôi hơi lâu một chút. Tôi

cũng đỏ mặt lây, vòng tay Christian siết chặt lấy tôi.

“Anh dọn tới khi nào?” Tôi hỏi thăm.

“Tuần trước. Tôi thích chỗ này.”

Cả một khoảng im lặng ngượng nghịu cho tới lúc thang máy dừng ở tầng của Noah.

“Rất vui được gặp hai bạn,” anh ta chào, có vẻ nhẹ cả người, rồi bước ra. Cánh cửa lặng lẽ đóng sau lưng anh ta. Christian nhập mã số và thang máy lại đi lên.

“Anh ta có vẻ thân thiện,” tôi lí nhí. “Em chưa được gặp hàng xóm nào cả.”

Christian cau có. “Anh thích thế hơn.”

“Tại anh sống như ẩn sĩ. Em nghĩ người ta dễ chịu thế là được rồi.”

“Ẩn sĩ là sao?”

“Tu sĩ sống ẩn dật. Giam mình trong tháp ngà của anh,” tôi dửng dưng đáp. Miệng Christian mấp máy thích thú.

“Tháp ngà của chúng ta chứ. Và anh nghĩ em vừa thêm một cái tên vào danh sách những người hâm hộ đấy, bà Grey.”

Tôi trợn mắt. “Christian, chỉ có anh mới nghĩ ai cũng là fan hâm mộ cả.”

“Em lại vừa trợn mắt với anh đấy hả?”

Tim tôi đập rộn. “Em chắc thế,” tôi lí nhí, hơi thở mắc kẹt hơi cổ họng.

Anh nghiêng đầu, vẻ mặt thích thú âm ỉ pha lẫn vẻ kiêu ngạo của riêng mình. “Chúng ta nên làm gì để phạt chuyện đó nhỉ?”

“Cái gì đó thật dữ dội.”

Anh chớp mắt để giấu đi nỗi kinh ngạc. “Dữ dội ư?”

“Xin anh.”

“Em muốn nữa ư?”

Tôi từ từ gật đầu. Cánh cửa thang máy mở ra, chúng tôi bước vào nhà.

“Dữ dội mức nào?” anh khẽ hỏi mà mắt tối thẫm lại.

Tôi ngước nhìn, không trả lời. Anh nhắm mắt giây lát, rồi nắm tay tôi lôi vào sảnh chờ.

Chúng tôi vừa xô hai cánh cửa lao vào phòng, Sawyer đang đứng chờ trên hành lang.

“Sawyer, tôi muốn anh báo cáo sau một tiếng nữa,” Christian yêu cầu.

“Vâng, thưa ngài.” Sawyer quay lưng bước vào phòng làm việc của Taylor.

Chúng tôi có một tiếng đồng hồ!

Christian liếc xuống tôi. “Dữ dội hả?”

Tôi gật đầu.

“Được, bà Grey, em gặp may đấy. Hôm nay anh tiếp nhận mọi yêu cầu.”

Chương sáu

"Em có chuyện gì bận tâm à?" Christian khẽ hỏi, đóng đinh tôi bằng cái nhìn dữ dội. Tôi nhún vai, bỗng nhiên khó thở và xúc động mạnh. Tôi không biết đó là do cuộc rượt đuổi, do chất adrealine, hay do tâm trạng không vui của mình lúc trước – không hiểu nữa, nhưng tôi đang muốn, rất rất muốn chuyện ấy. Nét mặt Christian thoáng hiện vẻ thắc mắc. "Trò chơi tình ái nhé?" anh hỏi, từng lời thốt ra thật mơn trớn.

Tôi gật đầu, cảm thấy mặt đỏ bừng bừng. Sao tôi lại ngại ngùng thế? Tôi chẳng đã làm đủ kiểu trong trò chơi tình ái với anh rồi đó sao. *Anh là chồng tôi cơ mà, khỉ thật*! Tôi ngượng vì mình khao khát quá, và thật xấu hổ phải thừa nhận điều này. Cô nàng Tiềm Thức trừng mắt. *Hãy thôi ngay cái trò cả nghĩ đi*.

"Toàn quyền chiếm dụng nhé?" Anh khẽ hỏi, mắt nhìn dò xét như thể đang cố đọc được ý nghĩ của tôi.

Toàn quyền chiếm dụng ư? Chết thật – nó đòi hỏi thế nào đây? "Vâng," tôi bồn chồn đáp, niềm phấn khích bung nở sâu thẳm trong tôi. Anh từ tốn nở nụ cười rất gợi cảm.

"Đi nào," anh kéo tôi về phía cầu thang. Ý định khá rõ ràng. *Phòng giải trí!*

Lên hết cầu thang, anh buông tay tôi để mở cửa căn phòng. Chìa khóa cửa vẫn gắn với chiếc móc *Yes Seattle* mà tôi tặng anh cách đây không lâu.

"Mời em, bà Grey," anh nhún người mở cửa mời tôi.

Căn phòng giải trí có mùi hương gần gũi quen thuộc, mùi của da, của gỗ và mùi véc ni mới đánh bóng. Tôi đỏ mặt ngượng ngùng khi nghĩ ra bà Jones hẳn đã vào đây dọn dẹp khi chúng tôi đi nghỉ trăng mật. Lúc bước vào, Christian bật công tắc điện, những bức tường sơn đỏ ngay lập tức được ánh sáng khuếch tán dịu nhẹ rọi sáng. Tôi đứng ngây ra nhìn anh, niềm háo hức rần rật chạy lan trong huyết mạch.

NỮ CA SĨ VẪN ĐANG ngân nga. Christian luôn bật nhạc tự động lặp lại trong phòng này. Kì quặc. Tôi vẫn trong vòng tay anh, chân tôi quắp lấy chân anh, đầu ngả lên ngực anh. Chúng tôi nằm lăn trên nền nhà ngay cạnh chiếc bàn gỗ.

"Chào mừng em trở lại," anh vừa nói vừa gỡ chiếc băng che mắt tôi ra. Tôi phải chớp chớp mắt mấy lần làm quen lại với ánh sáng dịu trong phòng. Anh nâng cằm và đặt lên môi tôi một nụ hôn dịu ngọt, mắt anh lo lắng tìm kiếm mắt tôi. Tôi đưa tay vuốt ve má anh. Anh mỉm cười.

"Vậy, anh đã hoàn thành yêu cầu chưa?" Anh vui vẻ hỏi.

Tôi nhíu mày. "Yêu cầu ư?"

"Em chẳng đã muốn dữ dội còn gì," anh dịu dàng đáp.

Tôi không nhịn được nụ cười tươi rói. "Vâng, em chắc là đạt rồi..."

Anh nhướng mày rồi nhoẻn cười đáp lại. “Anh rất vui khi nghe em nói thế. Giờ thì trông em đã rất sung sướng và xinh đẹp vô cùng.” Anh đỡ mặt tôi, những ngón tay thon dài ve vuốt gò má.

“Em cũng thấy thế,” tôi ngâm nga.

Anh cúi xuống dịu dàng hôn tôi, đôi môi mềm mại và ấm áp chạm vào tôi. “Em chưa bao giờ làm anh thất vọng cả.” Anh ngả người ra sau chăm chăm nhìn tôi. “Thấy thế nào?” Giọng anh êm ái, quan tâm.

“Tuyệt,” tôi lí nhí đáp, cảm thấy mặt mình đang ửng đỏ. “Cực sướng.” Tôi cười bẽn lẽn.

“Sao cơ, bà Grey, em mạnh miệng nhỉ.” Christian giả bộ bất bình, nhưng giọng nói lại vô cùng vui vẻ.

“Là vì em cưới phải một anh chàng quá ư mạnh mẽ, ngài Grey ạ.”

Anh toét miệng cười hớn hở, rất có sức lan tỏa. “Anh mừng là em đã cưới được anh ta.” Anh dịu dàng cầm bím tóc tết của tôi đưa lên môi hôn âu yếm, mắt ánh lên yêu thương. Ôi trời... có bao giờ tôi cưỡng lại được anh chàng này không?

Tôi lấy bàn tay trái của anh, đặt một nụ hôn lên chiếc nhẫn cưới bằng bạch kim cùng kiểu với chiếc của tôi. “Của em,” tôi nói khẽ.

“Của em,” anh lặp lại. Anh choàng tay ôm tôi và dụi mũi vào tóc tôi. “Anh đưa em đi tắm nhé?”

“Ưm. Với điều kiện anh cùng vào với em.”

“Đồng ý,” anh đáp. Anh đỡ tôi lên rồi cũng đứng bên cạnh. Anh vẫn mặc quần jean.

“Anh sẽ mặc chiếc... quần kia chứ?”

Anh nhíu mày chưa hiểu ý. “Quần nào kia?”

“Cái mà anh vẫn mặc ở đây ý.”

“Cái đó à?” Mắt anh chớp chớp mắt vì ngỡ ngàng.

“Trông anh rất gợi cảm lúc mặc nó.”

“Thật ư?”

“Vâng... Đúng thế, cực gợi cảm.”

Anh cười ngượng ngập. “Vậy, vì em, bà Grey, có thể anh sẽ mặc.” Anh cúi xuống hôn tôi, rồi cầm chiếc bát trên bàn đựng chiếc món đồ chơi, băng bịt mắt và quần lót của tôi.

“Ai sẽ rửa mấy thứ đồ này?” Tôi hỏi khi đi theo anh tới chỗ tủ chứa đồ.

Anh nhíu mày nhìn tôi, như thể chưa hiểu rõ câu hỏi. “Anh. Bà Jones.”

“Gì cơ?”

Anh gật đầu, tôi đoán có lẽ anh vừa buồn cười vừa ngượng ngập. Anh tắt nhạc đi. "À thì – ưm..."

"Người giúp việc thường làm việc đó hả?" Tôi nói nốt hộ anh câu dang dở. Anh nhún vai vẻ áy náy.

"Này." Anh đưa tôi áo sơ mi của anh để tôi mặc vào, cuốn nó quanh mình. Mùi hương của anh vẫn phảng phất trên lớp vải, khiến tôi quên ngay cảm giác xấu hổ vì vụ dọn rửa mấy thứ đồ tế nhị này. Anh cất mấy thứ đó vào tủ, sau đó nắm tay tôi, mở cửa phòng giải trí, rồi dẫn tôi ra ngoài, xuống cầu thang. Tôi ngoan ngoãn đi theo.

Cảm giác lo lắng, tâm trạng buồn bã, nỗi sợ hãi và sự phấn khích trong cuộc rượt đuổi trên xe, tất cả đã tan biến. Tôi hoàn toàn thanh thản – rốt cuộc đã được thỏa mãn và nguôi ngoai.

Vừa vào phòng tắm, tôi ngáp dài, duỗi tay chân sảng khoái.

"Có chuyện gì thế?" Anh hỏi trong lúc mở vòi nước.

Tôi lắc đầu.

"Nói anh nghe đi," anh dịu dàng hỏi. Anh đổ dầu tắm hoa nhài theo dòng nước chảy, khiến căn phòng ngào ngạt hương thơm gợi cảm.

Tôi ngượng nghịu. "Chỉ là em thấy dễ chịu hơn."

Anh mỉm cười. "Phải rồi, hôm nay tâm trạng em lạ lắm, bà Grey." Anh kéo tôi vào lòng. "Anh biết em đang lo nghĩ mấy vụ việc mới đây. Anh xin lỗi để em bị cuốn vào đó. Anh không rõ liệu đó là kẻ thù nào, hay một nhân viên cũ, hoặc đối thủ cạnh tranh. Nếu vì anh mà có bất cứ chuyện gì xảy đến với em..." Giọng anh lắng xuống chỉ còn như tiếng thầm thì đau khổ. Tôi quàng tay ôm anh.

"Liệu chuyện gì sẽ xảy ra với anh, Christian?" Tôi thốt ra nỗi sợ hãi trong lòng.

Anh đăm đắm ngó tôi. "Ta sẽ sớm biết được thôi. Giờ thì cởi cái áo này ra và tắm thôi."

"Anh còn phải tiếp Sawyer nữa cơ mà?"

"Anh ta đợi được." Giọng anh đanh lại, đột nhiên tôi thấy ái ngại cho Sawyer. Anh ta làm gì để Christian thất vọng vậy?

Christian giúp tôi trút bỏ chiếc áo, bỗng cau mày khi tôi quay người lại. Trên ngực tôi vẫn còn lờ mờ những vết tím vì bị anh cắn yêu trong tuần trăng mật, nhưng tôi thấy không nên trêu anh về cái đó nữa.

"Em không biết Ryan có đuổi kịp chiếc Dodge không?"

"Sẽ biết thôi, sau khi tắm xong. Vào đi." Anh chìa tay đỡ tôi. Tôi bước vào bồn nước nóng ngào ngạt hương thơm, rập rình ngồi xuống.

"Woa." Phía dưới tôi vẫn còn ê ẩm, còn nước nóng lại khiến tôi nhăn mặt.

"Từ từ thôi, em yêu," Christian nhắc nhở, nhưng khi nghe tiếng anh nói thì cảm giác khó chịu lại tan biến.

Christian cởi đồ rồi trèo vào ngồi sau lưng tôi, ngả tôi tựa vào ngực anh. Tôi nép mình giữa hai chân anh, chúng tôi nằm nhoài thư thái, ung dung tận hưởng làn nước nóng dễ chịu. Tôi vuốt tay dọc hai chân anh. Anh vén đuôi tóc tôi sang bên, nhẹ nhàng xoắn nó giữa những ngón tay.

"Chúng ta cần chốt lại những phác thảo cho căn nhà mới. Để tối nay luôn nhé?"

"Được đấy." Cô nàng Tiềm Thức lại xuất hiện. Ả rời mắt khỏi tập ba cuốn *Trọn bộ những tác phẩm của Charles Dickens*, trừng mắt. Lại là chuyện tôi với cô ả mách lẻo. Tôi thở dài. Thật không may là những thiết kế của Gia Matteo lại rất tuyệt.

"Em phải chuẩn bị để mai đi làm," tôi khẽ giải thích.

Anh bất động. "Em vẫn biết mình không phải quay lại làm việc mà," anh lầm bầm.

Ôi không... đừng thế nữa chứ. "Christian, chúng ta đã nhất trí việc này rồi mà. Xin anh đừng khơi lại cuộc tranh cãi đó nữa."

Anh kéo tóc để mặt tôi ngửa ra sau. "Thì cứ nói thế..." Anh âu yếm hôn lên môi tôi.

TÔI MẶC QUẦN NỈ VÀ ÁO HAI DÂY, rồi quyết định vào phòng giải trí nhặt váy áo. Khi đi qua hành lang, tôi nghe tiếng Christian vang lên từ phòng làm việc. Tôi rùng mình.

"Anh ở chỗ quái nào thế?"

Ôi khỉ thật. Anh ấy đang quát Sawyer. Tôi khép nép lao vội về phía cầu thang lên phòng giải trí. Tôi thực tình không muốn nghe lén chuyện của anh – tới đây rồi mà vẫn nghe được tiếng quát đáng sợ của Christian. Tội nghiệp Sawyer. Là tôi, chí ít tôi cũng phải vặc lại.

Tôi nhặt quần áo và giày của Christian, rồi thấy chiếc bát sứ nhỏ đựng món đồ chơi ấy vẫn ở nóc tủ. Chà... tôi nghĩ mình nên rửa nó. Tôi dúi nó vào mớ quần áo và đi xuống cầu thang. Tôi lo lắng ngó qua sảnh lớn, nhưng tất cả đều yên tĩnh. Ơn trời.

Taylor sẽ quay lại vào tối mai, Christian thường bình tĩnh hơn khi có anh ấy ở gần. Taylor đang dành thời gian nghỉ phép hôm nay và ngày mai với con gái. Tôi vu vơ tự nhủ không biết tôi có phải gặp cô bé không.

Bà Jones bước ra từ phòng chứa dụng cụ. Chúng tôi giật mình chạm trán nhau.

"Cô Grey – tôi không biết cô tới." *Ô kìa, giờ tôi là cô Grey rồi cơ đây*!

"Xin chào, bà Jones."

"Chào đón cô về nhà và xin chúc mừng cô." Bà tươi cười.

"Xin cứ gọi tôi là Ana."

"Cô Grey, tôi không dám gọi thế đâu."

Ôi! Sao mọi thứ phải thay đổi chỉ vì tôi đeo thêm một chiếc nhẫn trên ngón tay?

“Cô có muốn ngó qua danh sách mua hàng cho cả tuần không?” Bà hỏi, nhìn tôi chờ đợi.

Danh sách ư?

“Ơ...” Tôi không hề lường trước mình sẽ bị hỏi một câu như thế.

Bà cười thân thiện. “Lần đầu tiên làm việc cho ngài Grey, cứ mỗi tối chủ nhật là tôi lại cùng cậu ấy duyệt qua danh sách cho tuần tới, và ghi ra những thứ có thể cần mua ở cửa hàng bách hóa.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Để tôi cầm giúp cô?”

Bà chìa tay đón chỗ quần áo của tôi.

“Ồ... ưm. Thực ra tôi vẫn cần dùng chúng.” *Và còn giấu cả chiếc bát có đồ chơi trong đó nữa cơ*! Tôi ngượng chín người. Tôi thấy ánh mắt bà Jones tỏ vẻ bất ngờ. Bà ấy vốn biết việc chúng tôi làm còn gì – chính bà dọn dẹp phòng chứ ai. Ái chà, sống không được riêng tư thật kì quá.

“Khi nào xong, thưa cô Grey. Tôi sẽ rất vui được cùng cô duyệt qua danh sách.”

“Cảm ơn bà.” Cuộc nói chuyện bị gián đoạn bởi sự xuất hiện khuôn mặt tái xám của Sawyer khi anh ta hiên ngang bước ra từ phòng làm việc của Christian, rồi nhanh chóng băng qua sảnh lớn. Sawyer gật đầu chào nhưng không nhìn thẳng vào hai chúng tôi, rồi lao vào phòng làm việc của Taylor. Phải rất biết ơn khi Sawyer đã chen vào đúng lúc, vì tôi không hề muốn phải thảo luận với bà Jones về danh sách hay món đồ quái quỷ đang giấu trong tay ngay lúc này. Khẽ mỉm cười chào bà, tôi nháo nhào chạy vào phòng ngủ. Liệu tôi có quen được với kiểu sống có một đội gia nhân sẵn sàng phục tùng mọi sai khiến của mình không? Tôi ngao ngán lắc đầu... có lẽ, một ngày nào đó.

Tôi thả giày Christian xuống sàn, để quần áo lên giường, rồi cầm chiếc bát vào phòng tắm. Tôi nhìn nó mà thấy thắc mắc. Trông nó khá vô hại, và sạch sẽ đến lạ. Tôi không muốn cứ nhìn nó chăm chăm mãi như thế, nên đã rửa nó thật nhanh bằng xà phòng và nước. Thế đã đủ chưa? Tôi sẽ hỏi Quý Ngài Chuyên Gia Tình Ái liệu có cần phải khử trùng hay làm gì khác nữa không. Tôi rùng mình khi nghĩ đến điều này.

TÔI RẤT HÀI LÒNG KHI CHRISTIAN nhường thư viện cho tôi. Giờ tôi có một chiếc bàn gỗ trắng rất hấp dẫn để ngồi làm việc. Tôi lôi laptop ra và ngó qua những ghi chú trên ba bản thảo viết tay đã đọc trong kì trăng mật.

Tuyệt, tôi đã có mọi thứ cần thiết rồi. Phần nào đó trong tôi sợ phải quay lại làm việc, nhưng tôi sẽ chẳng bao giờ hé răng nói với Christian đâu. Anh sẽ chớp lấy cơ hội này để khiến tôi bỏ việc. Tôi còn nhớ phản ứng tức tối của Roach khi tôi báo tin rằng mình sắp kết hôn và với ai, và ngay sau đó, vị trí công việc của tôi được củng cố ra sao. Giờ thì tôi nhận ra đó là vì người tôi sắp lấy là chính ông chủ của công ty. Ý nghĩ này chẳng mấy dễ chịu. Tôi không còn là biên tập viên tạm thời nữa – mà tôi là Anastasia, biên tập viên chính thức.

Tôi vẫn chưa đủ can đảm để báo với Christian rằng tôi sẽ không đổi tên trong công việc. Tôi nghĩ lý do của mình khá chính đáng. Tôi cần có chút khoảng cách với anh, nhưng tôi biết chắc chắn sẽ có cãi

vã khi anh biết chuyện. Có lẽ tôi nên trao đổi với anh luôn đêm nay.

Ngồi vào ghế, tôi bắt tay vào làm nốt vài việc lặt vặt cuối cùng trong ngày. Liếc nhìn đồng hồ trên laptop, đã bảy giờ tối. Christian vẫn chưa ra khỏi phòng làm việc, vậy thì còn thời gian. Rút thẻ nhớ ra khỏi máy ảnh Nikon, tôi cắm nó vào laptop để lấy ảnh. Trong lúc chờ tải ảnh, tôi bỗng nhớ lại việc trong ngày. Ryan về chưa nhỉ? Hay anh ta vẫn trên đường đi Portland? Anh ta đã đuổi kịp nhân vật nữ bí ẩn đó chưa? Christian có tin gì về anh ta không? Tôi muốn có câu trả lời. Không quan tâm anh có bận rộn hay không, tôi muốn biết chuyện gì đang diễn ra, rồi đột nhiên tôi có cảm giác bực bội trẻ con khi anh giấu giếm tôi mọi chuyện. Tôi đứng dậy, định đi ra nói chuyện thẳng với anh trong phòng làm việc, nhưng bất chợt những bức ảnh chụp mấy ngày cuối của tuần trăng mật hiện lên trên màn hình.

Ôi chết tiệt!

Loạt ảnh của tôi. Đang ngủ, rất nhiều ảnh tôi đang ngủ, tóc lòa xòa che mặt và xõa trên gối, môi hé mở... khỉ thật – lại còn mút tay cái. Tôi không mút tay nhiều năm nay rồi. Rất nhiều ảnh. Anh chụp mấy bức này lúc tôi không hề biết. Có một vài kiểu chụp tự nhiên từ xa, như một bức tôi chống tay trên lan can du thuyền, tư lự nhìn xa xăm. Sao tôi không để ý lúc anh chụp nhỉ? Tôi bật cười với mấy bức hình mình co quắp bên dưới anh, cười ngặt nghẽo, tóc xõa tung khi phải vật lộn, chống cự những ngón tay chọc phá, cù nhéo. Còn cả một bức anh vươn tay tự chụp, có cả hai đứa trên giường. Tôi âu yếm gối lên ngực anh, còn anh thì nhìn thẳng vào máy ảnh, trông thật trẻ trung, ánh mắt long lanh của kẻ đang yêu. Bàn tay anh đỡ lấy mặt tôi, còn tôi thì cười ngô nghê như vừa trúng tên của thần ái tình, mắt cứ dán chặt vào Christian. Ôi, anh chàng bảnh trai của tôi, mái tóc bù xù, đôi mắt xám sáng rực, môi hơi hé mở và cười tươi rói. Anh chàng bảnh trai vốn ghét bị cù, trước kia không chịu nổi đụng chạm ngắn ngủi nào, ấy thế mà bây giờ lại để tôi vuốt ve. Tôi vẫn phải hỏi trước anh có thích thế không, hoặc hỏi anh để tôi chạm vào anh vì tôi thích thế còn anh có thích không.

Tôi nhíu mày, ngắm bức hình chụp anh, đột nhiên bị vùi trong mớ cảm xúc lo lắng, bồn chồn. Có kẻ ngoài kia đang muốn hãm hại anh – đầu tiên là vụ *Charlie Tango*, rồi đến cháy ở Tòa nhà Grey, tiếp đến là vụ bám đuôi theo xe. Tôi hoảng hốt, tay che lên miệng khi tiếng khóc nấc vô tình bật thốt ra. Rời bàn làm việc, tôi đứng dậy đi tìm anh – không phải để làm phiền anh – mà chỉ muốn biết anh vẫn được an toàn.

Không thèm gõ cửa, tôi lao vào phòng làm việc của anh. Christian đang ngồi trên bàn, nói chuyện điện thoại. Anh ngước lên khó chịu vì bị quấy rầy đột ngột, nhưng nét mặt nhanh chóng dịu lại khi nhận ra tôi.

"Vậy anh không thể phóng to thêm được à?" Anh tiếp tục cuộc nói chuyện, nhưng mắt không rời khỏi tôi. Không chút chần chừ, tôi đi vòng quanh bàn, anh xoay ghế đón tôi, mày nhíu lại. Nhìn là biết anh đang nghĩ gì. *Cô ấy muốn gì đây?* Tôi nhoài người vào lòng anh, mắt anh trợn tròn ngỡ ngàng. Tôi bá tay lên cổ anh, rúc vào lòng anh. Anh rón rén quàng tay ôm lại tôi.

"Ưm... ừ, Barney. Anh giữ máy một lát nhé?" Anh úp điện thoại lên vai.

"Ana, có chuyện gì thế?"

Tôi lắc đầu. Anh nâng cằm, nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi né đầu khỏi tay anh, dụi vào vầng ngực, co cuộn người trong lòng anh. Bị bất ngờ, anh choàng tay ôm chặt tôi, hôn lên đỉnh đầu tôi.

“Được rồi, Barney, anh đang nói đến đâu rồi?” Anh kẹp điện thoại vào giữa tai và vai, tiếp tục làm việc qua điện thoại, tay bấm một phím trên laptop. Một hình ảnh đen trắng không rõ nét chụp từ thiết bị camera an ninh hiện lên trên màn hình. Một người đàn ông tóc đen mặc bộ quần áo lao động hiện ra. Christian bấm một phím khác, người đó tiến lại gần camera nhưng đầu cúi gằm. Khi người đó tiến lại gần camera hơn, Christian bấm dừng hình. Ông ta đứng trong một căn phòng sơn trắng, sáng trưng, phía bên trái trông giống như một dãy tủ đen đồ sộ trải dài. Hẳn đó là phòng máy chủ của Tòa nhà Grey.

“Được rồi, Barney, lại lần nữa.”

Màn hình lại hiện ra. Một hình chữ nhật hiện lên bao quanh đầu nhân vật kia trên ảnh chụp từ camera, rồi đột nhiên phóng to lên. Tôi nhổm dậy, mải mê nhìn.

“Barney đang điều khiển cái này ư?” Tôi khẽ hỏi.

“Ừ,” Christian đáp. “Anh có thể làm rõ nét hình ảnh hơn không?” anh hỏi Barney.

Bức ảnh mờ đi, rồi nét hơn lên một chút nhắm vào nhân vật cố tình cúi gằm mặt để tránh camera. Khi nhìn kĩ hắn ta, cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi. Có nét gì đó hao hao ở quai hàm này. Tóc hắn màu đen cắt ngắn trên gáy, trông rất quái đản và kì quặc... rồi trong một bức ảnh mới được làm rõ nét hơn, tôi nhìn thấy rõ chiếc khuyên tai nhỏ.

Chết tiệt! Tôi biết đấy là ai.

“Christian,” tôi gọi khẽ. “Đấy là Jack Hyde.”

Chương bảy

"Em nghĩ thế à?" Christian ngạc nhiên hỏi lại.

"Chính đường xương quai hàm này." Tôi chỉ lên màn hình. "Cả đôi khuyên tai, và dáng bờ vai nữa. Hắn ta cũng khá to cao. Đáng lẽ hắn phải đội tóc giả – hoặc cắt ngắn hẳn rồi nhuộm đi chứ nhỉ."

"Barney, anh nghe rõ chưa?" Christian đặt điện thoại xuống bàn và bật loa ngoài. "Có vẻ em đã nghiên cứu sếp cũ khá kĩ lưỡng đấy, bà Grey," anh khẽ nói, giọng không mấy vui vẻ. Tôi quắc mắt nhìn anh, nhưng may Barney đã cứu tôi kịp thời.

"Rồi, thưa ngài. Tôi đã nghe rõ lời bà Grey mách. Tôi đang cho chạy chương trình phần mềm nhận diện khuôn mặt trên mọi đoạn phim ở camera an ninh. Để xem thằng khốn – ôi, xin lỗi bà – xem gã này có xuất hiện ở đâu trong tòa nhà không."

Tôi lo lắng liếc sang Christian, anh chẳng để ý đến câu nói bậy của Barney mà đang săm soi kĩ bức ảnh chụp từ băng an ninh.

"Sao hắn làm thế?" Tôi hỏi Christian.

Anh nhún vai. "Có lẽ để trả thù. Anh không biết nữa. Không phải lúc nào ta cũng hiểu được lý do người ta lại cư xử thế này, thế khác. Anh chỉ thấy bực vì em từng làm việc khá thân cận với hắn." Môi Christian mím chặt giận dữ, cánh tay anh ôm quanh eo tôi.

"Chúng ta cũng có cả nội dung ổ cứng của hắn, thưa ngài," Barney nói thêm.

"Ừ, tôi có nhớ. Anh có địa chỉ của ông Hyde đây chưa?" Giọng Christian gay gắt.

"Có rồi, thưa ngài."

"Báo cho Alert Welch."

"Sẽ báo ngay. Tôi cũng sẽ quét khắp hệ thống camera trong thành phố để xem liệu có lần theo từng di chuyển của hắn không."

"Kiểm tra xem hắn đi xe loại nào."

"Vâng thưa ngài."

"Barney có thể làm được hết các việc đó ư?" Tôi khẽ hỏi.

Christian gật đầu, cười hãnh diện.

"Trong ổ cứng của ông ta có gì?" Tôi tò mò.

Nét mặt Christian xạm lại, anh lắc đầu. "Không nhiều," anh đáp, môi mím chặt, nụ cười tắt lịm.

“Nói em nghe đi.”

“Thôi.”

“Liên quan đến anh hay đến em?”

“Anh.” Anh thở dài.

“Chuyện như thế nào? Về lối sống của anh à?”

Christian lắc đầu, đặt ngón trỏ lên môi nhắc tôi im lặng. Tôi trừng mắt nhìn anh. Nhưng anh nheo mắt, và đấy là cách cảnh cáo để tôi hiểu rằng rõ ràng mình nên im lặng thì hơn.

“Là xe Camaro 2006 thưa ngài. Tôi sẽ gửi đăng kí chi tiết cho Welch.” Tiếng Barney hào hứng vang lên trong điện thoại.

“Tốt. Báo cho tôi biết gã khốn này còn ở những đâu trong cao ốc của tôi. Rồi kiểm tra hình ảnh này đối chiếu với ảnh trong dữ liệu lưu trữ cá nhân của gã.” Anh liếc sang tôi vẻ chưa chắc chắn. “Tôi muốn chắc chắn rằng ta đã đoán đúng đối tượng.”

“Đã xong, thưa ngài, bà Grey nói đúng. Chính là Jack Hyde.”

Tôi cười hãnh diện. *Thấy không*? Tôi cũng có ích đấy chứ. Christian đưa tay xoa lưng tôi.

“Giỏi lắm, bà Grey.” Anh mỉm cười, vẻ hằn học ban nãy tan biến. Anh ra lệnh cho Barney, “Báo cho tôi khi nào anh lần ra được mọi di chuyển của gã ở Dữ liệu tổng. Cũng kiểm tra những vị trí khác trong cao ốc công ty mà hắn có thể tiếp cận, đồng thời báo cho đội bảo vệ biết để họ tiến hành rà soát khắp tòa nhà.”

“Rõ, thưa ngài.”

“Cảm ơn Barney.” Christian gác máy.

“Ái chà, bà Grey, xem ra em không phải chỉ để làm cảnh, mà cũng hữu ích nhỉ.” Mắt Christian ánh lên vẻ hóm hỉnh, tinh quái. Thế là anh đang đùa.

“Làm cảnh hả?” Tôi vặn vẹo, trêu lại anh.

“Rất hợp đấy.” Anh dịu dàng đáp, áp lên môi tôi một nụ hôn êm ái, ngọt ngào.

“Anh đẹp và phù hợp làm cảnh hơn em nhiều, ngài Grey.”

Anh nhoẻn miệng cười, hôn tôi mạnh hơn, cổ tay xoắn đuôi tóc tết của tôi, choàng tay ôm tôi vào lòng. Khi cả hai buông ra để thở, tim tôi đập liên hồi.

“Đói chưa?” Anh hỏi.

“Chưa.”

“Anh đói rồi.”

“Đói gì cơ?”

“À thì… thực ra là đồ ăn.”

“Em sẽ làm cho anh món gì đó nhé.” Tôi khúc khích cười.

“Nghe đáng yêu quá.”

“Vì em mời anh ăn ư?”

“Tiếng em cười ấy.” Anh hôn lên tóc tôi.

Tôi đứng dậy. “Vậy ngài muốn ăn gì, thưa ngài?” Tôi hỏi một cách duyên dáng.

Anh nheo mắt. “Em trở nên đáng yêu vậy sao, bà Grey?”

“Lúc nào cũng thế, ngài Grey... à thưa ngài.”

Anh cười bí hiểm. “Anh vẫn có khả năng phạt em nằm sấp trên đùi anh đấy nhé,” giọng anh khe khẽ đầy quyến rũ.

“Em biết rồi.” Tôi cười đáp lại. Chống hai tay lên tay vịn ghế anh đang ngồi, cúi xuống hôn anh. “Đấy là một trong những điều em yêu anh. Nhưng tạm gác những cuộc điện thoại liên miên của anh lại – anh đói bụng rồi.”

Anh nở nụ cười duyên dáng của riêng mình, tim tôi như thắt lại. “Ôi, bà Grey, anh sẽ làm gì với em đây?”

“Anh sẽ trả lời câu hỏi của em. Anh thích ăn gì nào?”

“Món nào đó nhẹ thôi. Làm anh ngạc nhiên đi,” anh đáp, nhại lại lời tôi nói trong phòng giải trí.

“Để xem em làm được gì.” Tôi nhí nhảnh bước ra khỏi phòng làm việc để vào bếp. Tôi giật thót người khi thấy bà Jones ở đấy.

“Xin chào, bà Jones.”

“Cô Grey. Cô đã sẵn sàng ăn tối chưa ạ?”

“Vâng...”

Bà đang khuấy chiếc nồi đặt trên bếp chứa món gì đó có mùi thơm ngon tuyệt.

“Tôi định làm món gì đó ăn nhẹ cho hai chúng tôi.”

Bà ấy im lặng trong tích tắc. “Chắc chắn rồi,” bà đáp. “Cậu Grey thích bánh mì Pháp – có ít bánh trong ngăn lạnh đã được cắt khoanh sẵn. Tôi rất vui được chuẩn bị cho cô cậu.”

“Tôi biết. Nhưng tôi muốn tự làm.”

“Tôi hiểu. Tôi xin nhường chỗ cho cô.”

“Bà đang nấu món gì thế?”

“Đây là sốt Bologna. Tôi sẽ cất trong ngăn lạnh, lấy ra ăn lúc nào cũng được.” Bà cười đôn hậu rồi vặn nhỏ lửa xuống.

“Ưm… thế Christian thích gì trong bữa... ăn nhẹ nhỉ?” Tôi đăm chiêu, sửng sốt trước chính điều mình vừa thốt ra. Bà Jones có hiểu ý tôi không?

“Cô Grey, cô chỉ cần dùng bất kì món nhân nào của bánh sandwich kèm với bánh mì Pháp là cậu ấy sẽ ăn hết.” Chúng tôi cùng nở nụ cười.

“Được lắm, cảm ơn bà.” Tôi bước tới tủ lạnh lấy bánh mì Pháp được xắt lát đựng trong túi có khóa kéo. Tôi đặt hai lát bánh lên đĩa, cho vào lò vi sóng ở chế độ rã đông.

Bà Jones đã ra khỏi bếp. Tôi nhăn mặt trong khi quay lại tủ lạnh tìm thức ăn. Tôi cho rằng sẽ dễ dàng hơn cho tôi khi tự đề ra giới hạn để bà Jones và tôi dựa vào đó có thể ăn ý làm cùng nhau. Tôi thích ý tưởng tự tay nấu ăn cho Christian mỗi cuối tuần. Còn bà Jones thì thừa nhiệt tình để nấu nướng cho cả tuần – nếu có danh sách những việc tôi không muốn đụng tay vào sau khi đi làm về thì nấu nướng chắc sẽ đứng đầu. Hừm... xem chừng khá giống cách làm thường nhật của Christian với cấp dưới. Tôi lắc đầu xua đi suy nghĩ viển vông. Tôi không được cả nghĩ như thế. Tôi tìm thấy ít giăm bông trong tủ lạnh, và đựng trong ngăn rau quả có một quả bơ vừa chín tới. Lúc tôi đang thêm muối và chanh vào xay bơ thì Christian bước từ phòng làm việc ra, trên tay cầm những phác thảo cho ngôi nhà mới. Anh đặt chúng trên quầy bar, thong thả bước lại gần, choàng tay ôm và hôn lên cổ tôi.

“Chân trần mà đứng trong bếp à?” Anh âu yếm thủ thỉ.

“Thế không được đi chân trần hay bụng bầu ở trong bếp à?” Tôi hỏi vặn.

Anh sững người, gồng mình cảnh giác. “Chưa đâu,” anh nói dứt khoát, rõ ràng có chút e sợ.

“Không! Chưa được!”

Anh thả lỏng. “Riêng chuyện đó chúng ta có thể nhất trí với nhau được, bà Grey.”

“Anh cũng thích trẻ con cơ mà, phải không?”

“Chắc chắn rồi. Thể nào cũng có. Nhưng anh chưa sẵn sàng chia sẻ em với ai khác đâu.” Anh lại hôn lên cổ tôi.

Ồ... *chia sẻ ư*?

“Em đang làm món gì kia? Nhìn ngon thế.” Anh hôn lên phía sau tai tôi, định làm tôi phân tán. Cảm giác rạo rực mê li chạy dọc theo sống lưng.

“Món ăn nhẹ.” Tôi cười thích thú. Thế là tôi tự lấy lại khiếu hài hước của mình.

Anh hé môi mỉm cười sát cổ tôi, rồi nhay nhay bên vành tai. "Bữa ưa thích của anh."

Tôi huých cùi trỏ vào người anh.

"Bà Grey, em làm đau anh đấy." Anh ôm lấy ngực giả bộ đau đớn lắm.

"Yếu xìu," tôi lẩm bẩm chê bai.

"Yếu xìu hả?" Anh thốt lên ngỡ ngàng. Anh phát vào hông khiến tôi la toáng lên. "Mau mau nấu ăn cho anh đi, cô nàng. Sau đấy anh sẽ cho em thấy anh yếu đến mức nào." Anh lại đánh yêu tôi một cái nữa rồi đi tới chỗ tủ lạnh.

"Em có thích uống một ly rượu không?" anh hỏi.

"Có ạ."

CHRISTIAN TRẢI BẢN PHÁC THẢO của Gia lên quầy bar. Cô ta quả là có những ý tưởng tuyệt diệu.

"Em thích ý tưởng của cô ấy khi để cầu thang phía sau tường kính, nhưng..."

"Nhưng sao?" Christian giục.

Tôi thở dài. "Em không muốn tước đi mọi nét đặc sắc khỏi ngôi nhà."

"Nét đặc sắc ư?"

"Vâng. Những đề xuất của Gia khá là tuyệt mĩ rồi, nhưng... à thì... em phải lòng ngôi nhà mặc cho nó có khiếm khuyết thế nào chăng nữa."

Trán Christian hằn sâu vết nhăn như thể vừa nghe thấy điều chẳng hay ho gì.

"Em thuộc kiểu người thích mọi thứ như nó vốn có," tôi lí nhí giải thích. Điều này có khiến anh tức giận không?

Anh nhìn thẳng mắt tôi. "Anh muốn ngôi nhà sẽ theo cách em muốn. Bất kể em thích thế nào cũng được. Nó là của em."

"Em muốn anh cũng thích nó. Cũng hạnh phúc khi ở trong đó."

"Anh sẽ hạnh phúc ở nơi nào có em. Đơn giản vậy thôi, Ana." Tôi bị đóng đinh vào cái nhìn của anh. Anh nói vô cùng chân thành. Tôi chớp mắt ngắm anh, lòng tràn ngập cảm xúc. *Ôi chao, anh ấy thực sự rất yêu tôi*.

"Vậy," tôi nuốt khan, cố dằn nỗi xúc động nghẹn nơi cổ họng, "em thích tường kính. Có lẽ chúng ta có bảo cô ấy kết hợp nó trong ngôi nhà theo cách thân thiện hơn chút nữa."

Christian nhoẻn miệng cười. "Dĩ nhiên rồi. Bất cứ cái gì em thích. Thế còn phác thảo về cầu thang và tầng hầm?"

“Em thấy ổn cả.”

“Tốt rồi.”

Được rồi... Tôi lấy hết can đảm để hỏi một câu đáng giá triệu đô la. “Anh có muốn thiết kế một phòng giải trí không?” Tôi cảm thấy ngay cơn đỏ mặt ôi-thôi-quá-thường-xuyên lan khắp mặt khi cất tiếng hỏi. Christian nhướng cặp lông mày vẻ dò hỏi.

“Thế em có muốn không?” Anh trả lời bằng một câu hỏi, vừa ngạc nhiên lại vừa thích thú.

Tôi nhún vai. “Ừ thì... nếu anh muốn.”

Anh nhìn tôi trong giây lát. “Tạm thời cứ để ngỏ việc này. Xét cho cùng đây là mái ấm gia đình mà.”

Cảm giác thất vọng nhói lên khiến tôi sững sờ. Tôi e rằng anh nói đúng... mặc dù chưa biết khi nào chúng tôi sẽ có đại gia đình? Còn phải nhiều năm nữa.

“Vả lại, ta có thể ứng biến được mà.”

“Em thích sự ứng biến,” tôi lí nhí.

Anh bật cười. “Có cái này anh muốn trao đổi luôn.” Christian chỉ vào phòng ngủ chính, rồi chúng tôi bắt đầu bàn bạc chi tiết về các phòng tắm và cách ngăn chia buồng để quần áo.

KHI XONG VIỆC, đã chín giờ rưỡi tối.

“Anh có định quay vào làm việc không?” Tôi hỏi trong khi Christian cuộn các phác thảo lại.

“Không đâu nếu em không muốn.” Anh mỉm cười. “Em muốn làm gì nào?”

“Ta sẽ xem TV.” Tôi không muốn đọc sách, và chưa muốn lên giường... bây giờ.

“Được đấy,” Christian vui vẻ đồng ý, tôi đi theo anh vào phòng xem TV.

Chúng tôi từng ngồi xem ở đây ba, có lẽ là bốn lần, và Christian thường đọc sách. Anh ấy không thích xem TV chút nào. Tôi cuộn mình bên cạnh anh trên chiếc trường kỷ, ngồi gập hai chân và tựa đầu lên vai anh. Anh dùng điều khiển bật hình chuyển kênh lung tung.

“Có trò vớ vẩn cụ thể nào em muốn xem không?”

“Anh không thích xem TV hả?” Tôi làu bàu mỉa mai.

Anh lắc đầu. “Lãng phí thời gian. Nhưng anh vẫn xem với em.”

“Em tưởng ta có thể âu yếm nhau.”

Anh quay ngoắt sang nhìn tôi. “Âu yếm ư?” Anh nhìn tôi như thể ngắm quái vật hai đầu. Anh ngừng tay chuyển kênh, để TV dừng ở một chương trình truyền hình nhiều kì tiếng Tây Ban Nha.

“Vâng.” *Sao anh ấy hốt hoảng thế?*

“Ta có thể lên giường và âu yếm được cơ mà.”

“Lúc nào ta cũng làm thế rồi. Lần cuối cùng anh chơi trò âu yếm khi xem TV là khi nào?” Tôi vặn hỏi, vừa ngượng ngùng vừa trêu chọc.

Anh nhún vai và lắc đầu. Lại nhấn chiếc điều khiển từ xa, anh chuyển một vài kênh rồi dừng lại ở một phần cũ bộ phim *X-Files*[24].

“Christian?”

“Anh chưa bao giờ làm thế cả,” anh khẽ đáp.

“Chưa bao giờ?”

“Chưa.”

“Kể cả với bà Robinson?”

Anh khịt mũi. “Cưng à, anh từng làm nhiều chuyện cùng bà Robinson. Nhưng vuốt ve thì không.” Anh cười trêu chọc, rồi nheo mắt vẻ tò mò thích thú. “Em làm thế rồi ư?”

Tôi ngượng chín người. “Dĩ nhiên.” Chà chà, thật là...

“Sao! Với ai?”

Ôi không. Tôi không muốn có cuộc tranh luận này.

“Kể anh nghe đi,” anh nài nỉ.

Tôi cúi gằm mặt nhìn khớp ngón tay. Bàn tay anh dịu dàng bao bọc tay tôi. Khi tôi ngước lên, anh đang mỉm cười nhìn tôi.

“Anh muốn biết. Để anh nghiền nó ra thành cám.”

Tôi bật cười. “À thì, lần đầu tiên...”

“Lần đầu tiên! Có đến vài kẻ khốn ư?” Anh gầm gừ.

Tôi lại cười khúc khích. “Sao phải ngạc nhiên thế, ngài Grey?”

Anh thoáng nhíu mày, một tay đưa lên vuốt tóc, nhìn tôi như thể tôi đang trong một bộ dạng hoàn toàn khác lạ. Anh nhún vai. “Chỉ là anh. Ý anh là – tưởng em là người chưa từng trải.”

Tôi lại đỏ mặt. “Dĩ nhiên em là thế tới khi gặp anh.”

“Em từng làm rồi.” Anh cười. “Kể anh nghe đi. Anh muốn biết.”

Tôi ngó đăm đăm vào đôi mắt xám nhẫn nại, cố đoán tâm trạng anh ra sao. Liệu chuyện này có khiến

anh giận không, liệu có phải anh thực sự muốn biết không? Tôi không muốn anh lại giận... Anh sẽ trở nên quá quắt không chịu nổi khi hờn dỗi.

“Anh thực sự muốn em kể ra à?”

Anh chậm rãi gật đầu một cái, môi khẽ hé mở một nụ cười háo hức, kiêu ngạo.

“Lúc đó em ở với mẹ và người chồng Thứ Ba một thời gian ngắn. Em mới học lớp mười. Tên cậu ta là Bradley, cậu ta là bạn cùng thực hành với em trong giờ vật lý.”

“Em bao nhiêu tuổi?”

“Mười lăm.”

“Thế giờ cậu ta làm gì?”

“Em không biết.”

“Cậu ta đã tiến tới những cấp độ[25] nào hả?”

“Christian!” Đột nhiên anh tóm lấy đầu gối, rồi cổ chân tôi, khẽ đẩy tôi ngã ngửa xuống trường kỉ. Anh lướt nhẹ nhàng phía thân trên của tôi, đè tôi bên dưới anh, một chân chèn vào giữa hai chân tôi. Quá bất ngờ khiến tôi thét lên kinh ngạc. Anh tóm hai tay tôi giơ lên trên đầu.

“Thế, cậu Bradley ấy – đã đạt được cấp độ một hả?” anh lẩm bẩm, mũi anh lướt dọc mũi tôi. Anh đặt một nụ hôn dịu dàng lên khóe môi.

“Vâng,” tôi líu nhíu đáp dưới bờ môi anh. Anh buông một tay ra để nâng cằm tôi lên, giữ tôi nằm im trong khi đưa lưỡi thâm nhập vào miệng tôi, tôi đầu hàng dưới nụ hôn mãnh liệt của anh.

“Như thế này à?” Anh khẽ hỏi khi tạm ngừng để hít thở.

“Không... không hề như thế,” tôi cố kiềm chế trong khi khí huyết đang kéo nhau dồn xuống dưới.

Bỏ tay khỏi cằm, anh vuốt ve khắp dọc cơ thể tôi rồi vòng lên trên ngực.

“Cậu ta làm thế à? Chạm vào em như thế?” Ngón tay cái anh lướt đi lướt lại thật nhẹ nhàng qua nhũ hoa dưới lớp áo lót hai dây, nó săn cứng lại dưới sự ve vuốt điệu nghệ của anh.

“Không.” Tôi oằn mình bên dưới anh.

“Cậu ta tiến tới cấp độ hai chưa?” Anh thì thào bên tai tôi. Bàn tay anh lướt qua xương sườn, qua vùng eo tới hông. Răng anh kẹp lấy tai tôi, nhẹ nhàng nhay giật.

“Không,” tôi thở đứt quãng.

Nhân vật Mulder[26] thốt lên trên phim câu gì đó về kẻ bị FBI truy nã.

Christian dừng lại, nhỏm dậy nhấn nút “im lặng” trên điều khiển. Anh cúi nhìn tôi.

“Thế còn chàng Joe Schmo[27] số hai? Anh ta có vượt qua mức thứ hai không?”

Có phải đôi mắt anh đang nung nấu cơn giận dữ sôi sục? Hay bị kích thích? Khó mà đoán được. Anh xoay tôi nằm nghiêng rồi luồn tay vào trong quần nỉ tôi đang mặc.

“Không,” tôi khẽ thốt lên, kẹt cứng dưới ánh nhìn rực cháy lửa tình của anh. Christian cười ranh mãnh.

“Hay lắm.” Tay anh úp lấy vùng đảo cùng nơi tôi. “Không mặc đồ lót à, bà Grey. Anh hoan nghênh.” Anh lại hôn tôi trong khi ngón tay anh len lỏi với trò ma thuật kì diệu, ngón tay cái của anh lướt qua lướt lại vùng nhuỵ nhạy cảm, khiêu khích, còn ngón trỏ chậm rãi và khéo léo đi vào trong.

“Chúng ta chỉ định vuốt ve thôi mà.” Tôi rên siết.

Christian dừng lại. “Anh tưởng đang làm thế đây?”

“Không. Không ân ái.”

“Cái gì?”

“Không xâm nhập...”

“Không xâm nhập hả?” Anh rút tay ra khỏi quần tôi. “Thế thì đây.” Anh lướt ngón trỏ trên bờ môi tôi, nó có vị mằn mặn. Anh đẩy tay vào miệng tôi, lặp lại y những gì vừa làm lúc nãy. Anh cựa mình len vào giữa hai chân tì lên người tôi, thúc lên một lần, rồi hai lần và tiếp nữa. Tôi thở dốc khi bị lớp vải quần chà xát vào nơi ấy. Anh lại đẩy mạnh, dúi vào trong tôi.

“Em muốn thế này hả?” Anh khẽ hỏi, lắc hông nhịp nhàng đè trên mình tôi.

“Vâng.” Tôi rên lên.

Tay anh lại lần lên mân mê nhũ hoa, cạ răng dọc quai hàm tôi. “Em có biết mình nóng bỏng lắm không, Ana?” Giọng anh khàn đặc khi phía dưới vẫn thúc mạnh vào tôi. Tôi há miệng định đáp lời anh nhưng thất bại thảm hại, chỉ bật ra những tiếng rên rỉ. Anh lại choán lấy miệng tôi, nhay mạnh môi dưới rồi đưa lưỡi khuấy đảo. Anh buông bên cổ tay kia của tôi ra, thế là hai bàn tay tôi hối hả lướt theo bờ vai anh, luồn vào tóc anh trong lúc anh hôn tôi. Tôi giật nhẹ mái tóc khiến anh ngước mắt nhìn tôi, rên lên.

“Ah...”

“Anh có thích em chạm vào anh không?” Tôi khẽ hỏi.

Trán anh thoáng cau lại như chưa hiểu tôi định hỏi gì. Anh ngừng cử động trên người tôi. “Tất nhiên anh thích rồi. Anh muốn được em vuốt ve, Ana. Khi em vuốt ve anh, anh như kẻ đói khát giữa đại tiệc.” Giọng anh ngân nga trong giai điệu đam mê chân thành.

Ôi chao...

Anh quỳ giữa hai chân tôi, xốc tôi dậy để dễ lột áo ra. Tôi trần trụi trước mắt anh. Túm lấy gấu áo sơ mi, anh lôi áo qua đầu rồi thả nó xuống nền nhà, tay anh đặt lên eo, ghì tôi giữa hai chân anh đang quỳ.

“Chạm vào anh đi,” anh bật ra lời khẩn nài.

Ôi trời... Tôi rụt rè đưa đầu ngón tay phớt nhẹ lướt qua vùng lông ngực thưa thớt, lên tới xương ức, qua vết sẹo vì bị bỏng của anh. Anh hít vào thật sâu, đồng tử giãn rộng, nhưng không phải vì sợ hãi, mà là phản ứng khoái cảm khi bị tôi chạm vào. Anh chăm chú nhìn theo những ngón tay nhẹ nhàng mơn man khắp làn da anh, từ núm ngực bên này lướt sang bên kia, khiến nó nhăn nhúm dưới mỗi lượt vuốt ve. Rướn người về phía trước, tôi nhẹ nhàng hôn lên ngực anh, bàn tay lướt trên bờ vai mạnh mẽ, cảm nhận sự rắn chắc cuồn cuộn của cơ bắp. Wôaaa... anh thật cường tráng.

“Anh muốn em,” anh thì thào, bật đèn xanh cho ham muốn nơi tôi lao tới. Ngón tay tôi luồn vào mái tóc anh, ngả đầu anh ra sau để tôi có thể thâm nhập vào miệng anh, ngọn lửa đam mê cháy bỏng nơi bụng dưới của tôi. Anh rên rỉ đẩy tôi nằm xuống ghế đệm. Anh ngồi dậy, vừa tuột chiếc quần tôi đang mặc ra, vừa cởi khóa quần.

“Về đích nhé,” anh thì thầm, nhanh chóng lấp đầy tôi.

“A...” Tôi la lên, anh bỗng dừng lại, hai tay bưng hai bên má tôi.

“Anh yêu em, bà Grey,” anh khe khẽ thủ thỉ yêu thương, rồi di chuyển thật chậm rãi tới khi tôi mất kiểm soát, chới với kêu tên anh, siết chặt quanh anh, không muốn buông anh ra.

TÔI NHOÀI NGƯỜI TRÊN ngực anh. Chúng tôi đang nằm ườn trên nền phòng xem TV.

“Anh biết không, chúng ta đã bỏ qua cấp độ ba rồi.” Ngón tay tôi lần theo đường nổi bắp trên cơ ngực anh mà đùa nghịch.

Anh cười. “Lần sau nhé.” Anh hôn lên đỉnh đầu tôi.

Tôi ngẩng lên thấy màn hình vô tuyến đang chạy phần giới thiệu cuối phim *Hồ sơ tuyệt mật*. Christian với chiếc điều khiển và bật tiếng lên.

“Anh thích chương trình này à?” Tôi hỏi.

“Hồi còn nhỏ.”

Ồ... Christian hồi bé... thích kickboxing[28] và *X-Files*, không thích đụng chạm.

“Em thích không?”

“Phim này chiếu trước thời ở tuổi em.”

“Em còn trẻ lắm.” Christian cười trìu mến. “Anh thích trò âu yếm với em, bà Grey.”

“Em cũng thế, ngài Grey.” Tôi hôn lên ngực anh, chúng tôi nằm im xem nốt phần giới thiệu cuối phim, TV chuyển sang mục quảng cáo.

“Ba tuần trôi qua thật tuyệt vời. Không kể vụ bám đuôi xe ô tô, hay hỏa hoạn và ông sếp cũ tâm thần. Như thể được sống trong một bong bóng kì diệu,” tôi mơ màng thủ thỉ.

“Ừm,” Christian ậm ừ trong cổ họng. “Anh nghĩ mình vẫn chưa sẵn sàng chia sẻ em với thế giới.”

“Ngày mai là quay về với thực tại rồi,” tôi nói khẽ, vẻ rầu rĩ.

Christian thở dài, đưa tay lên vuốt tóc. “An ninh sẽ được siết chặt…” Tôi đặt tay lên môi anh. Không muốn phải nghe bài thuyết giảng đó nữa.

“Em hiểu rồi. Em sẽ ngoan mà. Hứa đấy.” Bỗng nhiên nhớ ra... tôi xoay người, nhỏm dậy tì lên khuỷu tay để nhìn anh cho rõ. “Sao anh quát Sawyer thế?”

Anh khựng người ngay tức thì. *Ôi khỉ thật.*

“Vì chúng ta bị theo dõi.”

“Đâu phải lỗi của Sawyer.”

Anh nhìn tôi chăm chăm. “Bọn họ đáng lẽ không bao giờ đẩy em vào tình huống như thế. Họ phải hiểu chứ.”

Tôi đỏ mặt vì áy náy, lại gối lên ngực anh. Lỗi tại tôi. Tôi đã muốn thoát ra khỏi họ.

“Đó không phải…”

“Đủ rồi!” Christian bỗng nhiên quát cộc lốc. “Chuyện này không cần tranh cãi, Anastasia. Việc đương nhiên phải thế, và họ sẽ không được để nó xảy ra nữa.”

Anastasia! Tôi lại là Anastasia khi bị trách mắng y như hồi ở nhà với mẹ.

“Được ạ,” tôi đáp nhỏ nhẹ để xoa dịu anh. Tôi không muốn cãi vã. “Ryan có đuổi kịp cô ả lái Dodge không?”

“Không. Và anh không tin đó là phụ nữ.”

“Thế ư?” Tôi lại ngước lên.

“Sawyer thấy người đó buộc tóc phía sau, nhưng chỉ là thoáng nhìn. Anh ta cho rằng đó là phụ nữ. Và giờ, theo như em vừa nhận diện được gã khốn đó, rất có thể chính là gã. Gã đã đổi kiểu tóc để trông giống thế.” Giọng Christian chất đầy nỗi căm phẫn.

Tôi không biết giải thích ý nghĩa của thông tin này ra sao. Christian vuốt dọc tấm lưng trần của tôi, làm tôi xao nhãng.

“Nếu có chuyện gì xảy ra với em...” Anh khẽ nói, mắt nhìn lo âu.

“Em biết,” tôi thì thầm. “Em cũng có cảm giác như thế với anh.” Tôi rùng mình với ý nghĩ ấy.

“Đi nào. Em đang lạnh rồi,” anh đứng dậy. “Lên giường thôi. Chúng ta có thể làm bù cấp độ ba ở đó.” Anh tủm tỉm cười ẩn ý, ôi anh chàng Đa Sắc Thái của tôi – luôn mạnh mẽ, nam tính, vừa cuồng nhiệt lại dễ giận dữ, lo âu, và vô cùng quyến rũ. Tôi nắm tay anh, không mảnh vải che thân, cứ thế bước

theo anh băng qua phòng sinh hoạt chung vào phòng ngủ.

SÁNG HÔM SAU, khi chúng tôi dừng xe bên ngoài Nhà xuất bản Seattle Independent, anh siết chặt tay tôi. Trông anh ra dáng một giám đốc điều hành quyền thế trong bộ com-lê màu xanh dương đậm, cà vạt cùng màu, tôi ngắm anh và mỉm cười. Kể từ buổi đi xem ba-lê ở Monte Carlo, hôm nay anh mới ăn mặc trang trọng thế.

"Em vẫn biết mình không cần phải làm việc này mà?" Christian nói nhỏ. Tôi định liều lĩnh trừng mắt với anh.

"Em biết," tôi nói thật khẽ, không muốn Sawyer và Ryan ngồi ghế trước xe Audi nghe thấy. Anh nhăn mặt còn tôi thì mỉm cười.

"Nhưng em muốn thế," tôi nói tiếp. "Anh biết rồi còn gì." Tôi rướn người hôn anh. Anh chưa hết cau có. "Có chuyện gì à?"

Anh ngập ngừng liếc mắt về phía Ryan khi Sawyer bước xuống xe. "Anh sẽ không được một mình chiếm hữu em nữa."

Tôi với tay vuốt má anh. "Em cũng vậy." Tôi hôn anh. "Kì trăng mật thật tuyệt vời. Cảm ơn anh."

"Đi làm nhé, bà Grey."

"Anh cũng đi nhé, ngài Grey."

Sawyer mở cửa xe. Tôi siết chặt tay Christian một lần nữa trước khi bước xuống vỉa hè. Khi tiến về phía tòa nhà, tôi giơ tay khẽ vẫy anh. Sawyer giữ cửa cho tôi bước vào.

"Chào, Ana." Claire tươi cười sau bàn lễ tân.

"Chào, chị Claire." Tôi cười đáp lại.

"Trông em tuyệt lắm. Trăng mật thú vị chứ?"

"Tuyệt cú mèo, cảm ơn chị. Mọi việc ở nhà thế nào?"

"Ông già Roach vẫn vậy thôi, nhưng an ninh đã được tăng cường, phòng máy chủ được rà soát kĩ lắm. Rồi Hannah sẽ nói em nghe."

Chắc chắn thế rồi. Tôi chào Claire bằng nụ cười thân thiện rồi đi về phía phòng làm việc của mình.

Hannah là trợ lý của tôi. Chị cao gầy. Có những thời điểm chị làm việc không ngơi nghỉ đến tôi cũng phải thấy hơi đáng sợ. Nhưng chị đối với tôi rất tử tế, mặc dù lớn hơn tôi hai tuổi. Chị đã để tách cà phê latte chờ sẵn – đây là món cà phê duy nhất tôi để chị lấy giúp.

"Chào chị, Hannah," tôi hồ hởi chào.

"Chào Ana, tuần trăng mật thế nào?"

“Tuyệt ngoài sức tưởng tượng. Đây, tặng chị.” Tôi đặt một lọ những hoa nhỏ lên bàn chị ấy, Hannah vỗ tay thích thú.

“Ôi, cảm ơn cô!” Chị ấy rất phấn khởi. “Thư khẩn của cô ở trên bàn, Roach muốn gặp cô lúc mười giờ. Những gì cần báo cáo bây giờ chỉ có thế.”

“Tốt lắm. Cảm ơn chị. Và cảm ơn cả tách cà phê nữa.” Bước vào phòng làm việc, tôi đặt cặp lên bàn và trợn mắt nhìn một chồng thư ngất ngưởng đang chờ. Tôi có nhiều việc phải làm đây.

Lúc mười giờ kém, có tiếng gõ cửa ngập ngừng.

“Mời vào.”

Elizabeth đang ngó nghiêng ngoài cửa. “Chào, Ana. Tôi chỉ định ghé vào chào mừng cô đã về.”

“Này. Tôi phải thú thật rằng, khi ngó qua cả đống thư từ này, tôi ước gì mình được quay lại miền Nam nước Pháp ngay.”

Elizabeth bật cười, nhưng tiếng cười gượng gạo, đứt quãng, tôi bèn nghiêng đầu một bên và nhìn thẳng vào cô ta như cái cách Christian vẫn làm với tôi.

“Rất vui khi cô trở về an toàn,” cô ta nói. “Tôi sẽ gặp cô vài phút nữa lúc họp với Roach.”

“Đồng ý,” tôi khẽ đáp. Cô ta bước ra và đóng cửa. Tôi nhíu mày nhìn theo cánh cửa khép chặt. *Đã có chuyện gì thế?* Tôi tạm gạt nó đi. Hòm thư điện tử của tôi kêu ping – có tin nhắn của Christian.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Người vợ sai quấy

Ngày: 22 tháng 8 năm 2011 09:56

Tới: Anastasia Steele

Gửi vợ,

Anh đã gửi bức thư bên dưới và bị từ chối gửi.

Đó là vì em chưa chịu đổi tên.

Có chuyện gì muốn nói với anh hả?

Christian Grey

CEO, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Đính kèm:

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Bong Bóng

Ngày: 22 tháng 8 năm 2011 09:32

Tới: Anastasia Grey

Gửi bà Grey

Tình yêu bao trùm mọi cấp độ khi bên em.

Chúc ngày làm việc đầu tiên tốt lành.

Nhớ da diết bong bóng của chúng ta.

X

Christian Grey

CEO-Trở Về Với Hiện Thực, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Chết thật. Tôi viết thư trả lời ngay lập tức.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đừng Làm Bong Bóng Vỡ

Ngày: 22 tháng 8 năm 2011 09:58

Tới: Christian Grey

Gửi chồng yêu,

Em luôn sẵn sàng với mọi cấp độ yêu cùng anh, ngài Grey.

Em muốn giữ tên mình ở chỗ làm.

Em sẽ giải thích vào tối nay.

Em sắp có cuộc họp bây giờ.

Cũng nhớ bong bóng của bọn mình lắm lắm...

Tái bút: Cứ tưởng anh sẽ gọi điện cho em chứ?

Anastasia Steele

Biên tập viên, SIP[29]

Sắp có cãi vã rồi đây. Tôi linh tính thế. Thở dài thườn thượt, tôi sắp xếp tài liệu cho cuộc họp.

CUỘC HỌP KÉO DÀI hai giờ đồng hồ. Các biên tập viên đều có mặt, cả Roach và Elizabeth. Chúng tôi thảo luận về nhân sự, chiến lược, thị trường, an ninh, kế hoạch cuối năm. Cuộc họp càng trôi qua, sự khó chịu trong tôi càng tăng dần. Sự thay đổi trong cách đối xử của các đồng nghiệp với tôi khá tinh tế – trước khi tôi đi nghỉ trăng mật đâu có kiểu giữ khoảng cách và khách sáo thế này. Và Courtney, trưởng bộ phận sách phi hư cấu, công khai tỏ thái độ thù hằn. Có thể chỉ do tôi đang nhiễm chứng hoang tưởng, nhưng điều này lý giải phần nào thái độ chào đón kì quặc của Elizabeth sáng nay.

Tâm trí tôi trôi dạt tới chỗ du thuyền, rồi phòng giải trí, cả lúc chiếc R8 lao vun vút để thoát khỏi sự đeo bám của chiếc xe Dodge bí ẩn trên đường cao tốc số 5. Có lẽ Christian nói đúng... có lẽ tôi không thể đi làm được nữa. Ý nghĩ này khiến tôi sầu muộn – công việc này là thứ tôi từng mong muốn được làm. Nếu không làm việc này, thì tôi sẽ làm gì? Trên đường về phòng làm việc, tôi cố xua đi những ý nghĩ u ám.

Khi ngồi vào bàn, tôi vội vã kiểm tra hòm thư. Không có tin của Christian. Tôi kiểm tra điện thoại... Vẫn không có gì. Tốt rồi. Chí ít không có gì phản ứng bất lợi nào đáp lại bức thư tôi gửi đi. Có thể chúng tôi sẽ tranh luận vào tối nay theo gợi ý của tôi. Tôi cũng thấy chuyện này khó mà xảy ra, nhưng đành mặc kệ cảm giác khó chịu ấy vậy. Tôi mở bản kế hoạch kinh doanh được giao trong cuộc họp.

THEO THÔNG LỆ VÀO MỖI THỨ HAI, Hannah vào phòng tôi mang theo bữa trưa đầy sụ nhờ công của bà Jones, rồi hai chúng tôi cùng ngồi ăn, thảo luận về những mục tiêu cần đạt được trong tuần. Chị ấy còn cập nhật cho tôi những câu chuyện ngồi lê đôi mách ở văn phòng nữa, mà tôi đi vắng những ba tuần lễ thì hẳn bị lạc hậu lắm rồi. Khi chúng tôi đang nói chuyện rôm rả thì có tiếng gõ cửa.

"Mời vào."

Roach mở cửa phòng, đứng bên cạnh ông là Christian. Tôi điếng người trong giây lát. Christian chiếu vào tôi ánh nhìn sáng rực, rồi đĩnh đạc bước vào, mỉm cười lịch sự với Hannah.

"Xin chào, chắc cô là Hannah. Tôi là Christian Grey," anh nói. Hannah luống cuống đứng dậy và chìa tay ra.

"Chào ngài Grey. R…rất vui được gặp ngài," chị ta lắp ba lắp bắp khi hai người bắt tay. "Tôi mời ông một tách cà phê nhé?"

"Cảm ơn cô," anh nhiệt tình nhận lời. Hannah bối rối liếc vội sang tôi rồi hấp tấp lao ra khỏi phòng bước qua mặt Roach, ông ấy đang đứng ngây người y như tôi ở cửa phòng.

"Nếu ông không phiền, Roach, tôi có đôi lời cần nói với cô Steele." Christian nhấn mạnh tiếng *cô* đầy ý mỉa mai.

Chết tiệt... đấy là lý do anh đến tận đây.

"Dĩ nhiên rồi, ngài Grey. Thế nhé Ana," Roach khẽ chào rồi đóng cửa đi ra. Tôi đã phục hồi khả năng nói.

"Ngài Grey, rất vui được gặp ngài." Tôi mỉm cười, quá mức duyên dáng.

"Cô Steele, tôi ngồi được không?"

“Công ty của ngài mà.” Tôi chỉ chiếc ghế Hannah vừa đứng dậy.

“Đúng thế.” Anh nở nụ cười lạnh lùng, ánh mắt không vui. Giọng nói không mạch lạc. Anh đang căng thẳng và giận dữ – tôi có thể cảm nhận được điều đó trong bầu không khí quanh mình. *Khỉ thật*. Lòng tôi sắt lại.

“Phòng làm việc của em nhỏ nhỉ,” anh nhận xét khi ngồi đối diện bàn tôi.

“Nó vừa với em.”

Anh nhìn tôi hờ hững, nhưng tôi biết thực ra anh đang giận. Tôi hít một hơi thật sâu. Chuyện này sẽ chẳng vui vẻ gì.

“Vậy em có thể giúp gì anh, Christian?”

“Anh chỉ đi kiểm tra tài sản của mình.”

“Tài sản của anh ư? Tất cả hả?”

“Tất cả. Một vài thứ cần được dán lại mác.”

“Dán lại mác là sao? Bằng cách nào?”

“Anh nghĩ em hiểu.” Giọng anh pha chút đe dọa.

“Xin anh – đừng bảo rằng anh bỏ dở một ngày làm việc sau khi đi vắng ba tuần lễ chỉ để tới đây và cãi vã với em về chuyện tên họ.” *Em không phải món đồ sở hữu!*

Anh xoay người, bắt chéo chân. “Không hẳn là cãi cọ. Không đâu.”

“Christian, em đang làm việc.”

“Xem chừng em đang buôn chuyện với trợ lý về anh.”

Má tôi đỏ ửng. “Bọn em đang duyệt qua kế hoạch công việc,” tôi nhấm nhẳng. “Và anh chưa trả lời câu hỏi của em.”

Có tiếng gõ cửa. “Mời vào!” Tôi quát, hơi lớn tiếng.

Hannah mở cửa và mang vào một chiếc khay nhỏ. Bình sữa nhỏ, bát đường, cà phê pha trong phin – chị ấy đã chuẩn bị hết sức chu đáo. Chị đặt khay trên bàn tôi.

“Cảm ơn chị, Hannah,” tôi nói nhẹ, ngại ngùng vì vừa quát hơi to.

“Ngài có cần gì thêm không, ngài Grey?” chị ấy hỏi mà giọng run rẩy. Tôi những muốn trừng mắt với chị ta.

“Không, cảm ơn cô. Thế thôi.” Anh nở nụ cười tươi rói, gợi cảm kinh hồn. Cô nàng đỏ mặt rồi điệu đàng đi ra. Christian chuyển sự chú ý về phía tôi.

“Nào, cô Steele, chúng ta nói đến đâu rồi?”

“Anh đột ngột làm gián đoạn ngày làm việc của em để cãi cọ về chuyện cái tên.”

Christian chớp mắt một cái – ngỡ ngàng, tôi đoán thế, vì giọng điệu dữ dằn của tôi. Ngón tay thon dài khéo léo nhặt một xơ vải vô hình trên đầu gối. Nó làm phân tán tư tưởng tôi. Anh làm thế là có chủ ý. Tôi nheo mắt nhìn anh.

“Anh thích có những chuyến ghé thăm bất thình lình. Để cấp dưới làm đúng phận sự, còn vợ thì ở đúng chỗ của mình. Em hiểu đấy.” Anh nhún vai, môi mím lại hách dịch.

Vợ ở đúng chỗ của mình ư? “Em không biết anh lại dư thời gian thế,” tôi bật lại.

Mắt anh lạnh băng. “Sao em không muốn đổi tên khi đi làm?” Anh hỏi, giọng nói đều đều toát lên vẻ đáng sợ.

“Christian, ta có phải tranh luận chuyện đó ngay không?”

“Anh tới đây rồi. Chẳng có lý do gì lại không nói luôn cả.”

“Em còn cả tấn công việc phải làm, vì đi vắng suốt ba tuần liền.”

Đôi mắt anh lãnh đạm, dửng dưng – thậm chí xa cách. Tôi tự hỏi sao anh có thể lạnh lùng thế sau những gì của đêm qua, sau ba tuần lễ ấy. *Chết thật*. Hẳn anh giận lắm – rất tức giận. Khi nào anh mới học được cách không phản ứng thái quá cơ chứ?

“Em xấu hổ vì anh à?” Anh hỏi, giọng cố ra vẻ dịu dàng.

“Không đâu! Christian, dĩ nhiên không hề.” Tôi cau có. “Là tại em – không phải do anh.” Ái chà, đôi khi phát bực lên với anh. Anh chàng tự cao tự đại hống hách ngớ ngẩn.

“Sao lại không phải do anh?” Anh nghiêng đầu, chân thành muốn biết, khi anh nhìn tôi bằng đôi mắt mở lớn, có chút gì đó trong anh thoáng lướt qua, tôi nhận ra rằng anh đang đau đớn. *Ôi trời*. Tôi đã làm tổn thương anh. Ôi không... Tôi không bao giờ muốn làm tổn thương anh cả. Tôi phải giải thích những lý do khiến tôi có quyết định ấy mới được.

“Christian, khi em nhận công việc này, em chỉ vừa mới quen anh,” tôi nói thong thả, cố tìm lời lẽ thích hợp. “Em không biết anh sắp mua cả công ty này...”

Tôi phải kể những gì trong cuộc nói chuyện chớp nhoáng này đây? Anh là một cỗ máy ưa kiểm soát, đã vậy lại có khuynh hướng dễ cáu giận, và được buông lỏng để tự do hành động vì lẽ anh quá giàu có. Tôi hiểu anh muốn tôi được an toàn, nhưng chính việc anh sở hữu nhà xuất bản đã gây ra những rắc rối chủ yếu ở đây. Nếu anh không can thiệp, tôi có thể tiếp tục làm như bình thường và không phải đối diện với những bất bình hay những lời xì xào bàn tán lên án của đồng nghiệp. Tôi tựa đầu trên hai bàn tay để tránh không phải nhìn thẳng vào mắt anh.

“Sao chuyện đó lại quan trọng với anh vậy?” Tôi hỏi, không còn giữ được thái độ cáu kỉnh ban nãy nữa. Tôi ngước nhìn ánh mắt dửng dưng của anh, đôi mắt sáng long lanh, vô cảm, cảm giác tổn thương

vừa nãy giờ đã được che giấu. Nhưng khi vừa nêu câu hỏi, sâu thẳm trong tôi đã biết câu trả lời.

"Anh muốn mọi người đều biết em là của anh."

"Em là của anh mà – nhìn đây." Tôi giơ bàn tay trái lên với chiếc nhẫn cưới trên tay.

"Thế vẫn chưa đủ."

"Chưa đủ chứng tỏ em đã cưới anh ư?" Tôi hạ thấp giọng chỉ như tiếng thì thầm.

Anh chớp mắt, bắt gặp nỗi sợ hãi trên nét mặt tôi. Bỏ chỗ làm này thì tôi sẽ đi đâu? Tôi sẽ làm việc gì khác đây?

"Ý anh không phải thế," anh cáu kỉnh đáp, đưa tay vuốt mái tóc đã quá dài, khiến nó lòa xòa xuống trán.

"Vậy ý anh *là* gì?"

Anh nuốt khan. "Anh muốn thế giới của em bắt đầu và kết thúc cùng anh," anh đáp, nét mặt rất chân thành. Lời giải thích đánh gục tôi. Cảm giác tựa như vừa bị anh thụi một cú đánh thẳng vào giữa bụng, ngã lăn quay và đau đớn. Tôi tưởng tượng ngay tới hình ảnh một cậu bé nhỏ con, tóc hung, mắt xám, ăn mặc lôi thôi, nhếch nhách.

"Đúng thế," tôi thẳng thừng thừa nhận, vì đó là sự thực. "Em chỉ đang cố tạo dựng sự nghiệp, và em không muốn lợi dụng tên họ của anh. Em phải làm được *cái gì đó*, Christian. Em không thể bị cầm tù ở Escala hay trong ngôi nhà mới mà không làm gì. Em sẽ phát điên mất. Em sẽ chết ngạt mất. Em vẫn đi làm, và thích thú với công việc. Đây là công việc em mơ ước, là tất cả những gì em mong muốn làm. Nhưng đi làm không có nghĩa rằng em bớt yêu anh hơn. Anh là cả thế giới của em." Giọng tôi vỡ òa, nước mắt dâng lên mí, chực trào ra. Tôi không được khóc, không phải ở đây. Tôi nhắc đi nhắc lại nó trong đầu. *Mình không được khóc. Mình không được khóc.*

Anh nhìn tôi, không nói gì. Rồi vẻ tư lự lướt qua mặt anh như thể anh đang cân nhắc những điều tôi vừa nói.

"Anh làm em ngột ngạt ư?" Giọng nói buồn bã, lặp lại của một câu trước kia anh từng hỏi tôi.

"Không... đúng thế... không." Đây là cuộc nói chuyện khiến tôi điên tiết – tôi không muốn đối thoại kiểu này bây giờ, ở đây. Tôi nhắm mắt, tay bóp trán, cố tìm cách hiểu vì sao chúng tôi sa vào chuyện này.

"Nghe em này, chúng ta đang nói về chuyện tên họ của em. Em muốn giữ lại họ của mình ở đây vì em muốn giữ một khoảng cách giữa anh và em... chỉ ở đây thôi, chỉ có vậy. Anh biết mọi người nghĩ em có công việc này là nhờ anh, khi mà thực tế thì..." Tôi ngừng lại khi thấy anh nhướng mắt. *Ôi không... là nhờ anh ấy sao?*

"Em có muốn biết tại sao em có công việc này không, Anastasia?"

Anastasia? Chết tiệt. "Sao? Ý anh là gì?"

Anh cựa người cứng đơ trên ghế như thể toàn thân bọc thép. Tôi có muốn biết không ư?

"Ban điều hành ở đây giao em công việc của Hyde để giữ chỗ. Bọn họ không muốn phải chi tiền thuê mới một quản lý cấp cao khi công ty đang trong giai đoạn sang nhượng. Họ chưa biết ông chủ mới định làm gì khi chính thức sở hữu công ty, và rất thông minh, họ không muốn mất một khoản phí tổn đắt đỏ. Thế là họ để em trông nom công việc của Hyde cho tới khi ông chủ mới," anh dừng lại, miệng nhếch lên cười mỉa mai, "cụ thể là anh, chính thức tiếp quản."

Ôi chết tiệt! "Anh nói sao cơ?" Vậy ra là vì anh. *Trời!* Đáng sợ.

Anh mỉm cười, lắc đầu khi thấy tôi hốt hoảng. "Bình tĩnh. Em đã chứng tỏ mình vượt qua thử thách này. Em làm rất tốt." Giọng anh loáng thoáng xen chút tự hào, mỗi thế thôi đã suýt khiến tôi bị khuất phục.

"Ồ," tôi lắp bắp, quay cuồng trước tin này. Tôi ngồi ngay đơ trên ghế, miệng há hốc, và sững sờ nhìn anh. Anh lại cựa mình.

"Anh không hề muốn làm em tù túng, Ana. Không muốn nhốt em trong cái lồng mạ vàng. À thì..." Anh dừng lại, nét mặt sạm đi. "À thì, lý trí trong anh không cho phép." Anh đưa tay vuốt cằm, vẻ mặt trầm tư như thể đang toan tính dự định nào đấy.

Ơ, anh sẽ định làm gì đây? Anh bất ngờ nhìn lên như thể vừa trải qua khoảnh khắc a-nghĩ-ra-rồi. "Một trong những lý do anh tới đây – ngoài việc xử lý cô vợ sai quấy của mình," anh nói, mắt nheo lại, "còn là để bàn bạc xem anh sắp làm gì với nơi này."

Cô vợ sai quấy! Em đâu có sai trái gì, và em càng không phải là tài sản sở hữu! Tôi lại trừng mắt nhìn anh, cơn chực khóc trùng xuống.

"Vậy dự định của anh là gì?" Tôi nghiêng đầu một bên, nhại lại động tác của anh, không kìm được vẻ châm chọc trong giọng nói. Môi anh khẽ nhếch cười. Whoa – lại thay đổi tâm trạng ngay rồi! Tôi làm thế nào mới theo kịp Quý ngài Sớm-Nắng-Chiều-Mưa đây?

"Anh sắp đổi tên công ty – thành Nhà xuất bản Grey."

Trời đất quỷ thần ơi!

"Và trong khoảng thời gian một năm, nó sẽ là của em."

Tôi lại há hốc miệng, càng sững sờ hơn.

"Đây là quà cưới tặng em."

Miệng tôi khép vào rồi lại mở ra, cố chắp nối mọi việc – nhưng đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì.

"Vậy, anh có cần đổi tên thành Nhà xuất bản Steele không?"

Anh hoàn toàn nghiêm túc. Ôi trời.

"Christian," tôi lí nhí khi cuối cùng tâm trí tôi đã bắt được nhịp với ngôn ngữ. "Anh đã tặng em đồng

hồ rồi... Em đâu biết điều hành cả một công ty."

Anh nghiêng đầu một bên, cau mày nhìn tôi chê trách. "Anh tự quản lý công ty của mình từ khi hai mươi mốt tuổi."

"Nhưng anh là... anh. Cỗ máy kiểm soát và giỏi giang phi thường. Haiz, Christian, anh học chuyên ngành kinh tế ở Harvard trước khi tự nghỉ học. Chí ít anh cũng có hiểu biết về công việc rồi. Còn em thì bán sơn và dây buộc trong ba năm ở một chỗ làm bán thời gian, thế đấy. Em chưa có nhiều kinh nghiệm trong cuộc sống, và hầu như em chẳng biết gì hết!" Tôi càng nói càng cao giọng cho tới khi kết thúc bài đả kích của mình.

"Em là người hiểu biết nhất mà anh biết," anh sốt sắng phản bác. "Em yêu thích những cuốn sách hay. Em còn không bỏ mặc công việc khi chúng ta đang nghỉ trăng mật. Em đã đọc được mấy bản thảo rồi? Bốn à?"

"Năm," tôi nhỏ nhẹ.

"Và em đã viết chi chít nhận xét về tất cả những bản thảo đó. Em là một phụ nữ rất thông minh, Anastasia. Anh chắc chắn em sẽ xoay xở được."

"Anh đang say đấy à?"

"Say mê em," anh khẽ đáp.

Tôi cười mát, đấy là biểu cảm duy nhất tôi kiểm soát được. Anh nheo mắt nhìn.

"Anh sẽ thành trò cười cho thiên hạ mất. Ai lại đi mua nguyên cả một công ty cho cô vợ, trong khi nàng mới đi làm chính thức được vài tháng sau khi tốt nghiệp."

"Em nghĩ anh lại để tâm mấy thứ vớ vẩn thiên hạ nghĩ ư? Hơn nữa, em có phải tự gánh vác một mình đâu."

Tôi lại trố mắt nhìn anh. Lần này thì anh thực sự mất trí rồi. "Christian, em..." Tôi đưa tay lên vò đầu bứt trán – tôi bị đẩy vào một trải nghiệm cảm xúc thật nhọc nhằn. *Anh ấy điên mất rồi?* Và từ góc nào đó đen tối và sâu thẳm trong tôi đột nhiên nảy ra nhu cầu không chính đáng là phải bật cười. Khi tôi ngước nhìn anh, mắt anh mở thật lớn.

"Có chuyện gì buồn cười à, cô Steele?"

"Vâng. Tại anh."

Mắt anh trợn tròn, vừa bất ngờ vừa thích thú. "Thấy chồng mình buồn cười ư? Không được phép thế. Mà em sẽ phải cư xử cho phải phép đấy nhé."

Mắt anh tối thẫm lại... cái vẻ rất riêng. Ôi không – tôi hiểu ánh mắt ấy. Rất quyến rũ, gợi tình và đầy ham muốn... Không, không, không! Không phải ở đây.

"Đừng nghĩ tới chuyện đó," tôi cảnh cáo, giọng rất hốt hoảng.

“Nghĩ gì hả Anastasia?”

“Em biết kiểu nhìn của anh rồi. Chúng ta đang ở chỗ làm.”

Anh nhoài người về phía trước, mắt đóng đinh vào tôi, màu xám rực sáng và khao khát. *Chết mất!* Tôi tự động nuốt khan.

“Chúng ta đang ở trong một văn phòng nhỏ, tường cách âm khá tốt và cửa thì có khóa,” anh thản nhiên đáp.

“Phi đạo đức trắng trợn.” Tôi thận trọng dằn từng tiếng.

“Với chồng mình thì đâu có sao.”

“Với sếp của sếp của sếp em,” tôi nguýt dài.

“Em là vợ anh cơ mà.”

“Christian, không được. Em nói nghiêm túc đấy. Anh có thể yêu em theo kiểu bảy sắc tình ngày chủ nhật[30] vào tối nay. Nhưng bây giờ và ở đây thì không được!”

Anh chớp chớp mắt, rồi lại nheo mắt nhìn. Và đột nhiên anh cười thành tiếng.

“Bảy sắc tình ngày chủ nhật hả?” Anh nhướng mày, thích thú. “Anh có thể để dành em đến lúc đó vậy, cô Steele.”

“Ôi, bỏ cái kiểu cô Steele đi!” Tôi cáu và đập thụp xuống bàn, cả hai tôi cùng giật mình. “Thôi được rồi, Christian. Nếu chuyện này quan trọng với anh đến thế thì em sẽ đổi tên vậy!”

Đôi môi khẽ hé mở, anh hít thở thật sâu. Thế rồi anh cười rạng rỡ, rất vui sướng. *Wow...*

“Hay lắm.” Anh vỗ tay, rồi đột ngột đứng phắt dậy.

Gì nữa?

“Nhiệm vụ đã hoàn thành. Giờ, anh còn nhiều việc phải làm. Đành xin phép em vậy, bà Grey.”

Á à – anh chàng này khùng thật! “Nhưng...”

“Nhưng sao, bà Grey?”

Lòng tôi trùng xuống. “Cứ về đi.”

“Anh định thế. Hẹn gặp em tối nay. Anh nóng lòng với bảy sắc tình ngày chủ nhật.”

Tôi quạu cọ.

“À, anh sắp có rất nhiều bữa chiêu đãi đối tác kinh doanh, và anh mong em sẽ đến dự cùng anh.”

Tôi nhìn anh trân trân. *Anh cứ thế mà về ư?*

“Anh sẽ bảo Andrea gọi cho Hannah để xếp lịch trong thời gian biểu của em. Có vài người em cần gặp mặt. Em nên để Hannah điều phối kế hoạch công việc của em ngay từ giờ đi.”

“Được ạ,” tôi khẽ đáp, hoàn toàn sửng sốt, hoang mang và choáng váng.

Anh nhoài người qua bàn. *Gì nữa đây?* Tôi bị cuốn theo cái nhìn thôi miên của anh.

“Anh thích hợp tác làm ăn với em, bà Grey.” Trong khi tôi ngồi tê liệt, anh cúi xuống, đặt lên môi tôi nụ hôn thật dịu dàng êm ái. “Hẹn sau nhé, em yêu,” anh khẽ nhắn nhủ, rồi đứng phắt dậy, nháy mắt với tôi, và bỏ đi.

Tôi gục đầu xuống bàn, cảm giác như vừa bị đoàn tàu hỏa chèn qua – đoàn tàu ấy là người chồng yêu dấu của tôi. Anh ấy hẳn là người trái khoáy, phiền nhiễu và dễ gây bực mình nhất quả đất. Tôi ngồi dậy và dụi mắt lia lịa. *Tôi vừa đồng ý cái quái gì nhỉ?* Được rồi, Ana Grey điều hành Nhà xuất bản Seattle Independent – à, ý tôi là Nhà xuất bản Grey. Anh chàng mất trí thật rồi. Có tiếng gõ cửa, Hannah ló đầu vào.

“Cô ổn chứ?” chị ấy hỏi.

Tôi cứ gây ra nhìn chị. Chị ta cau mày.

“Tôi hiểu cô không thích tôi hỏi – nhưng tôi pha cho cô tách trà nhé?”

Tôi gật đầu.

“Tôi mang lên ngay, Ana.”

Tôi ngẩn người nhìn màn hình máy tính, vẫn choáng váng. Làm thế nào để khiến anh hiểu nhỉ? À, gửi email!

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: KHÔNG PHẢI TÀI SẢN SỞ HỮU

Ngày: 22 tháng 8 năm 2011 14:23

Tới: Christian Grey

Gửi ngài Grey

Lần sau đến gặp em, ngài hãy xếp lịch hẹn, để em chí ít cũng đề phòng trước cơn cuồng nộ độc đoán hống hách tuổi vị thành niên của ngài.

Vợ của ngài,

Anastasia Grey <--------- Xin lưu ý cái tên.

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Bảy Sắc Tình Ngày Chủ Nhật

Ngày: 22 tháng 8 năm 2011 14:34

Tới: Anastasia Steele

Gửi bà Grey Yêu dấu Của Tôi (nhấn mạnh Của Tôi)

Biết nói gì để biện hộ đây? Anh ở gần kề thôi mà.

Và, em không phải một tài sản sở hữu, em là vợ yêu của anh.

Bao giờ cũng thế, em khiến anh rất vui.

Christian Grey

CEO Kiêm Bạo Chúa Hách Dịch, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Anh ấy cố tếu táo, nhưng tôi không có tâm trạng nào cười đùa được. Tôi hít một hơi sâu rồi trở lại với đám thư từ.

CHRISTIAN IM LẶNG KHI tôi leo lên xe chiều tối hôm ấy.

"Chào anh," tôi lí nhí.

"Chào em," anh dè dặt đáp – mà đúng là anh nên thế.

"Có phá rối công việc của ai khác hôm nay không?" Tôi hỏi quá mức duyên dáng.

Khuôn mặt anh thoáng phớt một nụ cười. "Mỗi Flynn."

Ôi.

"Lần tới gặp ông ấy, em sẽ cho anh xem cả một danh sách các chủ đề em muốn khai thác," tôi nguýt dài.

"Em có vẻ bực bội thế, bà Grey."

Tôi nhìn chăm chăm vào lưng Ryan và đỉnh đầu Sawyer ngồi phía trước tôi. Christian nhích người ra cạnh tôi.

"Này," anh dịu dàng gọi khẽ, nắm lấy tay tôi. Suốt cả buổi chiều, đáng lẽ phải tập trung vào làm việc thì tôi lại mải mê nghĩ xem sẽ nói gì với anh. Nhưng cứ mỗi giờ trôi qua tôi lại càng tức giận. Tôi chán ngấy cái kiểu ứng xử trẻ con, huỵch toẹt, bất chấp và vô lý của anh rồi. Tôi vùng vằng gạt tay anh ra – điệu bộ cũng bất chấp như trẻ con.

"Em giận anh à?" anh khẽ hỏi.

“Vâng,” tôi rít lên. Tôi hằm hằm khoanh tay trước ngực phòng vệ, mắt nhìn ra cửa sổ. Anh nhích lại gần tôi hơn, nhưng tôi sẽ không chịu nhìn anh đâu. Không hiểu sao tôi lại giận anh thế - nhưng rõ ràng là tôi đang rất bực. Thực sự cáu điên lên được.

Ngay khi xe dừng lại bên ngoài Escala, tôi mặc kệ nghi thức, tay xách cặp nhảy ra khỏi xe. Tôi dậm chân đi vào tòa nhà, không thèm ngoái lại xem ai đang đi theo. Ryan hấp tấp lao vào sảnh ngay lưng tôi, rồi nhào về phía thang máy nhấn nút gọi.

“Gì thế?” Tôi quát lên khi anh ta đứng sát sạt. Anh ta đỏ bừng má.

“Xin lỗi, thưa bà,” anh ta lí nhí.

Christian bước tới, đứng cạnh tôi cùng chờ thang máy, còn Ryan lui ra sau.

“Thế ra em không chỉ giận với mỗi mình anh à?” Christian hỏi, vẻ tỉnh khô. Tôi ngó sang thấy mặt anh thoáng cười.

“Anh đang cười nhạo em à?” Tôi nheo mắt.

“Nào dám,” giơ tay ra đỡ như thể tôi đang chĩa súng ra doạ. Anh đang mặc bộ vét xanh dương đậm, trông rất bảnh bao và sáng sủa với mái tóc bồng bềnh gợi cảm cùng vẻ mặt ngây thơ.

“Anh phải cắt tóc đi,” tôi làu bàu. Quay ngoắt người, tôi bước vào thang máy.

“Thế à?” anh đáp, tay vuốt ngược tóc trên trán, bước theo tôi.

“Vâng.” Tôi nhập mã số căn hộ vào bảng phím.

“Em chịu nói chuyện với anh rồi à?”

“Thì thế.”

“Chính xác thì em giận chuyện gì? Anh cần có chỉ dẫn chứ,” anh thận trọng hỏi.

Tôi ngoảnh lại nhìn anh ngạc nhiên.

“Anh thực sự không biết à? Hiển nhiên với một người thông minh như anh hẳn cũng biết sơ qua rồi chứ? Không tin là anh chậm hiểu thế.”

Anh hốt hoảng giật lùi một bước. “Em giận lắm rồi. Anh tưởng chúng ta đã giải quyết mọi chuyện trong phòng làm việc của em rồi chứ,” anh lúng túng hỏi.

“Christian, em chỉ chấp nhận có điều kiện những đòi hỏi vô lý của anh. Thế thôi.”

Cửa thang máy mở, tôi lao ngay ra. Taylor đang đứng ở sảnh ngoài. Ông vội lùi lại và im lặng khi tôi phóng vọt qua ông.

“Chào anh, Taylor,” tôi khẽ chào.

“Bà Grey,” ông đáp lại.

Quẳng cặp ngoài sảnh, tôi đi vào phòng sinh hoạt chung. Bà Jones đang đứng cạnh bếp.

“Xin chào, cô Grey.”

“Chào bà Jones,” tôi khẽ giọng chào lại, bước thẳng tới chỗ tủ lạnh và lôi ra một chai vang trắng. Christian đi theo vào bếp, không rời mắt khỏi tôi khi tôi với chiếc ly từ tủ chạn. Anh cởi áo vest rồi hờ hững vắt nó trên mặt bar.

“Anh có muốn uống gì không?” Tôi hỏi với vẻ cực kỳ duyên dáng.

“Không, cảm ơn,” anh đáp, mắt vẫn dính vào tôi, tôi hiểu ra anh đang hoàn toàn bất lực. Anh không biết phải làm gì với tôi. Đúng là một việc dở khóc dở cười. *Ôi, quỷ tha ma bắt anh đi!* Suốt từ cuộc gặp gỡ ban chiều, tôi cứ khó chịu vì thấy bản thân thật đáng thương. Anh chậm rãi tháo cà vạt, rồi thong thả cởi cúc áo cổ. Tôi tự rót một ly sauvignon blanc[31], Christian thì luồn tay vuốt tóc. Khi tôi quay ra thì bà Jones đã đi mất. *Chết tiệt!* Bà ấy là tấm khiên chắn của tôi. Tôi nhấp một ngụm rượu. *Ưm.* Ngon đấy.

“Thôi nào,” Christian khẽ nói. Anh tiến lên hai bước, đứng trước mặt tôi. Anh dịu dàng vén tóc ra sau tai tôi và vuốt ve vành tai, khiến tôi rùng mình. Có phải đó là cái tôi nhớ nhung suốt hôm nay. Sự đụng chạm của anh? Tôi lắc đầu, khiến anh bỏ tay khỏi tai tôi, rồi tôi ngước lên nhìn anh.

“Nói chuyện với anh đi,” anh nài nỉ.

“Để làm gì? Anh đâu có thèm nghe em.”

“Có mà. Em là một trong rất ít người anh thực sự lắng nghe.”

Tôi uống một ngụm rượu nữa.

“Có phải vì chuyện tên họ của em?”

“Đúng và không. Mà là về cách anh đối xử với vấn đề em bất đồng quan điểm với anh.” Anh nhìn vào mắt anh, chờ anh nổi giận.

Anh nhướng mày. “Ana, em thừa biết anh có... vấn đề mà. Anh rất khó bỏ qua những gì liên quan đến em. Em hiểu rõ mà.”

“Nhưng em không phải trẻ con, cũng không phải tài sản sở hữu.”

“Anh biết.” Anh thở dài.

“Thế thì đừng đối xử với em như thế nữa,” tôi van xin.

Anh vuốt tay dọc má tôi, đầu ngón cái xoa nhẹ bờ môi dưới.

“Đừng giận nữa. Em vô cùng quý giá đối với anh. Giống như một bảo vật vô giá, như một bé con,” anh nhẹ nhàng nói, vẻ mặt rất trịnh trọng. Lời anh nói khiến tôi mơ màng. *Như một bé con.* Quý giá

như một bé con... vậy ra, một bé con sẽ quý giá đối với anh!

“Em không là gì trong những thứ đó cả, Christian. Em là vợ anh. Nếu anh bị tổn thương khi em chưa chịu đổi tên, anh chỉ cần bảo em một tiếng.”

“Tổn thương ư?” Anh nhăn mặt, có vẻ đăm chiêu nghĩ ngợi về nhận xét này. Anh đột nhiên đứng thẳng người, vẫn cau mày, liếc nhanh đồng hồ đeo tay. “Kiến trúc sư sắp tới đây trong chưa đầy một tiếng nữa. Chúng ta nên ăn tối thôi.”

Ôi không. Tôi thầm la lên. Anh chưa chịu trả lời tôi, và giờ tôi phải tiếp Gia Matteo. Đúng là ngày rộng tháng dài, họa vô đơn chí. Tôi cau có nhìn Christian.

“Chưa nói hết chuyện mà,” tôi nhắc.

“Còn gì để bàn nữa đâu?”

“Anh có thể bán công ty.”

Christian vặn hỏi. “Bán ư?”

“Vâng.”

“Em nghĩ anh tìm được người mua thời điểm thị trường bây giờ à?”

“Anh mua giá bao nhiêu?”

“Khá rẻ.” Anh trả lời dè dặt.

“Thế nhỡ nó sập thì sao?”

Anh tủm tỉm cười. “Chúng ta sẽ trụ được. Nhưng anh sẽ chẳng bao giờ để nó sập, Anastasia. Chừng nào em còn làm ở đấy.”

“Còn nếu em bỏ việc?”

“Thế làm gì?”

“Em chưa biết. Một việc khác.”

“Em chẳng bảo đấy là công việc mơ ước của mình. Và hãy tha thứ nếu anh nhầm, nhưng anh chẳng đã hứa trước Chúa, cha Walsh và trước toàn thể họ hàng thân thiết rằng mình sẽ “yêu thương em, ủng hộ mọi hy vọng và mong ước, bảo vệ em an toàn bên cạnh anh.”

“Trích dẫn lời thề ước trong hôn lễ với em là chơi

ăn gian.”

“Anh chưa từng hứa phải chơi trung thực với những gì liên quan tới em. Vả lại thì,” anh nói thêm, “chính em trước kia từng đem lời thề nguyện của mình ra làm vũ khí chĩa vào anh.”

Tôi chau mày. Quả đúng thế.

“Anastasia, nếu em vẫn còn giận anh thế, cứ trút lên anh lát nữa, trên giường.” Giọng anh bỗng trầm đục, chứa chan khát khao, đôi mắt cháy bỏng.

Gì cơ? Trên giường? Cách nào?

Anh cười thích thú khi thấy vẻ mặt tôi. Anh mong tôi trói anh treo lên ư? *Khỉ thật!*

“Bảy sắc tình ngày chủ nhật,” anh ê a. “Anh mong lắm đấy.”

Whoa!

“Gail!” Anh chợt lớn tiếng gọi, bốn giây sau, bà Jones xuất hiện. Bà ấy từ đâu ra thế? Phòng làm việc của Taylor ư? Có dỏng tai lắng nghe không? Ôi, không lẽ nào.

“Thưa ngài Grey?”

“Làm ơn dọn bữa cho chúng tôi.”

“Có ngay, thưa ngài.”

Christian vẫn không rời mắt khỏi tôi. Anh dõi theo dè chừng như thể tôi là sinh vật lạ đang nhăm nhe bỏ trốn. Tôi uống một ngụm rượu.

“Anh nghĩ sẽ uống cùng em một ly,” anh nói, thở dài, lại đưa tay lên chải tóc.

“EM VẪN CHƯA ăn xong à?”

“Chưa.” Tôi cúi gằm xuống đĩa mì Ý gần như chưa được đụng một dĩa nào để tránh phải nhìn nét mặt đang sạm lại của Christian. Trước khi anh kịp nói thêm gì, tôi đứng phắt dậy, dọn đĩa ăn trên bàn.

“Gia sẽ tới ngay giờ,” tôi lí nhí. Christian nhăn mặt không vui, nhưng không nói gì.

“Để tôi dọn, cô Grey,” bà Jones nói khi tôi bước vào bếp.

“Cảm ơn bà.”

“Cô không thích món này à?” Bà lo lắng hỏi.

“Nó ngon. Nhưng tôi không đói.”

Bà khẽ mỉm nụ cười thông cảm, quay ra trút đĩa thức ăn thừa đi, rồi xếp hết vào máy rửa bát.

“Anh đi gọi vài cuộc điện thoại,” Christian dặn, nhìn tôi thăm dò rồi biến mất vào phòng làm việc.

Tôi bật ra tiếng thở phào nhẹ nhõm rồi đi vào phòng ngủ. Bữa tối thật ngượng nghịu. Tôi vẫn còn giận Christian, còn anh ấy thì chẳng mảy may nghĩ mình làm gì sai cả. *Có thật không*? Cô nàng Tiềm Thức nhếch một bên mày nhìn tôi ôn hòa qua cặp kính bán nguyệt. Có chứ. Anh ấy thậm chí đẩy tôi vào thế

khó xử hơn lúc ở chỗ làm. Anh còn chẳng đợi thảo luận vấn đề này với tôi khi hai đứa được thoải mái riêng tư tại nhà. Anh sẽ cảm thấy sao nếu tôi cứ xồng xộc vào văn phòng của anh, thản nhiên diễu võ dương oai? Rồi thậm chí tệ hơn nữa đó là việc anh muốn tặng tôi cả một nhà xuất bản! Làm thế quái nào tôi điều hành được một công ty đây? Tôi chẳng biết gì về kinh doanh cả.

Tôi ngắm nhìn đường chân trời thành phố Seattle ngập trong thứ ánh sáng hồng ngọc trai lúc chạng vạng. Và như mọi lần, anh ấy muốn giải quyết những khác biệt bằng cách lên giường... ừm... hết sảnh chờ... đến phòng thư giãn... phòng xem TV... mặt quầy bếp... *Thôi đi!* Vẫn cứ luôn dẫn tới chuyện ấy. Tình dục là kỹ xảo điệu nghệ của anh để đối phó.

Tôi dạo bước vào nhà tắm, cau có nhìn bóng mình trong gương. Trở lại thế giới thực tại thật khó khăn. Lúc trước còn sống trong thế giới bong bóng của mình, chúng tôi cũng xoay xở để bỏ qua sự khác biệt giữa hai người, bấy giờ vẫn quá quấn quýt nghĩ đến nhau. Nhưng giờ thì sao? Trong thoáng chốc tôi bị cuốn trở về ngày làm đám cưới, nhớ lại cảm giác lo lắng hôm đó – Lập gia đình hấp tấp... Không, tôi không được suy nghĩ như thế nữa. Tôi đã biết mình sẽ cưới anh chàng Lắm Chiêu Lắm Trò mà. Tôi phải ráng kiên nhẫn, rồi cố giải thích cặn kẽ để anh hiểu.

Tôi nhíu mày ngó mình trong gương. Trông nhợt nhạt quá, mà giờ phải tiếp cô nàng kia nữa.

Tôi đang mặc chân váy công sở màu ghi và áo sơ mi sát nách. *Tốt thôi!* Nữ Thần Ham Muốn trong tôi đang mải mê tẩy lớp sơn móng tay bóng đỏ chót. Tôi cởi hai cúc áo, để cổ áo xẻ trễ. Tôi rửa mặt, rồi cẩn thận trang điểm lại, dùng nhiều mascara hơn thường lệ và tô nhiều son bóng lên môi. Hơi cúi đầu xuống, tôi chải tóc thật mạnh tay từ từ gốc tới ngọn. Khi đứng thẳng dậy, mái tóc màu hạt dẻ bồng lên ôm lấy khuôn mặt, xõa xuống ngực. Tôi vén tóc cẩn thận ra sau tai, rồi đi kiếm một đôi cao gót thay cho đôi giày bệt vẫn đi.

Khi tôi quay trở lại phòng sinh hoạt chung, Christian đã trải các phác thảo thiết kế trên bàn ăn. Anh bật nhạc vang lên qua dàn loa, âm thanh khiến tôi khựng lại.

“Bà Grey,” anh nói dịu dàng, rồi tròn mắt nhìn tôi.

“Nhạc gì thế?” Tôi hỏi. Giai điệu tuyệt vời.

“Bản giao hưởng Requiem của Fauré. Trông em khác quá,” anh đáp, ánh mắt cuốn theo tôi.

“Ồ. Em chưa nghe bao giờ.”

“Một bản nhạc êm dịu, dễ chịu,” anh nói thêm, nhướng lông mày lên. “Em vừa làm gì tóc mình thế?”

“Chỉ chải thôi,” tôi lí nhí. Tôi bị những âm thanh ám ảnh làm cho xúc động mạnh. Để mặc bản thảo trên bàn, anh tiến lại gần tôi, bước chậm rãi theo điệu nhạc.

“Nhảy với anh?” anh khẽ mời.

“Trên nền nhạc này ư? Nhạc nhà thờ mà.” Tôi giật kêu lên, choáng váng.

“Ừ.” Anh kéo tôi vào lòng, ôm chặt tôi, dụi mũi vào tóc tôi, lắc lư theo nhịp. Anh toát ra mùi hương thật tuyệt diệu.

Ôi... tôi nhớ anh biết bao. Tay tôi ôm choàng quanh anh, cố kìm không bật khóc. *Sao anh cứ hay làm người ta phải tức điên lên thế*?

"Anh ghét cãi cọ với em," anh nói khẽ.

"Thế thì đừng có cư xử như kẻ ngốc nữa đi."

Anh bật cười, âm thanh gợi cảm dội lên từ lồng ngực anh. Anh siết tôi vào lòng. "Ngốc ư?"

"Ngu ngốc."

"Thế thì anh thích *ngốc* hơn."

"Đúng đấy. Hợp với anh lắm."

Anh lại phì cười và hôn lên đỉnh đầu tôi.

"Khúc nguyện hồn?" tôi lí nhí, vẫn còn hơi choáng vì đang khiêu vũ trên nền nhạc này.

Anh so vai. "Chỉ là một một bản nhạc hay thôi mà Ana."

Taylor tế nhị đằng hắng giọng ở hành lang, Christian buông tôi ra.

"Cô Matteo đã tới," anh thông báo.

Ồ, vui đây!

"Mời cô ấy vào," Christian đáp. Anh đan tay vào tay tôi vừa lúc cô nàng Gia Matteo bước vào.

Chương tám

Gia Matteo là một phụ nữ đẹp, cao ráo, ngoại hình ưa nhìn, với mái tóc ngắn, màu vàng bóng mượt, chải chuốt và tạo nếp tuyệt đẹp như đội một vương miện sành điệu. Cô mặc quần âu và áo vest đồng màu xám nhạt; bộ quần áo cắt khéo léo ôm khít những đường cong gợi cảm. Trang phục có vẻ đắt tiền. Cổ đeo kim cương lấp lánh, cùng bộ với đôi hoa tai kim cương. Cô ta ăn mặc chỉnh tề chải chuốt – mẫu người sinh ra và lớn lên trong nhung lụa, được giáo dục tốt, mặc dù tối nay nề nếp giáo dục ấy có khiếm khuyết; chiếc áo sơ mi xanh của cô nàng mở cúc cổ quá sâu. Giống tôi. Tôi ngượng đỏ mặt.

"Chào Christian. Ana." Cô cười tươi, để lộ hàm răng trắng bóng, chìa bàn tay được tỉa tót cẩn thận lần lượt bắt tay Christian và tôi. Thế nghĩa là tôi phải buông tay Christian để đáp lễ. Cô ấy chỉ thấp hơn Christian một chút, nhưng lại đi đôi giày gót nhọn cao chót vót.

"Chào Gia," Christian lịch sự đáp lại. Tôi chỉ mỉm cười lãnh đạm.

"Cả hai vị trông thật khỏe khoắn sau kì trăng mật," cô cất giọng êm ái, đôi mắt nâu đăm đắm nhìn Christian qua hàng mi chải mascara dài mướt. Christian choàng tay kéo tôi sát vào mình.

"Cảm ơn cô, chúng tôi đã có kì nghỉ rất tuyệt." Anh miết nhẹ môi lên thái dương tôi, khiến tôi thoáng ngỡ ngàng.

Thấy chưa... anh ấy là của tôi. Đôi khi quấy nhiễu và gây bực bội, nhưng vẫn là của tôi. Tôi cười đắc ý. *Ngay lúc này em thực sự rất yêu anh, Christian Grey*. Tôi quàng tay ôm eo anh, luồn vào túi quần sau rồi siết lấy gò mông. Gia khẽ mỉm cười.

"Các vị đã xem hết các phác thảo chưa?"

"Chúng tôi xem rồi," tôi đáp. Tôi ngước lên thấy Christian đang cúi xuống nhướng mày cười gượng gạo. Buồn cười chuyện gì nhỉ? Phản ứng của tôi trước Gia hay vì bàn tay táo bạo của tôi?

"Mời cô," Christian mở lời. "Các phác thảo ở đây." Anh chỉ tay về phía bàn ăn. Anh nắm tay tôi dẫn tới chỗ bàn, Gia đi ngay theo sau. Rốt cuộc tôi cũng nhớ ra phép lịch sự cần làm.

"Cô muốn uống gì không?" Tôi hỏi. "Một ly rượu vang nhé?"

"Rất tuyệt," Gia đáp. "Rượu trắng ít ngọt nếu có."

Chết tiệt! Vang sauvignon blanc là rượu trắng ít ngọt phải không nhỉ? Tôi miễn cưỡng rời chồng, đi vào bếp. Có tiếng rít từ chiếc iPod khi Christian tắt nhạc.

"Anh cũng dùng thêm chút rượu nhé, Christian?" Tôi gọi với ra.

"Có, em yêu," giọng anh ngân nga, cười tươi rói với tôi. Ồ, anh ấy lúc đáng ghét lúc lại đáng yêu thế đấy.

Với tay mở tủ chạn, tôi nhận thấy mắt anh vẫn dõi theo tôi. Tôi liền bị cuốn theo linh tính kì quái rằng Christian và mình đang cùng diễn một vở kịch, nhập vai vào một trò chơi – nhưng lần này thì chúng tôi ở cùng phe đọ sức với cô nàng Matteo. Anh có biết rằng cô nàng đang bị anh hút hồn và thể hiện điều đó quá ư lộ liễu không? Tôi thoáng nhen nhúm niềm thích thú khi nhận ra có lẽ anh đang cố gắng xua đi những lo lắng trong tôi. Hoặc có khi anh ấy muốn gửi đi thông điệp rõ ràng và công khai với người đàn bà kia rằng anh đã thuộc về người khác.

Là của tôi. *Đúng thế, thuộc về tôi – cô nàng quỷ cái ạ*. Nữ Thần Ham Muốn trong tôi đang diện bộ trang phục nữ hiệp sĩ, và cô ả chẳng tóm được tù nhân nào cả. Tôi tự cười một mình, với ba chiếc ly từ tủ chạn, lấy chai rượu sauvignon blanc trong tủ lạnh ra, đặt hết lên quầy bar. Gia đang nhoài người nhìn xuống bàn, còn Christian đứng bên cạnh chỉ trỏ cái gì đó trên bản phác thảo.

"Tôi nghĩ Ana có vài đánh giá về bức tường kính, nhưng nói chung thì cả hai chúng tôi cùng hài lòng với những ý tưởng cô đã phác ra."

"Ồ, tốt quá," Gia reo lên, tỏ ra nhẹ nhõm. Vừa reo, cô nàng vừa chạm nhanh vào cánh tay anh, điệu bộ như đang ve vãn. Christian ngay lập tức co người, nhưng chỉ thoáng chốc. Cô ta thậm chí không hề nhận ra.

Hãy để anh ấy được yên nào, quý cô kia. Anh ấy không thích bị đụng chạm đâu.

Anh rất tự nhiên bước tránh sang một bên, ra khỏi tầm với của cô nàng, rồi quay sang gọi tôi. "Khát lắm rồi đấy."

"Đến ngay đây." Anh *rõ ràng* đang diễn một trò chơi. Cô nàng khiến anh không thoải mái. Tại sao trước kia tôi không nhận thấy nhỉ? Đó là lý do vì sao tôi không thích cô ta. Anh ấy vẫn quen với cách phụ nữ phản ứng trước mặt anh. Tôi đã bắt gặp khá nhiều lần rồi, còn anh thường chẳng thèm để tâm mấy điều đó. Riêng đụng chạm thì hoàn toàn khác. Được rồi, Grey phu nhân tới cứu nguy đây.

Tôi hấp tấp rót rượu, hai tay đỡ lấy cả ba chiếc ly, vội vã chạy tới cứu chàng hiệp sĩ của tôi đang gặp nguy hiểm. Mời Gia một ly, tôi thản nhiên lách vào giữa họ. Cô nàng mỉm cười nhã nhặn khi đón ly rượu. Tôi chìa ly thứ hai mời Christian, anh hăm hở đón lấy, vẻ mặt tươi cười biết ơn.

"Xin mời," Christian nói với cả hai, nhưng mắt nhìn vào tôi. Gia và tôi cùng nâng ly đồng thanh đáp lại. Tôi nhấp môi lịch sự.

"Ana, cô có nhận xét gì về bức tường kính?" Gia hỏi.

"Có đấy. Tôi rất thích nó – đừng hiểu nhầm ý tôi. Nhưng tôi vẫn muốn ta có thể thể hiện nó gắn kết hơn trong ngôi nhà. Rốt cuộc thì tôi phải lòng ngôi nhà như vốn dĩ nó đã thế, và không muốn có bất kì thay đổi triệt để nào."

"Tôi hiểu."

"Tôi chỉ muốn thiết kế này được tương đồng, cô biết đấy... hài hòa hơn với ngôi nhà nguyên thủy." Tôi ngước lên bắt gặp anh cũng đang âu yếm nhìn tôi.

"Không cần những thay đổi thật lớn à?" anh khẽ hỏi.

“Không.” Tôi lắc đầu để nhấn mạnh quan điểm của mình.

“Em thích nó như nó vốn thế?”

“Vâng, phần lớn là thế. Em vẫn nghĩ nó chỉ thiếu bàn tay chăm sóc dịu dàng thôi.”

Mắt Christian bừng lên ấm áp.

Gia liếc hai chúng tôi, má ửng hồng. “Được,” cô mở lời. “Tôi nghĩ mình đã nắm được cơ bản ý cô muốn gì rồi, Ana. Các vị nghĩ sao nếu ta vẫn giữ lại tường kính, nhưng để nó hướng về phía khoảng hiên rộng hơn, vẫn hài hòa với phong cách Địa Trung Hải. Ta cũng có sân hiên lát đá tại đây. Ta có thể đặt cột trụ đối xứng bằng đá, đặt cách nhau một khoảng rộng để các vị không bị chắn tầm ngắm cảnh. Thêm vào đó mái bằng kính, hoặc cứ lợp như những phần mái nhà khác. Cũng có cả khu có mái che cho những bữa tiệc ngoài trời.”

Phải công bằng mà nói... cô ấy rất giỏi.

“Hoặc thay cho khoảng hiên này, ta có thể kết hợp những cánh cửa kính này bằng cửa gỗ tùy các vị chọn – làm thế thì vẫn giữ được tinh thần Địa Trung Hải,” cô ấy nói tiếp.

“Giống như những cánh cửa chớp màu xanh rực rỡ miền Nam nước Pháp,” tôi khẽ lẩm bẩm với Christian, trong khi anh đang chăm chú quan sát tôi, nhấp một ngụm rượu rồi nhún vai không chê cũng chẳng khen. *Hừm*. Anh không thích ý tưởng này, nhưng cũng không thẳng thừng bác bỏ ý kiến của tôi, khiến tôi tụt hứng hay làm tôi bẽ mặt. Trời đất, anh chàng này chất chứa cả mớ những mâu thuẫn. Lời anh nói hôm qua vọng lại trong tâm trí tôi: *“Anh muốn ngôi nhà sẽ theo cách em muốn. Bất kể em thích thế nào cũng được. Nó là của em*.” Anh ấy muốn tôi hạnh phúc – hạnh phúc với mọi thứ. Sâu thẳm trong lòng tôi hiểu điều đó. Chỉ là – tôi ngăn mình lại. *Đừng mải nghĩ tới những tranh cãi của đôi ta lúc này.* Cô nàng Tiềm Thức liếc xéo tôi.

Gia đang nhìn Christian chờ anh ra quyết định cuối cùng. Tôi nhìn theo đôi mắt cô mở lớn, cặp môi bóng hé mở kín đáo liếm nhẹ bờ môi trên rồi nhấp một ngụm rượu. Khi tôi ngoảnh sang nhìn Christian, mắt anh vẫn dán vào tôi – không hề nhìn cô ấy. *Tuyệt!* Tôi sẽ phải trả lời cô Matteo.

“Ana, em muốn thế nào?” Christian ướm hỏi, rõ ràng hoàn toàn chiều ý tôi.

“Tôi thích ý tưởng về khoảng hiên.”

“Anh cũng thế.”

Tôi quay sang Gia. *Này, quý cô, nhìn tôi đi, đừng nhìn anh ấy nữa. Tôi mới là người quyết định việc này*. “Tôi cho rằng mình sẽ xem bản vẽ được sửa lại khoảng hiên rộng hơn và những cột trụ được bố trí hài hòa với ngôi nhà.”

Gia miễn cưỡng dứt đôi mắt hau háu khỏi chồng tôi rồi mỉm cười với tôi. Cô ấy nghĩ tôi không hề để ý gì mấy trò đó sao?

“Chắc chắn rồi,” cô vui vẻ ưng thuận. “Còn ý kiến nào nữa không?”

Còn gì khác ngoài việc cô cứ trố mắt ngắm chồng tôi? "Christian muốn tân trang bộ đồ nội thất," tôi nhẹ nhàng nói.

Có tiếng đằng hắng ở cửa phòng. Cả ba chúng tôi cùng quay ra và thấy Taylor đang đứng chờ bên ngoài.

"Gì thế Taylor?" Christian hỏi.

"Tôi cần trao đổi ngay với ngài một chuyện gấp, ngài Grey."

Christian đặt tay lên vai tôi, siết mạnh phía lưng rồi nói với Gia.

"Vợ tôi chịu trách nhiệm dự án này. Cô ấy có toàn quyền quyết định. Cứ theo bất kì yêu cầu nào cô ấy muốn, ngôi nhà là của cô ấy. Tôi hoàn toàn tin cậy vào bản năng của cô ấy. Cô ấy rất sáng suốt." Giọng anh có chút thay đổi rất tinh tế. Tôi cảm thấy trong đó vừa mang niềm hãnh diện, vừa ngầm ý cảnh cáo – một lời cảnh cáo với Gia ư?

Anh tin cậy vào bản năng của tôi? Ôi, anh ấy đang sôi sùng sục rồi đây. Bản năng của tôi đã khiến anh cư xử dữ dội không e dè cảm xúc của tôi lúc ban chiều. Tôi lắc đầu để tỉnh lại nhưng khoan khoái khi anh bảo với Quý cô đầy-khiêu-khích-và-thật-không-may-lại-giỏi-giang rằng ai là người quyết định. Tôi vuốt ve bàn tay anh đang đặt trên vai tôi.

"Tôi xin phép." Christian siết bờ vai tôi rồi đi theo Taylor. Tôi vu vơ tự hỏi không biết có chuyện gì.

"Thế... nội thất làm sao?" Gia lo lắng hỏi.

Tôi ngước nhìn cô, im lặng trong giây lát để chắc chắn Christian và Taylor đã đi đủ xa để không nghe được. Rồi thì huy động toàn bộ sức mạnh nội tại và niềm kiêu hãnh sau việc tôi bị chạm lòng tự ái suốt năm tiếng đồng hồ qua, tôi nói thẳng vào mặt cô ta.

"Cô có lý khi phải bồn chồn như thế, Gia, bởi vì ngay bây giờ công việc của cô đối với dự án này sẽ tạm thời bị treo đó. Nhưng tôi chắc chắn sẽ ổn cả thôi miễn là cô đừng có chạm tay vào chồng tôi nữa."

Cô ta há hốc miệng sững sờ.

"Nếu không, hợp đồng sẽ bị hủy. Rõ chưa?" Tôi nhấn mạnh từng tiếng thật rõ ràng.

Cô ta chớp mắt lia lịa, vô cùng sửng sốt, không tin nổi những điều tôi vừa nói. Đến *tôi* còn chẳng tin những gì mình vừa nói nữa là. Nhưng tôi quyết giữ vững lập trường, dửng dưng nhìn thẳng đôi mắt nâu đang trợn tròn của cô ta.

Đừng chùn bước! Đừng nhụt chí! Tôi học được biểu cảm dửng dưng phát điên lên được từ Christian, anh có kiểu nhìn vô cảm độc nhất vô nhị. Tôi hiểu rằng việc tân trang dinh thự của gia đình Grey là một dự án vô cùng uy tín cho công ty thiết kế của Gia – niềm tự hào to lớn đối với cô ta. Cô ta không thể để mất hợp đồng này. Và bây giờ tôi chẳng thèm quan tâm cô ta là bạn Elliot hay không.

"Ana – ngài Grey... Tôi… Tôi rất xin lỗi. Tôi chưa bao giờ…" Cô ta ngượng ngùng, bối rối không

biết nên nói gì.

“Để tôi nói cho rõ nhé. Chồng tôi không thích cô.”

“Dĩ nhiên rồi,” cô lí nhí đáp, mặt tái nhợt.

“Thì như tôi đã nói, chỉ là muốn được rõ ràng.”

“Bà Grey, tôi chân thành xin lỗi nếu bà nghĩ... tôi phải…” Cô dừng lại, vẫn rất lúng túng.

“Tốt. Chừng nào ta còn hiểu nhau, sẽ ổn cả thôi. Giờ, tôi sẽ nói cô biết ý tưởng của chúng tôi về các bộ giường tủ thế nào, rồi tôi muốn nghe sơ qua lần lượt tất cả các vật liệu cô định dùng. Như cô biết đấy, Christian và tôi xác định ngôi nhà phải chịu đựng được điều kiện khí hậu biển, và tôi muốn anh không phải lăn tăn bằng cách giải thích ta sẽ dùng các vật liệu gì, nguồn gốc ra sao.”

“Dĩ nh… nhiên rồi,” cô nàng lắp bắp, mắt vẫn trợn tròn và thoáng sợ hãi. Hạ gục đối thủ đầu tiên. Nữ Thần Ham Muốn trong tôi chạy vòng quanh đấu trường, vẫy tay về phía đám đông cuồng nhiệt.

Gia đưa tay vỗ nhẹ lên mái tóc để giữ nếp, tôi nhận ra cô đang bồn chồn.

“Với đồ nội thất?” cô nhắc lại vẻ lo lắng, giọng thì thào không rõ tiếng. Tôi đang chiếm thế thượng phong, và giờ mới cảm thấy thoải mái sau cuộc gặp gỡ với Christian lúc ban chiều. Tôi làm được mà. Nữ Thần Ham Muốn trong tôi đang tự tán tụng.

CHRISTIAN QUAY LẠI khi chúng tôi sắp trao đổi xong.

“Xong cả chưa?” Anh hỏi, tay choàng quanh eo tôi và quay ra hỏi Gia.

“Rồi, thưa ngài Grey.” Gia cười thật tươi, nhưng nụ cười có vẻ mong manh. “Tôi sẽ chuyển bản phác thảo đã được chỉnh sửa tới các vị vài ngày tới.”

“Tuyệt lắm. Em vui chứ?” Anh hỏi thẳng tôi, đôi mắt nhìn âu yếm và dò xét. Tôi gật đầu và ngượng đỏ mặt vì điều gì thì chính tôi cũng không hiểu nổi.

“Tôi phải đi thôi,” Gia nói, lần này vẫn quá tươi cười. Cô bắt tay tôi trước, rồi đến Christian.

“Hẹn lần sau, Gia,” tôi khẽ chào.

“Vâng, thưa ông bà Grey.”

Taylor xuất hiện ở cửa phòng.

“Taylor sẽ tiễn cô về.” Tôi nói đủ lớn để anh ấy cũng nghe thấy. Cô ta lại đưa tay lên vuốt nếp tóc, rồi cất bước trên đôi giày cao chót vót ra khỏi phòng, theo sát Taylor.

“Cô ấy có vẻ hờ hững hơn bình thường nhỉ?” Christian nhìn tôi thắc mắc.

“Thế ư? Em không để ý.” Tôi nhún vai, cố giữ thái độ thản nhiên. “Taylor báo tin gì thế?” Tôi hỏi nhanh, phần vì tò mò, phần vì muốn nói lái sang chuyện khác.

Anh nhíu mày, buông tôi ra, cuộn những phác thảo trên bàn lại. "Về Hyde."

"Chuyện gì về Hyde?" Tôi hỏi khẽ.

"Không có gì phải lo đâu Ana." Bỏ lại bản phác thảo xuống bàn, Christian ôm tôi vào lòng. "Hóa ra hắn không ở nhà vài tuần nay rồi, thế thôi." Anh hôn lên tóc tôi, rồi buông tôi ra, làm tiếp việc đang dở tay.

"Thế em đã quyết định chọn được những gì rồi?" Anh hỏi, tôi hiểu ý anh không muốn tôi tiếp tục truy vấn chuyện về Hyde làm gì.

"Chỉ mấy cái em và anh đã bàn bạc cả rồi. Em nghĩ cô ấy thích anh," tôi nhỏ nhẹ đáp.

Anh phì cười. "Thế em bảo gì cô ấy?" Anh hỏi làm tôi ngượng chín người. Sao anh ấy lại biết nhỉ? Xấu hổ vì những gì đã nói ra, tôi cúi gằm mặt, vặn ngón tay.

"Lúc đến cô ấy chào Christian và Ana, rồi lúc về đã thành ông bà Grey." Giọng anh tỉnh khô.

"Chắc tại em nói gì đấy," tôi lí nhí. Khi tôi lén liếc anh, bắt gặp ánh mắt anh nhìn tôi trìu mến, và trong giây lát tình cờ, trông anh có vẻ... hài lòng. Anh cúi xuống, lắc đầu và nét mặt khác hẳn.

"Cô ấy chỉ tỏ vẻ thế thôi." Giọng anh hơi chua chát, thậm chí chán ghét.

Ôi, Năm Mươi ơi, không phải đâu!

"Sao cơ?" Anh ngạc nhiên khi thấy nét mặt bối rối của tôi, mắt tròn xoe cảnh giác. "Em đang ghen đấy à?" Anh ngập ngừng hỏi.

Tôi ngượng đỏ mặt, nuốt khan, rồi cúi gằm nhìn mấy ngón tay. *Thế ư?*

"Ana, cô ta thuộc kiểu cuồng dâm. Không phải típ anh thích. Sao em lại ghen với cô ta? Anh chẳng ưa nổi cô ta ở điểm nào cả." Lúc tôi ngẩng mặt lên, anh nhìn tôi ngỡ ngàng như thể tôi là yêu quái ba đầu sáu tay vậy. "Chỉ có em thôi, Ana," anh nhẹ nhàng nói. "Sẽ chỉ có mình em thôi."

Ôi trời. Anh lại rời tay khỏi đám phác thảo, nhích lại gần tôi và giữ chặt cằm tôi giữa ngón tay cái và ngón trỏ.

"Sao em nghĩ linh tinh thế hả? Anh có bao giờ tỏ ra mình lại mảy may quan tâm tới ai khác không?" Mắt anh nhìn tôi sáng rực.

"Không," tôi khẽ đáp. "Em ngốc thật. Chỉ vì hôm này... anh..." Mọi cảm xúc xung đột từ lúc trước cùng dâng lên. Tôi biết nói sao để anh hiểu mình đang bối rối nhường nào? Tôi đã rất lúng túng và thất vọng vì thái độ cư xử của anh ở chỗ tôi làm lúc ban chiều. Phút đầu anh muốn tôi nghỉ việc ở nhà, ngay phút sau anh nói dự định tặng tôi cả một công ty. Tôi làm sao mà chạy theo nổi?

"Anh làm sao?"

"Ôi, Christian." Môi tôi run rẩy. "Em đang cố thích ứng với cuộc sống mới, một cuộc sống em chưa từng tưởng tượng sẽ đến với mình. Mọi thứ được dâng sẵn lên cho em quá ư dễ dàng – nào là công

việc, là anh, người chồng đẹp đẽ mà em chưa từng nghĩ mình lại yêu theo cách như thế, nhanh chóng phải lòng, rồi không sao đẩy ra khỏi tâm trí, và mãi mãi... đeo đẳng." Tôi hít thật sâu và thở ra thật chậm, trong khi miệng anh há hốc ngỡ ngàng.

"Nhưng anh giống như một đoàn tàu hỏa, mà em thì không muốn bị cưỡng ép nhồi nhét lên đó, bởi lẽ cô gái nào phải lòng anh sẽ bị cuốn theo mãi. Rồi thì để lại những gì? Tất cả những gì còn lại là một viễn cảnh xã hội nhìn thấu suốt và trống rỗng, hết vai trò nhân đạo này đến chức năng từ thiện khác." Tôi lại ngừng, ráng sức tìm lời lẽ diễn đạt cảm giác của mình. "Và giờ anh muốn em thành một CEO của công ty, điều này thì chưa bao giờ mường tượng tới. Em đang vật vã, trồi hụp giữa cả đống những kế hoạch này. Anh muốn em nghỉ việc ở nhà. Anh lại muốn em điều hành một công ty. Mọi thứ thật rối ren." Tôi dừng lại, rơm rớm nước mắt, cố kìm tiếng nức nở.

"Anh phải để em có quyết định của mình, tự liều một phen, rồi tự mắc sai lầm, và để em tự rút ra bài học từ đó. Em cần biết đi trước khi biết chạy, Christian, anh hiểu không? Em muốn có một chút độc lập. Chính thế nên việc giữ nguyên tên họ mới có ý nghĩa với em như vậy." Đây rồi, chính đấy là điều tôi muốn nói lúc ban chiều.

"Em cảm thấy bị cưỡng ép ư?" Anh khẽ hỏi.

Tôi gật đầu.

Anh nhắm mắt lại, xúc động dữ dội. "Anh chỉ muốn dâng em cả thế giới, Ana, mọi thứ em muốn. Và anh muốn bảo vệ em trước mọi thứ. Giữ gìn em trong an toàn. Nhưng anh cũng muốn mọi người biết em là của anh. Hôm nay anh rất hốt hoảng khi nhận được thư em. Sao em không bảo anh từ trước chuyện giữ lại tên họ?"

Tôi ngượng nghịu. Anh nói có lý.

"Em mới chỉ nghĩ về việc đó khi chúng ta đang trong tuần trăng mật, rồi thì, em không muốn làm vỡ thế giới bong bong ấy, và quên béng đi. Em chỉ nhớ ra vào tối qua. Và rồi chuyện về Jack... anh biết đấy, em bị xao nhãng. Em xin lỗi, đáng lẽ em phải nói trước hoặc bàn bạc với anh, nhưng tại em không chọn được lúc nào thích hợp."

Ánh nhìn dữ dội của anh thật thảng thốt. Như thể anh đang cố tìm cách thâm nhập vào suy nghĩ của tôi, nhưng anh không nói gì.

"Sao anh lại sợ thế?" Tôi hỏi.

"Anh không muốn để tuột mất em."

"Ôi trời ơi, em sẽ không đi đâu hết. Đến khi nào anh mới chịu bỏ cái ý nghĩ ấy ra khỏi cái đầu cố chấp này hả? Em. Yêu. Anh." Tôi vung tay ra không trung như cách anh vẫn biểu đạt để nhấn mạnh quan điểm của mình. "Yêu hơn cả... 'ánh sáng, vũ trụ và tự do'.[32]"

Mắt anh mở to. "Như tình yêu của cô con gái với cha ư?" Anh tủm tỉm cười trêu chọc.

"Không phải." Tôi không nhịn được cười. "Chỉ là một lời trích bỗng nhiên nhớ ra thôi."

“Vua Lear mất trí ư?”

“Vua Lear mất trí vô cùng đáng mến.” Tôi vuốt má anh. Anh nghiêng đầu đón nhận ve vuốt của tôi, mắt nhắm lại. “Anh có thể đổi tên thành Christian Steele để mọi người biết rằng anh thuộc về em không?”

Christian choàng mở mắt, nhìn tôi chăm chăm như thể tôi vừa nói trái đất này phẳng lì. Anh cau mày. “Thuộc về em ư?”, anh nhấn nhá đáp.

“Của em.”

“Của em,” anh nhắc lại những lời chúng tôi đã nói trong phòng giải trí vừa mới hôm qua. “Được, anh sẵn sàng. Nếu nó có ý nghĩ quan trọng với em.”

Ôi trời.

“Điều này có ý nghĩa với anh không?”

“Có.” Anh trả lời dứt khoát.

“Thôi được.” Tôi sẽ đồng ý vì anh. Dâng tặng anh sự cam kết vững chắc mà anh cần.

“Anh tưởng em đã đồng ý từ trước rồi mà.”

“Vâng, em đã nhận lời. Nhưng giờ ta trao đổi kỹ hơn, thì em thấy vui với quyết định của mình.”

“Ồ,” anh thốt lên kinh ngạc. Thế rồi anh nở nụ cười trẻ thơ đẹp đẽ kiểu vâng-tôi-đích-thực-còn-rất-trẻ, khiến tôi mê mẩn. Ôm lấy eo tôi, anh xoay tôi một vòng. Tôi thét lên và bật cười khanh khách. Không biết anh đang vui hay vừa trút được nỗi lo lắng, hay là... gì nhỉ?

“Bà Grey, em có biết điều ấy có ý nghĩa dường nào với anh không?”

“Giờ thì em đã biết.”

“Thế nghĩa là đến lúc cho bảy sắc tình ngày chủ nhật,” anh mấp máy môi đáp khi áp lên môi tôi, cọ mũi vào mũi tôi.

“Anh nghĩ thế à?” Tôi ngả người ra sau nhìn anh.

“Lời hứa hẹn đã nói ra. Lời đề nghị vẫn có giá trị, thoả thuận đã thương lượng xong,” anh khẽ ngân nga, mắt lấp lánh vẻ thích thú tinh quái.

“Ưm...” Tôi vẫn đang quay cuồng, cố theo kịp tâm trạng của anh.

“Em định nuốt lời anh à?” Anh ngập ngừng hỏi, vẻ toan tính thoáng qua trên nét mặt. “Anh có ý này,” anh nói thêm.

Ơ kìa, lại trò chơi tình ái nào nữa đây?

“Một vấn đề cực kỳ quan trọng cần được quan tâm,” anh nói tiếp, đột nhiên tỏ ra nghiêm túc. “Đúng

thế, bà Grey. Một vấn đề có ý nghĩa vô cùng quan trọng."

Chờ đã – anh đang chế giễu tôi.

"Cái gì?" Tôi bật hỏi.

"Anh cần em giúp cắt tóc. Hình như dài quá rồi, vợ anh không thích thế."

"Em không biết cắt tóc!"

"Có, em cắt được." Christian tủm tỉm cười, lúc lắc đầu để tóc xòa xuống che cả mắt.

"Được, nếu bà Jones có cái bát tô lớn úp lên nhỉ." Tôi cười khúc khích.

Anh cũng bật cười. "Được thôi, nói được chắc làm được. Anh sẽ bảo Franco làm giúp vậy."

Không! Franco sẽ làm anh thành ma lem mất. Có lẽ tôi có thể tỉa tót cho anh vài đường. Vả lại tôi chẳng từng cắt tóc cho dượng Ray mãi rồi, ông chẳng than vãn gì bao giờ.

"Lại đây." Tôi nắm tay anh. Mắt anh tròn xoe. Tôi dẫn anh vào phòng tắm rồi buông tay anh ra. Tôi lôi chiếc ghế gỗ trắng ở góc phòng đặt phía trước bồn rửa mặt. Lúc quay ra thì Christian đang hau háu nhìn tôi, vẻ thích thú lộ liễu trên mặt, hai ngón tay cái móc vào đỉa quần, đôi mắt màu khói nóng bỏng.

"Ngồi xuống." Tôi chỉ vào chiếc ghế, cố giữ thế thượng phong.

"Em định gội đầu cho anh à?"

Tôi gật đầu. Anh nhướng một bên mày kinh ngạc, trong giây lát tôi tưởng anh sẽ bỏ cuộc. "Được." Anh chậm rãi cởi cúc áo sơ mi trắng, bắt đầu từ cúc dưới cổ. Những ngón tay khéo léo lần lượt nhích xuống từng chiếc cúc tới khi chiếc áo mở phanh ra.

Ôi chao... Nữ Thần Ham Muốn dừng phắt lại khi đang chạy vòng quanh đấu trường để ăn mừng chiến thắng.

Christian chìa cổ tay áo với ý "cởi nó ra đi", bờ môi anh cong lên vẻ thách thức gợi cảm rất riêng.

Ôi, chiếc cúc áo. Tôi nắm cổ tay anh, lần lượt cởi chiếc cúc tròn bằng bạch kim có chạm khắc chữ cái đầu tên anh với nét chữ in nghiêng giản dị, bên tay này rồi đến tay kia. Làm xong, tôi ngước lên, vẻ mặt vui vẻ của anh đã chuyển thành vẻ gợi cảm... vô cùng nóng bỏng. Tôi với tay tuột áo anh ra khỏi vai, để nó rơi xuống nền nhà.

"Sẵn sàng chưa?" Tôi khe khẽ hỏi.

"Em muốn sao cũng được, Ana."

Cái nhìn của tôi lướt từ đôi mắt xuống làn môi của anh. Anh hít một hơi thật sâu, miệng khẽ hé mở. Đôi môi đẹp như tạc, và anh biết đích xác cách tận dụng lợi thế ấy ra sao. Tôi thấy mình rướn người định hôn anh.

“Không,” anh đặt hai tay lên vai tôi ngăn lại. “Đừng vội. Nếu thế, anh sẽ chẳng được cắt tóc nữa.”

Ối!

“Anh muốn được cắt tóc cơ,” anh nói tiếp. Đôi mắt ánh lên vẻ chân thành khó giải thích nổi. Nó hạ gục mọi thứ.

“Tại sao?” Tôi lại hỏi.

Anh sững lại nhìn tôi giây lát, rồi mắt mở tròn hơn. “Vì nó khiến anh cảm thấy được yêu thương.”

Tim tôi rớt nhịp. *Ôi, Christian... chàng trai Đa Cảm của tôi*. Không kịp nghĩ ngợi gì, tôi choàng tay ôm anh vào lòng, hôn lên ngực anh, rồi áp má lên đám lông lơ thơ.

“Ana. Ana của anh,” anh khẽ gọi, choàng tay ôm tôi. Cả hai đứng bất động, ôm lấy nhau trong phòng tắm. Ôi, được ở trong vòng tay anh mới tuyệt làm sao. Cho dù anh có là chàng ngốc tự cao tự đại và độc đoán, thì anh vẫn cứ là anh chàng độc đoán của tôi có nhu cầu được yêu thương, được chăm sóc dịu dàng. Tay vẫn không rời anh, tôi ngả đầu ra sau và hỏi.

“Anh có thực muốn em cắt tóc cho không?”

Anh gật đầu, và nở nụ cười duyên dáng quen thuộc. Tôi cười đáp lại rồi lách ra khỏi vòng tay anh.

“Thế thì ngồi xuống,” tôi lại nhắc anh.

Anh nghiêm chỉnh làm theo, ngồi quay lưng lại bồn rửa mặt. Tôi cởi giày rồi hất chúng sang bên cạnh chỗ áo sơ mi của anh đang nằm trên sàn nhà. Tôi xả nước và lấy lọ dầu gội Channel mà chúng tôi đã mua bên Pháp.

“Ngài có thích loại này không?” Hai tay tôi giơ chiếc lọ ra giống như đang giới thiệu sản phẩm trên kênh Mua Sắm Thú Vị. “Món hàng xách tay từ miền Nam nước Pháp. Em rất thích mùi hương của nó... vì nó có mùi hương của anh,” tôi mơ màng nói thêm, thoát ra khỏi vai diễn của người dẫn chương trình truyền hình.

“Xin em.” Anh phì cười.

Tôi với một chiếc khăn tắm nhỏ từ máy sấy khăn. Bà Jones hẳn biết cách giữ cho những chiếc khăn siêu mềm mại.

“Cúi xuống,” tôi ra lệnh, Christian răm rắp làm theo. Quấn chiếc khăn quanh vai anh xong, tôi quay ra mở vòi nước, xả một lavabô đầy nước ấm.

“Ngả ra sau.” Ôi, sao tôi giống như đang thợ cạo lành nghề đang tác nghiệp thế nhỉ. Christian ngả người ra sau, nhưng anh cao quá. Anh nhích ghế lên, rồi ngả cả chiếc ghế ra sau đến khi phía trên cùng thành ghế tì lên bồn rửa. Vừa chuẩn. Anh ngửa đầu ra sau. Đôi mắt thẫm màu nhìn tôi chờ đợi. Cầm chiếc cốc thủy tinh lên, tôi múc nước dội lên đầu Christian, xoa tóc cho thấm nước. Tôi lại múc và dội nước, nhoài người phía trên anh.

“Mùi hương của em tuyệt lắm, bà Grey,” anh lim dim mắt, thì thầm.

Trong khi vẫn cẩn thận làm ướt tóc, tôi được tự do ngắm anh. *Ôi chao.* Không biết đến bao giờ tôi mới hết hứng thú ngắm anh? Hàng mi đen dài và đôi môi hơi hé mở. Anh hít thở nhẹ nhàng. Ôi... tôi những muốn...

Tôi làm bắn nước lên mắt anh. *Chết thật*! “Em xin lỗi!”

Anh túm lấy góc khăn tắm lau mắt, và phì cười.

“Này, anh biết mình ngốc, nhưng đừng có dìm anh chết đuối chứ.”

Tôi cúi xuống hôn lên trán anh, cười khúc khích. “Đừng khích em.”

Anh luồn tay ra gáy tôi, nhích người lên trước, thế là môi anh gắn lấy môi tôi. Nụ hôn phớt nhẹ, khiến anh bật tiếng kêu thỏa mãn. Tiếng kêu ấy như hòa nhịp với những co thắt nhè nhẹ sâu nơi bụng dưới tôi. Âm thanh vô cùng quyến rũ. Anh buông tôi rồi ngoan ngoãn ngả người ra sau, ngước nhìn tôi chờ đợi. Trong khoảnh khắc ấy trông anh thật mong manh, như một đứa trẻ. Tim tôi se thắt lại.

Tôi đổ một ít dầu gội ra lòng bàn tay rồi xoa lên da đầu anh, bắt đầu từ hai bên thái dương, vuốt lên đỉnh đầu rồi dọc xuống gáy, những ngón tay di chuyển nhịp nhàng. Anh lim dim mắt và lại bật ra tiếng âm ư khoan khoái.

“Dễ chịu quá,” một lát sau anh thốt lên và thả lỏng mình dưới những nhịp vần vò của bàn tay tôi.

“Đúng thế.” Tôi lại hôn lên trán anh.

“Anh thích móng tay em cào vào da đầu.” Mắt anh vẫn nhắm nghiền, nhưng vẻ mặt chứa chan hạnh phúc mãn nguyện – không còn chút yếu ớt mong manh nào đọng lại nữa. Chà, tâm trạng thay đổi như chong chóng. Tôi như được an ủi khi hiểu rằng chính mình vừa làm thế.

“Nâng đầu lên nào,” tôi nói, và anh lại nghe lời. Hừm – chỉ con gái mới ngoan ngoãn như thế. Tôi xoa dầu gội xuống phần tóc trên gáy, cào nhẹ móng vào da đầu.

“Ngả xuống.”

Anh lại ngửa đầu ra, tôi lấy chiếc cốc múc nước xả bọt dầu gội. Lần này thì tôi cẩn thận không để nước bắn lên mặt anh.

“Lần nữa nhé?” Tôi hỏi.

“Ừ.” Đôi mắt chấp chới mở ra, tìm kiếm mắt tôi.

“Có ngay đây, ngài Grey.”

Tôi quay sang bên bồn rửa mặt Christian vẫn hay dùng, hứng đầy nước ấm.

“Để lát nữa tráng,” tôi giải thích khi ánh mắt anh nhìn thắc mắc.

Tôi lặp quy trình vừa làm với dầu gội, lắng nghe nhịp hít thở sâu của anh. Khi tóc anh đã đầy bọt, tôi ngừng lại giây lát để ngắm nghía gương mặt bảnh trai của chồng mình. Tôi không sao cưỡng lại được vẻ đẹp của anh. Tôi vuốt nhẹ má, anh bừng mở mắt, mơ màng nhìn tôi qua hàng mi. Tôi cúi xuống đặt lên môi anh một nụ hôn âu yếm. Anh mỉm cười, mắt lim dim và bật ra tiếng thở dài khoan khoái.

Ai mà biết được lúc chiều nay còn cãi vã, thế mà giờ anh lại thoải mái như thế này? Không cần tình dục. Tôi nhoài người phía trên anh.

"Ưm," anh khẽ rên lên hưởng ứng khi ngực tôi chạm vào mặt anh. Cưỡng lại niềm khao khát lắc hông theo điệu nhảy simmy, tôi nhấn nút xả để nước xà phòng trôi đi. Hai tay anh ôm lấy hông tôi.

"Không được tự tiện vuốt ve đâu nhé," tôi nhắc khẽ, giả bộ không hài lòng.

"Đừng quên tai anh đang điếc rồi," anh đáp, mắt vẫn nhắm nghiền, hai tay đưa xuống kéo ngược váy tôi lên.

Tôi đập nhẹ vào cánh tay anh. Tôi thích thú với trò chơi thợ cắt tóc này. Anh nhoẻn cười, nụ cười rạng rỡ trẻ thơ, như thể tôi bắt quả tang anh lén lút làm việc gì sai quấy nhưng lại âm thầm tự đắc.

Tôi với chiếc cốc, lần này múc nước ở bồn rửa mặt bên cạnh rồi nhẹ nhàng xả tóc cho sạch. Tôi vẫn nhoài người trên anh. Bàn tay anh vẫn đặt trên mông tôi, ngón tay gõ nhịp tới lui liên tục... ưm. Tôi vặn người. Anh khẽ rên trong cổ họng.

"Đây. Sạch rồi."

"Tốt," anh đáp gọn. Những ngón tay vẫn bám riết người tôi, rồi đột nhiên ngồi thẳng dậy, mái tóc ướt nhỏ nước khắp người anh. Anh kéo tôi vào lòng, tay đang đỡ hông dịch chuyển lên gáy, rồi ôm lấy cằm và giữ tôi đứng im. Tôi còn đang bất ngờ thì môi anh đã áp trên môi tôi, lưỡi anh nóng bỏng và dữ dội lấn sâu vào trong tôi. Tôi đưa tay luồn vào mái tóc ướt sũng. Trong khi anh mải miết hôn, mặt tôi cũng đầm đìa nước. Bàn tay anh dịch chuyển từ cằm xuống cúc áo cổ chiếc sơ mi tôi mặc.

"Làm duyên làm dáng thế đủ rồi. Anh muốn yêu em bảy sắc tình ngày chủ nhật, và ta có thể làm ngay trong nhà tắm này. Em chọn đi."

Mắt Christian rực sáng, cháy bỏng và đầy hứa hẹn, nước trên tóc anh vẫn nhỏ xuống tong tong. Miệng tôi khô khốc.

"Thế nào hả, Anastasia?" Anh hỏi lại, giữ chặt tôi trong lòng.

"Anh ướt sũng," tôi đáp.

Anh đột nhiên cúi xuống, dụi mái tóc ướt vào ngực áo tôi. Tôi la thét, giãy giụa, anh lại càng giữ chặt hơn.

"Ô, không, đừng thế cưng." Anh ngẩng lên thích thú cười, còn tôi thì thành Hoa Hậu Áo Ướt Đẫm 2011. Chỗ ngực áo thấm nước ướt sũng và hoàn toàn xuyên thấu. Tôi ướt át... khắp nơi.

"Nhìn thế này yêu quá," anh khẽ thì thào, cúi xuống miết mũi xoay vòng vòng quanh đầu nhũ hoa ướt

nước. Tôi oằn mình.

"Nói đi, Ana. Ở đây hay vào phòng ngủ?"

"Ở đây," tôi liều lĩnh đáp. Mặc kệ cái công việc cắt tóc dang dở - để sau đi. Anh từ từ mỉm cười, môi nhếch lên thành nụ cười thật gợi cảm và đầy hứa hẹn ái ân.

"Chọn hay lắm, bà Grey," môi anh mấp máy trên môi tôi. Tay anh buông cằm tôi để dịch chuyển xuống đầu gối, lướt ngược lên trên kéo theo chiếc váy, mơn man làn da tôi. Anh hôn lên vành tai tôi.

"Ôi, anh sẽ làm gì em đây?" Anh thì thầm, ngón tay ngập ngừng ở đường mép đôi tất. "Anh thích nơi này," anh khẽ nói. Một ngón tay lách dưới đường viền, lướt một vòng tới vùng đùi non. Tôi thở gấp gáp và oằn mình trong lòng anh.

Anh cất tiếng rên khe khẽ. "Nếu định yêu em bảy sắc tình chủ nhật thì anh muốn em phải đứng im."

"Yêu em đi," tôi thách thức, giọng thật khẽ và hổn hển.

Christian hít vào thật sâu. Anh nheo mắt, ngó tôi đăm đăm, đôi mắt ẩn dưới làn mi dài, vô cùng gợi cảm.

"Ôi, bà Grey. Chỉ cần em nói thế." Tay anh rời khỏi mép tất ngược lên chiếc quần lót. "Để bỏ mấy thứ này ra khỏi người em đã." Anh nhẹ nhàng lôi nó xuống, tôi cựa mình giúp anh. Anh và tôi cùng bật ra tiếng xuýt xoa run rẩy.

"Đứng yên," giọng anh gầm gừ.

"Em đang giúp mà," tôi bĩu môi. Anh xâm chiếm ngay bờ môi dưới, nhẹ nhàng nhay nhay.

"Yên," anh gằm ghè. Anh tuột chiếc quần chíp của tôi xuống, vén chân váy lên dồn lại quanh hông, hai bàn tay đặt vào eo nhấc bổng tôi lên. Trên tay anh vẫn giữ chiếc quần chíp.

"Ngồi xuống lòng anh. Dạng hai chân ra," anh ra lệnh, nhìn chăm chăm vào mắt tôi. Tôi ngồi trên lòng anh, nhìn anh thách thức. *Làm tới đi!*

"Bà Grey," anh gọi giật giọng. "Em đang khiêu khích anh đấy à?" Ánh mắt anh nhìn tôi, vừa vui vẻ, vừa kích thích. Một sự kết hợp đầy cám dỗ.

"Vâng. Thế anh định làm gì nào?"

Mắt anh ánh lên niềm phấn khích trước vẻ thách thức của tôi, tôi cảm thấy sự trỗi dậy của anh bên dưới tôi. "Chắp hai tay em ra sau lưng."

Ôi! Tôi ngoan ngoãn làm theo, rồi anh khéo léo dùng chiếc quần con trói cổ tay tôi lại.

"Dùng quần của em ư? Ngài Grey, anh không ngượng sao," tôi trách móc.

"Chẳng có gì phải ngượng nếu liên quan đến em, bà Grey ạ, em biết thừa rồi còn gì." Ánh mắt anh nhìn dữ dội và rạo rực. Tay anh ôm lấy quanh eo nhích tôi ngồi lùi lại một chút. Nước vẫn nhỏ giọt trên cổ

và ngực anh. Tôi những muốn nhoài người về phía trước, đưa lưỡi lướt những giọt nước kia đi, nhưng trớ trêu thay giờ tôi đã bị trói chặt mất rồi.

Christian ve vuốt hai bên đùi non của tôi, rồi miết tay dọc xuống đầu gối. Anh nhẹ nhàng đẩy hai chân tách ra xa nhau và mở rộng hai chân mình, kẹp tôi ở giữa. Những ngón tay anh lại di chuyển tới cúc áo sơ mi.

"Anh nghĩ ta không cần cái này nữa," anh nói, và cẩn thận cởi từng chiếc cúc trên áo sơ mi ướt nhẹp dính chặt người tôi, mắt không rời tôi lấy nửa giây. Đôi mắt ấy càng tối thẫm lại khi anh cởi xong, dừng lại để tự tận hưởng thành quả. Tim tôi đập điên cuồng, hơi thở gấp gáp. Không thể tin được – sự cứng cáp của anh chạm vào tôi, tôi cảm thấy nó rõ ràng – nóng bỏng, và phiền thật... đã sẵn sàng. Tôi những muốn ưỡn cong thân mình. Anh để chiếc áo ẩm ướt của tôi mở phanh cúc, hai tay vuốt ve khuôn mặt tôi, ngón tay cái miết nhẹ bờ môi dưới. Rồi bất ngờ anh đẩy ngón tay vào miệng tôi.

"Mút," anh khẽ ra lệnh, nhấn mạnh ở chữ *M*. Tôi ngậm miệng lại và làm theo lời anh. Ôi... tôi thích trò này. Vị của anh thật tuyệt. Tôi còn thích nếm cái gì khác nữa đây? Các vòng cơ nơi bụng dưới siết lại khi nghĩ tới đó. Môi anh hé mở khi răng tôi cà và nhay vùng da thịt mềm mại ở ngón tay anh.

Anh rên rỉ, rồi từ từ rút ngón tay ướt át khỏi miệng tôi, miết dọc xuống cằm, rồi tới cổ và qua vùng xương ức. Anh móc ngón cái vào bầu áo ngực, giật mạnh xuống, phơi trần một bên ngực.

Mắt anh vẫn không rời mắt tôi. Anh quan sát từng phản ứng mỗi khi sự đụng chạm của anh khơi gợi nơi tôi, và tôi cũng đắm đuối ngắm anh. Nóng bỏng. Chế ngự. Sở hữu. Tôi yêu điều đó. Anh lặp lại từng thao tác ấy với bên tay kia, đến khi hai trái đào được giải phóng tự do. Hai bàn tay nhẹ nhàng úp lên đó, ngón tay cái vân vê nơi đầu ngực, nghịch ngợm và trêu chọc, khiến chúng căng cứng dưới sự ve vuốt thiện nghệ của anh. Tôi cố, cố hết sức không cựa quậy, nhưng xúc cảm giác nơi đầu nhũ hoa truyền dòng điện nóng bỏng tới miền sâu thẳm ham muốn phía dưới tôi, khiến tôi bật tiếng rên và ngửa mạnh đầu ra sau, mắt nhắm lại, hoàn toàn đầu hàng trước màn tra tấn ngọt ngào và âu yếm này.

"Suỵt." Âm thanh vỗ về của Christian như đổ thêm dầu vào lửa, cùng nhịp phách với những ngón tay tinh nghịch của anh. "Yên nào, cưng, yên." Anh rời tay khỏi một bên ngực, lách ra phía lưng tôi, xòe bàn tay đỡ quanh gáy. Rướn người về phía trước, anh ngậm mạnh đầu nhũ hoa trơ trụi và ngấu nghiến, mái tóc ướt cọ vào tôi nhồn nhột. Cùng lúc đó, tay bên kia anh ngừng chà xát. Thay vào đó ngón cái và ngón trỏ của anh kẹp lấy nó, nhẹ nhàng day giật, vân vê.

"A! Christian!" Tôi rên lên, oằn mình về phía trước. Nhưng anh vẫn ung dung tiếp tục. Cơ thể tôi bừng bừng khi khoái cảm trào dâng không ngừng.

"Christian, xin anh," tôi nài nỉ.

"Ưm," tiếng anh âm ư trong lồng ngực. "Anh muốn em tới bằng cách này." Ngực tôi được ngơi nghỉ trong chốc lát, khi từng lời anh nói mơn trớn làn da tôi. Như thể anh đang đánh thức một miền xa xăm tối tăm thăm thẳm trong tâm trí tôi, nơi ấy chỉ mình anh hiểu rõ. Khi anh tiếp tục trò chơi đang dang dở, khoái cảm lần này gần chạm tới đỉnh điểm. Rên lên thật lớn, tôi quằn quại trong lòng anh, cố tìm kiếm sự cọ sát quý giá lên quần anh. Tôi vùng vẫy cố giằng giật cánh tay đang bị trói bằng chiếc quần con, khao khát được chạm vào anh, nhưng tôi hoàn toàn thất bại – bị cơn khoái cảm phản trắc hạ gục.

“Xin anh,” tôi khẽ van nài, trong khi cơn khoái cảm xuyên thấu cơ thể tôi, từ đỉnh đầu tới từng ngón chân, siết chặt mọi thứ trên đường lao của mình.

“Ngực em đẹp quá, Ana.” Anh thì thầm. “Một ngày nào đó anh sẽ yêu trên đó.”

Thế nghĩa là quái quỷ gì nhỉ? Tôi mở mắt, trân trân nhìn anh đang ngấu nghiến cơ thể tôi, làn da bỏng rát dưới mỗi sự đụng chạm của anh. Tôi không còn cảm giác với chiếc áo ướt sũng nước hay mái tóc ướt đẫm của anh nữa... không cảm thấy gì ngoại trừ sự thiêu đốt bừng bừng. Sự thiêu đốt ngọt ngào, bỏng rát, từ tốn và sâu thẳm trong tôi, và mọi suy nghĩ đều bốc hơi khi cơ thể tôi co thắt và siết chặt lại... sẵn sàng, chới với... khao khát được phóng thích. Còn anh vẫn không ngơi nghỉ – vẫn khiêu khích, giằng giật, dồn đẩy tôi điên cuồng. Tôi muốn... tôi muốn...

“Tới đi em,” anh thúc giục – và tôi tới. Cơn cực khoái chạy khắp cơ thể tôi. Anh dừng sự hành hạ âu yếm lại, choàng tay ôm lấy tôi, siết chặt tôi vào lòng khi cơ thể tôi dịu dần trở lại. Tôi mở mắt ra thấy mình đang tựa lên ngực anh, mắt anh nhìn tôi đắm đuối.

“Chúa ơi, anh thích được ngắm em, Ana.” Giọng anh đầy kinh ngạc.

“Thật là...” Tôi không biết nói sao nữa.

“Anh biết.” Anh rướn người hôn tôi, bàn tay vẫn đặt sau gáy, giữ chặt và nghiêng đầu tôi để anh có thể hôn tôi thật sâu – đầy yêu thương và ngưỡng mộ.

Tôi đắm mình trong nụ hôn ấy.

Anh ngả người hít một hơi dài, đôi mắt mang sắc màu dữ dội của cơn cuồng phong nhiệt đới.

“Giờ anh sẽ yêu em, dữ dội,” anh thì thào.

Ôi chao. Hai tay anh giữ eo tôi, nhấc tôi từ trên đùi dịch xuống đầu gối. Bàn tay phải với tới cạp quần âu màu xanh dương thẫm, lần tìm chiếc khuy. Những ngón tay bên trái lướt lên xuống dọc bắp đùi tôi, lần nào cũng dừng lại ở đường viền tất. Anh đang nhìn tôi đắm đuối, mặt anh kề mặt sát mặt tôi. Trong hoàn cảnh bị trói chặt bởi chiếc quần con, tôi không còn đủ sức chống chọi nữa. Đây hẳn là một trong những dịp riêng tư thắm thiết nhất giữa chúng tôi – khi tôi đang ngồi trên đùi anh, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đẹp màu xám của anh. Nó khiến tôi cảm thấy thật phóng túng, nhưng cũng thật gần gũi với anh – tôi không còn thấy thẹn thùng, ngượng ngập nữa. Bên Christian, chồng tôi, người tôi yêu, vô cùng độc đoán, anh chàng Lắm Chiêu – tình yêu của đời tôi.

“Này,” anh khẽ gọi, nâng nhẹ cằm và nhìn tôi lo lắng. “Sao em khóc? Anh làm em đau à?”

“Không,” tôi lí nhí đáp. Anh vuốt tóc trên mặt tôi, ngón tay miết lau giọt nước mắt đọng trên má, dịu dàng hôn môi tôi. Anh vẫn ở trong tôi. Anh cựa mình rút ra, khiến tôi nhăn mặt.

“Có chuyện gì hả Ana? Kể anh nghe đi.”

Tôi sụt sịt. “Chỉ là... là vì đôi khi em quá xúc động vì yêu anh nhiều quá,” tôi nhỏ nhẹ đáp.

Sau một tích tắc, anh nhoẻn nụ cười đặc biệt duyên dáng – dành riêng cho tôi, có lẽ thế. “Em cũng

mang lại cảm xúc y như thế ở anh," anh nhẹ nhàng nói, lại hôn tôi. Tôi mỉm cười, lòng vui như trẩy hội.

"Thật không?"

Anh tủm tỉm cười. "Em thừa biết rồi còn gì."

"Đôi khi thôi. Không phải lúc nào cũng biết."

"Anh cũng thế, bà Grey."

Tôi nhoẻn cười rồi nhẹ nhàng hôn phớt lên ngực anh, dụi vào lớp lông măng trên ngực anh. Christian vuốt tóc rồi, rồi lướt một tay ra sau lưng. Anh gỡ móc áo ngực và kéo một bên quai xuống, tôi cựa mình, để anh kéo nốt quai bên kia ra khỏi tay, rồi thả chiếc áo của tôi xuống nền nhà.

"Hmm. Da kề da," Anh gật gù thích thú, rồi ôm gọn tôi vào lòng. Anh hôn bờ vai tôi, rồi dụi mũi ngược lên tai tôi. "Em có mùi hương của thiên đường, bà Grey."

"Anh cũng vậy, ngài Grey." Tôi lại dúi vào người anh, hít hà hương thơm của anh, giờ đây pha trộn thêm hương vị của tình ái. Tôi có thể nằm mãi như thế này trong vòng tay anh, mãn nguyện và hạnh phúc. Đây chính là điều tôi cần sau một ngày đủ thứ chuyện, nào là trở-về-với-công-việc, cãi cọ và gặp gỡ cô-nàng-nở-nang. Đây chính là nơi tôi muốn về, cho dù anh ấy có là cỗ máy kiểm soát, cùng thói độc đoán ngông cuồng, đây chính là nơi tôi thuộc về. Christian dụi vào tóc tôi, hít hà thật mạnh. Tôi bật ra tiếng thở dài khoan khoái, và cảm thấy anh đang cười. Thế rồi chúng tôi cứ ngồi thế, im lặng ôm chặt nhau.

Cuối cùng hiện thực cũng trở về.

"Muộn rồi," Christian nhắc, ngón tay vuốt ve mơn trớn lưng tôi.

"Vẫn phải cắt tóc cho anh."

Anh bật cười. "Đúng thế, bà Grey. Em còn sức làm nốt công việc còn dang dở không?"

"Vì anh thì làm gì cũng được, ngài Grey." Tôi lại hôn lên ngực anh rồi miễn cưỡng đứng dậy.

"Đừng đi." Anh giữ hông tôi, xoay người tôi lại, rồi ngồi thẳng dậy, cởi chân váy tôi xuống, thả nó dưới sàn. Anh chìa tay ra, tôi bám lấy tay anh, bước ra khỏi chiếc váy. Giờ trên người tôi chỉ còn đôi tất dài và chiếc dây nịt.

"Em là một tuyệt tác phi thường, bà Grey." Anh ngồi khoanh tay, tựa lưng trên ghế, rồi đưa ra lời nhận xét chân thành và thẳng thắn.

Tôi điệu đàng giơ hai tay rồi xoay một vòng trước mắt anh.

"Chúa ơi, anh là kẻ cực kì may mắn," anh thốt lên đầy thán phục.

"Đúng thế đấy."

Anh bật cười. "Mặc áo anh vào rồi em có thể cắt tóc cho anh. Để thế này em sẽ làm anh mất tập trung, và chúng ta sẽ chẳng bao giờ lên giường kịp nữa."

Tôi không kìm được nụ cười đáp lại. Biết anh đang hau háu dõi theo từng cử động của mình, tôi giả bộ ưỡn người bước lại chỗ vứt đôi giày và chiếc áo của anh. Từ từ cúi xuống, tôi nhặt áo anh lên, hít hà – *ưm* – rồi khoác nó lên ngươi. Mắt Christian mở tròn xoe. Anh cài lại khóa quần và ngắm tôi chăm chú.

"Có vẻ giống một màn trình diễn cơ thể nhỉ, bà Grey."

"Mình có cái kéo nào không?" Tôi hỏi, mắt chớp chớp vẻ thơ ngây.

"Trong phòng làm việc của anh cơ," anh cằn nhằn.

"Em sẽ đi tìm." Để anh lại một mình, tôi bước vào phòng ngủ, lấy chiếc lược trên bàn trang điểm, rồi đi về phía phòng làm việc của anh. Khi bước ra dãy hành lang chính, tôi để ý cánh cửa phòng làm việc của Taylor để mở. Bà Jones đang đứng ngay ở cửa. Tôi dừng phắt lại, núp vội vào tường.

Taylor đang lướt ngón tay trên má bà Jones và mỉm cười âu yếm. Rồi anh cúi xuống hôn bà.

Khỉ thật! Taylor và bà Jones? Tôi há hốc mồm kinh ngạc – ý tôi là, ừ thì trước tôi cũng đã ngờ ngợ. Nhưng giờ họ rõ ràng cặp kè với nhau. Tôi ngượng chín người, cảm giác như thể mình là kẻ rình rập nhìn trộm, đành rón rén bước đi. Tôi chạy vụt qua phòng sinh hoạt chung, lẻn vào phòng làm việc của Christian. Bật đèn lên, tôi bước tới bàn. Taylor và bà Jones... Wow! Tôi đang choáng váng. Tôi vẫn cứ tưởng bà Jones lớn tuổi hơn Taylor. Ôi, tôi phải tìm hiểu chuyện này xem sao. Tôi mở ngăn kéo bàn và ngay lập tức bị hút vào một khẩu súng ngắn. *Christian có cả súng*!

Một khẩu súng lục. *Khỉ thật*. Tôi không hề biết Christian lại sở hữu súng. Tôi lôi nó ra, trượt lẫy để kiểm tra ổ đạn. Nó đã được nạp đủ đạn, nhưng nhẹ tênh... quá nhẹ. Chắc làm bằng vật liệu carbon. Christian làm gì với khẩu súng này? Chà, tôi hy vọng anh biết bắn. Những lời cảnh báo lê thê của dượng Ray về súng ngắn lướt nhanh qua tâm trí tôi. Ông không bao giờ quên được thời gian huấn luyện trong quân đội. *Thứ đó sẽ giết con, Ana. Con cần phải biết mình đang làm gì khi có trong tay một khẩu súng*. Tôi đặt khẩu súng xuống và tìm kéo. Nhanh chóng tìm thấy nó, tôi vội vàng quay lại chỗ Christian, đầu vẫn kêu ong ong. Taylor và bà Jones... khẩu súng...

Ở lối vào phòng sinh hoạt chung, tôi chạm trán Taylor.

"Ôi bà Grey, xin thứ lỗi cho tôi." Mặt anh ta đỏ bừng khi nhanh chóng nhận ra cách tôi ăn mặc.

"Ưm, chào Taylor... ưm. Tôi đang cắt tóc cho Christian!" Tôi lúng ta lúng túng, lắp bắp thốt ra. Taylor xấu hổ muốn chết đi được. Tôi cũng thế. Anh ấy mở miệng định nói gì đó, rồi vội khép lại, đứng tránh sang một bên.

"Mời bà," anh ta trịnh trọng nói. Tôi nghĩ chắc mình đang có màu giống chiếc Audi cũ của mình, chiếc xe ngoan ngoãn. Còn gì xấu hổ hơn được chứ?

"Cảm ơn anh," tôi lí nhí đáp rồi lao vụt vào phòng. *Chết tiệt!* Đến bao giờ tôi mới quen với việc nhà riêng còn có nhiều người khác nữa? Tôi lao vào phòng tắm, thở hổn hển.

“Có chuyện gì thế?” Christian đang đứng trước gương, tay cầm đôi giày của tôi. Tất cả trang phục vừa vứt lung tung của tôi đã được xếp gọn gàng bên cạnh bồn rửa mặt.

“Em vừa chạm mặt Taylor.”

“Ôi.” Christian nhăn mặt. “Ăn mặc như này hả?”

Chết tiệt! “Không phải lỗi của Taylor.”

Trán Christian cau lại sâu hơn. “Không. Nhưng vẫn có lỗi.”

“Em vẫn mặc đồ mà.”

“Quá ít.”

“Em không biết ai ngượng hơn, em hay anh ta.” Tôi lại áp dụng kĩ thuật đánh trống lảng của mình. “Anh có biết anh ấy và Gail đang... chà, cặp kè không?”

Christian cười lớn. “Có, dĩ nhiên anh biết rồi.”

“Và anh chẳng kể với em bao giờ cả?”

“Anh tưởng em biết rồi.”

“Không.”

“Ana, họ đều là người lớn. Sống dưới cùng một mái nhà. Đều độc thân. Và đều quyến rũ.”

Tôi ngượng ngùng, thấy mình thật ngốc vì không để ý.

“Chà, nếu anh nói thế... em cứ tưởng Gail lớn tuổi hơn Taylor.”

“Đúng thế, nhưng không nhiều.” Anh nhìn tôi, lúng túng. “Có người thích phụ nữ lớn tuổi hơn...” Anh đột nhiên im lặng, mắt mở to.

Tôi trừng mắt nhìn anh. “Em biết,” tôi quát.

Christian có vẻ áy náy. Anh âu yếm mỉm cười. Tuyệt nhỉ! Trò đánh trống lảng của tôi đã thành công! Cô nàng Tiềm Thức trợn mắt nhìn tôi – nhưng cái giá phải trả là gì? Giờ đây hình ảnh bà Robinson tuy không được nhắc đến đang hiện ra trước mắt chúng tôi.

“Anh bỗng nhớ ra,” anh hớn hở nói.

“Gì?” tôi xẵng giọng hỏi. Tôi tóm lấy chiếc ghế, xoay nó đối diện chiếc gương phía trên bồn rửa mặt. “Ngồi xuống,” tôi ra lệnh. Christian nhìn tôi đầy thích thú, nhưng vẫn làm theo yêu cầu, ngồi tựa lưng trên ghế. Tôi bắt đầu chải mái tóc giờ chỉ còn hơi âm ẩm.

“Anh đang nghĩ ta có thể sửa mấy căn phòng chỗ ga-ra ở nhà mới cho họ ở,” Christian nói tiếp. “Biến chỗ đó thành nhà. Thế thì con gái anh ấy có thể đến thăm thường xuyên hơn.” Anh thận trọng nhìn tôi

qua gương.

“Sao cô bé không ở đây?”

“Taylor chưa bao giờ xin phép anh.”

“Có lẽ anh nên mời trước. Nhưng ta phải cư xử cho đàng hoàng.”

Christian nhướng cao mày. “Anh chưa hề nghĩ tới chuyện ấy.”

“Có lẽ đấy là lý do Taylor không xin phép. Anh gặp cô bé chưa?”

“Rồi. Một cô bé đáng yêu. Rụt rè. Rất xinh. Anh trả tiền học phí cho cô bé.”

Ồ! Tôi ngừng chải, ngó anh đăm đăm qua gương.

“Em không biết đấy.”

Anh nhún vai. “Có lẽ là việc tối thiểu anh làm được. Với cả, làm thế để anh ấy không bỏ việc.”

“Em chắc chắn Taylor thích làm việc cho anh.”

Christian ngây người nhìn tôi, rồi nhún vai. “Anh không biết nữa.”

“Em nghĩ anh ấy rất quý anh, Christian.” Tôi tiếp tục chải, liếc nhìn anh. Mắt anh vẫn không rời tôi.

“Em nghĩ thế à?”

“Vâng, đúng thế.”

Anh bật ra tiếng cười vừa dửng dưng lại vừa tự đắc, như thể trong lòng anh khá hài lòng khi thấy cấp dưới thích mình.

“Tốt. Em sẽ nói chuyện với Gia về ý tưởng chuyển dãy phòng phía ngoài gara chứ?”

“Vâng, tất nhiên rồi.” Tôi không còn cảm giác bực bội như lúc trước khi nhắc đến tên cô ta nữa. Cô nàng Tiềm Thức gật đầu kẻ cả với tôi. *Được lắm... hôm nay chúng ta làm tốt đấy.* Nữ Thần Ham Muốn trong tôi hả hê. Giờ Gia sẽ để chồng tôi được yên và không còn làm anh khó chịu nữa.

Tôi đã sẵn sàng cắt tóc cho Christian. “Anh có chắc chắn để em cắt không? Cơ hội cuối cùng để tự giải cứu đấy.”

“Em cứ làm tới đi, bà Grey. Anh đâu phải nhìn thấy mình, mà là em cơ mà.”

Tôi phì cười. “Christian, em có thể ngắm anh cả ngày cũng được.”

Anh lắc đầu quầy quậy. “Chỉ là một khuôn mặt đẹp thôi mà cưng.”

“Và phía sau là một người đàn ông rất tốt.” Tôi hôn lên thái dương anh. “Người đàn ông của em.”

Anh cười ngượng ngập.

Nhấc lên lọn tóc đầu tiên, tôi chải ngược nó lên, kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa. Ngậm chiếc lược vào miệng, tôi cầm kéo và đưa nhát đầu tiên, cắt đi hơn hai centimet độ dài. Christian nhắm mắt, ngồi ngay như tượng, hít thở khoan khoái trong khi tôi lại tiếp tục. Thỉnh thoảng, anh lại mở mắt, nhìn tôi chăm chú. Anh không hề chạm vào tôi trong lúc tôi làm công việc của mình. Tôi rất biết ơn vì điều đó. Sự vuốt ve của anh sẽ khiến tôi... mất tập trung ngay.

Mười lăm phút sau, tôi cắt xong.

"Xong rồi." Tôi hài lòng với kết quả. Trông anh quyến rũ hơn bao giờ hết, tóc anh vẫn mềm mại và gợi cảm... chỉ ngắn hơn một chút thôi.

Christian ngắm mình trong gương, vẻ ngạc nhiên đầy thích thú. Anh cười tươi. "Làm tốt lắm, bà Grey." Anh xoay hết bên này đến bên kia, rồi luồn tay ôm lấy tôi. Anh kéo tôi lại gần rồi hôn và dụi mũi vào bụng tôi.

"Cảm ơn em," anh nói.

"Rất hân hạnh." Tôi cúi xuống hôn nhẹ anh một cái.

"Muộn rồi. Lên giường." Anh phát nhẹ vào hông tôi.

"A! Để em dọn dẹp chỗ này đã." Tóc rơi vương vãi khắp sàn.

Christian nhăn mặt, như thể anh chưa từng nghĩ đến chuyện này bao giờ. "Được, để anh đi lấy chổi," anh nói giọng điệu châm chọc. "Anh không muốn em làm đám nhân viên bối rối khi bắt gặp em trong bộ dạng thiếu vải thế kia."

"Anh có biết chỗ để chổi không?" Tôi hồn nhiên hỏi anh.

Câu đó khiến Christian đứng khựng lại. "Ơ... không."

Tôi bật cười. "Để em đi."

KHI TÔI LÊN GIƯỜNG chờ Christian, tôi ngẫm nghĩ xem ngày hôm nay diễn ra với nhiều biến đổi ra sao. Lúc trước tôi bực tức với anh ra sao, còn anh thì thất vọng thế nào. Tôi sẽ phải giải quyết sao đây với cái ý định hết sức vô lý về việc-điều-hành-một-công-ty. Tôi đâu có khao khát quản lí công ty riêng bao giờ. Tôi đâu phải như anh. Tôi cần ngăn việc này lại ngay. Có lẽ tôi nên có từ khóa an toàn để dùng khi anh tỏ ra độc đoán và áp đặt, hay khi anh làm gì ngốc nghếch. Tôi bật cười khúc khích. Có lẽ từ khóa an toàn sẽ là *ngốc nghếch*. Tôi thấy ý tưởng này rất thú vị đây.

"Gì thế?" Anh hỏi khi leo lên giường bên cạnh tôi, mặc độc chiếc quần pijama.

"Không có gì. Chỉ là một ý tưởng thôi."

"Ý tưởng gì?" Anh nằm duỗi thẳng bên cạnh tôi.

Chẳng đâu vào đâu cả. "Christian, em nghĩ mình không hề muốn điều hành công ty đâu."

Anh nhỏm dậy, chống người trên khuỷu tay, cúi xuống nhìn tôi. "Sao em nói thế?"

"Bởi vì đó là việc em chưa bao giờ thấy thú vị cả."

"Em thừa khả năng mà, Ana."

"Em thích đọc sách, Christian. Điều hành công ty thì em sẽ không được làm việc đó."

"Em có thể linh hoạt mọi việc được mà."

Tôi nhăn mặt.

"Em thấy đấy," anh nói tiếp, "bí quyết điều hành một công ty thành công tất cả chỉ ở chỗ nắm bắt tài năng của các nhân sự trong tay rồi sử dụng theo ý em muốn. Nếu đó là nơi em yêu thích và thể hiện được tài năng thì em xây dựng công ty sao cho có thể thực hiện được điều đó. Đừng vội gạt nó ra khỏi tầm tay em, Ana. Em là một phụ nữ rất có năng lực. Anh nghĩ em có thể làm mọi việc em muốn nếu em chú tâm và nỗ lực thực hiện nó."

Whoa! Sao anh có thể biết tôi có giỏi việc này hay không?

"Em cũng lo rằng nó sẽ chiếm mất quá nhiều thời gian của mình."

Christian nhíu mày.

"Thời gian mà em có thể dành cho anh." Tôi chĩa ra vũ khí bí mật cuối cùng.

Mắt anh tối thẫm lại. "Anh biết em định giở trò gì rồi," anh nói khẽ, vẻ khoái trá.

Chết tiệt!

"Gì cơ?" Tôi giả vờ ngây thơ.

"Em đang cố làm anh không tập trung vào vấn đề đang bàn. Em luôn làm trò này. Có điều đừng gạt phắt ý tưởng này đi, Ana. Em cứ nghĩ đi. Anh chỉ bảo vậy thôi." Anh cúi xuống, đặt nụ hôn âu yếm, rồi ve vuốt ngón cái trên má tôi. Chủ đề này rồi sẽ còn được nói đi nói lại nữa cho mà xem. Tôi cười với anh âu yếm – và tự nhiên tôi nhớ ra một câu anh nói lúc ban chiều.

"Em hỏi anh điều này được không?" Giọng tôi khe khẽ, ngập ngừng.

"Dĩ nhiên rồi."

"Lúc trước anh bảo nếu em giận anh, em có thể trút giận vào anh khi lên giường. Ý anh lúc đó là gì?"

Anh nằm im. "Thế em nghĩ ý anh là gì?"

Chết tiệt! Tôi nên nói thẳng ra. "Nghĩa là anh muốn được em trói lại."

Anh nhướng mày ngạc nhiên. "Ưm... không đâu. Ý anh hoàn toàn không phải thế."

“Ơ.” Tôi thấy nhói đau vì thất vọng.

“Em muốn trói anh thật à?” anh hỏi, tìm cách hiểu đúng ý tôi muốn gì. Anh có vẻ choáng. Tôi ngượng quá.

“À thì...”

“Ana, anh...” Anh dừng lại, khuôn mặt thoáng nét u ám.

“Christian,” tôi khẽ gọi, lòng lo sợ. Tôi xoay mình, chống khuỷu tay nằm nghiêng giống anh. Tôi vuốt ve má anh. Mắt anh mở lớn và sợ hãi. Anh lắc đầu buồn bã.

Chết thật! “Christian, thôi mà. Không sao đâu. Em tưởng ý anh thế.”

Anh nắm tay tôi, đặt lên phía ngực trái đang dập thình thịch. Quái quỷ! Chuyện gì thế?

“Ana, anh không biết mình sẽ cảm thấy sao khi em chạm vào anh lúc anh bị trói.”

Tôi nổi cả da gà. Cứ như thể anh đang thú nhận một điều gì đó vô cùng thầm kín.

“Việc ấy vẫn còn mới mẻ quá.” Giọng anh trầm và chân thành.

Chết thật. Chỉ là một câu hỏi thôi mà, ấy thế mà tôi thấy anh lại dẫn dắt thêm thắt được nhiều quá, nhưng quả là anh vẫn còn nhiều việc phải làm lắm. Ôi chao, Năm Mươi ơi là Năm Mươi. Nỗi lo lắng siết chặt tim tôi. Tôi cúi xuống, người anh tê cứng lại, tôi kịp đặt nụ hôn dịu dàng lên khóe miệng anh.

“Christian, em nghĩ sai rồi. Xin anh đừng lo lắng về nó nữa. Xin anh đừng nghĩ ngợi về chuyện ấy nữa.” Tôi hôn anh. Mắt nhắm lại, anh khẽ rên lên, rồi trở mình đẩy tôi xuống đệm, bàn tay anh giữ lấy cằm tôi say sưa... mê mải.

Chương chín

Sáng hôm sau tôi tỉnh giấc trước báo thức, Christian cuộn chặt tôi như dây tơ hồng, đầu anh gối lên ngực tôi, cánh tay quàng quanh eo và chân kẹp giữa hai chân tôi. Anh nằm lấn sang cả chỗ tôi nằm. Luôn là như thế, nếu tối hôm trước chúng tôi tranh cãi, thì hôm sau y như rằng lại thế này, cuốn tròn quanh tôi, làm tôi nóng người và không cựa quậy nổi.

Ôi, đúng là Lắm Chiêu. Anh ấy là người thiếu thốn một số thứ. Có ai ngờ được nhỉ? Một phiên bản Christian quen thuộc khác là cậu bé loắt choắt, nhếch nhác đáng thương cứ ám ảnh tôi. Tôi nhẹ nhàng vuốt mái tóc vừa cắt ngắn của anh, nỗi buồn nguôi ngoai hẳn. Anh cựa mình, đôi mắt ngái ngủ he hé bắt gặp mắt tôi. Anh chớp chớp mắt rồi tỉnh.

"Chào em," anh mỉm cười.

"Chào anh." Tôi thích được đánh thức cùng nụ cười này.

Anh dụi đầu vào ngực tôi, tiếng âm ư thích thú ngân nga trong cổ họng. Bàn tay anh đặt trên eo tôi du ngoạn xuống dưới, lướt trên lớp áo ngủ sa-tanh mát rượi.

"Em quả là một món ngon đầy cám dỗ," anh khẽ thủ thỉ. "Nhưng mà dù rất mời mọc," anh liếc nhìn báo thức, "anh vẫn phải dậy thôi." Anh duỗi mình, buông tôi ra và ngồi dậy. Tôi nằm ngửa, đầu gối lên hai tay, chiêm ngưỡng màn diễn thú vị – Christian trút bỏ quần áo để đi tắm. Anh thật tuyệt hảo. Tôi chẳng phải thêm thắt gì nữa cả.

"Ngắm có đã mắt không, bà Grey?" Christian nhướng mày trêu chọc.

"Tuyệt mỹ, ngài Grey."

Anh nhoẻn miệng cười, quẳng chiếc quần pijama suýt rơi vào mặt tôi, nhưng tôi kịp đỡ lấy nó, cười khanh khách như cô bé con. Với điệu cười ranh mãnh, anh kéo chiếc chăn lông tuột xuống, quỳ một chân trên giường, nắm hai cổ chân tôi, kéo tôi trượt về phía anh, chiếc váy ngủ dốc ngược lên. Tôi la lên, còn anh thì trườn lên người tôi, miết một nụ hôn dài từ đầu gối, lên đùi non... rồi... ôi... *Christian!*

"CHÚC BUỔI SÁNG TỐT LÀNH, CÔ GREY," bà Jones vui vẻ chào đón tôi. Tôi ngượng ngùng, bối rối vì nhớ ra cảnh tình tứ của bà với Taylor tối qua.

"Chào buổi sáng," tôi đáp khi bà đưa mời tôi một tách trà. Tôi ngồi xuống chiếc ghế bar bên cạnh chồng, trông anh mới rạng ngời làm sao: cơ thể thơm tho sau khi tắm, tóc còn âm ẩm, áo sơ mi trắng phẳng phiu với cà vạt xám-bạc. Màu cà vạt yêu thích nhất của tôi. Tôi có những kỷ niệm thật êm ái với chiếc cà vạt này.

"Em khỏe không, bà Grey?" Ánh mắt anh trìu mến.

"Em nghĩ anh biết thừa còn gì, ngài Grey." Tôi ngước nhìn anh qua hàng mi dài.

Anh phì cười. "Ăn đi," anh ra lệnh. "Hôm qua em chẳng chịu ăn gì cả."

Ôi, chàng Năm Mươi độc đoán!

“Đấy là tại anh cứ như đồ ngốc.”

Bà Jones làm rơi đồ ở bồn rửa bát, tiếng loảng xoảng làm tôi giật nảy mình. Christian dường như chẳng nghe thấy tiếng động. Anh không để ý đến bà Jones, vẫn đăm đắm nhìn tôi.

“Có ngốc hay không thì cũng ăn đi.” Giọng anh rất nghiêm túc. Không nên đôi co với anh nữa.

“Được rồi! Thì cầm thìa lên, ăn sáng vậy,” tôi nhấm nhẳng và ngúng nguẩy như trẻ con mới lớn. Tôi xúc vài thìa sữa chua kem Hy Lạp vào bát ngũ cốc của mình, rồi cho nắm việt quất vào. Tôi ngó nhìn bà Jones và thấy bà bắt gặp ánh mắt tôi. Tôi mỉm cười, bà cũng đáp lại với nụ cười trìu mến quen thuộc. Bà vừa chuẩn bị bữa sáng theo đúng ý tôi, món này tôi bắt đầu làm quen từ dạo đi trăng mật.

“Trong tuần này anh phải đi công tác ở New York.” Thông báo của Christian phá vỡ cơn mơ màng của tôi.

“Ơ.”

“Nghĩa là mất cả ngày lẫn đêm. Anh muốn em đi cùng anh.”

“Christian, em không xin nghỉ phép được đâu.”

Anh nhìn tôi với ánh mắt ôi-thế-à-nhưng-anh-là-sếp-cơ-mà.

Tôi thở dài. “Em biết anh là chủ sở hữu công ty, nhưng em vừa nghỉ ba tuần liền rồi. Xin anh. Làm sao anh có thể trông đợi em quản lý được công ty nếu em chẳng có mặt ở đó? Em ở nhà vẫn ổn mà. Em chắc anh sẽ đi cùng Taylor, nhưng vẫn còn Sawyer và Ryan ở lại...” Tôi ngừng lời khi thấy Christian toe toét cười. “Sao cơ?” Tôi hỏi xẵng.

“Không có gì. Tại em đấy,” anh thản nhiên đáp.

Tôi nhíu mày. Anh đang cười giễu tôi đấy à? Thế rồi tôi bỗng nảy ra một ý nghĩ khó chịu. “Anh đến New York bằng gì?”

“Máy bay của công ty, thế sao?”

“Em chỉ muốn biết liệu anh có định đi bằng *Charlie Tango* không.” Tôi khẽ đáp, cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Tôi nhớ lại lần cuối cùng anh lái chiếc trực thăng cá nhân. Cơn buồn nôn dâng lên nhộn nhạo khi tôi nghĩ tới những giờ phút đầy lo âu khi ngóng chờ tin tức về anh. Đấy hẳn là thời khắc suy kiệt nhất mà tôi từng trải qua. Tôi nhận thấy bà Jones cũng đứng sững người lại. Tôi cố xua tan ý nghĩ này đi.

“Anh không bay trên *Charlie Tango* tới New York đâu. Loại này không thích hợp. Với cả phải mất hai tuần nữa nó mới sửa xong.”

Tạ ơn trời đất. Tôi thở phào nhẹ nhõm, phần cũng bớt băn khoăn khi biết rằng cái sự cố *Charlie Tango* vốn cứ luẩn quẩn trong tâm trí Christian sau mấy tuần gần đây đã không còn ảnh hưởng nữa.

“Chà, em thấy vui vì nó sắp sửa xong, nhưng...” Tôi im bặt. Có nên nói với anh rằng tôi sẽ lo lắng thế nào khi anh bay chuyến này không?

“Gì thế?” Anh hỏi khi vừa ăn xong món trứng tráng.

Tôi nhún vai.

“Ana?” Anh gặng hỏi, giọng nghiêm nghị hơn.

“Chỉ là... anh biết đấy. Lần trước anh bay trên đó... em tưởng, ta tưởng, anh...” Tôi không nói tiếp được, vẻ mặt Christian dịu dàng hơn.

“Này em.” Anh lật những ngón tay vuốt nhẹ má tôi. “Lần đó có kẻ phá hoại mà.” Khuôn mặt anh thoáng phớt vẻ u ám, trong giây lát ấy tôi tự hỏi liệu anh có biết kẻ nào chịu trách nhiệm vụ ấy không.

“Em không sao chịu đựng nổi ý nghĩ có thể mất anh,” tôi lí nhí.

“Năm người bị sa thải vì vụ đó, Ana. Sẽ không xảy ra nữa đâu.”

“Năm người ư?”

Anh gật đầu, nghiêm nét mặt.

Trời đất ơi!

“À em bỗng nhớ ra. Có một khẩu súng trong ngăn bàn anh.”

Anh nhăn mặt khi thấy tôi ngoắt chuyển sang chuyện khác, và có lẽ vì cả cái giọng điệu kết tội tôi thốt ra, mặc dù không hề chủ ý như thế. “Của Leila đấy,” cuối cùng anh đáp.

“Nó nạp đầy đạn.”

“Sao em biết?” Trán anh càng nhăn lại.

“Hôm qua em có kiểm tra.”

Anh quắc mắc nhìn tôi. “Anh không muốn em đụng vào súng với má. Hy vọng em cài lại chốt an toàn rồi.”

Tôi chớp mắt, thoáng sững sờ. “Christian, trên súng lục không có chốt an toàn. Anh không biết gì về súng à?”

Mắt anh mở tròn xoe. “Ưm... không.”

Taylor đằng hắng giọng ở cửa. Christian gật đầu đáp lại ông.

“Chúng ta phải đi thôi,” Christian đứng dậy, khoác áo vest xám vào. Tôi đi theo anh ra hành lang.

Anh ấy giữ súng của Leila. Tôi choáng váng bởi điều này, hơi thắc mắc có chuyện gì với cô nàng thế.

Cô ta vẫn ở - cái chỗ nào ấy nhỉ? Ở miền Đông chăng. New Hampshire. Tôi không nhớ nữa.

“Chào Taylor,” Christian đáp.

“Xin chào ông bà Grey.” Anh ta gật đầu chào hai chúng tôi, nhưng mắt anh tránh nhìn thẳng vào tôi. Tôi thầm cảm ơn anh ta, vì chợt nhớ lại tình trạng hở hang lúc tôi chạm trán Taylor tối qua.

“Em chỉ cần đánh răng nữa thôi,” tôi khẽ đáp. Christian luôn đánh răng trước bữa sáng. Chẳng hiểu sao lại thế.

“ANH NÊN NHỜ TAYLOR dạy cách bắn súng,” tôi gợi ý khi đang trong thang máy xuống. Christian ngó nhìn tôi thích thú.

“Ngay bây giờ ư?” anh dửng dưng hỏi.

“Vâng.”

“Anastasia, anh căm ghét súng ống. Mẹ anh từng phải vá víu cho quá nhiều nạn nhân bị súng bắn, còn bố anh thì kịch liệt phản đối súng đạn. Anh lớn lên và chịu ảnh hưởng của họ. Ít nhất thì anh đã có hai khẩu súng được cấp phép ở bang Washington này.”

“Ồ. Taylor có mang súng theo không?”

Christian mím môi.

“Thỉnh thoảng.”

“Anh không thích thế à?” Tôi hỏi khi Christian dẫn tôi từ thang máy ra sảnh trệt.

“Không,” anh đáp, môi mím chặt. “Chỉ nên nói rằng Taylor và anh có những quan điểm khác nhau liên quan đến sử dụng súng.” Tôi thầm chọn đứng về phe Taylor trong chuyện này.

Christian giữ cửa cho tôi bước ra, đi về phía chiếc xe đang chờ. Anh không để tôi tự lái xe một mình từ dạo phát hiện ra vụ *Charlie Tango* bị phá hoại. Sawyer mỉm cười thân thiện, giữ cửa để Christian và tôi lên xe.

“Xin anh.” Tôi với sang siết chặt tay anh.

“Chuyện gì?”

“Hãy học cách dùng súng.”

Anh trợn tròn mắt nhìn tôi. “Không. Thôi không nhắc đến nữa, Anastasia.”

Và tôi lại thành đứa trẻ bị quở trách. Tôi định mở miệng nói lời nào đó thật ngoa ngoắt, nhưng rồi quyết định không để khởi đầu một ngày làm việc trong tâm trạng không vui. Tôi đành ngồi khoanh tay, liếc thấy Taylor đang nhìn tôi qua gương chiếu hậu. Anh ấy quay đi, mắt nhìn tập trung vào đường đi phía trước, nhưng hơi lắc đầu, rõ ràng là đang thất vọng.

Hừm... Thỉnh thoảng Christian cũng khiến anh ấy phải phát điên. Nghĩ tới đây, tôi thấy buồn cười, và thế là tự cứu vãn được tâm trạng mình.

"Leila giờ ở đâu?" Tôi hỏi khi Christian đang nhìn ra ngoài cửa xe.

"Anh bảo em rồi. Cô ta ở Connecticut với họ hàng." Anh liếc nhìn tôi.

"Anh kiểm tra chưa? Xét cho cùng cô ấy để tóc dài. Biết đâu chính cô ta lái Dodge."

"Anh kiểm tra rồi. Cô ấy được nhận vào một trường mỹ thuật ở Hamden. Tuần này vừa nhập học."

"Anh nói chuyện với cô ấy à?" tôi khẽ hỏi, mặt mày như chẳng còn tí khí huyết nào.

Christian bị bất ngờ khi nghe thấy giọng điệu tôi nói.

"Không. Là Flynn." Anh nhìn nét mặt tôi để tìm kiếm manh mối xem tôi nghĩ gì.

"Em hiểu rồi," tôi lí nhí đáp, nhẹ cả người.

"Sao cơ?"

"Không có gì."

Christian thở dài. "Ana. Chuyện gì thế?"

Tôi nhún vai, không muốn thừa nhận thói ghen tuông phi lí của mình.

Christian nói tiếp, "Anh vẫn theo dõi tình hình cô ấy, kiểm soát việc cô ấy vẫn ở nguyên rìa bên kia đất nước. Cô ta khoẻ hơn rồi, Ana. Flynn đã chuyển cô ấy sang một bác sĩ ở New Haven, các báo cáo sức khỏe đều tích cực. Cô ta vẫn quan tâm tới nghệ thuật, nên..." Anh ngừng nói, mắt vẫn chăm chăm soi xét nét mặt tôi. Trong khoảnh khắc ấy, tôi ngờ rằng anh đang trả học phí cho cô ta. Tôi có muốn biết rõ không? Có nên hỏi thẳng anh không? Ý tôi là không phải anh không có khả năng chi trả khoản đó, nhưng sao anh lại cảm thấy có trách nhiệm với việc này? Tôi thở dài thườn thượt. Cô nàng ấy không thể so sánh với Bradley Kent ở lớp sinh học với cái ý định dớ dẩn của cậu ta khi nhăm nhe đòi hôn tôi. Christian nắm lấy tay tôi.

"Đừng băn khoăn chuyện đó nữa, Anastasia," anh khẽ nhắc nhở. Tôi siết tay anh để làm anh yên lòng. Tôi hiểu anh đang làm những gì anh thấy đúng đắn.

GIỜ GIẢI LAO giữa cuộc họp sáng, khi cầm điện thoại gọi cho Kate, tôi thấy có thư của Christian.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Nịnh nọt

Ngày: 23 tháng 8 năm 2011 09:54

Tới: Anastasia Grey

Bà Grey thân mến

Anh vừa nhận được ba lời khen ngợi cho kiểu tóc mới cắt.

Kiểu khen ngợi từ các nhân viên thế này khá mới mẻ. Chắc hẳn mặt anh đã hiện lên kiểu cười lố lăng lắm mỗi khi nghĩ đến chuyện đêm qua. Em đích thực là một quý cô xinh đẹp, tài giỏi tuyệt vời.

Và hoàn toàn thuộc về anh.

Christian Grey

CEO, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Tôi đọc mà thấy xúc động rưng rưng.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Cố gắng tập trung vào công việc

Ngày: 23 tháng 8 năm 2011 10:48

Tới: Christian Grey

Gửi ngài Grey

Em đang cố gắng làm việc và không muốn bị xao lãng bởi những kí ức ngọt ngào ấy.

Giờ có phải lúc thú nhận rằng em thường cắt tóc cho dượng Ray không? Em không biết việc ấy lại giúp ích nâng cao tay nghề đến thế.

Thưa vâng, em là của anh, và anh, người từ chối quyền sử dụng súng theo quy định Hiến pháp đích thực là đức ông chồng yêu dấu và độc đoán của em. Nhưng đừng lo, vì em sẽ luôn bảo vệ anh.

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Annie Tài Ba

Ngày: 23 tháng 8 năm 2011 10:53

Tới: Anastasia Grey

Bà Grey thân yêu

Rất vui khi thấy em đã nhắc bộ phận IT và đổi tên.

Anh sẽ yên giấc trên giường khi biết rằng có cô vợ thiện xạ của mình đầu kề gối ấp bên cạnh.

Christian Grey

CEO kiêm Kẻ Nhát Súng Ống, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Nhát Súng Ống nghĩa là quái quỷ gì?

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Từ với ngữ

Ngày: 23 tháng 8 năm 2011 10:58

Tới: Christian Grey

Ngài Grey

Một lần nữa nghệ thuật dùng từ ngữ của anh lại làm em bối rối.

Mà nói chung là em lúng túng bởi nghệ thuật điệâu nghệ của anh, và em nghĩ anh hiểu em đang ám chỉ gì.

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngạc Nhiên Thật!

Ngày: 23 tháng 8 năm 2011 11:01

Tới: Anastasia Grey

Bà Grey

Em đang tán tỉnh anh đấy à?

Christian Grey

CEO Sững Sờ, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Anh có thích...

Ngày: 23 tháng 8 năm 2011 11:04

Tới: Christian Grey

Em tán tỉnh ai khác nữa không?

Anastasia Grey

Biên tập viên Can đảm, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Grừ!

Ngày: 23 tháng 8 năm 2011 11:09

Tới: Anastasia Grey

KHÔNG!

Christian Grey

CEO Khư Khư Giữ Của, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Wow

Ngày: 23 tháng 8 năm 2011 11:14

Tới: Christian Grey

Anh đang gầm gừ doạ em à? Bởi vì nghe khá là nóng bỏng.

Anastasia Grey

Biên tập viên Đang Run rẩy (theo nghĩa tích cực), SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Liệu hồn đấy

Ngày: 23 tháng 8 năm 2011 11:16

Tới: Anastasia Grey

Tán tỉnh và bỡn cợt anh hả, bà Grey?

Anh có thể đáp trả bằng một chuyến ghé thăm chiều nay.

Christian Grey

CEO đang căng thẳng, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Ôi không!

Ngày: 23 tháng 8 năm 2011 11:20

Tới: Christian Grey

Em sẽ cư xử đàng hoàng. Em không muốn sếp của sếp của sếp em đè đầu cưỡi cổ mình ở ngay chỗ làm. ;)

Giờ để em làm việc tiếp nhé. Sếp của sếp của sếp em sắp khuấy đảo vòng ba em rồi.

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: &%$&&*

Ngày: 23 tháng 8 năm 2011 11:23

Tới: Anastasia Grey

Tin anh đi khi anh bảo còn rất nhiều cách anh ta thích làm với em ngay bây giờ. Khuấy đảo vòng ba của em không nằm trong số đó đâu.

Christian Grey

CEO Chuyên gia Vòng ba, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Thư trả lời của anh khiến tôi bật cười khúc khích.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Thôi Xê Ra!

Ngày: 23 tháng 8 năm 2011 11:25

Tới: Christian Grey

Chẳng phải anh còn cả một đế chế phải điều hành sao?

Thôi không làm phiền em nữa đi.

Sắp đến giờ hẹn công việc của em rồi.

Em tưởng anh là người ngưỡng mộ vòng một thôi.

Cứ nghĩ đến vòng ba của em đi, còn em cũng nghĩ đến anh...

EYA

x

Anastasia Grey

Biên tập viên Đang Ướt lướt thướt, SIP

Tôi không ngăn được cảm giác chán nản khi Sawyer lái xe đưa tôi đi làm sáng ngày thứ năm. Chuyến công tác tới New York mà Christian báo từ hôm trước thế là đã đến, và cho dù anh chỉ vừa đi có vài tiếng thôi mà tôi đã nhớ anh da diết. tôi mở máy tính, thấy có một email đang chờ. Tâm trạng tôi được kéo lên ngay lập tức.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Nhớ em da diết

Ngày: 25 tháng 8 năm 2011 04:32

Tới: Anastasia Grey

Bà Grey thân mến,

Sáng nay em đáng yêu vô cùng.

Hãy cư xử cho phải phép lúc anh đi vắng nhé.

Anh yêu em

Christian Grey

CEO, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Anh cũng cư xử cho đàng hoàng nhé!

Ngày: 25 tháng 8 năm 2011 9:03

Tới: Christian Grey

Hãy báo em biết khi nào hạ cánh nhé – em sẽ sốt ruột lắm tới khi nhận được tin anh.

Em sẽ biết cách giữ gìn phép tắc mà. Ý em là với Kate thì em đâu có gặp phiền toái nào nhỉ?

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Tôi nhấn nút "gửi" rồi nhấp một ngụm latte, món đồ uống chu đáo nhờ Hannah chuẩn bị. Ai biết được tôi lại càng ngày càng thích cà phê đến thế? Mặc dù tối nay tôi sẽ đi chơi với Kate, tôi vẫn thấy trong lòng hẫng hụt vô cùng. Bây giờ, anh đang ở đâu đó trên độ cao hơn mười nghìn kilomet phía trên bầu trời vùng Trung Tây đất nước, trong lộ trình tới New York. Không biết cái cảm giác bất an và lo lắng này của tôi chỉ là vì Christian đi vắng thôi hay không. Đáng lẽ tôi không nên cảm thấy mất mát và bất an thế này chứ nhỉ? Tôi thở dài nặng nề rồi tiếp tục làm việc.

Gần đến giờ ăn trưa, tôi hớt hải kiểm tra email và tin nhắn trên BlackBerry. Anh đang ở đâu? Anh có hạ cánh an toàn không? Hannah hỏi tôi có muốn ăn trưa không, nhưng đang quá lo sợ nên tôi xua tay bảo cô đi ra. Tôi hiểu làm thế thật vô lí, nhưng tôi cần biết chắc chắn anh đã đến nơi an toàn.

Điện thoại bàn làm việc đổ chuông, làm tôi giật bắn người. "Ana St- à Grey nghe."

"Chào em." Giọng Christian vang lên ấm áp pha lẫn vẻ thích thú. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

"Chào anh." Nụ cười của tôi nở rộng trên mặt. "Chuyến bay của anh thế nào?"

"Lâu quá. Em định làm gì với Kate?"

Ôi không. "Bọn em chỉ định đi chơi, uống nước nói chuyện thôi."

Christian không đáp.

"Sawyer và nữ nhân viên mới tên là Prescott đi theo bảo vệ bọn em," tôi nói thêm, cố xoa dịu anh.

"Anh tưởng Kate tới nhà mình."

"Kate chỉ đi uống nước chớp nhoáng thôi." *Hãy để em ra ngoài chơi đi mà.*

Christian thở dài nặng nề. "Sao em không bảo anh từ trước?" Anh nhẹ nhàng hỏi. Quá mức nhẹ nhàng.

Tôi thầm khích lệ bản thân. "Christian, bọn em sẽ không sao đâu. Có cả Ryan, Sawyer, rồi Prescott nữa. Chỉ là ngồi chơi uống nước đơn giản thôi mà."

Christian vẫn khăng khăng im lặng, thế nghĩa là anh đang không vui. "Em mới được gặp cô ấy vài lần từ dạo anh và em quen nhau. Xin anh đấy. Cô ấy là bạn thân của em."

"Ana, anh không định chia tách em khỏi bạn bè. Nhưng anh cứ tưởng cô ấy sẽ tới nhà mình."

"Thôi được," tôi chấp nhận. "Chúng em sẽ gặp nhau ở nhà."

"Chỉ trong khi gã mất trí kia còn lởn vởn bên ngoài. Nhé."

“Em và bảo được rồi mà,” tôi cáu kỉnh đáp, trợn mắt lên.

Tiếng Christian cười khẩy rất khẽ qua điện thoại. “Anh luôn biết khi nào em trợn mắt lên với anh đấy.”

Tôi trừng mắt nhìn vào tay cầm điện thoại. “Nghe này, em xin lỗi. Em không định khiến anh phải lo lắng. Em sẽ bảo Kate ngay.”

“Tốt,” anh thở phào nhẹ nhõm. Tôi thấy áy náy vì khiến anh phải lo nghĩ.

“Anh đang ở ngoài đường băng của sân bay JFK[33].”

“Ơ, thế anh vừa xuống máy bay à.”

“Ừ. Em bảo anh gọi điện ngay khi hạ cánh còn gì.”

Tôi mỉm cười. Cô nàng Tiềm Thức liếc mắt sang tôi. Thấy chưa? Anh ấy nói là làm mà.

“Chà, ngài Grey, em rất vui khi thấy một trong hai đứa bọn mình học một biết mười.”

Anh bật cười. “Bà Grey, khả năng ngoa ngôn của em quả không có giới hạn. Anh sẽ phải làm gì với em bây giờ?”

“Em chắc anh sẽ nghĩ ra điều gì đó thật giàu trí tưởng tượng. Anh vẫn thế mà.”

“Em đang tán tỉnh anh à?”

“Vâng.”

Tôi cảm thấy anh đang cười tươi rói. “Anh phải đi rồi. Ana, xin em nhớ lời vừa hứa nhé. Đội vệ sĩ biết phải làm gì.”

“Vâng, Christian, em sẽ giữ lời.” Tôi lại có vẻ cáu kỉnh rồi. Ôi dào, tôi hiểu việc rồi còn gì.

“Tối mai anh về. Anh sẽ gọi em sau.”

“Để kiểm tra em hả?”

“Ừ.”

“Ôi, Christian!” tôi quát lên.

“*Tạm biệt*[34]*, bà Grey.*”

“Tạm biệt, Christian. Em yêu anh.”

Anh hít vào thật mạnh. “Anh yêu em, Ana.”

Chúng tôi chẳng ai chịu cúp máy.

“Cúp máy đi, Christian,” tôi nhẹ nhàng nhắc.

“Em là bà chủ bé hách dịch đấy à?”

“Bà chủ bé hách dịch của anh.”

“Của anh,” anh nhắc lại. “Nhớ giữ lời nhé. Đặt máy đi.”

“Vâng, thưa ngài.” Tôi gác máy và cứ nhìn điện thoại cười tủm tỉm.

Một lát sau, hộp thư đến của tôi báo có email.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Hai bàn tay run rẩy

Ngày: 25 tháng 8 năm 2011 13:42

Tới: Anastasia Grey

Bà Grey yêu quý

Lúc nào nói chuyện với em qua điện thoại cũng thú vị.

Anh nhắc nghiêm túc nhé. Nhớ làm như em đã hứa.

Anh cần biết em được an toàn.

Anh yêu em.

Christian Grey

CEO, Grey Entreprises Holdings, Inc..

Nói thật, anh đích thực là nhà độc tài. Nhưng chỉ cần một cuộc điện thoại thế là mọi lo lắng của tôi tan biến. Anh đã đến nơi an toàn và lập tức nhặng xị ngay với tôi. Tôi choàng tay tự ôm mình trong giây lát. Chúa ơi, tôi yêu anh ấy. Hannah gõ cửa phòng, làm tôi choàng tỉnh, kéo tôi trở lại thực tại.

TRÔNG KATE TUYỆT ĐẸP. Mặc chiếc quần jean bó màu trắng với áo hai dây đỏ, cô nàng sắp làm dân tình choáng váng mất thôi. Cô bạn đang tán chuyện sôi nổi với Claire ở quầy Lễ tân khi tôi bước qua cửa.

“Ana!” cô gọi lớn, vồ lấy tôi với kiểu ôm mang thương hiệu của Kate. Cô sải rộng cánh tay choàng quanh tôi.

“Cậu không có vẻ cổ lỗ như bà vợ xứ Mông Cổ nhỉ? Ai mà tưởng tượng nổi, Ana Steele bé bỏng? Trông cậu rất... sành điệu!” Cô cười toe toét. Tôi trừng mắt nhìn cô. Tôi đang mặc váy liền màu kem nhạt với thắt lưng và giày cao gót cùng màu xanh dương.

“Gặp cậu tuyệt quá, Kate.” Tôi choàng tay ôm cô.

“Thế, chúng ta đi đâu đây?”

“Christian muốn tụi mình lên trên nhà.”

“Ơ, thật sao? Không lén đi uống một ly cocktail ở quán Cà phê Zig Zag được à? Mình đặt bàn ở đó rồi.”

Tôi mở miệng định phản đối.

“Xin cậu mà?” cô nài nỉ, môi chu chu rất duyên dáng. Chắc cô nàng học được trò này từ Mia. Thường thì cô có bao giờ bĩu môi chu miệng đâu. Tôi thực lòng thích uống cocktail ở quán Zig Zag. Lần trước đến đó mới vui làm sao, và nó lại gần chỗ ở của Kate.

Tôi giơ ngón trỏ lên. “Một ly thôi đấy.”

Cô toét miệng cười. “Một thôi.” Cô quàng tay tôi, cùng bước ra xe, chiếc ô tô đang đỗ ở sát lề đường, có Sawyer ngồi trên ghế lái. Cô Belinda Prescott đi sát theo sau chúng tôi, cô ấy là nhân viên mới trong đội vệ sĩ, người Mỹ gốc Phi, có tác phong rất nghiêm túc. Tôi vẫn chưa thân mật với cô, có lẽ vì cô quá lạnh lùng và chuyên nghiệp. Công việc dứt khoát phải thế, nhưng cũng như các vệ sĩ khác, cô được đích thân Taylor lựa chọn kĩ lưỡng. Cô ấy mặc đồ giống Sawyer, quần âu và áo vest sẫm màu.

“Anh đưa chúng tôi tới quán Zig Zag được không Sawyer?”

Sawyer ngẩng lên nhìn và tôi hiểu anh ta muốn giải thích gì đó. Rõ ràng anh ta đã nhận mệnh lệnh, nên chần chừ, lưỡng lự.

“Tới quán Cà phê Zig Zag. Chúng tôi chỉ uống một ly thôi.”

Tôi liếc ngang sang Kate, cô đang tròn mắt nhìn Sawyer. Tội nghiệp anh chàng.

“Vâng, thưa bà.”

“Ngài Grey đã đề nghị bà đi lên nhà,” Prescott chặn lại.

“Ngài Grey không có ở đây,” tôi quát. “Vui lòng tới quán Zig Zag đi.”

“Vâng thưa bà,” Sawyer đáp, mắt liếc xéo nhìn Prescott, cô ta đã sáng suốt khi giữ mồm giữ miệng không nói nữa.

Kate há hốc miệng nhìn tôi như thể cô không tin nổi vào mắt và tai mình nữa. Tôi mím môi và nhún vai. Được rồi, thế là tôi đã có chút quyết đoán hơn trước kia. Kate gật gù khi Sawyer lái xe hòa vào dòng xe cộ đông đúc lúc trời chớm tối.

“Cậu biết không, việc tăng cường vệ sĩ đang khiến bác Grace và Mia phát điên lên,” Kate nói giọng dửng dưng.

Tôi trố mắt nhìn cô, sững sờ.

“Cậu không biết gì à?” Cô bạn ngờ vực.

“Biết gì?”

“Vệ sĩ hộ tống các thành viên nhà Grey đã tăng lên gấp ba. Thậm chí hơn thế.”

“Thật sao?”

“Anh ấy không bảo gì cậu à?”

Tôi ngượng nghịu. “Không.” Chết tiệt, Christian! “Cậu biết tại sao không?”

“Jack Hyde.”

“Jack thì sao? Mình tưởng hắn chỉ bám theo Christian.” Tôi kinh ngạc. Chà chà. Sao anh không kể gì cho tôi thế?

“Từ thứ hai,” Kate nói.

Thứ hai tuần trước sao? Hừm... chúng tôi nhận diện được Jack hôm chủ nhật. Nhưng sao lại dính đến cả nhà Grey?

“Sao cậu biết mấy chuyện này?”

“Qua Elliot.”

Hiển nhiên rồi.

“Christian không kể tẹo nào cho cậu biết về vụ này hả?”

Tôi lại đỏ mặt. “Không.”

“Ôi, Ana, bực nhỉ.”

Tôi thở dài. Lần nào cũng thế, Kate luôn đoán ra mọi việc bằng cách hỏi han dồn dập tới tấp đúng kiểu của mình. “Cậu biết tại sao không?” Nếu Christian không định kể tôi nghe, thế thì biết đâu Kate lại nói được.

“Elliot bảo đấy là để đối phó với những thông tin chứa trong máy tính của Jack Hyde dạo hắn còn làm ở nhà xuất bản.”

Khỉ thật. “Cậu đùa à.” Cơn sóng giận dữ dấy lên trong tôi. Sao Kate lại rành rọt mấy chuyện này còn tôi chẳng được mảy may biết gì?

Tôi ngước lên thấy Sawyer đang liếc tôi qua gương chiếu hậu. Đèn giao thông chuyển xanh, anh ta phóng vọt lên trước, mắt lại nhìn thẳng đường. Tôi đưa tay lên môi ra hiệu, Kate gật đầu hiểu ý. Tôi cá là Sawyer cũng biết rõ chuyện này, còn tôi thì không.

“Elliot thế nào?” Tôi hỏi lái sang chuyện khác.

Kate toét miệng cười, thế là đủ mách tôi chuyện cần biết rồi.

Sawyer đánh xe tới cuối lối rẽ vào quán Cà phê Zig Zag, Prescott mở cửa cho tôi. Tôi bước xuống và Kate nhoài người chui ra theo sau. Chúng tôi quàng tay, dạo bước trên hành lang, Prescott bám ngay sau, mặt mày hằm hằm dữ dội. Ôi trời, chỉ là đi uống nước thôi mà. Sawyer đánh xe ra bãi gửi.

"LÀM THẾ NÀO ELLIOT quen Gia?" tôi vừa hỏi, vừa nhấp một ngụm ly cocktail mojito dâu thứ hai. Quán cà phê này ấm cúng và kín đáo, tôi chẳng muốn về tẹo nào. Kate và tôi nói không hết chuyện. Tôi suýt quên mất rằng mình thích được đi chơi với cô nàng dường nào. Được ra ngoài vui chơi và tận hưởng tình bạn với Kate thật tự do. Tôi tính nhắn tin báo Christian một tiếng, nhưng rồi gạt ngay ý nghĩ ấy đi. Anh hẳn sẽ nổi giận và nạt tôi về nhà ngay như mắng đứa trẻ hư hỗn.

"Đừng nhắc đến con khốn ấy với mình," Kate làu bàu.

Phản ứng của Kate khiến tôi bật cười.

"Có gì buồn cười hả, Steele?" Cô nạt nộ, nhưng chỉ có ý đùa.

"Mình cũng cảm thấy giống cậu."

"Cậu á?"

"Ừ. Cô nàng trước kia cứ hay bám nhằng lấy Christian."

"Cô ta từng chơi bời với Elliot." Kate bĩu môi.

"Không lẽ nào!"

Cô bạn gật đầu, môi mím lại trong điệu bộ cau có đích thị thương hiệu Kavanagh.

"Chỉ chớp nhoáng thôi. Năm ngoái, mình đoán thế. Cô nàng là kẻ đào mỏ. Bảo sao cô ả đánh mắt sang Christian."

"Christian có nơi có chốn rồi. Mình đã bảo ả để anh ấy được yên, nếu không mình sẽ sa thải ả."

Kate ngớ người nhìn tôi. Tôi gật đầu hãnh diện. Cô bạn nâng li chúc mừng tôi, mặt mày hớn hở và thích thú.

"Mừng bà Anastasia Grey! Cứ thế phát huy nhé!" Chúng tôi cụng ly.

"ELLIOT CÓ SÚNG KHÔNG?"

"Không. Anh ấy rất ghét súng ống." Kate khuấy ly nước thứ ba.

"Christian cũng thế. Mình nghĩ do ảnh hưởng của Grace và Carrick," tôi lẩm bẩm, hơi hơi chuếnh choáng say.

"Bác Carrick là người tử tế." Kate gật gù.

"Ông từng muốn có hợp đồng tiền hôn nhân," tôi thốt ra giọng ủ rũ.

“Ôi, Ana.” Cô bạn với sang nắm cánh tay tôi. “Ông chỉ muốn đề phòng cho con trai thôi mà. Bọn mình đều biết trên trán cậu in rõ rành rành chữ *kẻ đào mỏ* còn gì.” Cô bạn mỉm cười trêu ghẹo, tôi le lưỡi đáp lại, rồi bật cười khanh khách.

“Chừng chạc đi, bà Grey,” cô bạn vừa nhắc nhở, vừa nhoẻn miệng cười. Cô ấy nói y như Christian. “Rồi một ngày kia cậu cũng lo thế cho con trai mình thôi.”

“Con trai mình ư?” Chưa bao giờ trong đầu tôi mảy may có ý nghĩ con cái mình sẽ giàu có. Khỉ thật. Bọn trẻ sẽ không bị thiếu thốn gì. Ý tôi là... chả thiếu gì. Chuyện này cần nghĩ sau – chứ chưa phải bây giờ. Tôi liếc sang phía Prescott và Sawyer ngồi gần đấy, họ đang quan sát chúng tôi và đám khách ở bàn bên cạnh, mỗi người dùng một cốc nước khoáng có ga.

“Cậu nghĩ bọn mình nên ăn chút gì không?” tôi hỏi.

“Không. Chỉ cần uống thôi.” Kate đáp.

“Sao cậu có vẻ máu uống thế?”

“Vì với mình, gặp cậu thế vẫn là chưa đủ. Mình chẳng biết tình hình cậu sống và cưới anh chàng đầu tiên làm quay cuồng đầu óc cậu ra sao.” Cô lại bĩu môi. “Nói thật nhé, cậu cưới vội cưới vàng đến nỗi mình tưởng cậu có bầu rồi.”

Tôi bật cười khúc khích. “Ai cũng tưởng mình có bầu. Thôi đừng nhai đi nhai lại chuyện này nữa. Xin cậu đấy. Mình phải vào nhà vệ sinh đã.”

Prescott đi theo tôi ngay. Cô ấy hoàn toàn im lặng. Thái độ bất bình từ cô ấy lan tỏa dữ dội như thể phóng xạ chết người.

“Mình chưa được ra ngoài chơi một mình từ lúc cưới chồng mà,” tôi lầm bầm không rõ thành tiếng khi vừa khép cửa phòng vệ sinh. Tôi nhăn mặt hề vì biết rằng cô ấy đang đứng ở ngoài cửa, chờ tôi đi vệ sinh. Lão Hyde dám làm trò gì trong một quán bar cơ chứ? Christian lại phức tạp hóa vấn đề rồi.

“KATE, MUỘN RỒI. CHÚNG MÌNH về thôi.”

Đã mười giờ mười lăm, tôi đặt ly cocktail mojito dâu tây thứ tư xuống bàn. Đến giờ thì tôi cảm thấy rõ rệt tác động của rượu rồi, bừng bừng và bồng bềnh. Rốt cuộc thì Christian sẽ ổn thỏa thôi.

“Ừ, phải đấy Ana. Được gặp cậu thế này hay quá. Cậu có vẻ như, nói thế nào nhỉ... tự tin hơn nhiều. Lấy chồng rõ ràng là hợp với cậu.”

Má tôi nóng bừng. Lời thốt ra từ quý cô Katherine Kavanagh thì đích thị là lời khen ngợi rồi.

“Đúng thế,” tôi khẽ đáp, và chắc tại tôi vừa uống quá nhiều, nước mắt lại lưng tròng. Tôi kiếm đâu ra hạnh phúc nào hơn thế? Không kể bản tính thất thường, sớm nắng chiều mưa của anh ấy thì quả là tôi đã có duyên gặp và kết hôn với người đàn ông trong mơ của mình. Tôi vội lảng sang chuyện khác để ngăn những ý nghĩ ủy mị đó lại, nếu không thì tôi sắp bật khóc mất.

“Tối nay thực tình rất vui.” Tôi nắm chặt tay Kate. “Cảm ơn cậu đã lôi mình ra ngoài đi chơi.” Chúng

tôi ôm chầm lấy nhau. Khi buông nhau ra, tôi gật đầu với Sawyer, ông đưa Prescott chìa khóa xe hơi.

"Mình chắc chắn Quý cô Hai-Chiếc-Giày-Đứng-Đắn[35] Prescott đã báo cho Christian là mình không ở nhà. Anh ấy sẽ giận cho xem," tôi nói nhỏ với Kate. Và có thể anh ấy sẽ nghĩ ra một trò thú vị nào đó để phạt tôi thì sao... mong là thế.

"Sao cậu cười tươi hớn hở thế, Ana? Cậu thích làm Christian nổi xung lên à?"

"Không. Không phải đâu. Nhưng việc ấy dễ làm lắm. Anh ấy đôi khi rất độc tài." *Hầu như lúc nào chẳng thế.*

"Mình để ý thấy rồi," Kate toét miệng đáp.

CHÚNG TÔI DỪNG XE BÊN NGOÀI căn hộ của Kate. Cô bạn ôm tôi thật chặt.

"Đừng khách sáo nhé," cô khẽ ghé tai và hôn má tôi rồi bước xuống xe. Tôi vẫy tay tạm biệt, cảm giác nhớ nhà quay quắt. Tôi thèm những bữa chuyện gẫu với bạn bè biết bao. Thật vui vẻ và thoải mái, nó nhắc tôi nhớ mình vẫn còn trẻ trung lắm. Tôi sẽ còn phải cố gắng lắm mới gặp được Kate, nhưng sự thực là tôi thích sống trong thế giới bong bóng với Christian thôi. Đêm qua hai vợ chồng tôi cùng tham dự một bữa tối từ thiện. Có rất nhiều quý ông ăn mặc lịch lãm và quý bà sang trọng tán chuyện về tình hình bất động sản hay suy thoái kinh tế và thị trường chứng khoáng đang tụt dốc. Ý tôi là, mấy cái chuyện tẻ nhạt, vô vị. Thế nên thật dễ chịu khi được thư thái và thoải mái với bạn bè cùng trang lứa.

Dạ dày tôi réo ùng ục. Tối nay tôi chưa ăn gì. Chết thật – Christian! Tôi luồn tay vào túi xách lôi điện thoại BlackBerry ra. Khỉ thật – những năm cuộc gọi nhỡ! Một tin nhắn...

EM ĐANG Ở CHỖ QUÁI NÀO THẾ HẢ?

Và một email.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Giận Dữ. Em chưa biết giận là sao hả?

Ngày: 26 tháng 8 năm 2011 00:42 EST[36]

Tới: Anastasia Grey

Anastasia

Sawyer báo với anh rằng bọn em đang uống cocktail trong một quán bar trong khi em đã bảo sẽ không ra ngoài.

Em có biết anh đang giận thế nào không hả?

Anh sẽ gặp em ngày mai.

Christian Grey

CEO, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Lòng tôi chùng xuống. Ôi, chết tiệt! Tôi thực sự gặp rắc rối rồi. Cô nàng Tiềm Thức liếc sang tôi rồi nhún vai, vẻ mặt ý nói cậu-tự-làm-thì-tự-chịu-đi. Tôi còn muốn gì nữa? Tôi tính gọi điện cho anh luôn, nhưng đã muộn và có khi anh ngủ rồi... hoặc đang trằn trọc. Tôi quyết định gửi tin nhắn vắn tắt thế là đủ.

EM VẪN NGUYÊN VẸN. BUỔI TỐI RẤT TUYỆT. NHỚ ANH – XIN ĐỪNG GIẬN MÀ.

Tôi ngó chăm chăm chiếc BlackBerry, mong nhận được tin trả lời, nhưng chỉ có sự im lặng não nề. Tôi thở dài cái thượt.

Prescott táp xe vào đỗ bên dưới tòa nhà Escala, Sawyer bước xuống giữ cửa cho tôi. Lúc đứng chờ thang máy, tôi chớp lấy cơ hội này để căn vặn anh ta.

"Christian gọi cho anh lúc mấy giờ?"

Sawyer đỏ mặt. "Khoảng chín rưỡi, thưa bà."

"Sao anh không cắt ngang tôi và Kate để tôi được nói chuyện với anh ấy."

"Ngài Grey bảo tôi không làm thế."

Tôi bặm môi bực bội. Thang máy tới, chúng tôi đi lên không nói năng gì. Đột nhiên tôi thấy thật may Christian có trọn một đêm để bình tĩnh lại sau cơn giận dữ vừa rồi, và thêm nữa anh lại đang ở tít đầu bên kia đất nước. Như thế tôi có thêm thời gian hơn. Nhìn từ góc độ khác... tôi rất nhớ anh.

Cửa thang máy mở ra, chỉ trong tích tắc tôi nhìn trân trối vào chiếc bàn kê ngoài sảnh.

Bức tranh bị làm sao thế kia?

Các lọ hoa vỡ vụn tứ tung trên nền sảnh; nước đổ ra lênh láng, hoa lá lẫn với những mảnh sứ vương vãi khắp nơi; mặt bàn bị lật nhào. Tôi nổi hết da gà, Sawyer giữ cánh tay tôi rồi kéo tôi lùi vào thang máy.

"Ở yên đây," anh ta rít lên, rút súng ra rồi bước vào hành lang và đi khuất khỏi tầm nhìn. Tôi co rúm người vào góc thang máy.

"Luke!" Tôi nghe tiếng Ryan gọi từ phòng sinh hoạt chung. "Mã Xanh!"

Mã Xanh!

"Bắt được chưa?" Sawyer nói vọng lại. "Lạy Chúa Jesus!"

Tôi tựa cứng vào thành thang máy. *Chuyện quái gì đang diễn ra thế?* Chất adrenaline chạy dọc khắp cơ thể, tim tôi đập loạn xạ như muốn nhảy ra ngoài. Tôi nghe thấy tiếng nói khe khẽ, rồi lát sau Sawyer trở lại sảnh chờ, đứng giữa một vũng nước. Súng của anh ta đã nằm yên vị trong bao đựng.

"Bà có thể vào rồi, bà Grey," anh ta nhẹ nhàng đáp.

“Có chuyện gì thế, Luke?” Giọng tôi chỉ như tiếng thì thào.

“Chúng ta vừa có khách.” Anh ta đỡ khuỷu tay tôi, tôi rất biết ơn cử chỉ này – hai chân tôi đã nhũn như con chi chi rồi. Tôi bước theo anh qua cánh cửa ra vào đang để mở.

Ryan đang đứng ở lối vào phòng sinh hoạt chung. Một vết thương phía trên mắt đang rỉ máu, một vết nữa ở miệng. Mặt mũi anh ta thật thảm thương, quần áo thì tôi tả. Nhưng choáng hơn hết là cảnh Jack Hyde bị hạ gục dưới chân anh ta.

Chương mười

Tim tôi nện thình thịch, mạch đập như trống nện mang tai; chất cồn chạy khắp cơ thể càng khuếch đại âm thanh lên.

"Anh ta…" Tôi há hốc miệng sợ hãi, không tài nào hỏi được hết câu, trợn tròn mắt nhìn Ryan. Thậm chí, tôi còn chẳng dám ngó xuống cái thân hình đang nằm sõng soài trên nền nhà.

"Không, thưa bà. Chỉ bị đánh bất tỉnh thôi."

Tôi thở phào nhẹ nhõm. *Ôi, tạ ơn Chúa*.

"Thế còn anh?" tôi ngước lên hỏi Ryan. Tôi nhận ra mình chưa biết tên anh ta. Anh ta thở hồng hộc như vừa chạy marathon. Anh ta đưa tay lau khóe miệng, quệt một vệt máu, trên má lộ ra vết bầm tím lờ mờ.

"Hắn đánh hăng quá, nhưng tôi ổn rồi, thưa bà Grey." Anh ta mỉm cười trấn an. Nếu đúng là đã khá hơn, tôi hẳn đã khen anh ta trông cũng bảnh rồi.

"Thế còn Gail? Bà Jones đâu?" *Ôi không... bà ấy có sao không? Có bị thương không?*

"Tôi đây, Ana." Liếc lại sau lưng, tôi thấy bà đang mặc váy ngủ, tóc buông xõa, mặt mày xám ngoét và mắt trợn tròn xoe – chẳng khác gì tôi.

"Ryan đã đánh thức tôi dậy. Cố nài tôi đến đấy." Bà chỉ tay về sau lưng, phía văn phòng của Taylor. "Tôi ổn rồi. Cô không sao chứ?"

Tôi vội gật đầu, và nhận ra rằng bà ấy có lẽ vừa đi ra từ phòng an toàn kề sát phòng Taylor. Ai mà ngờ được chúng tôi lại dùng đến chỗ đó sớm thế? Christian đã nhất định lắp đặt hệ thống phòng đó ngay sau lễ đính hôn làm tôi không khỏi tròn mắt. Còn bây giờ, khi thấy Gail đang đứng sững ở ngưỡng cửa, tôi mới nể tài lo xa của anh ấy.

Có tiếng cọt kẹt ở cánh cửa sảnh hành lang khiến tôi bối rối. Nó lủng lẳng như muốn tuột khỏi bản lề. Chuyện quái quỷ gì với nó thế?

"Chỉ có mình hắn ta thôi à?" Tôi hỏi Ryan.

"Vâng, thưa bà. Nếu không thì bà đã chẳng đứng yên ổn thế này, tôi cam đoan đấy." Giọng Ryan có vẻ cáu kỉnh.

"Sao hắn vào được?" Tôi hỏi, phớt lờ giọng điệu vừa rồi của anh ta.

"Qua thang máy chở hàng. Như thể hắn có kẻ dẫn lối vậy, thưa bà."

Tôi liếc nhìn thân hình Jack đang nằm dưới sàn. Hắn đang mặc bộ đồng phục lao động áo liền quần.

“Lúc nào?”

“Khoảng mười phút trước. Tôi phát hiện hắn qua màn hình an ninh. Hắn đeo găng tay... khá kì quặc giữa trời tháng Tám thế này. Tôi nhận ra hắn và quyết định để hắn vào. Tôi biết làm thế sẽ tóm được hắn. Bà không có nhà còn Gail thì đã an toàn, nên tôi tính phải giải quyết ngay bây giờ để không bỏ lỡ cơ hội hiếm hoi này.” Ryan trông có vẻ tự mãn, Sawyer lừ mắt nhìn anh ta vẻ khinh thường.

Đeo găng tay? Đeo găng tay? Ý nghĩ này lại hút lấy tôi, tôi bèn liếc mắt nhìn Jack. Quả vậy, hắn đang đeo găng tay da màu nâu. Đáng sợ thật.

“Giờ thì chúng ta làm gì?” Tôi cố xua đi những suy nghĩ lan man khỏi đầu mình.

“Ta cần trói hắn lại,” Ryan đáp.

“Trói hắn ư?”

“Phòng trường hợp hắn tỉnh dậy.” Ryan liếc sang Sawyer.

“Các cậu cần gì nào?” Bà Jones bước lên trước, hỏi. Bà đã lấy lại được vẻ bình tĩnh vốn có của mình.

“Cái gì trói được hắn – dây thừng hay dây chão gì đấy,” Ryan đáp.

Dây cáp thắt nút. Tôi thoáng đỏ mặt khi những kỉ niệm của cái đêm hôm trước hiện lên trong tâm trí. Theo phản xạ, tôi nắm lấy cổ tay và liếc vội xuống. Không, không còn vết tím nào. Tốt rồi.

“Tôi có đấy. Dây cáp thắt nút. Có dùng được không?”

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi.

“Được chứ, thưa bà. Quá tuyệt,” Sawyer đáp, vẻ mặt rất nghiêm túc. Tôi những muốn nền nhà nứt ngay ra nuốt chửng tôi vào, nhưng lại quay lưng và đi thẳng vào phòng ngủ. Đôi khi cũng phải mày trơ trán bóng chứ. Có lẽ nỗi sợ hãi kết hợp với rượu làm tôi thêm táo bạo.

Khi tôi quay lại, bà Jones đang thu dọn chỗ lộn xộn trên nền nhà, còn cô Prescott đã đứng cùng đội vệ sĩ. Tôi đưa dây trói cho Sawyer, anh ta chậm rãi và thận trọng một cách không cần thiết trói hai tay Hyde ra sau lưng. Bà Jones mất hút trong bếp và quay lại với bộ đồ cứu thương. Bà kéo tay Ryan, dẫn vào phòng sinh hoạt chung, rồi bắt đầu chăm sóc vết thương trên mắt anh ta. Anh ta hơi rụt người khi bà dùng bông khử trùng lau chỗ đau. Thế rồi tôi nhìn thấy khẩu súng Glock[37] nằm chỏng trơ trên nền, có gắn bộ phận giảm thanh. *Chết tiệt! Jack mang theo vũ khí ư?* Cổ tôi dâng lên đắng nghẹn, tôi cố nuốt nó xuống.

“Đừng chạm vào, bà Grey,” Prescott hô lên khi tôi quỳ xuống định nhặt nó lên. Sawyer từ phòng Taylor bước ra, tay đeo găng cao su.

“Để tôi sẽ giữ nó cho, bà Grey,” anh ta nói.

“Của hắn à?” Tôi hỏi.

“Vâng, thưa bà,” Ryan đáp, lại nhăn nhó dưới bàn tay chăm sóc của bà Jones. Khỉ thật. Ryan đánh nhau với một gã mang súng trong nhà tôi. Tôi thấy rùng mình với ý nghĩ này. Sawyer quỳ xuống và cẩn thận nhấc khẩu Glock lên.

“Có cần phải làm thế không?” Tôi hỏi.

“Ngài Grey sẽ muốn thế, thưa bà.” Sawyer thả khẩu súng vào túi bóng kéo khóa, rồi quỳ xuống, vỗ vỗ vào người Jack. Anh ta dừng lại, lôi ra một cuộn băng dính trong túi quần hắn. Mặt Sawyer tái nhợt rồi nhét cuộn băng dính trở lại túi hắn.

Băng dính cuộn ư? Đầu óc tôi suy nghĩ vẩn vơ trong khi mắt vẫn mơ màng và trống rỗng dõi theo diễn biến xung quanh. Thế rồi cơn lợm giọng đắng ngắt lại dâng lên trong cổ họng khi tôi nhận ra ẩn ý của sự việc. Tôi nhanh chóng gạt nó ra khỏi tâm trí. *Đừng nghĩ đến nó nữa, Ana!*

“Ta có nên gọi cảnh sát không?” Tôi khẽ hỏi, cố giấu giếm nỗi sợ hãi. Tôi muốn tống khứ Hyde ra khỏi nhà, càng sớm càng tốt.

Ryan và Sawyer liếc nhìn nhau.

“Tôi nghĩ ta nên gọi cảnh sát luôn,” tôi nói có phần cương quyết hơn, và tự hỏi không biết giữa Ryan và Sawyer đang có chuyện gì.

“Tôi vừa cố gọi Taylor, nhưng anh ấy không nhận điện thoại. Có thể đang ngủ rồi.” Sawyer nhìn đồng hồ. “Mới bốn giờ năm phút sáng theo giờ phía bờ biển Đông.”

Ôi không.

“Anh gọi Christian chưa?” Tôi khẽ hỏi.

“Chưa, thưa bà.”

“Anh gọi Taylor để chờ chỉ thị hả?”

Sawyer có vẻ thoáng bối rối. “Vâng, thưa bà.”

Phần nào đó trong tôi bỗng nhảy dựng lên tức tối. Gã đàn ông kia – tôi lại liếc nhìn Hyde – vừa đột nhập vào nhà tôi, và cần đến cảnh sát để áp giải gã đi ngay. Nhưng khi nhìn sang bốn người và bắt gặp những ánh mắt lo âu của họ, tôi quyết định đích thân ra tay, thế nên tôi chọn cách gọi cho Christian. Người tôi lại nổi hết da gà. Tôi biết anh đang cáu giận – cực kì giận tôi – và suýt chùn bước khi nghĩ tới những điều anh sẽ thốt ra. Và anh còn bị căng thẳng ra sao vì không có mặt ở đây và không làm gì được cho tới tối mai. Tôi hiểu tối nay mình đã khiến anh lo lắng nhường nào. Có khi tôi không nên gọi anh. Thế rồi tôi bỗng nghĩ ra. Chết tiệt. *Nếu tôi ở nhà thì chuyện sẽ thế nào*? Tôi tái nhợt khi nghĩ tới đây. Tạ ơn trời thế nào tôi lại ra ngoài. Có lẽ rốt cuộc tôi cũng không bị trách móc nữa đâu.

“Hắn ta có sao không?” Tôi hỏi, tay chỉ vào Jack.

“Hắn sẽ thấy đau đầu khi tỉnh dậy,” Ryan đáp, mắt liếc xéo Jack đầy khinh miệt. “Nhưng để cho chắc chắn thì ta vẫn cần nhân viên y tế cấp cứu ở đây.”

Tôi thò tay vào túi xách lôi điện thoại ra, rồi trước khi mường tượng thêm bộ mặt giận dữ của Christian, tôi bấm nút gọi anh. Cuộc gọi chuyển thẳng tới lời nhắn thoại. Chắc anh tắt máy vì giận quá. Tôi không nghĩ nổi mình cần nói gì nữa. Tôi quay lưng bước ra hành lang, đứng tách khỏi một người một quãng.

"Chào anh. Em đây. Xin đừng giận em nữa nhé. Ở nhà có chút rắc rối. Nhưng mọi việc đâu vào đấy rồi, đừng lo nhé. Không ai bị thương cả. Gọi lại cho em." Tôi ngắt máy.

"Gọi cảnh sát đi," tôi bảo Sawyer. Anh ta gật đầu, lấy điện thoại ra gọi.

SĨ QUAN CẢNH SÁT SKINNER ĐANG mải miết hỏi chuyện Ryan bên bàn ăn. Sĩ quan Walker thì ngồi với Sawyer trong phòng làm việc của Taylor. Không biết Prescott đâu, có lẽ là trong phòng Taylor. Thanh tra Clark đang đặt câu hỏi cho tôi khi chúng tôi ngồi trên sofa trong phòng sinh hoạt chung. Ông ấy cao lớn, tóc đen và cũng có thể nói là khá ưa nhìn nếu mặt mày không lúc nào cũng cau có. Tôi đồ rằng ông ta vừa bị gọi dậy và lôi đi khỏi chăn ấm đệm êm khi có kẻ đột nhập vào nhà của một trong những doanh nhân giàu có và có thế lực nhất Seattle.

"Ông ta từng là sếp của bà?" Clark hỏi cộc lốc.

"Vâng."

Tôi mệt mỏi rồi – quá mệt rồi – và tôi muốn lên giường. Tôi vẫn chưa nhận được hồi âm của Christian. Nhân viên y tế đã đưa Hyde đi. Bà Jones mời thanh tra Clark và tôi mỗi người một tách trà.

"Cảm ơn." Clark lại quay ra hỏi. "Còn ngài Grey đâu?"

"New York. Đi công tác. Anh ấy sẽ về nhà vào tối mai – à quên ý tôi là tối nay." Đã quá nửa đêm rồi.

"Chúng tôi đã biết Hyde," thanh tra Clark nói nhẹ nhàng. "Tôi cần bà tới đồn để làm bản tường trình. Nhưng có thể để sau. Đã muộn rồi và có vài báo cáo còn xếp hàng chờ ở hành lang. Bà có phiền nếu tôi đi ngó một vòng không?"

"Dĩ nhiên là không sao rồi," tôi vội mời, nhẹ cả người khi thấy ông ta đã tra vấn xong. Tôi rùng mình khi tưởng tượng ra cảnh đám thợ săn ảnh bâu bên ngoài. Chà, từ giờ đến mai thì bọn họ chẳng gây phiền toái gì. Tôi tự nhắc mình gọi điện cho mẹ và dượng Ray phòng khi họ nghe phong thanh đâu đó và lại lo lắng.

"Cô Grey, có lẽ cô nên đi ngủ thôi." Bà Jones nhắc nhở, giọng nói âu yếm và đầy quan tâm.

Nhìn vào đôi mắt dịu dàng và ân cần của bà, tôi bỗng muốn bật khóc nức nở. Bà nhoài tới giữ vai tôi.

"Chúng ta giờ đều an toàn rồi," bà nhẹ nhàng dỗ dành. "Mọi việc sẽ còn ổn hơn vào sáng mai, nếu cô chịu vào ngủ đi. Tối mai cậu Grey về rồi."

Tôi lo lắng ngước lên nhìn bà, cố giữ nước mắt không tuôn rơi. Christian sẽ giận lắm cho mà xem.

"Cô có muốn ăn chút gì trước khi ngủ không?" bà hỏi.

Tôi chợt nhận ra mình đang đói cồn cào. "Tôi muốn ăn chút gì đấy."

Bà nở nụ cười thật rộng lượng. "Bánh sandwich và sữa nhé?"

Tôi gật đầu đầy biết ơn, bà vào ngay bếp. Ryan vẫn đang nói chuyện với sĩ quan Skinner. Ở ngoài sảnh, thanh tra Clark đang kiểm tra mớ lộn xộn ở cửa thang máy. Ông ta trông thật trầm tư, mặc dù mặt mày vẫn quàu quạu. Tôi đột nhiên thấy nhớ nhà – nhớ Christian. Hai tay ôm lấy đầu, tôi tha thiết ước gì anh đang ở đây. Anh sẽ biết phải làm gì. *Ôi cái tối hôm nay*! Tôi chỉ muốn nhào vào lòng anh, để anh ôm chặt tôi và thủ thỉ rằng anh yêu tôi, cho dù tôi có nói một đằng làm một nẻo – chuyện đó không thể xảy ra, cho tới khi vụ tối nay xảy ra. Lòng tôi như nổi sóng... Sao anh không kể gì với tôi về việc tăng cường bảo vệ cho mọi người trong gia đình? Chính xác thì có gì trong máy tính của Jack? Bực anh quá đi, nhưng ngay bây giờ thì tôi chẳng màng gì cả. Tôi chỉ muốn chồng tôi. Tôi nhớ anh quá.

"Đây rồi, Ana thân yêu." Bà Jones ngắt ngang những suy nghĩ lộn xộn trong tôi. Khi tôi ngẩng lên, bà chìa ra một chiếc sandwich kẹp mứt và bơ đậu phộng, ánh mắt long lanh. Tôi đã không ăn món này nhiều năm rồi. Mỉm cười bẽn lẽn rồi tôi ăn ngấu ăn nghiến.

Cuối cùng tôi cũng nhoài mình trên giường, cuộn mình phía bên Christian hay nằm, mặc chiếc áo phông của anh. Chăn gối và áo đều mang hơi ấm của anh. Khi sắp thiêm thiếp ngủ, tôi thầm cầu sao anh sẽ an toàn trên chuyến đi về nhà... và tâm trạng thật thoải mái.

TÔI GIẬT MÌNH tỉnh giấc. Trời sáng rồi, đầu tôi đau như búa bổ, hai bên thái dương giật liên hồi. Ôi không. Mong rằng không phải do hôm qua uống nhiều rượu quá. Tôi từ từ mở mắt ra, thấy chiếc ghế cạnh giường ngủ đã bị xê dịch, và Christian đang ngồi đó. Anh đang mặc bộ vest tuxedo, phần đuôi chiếc nơ con bướm ló ra khỏi túi áo ngực. Tôi không biết mình đang mơ hay tỉnh. Tay trái anh vắt qua tay vịn ghế, cầm một chiếc cốc lớn đựng thứ nước màu hổ phách. Brandy ư? Hay whiskey? Không biết nữa. Anh ngồi vắt chân chữ ngũ, chân đi tất đen và giày da. Khuỷu tay phải chống trên tay vịn ghế, bàn tay đỡ dưới cằm, ngón tay trỏ chậm rãi vuốt ve nhịp nhàng trên bờ môi dưới. Trong ánh nắng ban mai, đôi mắt anh bừng bừng dữ dội, nhưng nét mặt lại rất khó hiểu.

Tim tôi đứng khựng lại. Anh về rồi. Làm sao anh về kịp? Chắc anh rời New York đêm qua. Anh ngồi nhìn tôi ngủ bao lâu rồi.

"Chào anh," tôi thì thào.

Anh lạnh lùng nhìn tôi, tim tôi lại loạn nhịp thêm lần nữa. *Ôi không.* Anh nhấc những ngón tay thon dài rời khỏi môi, lúc lắc chỗ rượu trong cốc, đặt nó xuống chiếc bàn kê cạnh giường. Tôi những mong anh sẽ hôn tôi, nhưng không phải. Anh lại ngồi và tiếp tục nhìn tôi, nét mặt dửng dưng.

"Chào," cuối cùng anh cũng nói, giọng lạnh nhạt không rõ tiếng. Thế nghĩa là anh đang giận thật rồi.

"Anh về rồi."

"Hiện tại là như thế."

Tôi từ từ ngồi dậy, mắt không rời khỏi anh. Miệng khô đắng. "Anh ngồi đó nhìn em bao lâu rồi?"

"Đủ lâu."

“Anh vẫn giận kìa.” Tôi thốt lên từng tiếng thật khó khăn.

Anh nhìn tôi chăm chăm, như thể đang cân nhắc câu trả lời. “Giận,” anh nhắc lại, như thể để phân tích tiếng ấy, cân đong sắc thái và ý tứ của từng con chữ. “Không đâu, Ana. Anh *vượt xa* hơn cả giận dữ.”

Chết thật. Tôi cố nuốt khan, nhưng miệng khô khốc không nuốt nổi.

“Vượt xa hơn cả giận... có vẻ không hay ho rồi.”

Anh nhìn tôi, hoàn toàn vô cảm, không nói năng gì. Sự im lặng tuyệt đối bao trùm chúng tôi. Tôi với tay lấy cốc nước và nhấp giọng, cố kìm con tim đang thổn thức trở lại nhịp bình thường.

“Ryan đã bắt được Jack.” Tôi thử chuyển hướng khác, đặt cốc nước bên cạnh cốc rượu của anh trên bàn.

“Anh biết rồi,” anh lạnh lùng đáp.

Dĩ nhiên là anh ấy biết rồi. “Anh định đáp gọn lỏn thế mãi à?”

Lông mày anh khẽ nhướng lên, có lẽ anh ngạc nhiên vì không lường trước được câu hỏi này. “Ừ,” cuối cùng anh cũng đáp.

Ôi... được rồi. Làm gì nhỉ? Phòng thủ – chiến thuật hữu hiệu nhất trong đối đầu. “Em rất tiếc đã ra ngoài.”

“Em tiếc thật không?”

“Không,” tôi ngập ngừng trả lời, vì quả thực là thế.

“Thế sao nói vậy?”

“Vì em không muốn anh cứ giận em.”

Anh thở ra nặng nề, như thể vừa phải chịu đựng nỗi căng thẳng cả một thiên thu, anh đưa tay lên vuốt tóc. Trông anh đẹp tuyệt vời. Giận mà vẫn đẹp. Tôi say sưa ngắm nhìn anh – Christian đã về nhà – giận dữ, nhưng nguyên vẹn.

“Em nghĩ thanh tra Clark muốn nói chuyện với anh.”

“Chắc chắn rồi.”

“Christian, xin anh...”

“Xin gì?”

“Đừng lạnh lùng thế.”

Lông mày anh lại nhướng lên kinh ngạc. “Anastasia, lạnh lùng không phải là cảm giác hiện tại của anh. Anh đang bừng bừng. Bừng bừng thịnh nộ. Anh không biết phải đối phó ra sao với cái thứ...” anh xòe

tay, tìm từ để diễn đạt, "... cảm xúc này." Giọng anh thật chua chát.

Ôi khỉ thật. Lời bộc bạch chân thành của anh khiến tôi mềm yếu. Tôi chỉ muốn nhào vào lòng anh. Đó là tất cả những gì tôi khao khát từ lúc về nhà tối qua. *Thèm phát điên lên được*. Tôi cử động, bất ngờ nắm lấy anh, rồi vụng về trèo vào lòng anh, cuộn tròn người lại. Anh không đẩy tôi ra, thế mà tôi cứ sợ anh làm thế. Sau tích tắc, anh choàng tay ôm tôi, dụi mũi vào tóc tôi. Anh toàn mùi whiskey. Anh uống bao nhiêu rồi? Cơ thể anh cũng có mùi hương mới tắm. Mùi hương của Christian. Tôi choàng tay ôm quanh cổ anh, hít hà làn da cổ, anh lại thở dài, lần này thật sâu.

"Ôi, bà Grey. Anh sẽ phải làm gì em đây?" Anh hôn lên đỉnh đầu tôi. Tôi nhắm mắt lại, tận hưởng cảm giác bên anh.

"Anh uống nhiều chưa?"

Anh im lặng. "Thì sao?"

"Anh không hay uống rượu mạnh."

"Cốc thứ hai rồi. Anh vừa trải qua một đêm mệt mỏi, Anastasia. Hãy để anh chàng được nghỉ chút chứ."

Tôi cười. "Nếu anh chịu năn nỉ, ngài Grey," tôi hít hà bên cổ anh. "Anh có mùi hương thật tuyệt diệu. Em nằm lăn phía bên giường chỗ anh vì gối anh còn đọng mùi hương của anh."

Anh hít hà tóc tôi. "Giờ còn không? Anh cũng thắc mắc sao em lại nằm bên đấy. Anh vẫn còn giận em đây."

"Em biết."

"Bàn tay anh ve vuốt nhịp nhàng lên lưng tôi.

"Và em cũng giận anh," tôi khẽ nói.

Anh dừng lại. "Và gì nữa, lạy trời, anh đã làm gì để phải chịu sự giận dỗi của em?"

"Lát nữa em sẽ nói, khi nào anh không còn bừng bừng thịnh nộ nữa." Tôi hôn lên cổ anh. Anh nhắm mắt lại, ngả người áp sát vào nụ hôn của tôi, nhưng không nhúc nhích hôn đáp lại. Vòng tay anh siết chặt quanh tôi.

"Khi anh tưởng tượng chuyện gì đó có thể xảy ra..." Giọng anh thoảng như tiếng thì thào. Đau đớn, chân thành.

"Em ổn rồi."

"Ôi, Ana." Tiếng kêu như nức nở.

"Em ổn rồi. Chúng ta đều ổn cả. Chỉ hơi náo loạn chút. Nhưng Gail ổn. Ryan ổn. Còn Jack biến mất rồi."

Anh lắc đầu. "Không có lời cảm ơn nào đâu," anh khẽ nói.

Gì cơ? Tôi ngả người nhìn anh. "Ý anh là sao?"

"Anh không muốn tranh cãi về chuyện đó bây giờ, Ana."

Tôi chớp mắt. Được rồi, có thể *tôi* cứ nói, nhưng rồi chọn cách ngừng lại. Chí ít thì anh đã chịu nói chuyện với tôi rồi. Tôi lại co người vào anh. Ngón tay anh đưa lên tóc tôi và bắt đầu nghịch ngợm.

"Anh muốn phạt em," anh khẽ thủ thỉ. "Đánh cho tóe khói," anh nói thêm.

Tim tôi như muốn nhảy dựng ra khỏi lồng ngực. *Chết tiệt.* "Em hiểu," tôi đáp trong khi nổi cả da gà.

"Có thể anh sẽ phạt."

"Hy vọng là không."

Anh ôm tôi chặt hơn. "Ana ơi là Ana. Em vừa thách thức sự kiên nhẫn của thánh thần đấy."

"Em có thể quy kết anh nhiều kiểu, ngài Grey ạ, nhưng là thánh thần thì chắc là không đâu."

Cuối cùng tôi cũng chọc được anh bật cười miễn cưỡng. "Nói được thì làm được đấy, bà Grey." Anh hôn lên trán tôi rồi xoay mình.

"Lên giường thôi. Đêm qua em cũng ngủ muộn." Anh nhanh nhẹn đứng dậy, bế tôi lên rồi đặt tôi nằm trên giường.

"Nằm xuống với em chứ?"

"Không. Anh còn nhiều việc phải làm." Anh với tay thu dọn ly cốc. "Ngủ tiếp đi. Vài tiếng nữa anh sẽ gọi em."

"Anh vẫn giận em à?"

"Ừ."

"Thế thì em ngủ tiếp vậy."

"Tốt." Anh kéo chăn bông lên đắp cho tôi, lại đặt nụ hôn lên trán tôi. "Ngủ đi."

Vì vẫn còn chuếnh choáng sau đêm hôm qua, nhẹ nhõm vì anh đã về, cảm giác mệt mỏi sau cuộc chạm trán bất ngờ sáng sớm nay, tôi chìm ngay vào giấc ngủ. Khi đang bồng bềnh trong mộng mị, những ham muốn đến thật dễ chịu, xóa đi những lời hờn giận, anh giải quyết mọi đối đầu giữa chúng tôi thật nhẹ nhàng và nhào vào tôi theo cách tinh quái của riêng anh.

"CÓ NƯỚC CAM CHO EM ĐÂY NHÉ," tiếng Christian nói khiến tôi choàng thức giấc. Tôi vẫn nhớ mình đã ngủ được đến hai tiếng đồng hồ hoàn toàn thanh thản, nên lúc tỉnh dậy và rất tỉnh táo, đầu không còn nhức nhối nữa. Nhìn thấy cốc nước cam thật thích thú – y như lúc mới thấy chồng yêu trở về. Người anh đầm đìa mồ hôi. Trong khoảnh khắc tôi vụt hồi tưởng lúc ở khách sạn Heathman, lần

đầu tiên tỉnh giấc bên anh. Chiếc áo may ô màu xám trên người anh thấm đẫm mồ hôi. Chắc anh vừa tập bóng rổ hoặc mới chạy về, nhưng đáng lẽ ra anh không nên đẹp đẽ đến nhường ấy.

"Anh đi tắm đã," anh nhẹ nhàng nói rồi mất hút trong nhà tắm. Tôi cau mày. Anh vẫn lạnh nhạt quá. Có lẽ anh vẫn điên đầu sau mấy vụ việc vừa xảy ra, hoặc là vẫn giận, hay... có chuyện gì nhỉ? Tôi ngồi dậy, với cốc nước cam uống liền một hơi. Ngon tuyệt, đá mát lạnh, cảm giác dễ chịu hẳn. Tôi leo ra khỏi giường, lo lắng tìm cách rút ngắn khoảng cách – vừa hiện hữu lẫn vô hình – giữa tôi và chồng. Tôi liếc nhanh đồng hồ. Đã tám giờ sáng. Tôi cởi chiếc áo phông của Christian ra rồi đi theo anh vào nhà tắm. Anh đang đứng gội đầu dưới vòi nước, không chút chần chừ, tôi lẻn vào đứng sau lưng anh. Người anh khựng lại khi tôi vòng tay ôm chầm lấy anh, ngực tôi áp lên tấm lưng săn chắc ướt sũng nước của anh. Mặc kệ anh phản ứng ra sao, tôi siết chặt hơn, áp má lên da anh, mắt nhắm nghiền. Một lát sau, anh nhích người tiếp tục gội đầu, cả hai cùng đứng dưới dòng nước nóng tuôn xối xả. Tôi để mặc nước chảy khắp cơ thể trong khi hai tay vẫn ôm lấy người đàn ông tôi yêu. Tôi nhớ lại những lần ái ân nồng nàn cùng anh ở chính nơi này. Tôi nhíu mày. Chưa bao giờ anh im lặng như thế. Tôi xoay người, lướt môi hôn dọc lưng anh. Người anh lại co cứng lại.

"Ana," anh nạt.

"Ưm."

Bàn tay tôi từ từ lướt dọc vòng cơ bụng săn chắc xuống dưới. Hai tay anh giữ lấy tay tôi bất ngờ do dự ngăn lại. Anh lắc đầu.

"Đừng," anh cảnh cáo.

Ngay lập tức, tôi buông anh ra. *Anh đang nói không ư?* Tâm trí tôi như đang rơi tự do – chuyện này đã từng xảy ra bao giờ chưa? Cô nàng Tiềm Thức lắc lắc đầu, bĩu môi. Cô ả liếc tôi qua cặp kính hình bán nguyệt, ánh mắt như đang bảo lần-này-cậu-thực-sự-bị-tung-hê-rồi-nhé. Tôi cảm thấy như thể vừa bị đập một cú thật mạnh. Bị từ chối phũ phàng. Rồi cảm giác chấp chới khiến tôi có ý nghĩ thật tồi tệ rằng *anh không còn muốn tôi nữa.* Tôi hổn hển nhức nhối nỗi đau giằng xé trong lòng. Christian quay người lại, tôi thở phào khi thấy anh không hẳn không đoái hoài tới sức hấp dẫn của tôi. Tay nâng cằm tôi, anh ngả đầu tôi ra sau, khiến tôi nhìn thẳng vào đôi mắt xám đang rất dè dặt.

"Anh vẫn đang giận em lắm đây," anh nói, giọng nhẹ nhàng nhưng nghiêm nghị. *Chết thật!* Anh cúi xuống, tì trán chạm lên trán tôi, mắt khép lại. Tôi đưa tay lên vuốt má anh.

"Xin anh đừng giận em nữa. Em thấy anh đang cường điệu hoá vấn đề lên đấy," tôi thủ thỉ.

Anh đứng thẳng dậy, mặt trắng bệch. Tay tôi buông thõng xuống.

"Cường điệu hả?" Anh gằn giọng. "Một gã điên khốn kiếp lẻn vào nhà anh định bắt cóc vợ anh, thế mà em bảo anh cường điệu hóa mọi chuyện hả!" Vẻ dọa dẫm kìm nén trong giọng nói của anh thật đáng sợ, đôi mắt anh rực lửa rọi vào tôi như thể chính *tôi là* gã điên khốn kiếp đó.

"Không... ưm, em không định nhắc tới chuyện đấy. Em tưởng là vì việc em ra ngoài chơi."

Anh lại nhắm mắt dường như đau đớn lắm, rồi lắc đầu.

“Christian, em không có ở nhà.” Tôi cố dỗ dành và trấn an anh.

“Anh biết,” anh khẽ đáp, mắt mở ra. “Và tất cả là vì em không chịu nghe theo một đề nghị cực kì đơn giản.” Giọng anh thật chua chát và đến lượt tôi mặt mũi nhợt nhạt. “Anh không muốn nói đến chuyện này bây giờ, dưới vòi nước. Anh vẫn giận em điên lên được, Anastasia. Em đang khiến anh trăn trở cách trừng phạt ra sao.” Anh quay đi, đứng ra khỏi vòi nước, giật khăn tắm rồi bước ra khỏi ngoài, để mặc tôi chơ vơ và run rẩy dưới làn nước nóng giãy.

Tệ quá là tệ!

Thế rồi những lời anh vừa nói ngấm dần và sáng tỏ trong tâm trí tôi. *Bắt cóc ư?* Chết tiệt. Jack định bắt cóc tôi. Tôi nhớ ra cuộn băng dính và không muốn nghĩ kĩ hơn lý do tại sao Jack lại mang theo nó. Có phải Christian biết nhiều hơn thế không? Tôi vội vội vàng vàng tắm, rồi xoa dầu gội và xả tóc. Tôi muốn biết. Tôi cần phải biết. Tôi sẽ không chịu để anh ấy giữ kín bưng chuyện này nữa.

Christian không có trong phòng ngủ khi tôi bước từ nhà tắm ra. Chà, anh ấy mặc đồ nhanh thật. Tôi cũng thế, cuống quýt xỏ vào chiếc váy yêu thích màu mận chín và đi xăng-đan màu đen, rồi tôi chợt nhận ra mình chọn bộ đồ này vì Christian thích thế. Tôi lấy khăn tắm lau lấy lau để tóc cho khô, rồi tết và xoắn lại thành một búi sau gáy. Đeo xong hoa tai kim cương, tôi nhào vào phòng tắm chuốt ít mascara rồi ngắm nghía bóng mình trên gương. *Nhợt nhạt quá. Tôi lúc nào cũng nhợt nhạt.* Tôi hít một hơi thật sâu. Tôi phải đối diện với hậu quả của việc lựa chọn thiếu suy nghĩ khi tự ý vui chơi với bè bạn. Tôi thở dài thườn thượt, biết thừa rằng Christian sẽ không chịu nhìn theo khía cạnh đó đâu.

Christian không có trong phòng sinh hoạt chung. Bà Jones đang bận tay bận rộn trong bếp.

“Chúc buổi sáng tốt lành, Ana,” bà cất giọng âu yếm.

“Chào buổi sáng.” Tôi cười rạng rỡ đáp lại. Thế là lại được là Ana rồi!

“Uống trà nhé?”

“Vâng, xin bà.”

“Ăn chút gì nhé?”

“Vâng. Sáng nay tôi thích trứng tráng.”

“Với nấm và rau chân vịt nhé?”

“Cả pho–mát nữa.”

“Có ngay đây.”

“Christian đâu rồi?”

“Cậu Grey đang trong phòng làm việc.”

“Anh ấy ăn sáng chưa?” Tôi liếc thấy hai chiếc đĩa đặt trên kệ bar.

“Chưa đâu cô.”

“Vâng, cảm ơn.”

Christian đang nói chuyện điện thoại, anh mặc áo sơ mi trắng không thắt cà vạt, nhìn ra dáng một CEO thư thả. Bộ dạng này sao dễ đánh lừa thế. Có lẽ anh không định tới văn phòng. Anh ngước lên khi tôi thập thò ở cửa, nhưng lắc đầu ngụ ý không muốn tiếp tôi. *Khỉ thật*... Tôi quay đi, thẫn thờ bước lại chỗ quầy ăn sáng. Taylor đi ra, ăn vận chỉnh tề trong bộ complet màu sẫm, như thể anh ấy vừa được ngủ liền tù tì một giấc tám tiếng đồng hồ.

“Chào buổi sáng, Taylor,” tôi khẽ nói, mắt dò xét tâm trạng anh ta, và chờ xem liệu Taylor có đánh tiếng cho tôi biết chút tin tức về chuyện gì đang diễn ra không.

“Chúc buổi sáng tốt lành, bà Grey,” anh ấy nói, giọng nói nghe như có chút cảm thông. Tôi nở nụ cười thương cảm đáp lại anh, tôi hiểu rằng anh ấy đã phải hứng chịu cơn giận dữ và cáu kỉnh của Christian trong suốt hành trình trở về Seattle.

“Chuyến bay thế nào?” tôi mạnh dạn hỏi.

“Dài lê thê, bà Grey.” Anh ta đáp gọn lỏn. “Không biết bà thế nào?” anh ấy nói thêm, giọng rất dịu dàng.

“Tôi ổn.”

Anh gật đầu, “Xin phép bà,” rồi tiến vào phòng làm việc của Christian. Hừm. Taylor thì được vào, còn tôi thì không.

“Bữa sáng của bà đây.” Bà Jones đặt đĩa trước mặt tôi. Tôi chẳng thấy đói nữa, nhưng vẫn ngồi xuống ăn, không muốn làm phật ý bà.

Cho tới lúc tôi cố gắng nhá xong bữa sáng, Christian vẫn không chịu bước ra khỏi phòng làm việc. Anh ấy tránh mặt tôi à?

“Cảm ơn bà Jones,” tôi lí nhí, rời ghế, đi vào nhà tắm. Vừa đánh răng, tôi vừa hồi tưởng lại cơn hờn dỗi của Christian dạo trước khi cưới. Bấy giờ anh ấy cũng trốn biệt trong phòng làm việc. Có phải lần này cũng thế không? Anh ấy đang hờn dỗi ư? Tôi rùng mình khi nghĩ tới cơn ác mộng tiếp sau đó của anh. Chuyện đó có lặp lại nữa không? Tôi cần nói chuyện. Tôi cần biết về Jack và việc tăng cường bảo vệ cho người nhà Grey – mọi chuyện anh đều giấu bặt tôi, nhưng Kate lại biết. Rõ ràng là Elliot kể cho cô ấy.

Tôi liếc nhìn đồng hồ. Đã tám giờ năm mươi – muộn làm rồi. Tôi đánh răng xong, dùng một ít son bóng, vớ lấy chiếc vest lửng đen, rồi đi vào phòng sinh hoạt chung. Tôi nhẹ cả người khi thấy Christian đang ngồi ăn sáng.

“Em định đi à?” anh hỏi khi thấy tôi.

“Đi làm mà? Vâng, dĩ nhiên rồi.” Tôi mạnh dạn tiến lại gần anh rồi tì hai tay lên cạnh quầy ăn sang. Anh nhìn tôi trân trối.

“Christian, chúng ta vừa mới về có một tuần. Em phải đi làm chứ.”

“Nhưng...” anh dừng lời, cào tay vào mái tóc. Bà Jones lặng lẽ bước ra khỏi phòng. *(Cẩn thận quá, bà Gail, quá cẩn trọng.)*

“Em biết chúng ta có chuyện quan trọng phải nói với nhau. Nhưng nếu anh không giữ được bình tĩnh, để tối nay nói cũng được.”

Miệng anh há hốc sững sờ. “Bình tĩnh ư?” Giọng anh dịu dàng đến kinh ngạc.

Tôi đỏ mặt. “Anh hiểu ý em nói mà.”

“Không, Anastasia, anh không hiểu ý em muốn gì.”

“Em không muốn cãi cọ. Em định tới hỏi anh xem em có thể lái xe đi được không.”

“Không. Không được.” Anh quát.

“Thôi được.” Tôi đồng ý ngay lập tức.

Anh chớp mắt. Rõ ràng anh tưởng sẽ phải cãi cọ. “Prescott sẽ hộ tống em.” Giọng đã bớt phần gay gắt hơn.

Khỉ thật, đừng có là Prescott chứ. Tôi muốn chu miệng phản đối, nhưng nhanh chóng cưỡng lại ý định ấy. Rõ ràng Jack đã bị bắt, thì chúng tôi có thể cắt giảm vệ sĩ rồi.

Tôi nhớ lại “những lời nhắn nhủ sáng suốt” của mẹ trong lần nói chuyện trước ngày cưới. *Ana, con yêu, con thực sự phải biết lựa lời ăn tiếng nói khi tranh cãi. Khi nào con có con, chuyện sẽ lặp lại y chang như thế.* Được rồi, chí ít thì anh ấy cũng chịu để tôi đi làm.

“Được,” tôi lí nhí đáp. Rồi vì không muốn cứ thế mà đi khi vẫn còn nhiều khúc mắc và quá nhiều căng thẳng giữa hai đứa, tôi thận trọng bước lại gần anh. Người anh ngây ra, mắt mở lớn, trong tích tắc ấy anh thật yếu đuối, khiến sâu thẳm trong lòng tôi quặn thắt. *Ôi, Christian, em rất rất xin lỗi anh.* Tôi âu yếm hôn nhẹ lên khóe miệng anh. Mắt anh khép hờ như đang tận hưởng đụng chạm nhẹ nhàng này.

“Xin đừng ghét em,” tôi thì thào.

Anh kéo chặt tay tôi. “Anh không ghét em.”

“Anh chưa chịu hôn em,” tôi thầm thì.

Anh nhìn tôi ngờ vực. “Anh biết,” giọng anh khẽ khàng.

Tôi định liều lĩnh hỏi anh tại sao, nhưng không chắc mình muốn biết lý do không. Anh bất ngờ đứng bật dậy, hai tay ôm lấy mặt tôi, rồi trong nháy mắt, môi anh chiếm đoạt môi tôi. Tôi há miệng ngỡ ngàng, vô tình đón nhận lưỡi anh tiến vào. Anh chớp lấy thời cơ, xâm nhập sâu trong miệng tôi, đòi hỏi dữ dội, rồi ngay khi tôi bắt đầu đáp lại, anh buông tôi ra, hơi thở gấp gáp.

“Taylor sẽ chở em và Prescott tới Nhà xuất bản,” anh nói mà ánh mắt bừng lên khao khát. “Taylor!”

anh gọi. Tôi đỏ mặt, cố lấy lại bình tĩnh.

“Có, thưa ngài.” Taylor đang đứng ở cửa.

“Bảo Prescott rằng bà Grey sắp đi làm. Anh vui lòng cầm lái giúp họ nhé?”

“Dĩ nhiên rồi.” Taylor quay gót và biến mất.

“Nếu em cố gắng tránh mọi rắc rối trong hôm nay, anh sẽ cảm kích lắm,” Christian khẽ nói.

“Để xem em sẽ làm được gì.” Tôi nở nụ cười duyên dáng. Môi Christian thoáng phớt nửa nụ cười gượng gạo, nhưng không lưu lại được vài giây.

“Vậy gặp em sau nhé,” anh lạnh lùng đáp.

“Gặp anh sau,” tôi lí nhí.

Prescott và tôi đi xuống hầm gửi xe bằng thang máy chở hàng để tránh đám báo chí bên ngoài. Vụ bắt giữ Jack và sự việc lại xảy ra ở căn hộ của chúng tôi giờ đã được dư luận biết tới. Tôi ngồi vào xe Audi, tự hỏi liệu có đám săn ảnh nào chờ bên ngoài nhà xuất bản như cái hôm công bố lễ đính hôn của chúng tôi không.

Chúng tôi đi trong im lặng, rồi tôi chợt nhớ ra phải gọi điện trước tiên là cho dượng, rồi cho mẹ, để dặn họ rằng tôi và Christian đều an toàn. Phước làm sao, cả hai cuộc gọi đều ngắn gọn, tôi gác máy khi xe đỗ trước Nhà xuất bản. Quả đúng như điều tôi e sợ, có một đám đông vài nhà báo và phóng viên ảnh đang chờ. Họ nhất loạt quay lại, háo hức nhìn về phía chiếc xe.

“Bà có chắc muốn vào đó không, bà Grey?” Taylor hỏi. Phần nào đó trong tôi muốn về nhà, nhưng thế đồng nghĩa với việc mất cả ngày bên cạnh Quý Ngài Đang Cơn Thịnh Nộ. Tôi mong có chút thời gian để anh ấy thoải mái hơn. Jack đang bị cảnh sát giam giữ, đáng lẽ chàng Năm Mươi của tôi phải vui mới phải. Tôi loáng thoáng hiểu tại sao; quá nhiều việc trong chuyện này ở ngoài tầm kiểm soát của anh, kể cả bản thân tôi, nhưng tôi không có thời gian nghĩ ngợi chuyện đó bây giờ.

“Phiền anh lái một vòng qua lối cổng chuyển hàng, Taylor.”

“Vâng, thưa bà.”

ĐÃ MỘT GIỜ CHIỀU VÀ suốt cả buổi sáng tôi cắm đầu cắm cổ vào công việc. Có tiếng gõ cửa, Elizabeth ló đầu qua cánh cửa.

“Cho tôi gặp một chút được không?” cô ta hớn hở hỏi.

“Dĩ nhiên rồi,” tôi khẽ đáp, khá bất ngờ với chuyến ghé thăm không hẹn trước này.

Cô ta bước vào rồi ngồi xuống, gạt mái tóc đen dài qua bờ vai. “Tôi chỉ muốn ngó xem cô có ổn không. Roach bảo tôi đến thăm cô,” cô ta cuống quýt nói thêm khi mặt đỏ lựng. “Ý tôi là sau những việc xảy ra đêm qua.”

Vụ bắt giữ Jack Hyde đã trưng lên tất cả các tờ báo, nhưng dường như chưa ai móc nối vụ này với vụ

hỏa hoạn ở cao ốc Văn phòng Công ty Grey.

“Tôi không sao,” tôi đáp, cố không mải mê nghĩ quá tới cảm giác của mình thế nào. Jack định hãm hại tôi. Chậc, chẳng phải là tin sốt dẻo. Hắn đã cố làm lâu thế rồi. Mà tôi lo cho Christian cơ.

Tôi liếc nhanh vào email. Vẫn không có tin nào của anh gửi. Tôi không biết mình có nên gửi thư trước cho anh không, liệu làm thế có như đổ thêm dầu vào lửa với Quý Ngài Đang Cơn Thịnh Nộ không nữa.

“Tốt rồi,” Elizabeth đáp, nụ cười của cô ta thoáng loé lên trên ánh mắt. “Nếu tôi có thể làm được gì – hay cô cần gì – cứ bảo tôi nhé.”

“Tôi nhớ rồi.”

Elizabeth đứng dậy. “Tôi biết cô rất bận, Ana. Thôi cô làm việc tiếp đi.”

“Ưm... cảm ơn.”

Đây hẳn là cuộc gặp gỡ chớp nhoáng và vô vị nhất ngày hôm nay ở Bán Cầu Phía Tây này. Tại sao Roach lại phái cô ấy tới đây? Có thể ông ta lo lắng, vì tôi là vợ của sếp ông ta. Tôi giũ vội ý nghĩ u ám ấy đi rồi với tay lấy điện thoại, thầm hy vọng có tin nhắn của Christian. Đang kiểm tra tin thì hòm thư báo “ping”.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Bản tường trình

Ngày: 26 tháng 8 năm 2011 11:04

Tới: Anastasia Grey

Anastasia

Thanh tra Clark sẽ ghé văn phòng em lúc 3 giờ chiều hôm nay để làm bản tường trình.

Anh đã nhất quyết bảo ông ta tới chỗ em, vì không muốn em phải tới đồn cảnh sát.

Christian Grey

CEO, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Tôi nhìn trân trối vào thư anh gửi phải tới năm phút, cố nghĩ ra câu trả lời nào thật tinh tế và dí dỏm để kéo tâm trạng anh lên. Tôi xóa đi xóa lại rồi quyết định hồi âm thật ngắn gọn.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Bản tường trình

Ngày: 26 tháng 8 năm 2011 13:12

Tới: Christian Grey

Vâng.

A x

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Tôi nhìn trân trân vào màn hình suốt năm phút tiếp theo, lo lắng đợi thư anh trả lời, nhưng không có gì. Christian không có tâm trạng vui đùa hôm nay.

Tôi ngồi tựa lưng trên ghế. Có nên trách móc anh ấy không? Nhớ lại lúc ban sáng, anh chàng Đa Sự tội nghiệp của tôi có lẽ đã phát điên phát cuồng lên. Thế rồi tôi bỗng nhiên nhớ ra. Lúc tôi thức dậy sáng nay, anh ấy vẫn còn mặc bộ vest. Anh quyết định bay từ New York về lúc mấy giờ nhỉ? Anh thường rời các buổi lễ khoảng từ mười đến mười một giờ. Lúc bấy giờ tôi vẫn còn ngồi thảnh thơi với Kate.

Không rõ Christian nháo nhào về nhà vì tôi ra ngoài hay vì vụ rắc rối của Jack. Nếu anh bỏ về vì tôi ra ngoài chơi, anh ấy chưa biết gì vụ Jack, hay cảnh sát, chẳng gì sất – mãi tới khi hạ cánh xuống Seattle. Đột nhiên tôi thấy việc tìm hiểu rõ chuyện này rất quan trọng. Nếu Christian quay về đơn thuần chỉ vì tôi ra ngoài chơi, thì quả là cường điệu hoá vấn đề rồi. Cô nàng Tiềm Thức nghiến chặt răng, mặt mày hớn hở. Thôi được, tôi rất vui khi anh về nhà, điều đó đâu liên quan gì. Tuy thế – Christian hẳn bị choáng váng thậm tệ khi hạ cánh. Chắc chắn hôm nay anh đang rất rối ren. Tôi chợt nhớ ra những lời anh nói lúc trước. *"Anh vẫn giận em điên lên được, Anastasia. Em đang khiến anh trăn trở cách trừng phạt ra sao."*

Tôi phải biết – liệu anh về nhà để trừng-phạt-bữa-cocktail hay vì gã điên khùng kia?

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Chuyến bay

Ngày: 26 tháng 8 năm 2011 13:24

Tới: Christian Grey

Hôm qua mấy giờ anh quyết định bay về nhà?

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Chuyến bay

Ngày: 26 tháng 8 năm 2011 13:26

Tới: Anastasia Grey

Tại sao?

Christian Grey

CEO, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Chuyến bay

Ngày: 26 tháng 8 năm 2011 13:29

Tới: Christian Grey

Cứ xem như tò mò đi.

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Chuyến bay

Ngày: 26 tháng 8 năm 2011 13:32

Tới: Anastasia Grey

Không tò mò tò miếc gì hết.

Christian Grey

CEO, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Sao hả?

Ngày: 26 tháng 8 năm 2011 13:35

Tới: Christian Grey

Nói thế là ám chỉ gì hả? Lại dọa nạt nữa ư?

Anh thừa hiểu em định nói gì rồi, phải không?

Anh quyết định quay về sớm vì em ra ngoài uống nước với bạn dù anh có cấm em, hay vì có gã

điên trong nhà mình?

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Tôi nhìn đăm đăm vào màn hình. Chẳng có thư trả lời. Tôi liếc đồng hồ trên máy tính. Đã một giờ bốn mươi lăm và vẫn khơng có hồi âm.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Chuyện là thế này...

Ngày: 26 tháng 8 năm 2011 13:56

Tới: Christian Grey

Em coi việc anh im lặng là thừa nhận rằng lý do anh trở về Seattle vì em đã ĐỔI Ý. Em là một phụ nữ trưởng thành, đi uống nước với bạn. Em đã không hiểu gì về việc tăng cường an ninh khi em ĐỔI Ý vì ANH CHƯA BAO GIỜ KỂ GÌ VỚI EM. Em mới biết được qua Kate rằng thực tế anh đã thêm vệ sĩ bảo vệ người nhà Grey, không chỉ mỗi chúng ta. Em thấy anh thường cường điệu hoá vấn đề khi có liên quan đến em, và em hiểu tại sao lại thế, nhưng anh giống hệt cậu bé chăn cừu thích hô chó sói[38].

Em chưa thấy biểu hiện của mối lo lắng thực sự nào hay đơn thuần chỉ là chuyện được anh cho rằng phải lo lắng. Em có tới hai vệ sĩ kè kè bên mình. Em nghĩ mình và Kate sẽ được an toàn. Thực tế thì bọn em ở quán bar an toàn hơn là ở nhà. Nếu em được BÁO TRƯỚC về việc này, em hẳn đã có ứng xử khác rồi.

Em hiểu rằng anh lo lắng về điều gì đó có trong máy tính của Jack – hoặc Kate nghĩ thế. Anh có biết rằng em bực thế nào khi bạn thân của em lại biết chuyện gì đang xảy ra nhiều hơn cả em không? Em là VỢ anh. Thế thì anh phải kể cho em biết chứ? Hay anh cứ tiếp tục đối xử với em như con nít, và luôn luôn cho rằng em vẫn phải tiếp tục nhận kiểu đối xử như thế?

Không phải mỗi mình anh bực bội hôm nay đâu. Được chứ?

Ana

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Tôi nhấn "Gửi". *Đấy – nhận lấy dù anh có thích hay khơng nhé, Grey*. Tôi hít thở thật sâu. Tôi vừa tự khiến mình đang bực lại càng tức tối hơn.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Chuyện là thế này...

Ngày: 26 tháng 8 năm 2011 13:59

Tới: Anastasia Grey

Lần nào cũng thế, bà Grey, em luôn tấn công trước và rất thách thức trên email.

Có lẽ ta sẽ thảo luận chuyện này khi nào em về nhà ở căn hộ CỦA CHÚNG TA.

Em nên lựa lời mà nói. Anh cũng vẫn còn bực bội lắm đây.

Christian Grey

CEO, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Lựa lời mà nói ư! Tôi cau có nhìn vào máy tính, nhận ra rằng chuyện này chẳng dẫn tới đâu cả. Tôi không thèm trả lời, mà với lấy bản thảo vừa nhận được từ một tác giả trẻ đầy hứa hẹn rồi bắt đầu đọc.

CUỘC GẶP VỚI THANH TRA Clark không có biến cố nào đặc biệt. Ông ấy có vẻ bớt càu cạu hơn đêm qua, có lẽ vì đã được ngủ bù. Hoặc có khi chỉ vì ông ta thích thú với công việc trong ngày.

"Cảm ơn bản tường trình của bà, bà Grey."

"Không có gì, thanh tra. Ông Hyde có còn bị cảnh sát giam giữ không?"

"Có, thưa bà. Ông ta ra viện sáng sớm nay. Với những tội mà ông ta đang bị cáo buộc, ông ta sẽ còn ở chỗ chúng tôi một thời gian nữa." Ông mỉm cười.

"Tốt rồi. Chuyện này khiến hai vợ chồng tôi trải qua một quãng thời gian khá là lo lắng."

"Sáng nay tôi đã nói chuyện khá lâu với ngài Grey. Ông ấy rất bình tĩnh và thanh thản. Chồng bà là người khá thú vị."

Ông thì biết gì.

"Nếu bà nghĩ ra bất kể điều gì khác, cứ gọi cho tôi. Danh thiếp của tôi đây." Ông lôi một tấm thiếp trong ví ra, đưa tôi.

"Cảm ơn thanh tra. Tôi nhớ rồi."

"Chúc bà ngày tốt lành, bà Grey."

"Tạm biệt ông."

Khi ông ấy đi rồi, tôi mới băn khoăn không rõ chính xác thì Hyde bị buộc tội gì. Chắc chắn Christian sẽ chẳng chịu kể gì cho tôi biết đâu. Tôi bĩu môi.

CHÚNG TÔI NGỒI TRÊN XE LẶNG LẼ về Escala. Lần này là Sawyer cầm lái. Prescott ngồi ghế

bên cạnh, tim tôi đập càng ngày càng nặng trình trịch khi gần về đến nơi. Tôi biết mình và Christian sắp có cuộc tranh luận nảy lửa, nhưng không biết liệu mình còn sức không.

Lúc đứng trong thang máy từ ga-ra đi lên với Prescott cứ kè kè bên cạnh, tôi cố sắp xếp lại các ý nghĩ trong đầu. Tôi muốn nói gì đây? Tôi nghĩ mình đã nói hết trong email rồi. Có thể anh sẽ trả lời một vài câu hỏi. Hy vọng thế. Tôi không ngăn nổi cảm giác bồn chồn dấy lên trong lòng. Tôi không muốn cãi vã. Nhưng thỉnh thoảng anh lại gây khó dễ, thế thì tôi cần phải giữ vững lập trường.

Cửa thang máy trượt mở, dẫn ra sảnh hành lang, lần này nó đã gọn gàng và ngăn nắp. Chiếc bàn đã được dựng vào đúng chỗ, bên trên đặt lọ hoa cắm những bông mẫu đơn màu trắng và hồng nhạt nở rực rỡ. Khi đi ngang qua chỗ treo tranh, tôi vội kiểm tra mấy bức hoạ – bộ ảnh Madonnas tất cả trông vẫn nguyên vẹn. Cánh cửa chỗ hành lang bị vỡ đã được sửa và lắp vào ngay ngắn, Prescott ân cần mở cửa giúp tôi. Hôm nay cô ấy không nói năng gì. Tôi thích cô ấy như thế này.

Tôi thả cặp ở sảnh lớn, đi thẳng vào phòng sinh hoạt chung. Tôi đứng khựng lại. *Chết tiệt*.

“Chào buổi tối, bà Grey,” Christian nói rất nhẹ nhàng. Anh đang đứng bên cạnh chiếc đàn piano, mặc áo phông bó sát màu đen và quần jean... chiếc quần anh vẫn mặc trong phòng giải trí. *Ôi trời*. Đó là chiếc quần vải bò mài màu xanh dương nhạt, bó sát, xẻ ở đầu gối trông rất gợi cảm. Anh ung dung bước lại chỗ tôi, chân đi đất, cúc trên cùng quần jean không cài, đôi mắt rực lửa không chịu rời khỏi tôi.

“Thấy em về vui quá. Anh đang chờ em đây.”

Chương mười một

"Anh đang chờ ư?" Tôi hỏi giọng thấp thỏm. Miệng tôi lại khô khốc, tim đập loạn xạ trong lồng ngực. Sao anh lại mặc như thế kia? Thế nghĩa là gì? Anh ấy vẫn giận dỗi ư?

"Ừ, đúng thế." Giọng anh êm dịu như nhung, nhưng lại nhếch miệng cười khi tản bước lại gần tôi.

Trông anh hấp dẫn quá – chiếc quần hơi trễ xuống bên hông. Ôi không, tôi sắp bị Quý ngài Siêu-Gợi-Cảm cuốn hút mất rồi. Tôi thử thăm dò tâm trạng anh khi anh tiến lại gần? Giận dữ? Vui vẻ? Phấn khích? *Ai chà!* Không thể đoán nổi.

"Em thích chiếc quần anh mặc," tôi thẽ thọt. Anh nở nụ cười dữ dằn như loài sói, ánh mắt vẫn chưa cười theo. *Khỉ thật – anh ấy vẫn còn giận.* Anh mặc thế để làm tôi rối trí. Anh dừng bước trước mặt tôi, tôi bủn rủn trước vẻ mãnh liệt từ anh. Anh cúi xuống đôi mắt mở lớn nhìn xoáy vào tôi rất tha thiết nhưng không thể dò ý được. Tôi nuốt khan.

"Anh hiểu em có chuyện muốn tranh cãi, bà Grey," anh nói giọng mượt như lụa, rồi lôi từ túi quần sau ra thứ gì đó. Tôi không thể dời ánh nhìn khỏi mắt anh, nhưng lại nghe thấy tiếng anh mở một mẩu giấy. Anh giơ nó lên, rồi liếc nhanh vào đó. Tôi nhận ra đó là nội dung email tôi đã gửi. Mắt tôi quay về với mắt anh, ánh mắt anh ngùn ngụt lửa giận.

"Vâng, em có chuyện cần nói," tôi líu díu đáp, cảm giác như sắp nghẹn thở. Tôi cần đứng cách xa một khoảng nếu định bàn bạc về việc này. Nhưng trước khi tôi kịp lùi lại, anh cúi xuống lướt dọc theo mũi tôi. Mắt tôi chấp chới nhắm nghiền đón nhận sự đụng chạm nhẹ nhàng, bất ngờ của anh.

"Anh cũng thế," anh mấp máy môi trên làn da tôi, tôi giật mình mở mắt khi nghe anh nói. Anh đứng thẳng dậy rồi lại chăm chú nhìn tôi.

"Em nghĩ mình khá quen với những chuyện của anh rồi, Christian." Giọng tôi cố bình thản. Anh nheo mắt lại, cố nén vẻ thích thú vừa lóe lên trong tích tắc. Chúng tôi sắp cãi vã ư? Tôi lùi một bước để đề phòng. Tôi phải đứng tách ra khỏi anh – khỏi mùi hương và ánh mắt anh, khỏi cơ thể quyến rũ trong chiếc quần jean nóng bỏng kia. Anh nhíu mày khi tôi lùi ra.

"Sao anh lại từ New York về ngay thế?" Tôi khẽ hỏi. Đành cứ đâm lao thì theo lao luôn.

"Em biết tại sao mà." Giọng anh kèm theo tiếng chuông cảnh cáo.

"Vì em ra ngoài chơi với Kate ư?"

"Vì em không giữ lời, và em bất chấp lời anh, đẩy mình vào rủi ro không đáng có."

"Không giữ lời sao? Đấy là cách anh nhìn vấn đề hả?" Tôi há hốc mồm kinh ngạc, phớt lờ những lời anh nói phía sau.

Trời đất quỷ thần. Lại nhắc đến phản ứng thái quá! Tôi bắt đầu trợn tròn mắt, nhưng ngừng lại ngay khi anh quắc mắt nhìn tôi. "Christian, em đã đổi ý," tôi kiên nhẫn giải thích, thật từ tốn, như thể anh là

trẻ con. “Em là phụ nữ. Bọn em chỉ muốn đi chơi. Và đơn giản chỉ có thế.”

Anh chớp mắt nhìn tôi như thể anh chẳng hiểu chuyện gì.

“Nếu có phút giây nào em phải nghĩ ngợi thì đó là vì anh phải huỷ chuyến công tác...” Ngôn từ phản lại tôi. Tôi nhận ra mình không biết nói gì nữa. Trong giây lát tôi hồi tưởng lại lần tranh luận về lời tuyên thệ của hai đứa. *Em chưa từng hứa phải phục tùng anh, Christian.* Nhưng tôi kịp giữ mồm giữ miệng, sâu thẳm trong lòng tôi rất vui vì anh đã trở về. Mặc dù anh mang theo cơn thịnh nộ đáng sợ, nhưng tôi rất vui sướng vì anh ở đây, nguyên vẹn, cáu giận và bừng bừng nạt nộ trước mặt tôi.

“Em đã đổi ý ư?” Anh không che giấu vẻ khinh khỉnh trong câu hỏi.

“Vâng.”

“Và em không mảy may nghĩ tới việc gọi báo cho anh. Anh liếc tôi ngờ vực, rồi nói tiếp. “Gì nữa nào, em để mặc đội vệ sĩ ở nhà thiếu cảnh giác rồi đẩy Ryan vào chỗ nguy hiểm.”

Ôi. Tôi chưa từng nghĩ tới chuyện này.

“Em đáng lẽ phải gọi báo anh, nhưng lại không muốn làm phiền anh. Nếu em gọi, em chắc anh sẽ cấm em ra ngoài, mà em thì nhớ Kate quá. Em muốn gặp cô ấy. Vả lại, làm vậy em đã thoát khỏi cảnh va chạm với Jack. Ryan đáng lẽ không nên để hắn vào nhà.” Rắc rối thật. Nếu Ryan không để hắn vào thì giờ hắn vẫn tự do nhởn nhơ bên ngoài.

Ánh mắt Christian ánh lên vẻ hoang dại, rồi nhắm nghiền lại. Nét mặt anh căng thẳng dường như đang đau đớn lắm. *Ôi không.* Anh lắc lắc đầu, rồi trước khi tôi nhận ra, anh đã choàng tay ôm lấy tôi, kéo sát vào lòng anh.

“Ôi, Ana,” anh khẽ thốt lên khi vòng tay anh siết chặt quanh tôi, khiến tôi suýt nghẹn thở. “Nếu có chuyện gì xảy ra với em...” Giọng anh thoảng như tiếng gió thổi.

“Không sao mà,” tôi cố thốt lên lời.

“Nhưng vẫn có thể. Anh chết đi sống lại cả nghìn lần hôm nay khi tưởng tượng ra chuyện tồi tệ có thể xảy ra. Anh đã rất giận, Ana. Giận em. Giận chính anh. Giận mọi người. Anh không nhớ mình từng giận đến thế... trừ...” Anh lại ngừng lời.

“Trừ gì?” Tôi giục giã.

“Cái dạo ở căn hộ cũ của em. Khi Leila tới đó.”

Ôi. Tôi không muốn nhớ lại chuyện đó.

“Sáng nay anh lạnh lùng quá,” tôi lí nhí. Giọng tôi vỡ òa ở tiếng cuối cùng khi nhớ lại cảm giác bị hắt hủi dưới vòi hoa sen. Hai tay anh di chuyển tới gáy tôi, nới rộng vòng tay, tôi đã có thể hít thở mạnh. Tôi ngả đầu ra sau.

“Anh không biết phải đối phó với cơn giận dữ này ra sao. Anh không bao giờ muốn làm em đau,” anh

nói tiếp, mắt mở lớn thận trọng. "Sáng nay, anh chỉ muốn phạt em, thật nặng, và..." Anh dừng lời, tôi đoán vì anh không tìm được cách diễn đạt hoặc quá sợ phải thốt ra.

"Anh sợ rằng anh đã làm đau em?" Tôi nói nốt câu anh còn nói dở, không tin anh làm đau tôi chút nào, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm. Một phần nào đó xấu xa trong tôi lo sợ anh không còn muốn tôi nữa.

"Anh không tin vào chính mình nữa," anh khẽ đáp.

"Christian, em biết anh không bao giờ làm đau em. Trên cơ thể, dù bất kì cách nào." Hai tay tôi ôm ghì mái đầu anh.

"Em nghĩ thế ư?" Anh hỏi lại, đầy hoài nghi.

"Vâng. Em đã hiểu điều anh nói ra chỉ là lời dọa dẫm vu vơ, hão huyền. Em biết anh sẽ không đánh em tóe khói đâu."

"Anh đã muốn làm thế đấy."

"Không đâu. Anh chỉ nghĩ rằng mình sẽ làm thế thôi."

"Anh không biết có thật thế không nữa," anh lầm bầm.

"Nghĩ mà xem," tôi thuyết phục, lại choàng tay ôm anh, rúc vào ngực anh qua lớp áo phông màu đen. "Nhớ lại cảm giác của anh khi em bỏ đi. Anh vẫn nhắc đi nhắc lại với em tình cảnh tồi tệ của anh khi đó. Nó làm thay đổi cách nhìn của anh về thế giới ra sao, và về cả em nữa. Em hiểu những gì anh phải từ bỏ vì em. Nghĩ tới cảm giác của anh khi gây ra những vết tích do chiếc còng trong kì trăng mật."

Anh đứng im, tôi hiểu anh đang thẩm thấu những lời tôi nói. Tôi siết chặt vòng tay ôm riết lấy anh, hai bàn tay lần tìm, cảm nhận những cơ bắp rắn chắc bên dưới lớp áo phông. Anh từ từ thả lỏng người khi sự căng thẳng dần tan biến.

Đấy là điều anh khắc khoải lo lắng ư? Rằng anh sẽ làm đau tôi? Sao tôi lại đặt niềm tin ở anh nhiều hơn cả anh tin vào chính mình? Tôi không hiểu nữa; chắc chắn chúng tôi vừa vượt qua rồi. Thông thường anh rất mạnh mẽ, quyết đoán, nhưng thiếu vắng điều đó, anh sẽ lạc lối. *Ôi, Năm Mươi ơi là Năm Mươi – em xin lỗi.* Anh hôn lên tóc tôi, tôi ngẩng lên nhìn anh, môi anh tìm kiếm môi tôi, mải miết, vồ vập, dâng hiến và năn nỉ hay điều gì nữa, tôi không biết nữa. Tôi chỉ muốn cảm nhận làn môi anh trên miệng tôi, tôi đắm đuối đáp lại nụ hôn ấy.

"Em tin tưởng anh biết bao," anh khẽ thốt lên sau khi tách môi ra.

"Vâng, em tin." Anh lật ngược tay ve vuốt má tôi, chăm chú nhìn vào mắt tôi. Cơn giận dữ của anh đã tan biến. Anh chàng Muôn Màu Muôn Vẻ của tôi đã trở về. Được thấy lại anh cuộc đời thật tuyệt. Tôi ngước lên cười bẽn lẽn.

"Ngoài ra thì," tôi thỏ thẻ, "anh không chuẩn bị giấy má gì chứ."

Miệng anh há ra đầy kinh ngạc, thích thú, rồi ôm chầm tôi vào lòng.

“Đúng thế. Không có đâu.” Anh bật cười.

Chúng tôi cứ đứng ngay phòng sinh hoạt chung, cuộn chặt trong vòng tay nhau.

“Lên giường thôi,” anh khẽ giục, sau một hồi lâu không đo nổi độ dài.

Ôi trời...

“Christian, ta cần nói chuyện.”

“Để sau,” anh nhẹ nhàng nài nỉ.

“Christian, xin anh. Nói chuyện với em.”

Anh thở dài. “Về việc gì?”

“Anh biết mà. Anh cứ giấu kín em.”

“Anh muốn bảo vệ em.”

“Em đâu phải trẻ con.”

“Anh hoàn toàn hiểu rõ điều đó, bà Grey.” Anh lướt hai tay dọc theo người rồi ôm lấy gò hông tôi. Anh ưỡn hông lên, áp vật cương cứng đang trỗi dậy sát vào tôi.

“Christian!” Tôi nhấm nhẳng. “Nói chuyện đi.”

Anh lại thở dài bực bội. “Em muốn biết gì nào?” Anh buông tôi ra, giọng nhẫn nhịn. Tôi ngập ngừng – tôi không có ý anh lại buông tôi ra nhanh thế. Nắm tay tôi, anh cúi xuống nhặt tờ giấy in email của tôi trên sàn nhà.

“Rất nhiều chuyện,” tôi lầm bầm, khi anh dẫn tôi ra ghế sofa.

“Ngồi xuống,” anh ra lệnh. Có những chuyện là bất di bất dịch, tôi vẫn vơ nghĩ ngợi, rồi làm theo lời anh. Christian ngồi xuống cạnh tôi, nhoài người về phía trước, đầu chống trên hai tay.

Ôi không. Chuyện này khó khăn với anh thế sao? Anh ngồi thẳng dậy, cào hai tay vào mái tóc, rồi ngoảnh ra nhìn tôi, ánh mắt đợi chờ và cam chịu.

“Em hỏi đi,” anh nói đơn giản.

Ôi. Chà chà, dễ dàng hơn tôi mường tượng. “Tại sao lại tăng cường an ninh bảo vệ gia đình mình?”

“Hyde đã có dấu hiệu hăm dọa họ.”

“Làm sao anh biết được?”

“Trong máy tính của hắn. Nó chứa mọi thông tin cá nhân chi tiết về anh và cả gia đình. Nhất là bố Carrick.”

“Bố Carrick ư? Sao lại là ông?”

“Anh chưa biết. Đi lên giường thôi.”

“Christian, kể em nghe đi!”

“Kể chuyện gì cơ?”

“Anh đang rất... cáu kỉnh.”

“Em cũng thế.” Anh trừng mắt.

“Anh chưa tăng cường vệ sĩ ngay khi phát hiện có thông tin gia đình trên máy tính đó. Thế chuyện gì đã xảy ra? Tại sao lại bây giờ?”

Christian nheo mắt nhìn tôi.

“Trước anh chưa biết hắn nhăm nhe định thiêu rụi cao ốc công ty, hoặc là…” Anh dừng lại. “Bọn anh tưởng chỉ là một chứng ám ảnh do bất mãn, nhưng rồi em biết đấy,” anh nhún vai, “mấy thứ xuất hiện công khai và chịu đựng búa rìu dư luận, mọi người đều soi mói đầy thích thú. Toàn những chuyện vớ vẩn như: những bài báo viết về anh hồi ở Harvard – quá trình thăng tiến, sự nghiệp ra sao. Cả những bài báo về bố Carrick – lần theo nghề nghiệp của ông, rồi của mẹ anh nữa – và một vài bài viết ngắn hơn về Elliot và Mia.”

Lạ thật.

“Anh vừa nói *hoặc là*,” tôi nhắc lại.

“Hoặc là gì cơ?”

“Anh nói, ‘định thiêu rụi cao ốc công ty, hoặc là...’ Như thể anh đang định nói gì đó nữa.”

“Em đói không?”

Sao cơ? Tôi nhăn mặt nhìn anh, trong khi bụng kêu réo ùng ục.

“Hôm nay em ăn gì chưa?” Giọng anh đanh lại, ánh mắt lạnh băng.

Vẻ mặt đỏ bừng phản lại tôi.

“Y như anh nghĩ.” Anh nói nhanh. “Em biết anh cảm thấy sao khi em không chịu ăn mà. Đi nào,” anh giục. Anh đứng dậy, chìa tay ra. “Để anh chăm em ăn.” Anh lại xoay người... lần này giọng nói đầy hứa hẹn gợi tình.

“Chăm em ăn ư?” tôi lẩm bẩm, trong khi vùng bụng phía dưới rốn như tan chảy. *Quỷ thần ơi.* Đây là một chiến thuật chuyển hướng linh hoạt để thoát khỏi những chuyện chúng tôi đang đôi co. *Là thế sao? Tất cả những gì tôi khai thác được từ anh có thế ư?* Dẫn tôi vào bếp, Christian nhấc một chiếc ghế ở chỗ quầy bar, đưa nó một vòng sang phía mặt bên kia.

“Ngồi đi,” anh bảo.

“Bà Jones đâu rồi?” Tôi thắc mắc, để ý thấy vắng bóng bà từ lúc ngồi xuống ghế.

“Anh để bà ấy và Taylor nghỉ đêm nay.”

Ồ.

“Sao lại thế?”

Anh liếc nhìn tôi giây lát, vẻ tươi tỉnh ngạo nghễ của anh lại xuất hiện. “Vì anh có quyền.”

“Thế anh định nấu ăn à?” Vẻ hoài nghi không giấu được trong giọng tôi thốt ra.

“Ô, em không mảy may tin nhỉ, bà Grey. Nhắm mắt vào.”

Wow. Tôi cứ tưởng chúng tôi sẽ cãi vã nảy lửa, thế mà giờ lại cùng vào bếp, vui đùa.

“Nhắm mắt lại đi,” anh ra lệnh.

Tôi nhíu mắt, rồi vâng lời.

“Hừm. Thế vẫn chưa đủ đâu,” anh lầm bầm. Tôi hé một bên mắt, thấy anh lôi một chiếc khăn lụa màu đỏ mận ra khỏi túi quần sau. Nó cùng màu với chiếc váy tôi đang mặc. *Trời đất ơi.* Tôi trố mắt nhìn anh. Anh kiếm được *nó lúc nào thế?*

“Nhắm mắt vào,” anh lại ra lệnh. “Không ti hí.”

“Anh định bịt mắt em à?” tôi lí nhí, đầu óc choáng váng. Tôi bất thình lình nín lặng người.

“Ừ.”

“Christian…” Anh đặt một ngón tay lên môi tôi, ra hiệu im lặng.

Tôi muốn nói chuyện cơ.

“Ta sẽ nói chuyện sau. Anh muốn em ăn đã. Em bảo mình đói còn gì.” Anh hôn phớt lên môi tôi. Lớp lụa mềm mại của chiếc khăn áp lên mi mắt tôi khi anh thắt chặt nút phía sau đầu.

“Em thấy gì không?” Anh hỏi.

“Không,” tôi lầu bầu, thầm trợn mắt nạt anh. Anh khẽ bật cười.

“Anh biết lúc nào em trợn mắt với anh đấy... và em biết thừa nó khiến anh cảm thấy thế nào mà.”

Tôi bĩu môi. “Ta kết thúc nhanh chóng được không?” Tôi nhấm nhẳng.

“Cứ bình tĩnh, bà Grey. Háo hức nói chuyện đến thế cơ à.” Giọng anh bỡn cợt.

“Vâng!”

“Anh phải chăm em ăn đã,” anh dỗ dành rồi lướt làn môi lên thái dương tôi, khiến tôi ngay lập tức bình tĩnh.

Thôi được... cứ làm theo ý anh đi. Tôi phó mặc mình cho số phận rồi dỏng tai nghe những hoạt động của anh trong bếp. Cửa tủ lạnh mở ra, Christian đặt nhiều loại đĩa khác nhau lên mặt quầy phía sau lưng tôi. Anh nhẹ bước tới chỗ lò vi sóng, cho món gì đó vào rồi khởi động máy. Trí tò mò trong tôi được khơi gợi. Tôi nghe có tiếng bật máy nướng bánh mì, tiếng nút khởi động, rồi tiếng đồng hồ tích tắc. Hừm – bánh mì nướng à?

“Vâng, em nóng lòng được nói chuyện,” tôi lẩm nhẩm, lơ đãng. Có mùi thơm của gia vị là lạ tỏa ra khắp bếp, tôi ngó ngoáy trên ghế ngồi.

“Ngồi yên, Anastasia.” Anh lại tiến gần chỗ tôi. “Anh muốn em cư xử đàng hoàng...,” anh khẽ dặn dò.

Ôi trời.

“Và đừng cắn môi nữa.” Anh nhẹ nhàng kéo môi dưới tôi bật ra khỏi răng nữa, tôi không nhịn được phì cười.

Tiếp đến, tôi nghe tiếng bật nút chai rồi tiếng rượu được rót từ từ vào ly. Thế rồi một khoảng yên lặng bao trùm, và kế đến là tiếng âm thanh rít khe khẽ khi bật bộ dàn loa. Christian chỉnh âm lượng ở mức vừa phải. Giọng ca nam cất lên, giọng hát trầm và quyến rũ.

“Anh nghĩ, uống đi đã,” Christian khẽ nói, lôi tôi ra khỏi bài hát. “Ngả đầu ra sau.” Tôi nghiêng đầu. “Nữa đi,” anh hối thúc.

Tôi làm theo, và môi tôi lại chạm vào môi anh. Một dòng rượu mát lạnh chảy vào miệng tôi. Tôi nuốt theo phản xạ. *Ôi trời*. Kí ức cách đây không lâu dội ngược trở về – hồi ấy tôi chưa tốt nghiệp, bị trói cứng trên giường mình ở Vancouver cùng với Christian giận dữ và nóng bỏng nhưng không hề cảm thông với email tôi gửi. *Hừm... lần này có đổi khác gì không*? Chẳng mấy. Ngoài trừ lần này tôi nhận ra vị rượu, loại yêu thích của Christian – rượu Sancerre.

“Ưm,” tôi âm ư tận hưởng.

“Em thích loại này chứ?” anh khẽ hỏi, hơi thở ấm áp phả lên má tôi. Tôi đắm mình trong sự kề cận của anh, sự mạnh mẽ nơi anh, và sự nóng bỏng lan tỏa từ cơ thể anh, mặc dù anh không hề chạm vào tôi.

“Vâng,” tôi thốt lên.

“Nữa không?”

“Em luôn muốn nữa, cùng anh.”

Tôi thoáng nghe thấy tiếng anh cười, thế là tôi cũng nhoẻn miệng cười. “Bà Grey, em đang tán tỉnh anh đấy à?”

“Vâng.”

Chiếc nhẫn cưới chạm vào chiếc ly phát tiếng *keng* khe khẽ khi anh nhấp một ngụm rượu nữa. Giờ đây âm thanh ấy cũng trở nên gợi cảm. Lần này anh ngả đầu tôi ra sau, đỡ lấy tôi. Anh lại hôn tôi, tôi hối hả nuốt lấy dòng rượu anh truyền sang. Anh mỉm cười khi đặt nụ hôn nữa lên môi tôi.

"Đói chưa?"

"Em nghĩ chúng ta làm cho cơn đói cồn cào hơn đấy, ngài Grey."

Giọng hát nghêu ngao trên iPod đang cất lời ca về trò chơi tinh quái. *Hừm... đúng nơi đúng lúc thế.*

Tiếng lò vi sóng kêu *ping*, Christian buông tôi ra. Tôi ngồi thẳng dậy. Món ăn có mùi thơm quyền rũ: của tỏi, bạc hà, lá thơm oregano, lá hương thảo, thịt cừu, tôi đoán thế. Cửa lò vi sóng mở ra, mùi vị ngon lành càng bốc lên nghi ngút.

"Chết tiệt!" Christian bật tiếng chửi thề, chiếc đĩa loảng xoảng trên mặt bar.

Ơ kìa Năm Mươi! "Anh không sao chứ?"

"Không sao!" Giọng anh sít lại. Một lát sau, anh lại đứng bên cạnh tôi.

"Anh vừa bị bỏng. Ở đây." Anh đẩy nhẹ ngón tay trỏ vào miệng tôi. "Có lẽ em mút cho nó dịu đi."

"Ôi." Giữ chặt tay anh, tôi từ từ kéo ngón tay anh ra khỏi miệng. "Đây rồi, đây rồi," tôi vuốt ve, rồi cúi xuống thổi, làm dịu ngón tay anh, rồi hôn nhẹ lên đó hai cái. Anh nín thở. Tôi lại đẩy nó vào miệng rồi nhẹ nhàng mút. Anh hít vào thật mạnh, âm thanh ấy đẩy thẳng tới vùng sâu kín phía dưới tôi. Anh có vị tuyệt vời như mọi khi, rồi tôi nhận ra đây là trò chơi anh bày ra – từ từ cám dỗ vợ mình. Tôi cứ tưởng anh giận, thế mà giờ đây...? Anh chàng này, chồng tôi đấy, thật là khó hiểu. Nhưng chính đấy là điểm tôi thích ở anh. Vui vẻ. Tếu táo. Gợi cảm phát điên lên được. Anh vừa trả lời tôi một vài điều, nhưng tôi là kẻ tham lam. Tôi muốn biết nhiều hơn nữa, nhưng cũng muốn vui đùa tiếp. Sau những lo âu và căng thẳng của ngày hôm nay, và cơn ác mộng kinh hoàng đêm qua do Jack, đây là một cách thay đổi không khí đáng chờ đón nhất.

"Em đang nghĩ gì thế?" Christian khẽ hỏi, rút ngón tay khỏi miệng tôi làm tôi dừng phắt dòng suy nghĩ đang ào ạt.

"Anh thật láu lỉnh."

Anh đứng im bên cạnh tôi. "Năm Mươi Sắc Thái mà cưng." Cuối cùng anh cũng thốt lên, rồi đặt một nụ hôn âu yếm lên khóe miệng tôi.

"Anh chàng Đa Sắc của em," tôi thì thầm, tay nắm lấy vạt áo, kéo anh lại gần.

"Ơ không được đâu, bà Grey. Không được đụng chạm... chưa phải lúc." Anh nắm tay tôi, gỡ áo mình ra rồi lần lượt hôn lên từng ngón tay.

"Ngồi thẳng dậy," anh ra lệnh.

Tôi bĩu môi phụng phịu.

“Anh sẽ tét mông nếu em còn bĩu môi nữa đấy. Giờ há to vào.”

Ôi trời. Tôi há miệng, anh đút cho tôi một miếng thịt cừu nóng tẩm sốt tỏi ngon tuyệt cú mèo. Mmm. Tôi nhai ngon lành.

“Ngon không?”

“Có.”

Anh hít hà ý chừng cũng sắp ăn cùng và sẽ thích đây.

“Nữa nhé?”

Tôi gật đầu. Anh lại xúc một đĩa đầy ú ụ nữa, tôi nhồm nhoàm nhai lấy nhai để. Anh đặt dĩa xuống, tôi đoán chắc để cắt bánh mì.

“Há miệng,” anh ra lệnh.

Lần này là một miếng bánh mì dẹt tẩm sốt hummus. Tôi nhận ra bà Jones – có khi cả Christian nữa – hẳn là mới ghé cửa hàng bán đồ ăn sẵn mà tôi khám phá ra, chỉ cách Escala hai dãy nhà, năm tuần trước. Tôi ăn đầy khoan khoái. Tâm trạng vui vẻ của Christian làm kích thích khẩu vị ngon lành của tôi.

“Nữa?” anh hỏi.

Tôi lại gật. “Cho em thêm nhiều nữa đi. Em đói như con sói đây này.”

Tôi nghe thấy tiếng anh cười thích thú. Anh từ tốn và kiên nhẫn bón cho tôi, thỉnh thoảng lại dành một nụ hôn để quệt ít thức ăn dính ở khóe miệng. Đôi lúc tùy hứng, anh lại mời tôi từng ngụm rượu theo cách của riêng mình.

“Há to, rồi cắn đi,” anh khẽ bảo. Tôi ngoan ngoãn làm theo. Hmm – món ăn khoái khẩu của tôi, chả cuốn lá nho. Nguội nhưng vẫn ngon tuyệt, mặc dù tôi thích hâm món này nóng lên, nhưng tôi không muốn Christian lại bị bỏng tiếp. Anh chậm rãi đút cho tôi, khi ăn hết, tôi còn cố mút sạch ngón tay anh.

“Nữa không?” anh hỏi, giọng thật trầm và khàn đục.

Tôi lắc đầu. No căng rồi.

“Tốt,” anh thì thầm bên tai tôi, “đã đến giờ cho món ăn ưa thích nhất của anh. Em đấy.” Hai tay anh nhấc bổng tôi lên, bị bất ngờ tôi kêu ré lên.

“Em cởi bịt mắt ra nhé?”

“Không.”

Tôi toan bĩu môi, nhưng rồi nhớ ra lời dọa dẫm khi nãy, nên đành thôi.

“Phòng giải trí,” anh thì thào.

Ôi – tôi không biết đấy có phải ý hay ho không.

"Em đã sẵn sàng cho thách thức này chưa?" anh hỏi. Anh mà dùng đến từ *thách thức*, là tôi chẳng thể nói không.

"Em theo anh," tôi lí nhí, khát khao và một cảm giác không thể gọi thành tên đang chạy rần rật khắp cơ thể. Anh bế tôi qua cửa, đi lên cầu thang tới cánh cửa tiếp theo.

"Anh thấy em nhẹ đi đây," anh lầm bầm không vừa lòng. Thế à? Tốt lắm. Tôi nhớ lại lời bình phẩm của anh khi mới đi nghỉ trăng mật về, nghe mới đau đớn làm sao. Chà chà – mới chỉ có tuần trước chứ đâu?

Đứng bên ngoài phòng giải trí, anh thả tôi xuống đứng sát sạt vào người anh, một tay vẫn ôm siết quanh eo tôi. Anh mở cửa trong chớp nhoáng.

Vẫn cứ là mùi thơm quen thuộc ấy: gỗ đánh véc-ni và dầu cam. Thậm chí nó trở thành một mùi hương rất khoan khoái. Buông tôi ra, Christian xoay lưng tôi quay lại phía anh. Anh gỡ chiếc khăn lụa, tôi chớp chớp mắt làm quen với ánh đèn dịu nhẹ. Anh kéo chiếc trâm cài khỏi búi tóc của tôi, bím tóc tết buông xuống. Anh tóm lấy nó rồi giật nhẹ, khiến tôi lùi ra sau, tựa vào người anh.

"Anh có một kế hoạch," anh thì thầm sát bên tai tôi, truyền sang tôi một đợt sóng run rẩy chạy dọc sống lưng.

"Em tưởng anh có từ lâu rồi," tôi đáp. Anh hôn phía dưới tai tôi.

"Ôi, bà Grey, đúng thế." Âm điệu anh thốt ra êm ru, đầy mê hoặc. Anh giật bím tóc tôi lệch sang một bên, đặt một nụ hôn miết dọc cổ.

"Trước tiên phải bóc trần em đã." Giọng anh trầm đục trong cổ họng, khắp cơ thể tôi. Tôi rất muốn – dù kế hoạch của anh là gì chăng nữa. Tôi muốn được quấn quýt theo cách của chúng tôi. Anh xoay tôi đứng đối diện anh. Tôi cúi nhìn chiếc quần jean anh mặc, cúc phía trên cùng vẫn không cài, tôi không kìm chế nổi mình. Tôi lướt ngón trỏ quanh cạp quần, tránh không chạm vào áo anh, để cảm nhận vùng lông phía bụng dưới cọ vào khớp tay nhồn nhột. Anh hít vào thật mạnh, tôi ngước lên nhìn và bắt gặp đôi mắt anh. Tôi dừng lại ở chiếc cúc để mở. Đôi mắt anh một màu xám sâu thăm thẳm... *ôi trời.*

"Anh cứ mặc thế nhé," tôi thì thào.

"Anh định thế đấy, Anastasia."

Rồi anh đổi tư thế, một tay đỡ sau gáy tôi còn tay kia quàng quanh hông. Anh kéo tôi tựa sát vào anh, môi anh áp chặt môi tôi, anh hôn đắm đuối như thể đất trời chỉ còn có hai người.

Whoa!

Anh bước lên trước, đẩy tôi lùi ra sau, lưỡi quện lưỡi xoắn xuýt không rời, tới khi chạm vào chiếc giá gỗ phía sau lưng. Anh ngả rạp người, ép toàn bộ cơ thể lên tôi.

"Cởi váy ra nào," anh nói, tay kéo ngược chiếc váy lên qua đùi, tới hông, rồi bụng tôi... chậm rãi tuyệt

vời, lớp vải lướt nhẹ trên làn da tôi, vuốt qua bầu ngực.

“Cong người về phía trước,” anh nhắc.

Tôi làm theo, anh lôi chiếc váy qua đầu rồi buông nó xuống sàn nhà, để lại tôi trơ trụi với đôi xăng đan, chiếc quần chíp và áo nịt ngực. Đôi mắt anh sáng rực khi anh tóm lấy hai tay tôi, giơ lên qua đầu. Anh chớp mắt, rồi nghiêng đầu sang một bên, ý chừng muốn xin phép tôi. *Anh ấy định làm gì tôi thế nhỉ?* Tôi nuốt khan rồi gật đầu, thoáng một nụ cười ngưỡng mộ và mãn nguyện hiện trên môi anh. Anh kẹp cổ tay tôi vào những chiếc vòng da trên thanh ngang phía trên, rồi lại lôi chiếc khăn lụa ra.

“Anh thấy em nhìn thế là đủ rồi.” Anh quấn khăn quanh đầu bịt mắt tôi lại, cơn ớn lạnh chạy dọc cơ thể khi mọi giác quan đột nhiên nhạy bén hơn; tiếng thở êm ái của anh, cảm giác đáp trả đầy phấn khích của tôi, mạch đập rộn ràng bên tai, mùi hương tuyệt diệu của Christian trộn lẫn với hương cam và mùi gỗ véc-ni trong phòng – tất cả đều được cảm nhận vô cùng rõ nét vì mắt tôi không thấy gì. Mũi anh chạm vào mũi tôi.

“Anh sắp khiến em phải điên dại lên đây,” anh khẽ nói. Hai tay anh giữ lấy hông tôi, trượt xuống dưới, kéo theo chiếc quần con rồi lướt xuống phía dưới chân tôi. *Khiến tôi điên dại ư... wow.*

“Nhấc chân lên, từng bên một.” Tôi làm theo, anh tuột chiếc quần ra, rồi lần lượt từng bên dép xăng-đan. Anh nhẹ nhàng nắm lấy cổ chân tôi, dịu dàng kéo chân tôi sang bên phải.

“Bước sang,” anh nhắc, rồi còng cổ chân phải tôi vào giá thập gỗ, tiếp đến là cổ chân bên kia. Tôi bị trói căng người trên giá, không thể nhúc nhích. Christian đứng dậy, bước lại phía tôi, cơ thể tôi lại đắm chìm trong hơi ấm từ anh tỏa ra, dù chưa hề chạm tới tôi. Một lát sau, anh đỡ cằm tôi, ngửa đầu ra sau, dịu dàng đặt môi hôn.

“Anh nghĩ, cần thêm nhạc nền và ít đồ phụ trợ nữa. Trông em thế này đẹp quá đi thôi, bà Grey. Anh có thể gạt hết mọi việc chỉ để ngắm vẻ tuyệt mĩ này.” Giọng anh vang lên êm ái. Mọi vòng cơ trong tôi quặn siết lại.

Phải một lát sau, khá lâu, tôi nghe tiếng chân anh bước nhẹ tới chỗ tủ để đồ, mở một ngăn kéo. Ngăn đựng đồ chơi ư? Tôi không biết nữa. Anh lấy một món đồ ra đặt lên mặt tủ, rồi lại lấy tiếp cái khác. Có tiếng bật loa, lát sau tiếng độc tấu piano vang lên du dương, êm ái tràn ngập cả căn phòng. Nghe quen quen – tôi đoán là nhạc của Bach – nhưng lại không rõ là bản nhạc nào. Trong giai điệu này có cái gì đó khiến tôi e sợ. Có lẽ vì nó quá lạnh lùng và xa cách. Tôi nhăn mặt, cố tìm hiểu xem tại sao bản nhạc ấy lại khiến tôi bối rối thế, nhưng Christian đã vồ vập đỡ lấy cằm tôi, khiến tôi giật nảy mình. Anh kéo nhẹ cằm để tôi thả môi dưới ra. Tôi mỉm cười, cố tự trấn an mình. Sao tôi cảm thấy bất an thế? Tại âm nhạc ư?

Christian đưa tay từ cằm, xuống cổ họng, tới vùng ngực tôi. Anh lùa ngón tay cái đẩy bầu ngực lên, giải phóng một bên gò đào khỏi sự che chắn của bầu áo. Cổ họng anh phát ra tiếng rên khe khẽ tán thưởng, rồi hôn lên cổ tôi. Đôi môi anh lần theo đường đi của những ngón tay khi nãy tiến tới bầu ngực, vừa hôn vừa mút máp trên suốt chuyến du ngoạn. Ngón tay anh lại dịch chuyển sang bên ngực trái, giải phóng nó khỏi chiếc áo ngực. Tôi bật tiếng rên khi ngón tay cái của anh miết lên nhũ hoa bên trái, còn đôi môi vần vò bên phải, nhẹ nhàng nhay và giật tới khi chúng săn cứng lại.

"Ah."

Anh vẫn không ngơi nghỉ. Từng cử chỉ tỉ mẩn, anh gia tăng cường độ mãnh liệt ở mỗi bên. Tôi giằng giật trong vô vọng khỏi sự trói buộc khi những khoái cảm mạnh mẽ xuyên thấu từ nơi đầu ngực tới sâu thẳm vùng bụng dưới. Tôi cố oằn mình nhưng không sao cựa quậy được, khiến trò tra tấn càng trở nên mãnh liệt.

"Christian," tôi nằn nì.

"Anh biết," anh khẽ nói, giọng khản đặc. "Đây chính là cảm giác em đã gây ra cho tôi."

Gì cơ? Tôi rên rỉ, còn anh lại lặp lại từ đầu, khuất phục hai bên ngực tôi bởi những đụng chạm ngọt ngào và man dại, lặp đi lặp lại – khiến tôi gần chạm tới đỉnh điểm.

"Xin anh," tôi run rẩy.

Anh phát ra tiếng kêu trầm đục hoan lạc từ cổ họng, rồi đột nhiên đứng dậy, bỏ mặc tôi hẫng hụt, hổn hển và quằn quại giằng giật những dây trói. Anh lướt tay hai bên thân tôi, một tay đặt ở hông, tay kia du ngoạn xuống bụng dưới.

"Để xem em thế nào," anh khẽ ngân nga. Tay anh dịu dàng úp lên vùng cấm địa của tôi, chà miết ngón cái lên vùng đào nhuỵ nhạy cảm, khiến tôi bật tiếng la. Anh từ từ đẩy một, rồi hai ngón tay vào trong tôi. Tôi rên lên, ưỡn hông về phía trước, hăm hở đón nhận ngón tay và mu bàn tay của anh.

"Ôi, Anastasia, em sẵn sàng lắm rồi," anh thốt lên.

Ngón tay anh xoay tròn bên trong tôi, cứ thế không ngơi nghỉ, trong khi ngón cái mân mê vùng điểm nút nhạy cảm, liên tục không ngừng. Đó là điểm duy nhất mà cơ thể anh đang chạm tới, và mọi căng thẳng, lo âu trong ngày đang đổ dồn về vùng cơ thể ấy.

Chết mất... dữ dội quá... lạ lùng nữa... bản nhạc này... tôi bắt đầu sắp...

"Ah," tôi rên siết khi ngón tay Christian vẫn không ngừng bên trong tôi. *Tôi gần đạt tới... những kích thích này...* Tôi ngửa đầu ra sau, la lên dữ dội, thì Christian dừng cử động ngón tay. Mọi khoái cảm khựng lại.

"Không! Christian," tôi năn nỉ, cố ưỡn hông về phía trước để tìm kiếm sự cọ xát mê hoặc.

"Yên nào, em yêu," anh vỗ về trong khi cơn cực khoái suýt tan biến mất. Anh lại nhoài người hôn tôi.

"Hụt hẫng lắm phải không?"

Ôi, không! Đột nhiên tôi hiểu anh đang chơi trò gì.

"Christian, xin anh."

"Suỵt," anh lại hôn tôi. Thế rồi anh bắt đầu khuấy đảo lần nữa. Anh nhích người để cả cơ thể tì lên người tôi. Anh vẫn mặc nguyên quần áo, lớp vải bò mềm của chiếc quần jean cọ vào chân tôi, vật nam tính của anh thúc vào hông tôi. Sự cận kề quá trêu ngươi. Anh lại dẫn tôi tới miệng vực, cơ thể tôi cất

tiếng kêu khao khát, rồi dừng khựng.

“Không,” tôi gào lên thảm thiết.

Anh đặt lên bờ vai một nụ hôn dịu dàng ướt át, tay anh rút khỏi người tôi, chiếc máy rung lê đi dọc cơ thể. Nó làm chấn động cả vùng bụng, tiến xuống bụng dưới, sà vào vùng cấm địa, tì lên vùng đào nhụy. Chết mất, dữ dội quá.

“A!” Tôi la lên, giật mạnh khỏi những vòng trói.

Cơ thể tôi đang siêu nhạy cảm, như thể sắp nổ tung, và khi sắp tới nơi, Christian lại ngừng đột ngột.

“Christian!” Tôi la toáng lên.

“Hẫng hụt hả?” Anh gầm gè trong cổ họng. “Giống hệt như em. Hứa mỗi một câu và rồi...” Anh kéo dài giọng.

“Christian, xin anh!” Tôi van nài.

Những đầu nút thần kinh trong tôi đang gào thét đòi tự do.

Anh miết mũi dọc theo mũi tôi. “Trong những người anh biết thì em là người con gái khiến anh phải tức giận nhiều nhất đấy.”

Không, Không, Không.

“Christian, em chưa bao giờ hứa phải phục tùng anh. Xin anh đấy, làm ơn…”

Anh đứng trước mặt, giữ chặt hông tôi rồi ép sát hông vào người tôi, khiến tôi ngỡ ngàng – anh chà sát vùng háng vào người tôi, những nút cài chiếc quần jean cọ xát lên tôi, bên dưới gồ lên cồm cộm. Một tay anh gỡ khăn bịt mắt tôi ra, đỡ lấy cằm tôi, tôi chấp chới mắt khi bắt gặp ánh nhìn nóng bỏng như thiêu đốt của anh.

“Em khiến anh phát điên,” anh thì thào, ưỡn hông tì mạnh vào tôi, một, rồi hai, rồi ba lần, sự chà xát làm cơ thể như tóe lửa, sắp bùng cháy. Và một lần nữa, anh lại khước từ tôi. Còn tôi thì muốn anh vô cùng. Tôi thèm anh tha thiết. Tôi nhắm mắt và rên rỉ van xin. Tôi không ngăn được cảm giác mình đang bị trừng phạt. Tôi tuyệt vọng còn anh thì tàn nhẫn. Nước mắt tôi dâng trào. Tôi không biết anh còn muốn đi tiếp tới đâu.

“Xin anh,” tôi thốt lên một lần nữa.

Nhưng anh chỉ cúi nhìn tôi, không chút mủi lòng. Anh ấy định tiếp tục. Bao lâu nữa? Tôi còn chơi trò này được nữa không? *Không. Không. Không được – Tôi không thể chơi tiếp nữa*. Tôi hiểu rằng anh sẽ không chịu dừng lại. Anh sắp tiếp tục hành hạ tôi. Bàn tay anh lại lướt dọc trên người tôi. *Không...* Và nước lũ dâng vỡ bờ – mọi nỗi e ngại, lo lắng, sợ hãi suốt mấy ngày nay một lần nữa lấn át tôi khi nước mắt tôi tuôn trào trên bờ mi. Tôi quay mặt đi. Đây không phải là yêu đương. Mà là trả thù.

“Đỏ,” tôi thút thít. “Mã Đỏ.” Nước mắt tuôn rơi trên má tôi.

Anh dừng lại. "Không!" Anh sững sờ, kinh ngạc. "Chúa ơi, không."

Anh vội vã cởi trói hai tay, đỡ eo tôi, rồi cúi xuống cởi trói ở cổ chân, trong khi tôi gục mặt vào hai tay và bật khóc.

"Không, không, không. Ana, xin em. Đừng mà."

Anh nhấc bổng tôi lên, tiến lại giường, ngồi xuống, rồi nựng tôi trong lòng. Tôi khóc thổn thức. Tôi bị vùi dập... cơ thể tôi bị xô đẩy tới quá ngưỡng chịu đựng, tâm trí tôi trống rỗng, cảm xúc rắc tán theo gió bay. Anh với ra sau lưng, giật tấm sa-tanh phủ trên giường, quấn nó quanh người tôi. Tấm chăn mát lạnh có cảm giác lạ lẫm và không dễ chịu chạm vào làn da nhạy cảm của tôi. Hai tay anh ôm choàng quanh tôi, ghì tôi sát vào lòng, nhẹ nhàng đu đưa dỗ dành.

"Anh xin lỗi. Xin lỗi em," Christian thầm thì, giọng lo lắng. Anh cứ hôn mãi lên tóc tôi. "Ana, tha thứ cho anh, xin em."

Xoay mặt dựa vào cổ anh, tôi tiếp tục khóc, như một sự giải tỏa nỗi lòng. Có quá nhiều chuyện xảy ra mấy ngày gần đây – vụ cháy ở phòng máy tính, rượt đuổi trên xe, kế hoạch công việc quá sức, ả kiến trúc sư dâm đãng, gã điên mang vũ khí đột nhập vào nhà, những cãi vã, giận dữ – và cả Christian đi công tác xa. Tôi ghét việc Christian đi vắng... Tôi lấy góc chăn lau mũi và dần dần nhận ra tiếng nhạc lạnh lùng của Bach vẫn văng vẳng khắp phòng.

"Xin tắt nhạc đi." Tôi thút thít.

"Ừ, tất nhiên rồi." Christian cựa mình, vẫn không buông tôi ra, lôi điều khiển từ xa khỏi túi quần. Anh bấm nút và tiếng piano im bặt, thay vào đấy là tiếng thở run rẩy của tôi. "Đỡ chưa?" Anh hỏi.

Tôi gật đầu, bớt nức nở. Anh miết ngón cái nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi.

"Không thích bản biến tấu Goldberg Variations của Bach à?" Anh hỏi.

"Không thích cái này."

Anh cúi nhìn tôi, ánh mắt không giấu nổi nỗi ân hận.

"Anh xin lỗi." Anh nhắc lại.

"Sao anh làm thế?" Tôi nói thật khẽ, trong khi cố gắng sắp xếp lại những ý nghĩ và cảm xúc đang giằng xé.

Anh lắc đầu buồn bã, mắt nhắm nghiền. "Anh bị mất kiểm soát trong thoáng chốc," anh giải thích kém thuyết phục.

Tôi nhăn mặt nhìn anh, anh thở dài thườn thượt. "Ana, trì hoãn cực khoái là một cách được thừa nhận trong – Em chưa bao giờ..." Anh ngập ngừng. Tôi cựa mình trong lòng anh, khiến anh nhăn mặt.

Ơ. Tôi đỏ mặt. "Xin lỗi," tôi lí nhí.

Anh lừ mắt, rồi bất ngờ nằm ngả người ra, kéo theo cả tôi. Cả hai nằm dài trên giường, tôi cuộn trong

lòng anh. Chiếc áo ngực cọ vào khó chịu, tôi chỉnh lại nó.

“Cần giúp không?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

Tôi lắc đầu. Tôi không muốn anh chạm vào ngực tôi lúc này. Anh nhích ra để nhìn xuống tôi dễ hơn, ngập ngừng đưa tay lên, nhè nhẹ vuốt má tôi. Nước mắt lại dâng lên trên khóe mắt tôi. Sao anh ấy có thể vừa tàn nhẫn là thế, thoáng chốc đã dịu dàng nhường này.

“Xin em đừng khóc,” anh khẽ thì thầm.

Tôi bối rối và choáng váng với anh chàng này. Cơn giận dữ của anh đã bỏ mặc tôi trong những giây phút khao khát... Tôi điếng người. Tôi muốn cuộn tròn trong một quả cầu rồi trốn mất. Tôi chớp mắt, cố kìm giữ không để nước mắt rơi khi nhìn vào đôi mắt đau đớn của anh. Tôi thở mạnh, vẫn thổn thức, mắt không rời khỏi anh. Tôi sẽ phải làm gì với anh chàng ưa chế ngự này đây? Học cách bị chế ngự ư? Tôi không nghĩ thế...

“Em chưa bao giờ làm sao?” Tôi hỏi.

“Chịu nói sao làm vậy. Em đổi ý; mà không báo cho anh biết em ở đâu. Ana, anh bấy giờ ở New York, bất lực và giận tím giận tái. Nếu anh đang ở Seattle, anh đã không bắt em ở nhà.”

“Thế nên anh trừng phạt em?”

Anh nuốt khan, rồi nhắm nghiền mắt lại. Anh ấy không muốn trả lời, và thế là đủ hiểu trừng phạt tôi là ý định chính của anh.

“Anh hãy thôi ngay trò này đi,” tôi lầm bầm.

Lông mày anh nhíu lại.

“Để bắt đầu, anh chỉ cần kết thúc cái cảm giác tệ hại về bản thân đi.”

Anh khịt mũi. “Đúng thế,” anh nói khẽ. “Anh không thích thấy em như thế.”

“Và em không thích cảm giác như bây giờ. Anh chẳng từng nói khi trên thuyền *Fair Lady* rằng anh đâu có cưới một người dễ phục tùng.”

“Anh biết. Anh biết.” Giọng anh thật khẽ và chân thành.

“Thế thì hãy thôi không cư xử với em như kẻ phục tùng đi. Em xin lỗi đã không gọi điện báo anh. Em sẽ không ích kỉ như thế nữa đâu. Em biết anh lo lắng cho em.”

Anh nhìn tôi chăm chú, kĩ lưỡng, ánh mắt buồn bã và lo lắng. “OK. Được rồi,” cuối cùng anh cũng đáp. Anh cúi xuống, nhưng dừng lại trước khi môi anh chạm vào tôi, thầm hỏi ý xem có được phép không. Tôi dướn mặt áp gần anh hơn và anh hôn tôi thật dịu dàng.

“Làn môi em luôn êm ái mỗi khi em khóc,” anh thì thào.

“Em chưa từng hứa phải răm rắp vâng lời anh, Christian,” tôi khẽ nói.

“Anh biết.”

“Xin hãy thống nhất thế nhé. Vì cả hai ta. Và em sẽ cố thận trọng hơn với... kẻ ưa thống trị trong anh.”

Trông anh trống rống, yếu đuối và hoang mang cực độ.

“Anh sẽ cố,” giọng anh chan chứa chân thành.

Tôi thở ra run rẩy. “Xin anh đấy. Với cả, nếu em ở nhà lúc đấy...”

“Anh biết rồi,” anh vội đáp, mặt tái nhợt. Ngả mình ra giường, anh gác cánh tay để không lên che mặt. Tôi cuộn mình ôm chặt anh, gối đầu lên ngực anh. Cả hai cùng nằm im lặng một lúc lâu. Anh đưa tay tới đuôi bím tóc của tôi, tháo chun buộc để tóc tôi xõa ra, rồi ngón tay anh như chiếc lược chải dịu dàng và nhịp nhàng lên đó. Đây mới chính là vấn đề thực sự – nỗi sợ hãi của anh... nỗi lo sợ phi lý cho sự an toàn của tôi. Hình ảnh gã Jack Hyde nằm gục trên sàn nhà trong căn hộ, bên cạnh là khẩu súng Glock lại hiện về trong tâm trí tôi.

“Lúc trước ý anh định bảo gì khi nhắc đến *hoặc là*?” Tôi hỏi.

“Hoặc nào cơ?”

“Lúc nhắc đến Jack ấy.”

Anh ngó vội xuống tôi. “Em chẳng bao giờ chịu bỏ cuộc đâu nhỉ?”

Tôi tì cằm lên xương ức ngực anh, thích thú tận hưởng những ve vuốt dịu dàng của bàn tay anh trên tóc.

“Bỏ cuộc ư? Không bao giờ. Kể em nghe đi. Em không thích cứ bị giấu diếm mãi thế. Có vài suy nghĩ của anh có vẻ như hơi phóng đại quá nên em cần biện hộ. Thậm chí anh còn không biết dùng súng – em cũng biết rồi đấy. Anh cứ nghĩ em không làm được gì nên chẳng chịu kể cho em nghe chuyện gì, phải không Christian? Nào là bạn gái cũ của anh nhăm nhe chĩa súng vào em, người tình ‘thích phi công trẻ’ của anh thì quấy nhiễu em – mà đừng nhìn em kiểu đấy,” tôi gắt lên khi bắt gặp anh lừ mắt với tôi. “Mẹ anh cũng nghĩ như thế về bà ta.”

“Em nói chuyện với mẹ anh về Elena à?” Christian cao giọng hỏi vặn.

“Vâng, mẹ Grace và em đã nhắc đến bà ta.”

Anh ngớ người nhìn tôi.

“Mẹ rất buồn về chuyện ấy, cứ tự trách móc mình.”

“Không tin nổi là em lại đi kể với mẹ anh. Dở thật!” Anh nằm ngả ra, cánh tay lại gác lên che mặt.

“Em không kể gì cụ thể đâu.”

“Hy vọng là không. Mẹ Grace không cần biết tất những tình tiết hãi hùng thế đâu. Chúa ơi, Ana. Cả bố anh cũng biết à?”

“Không!” Tôi lắc đầu quầy quậy. Tôi đâu có nói chuyện thân mật kiểu ấy với bố Carrick được. Ý của ông nhắc nhở chuyện hợp đồng tiền hôn nhân vẫn làm tôi đau nhói. “Dù sao thì anh cũng không nên đánh trống lảng em thế nữa. Nói nốt chuyện Jack đi. Có việc gì thế?”

Christian hơi nhích tay lên, liếc nhìn tôi, khó đoán anh đang nghĩ gì. Thở dài đánh thượt, anh gác tay lên che mặt.

“Hyde bị nghi là có dính dáng đến vụ phá hủy Charlie Tango. Thám tử điều tra tìm thấy một phần vân tay, nhưng chỉ một phần thì không giúp tìm ra manh mối. Nhưng rồi khi em nhận ra Hyde trong phòng máy chủ. Hắn từng bị kết án khi còn vị thành niên ở Detroit, kiểm tra dấu vân tay đó khớp với của hắn.”

Tâm trí tôi cứ quay lảo đảo khi cố tưởng tượng về những điều vừa nghe được. Chính Jack là kẻ làm *Charlie Tango* bị lộn nhào ư? May mắn sao Christian thoát nạn. “Sáng nay người ta tìm thấy một chiếc xe tải chở hàng trong ga-ra bên dưới. Lái xe là Hyde. Hôm qua, hắn chở vài thứ quái quỷ gì đó cho gã mới dọn nhà đến. Cái gã chúng ta gặp trong thang máy ấy.”

“Em không nhớ tên anh ta.”

“Anh cũng không nhớ.” Christian đáp. “Nhưng bằng cách nào đó Hyde đã xoay xở để vào được cao ốc này hợp pháp. Hắn đang làm việc cho một công ty vận chuyển…”

“Và gì nữa? Có gì quan trọng liên quan đến chiếc xe tải ư?”

Christian không chịu nói.

“Christian, kể em nghe đi.”

“Cảnh sát tìm thấy... vài thứ trong xe tải.” Anh lại dừng lại, ôm chặt lấy tôi hơn.

“Vài thứ gì?”

Anh nín lặng một lát, tôi định mở lời thúc giục thì anh nói tiếp. “Một tấm nệm, liều thuốc an thần có thể hạ gục cả tá ngựa, và một lời nhắn.” Giọng anh thều thào, nỗi kinh hoàng và khiếp sợ bao trùm lấy anh.

Trời đất ơi.

“Lời nhắn?” Giọng tôi máy móc nhắc lại lời anh.

“Đề gửi cho anh.”

“Nó viết gì?”

Christian lắc đầu, ý như không biết hoặc không chịu tiết lộ nội dung lá thư.

Ơ hay.

“Đêm qua Hyde đến đây định bắt cóc em.” Christian lạnh cứng người, nét mặt căng thẳng cao độ.

Nghe anh nói, tôi nhớ lại hình ảnh cuộn băng dính, cơn rùng mình chạy thấu suốt người tôi, dù rằng thông tin này không phải tin nóng hổi mới được nghe.

“Khốn nạn,” tôi lầm bầm.

“Yên nào,” Christian khẽ nói.

Tôi cố nhớ lại hình ảnh Jack lúc ở chỗ làm. Có phải hắn lúc nào cũng điên khùng không? Làm sao hắn có thể xoay xở thoát khỏi tình trạng đó? Ý tôi là tính hắn ta rất quái đản, nhưng thực ra là bị điên ư?

“Em không hiểu vì sao lại thế,” tôi lẩm nhẩm. “Chuyện đó đâu liên quan gì tới em?”

“Anh hiểu. Cảnh sát đang điều tra kĩ hơn, cả Welch cũng đang tìm hiểu. Nhưng bọn anh đều nghĩ có liên quan đến Detroit.”

“Detroit ư?” Tôi bối rối ngước nhìn anh.

“Ừ. Có chuyện ở đó.”

“Em vẫn chưa hiểu.”

Christian xoay mặt sang nhìn tôi, vẻ mặt kín như bưng. “Ana, anh sinh ra ở Detroit.”

Chương mười hai

"Em tưởng anh sinh ở Seattle," tôi khẽ hỏi. Các ý nghĩ như chạy đua trong tâm trí tôi. Chuyện này thì liên quan gì tới Jack. Christian nhấc cánh tay đang gác trên trán, với ra phía sau, lấy chiếc gối. Anh kê nó dưới đầu, nằm ngả lưng xuống rồi nhìn tôi dè dặt. Một lát sau anh lắc đầu.

"Không. Elliot và anh cùng được nhận nuôi ở Detroit. Sau đó, cả gia đình nhanh chóng chuyển tới đây sống. Mẹ Grace muốn sống ở ven biển miền Tây để tránh xa đô thị xô bồ, rồi bà tìm được việc ở bệnh viện Tây Bắc. Anh nhớ được rất ít kỷ niệm về thời gian này. Mia thì được nhận nuôi ở đây."

"Thế Jack đến từ Detroit à?"

"Ừ."

Ôi... "Sao anh biết?"

"Anh đã kiểm tra lý lịch khi em đến làm việc cho hắn ta."

Dĩ nhiên là anh ấy làm thế rồi. "Anh hẳn có cả tập hồ sơ dày sụ về hắn ấy nhỉ?" tôi hỏi đùa.

Miệng Christian hơi mím môi lại để giấu một nụ cười. "Anh nghĩ cũng chỉ lờ mờ." Ngón tay anh vẫn chải vuốt nhè nhẹ trên làn tóc tôi. Thật êm ái.

"Trong hồ sơ về hắn có gì?"

Christian chớp mắt. Anh đưa tay vuốt má tôi. "Em thực lòng muốn biết à?"

"Thế có gì sai không?"

Anh nhún vai. "Còn nhiều điều tồi tệ hơn cơ," anh thì thầm.

Không lẽ nào! Ý anh tự ám chỉ mình ư? Thế rồi hình ảnh về Christian thuở còn là cậu bé bị bỏ mặc, nhỏ bé, nhếch nhác và đang hoảng sợ hiện lên trong đầu tôi. Tôi choàng tay ôm anh, ghì chặt anh vào lòng, kéo chăn đắp lên anh, rồi áp má lên ngực anh.

"Gì thế?" Anh hỏi, lúng túng trước phản ứng của tôi.

"Không có gì," tôi khẽ đáp.

"Không, không được thế. Phải công bằng chứ, Ana. Có chuyện gì em không được giấu anh đâu?"

Tôi ngước lên, bắt gặp nét mặt lo lắng của anh. Lại áp má mình lên ngực anh, tôi đành nói thật. "Đôi khi em tưởng tượng thấy anh khi còn nhỏ... trước khi đến sống trong gia đình Grey."

Christian sững người. "Anh không định nói về mình. Anh không muốn nhận lòng thương hại của em, Anastasia. Phần đời đó của anh qua rồi. Hết rồi."

“Không phải thương hại,” tôi hốt hoảng đáp lại. “Mà là cảm thông và đau xót – quá xót xa khi thấy có người nỡ làm thế với một đứa trẻ.” Tôi hít vào một hơi thật sâu để tự trấn tĩnh, trong khi ruột gan như quặn thắt lại, nước mắt thì trực dâng trào. “Phần đời đó của anh đã qua rồi ư, Christian – sao anh lại nói thế? Anh đang sống từng ngày cùng bóng dáng quá khứ ấy. Anh đã bảo vậy với em mà, nhớ không?” Giọng tôi thì thào như gió thoảng.

Christian thở hắt ra, đưa tay kia lên lùa vào tóc mình, im lặng và cơ thể như đang gồng lên.

“Em hiểu tại sao anh cảm thấy cần phải kiểm soát em. Để bảo vệ em an toàn.”

“Và đôi lần em lại bất chấp lời anh,” giọng anh lạc hẳn đi, bàn tay bất động giữa làn tóc của tôi.

Tôi nhăn nhó. *Trời đất! Tôi có cố ý làm như vậy đâu chứ?* Cô nàng Tiềm Thức tháo cặp kính hình bán nguyệt, đưa đầu gọng lên miệng, bĩu môi và gật đầu. Tôi phớt lờ cô ả. Rắc rối nhỉ – tôi là vợ, đâu phải người phục tùng, cũng không phải đối tác làm ăn mà anh kiếm được. Tôi cũng không phải mụ gái mại dâm từng sinh ra anh... *Chết tiệt.* Ý nghĩ ấy thật đáng ghê tởm. Từng lời của bác sĩ Flynn vang lên bên tai tôi:

“Cứ tiếp tục làm theo cách cô đang làm. Christian đang yêu đắm đuối... Một điều rất đáng mừng.”

Thế đấy. Tôi chỉ cứ làm theo cách mình vẫn làm. Đấy chẳng phải quyến rũ mà trước kia Christian đã cảm thấy đó sao?

Ôi, anh chàng này thật khó hiểu.

“Bác sĩ Flynn từng bảo em nên bỏ quá cho anh chuyện này chuyện nọ vì luôn có một lý do ẩn chứa bên trong. Em tưởng mình đã làm theo – em cũng không chắc nữa. Có lẽ đấy là cách em kéo anh tới thực tại – để tránh xa quá khứ,” tôi thì thào. “Em không biết. Em dường như còn chẳng hiểu nổi anh sẽ quan trọng hóa mọi chuyện tới đâu nữa.”

Anh im lặng một lúc. “Flynn chết tiệt,” anh làu bàu một mình.

“Ông ấy bảo em đã cư xử với anh thế nào thì cứ tiếp tục làm thế.”

“Giờ có ông ấy đây không?” Christian vặn lại.

Thôi được. Chẳng ích gì đâu. “Christian, em biết anh rất từng yêu mẹ anh, nhưng anh không thể bảo vệ được bà. Anh không phải làm thế với em đâu vì em đâu phải là bà.”

Anh lại lạnh cứng người. “Thôi đi,” anh nói nhỏ.

“Không, xin anh, nghe này.” Tôi ngẩng lên nhìn vào đôi mắt mở lớn đang nhìn đờ đẫn vì sợ hãi. Anh nín thở. *Ôi, Christian...* Tim tôi thắt lại. “Em không giống bà. Em mạnh mẽ hơn bà rất nhiều. Em có anh bên cạnh, và anh giờ cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều. Em biết anh yêu em. Em cũng yêu anh,” tôi thì thào.

Trán anh nhăn lại khi nghe thấy những lời không mong đợi mà tôi vừa thốt ra. “Em có còn yêu anh không?” anh hỏi.

“Dĩ nhiên là có chứ. Christian, em sẽ mãi yêu anh. Dù anh có làm gì với em.” Có phải anh muốn được trấn an như thế không?

Anh trút thở, nhắm mắt lại, cánh tay lại gác lên trán, nhưng cũng ôm tôi chặt hơn.

“Đừng giấu giếm em nữa.” Tôi nhỏm dậy, nắm bàn tay anh, kéo cánh tay đang che lấy mặt. “Suốt đời mình anh đã phải che giấu rồi. Xin anh đừng làm thế với em.”

Anh nhìn tôi đầy ngờ vực, rồi nhăn mặt. “Giấu giếm ư?”

“Vâng.”

Anh đột nhiên cựa mình, lăn sang phía giường bên anh, buông tôi ra, thế là tôi nằm song song cạnh anh trên giường. Anh với tay, vuốt nhẹ lọn tóc vướng trên mặt tôi, vén ra sau tai.

“Sáng nay, em hỏi anh có ghét em không. Anh không hiểu tại sao, và giờ...” Anh ngừng lời, nhìn tôi chăm chăm như thể tôi là một bài toán cực kì hóc búa.

“Anh vẫn nghĩ em ghét anh ư?” Giờ đến giọng tôi đầy ngờ vực.

“Không.” Anh lắc đầu. “Giờ thì không.” Anh có vẻ đã bình tĩnh trở lại rồi. “Nhưng anh cần biết... sao em lại dùng đến từ khóa an toàn, hả Ana?”

Tôi tái mặt. Tôi biết nói gì với anh đây? Rằng anh làm tôi thấy sợ ư? Hay tôi không biết tới lúc nào anh mới ngừng trò ấy lại. Rằng tôi đã van nài – nhưng anh lại chẳng chịu dừng lại. Rằng tôi không muốn mọi việc tiến tới độ lấn... như – như cái lần đã từng xảy ra trước đây. Tôi rùng mình khi nhớ lại lúc anh dùng thắt lưng quất vào người tôi.

Tôi nuốt khan. “Vì... vì anh đã quá giận dữ, xa cách và lạnh lùng. Em không biết rồi anh sẽ còn làm gì nữa.”

Vẻ mặt anh thật khó hiểu.

“Anh có định để em lên đỉnh không?” Giọng tôi chỉ vẻn vẹn như tiếng thì thào, tôi cảm thấy hai má mình đỏ lựng, nhưng tôi vẫn nhìn thẳng vào anh.

“Không,” cuối cùng anh cũng đáp.

Khỉ thật. “Thế thì thật... tàn nhẫn.”

Khớp ngón tay anh dịu dàng lướt trên má tôi. “Nhưng quả thực,” anh khẽ nói. Mắt anh rọi xuống tôi như thể đang cố nhìn thấu tâm hồn tôi, đôi mắt u ám thăm thẳm. Sau một một hồi im lặng tường chừng như vô tận, anh nói tiếp, “anh vẫn vui nếu em đạt được.”

“Thật ư?” Tôi không hiểu gì.

Đôi môi anh nở nụ cười buồn bã. “Ừ. Anh không muốn làm tổn thương em. Anh bị mê hoặc.” Anh cúi xuống hôn tôi. “Trong thoáng chốc anh bị lạc lối.” Anh lại đặt môi hôn. “Bên em điều gì cũng có thể xảy ra.”

Ơ? Và một vài lý do kì khôi đã khiến tôi thích thú... Tôi cười thật tươi. Tại sao chuyện này lại khiến tôi vui nhỉ? Anh cũng cười.

"Anh không hiểu sao em cười thế, bà Grey."

"Em cũng không biết."

Anh ôm choàng lấy tôi, đầu gối lên ngực tôi. Chúng tôi đang trong tình trạng nửa kín nửa hở, đắp hờ chiếc chăn sa-tanh đỏ. Một tay tôi xoa lưng anh, tay kia luồn vào vuốt tóc anh. Anh thở ra thật dài, rồi thả lỏng người trong vòng tay tôi.

"Nghĩa là anh có thể tin tưởng em... có thể ngăn được anh lại. Anh không bao giờ muốn làm em bị tổn thương," anh khẽ nói. "Anh cần..." Anh ngập ngừng chưa chịu nói tiếp.

"Anh cần gì?"

"Anh cần kiểm soát, Ana. Như anh cần em. Đó là cách duy nhất anh tìm thấy khả năng kiểm soát. Anh không thể không làm thế. Không thể. Anh đã cố... Lúc này, với em..." Anh lắc đầu đau đớn.

Tôi nuốt khan. Đây chính là mấu chốt vấn đề tiến thoái lưỡng nan giữa chúng tôi – nhu cầu kiểm soát bản thân và nhu cầu của anh đối với tôi. Tôi chối bỏ cách nghĩ hai loại nhu cầu này loại trừ lẫn nhau.

"Em cũng cần anh," tôi thì thầm, ôm anh chặt hơn. "Em sẽ cố gắng, Christian. Em sẽ cố gắng chu đáo hơn."

"Anh muốn em cần anh," anh khẽ nói.

Trời đất!

"Vâng!" Giọng tôi xúc động mạnh mẽ. Tôi cần anh lắm. Tôi yêu anh rất nhiều.

"Anh muốn chăm sóc em."

"Vâng. Trọn đời. Khi anh đi vắng em nhớ anh biết bao."

"Thế ư?" Giọng anh có vẻ ngạc nhiên lắm.

"Vâng, dĩ nhiên rồi. Em ghét anh đi vắng thế."

Tôi cảm thấy anh đang cười. "Đáng lẽ em đi cùng anh được mà."

"Christian, xin anh. Thôi không bới móc chuyện cũ nữa. Em muốn đi làm mà."

Tiếng anh thở dài khi ngón tay tôi dịu dàng vuốt tóc anh.

"Anh yêu em, Ana."

"Em cũng yêu anh, Christian. Em sẽ mãi yêu anh."

Chúng tôi nằm im lìm bên nhau sau cơn sóng gió. Lắng nghe nhịp đập đều đặn của trái tim anh, tôi thiếp dần vào giấc ngủ.

TÔI GIẬT MÌNH, CHOÀNG TỈNH GIẤC, mất phương hướng. Đây là đâu thế này? Phòng giải trí. Đèn vẫn bật, ánh dáng dìu dịu rọi lên những bức tường màu đỏ tươi. Christian lại rên rỉ, thì ra tiếng anh đã đánh thức tôi.

"Không," anh rên siết. Anh nằm sõng soài bên cạnh tôi, đầu ngửa lên, mắt nhắm nghiền, khuôn mặt nhăn nhó vì đau đớn.

Trời ơi. Anh đang gặp ác mộng.

"Không!" anh lại la lên thất thanh.

"Christian, dậy đi." Tôi vùng dậy, hất tung chiếc chăn. Tôi quỳ gối cạnh anh, giữ hai vai rồi lay anh dậy, nước mắt lưng tròng.

"Christian, xin anh. Dậy đi!"

Mắt anh bừng mở, u ám và dữ dội, đồng tử căng ra vì sợ hãi. Anh nhìn tôi thẫn thờ.

"Christian, anh vừa gặp ác mộng. Anh đang ở nhà rồi. An toàn rồi."

Anh chớp mắt, hớt hải nhìn xung quanh, nhăn mặt khi chợt bừng tỉnh và nhận ra mình đang ở đâu. Anh đưa nhìn tôi. "Ana," anh thốt lên, bất thình lình đưa hai tay đỡ khuôn mặt tôi, kéo tôi tựa vào ngực anh, hôn tôi. Thật mãnh liệt. Lưỡi anh quấy đảo miệng tôi, một hương vị tuyệt vọng và khao khát. Vừa nới lỏng tôi giây lát, anh lăn mình, môi anh khóa chặt môi tôi, cơ thể anh ép chặt tôi xuống mặt đệm cứng nhắc của chiếc giường bốn cọc chống. Một tay anh siết chặt quai hàm tôi, tay kia vươn ra đỡ phía trên đầu tôi, giữ tôi nằm im. Phía dưới anh vẫn mặc quần jean, đầu gối anh tách hai chân tôi mở ra lách vào giữa hai đùi tôi.

"Ana," anh hớt hải gọi, như thể vẫn chưa tin tôi đang trong sự chiếm đoạt của anh. Anh cúi xuống nhìn tôi một tích tắc, cho tôi có thời gian hít thở. Rồi môi anh lại áp lên môi tôi, đoạt trọn miệng tôi, giành lấy tất cả mọi thứ tôi dâng hiến. Anh rên lên thật lớn, ưỡn hông thúc mạnh vào tôi. Vật cồm cộm bị chắn dưới lớp vải bò thúc vào vùng đùi non mềm mại của tôi. Ôi... Tôi la lên, tất cả ham muốn dữ dội bị dồn nén ban nãy được dịp bùng lên, trỗi dậy đòi trả thù, nhấn chìm cơ thể tôi trong khát khao và đòi hỏi. Con quỷ dữ trong anh trỗi dậy, anh hối hả hôn lên mặt, lên mắt, lên má rồi dọc theo quai hàm tôi.

"Em đây," tôi thì thào, cố giúp anh trấn an, hơi thở hổn hển, nóng hổi của chúng tôi hoà lẫn với nhau. Tôi choàng hai tay ôm vai anh, ưỡn hông áp mạnh vùng xương chậu vào người anh mời mọc.

"Ôi, Ana," anh thở hổn hển, giọng trầm khàn nặng nề. "Anh cần em."

"Em cũng thế." Tôi đáp lại gấp gáp, cơ thể tôi buông xuôi vì sự đụng chạm của anh. Tôi muốn anh. Muốn ngay bây giờ. Tôi muốn hàn gắn anh. Hàn gắn cả chính mình... Tôi cần làm thế. Tay anh lần xuống giật cúc quần, chỉ trong tích tắc đã giải phóng sự mạnh mẽ đang vươn lên đòi hỏi của mình.

Ôi trời. Cách đây chưa đến một phút chúng tôi còn đang ngủ cơ mà.

Anh nhìn xuống tôi trong khoảnh khắc ngắn ngủi, chấp chới chờ đợi bên trên tôi.

"Vâng. Xin anh," tôi thốt lên, giọng khàn đi vì ham muốn.

Và chỉ một cử động lẹ làng, anh rấn sâu vào tôi.

"Ah!" Tôi la lên, không phải vì đau đớn mà vì quá bất ngờ trước sự sốt sắng của anh.

Anh rên rỉ, môi tìm kiếm môi, trong khi phía dưới tôi liên tục bị dồn đẩy, thì phía trên, miệng tôi cũng bị anh chiếm hữu. Anh chuyển động dữ dội, có phải vì bị thôi thúc bởi nỗi sợ hãi, sự khát khao, nỗi đam mê và – tình yêu đang thôi thúc anh? Tôi không rõ nữa, chỉ biết hân hoan đón nhận từng đợt từng đợt xô đẩy của anh.

"Ana," anh gào lên, đứt đoạn, và anh tuôn trào dữ dội, trút vào tôi xối xả, khuôn mặt căng lên, cơ thể gồng lên cứng đơ, rồi thì anh gục xuống, dồn toàn bộ trọng lượng đè lên tôi, thở dốc, và để tôi một lần nữa... lơ lửng.

Tệ thật. Đêm nay không dành cho tôi. Tôi ôm anh, hít vào thật căng rồi nằm dưới anh oằn mình vì vẫn còn ham muốn. Anh nhẹ nhàng rút ra khỏi tôi, ôm tôi một lúc... khá lâu. Cuối cùng anh lắc lắc đầu, nhỏm dậy tì người trên khuỷu tay, bớt đi phần nào trọng lượng đè trên tôi. Anh nhìn tôi đăm đăm như thể lần đầu gặp mặt.

"Ôi, Ana. Lạy Chúa tôi." Anh quỳ gối và dịu dàng hôn tôi.

"Anh ổn chứ?" Tôi bật hỏi, vuốt ve khuôn mặt đáng yêu của anh. Anh gật đầu, nhưng trông anh vẫn còn sửng sốt và chắc chắn rất kích động. Ôi cậu bé lạc lõng của tôi. Anh nhăn mặt rồi nhìn thẳng vào mắt tôi như thể cuối cùng cũng nhận ra mình đang ở đâu.

"Em thì sao?" Anh hỏi, giọng đầy lo âu.

"Ưm..." Tôi vặn vẹo người bên dưới anh, giây lát sau, anh mỉm cười, điệu bộ rất gợi tình.

"Bà Grey, em vẫn còn ham muốn lắm," anh thì thào. Anh hôn tôi vội vã, rồi bật dậy khỏi giường.

Anh quỳ xuống sàn nhà ở phía cuối giường, với tay lên nắm lấy ngay trên đầu gối, kéo tôi lại gần anh, hông tì sát mép giường.

"Ngồi dậy," anh nói khẽ. Tôi lắc mình nhỏm dậy, tóc lòa xòa như chiếc mạng rủ xuống che phủ, rủ qua ngực. Đôi mắt xám đắm đuối ghim chặt lấy tôi, anh dịu dàng tách hai chân tôi rộng ra hết cỡ. Tôi chống hai tay, ngả người ra sau, chống trên hai tay – biết khá chắc chắn anh sắp làm gì. Nhưng... anh lại chỉ... ưm...

"Em đẹp tuyệt vời, Ana," anh thì thào, tôi thấy mái tóc màu đồng của anh lướt một nụ hôn dài từ đùi non ngược lên trên. Khắp người tôi phản ứng co siết lại. Anh ngước nhìn tôi, đôi mắt thẫm màu qua hàng lông mi mướt dài.

"Chờ xem," anh thầm thì trong cổ họng, rồi miệng anh dụi vào tôi.

Ôi chao. Tôi la lên khi cả thế giới giờ đang dồn tụ lại ở chỗ giao điểm giữa hai bắp đùi, và – *chết mất* – nhìn anh thôi đã thật kích thích. Dưới mắt tôi là cảnh lưỡi anh tấn công vào vùng cơ thể nhạy cảm nhất của tôi. Không chút khoan nhượng, anh cứ khuấy đảo và khám phá, nâng niu chốn ấy của tôi. Cơ thể tôi căng ra, hai cánh tay bắt đầu run rẩy.

"Không... A," tôi lầm bầm. Anh nhẹ nhàng đẩy một ngón tay thon dài vào trong tôi, không chịu đựng nổi nữa, tôi nằm vật xuống giường, tận hưởng cảm giác chiếc miệng tham lam và ngón tay khéo léo của anh mần mò tôi. Anh chậm rãi và dịu dàng xoa miết điểm nhạy cảm tuyệt diệu ấy bên trong tôi. Và thế là – tôi tới đỉnh. Tôi bùng nổ, gọi tên anh trong vỡ òa, khoái cảm đỉnh điểm đẩy tôi ưỡn cong người trên mặt đệm. Tôi tưởng mình như đang bay bổng giữa bầu trời đầy sao, đắm chìm trong khoái giác nhục thể nguyên thủy... Tôi láng máng nhận thấy anh đang dụi vào bụng tôi, đặt lên đó nụ hôn âu yếm, nhẹ nhàng. Tôi với xuống vuốt tóc anh.

"Anh vẫn chưa xong với em đâu," anh thì thào. Rồi trước khi tôi kịp hạ cánh xuống Seattle, trở về mặt đất quen thuộc, anh đã đỡ lấy tôi, giữ chắc hông, kéo tôi ra ngoài mép giường chỗ anh đang quỳ gối, sát vào anh chạm vào báu vật mạnh mẽ đang đợi chờ.

Tôi thở gấp khi anh vội vã lấp kín tôi. *Trời đất quỷ thần ơi...*

"Ôi, em yêu," anh thì thào khi vòng tay ôm lấy tôi, đỡ đầu tôi lên và hôn lên mặt. Anh ưỡn hông, cơn khoái cảm hối hả và nóng bỏng lan đi sâu trong tôi. Anh đỡ hông, nâng tôi lên, lắc mạnh người.

"A," tôi rên siết, môi anh lại mải miết trên bờ môi tôi, trong khi anh vẫn chậm rãi, ôi thật từ tốn, nâng lên rồi lắc mạnh... không ngừng. Tôi choàng tay quấn lấy cổ anh, buông lơi theo nhịp điệu êm ái của anh, đi tới bất kể chốn nào anh dẫn tới. Tôi gập chân, nhún nhảy theo anh... anh cảm thấy thật tuyệt diệu. Ưỡn người ra sau, tôi ngả đầu, miệng mở ra trong cơn khoái lạc không lời, say sưa trong ái ân dịu dàng mà anh mang lại.

"Ana," anh thì thầm gọi tên, nhoài người hôn lên cổ tôi. Anh ôm tôi thật chặt, chậm rãi đưa đẩy, thôi thúc tôi... ngày càng lên cao hơn... tới cái thời khắc tuyệt mãn ấy – bằng uy lực nhục cảm mãnh liệt. Khoái lạc từ tận cùng sâu thẳm trào dâng trong tôi khi vòng tay anh ghì siết thắm thiết.

"Anh yêu em, Ana," tiếng anh thì thào kề bên tai tôi, giọng trầm khàn đục, rồi anh lại nhấc tôi lên lên xuống xuống. Tôi lùa hai bàn tay vào mái tóc anh.

"Em cũng yêu anh, Christian." Tôi mở mắt ra và bắt gặp ánh mắt anh đang đắm đuối nhìn tôi. Trong ánh nhìn ấy, tôi thấy tình yêu của anh, cảm xúc ấy bừng sáng và rõ nét trong ánh đèn dịu nhẹ của căn phòng, cơn ác mộng đã hoàn toàn rơi vào quên lãng. Và khi cơ thể tôi đang chới với tới ngưỡng để vùng thoát, tôi hiểu ra rằng đây chính là điều tôi mong muốn – sự giao kết thân mật này, biểu hiện của tình yêu mãnh liệt giữa chúng tôi.

"Tận hưởng cùng anh đi, em yêu," anh thì thào, giọng rất khẽ. Tôi nhắm nghiền mắt lại, cơ thể co siết chặt khi nghe thấy âm thanh khẽ khàng khơi gợi của anh. Và thế là tôi đạt tới cao trào mãnh liệt, lên mãi lên mãi trong cơn cực khoái dữ dội. Anh giữ yên, tì trán lên trán tôi, thì thầm gọi tên tôi, vòng tay ôm siết quanh tôi rồi lát sau tìm tới sự giải phóng tuyệt diệu.

ANH NHẸ ĐỠ TÔI nằm xuống. Tôi cứ nằm thế trong vòng tay anh, kiệt sức và mãn nguyện trọn đầy.

Anh hít hà cổ tôi.

“Khá hơn chưa?” Anh khẽ hỏi.

“Ưm.”

“Mình lên giường hay em muốn ngủ luôn đây?”

“Ưm.”

“Bà Grey, trả lời đi.” Anh có vẻ vui lắm.

“Ưm.”

“Em chỉ nói được thế thôi à?”

“Ưm.”

“Đi nào. Để anh đưa em về giường. Anh không thích ngủ dưới đây.”

Tôi miễn cưỡng trở mình và quay mặt nhìn anh. “Khoan hẵng,” tôi lí nhí. Anh chớp mắt nhìn tôi, đôi mắt mở lớn trong sáng, dù vừa yêu đương cuồng cháy và đầy thỏa mãn.

“Anh ổn chưa?” Tôi hỏi.

Anh gật đầu, cười chúm chím như chú bé con. “Giờ thì ổn rồi.”

“Ôi, Christian,” tôi trách yêu rồi âu yếm vuốt ve khuôn mặt đáng yêu của anh. “Ý em muốn hỏi về cơn ác mộng của anh cơ.”

Nét mặt anh ngây ra trong giây lát, rồi anh nhắm mắt lại, hai tay ôm chặt tôi, dụi mặt vào cổ tôi.

“Thôi đừng nhắc đến nữa,” anh thì thào, giọng khản đặc và tha thiết. Con tim tôi như chòng chành, chao đảo trong lồng ngực. Tôi ôm ghì lấy anh, bàn tay giữ lấy lưng và luồn vào tóc anh.

“Em xin lỗi,” tôi khẽ thủ thỉ, hốt hoảng trước phản ứng của anh. Trời đất – làm thế nào để theo kịp được tâm trạng thay đổi chóng vánh này đây? Anh ấy vừa mơ thấy chuyện quái gì thế không biết? Tôi lại không muốn khiến anh phải đau đớn hơn nếu bắt anh nhớ lại cơn ác mộng ấy. “Ổn rồi mà,” tôi nhẹ nhàng vỗ về, cố kéo anh trở lại là chú bé vui tươi vài giây phút trước. “Ổn cả rồi,” tôi cứ dịu dàng nhắc đi nhắc lại lời an ủi ấy.

“Lên giường ngủ thôi,” một lúc sau anh khẽ nhắc, rồi đứng dậy, để mặc tôi trống trải và nhức nhối. Trườn dậy theo anh, quấn mảnh chăn sa tanh quanh người, rồi cúi xuống thu dọn quần áo.

“Cứ để đấy,” anh nói, rồi bất ngờ ẵm tôi lên. “Anh không muốn em vướng vào chiếc chăn rồi ngã gãy cổ.” Tôi choàng tay quanh cổ anh, ngỡ ngàng thấy anh đã lấy lại sự điềm tĩnh vốn dĩ, rồi ngả vào người anh khi anh bế tôi đi xuống phòng ngủ.

TÔI CHOÀNG MỞ MẮT. Có chuyện rồi. Christian không nằm trên giường, mà trời vẫn tối. Liếc nhìn

đồng hồ báo thức, mới ba giờ hai mươi sáng. Christian đâu rồi? Tôi thoáng nghe tiếng đàn piano.

Tôi lẹ làng trườn khỏi giường, vớ vội chiếc váy rồi chạy ra hành lang vào phòng sinh hoạt chung. Anh đang chơi một giai điệu thật buồn – một bản nhạc ai oán thê lương anh đã từng chơi dạo trước. Tôi dừng bước, đứng tựa cửa ngắm nhìn anh giữa ánh đèn sáng rực, bản nhạc bi thương rầu rĩ choán ngập khắp căn phòng. Anh chơi hết bài, rồi quay lại giai điệu đó từ đầu. Sao cứ phải là khúc nhạc buồn thảm ấy? Tôi quấn hai tay ôm quanh mình rồi mê hoặc lắng nghe. *Nhưng lòng tôi đau nhói. Christian, sao anh buồn thế? Tại em ư? Do em gây ra à?* Khi anh chơi hết bài, định lặp lại lần thứ ba thì tôi không chịu đựng nổi nữa. Anh không ngẩng lên nhìn khi tôi lại gần chiếc đàn, nhưng nhích sang một bên để tôi ngồi cạnh anh trên chiếc ghế băng. Anh tiếp tục chơi, tôi ngả đầu lên vai anh. Anh hôn lên tóc tôi nhưng vẫn chơi nốt đến hết bài. Tôi liếc nhìn sang, anh đang nhìn tôi yếu ớt.

"Anh làm em tỉnh giấc à?" Anh hỏi.

"Tại em không thấy anh đâu. Bản nhạc đó tên gì thế?"

"Của Chopin. Một khúc dạo đầu cung Mi thứ." Christian dừng lại. "Tên là Nghẹt Thở."

Tôi với lấy bàn tay anh. "Anh vẫn còn bị chấn động vì tất cả những chuyện vừa xảy ra sao?"

Anh khịt mũi. "Một thằng khốn điên khùng đột nhập vào nhà định bắt cóc vợ anh. Vợ anh không chịu nghe lời dặn dò. Cô ấy khiến anh phát điên lên. Và dùng mã an toàn với anh." Anh nhắm mắt rồi nhanh chóng bừng mở, đôi mắt ủ rũ và trần trụi. "Ừ đúng thế, anh đang khá bàng hoàng."

Tôi siết chặt tay anh. "Em xin lỗi."

Anh tì trán lên trán tôi. "Anh đã mơ thấy em chết," anh thì thầm.

Cái gì?

"Em nằm trên nền nhà, lạnh giá, và không chịu tỉnh dậy."

Ôi, Năm Mươi.

"Này anh, chỉ là cơn ác mộng thôi mà." Tôi đưa hai tay đỡ lấy đầu anh. Đôi mắt anh xoáy sâu vào mắt tôi, nỗi đau đớn hằn rõ rệt. "Em đây rồi mà, em thấy lạnh lúc vắng anh trên giường. Làm ơn vào giường đi." Tôi nắm tay anh và đứng dậy, chờ đợi anh đi theo. Cuối cùng anh cũng đứng lên, theo tôi vào phòng ngủ.

KHI TÔI TỈNH DẬY, anh đang cuộn tròn quanh tôi, ngủ ngon lành. Tôi thả lỏng người, tận hưởng sự bao bọc ấm áp từ anh, làn da anh chạm vào da tôi. Tôi nằm im để không đánh thức anh dậy.

Ai chà, một buổi tối thật nhiều biến động. Cảm giác như thể vừa bị cả một đoàn tàu chèn qua – đoàn tàu ấy chính là chồng tôi. Anh chàng ấy lại đang nằm kề bên tôi, chẳng tin nổi trong giấc ngủ anh ấy lại thanh thản và trẻ trung đến vậy, thế mà đêm qua thì thật khốn khổ... làm tôi điêu đứng. Tôi nhìn trân trân lên trần nhà, bất giác nhận ra rằng mình vẫn luôn nghĩ Christian là con người mạnh mẽ và quyền lực – nhưng thực tế thì anh rất mong manh, ôi cậu bé với những mất mát của tôi. Và trớ trêu thay, anh luôn nghĩ tôi mới thật yếu đuối, mỏng manh – còn tôi lại không nghĩ mình thế. So với anh *tôi* rất mạnh

mẽ đấy chứ.

Nhưng sự mạnh mẽ có đủ dùng cho cả hai không? Đủ mạnh để làm theo những lời anh dặn dò và khiến tâm trí anh được bình an không? Tôi thở dài đánh thượt. Anh không hề đòi hỏi nhiều ở tôi đến thế. Tôi nhớ lại cuộc nói chuyện tối qua. Có phải chúng tôi đã quyết định cả hai sẽ cùng cố gắng hơn nữa không? Câu chốt hạ là tôi yêu say đắm anh chàng này và cần phải lên kế hoạch cho cả hai người. Một kế hoạch giúp cho tôi bảo toàn được sự độc lập, tự do của mình, nhưng vẫn hy sinh cho anh nhiều hơn. Tôi đã là của anh *nhiều hơn* trước rồi, và anh là của tôi nữa chứ. Tôi quyết chí trong cuối tuần này sẽ không gây thêm chuyện rắc rối khiến anh phải lo lắng nữa.

Christian cựa quậy, nhấc đầu đang gối trên ngực tôi ra, mắt vẫn còn lơ mơ ngái ngủ nhìn tôi.

"Chào anh, ngài Grey." Tôi mỉm cười.

"Chào em, bà Grey. Ngủ ngon không?" Anh duỗi thẳng người bên cạnh tôi.

"Ngay khi chồng em ngừng chơi điệu nhạc ồn ã đáng sợ ấy thì vâng, em ngủ rất ngon."

Anh nở nụ cười mê hoặc, lòng tôi sắt lại. "Ồn ã đáng sợ ư? Anh chắc sẽ viết email cho cô Kathie để kể chuyện này mới được."

"Cô Kathie nào?"

"Giáo viên dạy piano của anh."

Tôi cười khanh khách.

"Âm thanh này mới thật đáng yêu chứ," anh nói. "Hôm nay chúng ta sẽ có một ngày tốt lành hơn chứ?"

"Đồng ý," tôi nhất trí. "Anh muốn làm gì thế?"

"Sau khi ân ái vợ, rồi được cô ấy chuẩn bị bữa sáng cho, anh thích dẫn cô ấy tới Aspen."

Tôi sững người nhìn anh. "Aspen ư?"

"Ừ."

"Aspen ở bang Colorado mà?"

"Chính xác. Nếu họ vẫn chưa nhấc nó đi mất. Rốt cuộc thì em đã chi hai mươi tư nghìn đô la để có trải nghiệm này."

Tôi cười tủm tỉm. "Tiền của anh mà."

"Của chúng ta."

"Vẫn là tiền của anh khi trả giá mà." Tôi trừng mắt.

"Ôi, bà Grey, cái điệu bộ trừng mắt của em kìa," anh thì thào trong khi bàn tay vuốt ngược lên đùi tôi.

“Chẳng phải mất vài tiếng mới tới được Colorado ư?” tôi đánh trống lảng.

“Không đến thế nếu đi máy bay,” giọng anh êm ái như lụa còn bàn tay với ra phía sau tôi.

Dĩ nhiên là chồng tôi có máy bay riêng. Sao tôi lại quên béng nhỉ? Tay anh tiếp tục lướt ngược lên trên, kéo theo chiếc váy ngủ trên đường du ngoạn, làm tôi nhanh chóng quên hết mọi thứ.

TAYLOR LÁI XE ĐƯA CHÚNG TÔI ra thẳng đường băng sân bay Seattle rồi rẽ ra chỗ chiếc phi cơ của công ty Cổ phần Kinh doanh Grey đang chờ sẵn. Ngày hôm nay ở Seattle thật u ám, nhưng tôi không chịu để thời tiết làm ảnh hưởng tới tinh thần đang lên vun vút của mình. Tâm trạng Christian cũng khá hơn rất nhiều. Anh đang háo hức chuyện gì đó – mặt mũi hớn hở như đón Tết và hí hửng như cậu bé đang ấp ủ một bí mật. Tôi tự hỏi không biết anh đang có mưu đồ gì đây. Trông anh như trong mơ, tóc rối bồng, áo phông trắng, quần jean đen. Hôm nay trông anh chẳng giống một CEO lạnh lùng tẹo nào. Anh nắm chặt tay tôi khi chiếc xe sát vào bậc thang lên máy bay.

“Anh có bất ngờ này cho em,” anh thì thầm rồi hôn lên ngón tay tôi.

Tôi cười toét miệng. “Bất ngờ thú vị chứ?”

“Hy vọng thế.” Anh cười âu yếm.

Hừm... gì thế nhỉ?

Sawyer ở ghế trước vội xuống mở cửa cho tôi. Taylor mở cửa cho Christian, rồi lấy hành lí ở cốp xe ra. Lúc chúng tôi lên máy bay, Stephan đang đứng chờ ở bậc cầu thang trên cùng. Tôi liếc vào buồng lái, thấy phụ lái Beighley đang gạt tanh tách những phím điều khiển trên bảng công cụ.

Christian bắt tay Stephan. “Chúc buổi sáng tốt lành, thưa ngài.” Stephan niềm nở đón chào.

“Cảm ơn anh vì đã nhận lời dù nhận được thông báo vội vàng thế.” Christian cười đáp lại. “Các vị khách của chúng tôi tới chưa?”

Khách ư? Tôi quay sang và há hốc mồm kinh ngạc. Kate, Elliot, Mia và Ethan đang cười tươi rói và ngồi chễm chệ trên những chiếc ghế bọc da màu kem. Wow! Tôi lảo đảo vì bất ngờ.

“Ngạc nhiên chưa!” Anh hô lên.

“Làm sao? Khi nào? Ai thế này?” tôi líu ríu không thành tiếng, cố kìm nén niềm thích thú và hoan hỉ của mình lại.

“Em chẳng bảo mình không được gặp bạn bè mấy còn gì.” Anh nhún vai rồi nở nụ cười ra chiều xin thứ lỗi.

“Ôi, Christian, cảm ơn anh.” Tôi ôm chầm lấy cổ anh, hôn đắm đuối trước mặt mọi người. Anh ngoắc ngón cái vào đỉa quần jean và hôn đáp lại nồng nhiệt.

Ôi chao.

“Cứ giữ nguyên thế này thì anh sẽ lôi em vào phòng ngủ đấy,” anh thì thầm.

“Anh không dám đâu,” tôi lí nhí đáp trả khi môi vẫn tì môi.

“Ôi, Anastasia.” Anh nhoẻn miệng cười, lắc lắc đầu. Anh buông tôi ra, rồi bất thình lình khom người, túm lấy đùi tôi, nhấc bổng tôi qua vai.

“Christian, thả em xuống!” Tôi đập vào người anh, phản đối.

Tôi thoáng bắt gặp nụ cười của Stephan khi anh ta quay lưng đi vào buồng lái. Taylor đang đứng ở lối vào, cố nhịn cười. Phớt lờ lời van nài và chống cự trong vô vọng của tôi, Christian đi dọc khoang máy bay, bước qua chỗ Mia và Ethan đang ngồi đối diện nhau trên hai ghế đơn, rồi vượt qua Kate và Elliot đang cổ vũ cuồng nhiệt.

“Xin phép các vị,” anh nói với bốn vị khách. “Tôi có đôi lời cần nói riêng với vợ tôi một lát.”

“Christian!” Tôi la toáng lên. “Thả em xuống!”

“Sắp tới nơi rồi, em yêu.”

Tôi thoáng chớp thấy cảnh Mia, Kate và Elliot cười toe toét. Chết mất. Buồn cười gì đâu, xấu hổ chết đi được. Ethan thì trố mắt nhìn chúng tôi, miệng há hốc, choáng váng khi thấy chúng tôi mất hút vào căn buồng bên trong.

Christian đóng cánh cửa lại phía sau lưng rồi buông tôi ra, để tôi từ từ tuột xuống dọc theo cơ thể anh, khiến tôi cảm nhận rõ rệt cơ bắp cường tráng của anh. Anh nở nụ cười ranh mãnh như đứa trẻ, hoàn toàn hài lòng với chính mình.

“Khá là lộ liễu đấy, ngài Grey.” Tôi khoanh tay, nhìn anh chằm chằm, điệu bộ giả vờ giận dữ.

“Vui mà, bà Grey.” Nụ cười của anh nở rộng hơn. *Ôi trời.* Trông anh trẻ trung quá.

“Anh định thật à?” Tôi nhướng mày, không rõ cảm giác này ra sao. Ý tôi là, mọi người sẽ nghe thấy chúng tôi mất, trời đất ơi. Tôi bỗng thấy ngượng quá. Lo lắng ngó nhìn chiếc giường, tôi cảm thấy mặt đang đỏ lựng lên khi hồi tưởng lại đêm tân hôn. Đêm qua chúng tôi vừa nói chuyện vừa làm quá nhiều việc rồi còn gì. Tôi cảm thấy như thể chúng tôi đã nhảy qua một chướng ngại vật không gọi thành tên – nhưng đấy mới là vấn đề. Điều không rõ tên. Đôi mắt tôi bắt gặp ánh nhìn mãnh liệt nhưng hóm hỉnh của Christian, tôi không sao giữ nổi vẻ mặt nghiêm túc nữa. Nụ cười của anh quá sức truyền cảm.

“Anh nghĩ để khách khứa đợi chờ là khiếm nhã đấy,” anh nói với giọng điệu êm như lụa khi bước lại phía tôi. *Anh bắt đầu quan tâm tới người khác nghĩ gì từ bao giờ thế?* Tôi bước lùi lại tới khi chạm vào tường, anh vây chặt tôi, hơi nóng từ cơ thể anh giữ im tôi một chỗ. Anh cúi xuống rồi đưa mũi lướt dọc mũi tôi.

“Bất ngờ thú vị chứ?” anh thì thào, giọng nói thoang thoảng vị khát khao.

“Ôi, Christian, bất ngờ quá sức tưởng tượng.” Tôi miết tay từ ngực anh ngược lên, quấn quanh cổ anh, rồi hôn anh.

“Anh nghĩ ra chuyện tổ chức này từ lúc nào?” Tôi hỏi khi ngừng hôn, vuốt ve mái tóc anh.

“Đêm quá, lúc mất ngủ. Anh gửi email cho Elliot và Mia, thế là họ tới đây.”

“Chu đáo quá. Cảm ơn anh. Chắc chắn chúng ta sẽ có khoảng thời gian tuyệt diệu.”

“Anh cũng mong thế. Anh đã nghĩ ở Aspen sẽ dễ tránh đám nhà báo hơn là ở nhà.”

Đúng rồi, đám săn ảnh! Anh nói đúng. Nếu ở lại Escala, chúng tôi sẽ bị cấm cung mất. Cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng khi tôi nhớ lại tiếng máy ảnh tanh tách và ánh đèn flash nhoang nhoáng của mấy tay chụp ảnh mà Taylor vọt qua sáng nay.

“Đi nào. Chúng ta nên ra ngoài ổn định chỗ ngồi – Stephan sắp cất cánh rồi.” Anh chìa tay đón tôi, cả hai cùng quay lại khoang chính.

Elliot hớn hở ra mặt khi chúng tôi bước vào. “Dịch vụ hàng không chớp nhoáng hả!” anh ta giễu cợt.

Christian phớt lờ anh.

“Thưa quý vị, xin hãy ổn định chỗ ngồi khi chuẩn bị cất cánh.” Tiếng Stephan vang lên bình tĩnh và dứt khoát khắp khoang máy bay. Cô gái tóc đen – *ưm... tên là Natalie thì phải?* – người bay cùng chúng tôi trong đêm tân hôn vừa đi từ bếp ra, thu dọn những tách cà phê đã uống hết. *Natalia... tên cô ấy là Natalia.*

“Xin chào ông bà Grey,” cô lí nhí chào. Sao cô ta có vẻ không thoải mái thế nhỉ? Có lẽ vì mái tóc đen ư. Chính Christian đã thừa nhận, anh ít khi thuê nhân viên tóc đen vì anh thấy họ quyến rũ. Anh cười xã giao đáp lại Natalia khi lách vào sau chiếc bàn, ngồi đối diện Elliot và Kate. Tôi ôm chào Kate và Mia, vẫy tay với Ethan và Elliot rồi ngồi xuống và thắt đai an toàn bên cạnh Christian. Anh đặt tay lên đầu gối tôi và âu yếm siết chặt. Anh vẫn thoải mái và vui vẻ, mặc dù chúng tôi đang có khách đồng hành. Tôi vu vơ tự nhủ sao anh không luôn như thế này – không tỏ ra quyền thế.

“Hy vọng em mang theo giày leo núi,” giọng anh thật ấm áp.

“Chúng ta không định trượt tuyết đấy chứ?”

“Mới tháng Tám mà muốn thế thì đúng là thách đố thật,” anh đáp, phì cười.

Ồ, dĩ nhiên rồi.

“Em có biết trượt tuyết không, Ana?” Elliot chen ngang.

“Không.”

Christian nhấc tay khỏi đầu gối tôi, đan chặt bàn tay tôi.

“Anh chắc em trai anh có thể dạy em đấy.” Elliot nháy mắt với tôi. “Cậu ấy trượt khá vững ở những chỗ dốc đứng.”

Tôi không ngăn nổi cơn đỏ mặt. Khi tôi ngước lên ngó Christian, anh đang nhìn Elliot vẻ dửng dưng, nhưng tôi đoán anh đang cố nhịn cười. Máy bay lao về phía trước và bắt đầu trượt trên đường băng.

Natalia cất giọng trong trẻo, rõ ràng đọc lướt qua quy trình an toàn trên máy bay. Cô mặc áo sơ mi ngắn tay màu xanh dương thẫm cùng chân váy đồng phục màu chì. Khuôn mặt trang điểm không tì vết – cô ấy thực sự khá xinh xắn. Cô nàng Tiềm Thức nhướng một bên mày được-tỉa-tót-chỉn-chu-chỉ-còn-một-đường-mảnh nhìn tôi.

"Cậu ổn chứ?" Kate hỏi thẳng tôi. "Ý mình là, tiếp quản công việc của Hyde ấy?"

Tôi gật đầu. Tôi không muốn nghĩ hay nhắc đến Hyde, nhưng Kate dường như có dự tính khác.

"Thế sao hắn lại chuẩn bị kế hoạch điên khùng ấy?" cô bạn đặt câu hỏi thẳng tưng vào vấn đề theo phong cách không ai bắt chước nổi. Cô hất tóc ra phía sau khi chuẩn bị tìm kiếm thêm thông tin.

Mắt nhìn vẻ lạnh lùng, Christian nhún vai. "Anh đã tống cổ gã đần độn đó đi," anh nói thẳng toẹt.

"Ô? Tại sao?" Kate nghiêng đầu một bên, và tôi nhận ra cô nàng đang giống y xì đúc điệu bộ của thám tử nhí Nancy Drew[39].

"Hắn từng gạ gẫm mình," tôi lí nhí đáp, cố đá vào cổ chân Kate dưới gầm bàn nhưng bị hụt. Khỉ thật!

"Bao giờ?" Kate trân mắt nhìn tôi.

"Mấy năm trước."

"Cậu chưa bao giờ kể cho mình biết hắn ta lại từng gạ gẫm cậu thế," cô bạn lắp ba lắp bắp.

Tôi nhún vai tỏ vẻ đáng tiếc.

"Chắn chắn không thể chỉ vì thế mà hắn trả thù được. Ý mình là phản ứng của hắn cực đoan quá," Kate nói tiếp, nhưng giờ cô nàng nhắm thẳng câu hỏi vào Christian. "Hắn có phải là kẻ tâm thần bất ổn không? Thế những thông tin hắn có về gia đình anh là gì?" Cô nàng thăm dò Christian khiến tôi nổi da gà, vì nhận ra tôi chẳng nắm được chuyện gì, nên không thèm hỏi tôi nữa. Ý nghĩ này làm tôi bực mình quá.

"Bọn anh nghĩ có liên quan đến Detroit," Christian ôn tồn đáp. Quá hòa nhã. *Ôi không, Kate ơi, xin thôi ngay đi.*

"Hyde cũng là người Detroit đến à?"

Christian gật đầu.

Máy bay tăng tốc, tôi và Christian siết chặt tay trong tay. Anh liếc sang tôi trấn an. Anh biết tôi ghét lúc cất cánh và hạ cánh. Anh giữ chắc tay tôi, ngón tay cái vuốt ve khớp ngón tay tôi để xoa dịu.

"Em biết những gì về hắn rồi?" Elliot hỏi, mạch lạc thẳng thắn y như hiện tại chúng tôi đang trong một phi cơ cỡ nhỏ rít bánh trên đường băng, sắp sửa lao vút lên trời, và cũng hiển nhiên như thái độ ngày càng bực bội của Christian dành cho Kate. Kate nhoài người về phía trước, chăm chú lắng nghe.

"Chuyện này không được ghi âm lại đâu nhé," Christian nhắc thẳng cô. Miệng Kate hơi mím chặt lại.

Tôi nuốt khan. *Chết tiệt*.

"Bọn tôi mới biết rất ít tin về hắn," Christian nói tiếp. "Bố hắn chết trong một cuộc ẩu đả ở quán bar. Mẹ hắn chìm trong nghiện ngập quên hết sự đời. Hắn hết từ gia đình này đến gia đình khác vì lúc nào cũng gây rắc rối. Chủ yếu là trộm cắp xe. Nhiều thời gian ở trong trại cải tạo cho vị thành niên. Mẹ hắn trải qua một chương trình hỗ trợ nào đó và trở lại cuộc sống bình thường, thế là Hyde tự thay đổi một trăm tám mươi độ. Giành học bổng ở Princeton."

"Princeton ư?" Trí tò mò của Kate được khơi gợi.

"Ừ. Hắn là kẻ thông minh." Christian nhún vai.

"Không thông minh lắm. Hắn bị tóm rồi còn gì," Elliot làu bàu.

"Nhưng chắc chắn hắn không thể làm cái trò mạo hiểm này một mình được chứ?" Kate hỏi.

Christian cứng đờ người bên cạnh tôi. "Vẫn chưa biết được." Giọng anh rất khẽ. *Quỷ thần ơi*. Có kẻ đồng phạm với hắn ư? Tôi ngoảnh sang sững sờ nhìn Christian. Anh lại siết chặt tay tôi hơn nhưng không nhìn thẳng mắt tôi. Máy bay cất cánh êm ả, bụng dạ tôi dấy lên cảm giác nôn nao khó chịu.

"Hắn bao nhiêu tuổi?" Tôi hỏi Christian, cúi sát lại chỉ để anh nghe thấy. Mặc dù tôi vẫn tò mò về chuyện đang diễn ra, nhưng tôi lại không muốn khuyến khích Kate hỏi nữa. Tôi biết họ đang chọc tức Christian, và tôi chắc cô nàng nằm trong danh mục đen của anh từ bữa uống coctail.

"Ba mươi hai. Sao thế?"

"Chỉ là tò mò thôi."

Christian nghiến chặt hàm. "Đừng có tò mò về Hyde nữa. Anh chỉ an lòng khi gã khốn ấy bị nhốt kĩ lại." Đây có vẻ là lời quở trách, nhưng tôi chọn cách bình thản phớt lờ giọng điệu của anh đi.

"Anh có nghĩ hắn hành động cùng kẻ nào nữa không?" Ý nghĩ có thể còn kẻ khác dính dáng khiến tôi phát ốm. Thế nghĩa là chuyện vẫn chưa kết thúc.

"Anh không biết," Christian đáp, hàm răng lại nghiến chặt.

"Có thể có kẻ nào đó thù hằn anh chăng?" Tôi dò hỏi. Chết tiệt. Tôi hy vọng không dính dáng đến mụ khốn ấy. "Như Elena?" Tôi thì thào. Tôi nhận ra mình vừa thốt lên tên bà ta hơi to, nhưng chỉ mình anh nghe thấy. Tôi lo lắng liếc sang Kate, nhưng cô nàng đang mải mê nói chuyện với Elliot, mà anh ta thì cực kì coi thường Elena. Hừm.

"Em cứ thích biến bà ấy thành ác quỷ thế hả?" Christian trừng mắt và lắc đầu phật ý. "Bà ta có thể ấp ủ hận thù, nhưng sẽ không hành động mấy trò như thế." Anh đóng đinh tôi bằng đôi mắt xám chằm chằm. "Đừng nhắc đến bà ấy nữa. Anh biết em cũng không thích lấy bà ta ra làm đề tài tranh luận đâu."

"Anh mới đối chất với bà ấy à?" Tôi khẽ hỏi, không chắc mình có thực sự muốn biết chuyện này không nữa.

“Ana, anh không hề nói chuyện với bà ta từ tiệc sinh nhật. Làm ơn bỏ chuyện đó đi. Anh không muốn nhắc đến bà ấy nữa.” Anh nâng tay tôi lên, miết làn môi anh lên các khớp ngón tay. Đôi mắt anh rọi vào tôi rực lửa, tôi hiểu mình không nên tiếp tục chất vấn anh lúc này.

“Vào phòng đi,” Elliot lại trêu chọc. “Ồ, phải rồi – các vị vừa ở đó, nhưng lại chưa đủ lâu.”

Christian ngước lên và đóng đinh Elliot bằng ánh nhìn sắc lạnh. “Biến đi, Elliot,” anh mắng thẳng không hề ác ý.

“Kìa chú em, chỉ có sao nói vậy thôi mà.” Mắt Elliot loé lên vẻ bỡn cợt.

“Như thể anh biết rõ lắm ấy,” Christian mỉa mai, lông mày nhướng lên cao.

Elliot cười toét miệng, thích thú nói. “Em cưới ngay cô bạn gái đầu tiên.” Elliot chỉ vào tôi.

Ôi chết tiệt. Chuyện này sẽ dẫn tới đâu đây. Tôi đỏ mặt.

“Anh có trách em không?” Christian lại hôn tay tôi.

“Không.” Elliot cười ha hả và lắc đầu.

Tôi ngượng chín người, Kate đập lên đùi Elliot.

“Hãy thôi làm trò cười nữa đi,” cô mắng anh.

“Nghe lời bạn gái anh đi,” Christian nhắc Elliot, cười rất tươi, sự căng thẳng vừa nãy dường như đã tan biến. Tai tôi ù đi khi bị thay đổi độ cao, không khí căng thẳng trong khoang cũng tiêu tan khi máy bay đạt độ cao ổn định. Kate quắc mắt nhìn Elliot. Ái chà... có chuyện giữa họ rồi à. Không chắc lắm.

Elliot nói đúng. Tôi cười khi nghĩ đến lời mỉa mai ấy. Tôi đã-là-bạn gái đầu tiên của Christian, và giờ là vợ anh. Mười lăm cô nàng kia và quý bà Robinson xấu xa thì không được tính đến. Nhưng có vẻ Elliot không biết gì về bọn họ, và rõ ràng Kate không kể gì với anh cả. Tôi mỉm cười với cô, cô đáp lại bằng cái nháy mắt bí hiểm. Với Kate, những bí mật của tôi vẫn được an toàn.

“Vâng, thưa quý vị, chúng ta đang ở độ cao ước chừng mười nghìn mét, và thời gian dự kiến bay là một giờ năm mươi sáu phút nữa,” Stephan thông báo. “Các vị đã có thể đi lại thoải mái trong khoang.”

Natalia đột nhiên từ bếp đi ra.

“Có vị nào dùng cà phê không ạ?” Cô ấy hỏi.

Chương mười ba

Chúng tôi hạ cánh êm ả xuống sân bay Sardy Field lúc 12 giờ 25 phút chiều theo giờ Colorado. Stephan đưa máy bay dừng lại cách nhà đưa đón khách chính một quãng ngắn, qua cửa sổ tôi nhận ra một chiếc Volkswagen dòng du lịch mini đang đợi sẵn.

"Hạ cánh êm lắm." Christian mỉm cười và bắt tay Stephan khi chúng tôi sắp sẵn hàng nối đuôi nhau xuống máy bay.

"Nhờ tính toán tốt tỉ trọng thay đổi độ cao, thưa ngài." Stephan cười đáp lại. "Cô Beighley rất giỏi môn toán."

Christian gật đầu với phụ lái của Stephan. "Thành công đấy, Beighley. Hạ cánh rất cừ."

"Cảm ơn ngài." Cô nàng nhoẻn miệng cười tự mãn.

"Nghỉ cuối tuần vui vẻ nhé, ông bà Grey. Chúng tôi sẽ gặp các vị ngày mai." Stephan đứng tránh một bên để chúng tôi đi xuống. Christian nắm tay tôi, dẫn xuống bậc thang máy bay tới chỗ Taylor đang chờ bên cạnh chiếc xe ô tô.

"Xe du lịch mini à?" Christian thốt lên ngạc nhiên khi Taylor kéo cánh cửa trượt.

Taylor nhìn đáp lại với nụ cười áy náy và khẽ nhún vai.

"Tại kế hoạch sát nút hả, tôi hiểu rồi," Christian nói, ngay lập tức đã hết giận. Taylor quay lại máy bay để lấy hành lý.

"Muốn ngồi cuối xe không em?" Christian ghé tai tôi nói khẽ, mắt ánh lên vẻ ranh mãnh.

Tôi cười khúc khích. Ai đây thế nhỉ? Chuyện gì xảy ra với Quý Ngài Giận Dữ Khó Tin hai hôm trước rồi?

"Thôi nào, hai anh chị này. Lên xe đi," Mia thúc giục sau lưng chúng tôi, tỏ ra mất kiên nhẫn bên cạnh Ethan. Chúng tôi lên xe, loạng choạng lần xuống hàng ghế đôi cuối xe rồi ngồi xuống. Tôi ngồi dựa sát vào Christian, còn anh thì choàng cánh tay sau thành ghế. "Thoải mái không?" anh hỏi nhỏ lúc Mia và Ethan ngồi vào ghế trước mặt chúng tôi.

"Có ạ." Tôi mỉm cười, anh cúi hôn lên trán. Và tôi không lý giải nổi tại sao, hôm nay tôi cảm thấy ngường ngượng khi bên cạnh anh. *Sao thế nhỉ?* Tại đêm qua ư? Hay có bạn bè đồng hành? Tôi không sao lý giải nổi.

Elliot và Kate lên xe sau cùng trong khi Taylor mở cốp cất hành lý. Năm phút sau, chúng tôi lên đường.

Tôi cứ nhìn ra ngoài cửa sổ khi xe lăn bánh hướng về Aspen. Cây cối xanh tươi, nhưng những dấu hiệu lặng lẽ của mùa thu về đã rải rác đâu đây trong sắc vàng nơi chóp lá. Bầu trời trong vắt một màu xanh

như pha lê, dù phía tây vẫn thấp thoáng những đám mây đen. Ở phía xa xa bao quanh chúng tôi là những dãy núi đá cao sừng sững, đỉnh cao nhất ở ngay trước mặt. Núi non đều xum xuê cây lá xanh rì, ngọn cao nhất phủ đầy tuyết trắng, trông y như bức tranh vẽ núi rừng của trẻ con.

Chúng tôi đang ở khu vui chơi mùa đông của các đại gia giàu có và nổi tiếng. *Tôi sở hữu một ngôi nhà ở đây cơ đấy.* Tôi cũng mới tin vào chuyện ấy. Và từ sâu thẳm lòng mình, cảm giác bứt rứt quen thuộc, luôn hiện hữu mỗi khi tôi cố nhồi nhét những suy nghĩ về sự giàu sang của Christian, lại nhen nhóm và trêu ngươi tôi, khiến tôi thấy day dứt. Tôi đã làm được gì để xứng đáng với cuộc sống này? Tôi chẳng phải làm gì sất, ngoại trừ việc phải lòng chồng mình.

"Em tới Aspen bao giờ chưa, Ana?" Ethan quay sang hỏi, lôi tôi ra khỏi cơn mơ màng trầm ngâm.

"Chưa, lần đầu đấy. Còn anh?"

"Kate và anh thường hay đến đây khi còn nhỏ. Bố anh mê trượt tuyết lắm. Mẹ không thích mấy."

"Em hy vọng chồng em sẽ dạy cách trượt." Tôi liếc trộm anh ấy.

"Đừng vội đánh cuộc thế," Christian lẩm bẩm.

"Em học không dở đâu!"

"Nhỡ em ngã gãy cổ thì sao." Nụ cười trên mặt anh tắt lịm.

Ơ. Tôi không muốn tranh cãi và làm khuấy đảo tâm trạng đang dễ chịu của anh, nên vội nói lảng chuyện khác. "Anh có chỗ này lâu chưa?"

"Gần hai năm nay. Giờ đây nơi này cũng thuộc về em rồi, bà Grey," anh dịu dàng đáp.

"Em biết," tôi lí nhí. Nhưng không hiểu sao tôi không tự tin chấp nhận quan điểm này. Tôi rướn người hôn lên quai hàm anh, khẽ nép vào lòng anh, nghe tiếng anh cười đùa với Ethan và Elliot. Thỉnh thoảng Mia lại chen vào góp chuyện, còn Kate thì im lặng, khiến tôi tự hỏi không biết suy nghĩ cô nàng đang mải miết chạy theo vụ Jack Hyde hay chuyện gì khác. Thế rồi tôi nhớ ra. Aspen... Ngôi nhà của Christian ở đây do Gia Matteo thiết kế lại, rồi Elliot xây dựng. Tôi thắc mắc liệu có phải chuyện này làm Kate bận tâm không. Tôi không thể hỏi điều này trước mặt Elliot, gợi anh ấy nhớ lại chuyện với Gia. Mà Kate có biết mối liên quan giữa Gia và ngôi nhà này không nhỉ? Tôi nhăn mặt, băn khoăn không biết chuyện gì làm cô ấy buồn bực vậy, rồi quyết tâm sẽ hỏi cô lúc chúng tôi ở riêng với nhau.

Chúng tôi đi vào trung tâm Aspen, tâm trạng tôi tươi tỉnh hơn khi tới thị trấn. Có nhiều dãy nhà thấp tè phần lớn bằng gạch đỏ, rồi những căn nhà gỗ kiểu Thụy Sĩ, và rất nhiều ngôi nhà nho nhỏ mang trường phái giao-thời-giữa-hai-thế-kỷ được sơn quét bằng nhiều màu sắc vui mắt. Rất nhiều ngân hàng và cửa hàng thiết kế nữa, chứng tỏ sự sung túc của người dân nơi này. Dĩ nhiên Christian phù hợp với chốn này rồi.

"Sao anh chọn Aspen?" tôi hỏi anh.

"Làm gì cơ?" Anh nhìn tôi giễu cợt.

“Để mua nhà ở.”

“Bố mẹ anh thường dẫn bọn anh tới đây khi anh còn nhỏ. Anh đã học trượt tuyết ở đây, và anh thấy thích chốn này. Anh mong em cũng thích – nếu không ta sẽ bán ngôi nhà đi rồi chọn một chỗ khác.”

Nói cứ nhẹ tênh như không!

Anh vén một lọn tóc cài ra sau tai tôi. “Hôm nay trông em đáng yêu thế,” anh thì thào.

Má tôi nóng bừng. Tôi đang mặc bộ quần áo đi du lịch: quần jean với áo phông và áo khoác nhẹ màu xanh dương. *Kì quặc nhỉ*. Sao anh cứ làm tôi thấy ngượng ngùng thế?

Anh hôn tôi, một nụ hôn dịu dàng, âu yếm đầy yêu thương.

Taylor chở chúng tôi ra khỏi thị trấn, chúng tôi bắt đầu đi lên sườn thung lũng, lượn vòng theo con đường núi. Càng đi lên cao, tôi càng thấy phấn khích, còn Christian thì dường như căng thẳng hơn bên cạnh tôi.

“Anh có chuyện gì vậy?” Tôi hỏi khi xe ngoặt vào một khúc quanh.

“Anh mong em thích nó,” anh khẽ đáp. “Tới nơi rồi.”

Taylor lái chậm lại, rẽ vào một cánh cổng làm bằng đá màu đỏ, xám và be, thẳng lối vào, cuối cùng đỗ lại trước một ngôi nhà đầy ấn tượng. Mái hiên trước lợp kép và rất dốc, tường bằng gỗ thẫm màu và đá hỗn hợp như ở cổng. Trông thật ấn tượng – hiện đại và đơn giản, mang đậm phong cách Christian.

“Tới nhà rồi,” anh mấp máy miệng bảo tôi khi khách khứa bắt đầu lục tục bước xuống xe.

“Trông được đấy.”

“Đi nào. Anh dẫn em đi ngắm ngôi nhà,” anh đáp, mắt ánh lên niềm thích thú, thoáng chút lo lắng như thể chuẩn bị cho tôi xem dự án khoa học của mình hay thứ gì đó tương tự.

Mia nhảy phăm phăm lên bậc thềm, có một phụ nữ đang đứng ở lối vào. Bà nhỏ bé, mái tóc màu muối tiêu. Mia nhào tới ôm chầm lấy cổ bà, ôm thật chặt.

“Ai thế?” Tôi hỏi lúc Christian đỡ tôi xuống xe.

“Bà Bentley. Hai vợ chồng bà sống luôn ở đây trông nom ngôi nhà.”

Trời đất... lại người giúp việc nữa?

Mia đang bắt đầu màn giới thiệu – Ethan, rồi đến Kate. Elliot cũng ôm bà Bentley. Khi Taylor dỡ đồ trên xe tải xuống, Christian cầm tay tôi dẫn tới cửa chính.

“Chào đón ngài về nhà, ngài Grey.” Bà Bentley mỉm cười.

“Carmella, đây là vợ tôi, Anastasia,” Christian hãnh diện giới thiệu. Lưỡi anh mơn trớn khi nhắc đến tên tôi, khiến tim tôi rạo rực.

“Chào bà Grey.” Bà Bentley cúi đầu chào kính cẩn. Tôi chìa tay ra, chúng tôi bắt tay nhau. Tôi không ngạc nhiên khi bà trịnh trọng với Christian hơn các thành viên khác trong gia đình.

“Tôi mong các vị vừa có một chuyến bay thú vị. Thời tiết dự kiến sẽ thuận lợi suốt cuối tuần, dù tôi không chắc lắm.” Bà nhìn về phía những đám mây xám đang tích tụ lại phía sau lưng chúng tôi. “Bữa trưa luôn sẵn sàng bất kì lúc nào các vị muốn.” Bà lại cười, đôi mắt đen lấp lánh, tôi có thiện cảm với bà ngay lập tức.

“Đi nào.” Christian ôm rồi nhấc bổng tôi lên.

“Anh đang làm gì thế?” tôi la lên.

“Bế em qua ngưỡng cửa nhà lần nữa, bà Grey ạ.”

Tôi phì cười khi anh bồng tôi vào sảnh nhà rộng rãi, rồi sau một nụ hôn phớt, anh đặt tôi nhẹ nhàng xuống nền nhà bằng gỗ cứng. Nội thất bên trong bình dị, khiến tôi nhớ đến phòng sinh hoạt chung ở Escala – các bức tường đều màu trắng, gỗ màu thẫm và treo tranh trường phái trừu tượng đương đại. Hành lang dẫn tới một phòng khách rộng rãi, chiếm phần lớn diện tích phòng là một lò sưởi bằng đá, xếp xung quanh là ba chiếc ghế đi-văng da màu trắng nhạt. Màu sắc của những tấm lót nệm êm ái đặt trên đi văng thật nổi bật. Mia nắm tay Ethan rồi kéo cậu ta xềnh xệch vào sâu trong nhà. Christian nheo mắt khi thấy họ tách ra, môi mím lại mỏng dính. Anh lắc đầu rồi quay sang tôi.

Kate huýt sáo xuýt xoa. “Nhà đẹp đấy.”

Tôi liếc quanh và thấy Elliot đang giúp Taylor mang hành lý vào. Tôi lại thắc mắc không biết cô bạn có biết Gia đã góp một tay vào chỗ này không.

“Mình đi một vòng không?” Christian hỏi tôi, và những ý nghĩ về Mia và Ethan ban nãy đã biến mất. Ở anh tỏa ra niềm phấn khích – hay là nỗi lo lắng nhỉ? Khó mà xác định được.

“Vâng, đi thôi.” Một lần nữa tôi bị choáng ngợp bởi sự giàu sang. Chỗ này trị giá bao nhiêu nhỉ? Mà tôi thì chẳng đóng góp tẹo nào vào đó. Tôi láng máng hồi tưởng lại lần đầu Christian dẫn tôi tới Escala. Bấy giờ tôi cũng bị choáng ngợp. *Cậu phải quen dần đi*, cô nàng Tiềm Thức nguýt tôi một cái.

Christian nhíu mày, nhưng cứ cầm tay tôi, dẫn đi qua rất nhiều căn phòng. Căn bếp được-trang-bị-tối-tân có mặt kệ bằng đá cẩm thạch nhạt, tủ chạn màu đen. Có cả hầm chứa rượu rất ấn tượng, một căn buồng rộng rãi phía dưới cầu thang, có đầy đủ tivi màn hình tinh thể lỏng cỡ lớn, ghế đi-văng êm ái... và một bàn đánh bi da. Tôi há miệng nhìn nó, và đỏ mặt khi Christian nhận ra.

“Muốn chơi hả?” anh hỏi, đôi mắt ánh lên ranh mãnh. Tôi lắc đầu, lông mày anh nhíu lại. Lại nắm tay tôi, anh dẫn lên tầng trên. Có bốn phòng ngủ phía trên lầu, mỗi phòng có một buồng tắm riêng.

Phòng ngủ chính khá khác biệt. Giường ngủ rộng hơn, to hơn, mặt tiền mở ra một khung cửa sổ khổng lồ, nhìn ra khắp Aspen và hướng về phía những ngọn núi xanh tươi um tùm.

“Đó là ngọn núi Ajax... hay cứ gọi là núi Aspen, nếu em thích,” anh cất tiếng, mắt nhìn tôi dè dặt. Anh đang đứng ở ngưỡng cửa, ngoắc ngón cái vào đỉa quần jean.

Tôi gật đầu.

“Em ít nói thế,” anh lẩm bẩm.

“Đẹp lắm, anh Christian.” Bất giác tôi khao khát được quay về Escala.

Anh sải bước dài rồi đến trước tôi, đỡ cằm, kéo xuống để tôi không cắn môi dưới nữa.

“Chuyện gì à?” Anh hỏi, mắt anh tìm kiếm mắt tôi.

“Anh giàu quá.”

“Ừ.”

“Đôi khi, em vẫn không quen được vì sự giàu sang của anh.”

“Chúng ta chứ.”

“Chúng ta,” tôi tự động nhắc lại.

“Đừng căng thẳng về chuyện này, Ana. Chỉ là một ngôi nhà thôi mà.”

“Thế Gia đã cụ thể làm những gì ở đây?”

“Gia ư?” Anh nhướng mày ngạc nhiên.

“Vâng. Cô ấy đã tân trang lại nơi này mà?”

“Đúng thế. Cô ta đã thiết kế căn phòng dưới cầu thang. Elliot thì lo xây dựng.” Anh cào bàn tay vào tóc, rồi nhăn mặt nhìn tôi. “Sao bỗng dưng em lại nhắc đến Gia?”

“Anh có biết cô ta từng cặp kè với Elliot không?”

Christian nhìn tôi đăm đăm một lúc, khó đọc được suy nghĩ trong anh. “Elliot ngủ với gần hết dân Seattle, Ana.”

Tôi sững sờ.

“Theo anh biết, phần lớn là phụ nữ,” Christian đùa. Chắc anh thấy vẻ mặt tôi nên buồn cười.

“Không lẽ nào!”

Christian gật đầu. “Đấy không phải việc của anh.” Anh ngửa hai lòng bàn tay lên.

“Em nghĩ chắc Kate không biết việc này.”

“Anh không chắc anh ấy lại loan báo rộng rãi chuyện này. Kate có vẻ giữ vững lập trường của mình.”

Tôi choáng váng. Đấy là Elliot ngọt ngào, khiêm tốn, tóc vàng, mắt xanh ư? Mắt tôi trân trân ngờ vực.

Christian nghiêng đầu, ngó tôi chăm chăm. "Không thể đổ cho Gia hay Elliot có thói ưa lang chạ được."

"Em hiểu. Em xin lỗi. Sau mấy chuyện vừa xảy ra tuần này, thì..." Tôi nhún vai, bất giác muốn bật khóc. Christian dường như thả lỏng người nhẹ nhõm. Anh kéo tôi vào lòng, ôm thật chặt, dụi mũi vào tóc tôi.

"Anh biết. Anh xin lỗi. Hãy thư giãn và hưởng thụ, nhé? Em có thể ở đây, đọc sách, xem mấy chương trình TV chán đau chán đớn, hay đi mua sắm, đi dạo – cả câu cá nữa. Cứ làm những gì em thích. Và quên hết những điều anh kể về Elliot đi. Anh đã nói năng bừa bãi quá."

"Thế tại sao anh ấy hay trêu chọc anh vậy," tôi lẩm bẩm, rúc vào ngực anh.

"Anh ấy chẳng biết gì chuyện quá khứ của anh đâu. Anh bảo em rồi, gia đình anh tưởng anh đồng tính. Giai tân, nhưng đồng tính."

Tôi cười khanh khách, bắt đầu thấy thoải mái trong vòng tay anh. "Em cũng tưởng anh còn tân. Thật sai lầm làm sao." Tôi choàng tay ôm lấy anh, ngạc nhiên với ý nghĩ khôi hài rằng Christian là người đồng tính.

"Bà Grey, em đang cười giễu anh đấy à?"

"Có lẽ hơi hơi." Tôi thừa nhận. "Anh biết không, điều em luôn thắc mắc là tại sao anh lại sở hữu chỗ này."

"Ý em là gì?" Anh hôn lên tóc tôi.

"Anh có thuyền, anh còn có nhà ở New York cho tiện công tác – nhưng sao lại ở đây? Anh chưa từng chia sẻ nó với ai khác thì phải."

Christian im lặng trong tích tắc. "Anh chờ đợi em," anh dịu dàng đáp, đôi mắt xám thẫm màu long lanh.

"Điều đó... điều đó nói ra thật đáng yêu."

"Thật đấy. Lúc bấy giờ anh còn chưa biết đến em." Anh nở nụ cười duyên dáng quen thuộc.

"Em thấy mừng vì anh đã chờ."

"Chờ em cũng đáng lắm, bà Grey." Anh nâng cằm tôi lên, cúi xuống đặt nụ hôn âu yếm.

"Em cũng thế." Tôi cười. "Mặc dù em thấy mình như gian lận vậy. Em đâu phải chờ anh lâu lắm đâu."

Anh nhoẻn miệng cười. "Anh có giống chiến lợi phẩm lắm không?"

"Anh hả, anh là giải thưởng độc đắc kếch sù, liều thuốc chữa bách bệnh và là ba điều ước của thần đèn gộp lại làm một."

Anh nhướng một bên lông mày.

“Khi nào anh mới nhận ra nhỉ?” Tôi cằn nhằn. “Anh từng là chàng độc thân hội tụ đủ phẩm chất để chọn làm chồng nhất. Ý em không kể đến tất cả những thứ này.” Tôi vung tay mạnh mẽ để chỉ những xa hoa xung quanh mình. “Ý em là ở đây.” Tôi đặt tay lên tim anh, mắt anh mở tròn xoe. Vị hôn phu quyến rũ, tự tin của tôi vừa biến mất, và tôi đang đối diện với cậu bé đầy tổn thương của tôi. “Christian, làm ơn, tin em đi,” tôi thì thào, ôm chặt lấy khuôn mặt anh, kéo môi anh áp lên môi tôi. Anh khẽ rên lên, không biết vì những lời tôi vừa nói hay là sự đáp trả bản năng của anh. Tôi tấn công anh, môi tôi mải miết trên môi anh, lưỡi tôi xâm chiếm miệng anh.

Khi cả hai cùng nghẹn thở, anh tách ra, mắt nhìn tôi đầy nghi hoặc.

“Khi nào anh mới chịu tin, chịu hiểu rằng em yêu anh hả?” Tôi bực bội hỏi.

Anh nuốt khan. “Một ngày nào đó,” anh đáp.

Thế là khá rồi. Tôi mỉm cười và được thưởng ngay một nụ cười đáp lại đầy duyên dáng của riêng anh.

“Đi nào. Ăn trưa thôi – mọi người chắc đang thắc mắc chúng ta đi đâu đấy. Mình sẽ bàn xem tất cả muốn làm gì.”

“ÔI KHÔNG!” KATE kêu toáng lên.

Mọi ánh mắt hướng về cô ấy.

“Nhìn kìa,” cô nói tiếp, chỉ tay ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài, mưa bắt đầu tuôn rơi. Chúng tôi đang ngồi quanh chiếc bàn gỗ trong bếp, thưởng thức bữa ăn toàn món nguội kiểu Ý do bà Bentley chuẩn bị, cùng một hai chai rượu vang Ý Frascati. Tôi no nê và hơi chuếnh choáng vì rượu.

“Thế là thôi trò leo núi rồi,” Elliot lầm bầm, giọng cực kỳ thanh thản. Kate trừng mắt nhìn anh ta. Dứt khoát có chuyện giữa bọn họ rồi. Họ có vẻ thoải mái với tất cả bọn tôi nhưng với nhau thì không hề.

“Chúng ta có thể vào thị trấn,” Mia nói to lên. Ethan cười giễu cô.

“Thời tiết lý tưởng để câu cá đấy,” Christian gợi ý.

“Em sẽ đi câu,” Ethan nói.

“Hãy chia ra.” Mia vỗ tay. “Các cô gái thì mua sắm – các chàng trai thì làm mấy trò ngoài trời nhàm chán.”

Tôi liếc trộm Kate, cô bạn đang nhìn Mia đầy hưởng ứng. Câu cá hay mua sắm đây. Ái chà, chọn với lựa.

“Ana, em muốn làm gì nào?” Christian hỏi.

“Gì cũng được,” tôi nói dối.

Kate nhìn mắt tôi và mấp máy miệng “mua sắm.” Có lẽ cô ấy muốn nói chuyện.

“Nhưng em sẽ thích đi mua sắm hơn.” Tôi cười nhăn nhở với Kate và Mia. Christian phì cười. Anh ấy

luôn biết tôi ghét đi mua sắm.

“Anh có thể ở nhà với em, nếu em thích thế,” anh nói khẽ, một cảm giác ám muội đánh trống phất cờ nơi bụng dưới tôi khi nghe giọng điệu anh nói.

“Không, anh đi câu đi,” tôi đáp. Christian cần có thời gian với cánh đàn ông.

“Có vẻ như kế hoạch đã xong,” Kate vừa nói vừa đứng bật dậy.

“Taylor sẽ hộ tống các em,” Christian nói thêm với giọng điệu miễn tranh luận.

“Bọn em không cần bảo mẫu,” Kate vặn lại huỵch toẹt, bộc trực như lúc nào cũng vậy.

Tôi đặt tay lên cánh tay Kate. “Kate, Taylor nên đi cùng.”

Cô nhăn mặt, rồi nhún vai, và đây là lần duy nhất trong đời cô nhịn không nói nữa.

Tôi bẽn lẽn cười với Christian. Nét mặt anh vẫn dửng dưng. Ôi, hy vọng anh ấy không giận Kate.

Elliot nhăn nhó. “Anh cần vào thị trấn thay pin cho đồng hồ đeo tay.” Anh liếc vội Kate, và tôi nhận thấy anh thoáng đỏ mặt. Cô chẳng thèm để ý vì rõ ràng cô nàng đang phớt lờ anh ta.

“Lấy Audi mà đi, Elliot. Lúc nào về thì chúng ta đi câu cá.” Christian nói.

“Được đấy,” Elliot lẩm nhẩm, nhưng có vẻ không tập trung. “Ý hay đấy.”

“VÀO ĐÂY ĐI.” MIA NẮM tay tôi lôi vào một cửa hàng thời trang treo đầy lụa hồng và nội thất thô kệch nhái kiểu Pháp. Kate đi theo vào, trong khi Taylor chờ bên ngoài, đứng trú mưa dưới mái hiên. Giọng ca Aretha vang lên lời bài hát “Say a Little Prayer”[40] trong cửa hàng. Tôi rất thích bài này. Tôi sẽ tải nó về iPod của Christian.

“Cái này chị mặc thì tuyệt lắm, Ana.” Mia giơ lên một mảnh vải màu bạc. “Đây, thử đi.”

“Ưm... hơi ngắn quá.”

“Chị mặc nó trông tuyệt đẹp ấy. Christian sẽ thích cho mà xem.”

“Em nghĩ thế à?”

Mia cười tươi roi rói. “Ana, chị có cặp chân hạ gục ối người ấy chứ, mà nếu đêm nay ta đi vũ trường” – cô mỉm cười, ra chiều dụ dỗ – “trông chị sẽ cực nóng bỏng trước mắt chồng đấy.”

Tôi chớp mắt nhìn cô bé, hơi choáng. Chúng tôi sắp tới *vũ trường* ư? Tôi không đến chốn ấy.

Kate cười khi thấy vẻ mặt tôi. Cô bạn giờ đã có vẻ thoải hơn khi tránh xa khỏi Elliot. “Đêm nay chúng ta nên rũ bỏ bớt khuôn phép đi,” cô nói.

“Vào mặc thử đi,” Mia ra lệnh, tôi đành miễn cưỡng đi vào phòng thử đồ.

TRONG LÚC CHỜ Kate và Mia thử đồ, tôi dạo bước ra phía cửa nhà hàng, qua khung cửa mờ mịt nhìn thẳng sang trục đường chính. Giai điệu nhạc soul vẫn đang chạy: Dionne Warwick[41] đang hát ca khúc "Walk on By." Lại một ca khúc nổi tiếng nữa – một trong những bài mẹ tôi rất thích. Tôi liếc xuống chiếc váy đang cầm trên tay. Gọi là *váy* có khi lại cường điệu quá. Nó hở cả lưng và rất ngắn, nhưng Mia lại tuyên bố đấy là thứ lý tưởng để nhảy tưng bừng đêm nay. Hình như tôi cũng cần cả giày, và một chuỗi vòng cổ lòng thòng to sụ nữa, chúng tôi sẽ kiếm ra ngay thôi. Tôi đảo mắt, lại ngẫm nghĩ thấy mình thật may mắn khi có chuyên gia tư vấn mua sắm của riêng mình, Caroline Acton.

Qua cửa sổ gian hàng, tôi bị thu hút bởi sự xuất hiện của Elliot. Anh ta vừa ló ra khỏi lùm cây ở trục đường chính, bước xuống chiếc Audi to uỳnh. Anh ta nhảy bổ vào một cửa hàng như thể để tránh bị ướt. Trông giống một cửa hàng trang sức... có thể anh ấy đang tìm chỗ pin đồng hồ. Vài phút sau, anh ta đi ra, nhưng không phải một mình – mà cùng một cô nàng.

Chết tiệt! Anh ta tới đón Gia! *Cô ả làm cái quái gì ở đây thế?*

Lúc tôi nhìn ra, họ ôm nhau chớp nhoáng, rồi cô nàng nghiêng đầu cười rộn lên khi nghe anh ta nói gì đó. Anh ta hôn má cô ta rồi chạy ào vào chiếc xe đang chờ. Cô ta quay lưng rồi đi chiều ngược lại, tôi nhìn mãi theo lưng cô ta, sững sờ. *Thế nghĩa là sao?* Tôi lo lắng ngó nhìn phía phòng thay đồ, nhưng không thấy bóng dáng Kate và Mia.

Tôi liếc sang chỗ Taylor đang đứng chờ bên ngoài. Anh ta bắt gặp ánh mắt tôi, rồi nhún vai. Anh ấy cũng vừa chứng kiến cuộc chạm trán nhanh chóng của Elliot. Tôi đỏ mặt, ngượng ngập khi bị bắt gặp đang rình mò. Quay lại, tôi thấy Mia và Kate vừa đi ra, cả hai cười hớn hở. Kate nhìn tôi trêu chọc.

"Có chuyện gì thế, Ana?" Cô bạn hỏi. "Cậu không thích chiếc váy à? Cậu mặc nó rất nổi bật mà."

"Ưm, không phải đâu."

"Cậu ổn chứ?" Mắt Kate mở tròn xoe.

"Mình khỏe. Tính tiền nhé?" Tôi đi ra chỗ quầy thu tiền, đứng cùng Mia, cô bé vừa chọn được hai chiếc chân váy.

"Xin chào." Nhân viên bán hàng trẻ có lớp son bóng dày tới mức chưa từng thấy đang mỉm cười với tôi. "Tất cả là tám trăm năm mươi đô la."

Cái gì cơ? Ngần ấy cho mảnh vải này hả! Tôi chớp mắt rồi nhẫn nhịn chìa thẻ tín dụng ra.

"Bà Grey ạ," Cô nàng Môi Bóng lẩm nhẩm.

Hai giờ đồng hồ sau, tôi cứ đi theo Kate và Mia trong tâm trạng mụ mị, giằng co không ngớt. Có nên kể cho Kate nghe không? Cô nàng Tiềm Thức kiên quyết lắc đầu. Có, nên kể cho cô bạn biết. Không, không nên thế. Biết đâu chỉ là một cuộc gặp gỡ vô tư thôi. *Khỉ thật*. Tôi nên làm gì đây?

"CHỊ CÓ THÍCH đôi giày này không, Ana?" Mia đứng chống nạnh hỏi.

"Ưm... có chứ, tất nhiên rồi."

Tôi kết thúc với một đôi giày cao gót khá bất tiện nhãn hiệu Manolo Blahniks có quai quấn, trông nó như thể làm bằng kính vậy. Nó quá hợp với bộ váy và ngốn của Christian thêm một ngàn đô la. Tôi gặp may hơn với chuỗi vòng dài bằng bạc mà Kate nài nỉ tôi mua; nó có giá khá dễ chịu là tám mươi tư đô la.

"Đã quen tiêu nhiều tiền rồi hả?" Kate hỏi không có ác ý lúc chúng tôi đi ra chỗ xe ô tô. Mia vừa đi trước một quãng.

"Cậu biết mình không phải kiểu đó mà, Kate. Mình thuộc thể loại không thấy thoải mái với tất cả những thứ này. Nhưng mình cũng đã thấm nhuần ý nghĩ rằng đây cũng là một phần tất yếu của cuộc sống mà." Tôi chu miệng đáp lại cô, cô bạn liền quàng tay ôm tôi.

"Cậu sẽ quen hết thôi, Ana," cô nói đầy cảm thông. "Trông cậu tuyệt lắm."

"Kate, cậu với Elliot tiến triển thế nào rồi?" tôi hỏi.

Đôi mắt xanh lạnh lùng nhìn tôi.

Ôi không.

Cô ấy lắc đầu. "Mình không muốn nhắc đến chuyện ấy bây giờ." Cô bạn gật đầu với Mia. "Dù cho mọi chuyện đang..." Cô không nói hết câu.

Chẳng giống Kate kiên cường của tôi tẹo nào. Tôi đã sớm đoán được chuyện xảy ra. Có nên kể cho cô ấy biết việc tôi bắt gặp không? Tôi đã thấy gì? Cảnh Elliot và Quý cô Ăn-Mặc-Chải-Chuốt-Thích-Lợi-Dụng-Tình-Ái nói chuyện, ôm nhau rồi hôn lên má ư. Có chắc họ chỉ là bạn bè cũ gặp lại? Không, tôi không nên kể. Không phải bây giờ. Tôi đáp lại cô bằng cái gật đầu mình-hoàn-toàn-hiểu-và-sẽ-tôn-trọng-sự-riêng-tư-của-cậu. Cô bạn với sang nắm lấy tay tôi và siết chặt vẻ biết ơn, và quả là thế – tất cả nhức nhối và đau đớn thoáng dâng lên trong mắt, khiến cô vội xua đi bằng một cái chớp mắt. Tôi bất giác dâng trào ý thức bảo vệ cô bạn thân nhất của mình. Elliot Grey Đàng Điếm đang chơi trò quái quỷ gì thế hả?

NGAY KHI VỀ NHÀ, Kate quyết định thưởng cho chúng tôi ly cocktail sau chuyến đi mua sắm đã đời và pha một ít daiquiris[42] dâu tây cho cả bọn. Chúng tôi ngồi cuộn tròn trên đi-văng trong phòng khách, ngay trước đám củi cháy bừng bừng trong lò sưởi.

"Elliot mới đây tỏ ra khá xa cách," Kate khẽ nói, mắt nhìn đăm đăm vào ngọn lửa. Kate và tôi cuối cùng cũng có khoảnh khắc ngồi lại riêng với nhau khi Mia đi cất mớ chiến lợi phẩm mới tậu.

"Ồ?"

"Và mình nghĩ mình gặp rắc rối vì đã đẩy cậu vào rắc rối."

"Cậu đã nghe được điều gì?"

"Ừ. Christian gọi cho Elliot; Elliot lại gọi mình."

Tôi đảo mắt. *Ôi, Năm Mươi ơi là Năm Mươi.*

“Mình xin lỗi. Christian hay... bao bọc. Cậu chưa được gặp Elliot sau sự cố cocktail đó à?”

“Chưa.”

“Ồ.”

“Mình thực lòng thích anh ấy, Ana,” cô thì thầm. Và trong giây lát đáng sợ, tôi tưởng cô ấy sắp bật khóc. Chẳng giống Kate chút nào. Thế có phải là sự trở lại của pijama hồng không nhỉ? Cô quay sang tôi.

“Mình đã phải lòng anh ta. Thoạt đầu mình tưởng chỉ là tình yêu sét đánh. Nhưng anh ta quyến rũ, tốt tính, sôi nổi và vui tính. Mình có thể hình dung bọn mình bên nhau lúc già dặn hơn – cậu biết đấy... con cái, cháu chắt – những thành quả bên nhau.”

“Lứa đôi trăm năm hạnh phúc,” tôi lẩm nhẩm.

Cô bạn gật đầu buồn bã.

“Có lẽ cậu nên thử nói chuyện với anh ấy. Chọn lúc nào nói chuyện riêng ở đây. Để xem chuyện gì đang gặm nhấm anh ấy.”

Ai đang gặm nhắm anh chàng chứ, cô nàng Tiềm Thức làu bàu. Tôi chặn miệng cô ả lại, choáng váng với những ý nghĩ không kiểm soát được của mình.

“Có lẽ hai người nên đi dạo với nhau sáng mai?”

“Để xem sao.”

“Kate, mình ghét phải thấy cậu như thế này.”

Cô bạn gượng cười, tôi nhoài người ôm.

Tôi quyết định không nhắc đến Gia, mặc dù tôi dự định sẽ nói thẳng với gã trai đàng điếm ấy. Sao anh ta có thể làm tâm trạng bạn tôi rối bời thế này cơ chứ?

Mia quay lại, chúng tôi nhích ra tạo khoảng cách an toàn hơn.

GỖ CHÁY TÍ TÁCH và lấp lóe tia lửa khi tôi đưa khúc gỗ cuối cùng vào lò. Chúng tôi gần hết sạch củi. Mặc dù còn đang mùa hè, nhưng ẩm trời thế này mà đốt lửa vẫn thật thích.

“Mia, em có biết chỗ cất gỗ đốt lò ở đâu không?” Tôi hỏi khi cô bé nhấp một ngụm cocktail.

“Em nghĩ trong ga-ra.”

“Chị sẽ đi kiếm thêm. Để chị có cơ hội thám hiểm chút.”

Mưa vừa ngớt lúc tôi đánh bạo ra ngoài, chạy thẳng tới chỗ ga-ra ba gian sát nách ngôi nhà. Cửa bên không khóa, tôi bước vào, bật đèn để xua đi bóng tối. Ánh huỳnh quang bật sáng.

Một chiếc ô tô đậu sẵn trong ga-ra, tôi nhận ra chiếc Audi mà Elliot lái chiều nay. Còn có hai chiếc xe trượt tuyết. Nhưng thứ thu hút sự chú ý của tôi nhất lại là hai chiếc xe máy thể thao, 125cc.

Kí ức từ hồi Ethan dũng cảm ráng sức dạy tôi lái xe hè năm ngoái lướt nhanh qua trí nhớ. Tôi vô thức đưa tay xoa chỗ cánh tay có sẹo do bị ngã thảm hại lúc chạy xe.

"Em lái không?" Elliot cất tiếng hỏi sau lưng tôi.

Tôi quay ngoắt lại. "Anh về rồi à."

"Xem chừng đúng thế." Anh nhoẻn miệng cười, Christian cũng thường nói với tôi – nhưng không có kiểu cười tươi rói khiến người khác rúng động thế này. "Sao?" anh hỏi.

Đàng Điếm! Đồ Đàng Điếm! "Một chút."

"Em có muốn thử không?"

Tôi khịt mũi. "Ưm, không... Em nghĩ Christian sẽ không vừa ý nếu em làm thế đâu."

"Christian đâu có ở đây." Elliot cười nhếch miệng – *ồ, thói quen gia đình đây* – rồi vung tay ám chỉ chỉ có mỗi chúng tôi. Anh bước tới chỗ chiếc xe gần nhất, vắt một bên chân dài thượt mặc quần vải bò, ngồi dạng hai chân qua yên, nắm lấy – tay lái.

"Christian có... à thì... những quy định về an toàn với em. Em không nên làm thế."

"Em luôn răm rắp nghe theo lời cậu ấy à?" Đôi mắt ngây thơ màu xanh lơ của Elliot lấp lánh ranh mãnh, tôi lờ mờ nhận ra hình ảnh một cậu bé hư... cậu bé hư mà Kate phải lòng. Cậu bé hư đến từ Detroit.

"Không." Tôi nhướng mày vẻ trách cứ nhìn anh ta. Nhưng em đang cố gắng vâng lời. Anh ấy có đủ việc phải lo nghĩ rồi, không cần nhét thêm em lẫn vào mớ đó nữa. Anh ấy về chưa?"

"Anh không biết."

"Anh không đi câu à?"

Elliot lắc đầu. "Anh có vài công chuyện cần giải quyết trong thị trấn."

Công với chả chuyện! Vớ vẩn – công chuyện tóc vàng chải chuốt chứ gì! Tôi hít vào thật mạnh rồi trân trối nhìn anh ta.

"Nếu không phải muốn leo lên xe, thì em làm gì trong ga-ra này?"

Elliot tò mò.

"Em đang kiếm ít gỗ đốt lò."

"Cậu đây rồi. Ơ, Elliot – anh về rồi à?" Kate cắt ngang bọn tôi.

“Chào cưng.” Anh cười toe toét.

“Kiếm được gì không?”

Tôi trông chừng phản ứng của Elliot. “Không. Anh có vài việc phải làm trong thị trấn.” Và trong tích tắc ngắn ngủi ấy, tôi thoáng thấy chút ngập ngừng lướt qua mắt anh ta.

Ôi khỉ thật.

“Em ra ngoài để xem chuyện gì níu chân Ana lâu thế.” Kate lúng túng nhìn hai chúng tôi.

“Bọn anh chỉ đang tán nhăng tán cuội thôi mà,” Elliot đáp, không khí căng thẳng giữa chúng tôi tan biến.

Chúng tôi cùng im lặng khi nghe tiếng xe đỗ bên ngoài. *Ồ! Christian về rồi. Tạ ơn trời đất*. Hệ thống mở cửa ga-ra khởi động ầm ĩ, làm chúng tôi giật nảy người, cánh cửa từ từ nâng lên, Christian và Ethan đang dỡ đồ từ chiếc xe tải đen sàn phẳng. Christian ngừng tay khi thấy chúng tôi đứng trong ga-ra.

“Băng đảng ga-ra à?” Anh hỏi châm chọc khi bước thẳng tới chỗ tôi.

Tôi cười tươi, nhẹ nhõm khi thấy anh. Bên trong chiếc áo khoách chống thấm, anh đang mặc bộ quần áo liền tôi mua tặng anh ở cửa hàng Clayton.

“Chào em,” anh nói, nhìn tôi thắc mắc, và phớt lờ cả Kate lẫn Elliot.

“Chào anh. Bộ quần áo đẹp quá.”

“Nhiều túi thật. Rất hữu ích lúc đi câu.” Giọng anh êm ái và quyến rũ, với riêng đôi tai tôi thôi, khi anh cúi nhìn tôi, vẻ mặt thật gợi cảm.

Tôi ngượng đỏ mặt, còn anh thì nở nụ cười thật lớn, không-bờ-bến, và chỉ-dành-riêng-mình-tôi.

“Anh ướt mất rồi,” tôi nói nhỏ.

“Trời mưa mà. Mọi người làm gì trong ga-ra thế?” Cuối cùng anh cũng nhận ra rằng không chỉ có mỗi hai chúng tôi.

“Ana đi kiếm ít củi.” Elliot nhướng mày lên. Không hiểu sao anh ta cố nói cường điệu để lời nói có phần suồng sã. “Anh đang khích cô ấy lái thử xem sao.” Anh ta là chuyên gia nói năng mập mờ đa nghĩa.

Mặt Christian sa sầm, tim tôi khựng lại.

“Cô ấy bảo không đi. Rằng em không thích thế,” Elliot tử tế nói thêm – bóng gió suồng sã.

Đôi mắt xám của Christian rọi thẳng vào tôi. “Cô ấy bảo thế à?” Anh khẽ hỏi.

“Nghe này, em tin rằng chúng ta sắp sửa bàn tiếp đến chuyện Ana định làm gì tiếp theo, nhưng có thể

quay vào nhà đã được không?" Kate nhẩm nhẳng. Cô bạn khom người tóm lấy hai khúc gỗ, rồi quay gót dậm bước ra phía cửa. Ôi chết. Kate giận rồi – nhưng tôi biết không phải tại tôi. Elliot thở dài, rồi không nói năng gì đi theo cô bạn ra ngoài. Tôi nhìn theo lưng họ, nhưng Christian hút tôi hướng về anh.

"Em biết đi xe máy à?" Anh hỏi, giọng nói pha lẫn vẻ nghi hoặc.

"Không thạo lắm. Ethan đã dạy em."

Mắt anh ngay lập tức lạnh băng. "Em đã quyết định đúng đắn đấy," anh nói, giọng lạnh lùng hơn. "Nền sân rất cứng, trời mưa khiến đường trơn trượt rất nguy hiểm."

"Anh định để đồ câu ở đâu đây?" Ethan ở bên ngoài gọi to.

"Để đấy đi, Ethan – Taylor sẽ cất giúp cho."

"Cá thì sao?" Ethan nói tiếp, giọng khá châm chọc.

"Anh câu được cá à?" tôi ngạc nhiên.

"Không phải anh. Cậu Kavanagh đấy." Rồi Christian bĩu môi... rất duyên dáng.

Tôi bật cười.

"Bà Bentley sẽ xử lý cho," anh nói vọng ra. Ethan cười rồi đi vào nhà.

"Anh làm em buồn cười à, bà Grey?"

"Buồn cười lắm. Anh ướt sũng... Để em chuẩn bị nước cho anh tắm."

"Miễn là em vào cùng anh." Anh cúi xuống và hôn tôi.

TÔI MỞ NƯỚC chảy vào chiếc bồn tắm hình ôvan rồi đổ một ít dầu tắm, bọt nổi bồng bềnh. Hương thơm đậm đặc... mùi hoa nhài, chắc thế. Quay vào buồng ngủ, tôi treo Chiếc Váy lên trong lúc chờ bồn tắm đầy.

"Em đi chơi vui không?" Christian hỏi khi bước vào phòng. Anh chỉ mặc mỗi áo phông và quần nỉ, chân đi đất, với tay đóng cánh cửa sau lưng lại.

"Vâng," tôi lí nhí, ngắm anh đắm đuối. Tôi nhớ anh quá. Kì quặc thật – mới chỉ có vài giờ chứ mấy?

Anh nghiêng đầu một bên và nhìn tôi soi xét. "Có chuyện gì thế?"

"Em đang cảm thấy nhớ anh biết mấy."

"Giọng em có vẻ không vui, bà Grey."

"Có mà, ngài Grey."

Anh bước lại gần sát trước mặt tôi. "Em mua được gì thế?" anh khẽ hỏi, và tôi biết đấy là lúc đổi chủ đề nói chuyện được rồi.

"Một chiếc váy, một đôi giày, một chiếc vòng cổ. Em tiêu khá nhiều tiền của anh rồi." Tôi ngước nhìn anh áy náy.

Anh thích thú. "Tốt đấy," anh thủ thỉ, tay vén một lọn tóc ra sau tai tôi. "Và nhắc lại lần thứ tỉ nhé, tiền của chúng ta." Anh đỡ cằm tôi, kéo xuống để tôi không cắn môi nữa. Ngón tay trỏ của anh lướt dọc áo phông của tôi, theo xương ức xuống giữa ngực, tới bụng rồi chạm vào gấu áo.

"Trong bồn tắm thì em không cần cái này nữa," anh thì thào, hai tay túm lấy gấu áo phông của tôi rồi lôi nó lên. "Nhấc tay lên."

Tôi làm theo, mắt không rời khỏi anh.

"Em tưởng chúng mình định đi tắm." Nhịp tim tôi đập hối hả.

"Anh muốn em thích và mướt mát cái đã. Anh cũng nhớ em quá." Anh cúi xuống rồi hôn tôi.

"ÔI CHẾT, NƯỚC CHẢY!" Tôi vùng dậy, sau khi vừa mãn nguyện và mê mẩn.

Christian không chịu buông tôi ra.

"Christian, bồn tắm!" Tôi nằm đè trên ngực anh, cúi xuống giục.

Anh cười lớn. "Bình tĩnh – phòng chịu được nước mà." Anh lăn mình, hôn phớt tôi. "Anh sẽ đi khóa vòi lại."

Anh bước xuống giường rất nhẹ nhàng, rồi đi vào phòng tắm. Mắt tôi đắm đuối nhìn theo anh suốt đoạn đường ấy. Ưmm... chồng tôi đấy, khỏa thân và sắp ướt sũng rồi. Tôi nhảy bật khỏi giường.

CHÚNG TÔI NGỒI ĐỐI DIỆN NHAU ở hai đầu bồn tắm ngập nước – bồn đầy đến nỗi mỗi khi cựa quậy là nước lại dềnh lên, tràn qua thành rồi bắn tung tóe ra sàn. Thật quấy quả. Thậm chí việc quấy quả hơn đó là lúc Christian kì cọ bàn chân tôi, mát-xa lòng bàn chân, kéo nhè nhẹ những ngón chân. Anh hôn lên từng ngón rồi cắn nhẹ ngón chân út.

"A!" Tôi cảm nhận thấy *điều ấy*, ở phía dưới mình.

"Thích thế không?" anh khẽ hỏi.

"Ưm," tôi ậm ừ đứt đoạn.

Anh lại bắt đầu mát-xa. Ôi, cảm giác tuyệt thật. Tôi lim dim đôi mắt.

"Em thấy Gia trong thị trấn," tôi khẽ gợi chuyện.

"Thế à? Anh nghĩ cô ấy có nhà ở đây," anh nói cho có chuyện. Anh không thích cô ả thon thả ấy.

"Cô ta đi cùng Elliot."

Christian ngừng mát-xa. Chuyện này khiến anh chú ý rồi. Khi tôi mở mắt ra, đầu anh nghiêng một bên, như thể không hiểu gì.

"Ý em nói gì khi bảo cùng Elliot?" anh hỏi, vẻ thắc mắc chứ không hẳn là quan tâm.

Tôi kể lại những gì trông thấy.

"Ana, họ chỉ là bạn bè thôi. Anh nghĩ Elliot đang khá si mê Kate." Anh dừng lại, rồi nói thêm, khẽ khàng hơn, "Nói tóm lại, anh *có biết* anh ấy khá mê mẩn Kate." Anh nhìn tôi với điệu bộ anh-không-hiểu-sao-lại-thế-được.

"Kate là người tuyệt vời." Tôi sửng cồ lên để bảo vệ bạn mình.

Anh khịt mũi. "Anh vẫn mừng khi chính em mới là người bước vào văn phòng anh dạo ấy." Anh hôn lên ngón chân cái tôi, thả chân trái xuống, nhấc chân phải lên rồi lặp lại quá trình mát-xa dễ chịu ấy. Ngón tay anh mạnh mẽ mà vẫn mềm mại. Tôi thả lỏng mình. Tôi không muốn tranh cãi về Kate. Tôi nhắm mắt lại để những ngón tay anh làm những điều tuyệt diệu trên bàn chân tôi.

TÔI TRỐ MẮT NHÌN MÌNH qua tấm gương dài khổ lớn, chẳng nhận ra nổi cô ả đang tròn mắt nhìn tôi. Kate vừa trổ hết tài và chơi trò búp bê Barbie với tôi tối nay, hết làm tóc lại trang điểm cho tôi. Tóc tôi xõa ra thẳng tưng, mí mắt kẻ viền thật đậm, môi tô đỏ thẫm. Trông tôi thật... gợi cảm. Chân tôi để trần, đặc biệt lại đi giày cao gót hiệu Manolos và váy ngắn cũn cỡn. Tôi cần Christian ủng hộ, mặc dù tôi có dự cảm đáng sợ rằng anh sẽ không thích tôi để lộ nhiều da dẻ thế này. Để dự phòng *hiệp ước hòa bình* giữa chúng tôi, tôi quyết định mình nên hỏi ý anh một tiếng. Tôi nhấc điện thoại BlackBerry lên.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Mặc thế này vòng ba của em có mập lên không?

Ngày: 27 tháng 8 năm 2011 18:53 MST

Tới: Christian Grey

Ngài Grey thân mến

Em cần lời khuyên của anh về trang phục

Vợ của anh

Bà G x

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Mơn mởn

Ngày: 27 tháng 8 năm 2011 18:55 MST

Tới: Anastasia Grey

Bà Grey yêu quý

Anh thực sự không tin lắm.

Nhưng anh sẽ đến và kiểm tra tổng thể vòng ba của em để chắc chắn.

Chồng yêu của em đang mong đợi.

Ngài G x

Christian Grey,

CEO Công ty Kinh doanh và Thanh tra Vòng Ba Grey Inc.

Tôi vừa đọc xong email, cửa phòng ngủ bật mở, Christian đứng bất động ở ngưỡng cửa. Miệng anh há hốc, mắt mở tròn xoe.

Chết thật... chuyện không biết tới đâu đây.

"Thế nào?" Tôi lí nhí.

"Ana, em trông thật... Wow."

"Anh thích không?"

"Ừ, anh nghĩ thế." Giọng anh hơi khàn khàn. Anh thong thả bước vào, đóng cánh cửa lại. Anh mặc quần jean đen, áo sơ mi trắng và áo khoác đen. Trông anh đẹp tuyệt, chậm rãi bước lại phía tôi, nhưng ngay khi tới nơi, hai tay anh đặt lên vai tôi, xoay tôi đối diện chiếc gương dài và đứng sau lưng tôi. Mắt tôi tìm kiếm mắt anh qua tấm gương, anh đang ngó xuống, mê mẩn ngắm tấm lưng trần của tôi. Ngón tay anh miết dọc sống lưng tôi, chạm tới đường viền chiếc váy ở vùng eo lưng, nơi vùng da nhợt nhạt màu tiếp xúc với làn vải bạc.

"Thật gợi mở quá," anh thì thào.

Bàn tay anh trượt xuống thấp hơn nữa, lướt qua hông, chạm xuống vùng đùi non để trần. Anh dừng lại, đôi mắt xám rừng rực thành màu xanh lơ. Thế rồi anh chậm rãi miết ngón tay lên gấu váy.

Dõi theo những cử động nhẹ nhàng của ngón tay anh đang đùa giỡn trên làn da tôi, đón nhận cảm giác râm ran mà chúng vừa khuấy động, miệng cố thử hé mở.

"Không xa xôi gì từ đây." Anh chạm vào gấu váy, rồi dịch chuyển ngón tay lên cao hơn. "Tới đây," anh thì thầm. Tôi thở gấp khi ngón tay anh ve vuốt, quấy đảo, trêu chọc tôi.

"Thế ý của anh là?" Tôi khẽ thỏ thẻ.

"Ý anh là... không xa mấy từ đây" – ngón tay anh miết trên lớp quần, rồi một ngón tay luồn vào bên trong, áp lên vùng da thịt mềm mại ẩm ướt của tôi – "tới đây. Và rồi... tới đây." Anh đưa một ngón tay

vào.

Tôi thở gấp và phát ra tiếng rên khe khẽ.

“Đây là của anh,” anh thì thào bên tai tôi. Đôi mắt anh lim dim, ngón tay anh từ từ dịch chuyển vào ra trong tôi. “Anh không muốn bất kì ai trông thấy chỗ này.”

Hơi thở tôi đứt đoạn, tiếng hổn hển đồng điệu với cử động của ngón tay anh. Chứng kiến cảnh anh làm thế này qua tấm gương... thật là hơn cả gợi tình.

“Cứ ngoan nào và đừng gập người xuống, rồi em sẽ ổn thôi.”

“Anh ủng hộ nhé?” Tôi rụt rè hỏi.

“Không đâu, nhưng anh sẽ không cấm em mặc thế. Trông em thật lộng lẫy, Anastasia.” Anh đột ngột rút tay ra khiến tôi chới với, rồi bước vòng lên đối diện tôi.

Anh nắm chặt tay tôi.

“Đi nào,” anh dịu dàng ra lệnh. Tôi những muốn cưỡng lời, nhưng xét đến những chuyện xảy ra hôm qua ở phòng giải trí, tôi đành cưỡng lại mong muốn ấy.

CHÚNG TÔI NGỒI CHỜ MÓN tráng miệng trong một nhà hàng sang trọng bậc nhất thị trấn. Cho tới giờ thì buổi tối rất vui vẻ, Mia đã kiên quyết đi chơi tiếp và chúng tôi nhất định phải tới vũ trường. Giờ thì cô bé đang ngồi im lặng, nuốt lấy từng lời Ethan thốt ra khi cậu đang nói chuyện với Christian. Rõ ràng Mia đã mê tít Ethan rồi, còn Ethan thì... chà chà, cũng khó nói thật. Tôi không biết liệu họ chỉ là bạn bè hay có chuyện tiến triển hơn rồi.

Christian có vẻ rất thoải mái. Anh đang nói chuyện sôi nổi với Ethan. Họ hiển nhiên đã thân thiết sau buổi câu cá. Họ đang nói chuyện chủ yếu về tâm lý học. Trớ trêu thay Christian có vẻ là người hiểu biết hơn. Tôi ho đằng hắng khi loáng thoáng nghe được câu chuyện giữa bọn họ, và đáng buồn khi đành phải thừa nhận rằng kiến thức am tường ấy là hệ quả của nhiều trải nghiệm với nhà điều trị tâm lí.

Em là chuyên gia trị liệu giỏi nhất. Lời anh thì thầm trong một lần yêu đương lại vang lên trong đầu tôi. Thế ư? *Ôi, Christian, em mong được là như thế.*

Tôi liếc nhìn Kate. Cô bạn trông xinh đẹp thật, à mà lúc nào cô ấy chẳng thế. Cô bạn và Elliot không tươi tỉnh lắm. Anh ta có vẻ bồn chồn, ít cười to và những lời bỡn cợt bớt phần huyên náo. Họ đang cãi vã à? Chuyện gì đang gặm nhấm anh ta nhỉ? Có phải tại ả đàn bà đó không? Lòng tôi thắt lại khi nghĩ tới nỗi phiền lòng mà anh ta gây ra cho Kate. Tôi liếc ra lối vào, hơi thấp thỏm mong chờ Gia ăn mặc chải chuốt ung dung lắc hông đi ngang qua cửa nhà hàng. Tâm trí tôi đang mải chơi trò đánh lừa, chắc tại tôi uống nhiều rượu quá. Đầu đã bắt đầu đau đau.

Bỗng nhiên, Elliot làm chúng tôi giật bắn người khi đứng bật dậy, xô ghế kêu ken két trên nền đá. Mọi ánh mắt hướng về phía anh ta. Anh ta liếc xuống Kate một thoáng rồi quỳ gối xuống cạnh cô.

Ôi. Lạy. Chúa. Tôi.

Anh với lấy tay Kate, thế là im lặng bao trùm khắp phòng, mọi người ngừng ăn, ngừng nói chuyện, ngừng đi lại và dồn chú ý về phía anh ta.

“Kate xinh đẹp của lòng anh, anh yêu em. Vẻ duyên dáng kiều diễm và tính cách sôi nổi của em không cô gái nào bằng. Em đã chiếm trọn trái tim anh. Hãy dành cuộc đời em bên cạnh anh. Xin hãy cưới anh.”

Trời đất ơi!

Chương mười bốn

Cả nhà hàng dồn hết sự chú ý vào Kate và Elliot, ai cũng hồi hộp đợi chờ. Tâm trạng háo hức thật không sao chịu nổi. Sự im lặng kéo căng như dây đàn. Không gian như đóng băng, e sợ và tràn ngập hy vọng.

Kate vẫn thất thần nhìn Elliot khi anh ngước lên nhìn cô, đôi mắt mở lớn mong đợi – thấp thoáng cả lo sợ. Trời ơi, Kate! Kéo anh ấy khỏi nỗi khốn khổ ấy đi. Xin cậu đấy. Chà chà – đáng lẽ anh ấy nên cầu hôn cô bạn riêng tư hơn.

Một giọt nước mắt lăn trên má cô gái, dù khuôn mặt vẫn đờ đẫn ra. Quái! Kate đang khóc ư? Thế rồi cô ấy mỉm cười, một nụ cười chầm chậm đến không sao tin nổi như kiểu mình-vừa-đạt-cảnh-giới-niết-bàn-rồi.

"Vâng," cô khẽ đáp, lời ưng thuận rất dịu dàng, khẽ khàng – chẳng giống Kate tẹo nào. Thêm một quãng im lặng khoảng một phần triệu giây, thế rồi toàn bộ nhà hàng thở phào nhẹ nhõm, và bùng nổ, tiếng ồn ào huyên áo vang lên inh tai nhức óc. Những tràng vỗ tay tự phát, những lời chúc mừng, tiếng huýt sáo, tiếng hò reo và đột nhiên tôi nhận ra nước mắt đang lăn trên má tôi, làm nhòe khuôn mặt được trang điểm theo phong cách Barbie-kết-hợp-với-Joan-Jett[43].

Quên hết sự náo loạn xung quanh, đôi bạn trẻ đang ở trong thế giới bé nhỏ của riêng họ. Elliot lấy từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, mở nắp rồi trao cho Kate. Một chiếc nhẫn. Và như tôi nhìn thấy thì đấy là một chiếc nhẫn cực kì tinh xảo, nhưng phải nhìn kĩ hơn mới rõ được. Có phải đây là thứ anh ta chọn cùng Gia không? Lựa một chiếc nhẫn ư? *Hay thật*! Ôi, may quá tôi không kể chuyện này với Kate.

Kate hết nhìn chiếc nhẫn lại nhìn Elliot, rồi hai tay ôm chầm lấy cổ anh. Họ hôn nhau, sự âu yếm đáng ghi nhớ giữa họ, đám đông trở nên cuồng nhiệt. Elliot đứng lên và đón nhận lời chấp thuận với động tác cúi đầu duyên dáng đến kinh ngạc, vẻ mặt tươi cười tự mãn, rồi ngồi xuống. Mắt tôi không rời khỏi họ. Lấy chiếc nhẫn ra khỏi hộp, Elliot nhẹ nhàng đeo nó vào ngón tay Kate, họ lại hôn nhau.

Christian gồng tay lên. Tôi không nhận ra mình vừa thít chặt tay anh quá. Buông anh ra, tôi thoáng ngượng nghịu, anh lắc lắc tay, miệng mấp máy, "Au."

"Xin lỗi anh. Anh đã biết trước chuyện này à?" Tôi khẽ hỏi.

Christian cười tươi, thế là đủ hiểu anh đã biết trước rồi. Anh gọi bồi bàn. "Hai chai rượu Cristal nhé. Loại năm 2002 nếu nhà hàng có."

Tôi cười trêu anh.

"Gì thế?" Anh hỏi.

"Vì loại 2002 thì ngon hơn loại 2003 rất nhiều à," tôi đùa.

Anh phì cười. "Cho cái miệng sành uống, Anastasia."

“Anh có khẩu vị rất sành, ngài Grey ạ, và cả những sở thích rất khác thường.” Tôi cười.

“Anh là thế đấy, bà Grey.” Anh cúi sát xuống. “Em có vị ngon nhất,” anh thì thầm rồi hôn lên phía sau tai tôi, truyền sang một cơn rùng mình chạy dọc sống lưng. Mặt tôi đỏ lựng, và vẩn vơ nhớ lại lời miêu tả của anh về chiếc váy tôi mặc, lửng lơ khó hiểu.

Mia là người đầu tiên đứng lên ôm Kate và Elliot, rồi chúng tôi lần lượt chúc mừng đôi bạn trẻ hạnh phúc. Tôi ghì lấy Kate bằng cái ôm thật chặt.

“Thấy chưa? Là tại anh ấy lo nghĩ về vụ cầu hôn này,” tôi thì thầm.

“Ô, Ana.” Cô bạn bật tiếng thổn thức.

“Kate, mình rất mừng cho cậu. Chúc mừng nhé.”

Christian nối tiếp sau tôi. Anh bắt tay Elliot, rồi – khiến cả Elliot lẫn tôi đều kinh ngạc – ôm chầm lấy anh trai. Tôi chỉ kịp nghe thấy anh nói.

“Chúc mừng anh nhé, Lelliot,” anh nói khẽ. Elliot chưa trả lời, vì còn sững sờ không thốt lên lời, rồi nồng nhiệt ôm đáp lại em trai.

Lelliot ư?

“Cảm ơn cậu, Christian,” Elliot nghẹn ngào.

Christian chúc mừng Kate bằng cái ôm vội vàng, có phần ngượng nghịu. Tôi vẫn biết thái độ của Christian đối với Kate vốn chỉ là cố hòa hoãn hết mức có thể, và thái độ hầu như nước đôi, thế nên đây là một tiến triển rồi. Thả cô ấy ra, anh nói rất khẽ chỉ để cô ấy và tôi nghe thấy, “Hy vọng em cũng hạnh phúc trong hôn nhân như anh từ khi lấy vợ.”

“Cảm ơn, Christian. Em cũng mong được thế,” cô đáp lại hòa nhã.

Bồi bàn quay lại với rượu sâm-panh, khui chai với điệu bộ rón rén.

Christian giơ ly rượu lên cao.

“Mừng Kate và anh trai yêu quý của em, Elliot – chúc mừng.”

Chúng tôi cùng uống. Chà, tôi nuốt một ngụm. Ưm, rượu Cristal ngon tuyệt, và tôi nhớ lại lần đầu tiên được uống loại này ở vũ trường của Christian, rồi sau đó là chuyến du ngoạn bằng thang máy đáng nhớ xuống tầng trệt.

Christian nhăn mặt hỏi. “Em đang nghĩ gì thế?”

“Lần đầu tiên được uống rượu này.”

Anh nhăn mày tỏ ý thắc mắc.

“Hồi ở vũ trường của anh,” tôi nhắc.

Anh cười. “Ờ, đúng. Anh nhớ rồi.” Anh nháy mắt với tôi.

“Elliot, anh chọn được ngày chưa?” Mia hỏi ngang.

Elliot nhìn em gái vẻ bực bội. “Anh vừa mới hỏi chị Kate, thế nên bọn anh sẽ trả lời em sau nhé, được chứ?”

“Ồ, hay làm vào dịp Giáng sinh đi. Thế thì lãng mạn lắm, và anh sẽ không gặp rắc rối khi cứ phải cố nhớ kỉ niệm ngày cưới.” Mia vỗ tay cái ‘đét’.

“Anh sẽ cân nhắc lời khuyên ấy.” Elliot cười nhạo cô em.

“Sau khi uống sâm-panh, chúng ta đi vũ trường được không?” Mia quay sang nhìn Christian với đôi mắt nâu mở tròn xoe hết cỡ.

“Anh nghĩ ta nên hỏi Elliot và Kate xem họ thích làm gì.”

Mọi người nhất loạt quay sang đôi bạn chờ đợi. Elliot nhún vai còn Kate thì mặt đỏ lựng như trái mận. Dự định gần gũi vị hôn phu của cô nàng khá lộ liễu, tôi suýt làm sánh chỗ sâm-panh bốn trăm đô la ra khắp bàn.

ZAX LÀ HỘP ĐÊM hạng sang duy nhất ở Aspen – đấy là Mia bảo thế. Christian quàng tay quanh eo tôi rảo bước lên đầu hàng và ngay lập tức được cho vào cổng. Tôi thoáng thắc mắc liệu anh ấy có sở hữu luôn chỗ này không. Liếc nhìn đồng hồ – đã mười một rưỡi, tôi thấy hơi lơ mơ. Hai ly rượu champagne và vài ly vang Pouilly-Fumé lúc ăn tối đang phát huy tác dụng, tôi thấy thầm cảm ơn Christian đang quàng tay ôm quanh người tôi.

“Chào ngài Grey, mừng ngài trở về,” cô nàng tóc vàng chân dài rất quyến rũ cất lời chào, cô ta đi tất đen bóng gợi cảm, hợp với áo sơ mi không tay và thắt nơ con bướm nho nhỏ màu đỏ. Cô ta cười toét miệng, để lộ hết hàm răng hoàn-hảo-kiểu-Mỹ giữa hai làn môi đỏ thắm bắt màu với chiếc nơ. “Max sẽ cất áo khoác cho ngài.”

Một thanh niên mặc thuần màu đen, may sao không phải sa-tanh bóng, mỉm cười khi có nhã ý cất áo khoác giúp tôi. Đôi mắt cậu ta trìu mến và lôi cuốn. Tôi là người duy nhất mặc áo khoác – vì Christian đã năn nỉ tôi khoác tạm áo choàng dài của Mia để che lưng đi – thế nên Max chỉ phải quan tâm tới mỗi tôi.

“Áo khoác đẹp quá,” cậu ta khen, nhìn tôi chằm chằm.

Christian lập tức nổi xung lên, nhìn xoáy vào Max bằng ánh mắt biến-ngay-đi. Cậu ta đỏ mặt và vội vàng đưa Christian vé, cất áo.

“Để tôi dẫn các vị tới bàn.” Cô nàng Tất-Bóng-Nóng-Bỏng chớp chớp đôi mi nhìn chồng tôi, hất mái tóc dài vàng óng rồi sải bước trên lối vào. Tôi siết chặt tay quanh người Christian, anh cúi nhìn tôi thắc mắc giây lát, rồi mỉm cười khi chúng tôi đi theo Cô nàng Tất-Bóng-Nóng-Bỏng vào bar.

Ánh đèn lờ mờ, tường toàn màu đen, nội thất màu đỏ thẫm. Hai bên rìa bức tường có hai dãy bàn ghế và một quầy rượu lớn hình chữ U ở giữa. Nó khá náo nhiệt nhưng không quá đông đúc, dù chúng tôi

tới đây trái mùa du lịch, nhưng không có nhiều vị khách sộp sứ Aspen ra ngoài giải trí vào tối thứ bảy. Chiếc váy hóa ra lại quá thoải mái, và đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy mình ăn mặc hơi... ừm, thiếu vải quá. Cũng không chắc nữa. Nền nhà và những bức tường như rung chuyển theo tiếng nhạc xập xình từ sàn nhảy phía sau quầy bar, ánh đèn màu xoay tít. Trong trạng thái ngà ngà say rượu, tôi vu vơ tưởng tượng chốn này như cơn ác mộng đảo điên.

Tất-Bóng-Nóng-Bỏng dẫn chúng tôi tới một bàn trong góc được ngăn tách riêng. Chỗ này kề cận quầy bar và ở ngay lối vào sàn nhảy. Hiển nhiên là chỗ ngồi đẹp nhất trong phòng.

"Sẽ có nhân viên tới nhận yêu cầu của các vị ngay." Cô nàng nở nụ cười hết cỡ, chấp chới lần cuối đôi bờ mi với chồng tôi, rồi cô nàng ngúng nguẩy quay lại chỗ cũ của mình. Mia đang nhún nhảy hai bàn chân, nhấp nhổm muốn ra sàn nhảy lắm rồi, Ethan thương tình bèn gỡ rối cho cô bé.

"Sâm-panh nhé?" Christian hỏi với theo khi bọn họ tay trong tay dắt nhau ra sàn nhảy. Ethan ngoảnh lại giơ ngón tay cái nhất trí còn Mia thì gật đầu lia lịa.

Kate và Elliot ngồi bên nhau trên chiếc ghế bọc nhung, tay nắm chặt tay. Trông họ thật hạnh phúc, nét mặt của đôi bạn rạng ngời yêu thương dưới ánh nến bập bùng hắt ra từ chiếc cốc pha lê đặt trên chiếc bàn thấp. Christian ra hiệu cho tôi ngồi xuống, tôi lỉnh ngay vào cạnh Kate. Anh ngồi xuống cạnh tôi rồi lo lắng lướt mắt khắp một lượt căn phòng.

"Cho mình xem nhẫn cậu nào." Tôi cất cao giọng để át tiếng nhạc. Chắc giọng tôi sẽ khản đặc lúc về mất. Kate cười rạng rỡ rồi chìa tay ra. Chiếc nhẫn đẹp tuyệt vời, viên kim cương chính đặt giữa những họa tiết chế tác tinh xảo, xung quanh lại đính nhiều viên kim cương nhỏ tí xíu. Nó mang phong cách Victora cổ điển.

"Đẹp tuyệt."

Cô bạn gật đầu sung sướng, rồi với tay siết nhẹ đùi Elliot. Anh ấy cúi xuống âu yếm hôn cô.

"Kiếm phòng nghỉ đi," tôi la toáng lên.

Elliot tủm tỉm cười.

Một cô gái trẻ tóc đen cắt ngắn với nụ cười láu lỉnh, đi tất đen bóng gợi cảm như quy định bước tới nhận yêu cầu đồ uống.

"Em không định tự trả tiền hóa đơn nữa chứ," Elliot lằn nhằn.

"Đừng bắt đầu nói nhảm nữa, Elliot," Christian ôn tồn đáp lại.

Bất chấp sự phản đối kịch liệt của cả Kate, Elliot lẫn Ethan, Christian đã chi tiền cho bữa tối vừa rồi. Tôi âu yếm ngắm nhìn anh. Anh chàng Lắm Chiêu Lắm Trò của tôi... lúc nào cũng kiểm soát mọi việc.

Elliot định nói gì đấy, nhưng có lẽ thấy tốt hơn là im lặng.

"Anh uống bia," anh ta đáp.

“Còn Kate?” Christian hỏi.

“Sâm-panh nữa đi anh. Vị Cristal ngon tuyệt. Nhưng em chắc Ethan thích bia hơn.” Cô bạn cười thật duyên dáng – *vâng, quả là duyên dáng* – với Christian. Cô ấy đang rạng ngời hạnh phúc. Tôi cảm nhận được điều đó đang lan tỏa từ cô, và thật thích thú làm sao khi được vui lây với niềm hạnh phúc ấy.

“Ana?”

“Cho em sâm-panh.”

“Một chai Cristal, ba bia Peronis, và một chai nước khoáng lạnh, với sáu chiếc cốc,” giọng anh đầy uy lực và nghiêm nghị như thường lệ.

Nghe sao vẫn cứ gợi cảm thế.

“Cảm ơn ngài. Có ngay đây ạ.” Cô nàng Tất Dài Nóng Bỏng Số Hai đáp lại anh với nụ cười tươi tắn, nhưng anh chẳng màng tới trò chớp mắt, ấy thế mà gò má cô nàng vẫn thoáng đỏ lựng.

Tôi lắc đầu nhẫn nhịn. *Anh ấy là của tôi, cô bạn ạ.*

“Gì thế?” Anh hỏi.

“Cô ấy chớp mắt đưa tình với anh mà không kịp.” Tôi cười khẩy.

“Ồ. Cô ta định thế à?” Anh hỏi lại, cố giấu ý định đùa cợt nhưng không thành.

“Nàng nào cũng làm thế.” Giọng tôi đầy ý mỉa mai.

Anh cười tủm tỉm. “Bà Grey, em ghen đấy à?”

“Không mảy may.” Tôi bĩu môi. Và ngay lúc này tôi nhận ra mình bắt đầu bao dung hơn với các cô nàng cứ thích liếc mắt đưa tình với chồng tôi. Gần như vậy. Christian đỡ tay tôi, hôn lên những khớp tay.

“Em chẳng việc gì phải ghen cả, bà Grey.” Anh thì thầm sát bên tai tôi, hơi thở của anh khiến tôi nhồn nhột.

“Em biết rồi.”

“Tốt.”

Bồi bàn quay lại, và lát sau, tôi nhấp một ngụm sâm-panh nữa.

“Của em đây.” Christian đưa tôi chai nước khoáng. “Uống đi.”

Tôi nhăn nhó nhìn anh và thấy rõ anh thở dài đánh thượt.

“Ba ly vang trắng lúc ăn tối, rồi hai ly sâm-panh sau một ly cocktail daiquiri dâu tây và hai ly Frascati

vào bữa trưa. Uống cái này. Ngay đi, Ana."

Sao anh ấy biết vụ uống cocktail chiều nay nhỉ? Tôi trừng mắt nhìn anh. Nhưng thực ra anh nói có lý. Tôi nhận lấy chai nước, tu một hơi chẳng có vẻ yểu điệu thục nữ gì để thể hiện thái độ miễn cưỡng làm theo lệnh. Tôi đưa tay lên lau khóe miệng.

"Ngoan lắm," anh nói, tủm tỉm cười. "Dạo xưa em chẳng nôn thốc nôn tháo ra người anh rồi đấy thôi. Chẳng dại gì anh lại mong muốn trải nghiệm lần nữa đâu."

"Em chẳng hiểu anh đang kêu ca cái gì. Anh đã được lợi một giấc ngủ bên em còn gì nữa."

Anh cười, ánh mắt dịu dàng hơn. "Ừ nhỉ, phải đấy."

Ethan và Mia quay trở lại.

"Ethan tạm thế thôi. Dậy đi, các nàng. Hãy lướt lên sàn thôi. Gây ấn tượng vào, gào cho thật đã, xả bớt ca-lo đi."

Kate đứng phắt dậy. "Đi nào?" cô rủ Elliot.

"Để anh ngắm em," anh ta đáp. Tôi phải nhìn vội đi, ngượng đỏ bừng mặt khi thấy ánh mắt anh liếc Kate. Cô cười tươi rói khi tôi cũng đứng dậy.

"Em đi tiêu bớt ca-lo dây," tôi tuyên bố, rồi ghé xuống thì thầm vào tai Christian, "Anh có thể ngắm em."

"Đừng ngã lăn ra đấy," anh gầm gừ.

"Được thôi." Tôi đứng thẳng dậy. Whoa! Đầu quay cuồng, tôi bám vội vào vai Christian khi thấy căn phòng chòng chành, nghiêng ngả.

"Có khi em nên uống thêm nước đi," Christian lẩm bẩm, giọng nói rõ ràng có ý cảnh cáo.

"Em ổn mà. Ghế thì thấp mà giày thì cao."

Kate nắm tay tôi, tôi hít một hơi thật sâu rồi đi theo cô bạn và Mia ra sàn nhảy, cực kì thăng bằng.

Tiếng nhạc sôi động, nhịp điệu techno hòa với âm bass cỡ lớn. Sàn nhảy không đông, thế nên chúng tôi có khoảng trống. Bản phối âm không gò bó – trẻ hay già cũng đều thể hiện được cả. Tôi không phải người nhảy đẹp. Thực ra, chỉ từ khi cặp với Christian thì tôi mới nhảy thôi. Kate ôm chầm lấy tôi.

"Mình hạnh phúc quá," cô hét lên át tiếng nhạc, và cô bắt đầu nhún nhảy. Mia thì cứ làm theo cách của mình, cười cả hai chúng tôi, rồi xoay lắc thân hình. Ái chà, cô bé chiếm khá nhiều không gian trên sàn nhảy đấy. Tôi bắt đầu di chuyển. Giai điệu rất rộn ràng. Tôi nhắm mắt và thả mình theo nó.

Khi mở mắt ra, tôi thấy sàn nhảy đã chật cứng người. Kate, Mia và tôi bị dồn sát lại với nhau. Và tự thấy ngạc nhiên, tôi đang rất vui. Tôi bắt đầu nhún nhảy... mạnh dạn hơn. Kate chìa hai ngón tay cái ra hưởng ứng, tôi tươi cười đáp lại cô.

Tôi nhắm mắt lại. Sao tôi lại lãng phí hai mốt năm tuổi đời không làm trò này nhỉ? Tôi chọn đọc sách chứ không khiêu vũ. Jane Austen không có nhạc hay để nhảy và Thomas Hardy... ái chà, ông hẳn phải cảm thấy có lỗi khi không chịu khiêu vũ với bà vợ đầu. Tôi cười khúc khích với ý nghĩ này.

Đó là nhờ Christian. Anh khiến tôi thấy tự tin với cơ thể mình và tôi có thể đưa đẩy được rồi.

Đột nhiên, có hai bàn tay giữ lấy hông tôi. Tôi cười tươi. Thế là Christian đã lên với tôi rồi. Tôi lắc lư, hai tay anh di chuyển ra sau mông rồi bóp mạnh, rồi lại giữ lấy hông tôi.

Tôi mở mắt ra. Mia hốt hoảng há hốc miệng nhìn tôi. *Quái... Trông tôi nhảy xấu xí thế ư?* Tôi với xuống giữ lấy tay Christian. Tay đầy lông lá. *Chết tiệt*! Không phải anh ấy. Tôi quay lại và thấy sừng sững trước mặt mình là một gã đô con tóc vàng nhiều răng hơn bình thường và đang cười nhăn nhở để khoe khoang chúng.

"Bỏ tay khỏi người tôi!" Tôi la lên át tiếng nhạc thình thình, phừng phừng giận dữ.

"Thôi nào, cưng, vui ấy mà." Hắn ta toe toét, giơ hai bàn tay như khỉ đột lên, đôi mắt xanh lập lòe dưới ánh đèn hồng ngoại chập chờn.

Trước khi nhận ra mình đang làm gì, tôi đã vả thẳng vào mặt hắn thật mạnh.

Au! Chết tiệt... đau tay quá. Đau nhói. "Tránh xa tôi ra!" Tôi la lên. Hắn cúi nhìn tôi, tay úp lên bên má đỏ lựng. Tôi vung bên tay không bị đau ra trước mặt hắn, xòe ngón tay đeo nhẫn cho hắn thấy.

"Tao có chồng rồi, đồ khốn!"

Hắn nhún vai khá khệnh khạng rồi nở nụ cười xin lỗi gượng gạo.

Tôi ngó nghiêng xung quanh điên cuồng. Mia đứng bên phải tôi, nhìn trừng trừng vào tay Đô Con Tóc Vàng. Kate biến đâu mất tiêu. Christian không ngồi ở bàn. Ồ, mong rằng anh ấy vừa vào toa-lét. Tôi lùi lại và tựa vào bộ ngực quen thuộc. *Ôi trời.* Christian đặt tay ôm quanh eo tôi, kéo tôi sát vào anh.

"Tránh xa bàn tay bẩn thỉu của mày khỏi vợ tao," anh nói. Anh không hề quát tháo, nhưng không hiểu sao lại nghe thấy rõ át cả tiếng nhạc.

Chết rồi!

"Ả ta tự lo cho mình được mà," Đô Con Tóc Vàng gào lên. Hắn buông tay khỏi chỗ má vừa bị tôi tát, và Christian nhảy xổ vào đánh hắn. Cứ như thể tôi đang xem một đoạn băng tua chậm vậy. Cú đấm tung ra chính xác vào cằm với tốc độ cũng hoàn hảo, nhưng không phải tốn công tốn sức nhiều, khiến Đô Con Tóc Vàng không kịp nhận ra. Hắn gục ngay xuống sàn, vốn đã đáng khinh lại trông càng thảm hại.

Khốn khiếp.

"Christian, dừng lại!" Tôi hốt hoảng kêu lên, đứng chặn trước mặt để ngăn anh lại. Trời, anh sẽ giết hắn mất. "Em vừa đánh hắn rồi," tôi la lên át tiếng nhạc. Christian không thèm nhìn tôi. Anh trừng mắt với gã trai quấy rối kia bằng cái nhìn dữ tợn tôi chưa từng thấy bao giờ. À mà, có lẽ có một lần rồi, sau dạo Jack Hyde gạ gẫm tôi.

Đám người trên sàn tránh vội ra như sóng tản trong bể nước, tạo khoảng trống xung quanh chúng tôi, giữ khoảng cách an toàn. Đô Con Tóc Vàng lóp ngóp đứng dậy khi Elliot chạy bổ tới chỗ chúng tôi.

Ôi không! Kate đến cạnh tôi, há hốc miệng ngó cả đám. Elliot tóm chặt cánh tay Christian vừa kịp lúc Ethan chạy tới.

"Bình tĩnh đã, được không? Đâu có ý xấu nào đâu." Đô Con Tóc Vàng giơ hai tay lên hàng, chân luống cuống lùi ra sau. Mắt Christian hằm hè nhìn theo hắn biến khỏi sàn nhảy. Anh vẫn chưa quay lại nhìn tôi.

Bài hát "Cô ả Gợi tình[44]" vừa hết, nền nhạc chuyển sang giai điệu techno xập xình với giọng ca nữ rất sôi nổi. Elliot nhìn tôi, rồi ngó sang Christian, buông anh ấy ra, và kéo Kate cuốn vào điệu nhảy. Tôi ôm choàng lấy cổ Christian, cuối cùng anh cũng quay lại nhìn vào mắt tôi, đôi mắt ấy vẫn bừng bừng vẻ hung tợn và hoang dại. Thấp thoáng vẻ ngỗ ngược của đứa trẻ mới lớn. *Ôi trời.*

Anh săm soi mặt mũi tôi. "Em không sao chứ?" cuối cùng anh hỏi.

"Vâng." Tôi xoa xoa lòng bàn tay, cố làm vợi đi cảm giác nhức buốt, rồi đặt hai tay lên ngực anh. Một bên tay cảm thấy mạch máu thình thịch. Tôi chưa từng tát ai cả. Tôi bị cái quỷ gì ám không biết? Chạm vào tôi đâu có phải là tội ác chống lại nhân loại đâu. Nhỉ?

Sâu thẳm trong lòng tôi hiểu tại sao mình lại đánh gã trai đó. Là vì theo bản năng của mình, tôi biết thừa Christian sẽ phản ứng ra sao khi thấy kẻ lạ hoắc lạ hươ sờ soạng tôi. Tôi biết anh thế nào cũng đánh mất sự tự chủ đáng quý của mình. Và ý nghĩ chẳng có kẻ ngốc nào lại có thể ngăn nổi người chồng yêu dấu của tôi, chà chà, khiến tôi cảm thấy phát điên. Thực sự điên dại.

"Em có muốn ra kia ngồi không?" Christian hỏi lớn át tiếng nhạc xập xình.

Ôi, làm ơn trở lại với em đi.

"Không. Nhảy với em."

Anh bất động nhìn tôi, không nói năng gì.

Ôm em... nữ ca sĩ đang hát.

"Nhảy với em đi." Anh ấy vẫn còn giận. "Nhảy đi, Christian, xin anh." Tôi nắm tay anh. Christian liếc mắt nhìn theo gã kia, nhưng tôi bắt đầu nhún nhảy, lắc mình sát vào anh.

Đám đông đang nhảy nhót lại vây tròn quanh chúng tôi, mặc dù vẫn còn giữ khoảng cách cỡ hai bước chân.

"Em đánh hắn rồi à?" Christian hỏi tôi, anh vẫn đứng im, bần thần. Tôi đỡ lấy bàn tay đang nắm chặt của anh.

"Vâng, dĩ nhiên rồi. Em thoạt tưởng là anh, nhưng không phải. Làm ơn nhảy cùng em đi."

Khi Christian vẫn trân trối nhìn tôi, ngọn lửa trong mắt anh từ từ thay đổi, tỏa ra vẻ khác lạ, sâu thẳm

hơn, cháy bỏng hơn. Bỗng nhiên anh giữ hai cổ tay tôi, kéo tôi sát vào người anh, kẹp chặt hai tay tôi ra phía sau.

"Em muốn nhảy hả. Thì nhảy nào," anh ầm ừ sát bên tai tôi. Và khi hông anh lắc tròn, tì vào tôi, tôi chỉ có thể bị cuốn theo nhịp điệu của anh, hai tay tôi vẫn bị anh khóa chặt phía sau lưng.

Ôi... Christian nhảy tuyệt quá, thực sự rất tuyệt vời. Anh ôm tôi thật chặt, không chịu buông ra, nhưng dần dần thả lỏng hai tay tôi. Hai bàn tay được tự do, tôi miết ngược lên cánh tay anh, cảm nhận những bắp cơ cuồn cuộn dưới lớp áo khoác, tới bờ vai anh. Anh ép tôi sát vào người anh, còn tôi cứ làm theo những cử động uyển chuyển, chậm rãi và gợi cảm của anh trong tiếng nhạc vũ trường náo động.

Cái khoảnh khắc anh đỡ lấy tay tôi, xoay tôi quay tròn một vòng rồi lộn lại, tôi hiểu rằng anh đã trở về với tôi. Tôi cười. Anh cũng cười đáp lại.

Chúng tôi cứ xoắn quện lấy nhau trong niềm vui thích đầy tự do. Cơn giận dữ của anh đã rơi vào quên lãng, hoặc bị nén chặn lại. Anh cứ xoay tít tôi với điệu bộ khéo léo tuyệt vời trong một không gian chật hẹp, chẳng lần nào đỡ hụt tôi. Anh khiến tôi trở nên duyên dáng, nhờ vào tài nghệ của anh. Anh khiến tôi gợi cảm, vì chính anh rất gợi tình. Anh khiến tôi cảm thấy mình được yêu thương, vì cho dù có là anh chàng sớm nắng chiều mưa, anh vẫn mang trong lòng cả một bể tình để chia sẻ. Nhìn thấy anh lúc này, đang say sưa tự hưởng thụ... người ta có thể xí xóa ngay ý nghĩ rằng anh chẳng thèm đoái hoài gì tới thế gian. Tôi biết tình yêu của anh vẫn bị che giấu bằng lớp vỏ bọc quá kỹ, nhưng điều đó đâu khiến tôi bớt yêu anh được.

Tôi gần hết hơi khi bản nhạc biến tấu sang một bài khác.

"Mình ra kia ngồi không anh?" Tôi hổn hển.

"Được chứ." Anh dẫn tôi ra khỏi sàn nhảy.

"Anh vừa làm em phát nóng và đầm đìa đây này," tôi thủ thỉ lúc quay lại chỗ bàn.

Anh kéo tôi vào lòng mình. "Anh thích lúc em nóng bỏng và ướt đẫm. Nhưng mà anh thích làm em nóng và ướt lúc riêng tư hơn," anh khẽ nhếch môi, đôi môi gợi tình.

Lúc ngồi xuống, tôi thấy vụ rắc rối trên sàn vừa rồi cứ như thể chưa từng xảy ra. Tôi hơi ngạc nhiên khi thấy bọn tôi không bị tống cổ ra ngoài. Tôi liếc khắp quán. Chẳng ai nhìn ngó gì chúng tôi cả, cũng không thấy bóng dáng Đô Con Tóc Vàng đâu. Có thể hắn đã bỏ đi, hoặc bị đá ra ngoài rồi. Kate và Elliot đang nhảy nhót tưng bừng trên sàn, Ethan và Mia thì đỡ hơn. Tôi nhấp một ngụm sâm-panh.

"Của em đây." Christian đặt cốc nước khác trước mặt tôi rồi nhìn tôi chờ đợi. Vẻ mặt như muốn bảo – *uống đi nào. Em uống ngay đi.*

Tôi răm rắp làm theo. Với cả, tôi cũng khát cháy cổ rồi.

Anh nhấc một chai bia trong xô đá lên rồi uống một hơi dài.

"Nếu có cánh phóng viên ở đây thì sao?" tôi hỏi.

Christian hiểu ngay lập tức ý tôi muốn nhắc tới cú đấm của anh vào Đô Con Tóc Vàng.

"Anh thuê được những luật sư sáng giá," anh lạnh lùng đáp, đột nhiên tỏ ra ngạo mạn.

Tôi nhăn nhó nhìn anh. "Nhưng anh đâu đạp lên luật pháp được, Christian. Em cũng kiểm soát được tình hình lúc đấy rồi mà."

Mắt anh lạnh băng. "Không ai được động vào cái gì của anh," anh đáp với vẻ quả quyết đáng sợ, như thể tôi bỏ quên một điều hiển nhiên vậy.

Ơ... Tôi lại nhấp một ngụm sâm-panh nữa. Đột nhiên tôi thấy mình chao đảo. Tiếng nhạc ồn ĩ quá, trống nện thình thình, đầu óc chân tay tôi bỗng đau như búa bổ, và tôi cảm thấy quay cuồng.

Anh nắm tay tôi. "Đi nào. Anh muốn đưa em về nhà," anh nói. Kate và Elliot vừa kịp tới chỗ chúng tôi.

"Hai người định về à?" Kate hỏi, giọng nói rất phấn khởi.

"Ừ," Christian đáp.

"Hay lắm, bọn em đi về cùng."

LÚC ĐỨNG CHỜ Christian lấy áo khoác cho tôi, Kate vặn hỏi.

"Có chuyện gì với gã trên sàn nhảy thế?"

"Hắn sờ soạng mình."

"Lúc mở mắt ra mình thấy cậu vừa đánh hắn."

Tôi nhún vai. "Ừ thì mình biết thể nào Christian cũng nổ tung như bom nguyên tử, và thế thì khả năng buổi tối tuyệt vời của cậu bị phá sản mất." Tôi vẫn còn ngẫm nghĩ xem mình cảm thấy sao về cách phản ứng của Christian. Lúc bấy giờ tôi còn lo rằng chuyện thậm chí còn tệ hại hơn nữa.

"Buổi tối của bọn mình chứ," cô bạn chấn chỉnh. "Anh ấy khá nóng nảy nhỉ?" Kate nhận xét, ngó sang Christian khi anh đang nhận áo khoác của tôi.

Tôi khịt mũi và phì cười. "Có thể cho là vậy."

"Mình nghĩ cậu đang điều khiển anh ấy giỏi đấy."

"Điều khiển á?" Tôi nhăn nhó. Tôi có *điều khiển* Christian không?

"Của em đấy." Christian mở sẵn áo để tôi mặc choàng luôn vào người.

"DẬY ĐI, ANA." CHRISTIAN dịu dàng lay tôi. Chúng tôi vừa về đến nhà. Tôi miễn cưỡng mở mắt rồi loạng choạng bước xuống xe. Kate và Elliot đã mất tăm mất tích, Taylor đang nhẫn nại đứng bên ngoài xe.

“Có cần anh bế em không?” Christian hỏi.

Tôi lắc đầu.

“Tôi sẽ đi đón cô Grey và cậu Kavanagh,” Taylor báo cáo.

Christian gật đầu, rồi dẫn tôi tới cửa nhà. Hai chân tôi lẩy bẩy, tôi lảo đảo bước sau anh. Dừng lại ở cửa, anh cúi xuống, đỡ lấy cổ chân tôi, rồi nhẹ nhàng gỡ từng chiếc giày ra. Ôi, nhẹ cả người. Anh đứng dậy, nhìn xuống tôi, tay cầm đôi giày hiệu Manolos.

“Đỡ hơn chưa?” Anh hỏi, vẻ hí hửng.

Tôi gật đầu.

“Anh vừa thấy một cảnh tượng khá thú vị thì phải,” anh khẽ nói, bâng khuâng nhìn xuống đôi giày của tôi. Anh lắc rồi lại nắm lấy tay tôi, dẫn vào căn nhà tối om, leo lên cầu thang vào phòng ngủ.

“Em say lắm rồi hả?” Anh dịu dàng hỏi, chăm chú ngó tôi.

Tôi gật đầu. Anh bắt đầu cởi đai áo khoác cho tôi.

“Em làm được,” tôi lầm bầm, miễn cưỡng gạt tay anh ra.

“Để anh đi.”

Tôi thở dài. Tôi không biết mình lại mệt lả đến thế.

“Do chênh lệch độ cao đấy. Em chưa quen mấy. Rồi tất nhiên cả uống rượu nữa.” Anh nhếch miệng cười, lột chiếc áo ra, rồi quẳng nó lên ghế. Nắm tay tôi, anh dẫn vào nhà tắm. *Sao lại vào đây?*

“Ngồi xuống đi,” anh nói.

Tôi ngồi xuống ghế và nhắm mắt lại. Tôi nghe thấy tiếng anh sục sạo chỗ mấy chai lọ trên kệ lavabô. Tôi mệt quá không mở nổi mắt ra xem anh định làm gì. Một lát sau, anh ngả đầu tôi ra sau, tôi mở choàng mắt kinh ngạc.

“Nhắm mắt vào,” Christian nhắc. Trời đất, anh đang cầm bông tẩy trang. Thật nhẹ nhàng anh lau bên mắt phải tôi. Tôi ngồi thần người trong khi anh cẩn thận tẩy trang cho tôi.

“A. Đây là người vợ anh đã cưới này,” anh thốt lên sau vài đường lau quệt.

“Anh không thích trang điểm à?”

“Anh cũng thích vừa vừa, nhưng anh thích vẻ đẹp bên dưới hơn.” Anh hôn lên trán tôi. “Đây. Uống đi.” Anh đặt mấy viên thuốc giảm đau Advil vào lòng bàn tay tôi rồi đưa một cốc nước.

Tôi nhìn thấy, trề môi ra.

“Uống đi,” anh ra lệnh.

Tôi trợn tròn mắt, nhưng cũng chịu làm theo.

“Tốt. Em có cần một lúc riêng tư không?” Anh trêu chọc.

Tôi khụt khịt. “Giữ ý thế, ngài Grey. Vâng, em phải đi tè.”

Anh cười ha hả. “Em mong anh đi à?”

Tôi cười khúc khích. “Anh muốn ở lại à?”

Anh nghiêng đầu sang một bên, vẻ mặt rất hài hước.

“Anh đúng là... Đi ra. Em không muốn anh thấy em tè đâu. Thế thì quá quắt lắm.” Tôi đứng dậy, xua anh ra khỏi phòng tắm.

KHI TÔI TỪ NHÀ TẮM ĐI RA, anh vừa thay quần pijama. Ưm... Christian trong Chiếc Quần Ngủ Đầy Mê Hoặc, tôi ngắm nghía cơ bụng và cơ thể gợi cảm của anh. Thật cuốn hút. Anh bước lại chỗ tôi.

“Em thích không?” Anh hỏi trống không.

“Lúc nào cũng thích.”

“Anh nghĩ em hơi say rồi, bà Grey.”

“Em nghĩ, lần này thôi, mình phải đồng ý với anh, ngài Grey ạ.”

“Để anh giúp em bỏ dúm vải bé xinh này ra. Và nên kèm với một lời cảnh báo về sức khỏe nữa.” Anh quay lưng tôi lại, cởi chiếc cúc váy duy nhất ở cổ.

“Anh đã nổi khùng lên,” tôi lí nhí.

“Ừ, đúng thế.”

“Giận em ư?”

“Không, không phải em.” Anh hôn lên vai tôi. “Lần này là ngoại lệ.”

Tôi mỉm cười. *Không phải giận tôi.* Thế là có tiến bộ đấy. “Một thay đổi tích cực.”

“Ừ, phải đấy.” Anh hôn lên vai tôi, rồi kéo chiếc váy qua hông, rơi xuống sàn nhà. Anh kéo cả chiếc quần xuống theo, để tôi trần trụi. Anh nắm lấy tay tôi.

“Bước ra,” anh ra lệnh, tôi nhấc chân khỏi chiếc váy, bám vào tay anh để giữ thăng bằng.

Anh đứng dậy, quẳng chiếc váy và quần của tôi lên ghế cùng chỗ với chiếc áo khoác của Mia.

“Giơ tay lên,” anh dịu dàng nói. Anh luồn chiếc áo phông của mình qua đầu tôi rồi kéo xuống, che kín lấy tôi. Tôi đã sẵn sàng lên giường.

Anh kéo tôi vào lòng và hôn, hơi thở có mùi bạc hà của tôi hòa lẫn với anh.

“Mặc dù anh chỉ muốn vùi mình vào trong em, bà Grey – nhưng em uống nhiều quá, lại đang ở độ cao gần hai nghìn năm trăm mét, và tối qua ngủ không ngon. Đi nào. Lên giường thôi.” Anh lật chăn ra cho tôi trèo vào, kéo chăn rồi hôn lên trán tôi.

“Nhắm mắt vào. Khi anh vào ngủ, anh mong em đã ngủ rồi.” Một lời dọa dẫm, một mệnh lệnh... đúng kiểu Christian.

“Đừng đi,” tôi khẩn nài.

“Anh phải gọi mấy cuộc điện thoại, Ana.”

“Thứ bảy cơ mà. Muộn rồi. Xin anh.”

Anh đưa tay lên vuốt tóc. “Ana, anh mà lên giường với em bây giờ, em sẽ không được nghỉ đâu. Ngủ đi.” Anh ấy thật sắt đá. Tôi nhắm mắt vào, môi anh lại lướt lên trán tôi.

“Ngủ ngon, em yêu,” anh thì thào.

Những hình ảnh trong ngày lướt qua tâm trí tôi... Christian vác tôi trên vai đi dọc máy bay. Nỗi lo lắng của anh khi không biết tôi có thích ngôi nhà hay không. Ân ái lúc ban chiều. Cùng nhau tắm táp. Phản ứng của anh với chiếc váy. Hạ đo ván Đô Con Tóc Vàng – bàn tay tôi nhoi nhói với kí ức này. Và rồi Christian đưa tôi vào giường.

Ai mà tưởng tượng nổi nhỉ. Tôi cười ngoác miệng, ý nghĩ *đang tiến bộ lên* chạy lướt qua khi tôi chìm vào giấc ngủ.

Chương mười lăm

Tôi ấm quá. Nhờ Christian ấm áp đấy. Đầu anh gối trên vai tôi, hơi thở êm ái khi đang ngủ phả vào cổ tôi, hai chân anh lách vào giữa hai chân tôi, một cánh tay ôm quanh eo tôi. Tôi lơ mơ nửa tỉnh nửa mê, rồi nhận ra rằng nếu tôi mà dậy bây giờ thì anh cũng tỉnh mất, mà anh đâu đã ngủ đủ giấc. Tôi láng máng hồi tưởng lại những chuyện tối qua. Tôi đã uống kha khá đây, chà chà, uống khá nhiều là đằng khác. Ngạc nhiên thật Christian lại để tôi được làm thế. Tôi mỉm cười khi nhớ lại lúc anh đưa tôi về giường. Thật ân cần, thực sự dịu dàng, ngoài cả mong đợi. Tôi làm một cuộc điểm danh chớp nhoáng xem cảm giác hiện tại của mình ra sao. Bụng dạ thế nào? Ổn. Đầu óc thì sao? Ngạc nhiên thật, cũng ổn, nhưng hơi bù xù. Lòng bàn tay tôi từ đêm qua vẫn đỏ ửng. Haiz. Tôi vu vơ tưởng tượng đến bàn tay Christian khi anh phát vào người tôi. Tôi oằn mình và anh tỉnh dậy.

"Chuyện gì thế?" Đôi mắt xám mải miết tìm tôi.

"Không sao. Chào anh." Tôi đưa những ngón tay bên phía lành lặn lên vuốt tóc anh.

"Bà Grey, sáng nay em đáng yêu quá," anh đáp, hôn lên má tôi, trong lòng tôi thấy hân hoan hẳn lên.

"Cảm ơn anh đã chăm sóc em đêm qua."

"Anh vẫn thích chăm sóc em mà. Đấy là việc anh hằng muốn làm," anh dịu dàng đáp, nhưng đôi mắt xám từ sâu thăm thẳm lóe lên niềm đắc thắng đã phản lại chính anh. Giống như anh vừa giành chức vô địch Bóng Rổ Thế Giới hay chiến thắng ở môn Bóng Bầu Dục gay cấn.

Ôi, đúng là Năm Mươi.

"Anh khiến em cảm thấy mình được yêu thương."

"Vì em xứng đáng được thế mà," anh thì thào, và tim tôi se sắt lại.

Anh siết bàn tay tôi, khiến tôi nhăn mặt. Anh buông ngay ra, dè dặt. "Tại cú đấm đó hả?" Anh hỏi. Ánh mắt lạnh như băng săm soi tôi, giọng nói pha lẫn cơn giận dữ đột ngột.

"Em đã tát hắn. Không phải đấm."

"Thằng khốn ấy!"

Tôi tưởng mọi chuyện đã giải quyết xong từ đêm qua rồi.

"Anh không chịu nổi khi hắn chạm vào em."

"Hắn không làm em đau, mà chỉ cư xử không phải phép. Christian, em ổn mà. Tay em chỉ hơi ửng đỏ thôi. Chắc chắn anh biết thừa nó giống cái gì rồi?" Tôi tủm tỉm cười, nét mặt anh chuyển sang vẻ ngạc nhiên thích thú.

"Sao nào, bà Grey, anh vốn quen thuộc với việc ấy hả." Môi anh nhếch lên thành nụ cười. "Anh có thể

nhắc mình nhớ lại cảm giác đó ngay bây giờ, nếu em muốn thế.”

“Ôi, cất ngay tay anh đi, ngài Grey.” Tôi ve vuốt khuôn mặt anh bằng bàn tay không bị đau, những ngón tay âu yếm vệt tóc mai. Tôi nhè nhẹ giật những lọn tóc ngăn ngắn ấy, khiến anh quay sang. Anh cầm tay tôi lên và đặt nụ hôn âu yếm lên lòng bàn tay ấy. Thật kì diệu, nỗi đau chợt tan biến.

“Sao em không bảo anh biết chỗ đau này từ đêm qua?”

“Ừm... đêm qua em không thực sự thấy đau. Giờ thì đỡ rồi.”

Ánh mắt anh dịu dàng hơn, môi cong cong lên. “Em đang cảm thấy thế nào?”

“Khỏe hơn cả tưởng tượng.”

“Tay em khá khỏe đấy nhỉ, bà Grey.”

“Anh nên nhớ điều này mà cư xử cho phải phép.”

“Ồ, thật hả?” Anh bất thình lình lăn một vòng thế là nằm đè lên người tôi, ép tôi xuống mặt đệm, giữ chặt hai tay tôi phía trên đầu. Anh cúi xuống nhìn tôi.

“Anh sẵn lòng chiến đấu với em bất kể lúc nào. Thực ra việc chinh phục em trên giường mới chỉ ở trong trí tưởng tượng của anh thôi.” Anh hôn lên cổ tôi.

Cái gì?

“Em tưởng lúc nào anh cũng chinh phục được em rồi.” Tôi thở hổn hển khi anh nhay nghịch vùng da mềm mại ở tai tôi.

“Ừm... nhưng anh cũng thích cả kháng cự,” anh thì thầm, mũi lướt dọc theo quai hàm tôi.

Kháng cự sao? Tôi nằm im. Anh dừng phắt lại, thả tay tôi ra, rồi tì người trên hai khuỷu tay.

“Anh muốn em cự lại anh à? Ở đây ư?” Tôi líu díu hỏi, cố không tỏ ra ngạc nhiên. Quả là khá choáng. Anh gật đầu, mắt cụp xuống nhưng vẫn dè dặt thăm dò phản ứng của tôi.

Anh nhún vai, và tôi nhận ra ý nghĩ ấy vừa thoáng lướt qua tâm trí anh. Anh nở nụ cười duyên dáng của mình rồi lại gật đầu, rất từ từ.

Ôi trời... Anh căng người lên, nằm đè trên tôi, sự mạnh mẽ kích thích của anh thúc vào chốn êm ấm đợi chờ của tôi, khiến tôi như bị mê hoặc. Việc này dẫn tới đâu? Vật lộn với nhau ư? Hay chỉ là tưởng tượng? Anh có làm tôi đau không? Nữ Thần Ham Muốn lắc đầu – *Không bao giờ đâu.*

“Có phải đây là ý anh lúc nhắc đến cơn giận dữ khi lên giường không?”

Anh lại gật đầu, ánh mắt vẫn dè dặt.

Hừm... chàng Lắm Chiêu của tôi muốn sấm rung chớp giật nữa đây mà.

“Đừng cắn môi nữa,” anh cảnh cáo.

Tỏ ra phục tùng, tôi nhả ngay môi ra. “Em nghĩ anh đang đặt em vào thế bất lợi, ngài Grey ạ.” Tôi chớp mi mắt rồi vặn vẹo thân mình nằm dưới anh vẻ khiêu khích. Chắc sẽ vui ra trò.

“Bất lợi là sao?”

“Có chắc anh dẫn em tới được nơi anh muốn không?”

Anh tủm tỉm cười rồi lại áp mạnh hông mình vào tôi lần nữa.

“Nói được thì làm được nhé, bà Grey,” anh khẽ nói rồi hôn phớt lên môi tôi. Anh bất ngờ trở mình, chuyển tôi lên trên người anh. Tôi chộp lấy hai bàn tay anh, ghim chặt sang hai bên đầu, mặc kệ cơn đau nhói lên ở bàn tay mình. Tóc tôi rủ xuống như tấm mạng che mặt màu hạt dẻ, tôi lắc đầu để những lọn tóc mơn trớn trên mặt anh. Anh quay mặt tránh nhưng không có ý ngăn tôi lại.

“Thế là anh muốn chơi trò thô bạo hả?” Tôi hỏi.

Anh há miệng ra và hít vào thật mạnh.

“Ừ.” Tiếng anh rít lên, tôi buông anh ra.

“Chờ chút.” Tôi với cốc nước đặt cạnh giường. Chắc Christian để nó đây. Vẫn mát lạnh và sủi tăm li ti – lạnh thế này thì hẳn chưa đặt đây lâu được – tôi lại thắc mắc anh vào ngủ lúc nào.

Trong lúc tôi làm một ngụm nước dài, Christian miết những ngón tay thành những đường tròn nhỏ xoắn lên trên đùi tôi để lại trên làn da cảm giác nhồn nhột trên đường đi đầy khiêu khích của mình, rồi anh úp tay và bấm mạnh vùng mông để trần của tôi. Ưm.

Bắt chước màn thể hiện ấn tượng ấy của anh, tôi nhoài người xuống hôn anh, trút làn nước trong lành mát lạnh vào miệng anh.

Anh nuốt xuống. “Ngon lắm, bà Grey,” anh thẽ thọt, nở ngay một nụ cười tươi tắn và hồn nhiên như trẻ thơ.

Sau khi đặt cốc nước lại chỗ chiếc bàn, tôi nhấc hai tay anh khỏi người tôi rồi lại giữ chặt trên đệm.

“Thế em có nhiệm vụ phải tỏ ra bất hợp tác hả?” Tôi cười hỏi.

“Ừ.”

“Em diễn không giỏi lắm đâu.”

Anh cười. “Cứ thử đi.”

Tôi cúi xuống, âu yếm hôn anh. “Được rồi, để em diễn,” tôi khẽ nói, cạ răng dọc theo quai hàm của anh, cảm thấy đám râu lún phún dưới răng và lưỡi mình.

Christian bật ra tiếng kêu khe khẽ và gợi cảm từ cuống họng rồi cựa mình, vật tôi xuống giường bên

cạnh anh. Tôi la lên vì bất ngờ, nhoáng cái anh đã nằm đè trên tôi. Tôi bắt đầu vùng vẫy khi anh túm lấy hai tay tôi. Tôi đập mạnh tay lên ngực anh, hết sức đẩy ra, trong khi anh cũng đang ráng hết mình lách đầu gối vào tách hai chân tôi ra.

Tôi tiếp tục đẩy mạnh ngực anh – *Chà chà, nặng thật* – nhưng anh chẳng hề tỏ ra nao núng hay gồng người cưỡng lại chút nào. *Thế ra anh ấy đang tận hưởng trò này*. Anh gắng sức giữ cổ tay tôi, và cuối cùng cũng bắt được một bên, mặc kệ tôi vùng vằng vặn vẹo để rút tay ra. Đấy là bên bàn tay bị đau, tôi đành đầu hàng anh, nhưng tay bên kia của tôi túm lấy tóc anh, giật mạnh.

"A!" Anh ngả đầu theo rồi cúi nhìn tôi, ánh mắt hoang dại và đầy phấn khích.

"Thô bạo thế," anh thì thào, giọng kéo dài đầy thích thú hứng khởi.

Đáp lại giọng nói ấy của anh, nhục cảm trong tôi bùng nổ, tôi đành ngừng tay. Tôi lại cố một lần nữa giằng tay khỏi sự kìm kẹp của anh, nhưng không được. Cùng lúc, tôi gắng ngoắc hai cổ chân vào nhau để hất anh ra. Anh ấy nặng chết đi được. *A!* Thật là khuấy đảo và khiêu khích.

Rên lên thật lớn, Christian tóm chặt bàn tay còn lại của tôi. Tay trái giữ cả hai cổ tay tôi, còn tay phải thì thản nhiên du ngoạn – khá là táo tợn – dọc theo cơ thể tôi, mơn trớn và sờ soạng trên hành trình của mình, vặn xoắn vùng chóp núi gợi cảm của tôi.

Tiếng tôi gào lên đáp lại, khoái cảm len lỏi từng cơn nhoi nhói, mạnh mẽ và cháy bỏng từ ngực xuyên suốt tới giữa hai đùi. Tôi lại vùng lên trong vô vọng định đẩy anh ra, nhưng giờ anh đang ở quá *sát sàn sạt*.

Lúc anh cố tìm cách hôn, tôi lắc mạnh đầu sang một bên tránh được. Không chút chậm trễ bàn tay táo bạo của anh luồn qua gấu áo phông tôi mặc, giữ tôi nằm im, trong khi anh cạ rặng lên quai hàm tôi, lặp lại y như cách tôi làm với anh khi nãy.

"Ôi, em yêu, chống cự đi," anh thì thào.

Tôi vặn vẹo, quằn quại, cố vùng thoát khỏi sự kìm kẹp thô bạo của anh, nhưng vô ích. Anh khỏe quá. Anh nhè nhẹ cắn làn môi dưới của tôi. Chợt nhận ra mình không hề muốn cưỡng lại anh. Tôi muốn anh – ngay lập tức, lúc nào cũng vậy. Tôi ngừng chống cự nồng nhiệt hôn đáp lại anh nồng nhiệt. Tôi chẳng thiết tới việc hai đứa đang nhập vào trò chơi tình yêu. Niềm khát khao cháy bỏng và mãnh liệt cuộn dâng trong huyết mạch tôi, tôi thua rồi. Tôi thả hai cổ chân đang ngoắc vào nhau ra, quấn quanh hông anh, dùng gót chân kéo chiếc quần pijama anh đang mặc.

"Ana," anh thốt lên. Thế là cả hai không còn giằng co nữa, nhưng tay vẫn giữ tay, lưỡi xoắn quện lưỡi, vuốt ve và tận hưởng, vội vã và gấp gáp.

"Da em," anh kêu lên giọng khản đặc, hơi thở nặng nhọc. Anh đỡ tôi dậy, rồi nhẹ nhàng lột chiếc áo phông tôi đang mặc.

"Anh," tôi lẩm nhẩm gọi anh trong khi bị dựng dậy, bởi bây giờ tôi chỉ nghĩ ra có điều đó. Tôi tóm chiếc quần anh mặc, giật xuống, để sự nam tính của anh được giải thoát. Tôi chộp lấy, siết chặt. Cứng nhắc. Tiếng anh thở rít qua kẽ răng, tôi say sưa tiếp nhận sự đáp trả của anh.

“Khỉ thật,” anh làu bàu. Anh ngả người ra sau, nâng đùi tôi lên, đặt nhẹ tôi xuống giường, trong khi tay tôi vẫn cuốn quanh, nhẹ nhàng lên xuống. Cảm thấy nơi đỉnh chóp của anh rỉ một giọt sương âm ấm, tôi đưa ngón tay cái xoáy một vòng tròn. Vừa lúc anh đặt tôi xuống đệm, tôi đẩy ngón cái vào miệng để nếm hương vị của anh, trong khi hai tay anh ngược lên trên, ve vuốt gò hông, lên bụng rồi lên ngực tôi.

“Ngon không?” Anh hỏi khi đang nhoài người lơ lửng phía trên tôi, đôi mắt rực sáng.

“Có. Đây.” Tôi đẩy ngón tay vào miệng, anh mút rồi khẽ cắn vào phần da thịt mềm mại. Tôi thở gấp, đỡ lấy đầu anh, kéo anh xuống thấp để hôn. Hai chân tôi quắp lấy anh, giằng chiếc pijama của anh xuống, rồi quấn quanh eo anh. Làn môi anh miết dọc quai hàm tới cằm tôi, nhay nhay một cách dịu dàng.

“Em đẹp lắm.” Anh dụi đầu xuống dưới cổ tôi. “Làn da này mới đẹp làm sao.” Hơi thở của anh phả nhè nhẹ khi đôi bờ môi trượt xuống bầu ngực tôi.

Gì thế này? Tôi đang khát khao, rối bời – những ước ao, và đợi chờ. Tôi tưởng chuyện này sẽ diễn ra nhanh chóng thôi.

“Christian.” Tôi nghe thấy tiếng mình đang khẽ khẩn nài.

“Suỵt,” anh khẽ nhắc, rồi đưa lưỡi khuấy tròn đỉnh chóp tuyết lê, ngậm vào miệng và nhay thật mạnh.

“A!” Tôi la lên, quằn quại, ưỡn mình khuyến khích. Anh nhoẻn miệng cười trên làn da tôi, rồi chuyển sang nghịch ngợm bầu ngực bên kia.

“Nóng vội thế, bà Grey?” Không để yên, tay tôi giật mạnh tóc anh. Anh rên lên rồi ngước lên sừng sộ. “Anh trói em lại bây giờ,” anh cảnh cáo.

“Đón lấy em đi,” tôi nằn nì.

“Sắp rồi, cưng,” môi anh mấp máy trên làn da tôi. Bàn tay anh cứ di chuyển xuống dưới hông tôi nhàn nhã chậm chạp đến phát điên lên được, trong khi miệng anh mải mê cưng nựng đỉnh chóp của tôi. Tôi gào lên thảm thiết, hơi thơ gấp và nông, tôi lại tìm cách dụ dỗ để anh tiến vào tôi, tấn công mạnh bạo sát anh. Anh sừng sững, nặng nề và kề cận, nhưng anh cứ thích thong thả bỡn cợt tôi.

Chết tiệt. Tôi vùng vẫy và quằn quại, quyết đẩy anh ra.

“Cái quái...”

Giữ chặt hai tay tôi, Christian ghim nó xuống giường, hai cánh tay sải rộng, rồi anh hạ cơ thể mình đè xuống, hoàn toàn hạ gục tôi. Tôi nghẹt thở, điên dại.

“Anh muốn kháng cự còn gì,” tôi vừa nói vừa thở dốc. Anh nâng đầu lên, nhìn xuống tôi, hai tay vẫn khóa chặt cổ tay tôi. Tôi đặt hai gót chân dưới mông anh rồi kéo vào. Anh không hề nhúc nhích. *A ha!*

“Em không muốn chơi đẹp hả?” Anh hỏi với vẻ ngạc nhiên, mắt bừng lên đầy phấn khích.

“Em chỉ muốn anh yêu em ngay đi, Christian.” Sao anh cứ ì ra như thế nhỉ? Thoạt đầu chúng tôi kháng

cự và giằng co, rồi anh tỏ ra dịu dàng và âu yếm. Thật rắc rối. Tôi đang trên giường với Quý ngài Dễ Thay Đổi Liên Xoành Xoạch.

"Xin anh." Tôi lại ép gót chân vào hông anh lần nữa. Đôi mắt xám sáng rừng rực tìm kiếm mắt tôi. *Ôi, anh đang nghĩ gì thế không biết?* Trông anh thoáng vẻ hoang mang và bối rối. Anh buông hai tay tôi ra, nhỏm dậy ngồi tì trên gót chân, kéo tôi vào lòng anh.

"Thôi được, bà Grey, làm theo cách em muốn nào." Anh nâng tôi lên rồi từ từ hạ xuống, trên người anh.

"A!" Chính thế. Đấy là điều tôi khao khát. Đòi hỏi. Hai tay tôi quàng quanh cổ anh, những ngón tay xoắn lấy tóc anh, hân hoan tận hưởng cảm giác có anh ở trong mình. Tôi bắt đầu dịch chuyển. Chủ động dẫn anh theo nhịp điệu và tốc độ của mình. Anh rên rỉ, mải miết tìm môi tôi, thế rồi chúng tôi lạc vào nhau.

TÔI MIẾT NGÓN TAY theo những sợi lông măng trên ngực Christian. Anh nằm ngửa, im lặng không nhúc nhích bên cạnh tôi khi cả hai cùng lấy lại được nhịp thở bình thường. Bàn tay anh gõ nhịp trên lưng tôi.

"Anh im lặng thế," tôi thủ thỉ, rồi hôn lên bờ vai anh. Anh quay lại nhìn tôi, vẻ mặt không mách bảo điều gì. "Vui đấy chứ." *Chết thật, có điều gì không phải ư?*

"Em làm anh bối rối đấy, Ana."

"Bối rối ư?"

Anh xoay người, chúng tôi giờ nằm đối diện nhau. "Ừ. Em đấy. Làm vương làm tướng. Rất... khác lạ."

"Thế là tốt hay xấu?" Tôi miết ngón tay lên môi anh. Lông mày anh nhíu lại thể như chưa hiểu rõ câu hỏi. Anh lơ đãng hôn ngón tay tôi.

"Tốt chứ," anh đáp, nhưng nghe chừng không mấy thuyết phục.

"Anh chưa bao giờ nuông theo dù chỉ một chút ý nghĩ khác lạ này ư?" Tôi vừa hỏi vừa đỏ mặt. Tôi có thực sự muốn biết thêm nữa về đời sống tình dục đa sắc diện, muôn màu muôn vẻ của chồng trước khi gặp tôi không? Cô nàng Tiềm Thức nhìn tôi cảnh giác qua cặp kính hình bán nguyệt. *Cậu có thực sự muốn tiến tới đó không đấy hả?*

"Không đâu, Anastasia. Chỉ em mới chạm vào anh thôi." Lời lí giải đơn giản ấy chính là minh chứng khá hùng hồn. Dĩ nhiên rồi, mười lăm ả kia không làm thế được.

"Bà Robinson có thể chạm vào anh mà." Tôi bật ra những lời ấy trước khi kịp động não nhận ra mình vừa nói gì. *Khỉ thật. Sao lại nhắc đến bà ấy thế?*

Anh nằm im phắc. Hai mắt mở tròn xoe với vẻ ôi-không-cô-ấy-định-kéo-chuyện-này-tới-đâu-đây.

"Khác chứ," anh khẽ đáp.

Bỗng nhiên, tôi muốn biết rõ hơn. "Tốt hay xấu?"

Anh nhìn tôi đăm đăm. Sự nghi hoặc có lẽ cả nỗi đau đớn, lướt qua mặt anh, khiến anh thoáng chốc giống như người đang bị chìm trong nước.

"Anh cho là xấu." Giọng anh khẽ tới mức chỉ vừa đủ nghe thấy.

Quái thật!

"Em tưởng anh thích thế."

"Lúc đó thì có."

"Giờ thì không à?"

Anh nhìn tôi bằng đôi mắt mở lớn, rồi chầm chậm lắc đầu.

Ôi trời... "Ôi, Christian." Tôi choáng ngợp trong những cảm xúc đang xối xả vào tôi. Ôi, cậu bé lạc lõng của tôi. Tôi nhào vào lòng anh, hôn lên mặt, lên cổ, lên ngực, lên những vết xẹo tròn tròn của anh. Anh kéo tôi sát vào mình, hôn đắm đuối. Và thật chậm rãi, dịu dàng, theo nhịp điệu của riêng mình, anh lại dẫn tôi vào chốn yêu đương thiên đường.

"ANA TYSON. HẠ GỤC đối thủ nặng kí hơn mình!" Ethan vỗ tay hoan nghênh khi tôi vào bếp ăn sáng. Anh đang ngồi với Mia và Kate ở kệ ăn sáng trong khi bà Bentley đang nướng bánh kẹp. Christian không có ở đây.

"Chào buổi sáng, bà Grey." Bà Bentley mỉm cười. "Bà muốn ăn gì nhỉ?"

"Chào bà. Món gì cũng được, cảm ơn bà. Christian đâu rồi?"

"Ngoài kia kìa." Kate hất đầu về phía sân sau. Tôi bước lại phía chiếc cửa sổ đang mở. Bầu trời quang đãng, xanh trong loáng thoáng mây trắng, chồng yêu dấu của tôi đứng cách đây dăm bảy mét và đang mải mê bàn chuyện với người nào đó.

"Anh ấy đang nói chuyện với ông Bentley đấy," Mia nói vọng ra từ chỗ bàn ăn. Tôi ngoảnh lại nhìn cô bé, ngạc nhiên với giọng điệu sưng sỉa của cô nàng. Cô bé nhìn Ethan đầy hằn học. *Ôi trời.* Tôi lại thấy thắc mắc không biết chuyện gì đã xảy ra giữa bọn họ. Vẻ tư lự, tôi hướng sự chú ý về phía chồng mình và ông Bentley.

Chồng bà Bentley có mái tóc sáng màu, mắt đen sáng ngời, ông đang mặc quần bảo hộ lao động, với áo phông của sở điện lực Aspen. Christian thì mặc quần jean đen với áo phông. Lúc hai người bọn họ thong thả băng qua bãi cỏ về phía ngôi nhà, mải mê nói chuyện, Christian tình cờ cúi xuống nhặt lên thứ trông như thanh rào chắc bị rơi ra từ bồn hoa. Christian lơ đãng vươn tay giơ chiếc cọc tre lên như thể đang cân nhắc rồi quất vút vào không khí, chỉ một phát thôi.

Ồ...

Ông Bentley không tỏ ra phản ứng nào khác lạ cả. Họ tiếp tục nói chuyện. Lần này khi tới gần ngôi nhà

hơn, họ dừng lại, Christian lặp lại động tác lúc nãy. Đầu chiếc cọc đập xuống mặt sân. Ngước lên, Christian thấy tôi đang đứng ở cửa sổ. Bỗng dưng tôi thấy như thể mình đang theo dõi anh vậy. Anh dừng lại. Tôi giơ tay vẫy anh đầy ngượng nghịu, rồi quay lưng bước tới chỗ bàn ăn.

"Cậu vừa làm gì thế?" Kate hỏi.

"Chỉ ngắm Christian thôi."

"Cậu '*lậm*' quá rồi đấy." Cô bạn khịt mũi.

"Cậu thì không à, hả bà-chị-dâu-tương-lai ơi?" Tôi đốp lại, cười toe toét và cố chôn vùi hình ảnh gây cảm giác bất an lúc Christian vung chiếc roi lên. Tôi giật bắn mình khi Kate nhảy phốc lên rồi ôm chầm lấy tôi.

"Em gái!" cô la toáng lên, và khó mà cưỡng lại niềm vui lây lan của cô bạn.

"NÀY, CÔ NÀNG SÂU NGỦ." Christian đánh thức tôi. "Sắp hạ cánh rồi. Thắt đai an toàn đi."

Tôi mắt nhắm mắt mở dò dẫm tìm cách thắt đai, nhưng Christian đã cài giúp tôi ngay. Anh đặt nụ hôn lên trán tôi rồi mới ngồi xuống ghế. Tôi lại tựa đầu vào vai anh rồi nhắm mắt lại.

Chuyến đi bộ leo núi đường dài tưởng như không thể thực hiện nổi cùng bữa trưa dã ngoại trên đỉnh núi cao hùng vĩ đã khiến tôi kiệt sức. Thời gian còn lại của bữa ăn khá im lìm, kể cả Mia cũng ít nói. Cả ngày hôm ấy cô bé có vẻ chán nản. Tôi lăn tăn không biết chuyện tình cảm của cô bé với Ethan ra sao rồi. Tôi thậm chí không biết đêm hôm qua họ ngủ đâu nữa. Tôi bắt gặp ánh mắt cô bé và gửi gắm nụ cười mang thông điệp em-không-sao-chứ. Cô bé đáp lại tôi bằng điệu cười ủ ê ngắn ngủi rồi cúi gằm xuống quyển sách đang đọc. Tôi liếc trộm Christian qua làn mi. Anh đang nghiên cứu một bản hợp đồng hay cái gì đó không rõ nữa, vừa đọc vừa ghi chú ra lề. Thế nhưng anh có vẻ khá thoải mái. Elliot đang ngáy khe khẽ bên cạnh Kate.

Tôi chưa dồn ép và tra khảo Elliot về vụ Gia, nhưng không nên gây chuyện để tách anh ta ra khỏi Kate được. Christian thì chẳng mấy quan tâm, bực thật, nhưng tôi không thúc ép anh. Elliot đặt bàn tay có vẻ chiếm hữu lên đầu gối Kate. Cô bạn trông thật rạng ngời, nhưng nghĩ mà xem, mới chiều qua thôi cô ấy còn chưa chắc chắn về anh ta. Christian gọi anh ấy là gì nhỉ? Lelliot ư. Có phải tên gọi thân mật trong gia đình không? Nghe thế còn dễ chịu, khá hơn là kẻ đàng điếm. Bất thình, Elliot mở choàng mắt và nhìn thẳng vào tôi. Tôi đỏ bừng mặt vì bị bắt gặp.

Anh ta cười toe toét. "Chắc anh cũng mê khuôn mặt đỏ bừng của em mất, Ana," anh ta trêu ghẹo, duỗi thẳng người. Kate dành cho tôi một nụ cười dương dương tự mãn.

Lái phụ Beighley thông báo chúng tôi đang về tới sân bay Seattle, Christian siết chặt tay tôi.

"KỲ NGHỈ CUỐI TUẦN THẾ NÀO, bà Grey?" Christian hỏi thăm khi chúng tôi ngồi trên chiếc Audi tiến về Escala. Taylor và Ryan đang ở ghế trước.

"Tuyệt, cảm ơn anh." Tôi tủm tỉm cười, bỗng nhiên thấy ngượng nghịu thế.

"Lúc nào đi cũng được. Rủ bất kì ai em muốn."

“Ta nên mời ba Ray đi. Ba thích câu cá lắm.”

“Ý hay đấy.”

“Anh thấy thế nào?” Tôi hỏi lại.

“Tuyệt,” sau mấy giây ngỡ ngàng vì câu hỏi của tôi, anh đáp, chắc thế. “Rất tuyệt vời.”

“Anh có vẻ rất thoải mái.”

Anh nhún vai. “Vì anh biết em được an toàn.”

Tôi nhăn nhó. “Christian, lúc nào em cũng được an toàn cả. Em chẳng bảo anh rằng khéo đến bốn mươi tuổi là anh dễ đột quỵ nếu cứ lúc nào cũng lo lắng cao độ như thế. Em muốn được sống đến đầu bạc răng long bên anh cơ mà.” Tôi siết chặt tay anh. Anh nhìn lại như thể chẳng hiểu tôi đang nói gì. Anh dịu dàng hôn lên những ngón tay tôi rồi nói lảng sang chuyện khác.

“Tay em thế nào rồi?”

“Đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn anh.”

Anh mỉm cười. “Tốt lắm, bà Grey. Em sẵn sàng đối mặt với Gia lần nữa chưa?”

Ôi khỉ thật. Tôi quên béng mất việc hẹn gặp cô ta tối nay để bàn bạc các phác thảo cuối cùng. Tôi trợn tròn mắt. “Em chỉ muốn kéo anh ra xa, để anh được an toàn.” Tôi cười khẩy.

“Bảo vệ anh hả?” Christian cười phá lên.

“Lúc nào cũng sẵn lòng, ngài Grey. Tránh xa những cám dỗ nguy hiểm,” tôi rì rầm.

CHRISITAN ĐANG ĐÁNH RĂNG lúc tôi trườn vào giường. Ngày mai chúng tôi phải quay lại với thực tại rồi – nào là công việc, đám săn ảnh, rồi vụ Jack đang bị tống giam nhưng rất có khả năng hắn còn tòng phạm. Hừm... Christian cứ mập mờ không nói rõ. Anh có biết gì không nhỉ? Và giả sử có biết đi chăng nữa liệu có chịu kể cho tôi nghe không. Tôi thở dài. Để Christian nói ra thì khác gì cậy vỏ hến ấy, với cả chúng tôi vừa có những nghỉ ngày cuối tuần thật thú vị. Tôi có muốn làm hỏng mất khoảnh khắc dễ chịu này bằng việc cố moi tin từ anh không?

Tôi vừa khám phá ra anh khi thoát khỏi môi trường quen thuộc, bên ngoài căn hộ này, rất thoải mái và vui vẻ cùng gia đình. Tôi bâng quơ tự hỏi liệu có phải vì nơi đây vương vấn những kỉ niệm và hồi ức từng khiến anh bị tổn thương. Có lẽ chúng tôi nên chuyển nhà.

Tôi đằng hắng giọng. Chúng tôi cũng sắp chuyển rồi – chẳng phải có cả một biệt thự đồ sộ bên bờ biển đó ư. Bản thiết kế của Gia đã hoàn chỉnh và được nhất trí rồi, người của Elliot sẽ bắt đầu khởi công tuần tới. Tôi cười thầm khi nhớ lại vẻ mặt choáng váng của Gia khi tôi kể mình đã thấy cô nàng ở Aspen. Rồi phát hiện ra chẳng có chuyện gì đáng kể mà chỉ là gặp gỡ tình cờ ngẫu nhiên. Cô nàng tới nhà nghỉ dưỡng của mình để thảnh thơi làm nốt các thiết kế của chúng tôi. Đã có thời điểm đáng sợ tôi những tưởng cô nàng nhúng tay vào việc chọn nhẫn đính hôn, nhưng té ra lại không phải. Nhưng tôi vẫn không tin nổi Gia. Tôi muốn tận tai nghe thấy cùng câu chuyện như thế từ Elliot. Nhưng được cái lần

này cô nàng đã biết giữ khoảng cách với Christian.

Tôi ngước nhìn bầu trời buổi đêm. Sẽ nhớ cảnh tượng này đây. Toàn cảnh mênh mông Seattle ở dưới chân mình, quá nhiều đổi thay, cho tới giờ vẫn chưa xóa sạch. Có thể chính là ở những vấn đề của Christian – anh ấy đã quá cách biệt với cuộc sống hiện thực trong một thời gian dài, do bản tính tự áp đặt cho mình. Tuy nhiên khi có gia đình ở xung quanh, anh ấy bớt kiểm soát hơn, ít lo âu hơn – tỏ ra tự do và vui vẻ hơn. Tôi tự nhủ Flynn đã tận dụng chính điều ấy ư. Ôi chao! Có lẽ đáp án chính là đấy. Có thể anh ấy cần một gia đình của riêng mình. Tôi lắc đầu phủ nhận chuyện này – bọn tôi còn quá trẻ, mọi việc còn quá mới mẻ mà. Christian sải bước vào phòng, trông anh vẫn tuyệt đẹp như thường lệ, nhưng có vẻ trầm ngâm.

"Mọi việc không sao chứ?" Tôi hỏi.

Anh gật đầu lia lịa khi leo lên giường.

"Em chẳng muốn phải trở về thực tại tí nào," tôi làu bàu.

"Không ư?"

Tôi lắc đầu rồi vuốt ve khuôn mặt đẹp đẽ của anh. "Em có ngày nghỉ cuối tuần thật tuyệt. Cảm ơn anh."

Anh cười thật dịu dàng. "Em chính là thực tại của anh, Ana," anh thủ thỉ rồi hôn tôi.

"Anh có lăn tăn gì chuyện ấy không?"

"Lăn tăn gì cơ?" Anh hỏi lại, khá lúng túng.

"Anh biết đấy. Vụ ẩu đả... rồi lộn xộn," tôi lí nhí, xấu hổ quá.

Anh nhìn tôi đăm đăm, ánh nhìn bình thản. Khuôn mặt anh thoáng nét nghi hoặc, ánh mắt như muốn bảo cô-ấy-đang-định-dẫn-câu-chuyện-tới-đâu-đây.

"Không đâu Anastasia, không hề." Giọng anh bình tĩnh và khẽ khàng. "Bác sĩ Flynn đã bảo anh mấy điều khi em bỏ đi, một vài lời nói đến giờ anh vẫn nhớ. Ông bảo anh không nên làm thế nếu em không sẵn lòng. Một khám phá hay đấy." Anh ngừng lại và nhăn mặt. "Trước anh chẳng biết cách nào khác cả, Ana. Giờ thì anh biết rồi. Bằng giáo dục."

"Giáo dục em ư?" Tôi hỏi lại bỡn cợt.

Đôi mắt anh nhìn dịu dàng đi. "Em có nhớ không?" Anh hỏi lại.

Ồi. "Em không muốn bị anh làm đau, nhưng em thích chơi đùa, Christian. Anh biết đấy. Nếu anh muốn làm gì..." Tôi nhún vai, ngước nhìn anh chăm chú.

"Làm gì?"

"Anh biết rồi còn gì, chẳng hạn như roi hay gậy..." Tôi ngừng lời, đỏ mặt.

Anh nhướng mày kinh ngạc. "Ái chà... để xem sao. Còn giờ thích thưởng thức một ít món kem va-ni

truyền thống ngon lành.” Ngón tay cái của anh lướt theo viền môi dưới tôi, rồi lại hôn lên đó.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Chào buổi sáng

Ngày: 29 tháng 8 năm 2011 09:14

Tới: Christian Grey

Ngài Grey thân yêu

Em chỉ muốn nói rằng em yêu anh.

Có thế thôi.

Mãi mãi thuộc về anh.

A x

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Xua tan nỗi buồn chán của thứ Hai đầu tuần

Ngày: 29 tháng 8 năm 2011 09:18

Tới: Anastasia Grey

Bà Grey yêu dấu

Thật phấn khởi khi được nghe những lời thân thương ấy từ vợ yêu (dù có sai quấy hay không) vào mỗi sáng thứ Hai.

Hãy để anh đảm bảo với em rằng trong lòng anh cũng muốn bày tỏ những lời tương tự với em.

Xin lỗi em vì bữa tối nay nhé. Hy vọng nó không quá tẻ nhạt đối với em.

X

Christian Grey,

CEO, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Ồ đúng rồi. Bữa tiệc tối với Hiệp hội Đóng tàu Mỹ[45]. Tôi ngao ngán... Lại một mớ những bộ lễ phục đạo mạo khoa trương. Christian thực sự muốn dẫn theo tôi tới buổi lễ có sức hấp dẫn nhất.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Tàu thuyền đến đêm là chạy đi thôi mà

Ngày: 29 tháng 8 năm 2011 09:26

Tới: Christian Grey

Ngài Grey yêu quý,

Em chắc chắn anh có thể nghĩ ra cách tăng gia vị cho bữa ăn...

Sẵn lòng phục vụ anh

Bà G. x

Anastasia (không hề sai trái) Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Đa dạng chính là gia vị của cuộc sống

Ngày: 29 tháng 8 năm 2011 09:35

Tới: Anastasia Grey

Bà Grey thân yêu

Anh có mấy ý tưởng này...

X

Christian Grey,

CEO, Đang Háo Hức Chờ Bữa Tối Với ASA, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Các cơ bụng dưới tôi thắt lại. Ơ hay... Tôi tự hỏi không biết anh sẽ tưởng tượng ra trò gì đây. Hannah gõ cửa, cắt ngang dòng tơ tưởng của tôi.

"Có sẵn sàng duyệt lịch làm việc tuần này không Ana?"

"Được chứ. Chị ngồi đi." Tôi mỉm cười, lấy lại trạng thái cân bằng, rồi thu nhỏ cửa sổ email lại. "Tôi phải rời một vài cuộc hẹn, ông Fox để tuần sau và tiến sĩ..."

Điện thoại đổ chuông, cắt ngang lời Hannah. Là Roach. Ông bảo tôi lên văn phòng ông ngay.

"Ta có thể bàn tiếp trong hai mươi phút nữa được không?"

“Dĩ nhiên rồi.”

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Đêm hôm qua

Ngày: 30 tháng 8 năm 2011 09:24

Tới: Anastasia Grey

... vui thật.

Ai mà tưởng tượng được bữa tiệc thường niên của ASA lại kích thích nhường ấy?

Lần nào cũng thế, em chẳng bao giờ phải thất vọng cả, bà Grey.

Anh yêu em.

X

Christian Grey,

CEO đang kính sợ, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Em thích trò khiêu vũ vui vẻ...

Ngày: 30 tháng 8 năm 2011 09:33

Tới: Christian Grey

Ngài Grey yêu dấu

Em lại nhớ những trái bi bạc rồi.

Anh mới không bao giờ phải thất vọng ấy chứ.

Có thế thôi.

Bà G. x

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Tiếng Hannah gõ cửa cắt ngang mạch ý nghĩ về chuyện gợi tình tối hôm qua. *Bàn tay Christian... làn môi anh.*

“Mời vào.”

“Ana, trợ lí truyền thông của ông Roach vừa gọi. Ông ấy muốn cô tham dự cuộc họp sáng nay. Thế thì tôi phải dời một vài cuộc hẹn của cô lần nữa đây. Thế có sao không?”

Lưỡi của anh ấy.

“Vâng, được đấy,” tôi lí nhí đáp, cố chặn những dòng suy nghĩ ương ngạnh của mình lại. Chị ấy tươi cười rồi rút ra khỏi phòng... để lại tôi mê mẩn trong những kỉ niệm ngọt ngào đêm hôm trước.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Hyde

Ngày: 01 tháng 9 năm 2011 15:24

Tới: Anastasia Grey

Anastasia à,

Xin báo cho em biết, Hyde vừa bị từ chối cho tại ngoại và vẫn bị tạm giam. Hắn bị buộc tội cố ý bắt cóc và gây hỏa hoạn. Vẫn chưa sắp xếp được ngày xét xử.

Christian Grey

CEO, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Hyde

Ngày: 01 tháng 9 năm 2011 15:53

Tới: Christian Grey

Tin tốt đấy.

Anh có giảm bớt vệ sĩ không?

Em thực ra không hợp với Prescott.

Ana x

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Hyde

Ngày: 01 tháng 9 năm 2011 15:59

Tới: Anastasia Grey

Không. Việc đảm bảo an ninh vẫn giữ nguyên. Không tranh cãi nữa.

Có chuyện gì với Prescott thế? Nếu em không thích cô ấy, chúng ta sẽ đổi người.

Christian Grey

CEO, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Đừng xù lông xù tóc lên vội, anh!

Ngày: 01 tháng 9 năm 2011 16:03

Tới: Christian Grey

Em chỉ định hỏi chuyện thôi mà (đảo mắt). Để em nghĩ thêm về Prescott đã.

Đừng vội vung bàn tay bực bội lên thế!

Ana x

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Đừng khích bác anh

Ngày: 01 tháng 9 năm 2011 16:11

Tới: Anastasia Grey

Anh có thể đảm bảo với em rằng tóc anh hôm nay rất vào nếp – điểm này chẳng phải vẫn được chính em chứng thực khá thường xuyên đó ư?

Tuy nhiên bàn tay anh thì đang bứt rứt đây.

Đêm nay anh sẽ phải làm gì đó mới được.

X

Christian Grey

CEO vẫn chưa bị hói đầu, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Quằn quại

Ngày: 01 tháng 9 năm 2011 16:20

Tới: Christian Grey

Hứa đấy nhé, hứa rồi đấy...

Giờ thì hãy thôi quấy rầy em đi. Em đang tập trung làm việc; còn cuộc đàm phán với một tác giả nữa đây. Sẽ phải cố lắm để không bị phân tâm nghĩ ngợi về anh suốt cuộc gặp mất.

A x

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Quằn quại

Ngày: 05 tháng 9 năm 2011 09:18

Tới: Christian Grey

Chồng yêu ơi

Chắc chắn anh biết cách mang lại trải nghiệm thú vị cho phụ nữ nhỉ.

Dĩ nhiên em sẽ mong đợi kiểu đỗi đãi này hằng tuần.

Anh đang làm hư em đấy. Em thích thế.

Vợ yêu của anh

xox

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Sứ mệnh của đời anh...

Ngày: 05 tháng 9 năm 2011 09:25

Tới: Anastasia Grey

Là cốt làm em hư theo mà, bà Grey.

Và bảo vệ em an toàn nữa, bởi vì anh yêu em.

Christian Grey

CEO Đang Say Đắm, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Ôi trời. Anh ấy còn có thể lãng mạn hơn thế này nữa không nhỉ?

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Sứ mệnh của đời em

Ngày: 05 tháng 9 năm 2011 09:18

Tới: Christian Grey

Là để chiều ý anh mà – bởi vì em cũng yêu anh.

Giờ thì đừng tỏ ra uỷ mị quá nữa đi.

Anh đang làm em khóc đây này.

Anastasia Grey

Biên tập viên Cũng Say Đắm Ngang Ngửa, SIP

NGÀY HÔM SAU, tôi ngó xem quyển lịch bàn. Chỉ còn năm ngày nữa là tới ngày 10 tháng chín – sinh nhật tôi. Tôi biết chúng tôi sẽ lái xe tới chỗ ngôi nhà đang xây dựng xem Elliot và người của anh tiến hành đến đâu rồi. Ưm... Tôi tự nhủ không biết Christian có kế hoạch nào khác không? Tôi mỉm cười với ý tưởng này. Hannah gõ cửa phòng.

"Mời vào."

Prescott đang lượn lờ bên ngoài. *Kì quặc nhỉ...*

"Chào Ana," Hannah nói. "Có một Leila William nào đó đang chờ gặp cô đấy. Cô ấy bảo về việc riêng."

"Leila William ư? Tôi biết ai là..." Miệng tôi khô khốc, Hannah tròn mắt trước vẻ mặt của tôi.

Leila ư? Chết tiệt. Cô ta muốn gì?

Chương mười sáu

"Cô có muốn tôi bảo cô ta đi không?" Hannah hỏi, khá hốt hoảng trước thái độ của tôi.

"Ơ, không. Cô ta đâu?"

"Ở quầy lễ tân. Cô ta không đi một mình. Đi cùng cô ấy là một phụ nữ trẻ."

Ồ!

"Và cô Prescott muốn nói chuyện với cô," Hannah nói thêm.

Chắc chắn cô ấy muốn gặp tôi rồi. "Bảo cô ấy vào đi."

Hannah đứng tránh sang một bên để Prescott đi vào phòng tôi. Cô đang làm nhiệm vụ, rất sẵn sàng với thái độ làm việc hiệu quả chuyên nghiệp.

"Chờ tôi một lát nhé Hannah. Prescott, mời cô ngồi."

Hannah đóng cửa lại, để Prescott và tôi nói chuyện riêng.

"Thưa bà Grey, Leila Williams nằm trong danh sách khách viếng thăm nguy hiểm."

"Gì cơ?" *Tôi có danh sách nguy hiểm ư?*

"Trong danh sách canh phòng của chúng tôi, thưa bà. Taylor và Welch đã nhấn mạnh việc không để cô ta chạm vào cô."

Tôi nhíu mày, không hiểu gì. "Cô ấy nguy hiểm à?"

"Không thể nói trước được, thưa cô."

"Sao cô biết cô ta tới đây?"

Prescott nuốt khan rồi trông khá lúng túng trong giây lát. "Tôi vừa vào nhà vệ sinh. Cô ta đến, liên hệ thẳng với Claire rồi Claire báo cho Hannah."

"Ồ, tôi hiểu rồi." Tôi nhận ra rằng đến Prescott cũng có lúc phải đi vệ sinh chứ, rồi phá ra cười. "Ôi, bạn thân mến."

"Vâng, thưa bà." Prescott nở nụ cười ngượng nghịu, và lần đầu tiên tôi phát hiện ra kẽ hở trên bộ giáp của cô. Cô ta cười rất duyên.

"Tôi cần nói chuyện với Claire về nghi thức lễ tân lần nữa rồi," cô nói thêm, giọng khá chán nản.

"Phải đấy. Thế Taylor có biết cô ta ở đây không?" Tôi lơ đãng đan những ngón tay lại với nhau, hy

vọng cô ấy chưa báo cho Christian.

“Tôi đã để lại một tin nhắn thoại cho ông ấy rồi.”

Ơ. “Thế thì tôi chỉ có ít thời gian nữa thôi. Tôi muốn biết cô ta muốn gì.”

Prescott ngó tôi một lúc. “Theo tôi thì không nên, thưa bà.”

“Cô ta tới gặp tôi là có lý do.”

“Nhiệm vụ của tôi là ngăn chặn chuyện ấy, thưa bà.” Giọng cô vẫn nhẹ nhàng, nhẫn nhịn.

“Tôi thực lòng muốn nghe xem cô ta định bảo gì.” Giọng tôi có phần kiên quyết hơn dự định.

Prescott nén tiếng thở dài. “Tôi cần lục soát họ trước khi để họ gặp bà.”

“Được. Phiền cô việc đó được không?”

“Tôi ở đây để bảo vệ bà, thưa bà Grey, thế nên tôi làm được. Tôi cũng cần ở cạnh bà lúc nói chuyện.”

“Đồng ý.” Tôi sẽ chấp nhận nhượng bộ cô ấy lần này. Với cả, lần trước gặp Leila, cô nàng có mang theo súng. “Tiến hành đi.”

Prescott đứng dậy.

“Hannah,” tôi gọi lớn.

Hannah mở cửa ngay tắp lực. Chắc chị ấy đứng quanh quẩn đâu đó bên ngoài.

“Phiền chị kiểm tra giúp phòng họp có rảnh không?”

“Tôi xem rồi, sẵn sàng dùng ngay được.”

“Prescott, phiền cô lục soát họ ở đó? Thế có đủ kín đáo chưa?”

“Được rồi, thưa bà.”

“Vậy tôi sẽ tới đó trong năm phút nữa. Hannah, dẫn Leila Williams và người đi cùng vào phòng họp giúp nhé.”

“Tôi làm ngay đây.” Hannah hết nhìn Prescott lại nhìn sang tôi lo lắng. “Tôi có phải hủy cuộc gặp tiếp tới đây của cô không? Lúc bốn giờ, nhưng phải đi tới bên kia thành phố.”

“Được,” tôi lẩm nhẩm đáp, không bận tâm lắm. Hannah gật đầu rồi đi ra.

Leila muốn cái quái gì được nhỉ? Tôi không nghĩ cô ta tới đây để hãm hại. Trước kia lúc có cơ hội cô ta còn không làm được gì mà. Christian sẽ giận điên lên mất. Cô nàng Tiềm Thức bĩu môi, khệnh khạng gác chéo chân rồi gật đầu. Tôi cần báo anh một tiếng. Tôi gõ nhanh một email, rồi ngừng lại, ngó đồng hồ. Tôi thoáng thấy nhói lên niềm tiếc nuối. Từ dạo ở Aspen về, chúng tôi trải qua thời gian

dài ổn thỏa. Tôi nhấn nút "gửi".

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Khách ghé thăm

Ngày: 06 tháng 9 năm 2011 15:27

Tới: Christian Grey

Christian à,

Leila tới đây để gặp em. Em sẽ tiếp cô ta cùng Prescott.

Em sẽ vận dụng kỹ năng tấn công vừa mới đạt được với bàn tay đã rất lành lặn, nếu cần.

Hãy cố đừng lo lắng anh nhé, em thật lòng mong thế.

Em mạnh mẽ lắm mà.

Sẽ gọi anh ngay khi nói chuyện xong.

A x

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Tôi vội giấu chiếc BlackBerry xuống ngăn kéo bàn. Đứng dậy, tôi vuốt phẳng chiếc chân váy màu xám xuống, véo hai bên má để tạo thêm vẻ hồng hào, rồi cởi một chiếc cúc trên chiếc áo cánh lụa xám. Được, tôi đã sẵn sàng. Sau khi hít một hơi thật sâu, tôi bước ra khỏi phòng làm việc để gặp Leila khét tiếng, mặc kệ giai điệu "Tình yêu anh là Chúa tể lòng em" đang ngân vang.

Leila trông khá hơn rất nhiều. Còn trên cả ổn – cô nàng rất quyến rũ. Hai má đỏ hồng, đôi mắt nâu long lanh, mái tóc gọn gàng bóng mượt, mặc chiếc áo cánh màu hồng nhạt và quần âu trắng. Cô ta đứng bật dậy khi tôi bước vào phòng, cả bạn đồng hành của cô ta cũng đứng lên – một phụ nữ trẻ tóc đen, mắt nâu nhạt như sắc rượu brandy. Prescott đứng nép một góc phòng, không rời mắt khỏi Leila dù chỉ một tích tắc.

"Thưa cô, cảm ơn cô rất nhiều vì đã gặp tôi." Giọng Leila khẽ nhưng rõ ràng.

"Ừm... Xin lỗi vì thủ tục an ninh," tôi lẩm nhẩm đáp lại vì chẳng nghĩ ra chuyện gì để nói. Tôi khua tay về phía Prescott.

"Đây là bạn tôi, Susi."

"Xin chào." Tôi gật đầu với Susi. Cô ta trông giống Leila. *Ôi không. Lại một người nữa.*

"Vâng," Leila đáp, như thể đọc được ý nghĩ của tôi. "Susi cũng biết anh Grey."

Tôi phải đáp cái quái gì đây? Thôi đành mỉm cười lịch sự với cô ta.

“Xin mời ngồi,” tôi khẽ mời.

Có tiếng gõ cửa. Là Hannah. Tôi ra hiệu bảo chị vào, biết chắc chắn sao chị ấy lại quấy rầy chúng tôi.

“Xin lỗi đã cắt ngang, Ana. Ngài Grey đang chờ điện thoại.”

“Bảo anh ấy tôi đang bận.”

“Ông ấy cứ khăng khăng đòi gặp,” chị đáp vẻ sợ hãi.

“Chắc chắn rồi. Phiền chị xin lỗi anh ấy và nhắn rằng tôi sẽ gọi lại cho anh ấy ngay thôi.”

Hannah chần chừ.

“Hannah, chị vui lòng giúp nhé.”

Chị ấy gật đầu rồi nhào ra khỏi phòng. Tôi quay lại với hai cô gái đang ngồi đối diện mình. Cả hai đang nhìn tôi đầy kính sợ. Chẳng thoải mái chút nào.

“Tôi giúp gì được các cô?” Tôi hỏi.

Susi cất tiếng. “Tôi biết chuyện này khá kỳ lạ, nhưng tôi cũng muốn gặp cô. Người con gái đã chiếm được Chris…”

Tôi giơ tay lên ngắt ngang lời cô ta. Tôi không muốn nghe mấy chuyện này. “Ừm... tôi hiểu rồi,” tôi đáp khẽ.

“Chúng tôi tự gọi mình là câu lạc bộ những người phục tùng.” Cô ta toét miệng cười, ánh mắt vui phơi phới.

Ôi, lạy Chúa tôi.

Leila há hốc miệng rồi ngoảnh ra nhìn Susi, vừa buồn cười vừa hốt hoảng. Susi nhăn mặt. Tôi đoán Leila vừa đá chân cô ta dưới gầm bàn.

Tôi phải đáp lại cái quái gì bây giờ? Tôi bồn chồn liếc trộm Prescott, cô ấy vẫn đứng bất động, mắt không rời khỏi Leila.

Susi có vẻ đã nhớ lại mình là ai. Cô ta đỏ mặt, rồi gật đầu và đứng phắt dậy. “Tôi sẽ chờ ở quầy lễ tân. Đây là màn thể hiện của Lulu.” Tôi chắc cô ả đang xấu hổ.

Lulu nào?

“Cậu không sao chứ?” Cô quay sang hỏi Leila. Leila ngẩng lên cười đáp lại, rồi Susi dành cho tôi một nụ cười toét rạng rỡ, và đi ra khỏi phòng.

Susi và Christian... tôi không hề muốn nhai đi nhai lại ý nghĩ này. Prescott lấy điện thoại ra khỏi túi

quần và nghe máy. Tôi không nghe thấy tiếng chuông reo.

“Chào ngài Grey,” cô đáp. Leila và tôi cùng quay sang nhìn cô. Prescott nhắm nghiền mắt như vô cùng đau đớn.

“Vâng, thưa ngài,” cô đáp, bước lên trước, rồi chìa điện thoại cho tôi.

Tôi trừng mắt. “Christian,” tôi lí nhí trả lời, cố kìm vẻ cáu giận. Tôi đứng dậy rồi hối hả bước ra khỏi phòng.

“Em đang làm cái quái gì thế hả?” Anh la toáng lên. Giận sôi sùng sục.

“Đừng quát em.”

“Ý em là gì khi bảo đừng quát em hả?” Anh lại hét lên, lớn tiếng hơn trước. “Anh đã đề ra chỉ thị rõ ràng như thế mà em hoàn toàn không đếm xỉa tới – lại một lần nữa. Quỷ tha ma bắt, Ana, anh đang cáu tiết lắm đây.”

“Khi nào anh bình tĩnh hơn, chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.”

“Đừng có ngắt máy với anh,” anh rít lên.

“Tạm biệt, Christian.” Tôi ngắt máy rồi tắt luôn điện thoại của Prescott đi.

Chết tiệt. Tôi chẳng có nhiều thời gian với Leila. Hít một hơi thật sâu, tôi quay vào phòng. Cả Leila và Prescott ngước lên nhìn tôi chờ đợi, tôi đưa điện thoại trả Prescott.

“Chúng ta nói đến đâu rồi?” Tôi hỏi Leila khi ngồi xuống đối diện cô ta. Mắt cô ta sụp xuống.

Phải rồi. Có vẻ, tôi *kiểm soát được* anh ấy, tôi những muốn nói thẳng cho cô ta biết. Nhưng lại nghĩ cô nàng chẳng muốn nghe điều đó.

Leila bồn chồn nghịch đuôi tóc. “Trước tiên, tôi muốn nói lời xin lỗi,” cô khẽ cất lời.

Ơ hay...

Cô ngước lên và bắt gặp vẻ ngỡ ngàng của tôi. “Đúng thế,” cô vội nói tiếp. “Và tôi muốn cảm ơn cô vì đã không buộc tội tôi. Cô biết chuyện gì rồi đấy – vụ chiếc xe ô tô và trong căn hộ cô ở.”

“Tôi biết cô không bị... ưm, thì,” tôi lắp bắp, khá choáng váng. Tôi không nghĩ có trò xin lỗi này xảy ra.

“Không, tôi không sao.”

“Giờ cô cảm thấy khá hơn chưa?” Tôi dịu dàng hỏi thăm.

“Rất nhiều. Cảm ơn cô.”

“Bác sĩ của cô có biết cô tới đây không?”

Cô lắc đầu.

Ồ.

Trông cô ta khá áy náy. "Tôi biết mình sẽ phải giải quyết hậu quả của việc này ngay sau đây. Nhưng tôi phải làm một vài việc trước, tôi muốn gặp Susi, gặp cô, và gặp... anh Grey."

"Cô muốn gặp Christian ư?" Ruột gan tôi như muốn rớt ra ngoài. *Đó là lý do cô ta tới đây.*

"Vâng. Tôi muốn xin phép cô liệu có được không."

Chết tiệt. Tôi thộn người nhìn cô ta, tôi những muốn nói thẳng với ả rằng không hề được tẹo nào. Tôi không muốn cô ta bén mảng bất kể nơi đâu gần chồng tôi. Sao cô ta tới đây? Để đánh giá tình địch ư? Hay để quấy rối tôi? Hoặc cô ả cần làm thế như một cách chấm dứt?

"Leila." Tôi lập bập đáp lại, giận sôi máu lên. "Chuyện đó tôi đâu quyết định, mà là Christian chứ. Cô phải hỏi anh ấy. Anh ấy đâu cần đến sự cho phép của tôi. Anh ấy là người trưởng thành... lúc nào cũng vậy."

Cô ta đăm chiêu nhìn tôi trong tích tắc như thể hoàn toàn sững sờ trước phản ứng của tôi, rồi khẽ bật cười, tay xoắn đuôi tóc.

"Anh ấy từ chối hết lần này đến lần khác mọi đề nghị xin gặp của tôi," cô khẽ đáp.

Ôi quái quỷ. Tôi gặp rắc rối hơn mình tưởng rồi.

"Sao việc gặp anh ấy lại quan trọng với cô thế?" Tôi nhẹ nhàng hỏi.

"Để cảm ơn anh ấy. Hẳn tôi còn đang chết dần chết mòn trong trại giam tâm thần hôi hám nếu không nhờ có anh ấy. Tôi hiểu rõ điều ấy." Cô cúi gằm mặt rồi miết ngón tay theo mép bàn. "Tôi đã chịu đựng đợt điều trị tâm lý đáng sợ, và nếu không có anh Grey và John – à bác sĩ Flynn..." Cô ta nhún vai, rồi lại ngẩng lên nhìn tôi, nét mặt chứa chan lòng biết ơn.

Một lần nữa tôi lại chẳng biết nói gì nữa. Cô ta muốn tôi đáp lại gì đây? Chắc chắn cô ta nên nói những điều này với Christian chứ không phải với tôi.

"Rồi về chuyện trường mỹ thuật. Tôi không biết cảm ơn anh ấy sao cho đủ."

Tôi biết rồi. Christian *vẫn đang* cấp tiền cho việc học của cô ta. Tôi vẫn ngây người, ngập ngừng thăm dò cảm xúc của mình với cô gái này, và giờ chính cô ta vừa xác nhận sự hoài nghi của tôi về sự rộng lượng của Christian. Chính mình cũng lấy làm ngạc nhiên, tôi không hề cảm thấy có ác ý với cô ta nữa. Một phát hiện mới, và tôi còn thấy mừng khi cô ta đã khỏe lên. Hiện giờ, hy vọng cô ta có thể tiếp tục cuộc sống của mình và bước ra khỏi cuộc sống của chúng tôi.

"Cô có bỏ lỡ buổi học hôm nay không?" Tôi hỏi vẻ quan tâm.

"Chỉ hai buổi thôi. Mai tôi sẽ về nhà."

Ồ, được. "Khi còn ở đây cô định làm gì?"

“Lấy mấy đồ cá nhân ở chỗ Susi, quay về Hamden. Tiếp tục vẽ tranh và đi học. Anh Grey cũng có mấy bức tranh của tôi.”

Cái quỷ gì thế này! Bụng dạ tôi lại lao sầm xuống vực lần nữa. *Có phải chúng đang được treo trong phòng khách nhà tôi không*? Tôi ngẩng mặt lên khi nghĩ tới đấy.

“Cô vẽ thể loại tranh gì?”

“Chủ yếu là trừu tượng.”

“Tôi hiểu rồi.” Tâm trí tôi lướt qua những bức tranh giờ đã khá thành quen thuộc trong phòng sinh hoạt chung. Hai bức trong đó là của bạn gái cũ của anh ấy... có lẽ thế.

“Cô Grey này, tôi nói thẳng được không?” Cô ta hỏi, hoàn toàn không để ý tới biểu cảm đang xung đột trong tôi.

“Tất nhiên rồi,” tôi khẽ đáp, liếc sang Prescott, cô ấy trông có vẻ bớt căng thẳng hơn. Leila nhoài người về phía trước như thể sắp bộc bạch một bí mật đã giấu kín bao lâu nay.

“Tôi đã yêu Geoff, bạn trai tôi đã chết đầu năm nay.” Giọng cô ta hạ xuống thành tiếng thì thào buồn bã.

Khỉ thật, cô ấy đang trở nên thân thiết quá.

“Tôi rất tiếc,” tôi đáp lại như máy, nhưng cô ta tiếp tục nói như không hề nghe thấy tôi nói gì.

“Tôi đã yêu chồng mình... và một người nữa,” cô lí nhí.

“Chồng tôi.” Những tiếng ấy bật ra khỏi miệng trước khi tôi kịp ngăn lại.

“Đúng thế.” Cô ta mấp máy miệng trả lời.

Chuyện này không hề mới mẻ gì với tôi. Khi cô ta ngước đôi mắt nâu lên nhìn tôi, chúng chứa đựng những xúc cảm đối lập, và biểu cảm quan trọng hơn tất cả có vẻ như là e sợ... phản ứng của tôi ư? Nhưng sự đáp trả của tôi với cô gái đáng thương này lại đầy lòng trắc ẩn.

“Tôi hiểu. Anh ấy là người rất dễ khiến người ta phải lòng,” tôi nói khẽ.

Mắt cô ta mở tròn xoe kinh ngạc, rồi cô mỉm cười. “Vâng, đúng thế.” Cô ta vội chỉnh lại tư thế ngồi và ngượng đỏ mặt. Thế rồi bật cười khanh khách rất duyên dáng khiến tôi cũng không nhịn được cười. Đúng thế, Christian Grey khiến chúng tôi cùng cười khúc khích. Tôi liếc xem giờ. Tôi biết rõ Christian sắp tới đây ngay thôi.

“Cô sẽ có cơ hội được gặp Christian.”

“Tôi cũng nghĩ thế. Tôi biết anh ấy là người luôn che chở.” Cô ta cười.

Té ra đó là ý đồ của cô ta. Cô ả ranh ma. *Hay phải nói là hấp dẫn chứ*, cô ả Tiềm Thức lại bơm vào. “Đấy là lý do cô tới đây gặp tôi hả?”

"Ừ."

"Hiểu rồi." Thế là Christian rơi vào tròng của cô ả. Tôi phải miễn cưỡng thừa nhận rằng cô ta hiểu anh ấy quá rõ.

"Anh ấy có vẻ rất hạnh phúc. Bên cô," cô ta nói.

Gì cơ? "Sao cô biết?"

"Từ dạo tôi tới căn hộ đó," cô thận trọng nói thêm.

Ôi quỷ tha ma bắt... sao tôi quên chuyện đó nhỉ?

"Cô tới đó có thường xuyên không?"

"Không. Nhưng anh ấy rất khác lạ khi bên cô."

Tôi muốn nghe chuyện này không? Tôi thấy nổi da gà khi hồi tưởng lại nỗi kinh sợ lúc cô ta ẩn nấp trong bóng tối ở nhà chúng tôi.

"Cô biết thế là phạm luật. Xâm nhập trái phép."

Cô ta gật đầu, cúi gằm mặt xuống bàn. Cô miết móng tay dọc mép bàn. "Chỉ có vài lần thôi, và may mà tôi không bị tóm. Một lần nữa tôi cần cảm ơn anh Grey về điều này. Anh ấy đáng lẽ đã tống tôi vào tù rồi."

"Tôi không nghĩ anh ấy lại làm thế," tôi khẽ nói.

Bất thình lình có tiếng lộn xộn bên ngoài phòng họp, và bản năng mách bảo tôi rằng Christian đã vào tòa nhà. Lát sau, anh ấy lao xồng xộc vào phòng, rồi trước khi anh kịp đóng cửa, tôi bắt gặp ánh mắt Taylor đang kiên nhẫn đứng bên ngoài. Miệng Taylor mím lại dữ dằn và anh ấy không hề đáp lại nụ cười mỉm của tôi. Ôi quỷ thần ơi, đến Taylor cũng đang giận tôi.

Đôi mắt xám rừng rực của Christian đóng đinh tôi vào ghế, rồi chuyển đến Leila. Thái độ của anh ấy có vẻ điềm đạm, nhưng tôi biết không hẳn là thế, và tôi đồ rằng Leila cũng hiểu rồi. Vẻ hăm dọa lạnh lùng lóe lên trong mắt anh hé lộ sự thực – anh ấy đang bừng bừng thịnh nộ, mặc dù che giấu khá giỏi. Trong bộ vest xám, cà vạt màu đen để lỏng và cúc trên cùng áo sơ mi trắng để mở, trông anh vừa chỉn chu lại vừa phóng túng... rất gợi cảm. Mái tóc rối bù – chắc chắn vì anh đưa tay lên chải tóc quá nhiều khi đang tức giận.

Leila bồn chồn nhìn xuống mép bàn, lại miết ngón tay cái dọc mép bàn khi Christian hết nhìn từ tôi sang cô ta rồi tới Prescott.

"Cô," anh nói với Prescott bằng giọng điệu nhẹ nhàng. "Cô bị sa thải. Đi ra ngay."

Mặt tôi trắng bệch. Ôi không – thật không công bằng.

"Christian..." Tôi định đứng dậy.

Anh chỉ ngón trỏ vào tôi cảnh cáo. "Đừng," giọng anh khẽ đến mức đáng sợ khiến tôi đành im bặt, dính chặt lấy chiếc ghế. Prescott cúi gằm mặt, vội vàng lủi ra khỏi phòng tới chỗ Taylor. Christian đóng cánh cửa sau lưng cô ta lại rồi tiến tới mép bàn. *Trời ơi là trời!* Đây là lỗi của tôi. Christian đứng đối diện Leila, rồi chống hai tay lên mặt bàn gỗ, nhoài người về phía trước.

"Cô làm chuyện quái gì ở đây hả?" Anh gầm gừ với cô ta.

"Christian!" Tôi há hốc miệng. Anh phớt lờ tôi.

"Hả?" Anh hỏi lại.

Leila ngước lên nhìn anh qua làn mi dài, mắt tròn xoe, mặt xám ngoét, vẻ hồng hào đã biến mất tăm mất dạng.

"Em muốn gặp anh, mà anh không chịu," cô ta lẩm nhẩm.

"Nên cô tới đây quấy rầy vợ tôi hả?" Giọng anh gắt lên.

Leila lại nhìn xuống bàn.

Anh đứng thẳng dậy, trừng mắt nhìn cô ta. "Leila, nếu cô còn lảng vảng gần chỗ vợ tôi nữa, tôi sẽ cắt hết mọi viện trợ. Bác sĩ, trường học, bảo hiểm y tế - tất cả - không còn gì nữa. Hiểu không?"

"Christian…" tôi cố thử lại. Nhưng anh khiến tôi không dám ho he nữa bằng cái nhìn lạnh lùng. Sao anh ấy tỏ ra vô lí thế? Lòng trắc ẩn trong tôi đối với cô gái ủ rũ này lại trỗi dậy.

"Vâng," cô ta đáp rất khẽ, chỉ vừa đủ nghe thấy.

"Susannah làm gì ở quầy Lễ tân?"

"Cô ấy đi cùng em."

Anh đưa tay lên chải tóc, trừng trộ nhìn cô ta.

"Christian, xin anh," tôi năn nỉ. "Leila chỉ muốn nói cảm ơn anh. Thế thôi."

Anh bỏ mặc tôi, giáng cơn phẫn nộ xuống đầu Leila. "Cô đã ở chỗ Susannah khi cô còn ốm hả?"

"Vâng."

"Cô ta có biết cô đã làm những gì khi đang ở cùng cô ấy không?"

"Không. Bấy giờ cô ấy đi nghỉ."

Anh vuốt ngón trỏ lên làn môi dưới. "Sao cô cần gặp tôi? Cô biết có thể gửi mọi yêu cầu qua Flynn cơ mà. Cô cần gì hả?" Giọng anh dịu lại, có lẽ vì bị vỡ tiếng.

Leila lại nghịch ngón tay theo mép bàn.

Thôi trò bắt nạt cô ấy đi, Christian!

"Tôi cần biết." Rồi lần đầu tiên cô ta ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt anh ấy.

"Cần biết gì?" Anh xẵng giọng.

"Xem anh có ổn không."

Anh bất ngờ. "Thế tôi có ổn không?" Anh nhại lại, tỏ ra nghi ngờ.

"Có."

"Tôi khỏe. Thế nhé, có đáp án cho cô rồi. Giờ Taylor sẽ đưa cô ra sân bay Seattle và cô có thể về bờ biển miền đông được rồi. Và nếu cô còn bước một bước nào sang mạn tây Mississipi, mọi thứ sẽ ngừng hết. Hiểu chưa?"

Chết thật... Christian! Tôi há hốc miệng nhìn anh. Cái quái gì đang gặm nhấm anh thế không biết? Anh không thể giam cầm cô ta ở một nửa bên kia đất nước được.

"Vâng. Em hiểu," Leila khẽ đáp.

"Tốt." Giọng điệu của Christian có phần hòa nhã hơn.

"Đi về ngay bây giờ với Leila có lẽ không tiện lắm. Cô ấy có dự định phải làm," tôi cự lại, bất bình thay cô ta.

Christian trừng mắt nhìn tôi. "Anastasia," anh cảnh cáo, giọng lạnh băng, "việc này không liên quan đến em."

Tôi cau có nhìn lại. Dĩ nhiên có liên quan chứ. Cô ta ở trong phòng làm việc của tôi. Chắc còn chuyện gì nữa mà tôi chưa biết. Anh đang tỏ ra vô lý.

Anh chàng Độc Tài Lắm Chiêu mà, cô nàng Tiềm Thức lại nguýt tôi.

"Leila tới gặp em, không phải gặp anh," tôi ngúng nguẩy đáp.

Leila ngoái nhìn tôi, ánh mắt mở to hết cỡ.

"Có những chỉ thị được áp cho tôi, cô Grey ạ. Tôi đã không tuân theo nó." Cô lo lắng liếc nhìn chồng tôi, rồi quay sang tôi.

"Đây chính là Christian Grey mà tôi biết," cô ta nói tiếp, giọng ủ ê và tiếc nuối. Christian cau mày với cô ta, trong khi hai lá phổi tôi đã cạn kiệt không khí. Tôi không sao thở nổi. Christian luôn như thế với cô ta trước kia ư? Dạo đầu anh ấy cũng như thế này với tôi sao? Tôi khó lòng nhớ nổi. Ném sang tôi nụ cười tuyệt vọng, Leila đứng dậy.

"Tôi muốn ở lại đến mai. Chuyến bay về vào buổi trưa," cô khẽ nói với Christian.

"Tôi sẽ cho người đến đón cô tới sân bay lúc mười giờ."

“Cảm ơn anh.”

“Cô ở chỗ Susannah hả?”

“Vâng.”

“Được.”

Tôi trừng trộ nhìn Christian. Anh ấy không thể sai khiến cô ta như thế... mà sao anh ấy biết Susannah sống ở đâu?

“Tạm biệt, cô Grey. Cảm ơn vì đã gặp tôi.”

Tôi đứng dậy và chìa tay ra. Cô đón lấy với vẻ biết ơn rồi chúng tôi bắt tay nhau.

“Ừm... tạm biệt. Chúc may mắn,” tôi lí nhí nói theo, vì không biết chắc nghi lễ xã giao khi nói tạm biệt người phục tùng cũ của chồng tôi ra sao.

Cô ta gật đầu rồi quay sang anh. “Tạm biệt, Christian.”

Đôi mắt anh dịu đi chút xíu. “Tạm biệt, Leila.” Giọng anh thật trầm. “Bác sĩ Flynn, nhớ đấy nhé.”

“Vâng, thưa ngài.”

Anh mở cửa cho cô ta đi ra, nhưng cô ta khựng lại trước mặt anh, ngước lên nhìn. Anh đứng im, cảnh giác quan sát cô ta.

“Em rất vui khi thấy anh hạnh phúc. Anh xứng đáng được thế,” cô nói rồi bỏ đi trước khi anh kịp trả lời. Anh nhíu mày sau lưng cô ta, rồi gật đầu ra hiệu cho Taylor, đi theo Leila ra sảnh lễ tân. Đóng cửa lại, Christian ngập ngừng nhìn tôi.

“Đừng có nghĩ tới chuyện nổi giận với em,” tôi rít lên giận dữ. “Đi mà gọi cho Claude Bastille rồi đá anh ta hay tìm Flynn ấy.”

Miệng anh há hốc vì ngạc nhiên trước cơn tức giận của tôi. Những nếp nhăn trên trán anh hằn sâu.

“Em đã hứa sẽ không làm thế nữa cơ mà.” Giờ thì giọng anh lại như đang kết tội.

“Làm gì?”

“Không theo lời anh.”

“Không hề, em đâu có thế. Em đã bảo em sẽ thận trọng hơn. Em chẳng báo anh biết cô ta đang ở đây. Em bảo Prescott lục soát cô ta, và cả cô bạn bé bỏng kia của anh nữa. Prescott ở cạnh em từ đầu chí cuối. Giờ anh lại đi đuổi việc một người đáng thương, trong khi cô ấy chỉ làm theo lời em bảo. Em đã bảo anh đừng lo lắng, ấy thế mà xem anh kìa. Em không nhớ mình từng nhận được sắc lệnh chính thức nào của giáo hoàng ban ra bảo em không được gặp Leila cả. Em còn chẳng biết những vị khách đó nằm trong danh sách nguy hiểm.” Tôi cao giọng phẫn nộ khi viện dẫn lí lẽ của mình. Christian đăm chiêu nhìn tôi, nét mặt không sao hiểu được. Một lúc sau, môi anh nhếch lên.

“Sắc lệnh của giáo hoàng à?” Anh nhắc lại, vẻ thích thú, và rõ ràng đã thoải mái rồi. Tôi không định xoa dịu cuộc nói chuyện, thế mà giờ anh đang cười ghẹo tôi, càng khiến tôi nổi đóa lên. Chứng kiến cuộc đấu khẩu giữa anh với người phục tùng cũ của anh khiến tôi đau đớn. Sao anh có thể lạnh lùng với cô ta thế?

“Gì vậy?” Anh hỏi, có vẻ bực dọc, khi nét mặt tôi đang bộc lộ khá chân thực.

“Chính anh đấy. Sao anh nhẫn tâm với cô ta thế.”

Anh thở dài đánh thượt, rồi cựa mình, bước đến phía tôi và ngồi tì lên bàn.

“Anastasia,” anh cất giọng như dặn dò một đứa trẻ, “em chưa hiểu à, Leila, hay Susannah – tất cả bọn họ - chỉ là trò tiêu khiển giải khuây. Chỉ thế thôi. Em mới là trung tâm vũ trụ của anh. Và lần trước khi hai người ở trong cùng một phòng với nhau, cô ta đã chĩa súng vào em. Anh không muốn cô ta lảng vảng gần em.”

“Nhưng Christian, cô ấy có bệnh mà.”

“Anh biết chứ, và anh biết giờ cô ấy đã đỡ hơn. Việc cô ấy làm là không thể tha thứ được.”

“Nhưng anh vừa bị cô ta cho vào tròng còn gì. Cô ta muốn gặp lại anh, và biết thừa anh sẽ chạy bổ tới nếu cô ta tới gặp em.”

Christian nhún vai như thể chẳng thèm bận tâm. “Anh không muốn em bị vấy bẩn vì quá khứ của anh.”

Sao cơ?

“Christian... anh chính là anh nhờ quá khứ trước kia, lẫn hiện tại mới mẻ, cái nào cũng quan trọng. Cái gì dính dáng đến anh cũng sẽ dính tới em. Em đã chấp nhận thế khi em đồng ý cưới anh, bởi vì em yêu anh.”

Anh bất động. Tôi hiểu anh cảm thấy khó lọt tai khi phải nghe điều này.

“Cô ấy không hề làm em bị thương. Cô ấy cũng yêu anh.”

“Anh không muốn biết.”

Tôi há hốc miệng nhìn anh, choáng váng. *Đây chính là Christian Grey mà tôi biết*. Lời Leila thốt ra lúc nãy cứ lởn vởn trong đầu tôi. Phản ứng của anh với cô nàng lạnh lùng quá, quá khác lạ so với người đàn ông tôi quen biết rồi phải lòng. Tôi nhăn mặt, nhớ lại anh đã cảm thấy ân hận ra sao khi cô ta bị suy sụp tinh thần, bấy giờ anh đã nghĩ chính mình ở khía cạnh nào đó cũng chịu trách nhiệm cho bệnh tình của cô ta. Sao anh có thể nói anh không hề quan tâm tới cô ta? Trước kia đâu có thế. Chuyện gì đã thay đổi vậy? Đôi lúc, như lúc này, tôi không sao hiểu nổi anh. Anh hành động vô cùng, khác biệt với cách của tôi.

“Sao đột nhiên em lại đứng ra bênh vực cô ta thế?” Anh vặn hỏi, vừa hoang mang vừa cáu kỉnh.

“Nghe này, Christian, dù sao đi nữa em không nghĩ Leila và em còn là món đồi bữa hay chỉ như những

mẫu thêu thùa dùng tạm nữa. Nhưng em không nghĩ anh lại vô cảm với cô ta thế."

Mắt anh lạnh băng. "Anh bảo với em rồi, anh là kẻ không có trái tim," anh khẽ đáp.

Tôi trợn tròn mắt – ôi, giờ anh ấy còn *đang* ương ngạnh như trẻ con cơ chứ.

"Không phải thế đâu, Christian. Anh đang tỏ ra lố bịch đấy. Anh có quan tâm tới cô ta. Anh đã không tài trợ tiền học và những việc khác nếu anh không có lòng trắc ẩn."

Sao anh phải phủ nhận thế? Nó giống như tình cảm anh dành cho mẹ đẻ mình. *Ôi trời – đúng rồi.* Những cảm xúc của anh ấy với Leila và các bạn cô gái cũ bị rối ren, lẫn lộn với tình cảm của anh với mẹ mình. *Anh cứ thích đánh những cô gái bé bỏng tóc nâu như em vì trông rất giống ả điếm đích thực*. Tôi thở dài và lắc đầu. Xin hãy gọi bác sĩ Flynn đi. Sao ông ấy không nhận thấy điều này nhỉ?

Con tim tôi như vỡ òa trong giây lát vì thương anh. Cậu bé lạc lõng của tôi... Sao anh lại gặp khó khăn nhường ấy khi nối lại lòng nhân ái, tình trắc ẩn mà anh đã thể hiện với Leila khi cô ta suy sụp?

Anh trừng trộ nhìn tôi, mắt lóe lên ánh nhìn giận dữ. "Tranh luận thế là hết. Về nhà thôi."

Tôi liếc đồng hồ. Mới bốn giờ hai mươi ba. Tôi còn nhiều việc phải làm. "Còn sớm quá," tôi lí nhí.

"Về nhà," anh khăng khăng.

"Christian." Giọng tôi vô cùng mệt mỏi. "Em chán tranh cãi thế này với anh rồi."

Anh nhíu mày xem chừng chưa hiểu.

"Anh biết đấy," tôi nói rõ hơn, "hễ em cứ làm gì anh không thích, y như rằng anh nghĩ ra cách nào đó trừng phạt em. Thường thì toàn dính dáng đến mấy trò ái tình quái đản, làm điên đảo thần trí hoặc rất tàn bạo." Tôi nhún vai, nhẫn nhịn. Chuyện này thật mệt mỏi và rắc rối.

"Điên đảo thần trí à?" Anh nhắc lại.

Gì nữa thế?

"Vâng, thường thế."

"Cái gì làm điên đảo tâm trí hả?" Anh vẫn cứ hỏi, đôi mắt giờ nhấp nháy xem ra rất hiếu kì nhưng ẩn chứa cả vẻ khoái lạc. Và tôi nhận ra rằng anh đang cố làm tôi phân tâm.

Chết tiệt! Tôi không muốn tranh luận chuyện này trong phòng họp của nhà xuất bản. Cô nàng Tiềm Thức đang khinh khỉnh xòe tay ngắm nghía những chiếc móng được cắt sửa đẹp đẽ. *Ai bảo lôi chủ đề ấy ra cơ.*

"Anh biết rồi còn gì." Tôi đỏ mặt, hậm hực với anh và cả bản thân.

"Anh có thể đoán được," anh khẽ đáp.

Khỉ thật! Tôi đang cố nhiếc móc anh thì anh lại phản công làm tôi bối rối thế này đây. "Christian,

em…”

“Anh thích làm em hài lòng.” Anh phớt nhẹ ngón cái trên bờ môi dưới của tôi.

“Quả là thế,” tôi thừa nhận, giọng cất lên như tiếng thì thào.

“Anh biết,” anh dịu dàng đáp lại. Anh nhoài người về trước rồi rỉ vào tai tôi, “đấy là điều duy nhất anh biết rất rõ.” Ôi, mùi hương của anh mới tuyệt làm sao. Anh ngả người ra sau rồi nhìn xuống tôi, môi cong lên thành điệu cười đắc ý kiểu anh-thực-sự-sở-hữu-em.

Anh là bậc thầy có tài làm tôi lãng ra khỏi mọi nỗi đau đớn, hay khỏi những chuyện anh không muốn nhắc tới. *Và cậu cứ để anh ấy làm thế còn gì,* cô nàng Tiềm Thức ngước lên qua quyển truyện *Jane Eyre* của nàng ta và cất giọng lanh lảnh chẳng giúp ích được gì,.

“Cái gì làm điên đảo thần trí hả, Anastasia?” Anh thúc giục, mắt lóe lên vẻ ranh mãnh.

“Anh muốn nghe cả một danh sách hả?” Tôi hỏi.

“Có một danh sách sao?” Anh mừng ra mặt.

Ôi, đến mệt với anh chàng này. “À thì, nào là còng tay này,” tôi lẩm bẩm, đầu óc tôi trở ngược lại kì trăng mật của mình.

“Anh không muốn để lại dấu vết trên người em.”

Ơ kìa...

Làn môi anh nhếch lên từ từ tạo thành nụ cười đầy nhục cảm. “Về nhà thôi.” Giọng anh đầy cám dỗ.

“Em còn nhiều việc phải làm lắm.”

“Về đi,” anh nhắc lại, càng khăng khăng hơn.

Chúng tôi nhìn nhau đắm đuối, sắc xám cháy bỏng rọi vào màu xanh ngơ ngác, hai bên thử sức nhau, thách thức ranh giới và ý chí của nhau. Tôi sục sạo trong mắt anh để kiếm tìm chút cảm thông, cố khám phá xem làm cách nào anh chàng này có thể bước từ cơn cuồng nộ trong cỗ máy kiểm soát sang hình dáng người tình đầy sức quyến rũ chỉ nhoáng trong một nhịp đập. Đôi mắt anh càng ngày càng mở lớn hơn, tối thẫm hơn, lộ rõ mục đích của mình. Anh vuốt ve nhè nhẹ má tôi.

“Thế ở đây nhé.” Giọng anh trầm và đục.

Ôi không. Không đâu. Không lẽ nào. Ở chỗ làm thì không được. “Christian, em không muốn làm chuyện ấy ở đây đâu. Ả nhân tình của anh vừa mới ở phòng này ra còn gì.”

“Ả chưa bao giờ là nhân tình của anh cả,” anh gầm ghè, môi mím lại dữ dằn.

“Chỉ là cách nói thôi, Christian.”

Anh chau mày, vẻ mặt khá lúng túng. Người tình quyến rũ đã biến mất rồi. “Đừng cả nghĩ, Ana. Cô ta

là quá khứ rồi," anh nói thẳng tuột.

Tôi thở dài... có lẽ anh nói đúng. Tôi chỉ muốn anh thừa nhận với chính mình rằng anh vẫn còn quan tâm tới cô ta. *Ôi không*. Đấy là lý do tại sao chuyện này quan trọng với tôi thế. Giả như *tôi* có lúc nào đấy làm chuyện gì không thể tha thứ được. Tôi có trở thành quá khứ? Nếu anh có thể quay ngoắt đi như bây giờ, trong khi trước kia anh từng rất lo lắng và bối rối khi Leila bị bệnh... liệu anh có bao giờ cũng quay ngoắt lại với tôi không? Tôi ngỡ ngàng, mường tượng lại một phần trong giấc mơ: với những tấm gương mạ vàng và tiếng gót chân nện trên nền đá cẩm thạch khi anh bỏ lại tôi đứng trơ vơ một mình giữa chốn nguy nga tráng lệ.

"Không..." Tiếng kêu bật thốt lên trong nỗi kinh hoàng âm ỉ trước khi tôi kịp ngăn lại.

"Có chứ," anh đỡ lời, nâng cằm tôi, anh cúi xuống và đặt một nụ hôn ngọt ngào lên môi tôi.

"Ôi, Christian, thỉnh thoảng anh làm em sợ quá." Tôi giữ đầu anh bằng cả hai tay, luồn những ngón tay vào tóc anh, ghìm môi anh trên môi tôi.

"Sao thế?"

"Anh có thể quay lưng lại với cô ta dễ dàng quá..."

Anh chau mày. "Và em nghĩ anh có thể quay lưng lại em sao, Ana? Sao em lại có ý nghĩ quái quỷ thế hả? Cái gì khiến em nghĩ thế hả?"

"Không gì đâu. Hôn em. Đưa em về nhà đi," tôi nằn nì. Và khi môi anh chạm vào tôi, tôi hoàn toàn đắm chìm.

"ÔI, XIN ANH," tôi van vỉ khi Christian cứ dền dứ trên vùng nhạy cảm của tôi.

"Bình tĩnh, có lúc có nơi chứ," anh lẩm nhẩm.

Tôi giằng những chỗ trói và rên la lớn tiếng để cưỡng lại đợt công kích dữ dội của anh. Tôi đang bị trói cứng bằng những chiếc còng bằng da mềm, mỗi bên khuỷu tay lại bị quấn chặt với một bên đầu gối. Đầu Christian cứ nhấp nhô, len lỏi giữa hai chân tôi. Lưỡi anh thật điệu nghệ khiêu khích tôi không ngơi nghỉ. Lưỡi anh cứ di chuyển mòng mòng, vừa xoắn xuýt vừa quấn quện khắp vùng hồng tâm vũ trụ. Tôi muốn duỗi chân và vật vã cố tìm cách chế ngự khoái cảm này. Nhưng không thể. Những ngón tay tôi siết lấy tóc anh, giật thật mạnh để cưỡng lại đòn tra tấn siêu táo tợn của anh.

"Đừng mà," anh lầm bầm cảnh cáo, hơi thở của anh phả nhè nhẹ lên vùng da thịt ẩm ướt và ấm áp của tôi trong khi anh chịu đựng những ngón tay tôi. "Anh sẽ đánh nếu em tới đấy."

Tôi rên lớn.

"Kiểm soát đi, Ana. Chỉ cần kiểm soát thôi." Lưỡi anh lại bắt đầu đợt tấn công mới đầy mê hoặc.

Ôi, anh ấy hiểu rõ mình đang làm gì. Tôi hoàn toàn bất lực không cưỡng nổi hay ngăn những phản ứng cuồng dại của tôi, và tôi cố – cố hết sức – nhưng cơ thể tôi cứ nổ tung dưới sự chăm sóc tàn bạo của anh.

“Ôi, Ana,” anh trách móc. “Em tới rồi à.” Giọng anh dịu dàng và đắc ý. Anh búng nhẹ lên trán tôi, tôi run rẩy chống người trên hai cánh tay. Anh phát mạnh vào mông tôi.

“A!” tôi la toáng lên.

“Kiểm soát mình đi,” anh nhắc nhở, rồi hai tay giữ chặt hông tôi, anh đẩy mình vào trong tôi. Tôi lại kêu váng lên, vùng da thịt nhạy cảm vẫn còn rúng động sau dư chấn cực khoái vừa rồi. Ấy thế mà anh vẫn cứ ấn sâu trong tôi, rồi với tay cởi lần lượt từng bên dây trói. Hai tay anh quấn quanh người kéo tôi vào lòng, trán tì lên lưng tôi, bàn tay đỡ dưới cằm tôi. Tôi say sưa trong cảm giác no nê và kín chặt.

“Chuyển động đi,” anh ra lệnh.

Tôi rên rỉ và nâng lên hạ xuống trong lòng anh.

“Nhanh nữa lên,” anh thì thào.

Và tôi cứ lên xuống càng ngày càng nhanh hơn. Anh gầm ghè, tay anh vin đầu tôi ngả ra sau trong khi môi anh vờn vũ trên cổ tôi. Tay bên kia anh từ từ lướt khắp người tôi, từ hông dọc xuống vùng cấm địa, rồi chạm tới nhụy hoa vẫn còn quá nhạy cảm sau cuộc chăm sóc quá mức tận tình của anh vừa nãy.

“Đúng rồi, Ana,” anh rót từng lời vào tai tôi. “Em là của anh. Chỉ mình em thôi.”

“Vâng,” tôi đáp lại khi cơ thể mình lại co siết, khít khao ôm trọn anh, đón nhận anh trong chốn riêng tư nhất.

“Tới cùng anh đi,”anh ra lệnh.

Và tôi thả mình tự do, cơ thể tôi ngoan ngoãn vâng lời anh. Anh ôm ghì tôi khi đỉnh sóng mãnh liệt xé toạc tôi. Tôi chơi vơi gọi tên anh.

“Ôi, Ana, anh yêu em,” anh rên rỉ và nối theo tôi, anh cũng bùng nổ, tìm thấy sự giải thoát cho chính mình.

ANH ÂU YẾM HÔN BỜ VAI của tôi rồi vén tóc trên mặt tôi. “Thế có đưa vào danh sách được không, bà Grey?” anh khẽ hỏi. Tôi nằm sấp bụng trên giường, vẫn mơ mơ màng màng. Tay anh nhẹ nhàng nắn bóp hông tôi. Anh nằm nghiêng, chống một bên khuỷu tay cạnh tôi.

“Ưm.”

“Thế là có hả?”

“Ưm.” Tôi cười.

Anh cũng tủm tỉm, rồi lại hôn tôi. Miễn cưỡng, tôi lăn người nằm nghiêng để đối diện anh.

“Thế nào?” Anh hỏi.

“Vâng. Vào danh sách được. Nhưng sẽ thành một danh sách dài mất.”

Nụ cười rạng rỡ như tách đôi khuôn mặt anh, anh nhoài người hôn tôi thật dịu dàng. "Hay lắm. Giờ ăn tối nhé?" Mắt anh bừng lên yêu thương và vẻ hóm hỉnh.

Tôi gật đầu. Đói cồn cào rồi. Tôi với tay vuốt nhè nhẹ đám lông măng trên ngực anh. "Em muốn anh nói với em điều này," tôi thủ thỉ.

"Gì thế?"

"Đừng giận nhé."

"Chuyện gì, Ana?"

"Anh có quan tâm."

Mắt anh mở to, mọi dấu tích hài hước biến mất.

"Em muốn anh nhận rằng mình có quan tâm. Bởi vì Christian mà em biết và yêu là người biết quan tâm."

Anh sững người, mắt không rời mắt tôi, và trong anh tôi chứng kiến cuộc đấu tranh nội tâm dữ dội như thể anh sắp đưa ra phán quyết của Solomon[46]. Anh há miệng chực nói điều gì, rồi khép lại khi nét mặt thoáng lướt một xúc cảm nào đó... có lẽ là nỗi đau đớn chăng.

Nói đi anh, tôi thầm năn nỉ.

"Ừ. Đúng, anh có quan tâm. Vui chưa?" Giọng anh khẽ như lời thầm thì.

Ôi, cảm ơn anh đã chịu nhận. Nhẹ cả người. "Có. Rất vui."

Anh nhíu mày. "Không tin nổi rằng anh lại đang nói với em, ngay đây trên giường ngủ của chúng mình, về..."

Tôi đặt ngón tay lên môi anh. "Không nói gì đâu. Đi ăn thôi. Em đói meo rồi."

Anh thở dài rồi lắc đầu. "Em giỏi phỉnh phờ và khiến anh hoang mang đấy, bà Grey."

"Hay lắm." Tôi nhỏm dậy và hôn anh.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Danh sách

Ngày: 09 tháng 9 năm 2011 09:33

Tới: Christian Grey

Cái đó dứt khoát đứng đầu bảng.

:D

A x

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Kể anh nghe cái gì mới mẻ đi

Ngày: 09 tháng 9 năm 2011 09:42

Tới: Anastasia Grey

Em nói thế từ ba ngày trước rồi.

Hãy chọn đi.

Nếu không... ta có thể thử trò khác.

;)

Christian Grey,

CEO, Đang Hứng Thú Với Trò Chơi,

Grey Entreprises Holdings, Inc.

Tôi cứ nhìn màn hình tủm tỉm. Mấy đêm vừa rồi thật là... lý thú. Chúng tôi lại thấy thật thoải mái, rắc rối ngắn ngủi do Leila cắt ngang đã bị quên sạch. Tôi không huy động đủ can đảm để hỏi thăm xem có bức tranh nào của cô ta treo trên tường không – và thành thực mà nói, tôi chẳng quan tâm nữa. Chiếc BlackBerry của tôi đổ chuông, tôi nghe máy, hy vọng đó là Christian.

"Ana à?"

"Vâng, ai đấy?"

"Ana, chào cháu. Bác José Lớn đây."

"Bác Rodriguez à! Chào bác!" Tôi nổi cả da gà. Ba của José gọi tôi có việc gì nhỉ?

"Cháu à, rất xin lỗi đã gọi lúc cháu đang làm việc. Là việc của Ray." Giọng ông rất ngập ngừng.

"Việc gì ạ? Có chuyện gì thế?" Tim tôi nhảy dựng lên như muốn bật ra ngoài.

"Ray vừa gặp tai nạn."

Ôi không. Ba ơi. Tôi nín thở.

“Ông đang trong bệnh viên. Cháu tới ngay đi.”

Chương mười bảy

"Bác Rodriguez, có chuyện gì thế?" Giọng tôi khản đặc lại và nặng trịch vì nước mắt dâng lên ngân ngấn. *Dượng Ray. Dượng Ray yêu quý của tôi.*

"Ông ấy vừa bị tai nạn ô tô."

"Vâng, cháu tới ngay... Cháu tới ngay đây." Chất adrenaline ngập tràn trong huyết mạch, reo nỗi kinh hoàng khắp cơ thể tôi. Sao khó thở thế này.

"Họ vừa chuyển ông tới Portland."

Portland ư? Ông làm gì ở Portland thế?

"Họ chuyển ông bằng máy bay, Ana. Bác đang tới đó đây. Bệnh viện OHSU[47]. Ôi, Ana, bác không nhìn thấy chiếc xe. Bác không hề nhìn thấy nó..." Giọng ông ấy vỡ vụn.

Bác Rodriguez – không!

"Bác sẽ gặp cháu ở đó." Bác Rodriguez nói nghèn nghẹn rồi tắt máy.

Nỗi khiếp đảm ghê gớm ập xuống, nhấn chìm tôi. Dượng Ray. Không. Không thể nào. Tôi hít một hơi thật sâu để lấy bình tĩnh, rồi gọi cho Roach.

"Ana?"

"Jerry à. Ba tôi."

"Ana, có chuyện gì?"

Tôi giải thích một mạch, chỉ kịp dừng lại để thở.

"Đi đi. Dĩ nhiên cô phải đi rồi. Hy vọng ba cô sẽ không sao."

"Cảm ơn ông. Tôi sẽ báo tin cho ông sau." Tôi vô tình dập mạnh điện thoại xuống, nhưng giờ tôi chẳng quan tâm.

"Hannah!" Tôi gọi to, giọng đầy lo lắng. Một lát sau, chị thò đầu vào cửa và thấy tôi đang thu dọn túi xách và vơ giấy tờ nhét vào cặp.

"Gì thế, Ana?" Chị chau mày.

"Ba tôi gặp tai nạn. Tôi phải đi đây."

"Ôi trời..."

"Hủy mọi cuộc hẹn hôm nay. Cả thứ hai nữa. Tôi sẽ phải hoàn thiện phần giới thiệu cho buổi ra mắt

sách điện tử - các ghi chú lưu trong tệp tin chia sẻ rồi. Nhờ Courtney giúp nếu cần nhé."

"Vâng," Hannah khẽ đáp. "Hy vọng ông ấy không sao. Đừng lo gì việc ở đây. Chúng tôi xoay sở thể nào cũng xong."

"Tôi sẽ làm việc trên BlackBerry."

Nỗi lo lắng in trên khuôn mặt tái nhợt của chị ấy suýt làm tôi gục xuống.

Ba ơi.

Tôi vơ vội áo khoác, túi và cặp. "Tôi sẽ gọi nếu có việc cần."

"Nhớ gọi nhé. Chúc may mắn, Ana. Mong ông ấy bình an."

Tôi mím môi khẽ cười đáp lại chị, gắng giữ vẻ bình tĩnh rồi ra khỏi văn phòng. Tôi cố không chạy nháo nhào trên đường ra quầy Lễ tân. Sawyer bật dậy quáng quàng khi tôi tới.

"Bà Grey?" Anh ta gọi, lúng túng khi thấy tôi.

"Chúng ta sẽ tới Portland – ngay bây giờ."

"Được, thưa bà," anh ta đáp, nhăn mặt, nhưng vẫn mở cửa ra vào.

Đi bộ bây giờ có khi tốt hơn.

"Bà Grey," Sawyer hỏi khi chúng tôi chạy về phía bãi đỗ xe. "Xin cho hỏi lý do gì chúng ta lại có chuyến đi không theo kế hoạch vậy?"

"Chuyện của ba tôi. Ông ấy gặp tai nạn."

"Tôi hiểu rồi. Ngài Grey biết chưa ạ?"

"Tôi sẽ gọi anh ấy khi lên xe."

Sawyer gật đầu rồi mở cửa sau chiếc Audi SUV, tôi leo lên ngay. Những ngón tay run lẩy bẩy của tôi lôi chiếc BlackBerry ra và bấm nút gọi Christian.

"Bà Grey ạ?" Giọng Andrea khô khan và nghiêm túc khi làm việc.

"Có Christian đó không?" Tôi lập bập.

"Ưm... ông ấy ở đâu đó trong tòa nhà, thưa bà. Ông ấy để điện thoại lại chỗ tôi để sạc."

Tôi thầm rên rỉ vì thất vọng.

"Phiền cô nhắn giúp là tôi gọi, tôi cần nói chuyện ngay với anh ấy. Chuyện khẩn."

"Tôi sẽ cố tìm ông ấy ngay. Thỉnh thoảng ông ấy hay đi lang thang bên ngoài."

“Phiền cô bảo anh ấy gọi tôi nhé,” tôi nài nỉ, cố ngăn nước mắt không tuôn trào.

“Chắc chắn rồi, bà Grey,” cô ngập ngừng. “Mọi việc ổn chứ ạ?”

“Không,” tôi lí nhí, không tin vào giọng mình nữa. “Hãy bảo anh ấy gọi cho tôi.”

“Vâng, thưa bà.”

Tôi tắt máy. Không thể kìm nén sự sợ hãi lâu hơn nữa. Co đầu gối lên sát ngực, tôi ngồi thu lu trên ghế sau, nước mắt, chảy chan hòa xuống má.

“Chỗ nào ở Portland, bà Grey?” Sawyer hỏi nhẹ nhàng.

“OHSU,” tôi nấc lên. “Bệnh viện lớn.”

Sawyer đánh xe ra đường rồi hướng về phía Đường Liên bang số 5, tôi khẽ thút thít ở ghế sau xe, lẩm nhẩm cầu nguyện.

Cầu mong ba không sao. Cầu mong ba bình an.

Điện thoại của tôi đổ chuông, giai điệu “Tình yêu anh là Chúa tể lòng em” làm tôi giật bắn người khi đang mải mê cầu nguyện.

“Christian,” tôi thổn thức.

“Chúa ơi, Ana. Chuyện gì thế?”

“Là ba Ray – ông gặp tai nạn.”

“Trời!”

“Vâng. Em đang trên đường tới Portland.”

“Portland ư? Sawyer có đang đi cùng em không?”

“Vâng, anh ấy đang lái xe.”

“Ba Ray đang ở đâu?”

“Ở OHSU.”

Tôi nghe thấy tiếng nói nghèn nghẹn ở đầu dây bên kia. “Ừ, Ros,” Christian quát lên cáu kỉnh. “Tôi biết rồi! Xin lỗi em yêu, anh sẽ tới đó khoảng ba tiếng nữa. Anh có việc cần làm nốt ở đây. Anh sẽ bay tới ngay.”

Ôi chết. Charlie Tango vừa sửa xong và đã sẵn sàng, lần trước Christian lái nó...

“Anh có cuộc hẹn với mấy gã từ Đài Loan tới. Anh không thể đá họ đi được. Có một thỏa thuận bọn anh phải vật lộn mấy tháng nay.”

Sao tôi chẳng biết gì về chuyện này?

“Anh sẽ đi ngay khi có thể.”

“Vâng,” tôi khẽ đáp. Tôi định nói ổn thôi mà, cứ ở Seattle giải quyết công việc đi, nhưng thực lòng tôi muốn có anh ở bên.

“Ôi, em yêu,” anh thì thầm.

“Em sẽ không sao, Christian. Cứ thong thả. Đừng vội. Em không muốn phải lo lắng cho cả anh nữa. Lái cẩn thận nhé.”

“Anh nhớ rồi.”

“Yêu anh.”

“Anh cũng yêu em, em yêu. Anh sẽ tới chỗ em ngay khi có thể. Bảo Luke ở bên cạnh em nhé.”

“Vâng, em nhớ rồi.”

“Gặp em sau.”

“Tạm biệt.” Sau khi tắt máy, tôi lại ôm lấy đầu gối. Tôi chẳng biết gì việc làm ăn của Christian cả. Anh ấy đang làm quái gì với dân Đài Loan nhỉ? Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ xe khi đi qua Sân bay quốc tế King County, khu Boeing. Anh nhất định phải lái máy bay cẩn thận. Bụng tôi lại thắt lại, cơn buồn nôn dọa dẫm. Ray *và* Christian. Trái tim tôi chắc không chịu nổi chuyện này mất. Dựa lưng ra sau, tôi lại bắt đầu tụng câu thần chú của mình: *Cầu mong ba không sao. Cầu mong ba bình an.*

“BÀ GREY.” TIẾNG SAWYER GỌI đánh thức tôi. “Ta đang ở sân bệnh viện rồi. Tôi đang tìm khu cấp cứu.”

“Tôi biết chỗ đó,” tôi thoáng nhớ lại lần ghé vào bệnh viện OHSU, ngày đi làm thứ hai, tôi bị ngã thang ở cửa hàng Clayton, trẹo cổ chân. Tôi nhớ Paul Clayton thập thò thậm thụt quanh tôi thế nào và rùng mình với kí ức này.

Sawyer dừng xe ở đầu điểm dốc rồi nhảy xuống mở cửa xe.

“Tôi đi đỗ xe, thưa bà, rồi vào tìm bà sau. Cứ để cặp lại, tôi sẽ xách nó.”

“Cảm ơn anh, Luke.”

Anh ta gật đầu, tôi hấp tấp đi vào sảnh tiếp đón nhộn nhạo của khu cấp cứu. Nhân viên lễ tân ngồi sau bàn nở nụ cười lịch sự, một lát sau, cô ấy tìm được vị trí của dượng Ray rồi hướng dẫn tôi tới phòng phẫu thuật ở tầng ba.

Phòng phẫu thuật sao? *Trời đất!* “Cảm ơn cô,” tôi líu díu đáp, rồi cố tập trung nhớ chỉ đường của cô ra chỗ thang máy.

Cầu mong ba không sao. Cầu mong ba bình an.

Thang máy đi chậm như rùa, chốc chốc lại dừng ở từng tầng một. *Thôi nào... Cố lên nào!* Tôi ước sao nó chạy nhanh nhanh lên, trừng trừng nhìn đám người đi ra đi vào, cản trở tôi lên chỗ dượng.

Cuối cùng, cửa cũng mở ở tầng ba, tôi chạy bay tới bàn tiếp đón, chỗ này toàn y tá mặc đồng phục màu xanh dương.

"Tôi giúp gì được cho cô?" Một cô y tá nhiễu sự đeo kính cận dày cộp ngẩng lên hỏi.

"Ba tôi, Raymond Steele. Ông vừa nhập viện. Chắc ông ở phòng phẫu thuật số 4." Miệng nói những lời này, nhưng tôi ước sự thực không phải thế.

"Để tôi kiểm tra, cô Steele."

Tôi gật đầu, thầm trách khi cô ấy chăm chú nhìn vào màn hình vi tính.

"Đúng rồi. Ông ấy còn ở đó trong vài tiếng nữa. Nếu cô muốn đợi, tôi sẽ báo họ biết cô đang ở đây. Phòng chờ ở phía kia." Cô chỉ về cánh cửa trắng rất lớn có gắn tấm biển có dòng chữ màu xanh đậm PHÒNG CHỜ.

"Ông ấy không sao chứ?" Tôi hỏi thăm, cố giữ cho giọng bình tĩnh.

"Cô sẽ phải chờ tới khi các bác sĩ điều trị ra thông báo, thưa cô."

"Cảm ơn cô," tôi lí nhí đáp – nhưng trong lòng muốn gào toáng lên, *tôi muốn biết ngay bây giờ!*

Tôi mở cánh cửa dẫn vào phòng chờ được bài trí đơn giản, bác Rodriguez và José đang ngồi đó.

"Ana!" Bác Rodriguez há hốc miệng. Một cánh tay ông đang bị bó bột, và một bên má thì thâm tím. Ông ngồi trên xe lăn với một bên chân cũng bó bột. Tôi rón rén ôm lấy ông.

"Ôi, bác Rodriguez," tôi khóc nấc.

"Ana, cháu yêu," ông vỗ nhẹ lên lưng tôi bằng tay lành lặn. "Bác rất xin lỗi," ông lập bập, giọng nói khàn khàn như vỡ ra.

Ôi không.

"Không phải thế đâu, ba," José khẽ an ủi, cậu đang thập thò sau lưng tôi. Khi quay lại, cậu ta kéo tôi vào lòng, ôm chầm lấy tôi.

"José," tôi lắp bắp. Tôi không kìm được nữa – nước mắt tuôn rơi, mọi căng thẳng, sợ hãi và đau đớn suốt ba tiếng đồng hồ dâng trào.

"Thôi mà, Ana, đừng khóc." José dịu dàng vuốt tóc tôi. Tôi quàng tay quanh cổ cậu và khẽ thút thít. Chúng tôi đứng thế rất lâu, thầm cảm ơn khi có bạn bè bên cạnh. Chỉ buông ra khi Sawyer đi vào phòng. Bác Rodriguez đưa cho tôi một chiếc khăn giấy lấy từ chiếc hộp đặt để tiện sử dụng, tôi lau nước mắt.

"Đây là anh Sawyer. Vệ sĩ," tôi lí nhí giới thiệu. Sawyer gật đầu lịch sự chào José và bác Rodriguez,

rồi đi ra ngồi ở góc phòng.

“Ngồi đã, Ana.” José đỡ tôi ra chiếc ghế nhựa có tựa.

“Chuyện gì xảy ra thế? Họ có biết ông thế nào không? Họ đang làm gì vậy?”

José giơ hai tay ngăn những câu hỏi liền tù tì của tôi rồi ngồi xuống bên cạnh. “Mình vẫn chưa biết thêm được gì cả. Bác Ray, bố và mình đang trên đường đi câu cá ở Astoria. Bọn mình bị một chiếc xe tải chết tiệt tông phải.”

Bác Rodriguez cố ngắt lời, lắp bắp nói lời xin lỗi.

“*Bình tĩnh đi*, bố!” José xẵng giọng với ba mình bằng tiếng Tây Ban Nha. “Con còn chẳng bị thương gì cả, chỉ có mấy vết tím ở sườn và một cú đập vào đầu. Bố thì... bị gãy cổ tay và cổ chân. Nhưng chiếc xe bị tông phía ghế khách, chỗ bác Ray.”

Ôi không, *không thể nào*... Nỗi kinh hoàng lại dâng trào khắp người tôi. Ôi, không, không. Tôi rùng mình, ớn lạnh khi tưởng tượng những gì đang diễn ra với dượng Ray trong phòng mổ.

“Bác ấy trong phòng phẫu thuật. Mọi người được đưa vào bệnh viện y tế cộng đồng ở Astoria, nhưng họ chuyển bác Ray tới đây. Mình không biết họ đang làm gì. Chỉ biết ngồi chờ tin thôi.”

Tôi bắt đầu run bắn người.

“Này, Ana, cậu lạnh à?”

Tôi gật đầu. Tôi mặc một chiếc áo sơ mi trắng không tay và áo vest hè màu đen, chẳng cái nào đủ ấm cả. José cởi áo khoác da rồi choàng nó qua vai tôi.

“Có cần tôi lấy ít trà không, thưa bà?” Sawyer đứng bên cạnh. Tôi gật đầu biết ơn, rồi anh đi ra sau cánh cửa.

“Sao mọi người đi câu cá ở Astoria thế?” tôi hỏi.

José nhún vai. “Thấy bảo câu cá ở đó thích lắm. Bọn mình muốn tổ chức một buổi tụ-tập-của-cánh-đàn-ông. Một dịp quây quần với vị lão thành nhà mình trước khi bước vào năm học cuối sôi sùng sục ở học viện.” Mắt José mở to, ánh lên nỗi sợ hãi và tiếc nuối.

“Cậu cũng bị thương. Còn bác Rodriguez thì... tệ hơn rồi.” Tôi nuốt nghẹn khi nghĩ đến đây. Thân nhiệt tôi tụt xuống thêm tôi lại run lẩy bẩy. José nắm lấy tay tôi.

“Trời đất, Ana, cậu lạnh cóng rồi.”

Bác Rodriguez nhích về phía trước và thân tình nắm tay tôi.

“Ana, bác rất tiếc.”

“Bác Rodriguez, xin bác. Là tai nạn mà...” Giọng tôi lạc đi nghe như tiếng thì thào.

“Cứ gọi bác là José,” ông nhắc. Tôi gượng cười yếu ớt vì chỉ cố được chừng ấy. Tôi lại rùng mình.

“Cảnh sát đã tạm giam gã khốn ấy. Mới bảy giờ sáng và thằng cha say xỉn,” José gắt lên phẫn uất.

Sawyer bước vào, mang một chiếc cốc giấy nước nóng và túi trà lọc để riêng. *Anh ta biết cả thói quen uống trà của tôi.* Ngạc nhiên thật. Tôi thấy ấm lòng với chút xao nhãng này. Bác Rodriguez và José buông tay ra khi tôi đỡ lấy chiếc cốc.

“Hai vị có muốn dùng gì không?” Sawyer hỏi bác Rodriguez và José. Họ cùng lắc đầu, thế là Sawyer quay lại ngồi ở góc. Tôi nhúng túi trà vào nước, rồi lẩy bẩy đứng dậy, thả bã trà vào một thùng rác nhỏ.

“Họ làm gì mà lâu thế nhỉ?” Tôi lẩm nhẩm một mình khi nhấp một ngụm.

Ba ơi... Cầu mong ba không sao. Cầu mong ba bình an.

“Ta sẽ sớm biết thôi, Ana,” José nhẹ nhàng an ủi. Tôi gật đầu rồi uống thêm ngụm nữa. Tôi quay lại ngồi cạnh cậu ta. Chúng tôi chờ... rồi lại chờ. Bác Rodriguez lim dim mắt, chắc đang cầu nguyện, còn José nắm tay tôi, thỉnh thoảng lại siết chặt.

Tôi nhớ lần trước mình cũng ngồi ngóng đợi tin. Lần đó tôi tưởng mọi thứ đã biến mất khi *Charlie Tanggo* mất tích. Nhắm mắt lại, tôi cầu nguyện cho chuyến đi của chồng tôi được an toàn. Tôi nhìn đồng hồ: đã 2 giờ 25 phút chiều. Anh sắp tới đây rồi. Cốc trà đã nguội lạnh...

Tôi đứng lên, đi đi lại lại, rồi lại ngồi xuống. Sao chẳng thấy bác sĩ nào ra gặp tôi thế. Tôi nắm tay José, cậu ta lại siết tay động viên. *Cầu mong ba không sao. Cầu mong ba bình an.*

Bỗng nhiên cửa bật mở, chúng tôi cùng ngẩng lên háo hức, bụng tôi thắt lại. *Có tin rồi ư?*

Christian sải bước vào phòng. Mặt anh thoáng sa sầm khi thấy tay tôi trong tay José.

“Christian!” Tôi la lên rồi lao tới, tạ ơn Chúa anh đến nơi an toàn rồi. Rồi tôi nằm trọn trong vòng tay anh, hít hà hương thơm của anh, hơi ấm và tình yêu. Một góc nhỏ bé trong tôi cảm thấy êm đềm hơn, mạnh mẽ hơn, kiên cường hơn khi có anh ở đây.

“Có tin gì chưa?”

Tôi lắc đầu, không thốt nên lời.

“José.” Anh gật đầu chào.

“Christian, đây là bố tôi, José Lớn.”

“Chào ông Rodriguez. Chúng ta gặp nhau ở đám cưới rồi. Ông cũng có mặt lúc tai nạn à?”

José kể lại vắn tắt câu chuyện.

“Cả hai vị có đủ khỏe để ở đây không?” Christian hỏi.

“Chúng tôi không muốn ở đâu khác.” Bác Rodriguez đáp, thật khẽ và đầy đau đớn. Christian gật đầu. Anh đỡ tay tôi ngồi xuống, rồi kê ghế sát bên cạnh.

“Em ăn gì chưa?” Anh hỏi.

Tôi lắc đầu.

“Em đói không?”

Tôi lại lắc.

“Em lạnh à?” Anh hỏi, mắt nhìn chiếc áo khoác của José.

Tôi gật đầu. Anh cựa mình trên ghế, không nói gì thêm.

Cửa lại mở, một bác sĩ trẻ mặc quần áo phẫu thuật màu xanh sáng bước vào. Nhìn anh ta mệt mỏi và căng thẳng.

“Ray Steele,” tôi lẩm nhẩm khi Christian đứng cạnh, ôm ngang eo.

“Cô là họ hàng của ông ấy à?” Bác sĩ hỏi. Đôi mắt xanh lơ của anh khá hợp tông với bộ quần áo bác sĩ, trong một hoàn cảnh khác, chắc tôi sẽ thấy anh ta có sức hấp dẫn.

“Tôi là con gái ông, Ana.”

“Cô Steele…”

“Bà Grey,” Christian ngắt lời anh.

“Tôi xin lỗi,” vị bác sĩ lắp bắp, tôi chỉ muốn đá Christian một phát. “Tôi là bác sĩ Crowe. Ba cô đã ổn rồi, nhưng vẫn trong tình trạng nguy kịch.”

Thế nghĩa là sao? Hai đầu gối tôi muốn khuỵu xuống, và chỉ nhờ cánh tay Christian đỡ tôi mới không ngã nhào xuống sàn.

“Ông ấy bị nội thương khá nặng,” bác sĩ Crowe nói tiếp, “chủ yếu vùng cơ hoành, nhưng chúng tôi đã phẫu thuật và có thể cứu được phần lá lách. Không may là ông bị nhồi máu cơ tim trong quá trình mổ vì mất máu. Chúng tôi đã giúp tim ông đập trở lại, nhưng vẫn còn đáng lo. Tuy nhiên, lo lắng nhất là việc ông bị va đập mạnh ở đầu, kết quả chụp cộng hưởng từ MRI cho thấy có chỗ phù trong não. Chúng tôi vừa gây mê để giữ ông nằm im khi giám sát vùng não phù.”

Tổn thương não ư? Không thể được.

“Đây là quy trình chuẩn xử lý các tình huống như thế này. Còn giờ, chúng ta đành phải chờ xem sao.”

“Thế tiên lượng bệnh thế nào?” Christian bình tĩnh hỏi.

“Ông Grey, khó mà nói được gì ngay lúc này. Rất có thể ông ấy sẽ hồi phục hoàn toàn, nhưng giờ phải nhờ Chúa nhân từ thôi.”

“Các vị sẽ để ông ấy hôn mê bao lâu?”

“Việc đó tùy thuộc vào phản ứng ở não của ông ấy. Thường là bảy mươi hai tới chín mươi sáu giờ.”

Ôi, sao lâu thế! “Tôi gặp ba được không?” Tôi khẽ hỏi.

“Được, các vị có thể vào thăm ông trong khoảng nửa tiếng nữa. Ông ấy đang được chuyển tới phòng giám sát đặc biệt ở tầng sáu.”

“Cảm ơn bác sĩ.”

Bác sĩ Crowe gật đầu chào, quay đi và để chúng tôi ở lại.

“Thế là, ba vẫn sống,” tôi lẩm bẩm với Christian. Nước mắt lại tuôn trào trên mặt tôi.

“Ngồi xuống,” Christian khẽ bảo.

“Ba, con nghĩ chúng ta nên đi. Ba cần nghỉ ngơi đã. Chúng ta sẽ chưa biết thêm gì một thời gian nữa,” José khe khẽ thuyết phục bác Rodriguez, ông đang ngây ra nhìn con trai mình. “Chúng ta sẽ quay lại vào buổi tối, sau khi ba nghỉ được một chút. Thế được không, Ana?” José quay lại, nhìn tôi.

“Dĩ nhiên rồi.”

“Các vị đang ở Portland à?” Christian hỏi. José gật đầu.

“Cậu có cần chở về nhà không?”

José chau mày. “Tôi định gọi taxi.”

“Luke có thể đưa các vị về.”

Sawyer đứng dậy, José có vẻ bối rối.

“Luke Sawyer,” tôi lí nhí giải thích thêm.

“Ồ... Phải rồi. Vâng, thế thì tốt quá. Cảm ơn nhiều, Christian.”

Tôi đứng dậy, lần lượt ôm tạm biệt bác Rodriguez rồi José.

“Ở lại mạnh khỏe nhé, Ana,” José thầm thì vào tai tôi. “Ông là người khỏe khoắn và mạnh mẽ. Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.”

“Mình cũng mong thế.” Tôi ôm cậu ấy thật chặt. Rồi buông tay, cởi áo khoác của cậu ra và trả lại.

“Cứ cầm lấy, nhỡ cậu vẫn lạnh.”

“Không, mình đỡ rồi. Cảm ơn cậu.” Tôi lo lắng liếc trộm Christian, anh đang bình thản quan sát chúng tôi. Christian nắm tay tôi.

“Nếu có tin gì mới, mình sẽ báo cậu biết ngay,” tôi nói với theo khi José đẩy xe lăn của ba cậu ra

ngoài cửa đang được Sawyer mở sẵn chờ.

Bác Rodriguez giơ tay lên, và họ dừng lại ở ngưỡng cửa. "Bác sẽ cầu nguyện cho ba cháu, Ana." Giọng ông rưng rưng. "Được gặp lại ông ấy sau chừng ấy năm thật là hay. Ông ấy là người bạn tốt."

"Cháu hiểu."

Và họ đi. Còn lại Christian và tôi. Anh vuốt má tôi. "Em nhợt nhạt quá. Lại đây." Anh ngồi xuống ghế và kéo tôi vào lòng, lại quàng tay ôm tôi thật chặt, tôi ngả vào anh. Xích lại sát người anh, tai họa đến với dượng đè lên tôi nặng trĩu, nhưng an ủi là có chồng tôi ở đây vỗ về.

"*Charlie Tango* thế nào?" Tôi hỏi.

Anh nhoẻn miệng cười. "Ồ, rất *vi vu*[48]," anh đáp, giọng hãnh diện. Nó khiến tôi nở nụ cười sau mấy tiếng đồng hồ qua, tôi ngước nhìn anh, thắc mắc.

"Vi vu?"

"Một câu nói trong *Câu chuyện Philadelphia*. Bộ phim yêu thích của mẹ Grace."

"Em không biết phim này."

"Anh nghĩ có bản Blu-Ray ở nhà. Ta sẽ xem và tìm hiểu nhé." Anh hôn tóc tôi và tôi lại mỉm cười.

"Anh có thuyết phục được em đi ăn chút gì không?" anh hỏi.

Mặt tôi lặng đi. "Chưa phải lúc. Em muốn thăm ba Ray đã."

Vai anh chùng xuống, nhưng chưa đẩy tôi ra.

"Việc tiếp người Đài Loan thế nào?"

"Rất biết điều," anh đáp.

"Biết điều như thế nào?"

"Họ để anh mua xưởng đóng tàu của họ với giá thấp hơn hẳn mức anh định trả."

Anh ấy vừa mua một xưởng đóng tàu ư? "Thế là tốt à?"

"Ừ. Tốt chứ."

"Nhưng em tưởng anh có xưởng đóng tàu ở đây rồi."

"Đúng thế. Ta sắp dùng chỗ kia để sản xuất các trang thiết bị. Đóng thân tàu ở vùng Viễn Đông. Sẽ rẻ hơn."

Ồ. "Thế còn người lao động ở xưởng tàu tại đây?"

"Ta sẽ bố trí lại. Sẽ cố chỉ để lượng lao động dư thừa ở mức thấp nhất." Anh lại hôn tóc tôi. "Ta vào

thăm ba Ray nhé?" anh hỏi, giọng thật dịu dàng.

PHÒNG GIÁM SÁT ĐẶC BIỆT Ở tầng sáu là khu vực điều trị vô trùng và rất u ám, chỗ nào cũng đi nhẹ nói khẽ và có tiếng máy kêu bíp bíp. Bốn bệnh nhân nằm trong từng buồng riêng biệt trang bị các hỗ trợ y tế tân tiến. Dượng Ray nằm ở cuối dãy.

Ba ơi.

Dượng nhỏ thó trên chiếc giường rộng thênh thang, bao quanh cả mớ thiết bị. Dượng tôi chưa bao giờ nhỏ bé đến thế. Có một chiếc ống cắm vào miệng, rất nhiều dây truyền dịch nhỏ từng giọt qua mũi kim cắm hai bên cánh tay. Một chiếc kẹp nhỏ đặt ở ngón tay. Tôi thầm thắc mắc không biết để làm gì. Chân đặt trên ga giường, bị bó bột trong một khuôn cứng màu xanh. Một chiếc máy hiển thị nhịp tim: bíp, bíp, bíp. Tiếng đập mạnh mẽ và đều đặn. Tôi bước từ từ lại gần ba. Ngực ba quấn một lớp băng sạch tinh tươm và to bản, một chiếc chăn mỏng phủ lên trên che cho lịch sự.

Tôi nhận ra chiếc ống cắm lệch khóe miệng bên phải dượng dẫn tới một chiếc máy thở. Tiếng máy hòa nhịp với tiếng bíp bíp ở máy đo nhịp tim tạo nên điệu gõ nhịp nhàng. Hút vào, thả ra, hút vào, thả ra, đồng điệu với những tiếng bíp. Có bốn dòng hiển thị trên màn hình đo nhịp tim của ông, mỗi dòng chạy ổn định từ đầu bên này sang bên kia, chứng tỏ dượng Ray vẫn ở đây với chúng tôi.

Ôi, ba yêu quý.

Mặc dù miệng bị ống thở kéo xệch, nhìn dượng vẫn thanh thản, nằm đó ngủ thật sâu.

Một y tá trẻ nhỏ nhắn đứng một bên giường, kiểm tra máy móc.

"Tôi chạm vào ba được không?" Tôi hỏi cô ấy, ngập ngừng với tay ra.

"Được chứ." Cô mỉm cười thân thiện. Áo cô đề tên là KELLIE RN, chắc cô chỉ tầm hai mấy tuổi, với mái tóc vàng hoe và đôi mắt đen thẳm.

Christian đứng cuối giường, dõi theo khi tôi nắm bàn tay ba. Nó ấm áp đến bất ngờ, chỉ thế thôi tôi cũng gục ngã. Tôi khuỵu xuống chiếc ghế kê cạnh giường, nhè nhẹ tựa đầu vào cánh tay dượng, rồi bắt đầu thổn thức.

"Ôi, ba ơi. Xin hãy khỏe lại đi," tôi thầm thì. "Con xin ba."

Christian đặt tay lên vai tôi, siết chặt để trấn an.

"Mọi chỉ số của ông Steele đều rất ổn," y tá Kellie khẽ thông báo.

"Cảm ơn cô," Christian khẽ đáp lời. Tôi ngước lên thấy cô nàng đang nhìn sững sờ. Cô ấy đã để mắt tới chồng tôi. Mặc kệ. Cô ấy có thể ngắm nghía Christian thế nào cũng được miễn là giúp ba tôi khỏe lại.

"Ba có nghe thấy tôi nói không?" Tôi hỏi.

"Ông đang ngủ rất sâu. Nhưng biết đâu đấy."

“Tôi ngồi lại đây một lát được không?”

“Chắc chắn là được.” Cô ấy mỉm cười, má ửng hồng, lộ tẩy sự ngượng ngùng của mình. Vẩn vơ nghĩ, tôi đoán tóc màu vàng hoe của cô nàng không hẳn đã là màu tóc thật.

Christian cúi xuống nhìn tôi, phớt lờ cô nàng. “Anh cần gọi điện thoại. Anh sẽ ra ngoài. Để em một mình với ba nhé.”

Tôi gật đầu. Anh hôn tóc tôi rồi bước ra khỏi phòng. Tôi nắm tay dượng Ray, thật trớ trêu làm sao khi tới giờ phút này, trong lúc ông đang bất tỉnh và không thể nghe được tôi nói gì, tôi lại muốn nói tôi yêu ông nhường nào. Dượng là người luôn đồng hành bên tôi. Chỗ dựa cho tôi. Mặc dù không cùng máu mủ ruột rà, nhưng ông vẫn là dượng tôi, và tôi yêu dượng rất nhiều. Nước mắt rơi trên má tôi. *Con xin ba, xin ba hãy chóng khỏe*.

Thật khẽ khàng, để không quấy rầy ai khác, tôi kể cho dượng nghe kì nghỉ cuối tuần ở Aspen, chuyện cuối tuần vừa rồi chúng tôi giương buồm trên con thuyền *The Grace*. Tôi thủ thỉ với ông về ngôi nhà mới, về thiết kế nhà, và việc chúng tôi hy vọng nó thích nghi với môi trường sinh thái ra sao. Tôi hứa sẽ đón ông đi Aspen cùng chúng tôi để ông có thể câu cá với Christian, chắc chắn là bác Rodriguez và José cũng luôn được chào đón. *Xin ba đừng ở đây như thế này nữa, ba ơi. Con xin ba*.

Dượng Ray vẫn nằm bất động, chiếc máy thở vẫn hút rồi lại đẩy, chỉ có âm thanh bíp bíp đơn điệu nhưng an toàn của máy đo nhịp tim là đáp lại.

Khi ngước lên, Christian đang lặng lẽ đứng cuối giường. Tôi không biết anh ở đó lúc nào.

“Em à,” anh nói, mắt ngập tràn thương yêu và nỗi lo lắng.

“Anh.”

“Thế, anh sẽ đi câu cá với ba em, bác Rodriguez và José à?” Anh hỏi.

Tôi gật đầu.

“Đồng ý. Đi ăn thôi. Để ba ngủ đã.”

Tôi nhăn mặt. Chẳng muốn phải xa ông.

“Ana, ba đang hôn mê. Anh vừa để số điện thoại của chúng ta cho các y tá ở đây rồi. Nếu có chuyển biến nào, họ sẽ báo ta biết. Chúng ta đi ăn, thuê phòng khách sạn, nghỉ ngơi một chút rồi buổi tối sẽ quay lại đây.”

CĂN HỘ Ở KHÁCH SẠN Heathman trông vẫn y như dạo nào. Bao nhiêu lần tôi nghĩ tới cái đêm và buổi sáng đầu tiên tôi ở cùng Christian Grey nhỉ? Tôi đứng như trời trồng ở cửa phòng. Chà chà, mọi chuyện bắt đầu từ nơi đây.

“Thân thuộc như ở nhà nhỉ,” Christian cất tiếng, thật nhẹ nhàng, đặt chiếc cặp của tôi bên cạnh chiếc sofa đệm dày sụ.

“Em muốn tắm vòi hay nằm bồn? Ana?” Christian chăm chăm nhìn tôi, anh đang lúng túng như thuyền mất lái – cậu bé lạc lõng của tôi đang phải đối phó với những vấn đề nằm ngoài tầm kiểm soát. Suốt buổi chiều anh thu mình và suy tư. Đây là tình huống anh không thể chi phối và tiên đoán được. Chàng trai Đa Sắc đáng yêu và chốn nương tựa của tôi.

“Vào bồn đi. Em thích nằm bồn,” tôi lí nhí đáp, để anh bận rộn sẽ làm anh dễ chịu hơn, thậm chí lại khéo léo hơn. *Ôi, Christian – em lạnh cóng và sợ hãi lắm, nhưng em mừng là có anh ở bên.*

“Tắm bồn hả. Được. Có ngay.” Anh sải bước vào phòng ngủ, vào trong nhà tắm lộng lẫy. Một lát sau, tiếng nước tuôn xối xả vào bồn vang lên.

Cuối cùng, tôi theo anh vào phòng ngủ. Sững sờ khi thấy mấy chiếc túi đồ hiệu Nordstrom[49] nằm trên giường. Christian quay vào, tay áo đã xắn lên, áo khoác và cà vạt đã cởi ra.

“Anh nhờ Taylor đi mua ít đồ. Quần áo ngủ đấy,” anh nói, mắt nhìn tôi dè dặt.

Anh ấy chuẩn bị hết. Tôi gật đầu đồng ý để anh cảm thấy thoải mái hơn. *Taylor đâu nhỉ?*

“Ôi, Ana,” Christian khẽ gọi. “Anh đâu thấy em như thế này bao giờ. Lúc nào em cũng can đảm và mạnh mẽ lắm.”

Tôi chẳng biết nói gì. Ngước mắt nhìn anh thẫn thờ. Tôi chẳng biết chia sẻ gì nữa. Tôi đang sốc quá. Tôi ôm lấy mình, cố cưỡng lại cái lạnh đang tỏa ra trong nhà, mặc dù tôi biết là vô ích vì cái lạnh đến từ bên trong. Christian kéo tôi vào lòng anh.

“Em à, ba còn sống. Các chỉ số vẫn tốt. Chúng ta đành phải kiên nhẫn,” anh nhẹ nhàng vỗ về. “Đi nào.” Anh nắm tay dẫn vào phòng tắm, nhẹ nhàng cởi áo khoác khỏi vai tôi, đặt nó lên chiếc ghế tựa, rồi quay lại, anh cởi từng chiếc cúc áo sơ mi.

NƯỚC TẮM ẤM VÀ THƠM phức, mùi hoa sen tỏa ra đậm đặc trong không khí ẩm và dễ chịu. Tôi nằm giữa hai chân Christian, lưng tựa vào người anh, hai bàn chân gác lên chân anh. Christian hôn liên tục lên tóc tôi khi tôi lơ đãng chộp những bong bóng xà phòng. Cánh tay anh ôm quanh vai tôi.

“Lần trước anh không tắm bồn với Leila chứ? Cái lần anh tắm cho cô ta ấy?” Tôi tò mò.

Anh khựng lại và khịt mũi, bàn tay đặt trên vai tôi siết chặt lại. “Ừm... không.” Giọng anh hơi sửng sốt.

“Em cũng nghĩ thế. Tốt.”

Anh xoắn tóc tôi thành một túm rồi khẽ giật tay, ngả đầu tôi sang một bên để anh thấy được mặt tôi. “Sao em hỏi thế?”

Tôi nhún vai. “Thói tò mò bệnh hoạn. Em không biết nữa... tại gặp cô ấy tuần này.”

Mặt anh sa sầm lại. “Anh hiểu rồi. Hơi hơi bệnh thật,” anh trách.

“Anh sẽ tài trợ cho cô ấy bao lâu?”

“Tới khi cô ấy tự lập được. Anh chưa biết.” Anh nhún vai. “Sao thế?”

“Còn ai khác nữa không?”

“Ai khác nào?”

“Những cô bạn cũ được anh tài trợ.”

“Ừ, có một thôi. Dù không còn lâu nữa.”

“Ơ?”

“Cô ấy đang học để làm bác sĩ. Cô ấy vừa cấp bằng rồi và đã có người khác.”

“Một người thống trị khác à?”

“Ừ.”

“Leila kể anh có hai bức tranh của cô ta,” tôi làu nhàu.

“Từng có. Anh không mấy để ý tới chúng. Năng lực hội họa khá xuất sắc, nhưng màu mè sặc sỡ quá. Chắc Elliot giữ chúng. Ta đều biết mà, anh ấy không quá sành đâu.”

Tôi cười khúc khích, anh choàng cánh tay bên kia ôm tôi, làm nước bắn tung tóe tràn ra cả thành bồn.

“Thế có phải tốt hơn không,” anh thủ thỉ và hôn lên thái dương tôi.

“Anh ấy sắp cưới bạn thân nhất của em đấy.”

“Thế thì em nên im lặng đi nào,” anh nhắc.

TÔI THẤY DỄ CHỊU HƠN NHIỀU sau khi tắm. Quấn vào người chiếc áo choàng dài của khách sạn Heathman, tôi ngước nhìn các loại túi trên giường. Chậc, chắc không phải chỉ có đồ ngủ. Tôi ngập ngừng ngó trộm một chiếc túi. Một chiếc quần jean và áo nỉ có mũ xanh nhạt, cỡ của tôi. Ôi trời... Taylor vừa mua đồ mặc cho cả cuối tuần, ông còn biết loại tôi thích nữa chứ. Tôi mỉm cười, nhớ ra đây không phải lần đầu ông đi sắm đồ giúp khi tôi nghỉ lại ở Heathman.

“Ngoại trừ cái lần quấy rầy em ở cửa hàng Clayton, anh đã đi tới đó và mua đồ chưa?”

“Quấy rầy em ư?”

“Vâng. Quấy rầy đấy.”

“Anh mà gợi lại, em lại xúc động bây giờ. À chàng trai trẻ cứ lăng xăng bám lấy em. Tên cậu ta là gì nhỉ?”

“Paul.”

“Một trong vô số fan hâm mộ em đấy.”

Tôi đảo mắt, anh nở cụ cười tươi rói, rồi hôn tôi.

“Đúng là cô bé của anh,” anh thì thầm. “Mặc áo vào. Anh không muốn em lại bị lạnh nữa đâu.”

KHI ĐẾN PHÒNG GIÁM SÁT ĐẶC BIỆT, chúng tôi gặp José đi ra. Cậu ấy đi một mình.

“Chào Ana, chào Christian.”

“Ba cậu đâu?”

“Ông mệt quá không quay lại đây được. Ông cũng bị tai nạn trên xe sáng nay,” José cười thiểu não. “Thuốc giảm đau đã phát huy tác dụng. Ông ấy ngủ thiếp đi. Mình đã phải đôi co mãi mới vào thăm bác Ray được vì mình không phải họ hàng thân thích.”

“Tình hình thế nào?” Tôi lo lắng hỏi.

“Ông ổn, Ana. Vẫn thế... mọi thứ vẫn ổn.”

Tôi nhẹ người. Chưa có tin gì thì nghĩa là vẫn ổn.

“Hẹn gặp cậu ngày mai, sinh nhật cậu đấy!”

“Chắc chắn rồi. Bọn mình sẽ ở đây.”

José liếc nhanh sang Christian, ôm tôi vội vàng và tạm biệt bằng tiếng Tây Ban Nha..

“*Hẹn sáng mai nhé*.”

“Ngủ ngon nhé, José.”

“Tạm biệt, José,” Christian chào. José gật đầu rồi đi ra hành lang. “Cậu ấy vẫn còn mê mẩn em nhỉ,” Christian khẽ nhận xét.

“Không phải đâu. Mà kể cả cậu ấy có...” Tôi nhún vai vì bây giờ tôi chẳng hề bận tâm.

Christian mím môi cười, lòng tôi se lại.

“Giỏi lắm,” tôi lẩm nhẩm.

Anh nhăn mặt không hiểu.

“Vì đã không giận sùi bọt mép ra.”

Anh há hốc miệng nhìn tôi, vừa tự ái vừa buồn cười. “Anh chưa bao giờ sùi bọt mép đâu nhé. Vào thăm ba em thôi. Anh có ngạc nhiên này cho em.”

“Ngạc nhiên ư?” Mắt tôi mở tròn hớt hải.

“Đi nào.” Christian nắm tay tôi, chúng tôi đẩy cánh cửa phòng giám sát đặc biệt.

Đứng cuối giường dượng Ray là mẹ Grace, bà đang nói chuyện với bác sĩ Crowe và một nữ bác sĩ nữa tôi chưa gặp bao giờ. Thấy chúng tôi tới, mẹ Grace quay sang cười.

Ôi, tạ ơn trời đất.

"Christian." Bà hôn má anh, rồi quay sang ôm tôi.

"Ana. Con thế nào rồi?"

"Con ổn ạ. Con chỉ lo cho ba con thôi."

"Ông gặp được đúng thầy rồi. Bác sĩ Sluder là chuyên gia về lĩnh vực này. Mẹ và cô ấy cùng được đào tạo ở Yale."

Ồ...

"Xin chào cô Grey," bác sĩ Sluder chào tôi rất trịnh trọng. Bà ấy để tóc ngắn, nụ cười rụt rè và giọng nói ôn hòa của dân miền nam. "Với tư cách là bác sĩ điều trị chính cho ba cô, tôi phải báo tin tích cực là mọi việc đều thuận lợi. Các chỉ số của ông ấy ổn định và khỏe mạnh. Chúng ta có thể tin tưởng ông sẽ hồi phục hoàn toàn. Vùng não phù đã ngừng, và có dấu hiệu giảm xuống. Kết quả như thế trong thời gian ngắn là rất đáng khích lệ."

"Thế thì tốt quá," tôi khẽ đáp.

Bà mỉm cười thân thiện với tôi. "Đúng thế đấy, cô Grey. Chúng tôi đang chữa cho ông ấy rất tận tình. Rất vui được gặp lại cậu, Grace."

"Mình cũng thế, Lorraina."

"Bác sĩ Crowe, để những người bạn tốt của tôi vào thăm ông Steele." Bác sĩ Crowe theo bác sĩ Sluder ra cửa.

Tôi nhìn dượng Ray, lần đầu tiên kể từ lúc dượng gặp tai nạn, tôi cảm thấy có thêm triển vọng. Những lời khích lệ của bác sĩ Sluder và mẹ Grace đã nhen nhóm lại hy vọng trong tôi.

Mẹ Grace nắm tay tôi và âu yếm siết chặt. "Ana, con yêu, ngồi lại với ông ấy nhé. Cứ nói chuyện với ông. Thế sẽ tốt đấy. Mẹ và Christian sẽ ở phòng chờ."

Tôi gật đầu. Christian cười an ủi, rồi anh và mẹ để tôi ở lại với ba yêu dấu đang trong giấc ngủ bình an cùng nhịp điệu đều đều ru ngủ của chiếc máy thở và máy đo nhịp tim.

TÔI MẶC CHIẾC ÁO PHÔNG TRẮNG của Christian vào rồi leo lên giường.

"Em tươi tắn hơn rồi đấy," Christian nhận xét khi mặc quần pijama vào.

"Vâng. Nói chuyện với bác sĩ Sluder và mẹ anh xong đã có khác biệt. Anh mời mẹ Grace tới đây à?"

Christian nhoài vào giường kéo tôi vào lòng anh, xoay lưng tôi hướng vào anh.

“Không. Mẹ muốn đích thân tới thăm ba em.”

“Sao mẹ biết được?”

“Anh gọi cho mẹ sáng nay.”

Ồ.

“Em yêu, mệt rồi đấy. Em ngủ đi.”

“Ưm,” tôi ậm ừ tán thành. Anh nói đúng. Tôi mệt thật. Tôi ngước lên nhìn anh. *Không làm tình chứ?* Tôi thở phào. Thực ra, cả ngày hôm nay anh đã phải giúp tôi suốt rồi. Tôi không biết có nên lo lắng với sự cố này không, nhưng vì Nữ Thần Ham Muốn trong tôi đã ra khỏi nhà và mang theo cả ham muốn của tôi, nên tôi sẽ để ngày mai mới nghĩ tiếp. Tôi quay người lại và nhích sát vào Christian, đưa chân quấn lấy chân anh.

“Hãy hứa với anh điều này,” anh dịu dàng dặn dò.

“Dạ?” Tôi hỏi không rõ ràng vì quá mệt.

“Hứa với anh là sáng mai em sẽ ăn nhé. Anh sẽ tha thứ cho em tội mặc áo khoác của người con trai khác mà không giận sùi bọt mép, nhưng Ana này... em phải ăn đấy. Xin em đấy.”

“Vâng,” tôi đồng ý. Anh hôn lên tóc tôi. “Cảm ơn anh đã ở đây,” tôi lẩm nhẩm rồi mơ màng hôn lên ngực anh.

“Anh còn ở đâu được nữa? Anh muốn ở bất kì đâu có em, Ana. Ở đây làm anh nhớ tới việc chúng ta đã tiến được xa thế nào. Đêm đầu tiên anh ngủ cùng em. Một đêm thật đặc biệt. Anh đã ngắm em ngủ nhiều tiếng liền. Bây giờ em ngủ đi... *vi vu*,” anh thì thào. Tôi cười khi vẫn áp vào ngực anh.

“Ngủ đi,” anh nhắc khẽ, nhưng là mệnh lệnh. Tôi nhắm mắt và chìm vào giấc ngủ.

Chương mười tám

Tôi cựa mình, mở mắt đón chào buổi sáng tháng Chín tinh khôi. Cảm giác thoải mái và ấm áp giữa chăn nệm sạch sẽ khiến tôi phải mất một lúc mới định hình được mình đang ở đâu. Phải rồi, tôi đang ở khách sạn Heathman.

"Thôi chết! Ba ơi!" Tôi hốt hoảng kêu lên, cảm giác sợ hãi dâng lên đau đớn.

"Em à," Christian đang ngồi ở mép giường. Anh vuốt má, trấn an tôi. "Anh gọi tới viện sáng nay rồi. Ba Ray có một đêm bình an. Mọi việc ổn cả," anh vỗ về tôi.

"Ôi, tuyệt quá. Cảm ơn anh," tôi khẽ đáp rồi, ngồi dậy.

Anh nghiêng xuống hôn lên trán tôi. "Chào buổi sáng, Ana," anh thì thào.

"Anh à," tôi lí nhí. Anh đã dậy từ sớm, mặc áo phông đen và quần jean màu xanh.

"Ơi, em," anh đáp, ánh mắt dịu dàng và âu yếm. "Anh muốn chúc mừng sinh nhật em. Có được không?"

Tôi cười dè dặt rồi vuốt má anh. "Vâng, dĩ nhiên rồi. Cảm ơn anh. Vì mọi thứ."

Anh nheo mắt. "Mọi thứ ư?"

"Mọi thứ."

Anh thoáng lúng túng, rồi mắt lại mở to mong đợi. "Đây." Anh đưa tôi một hộp quà nho nhỏ, được bọc rất khéo, với một tấm thiệp xinh xinh.

Mặc dù còn lo cho tình trạng của dượng, sự thấp thỏm và háo hức của Christian vẫn lan sang tôi. Tôi mở thiệp ra đọc.

Dành trọn vẹn những gì tươi đẹp nhất của đôi ta trong sinh nhật đầu tiên em là vợ yêu của anh.

Anh yêu em.

C x

Ôi trời, đáng yêu thế? "Em cũng yêu anh," tôi âu yếm cười đáp lại anh.

Anh cười và giục. "Mở đi."

Cẩn thận bóc lớp giấy bọc để nó không rách, tôi nhìn thấy một chiếc hộp da đỏ đẹp đẽ. Hiệu *Cartier*. Trông quen quen, tôi liền nhớ đến đôi hoa tai và chiếc đồng hồ. Tôi rón rén mở hộp và thấy một chiếc lắc tay đẹp mê hồn bằng bạc, platinum hay vàng trắng gì đó – tôi không rõ, nhưng nó đẹp tuyệt diệu. Gắn xung quanh là: Tháp Eiffel; taxi đen London; một chiếc trực thăng – *Charlie Tango* đây mà; một chiếc thuyền buồm, loại bè gỗ – chắc là *The Grace* rồi; cái giường, và cây kem ốc quế? Tôi ngước

nhìn anh, thắc mắc.

“Kem Va-ni nhé?” Anh nhún vai, tôi không nhịn nổi cười phá lên.

“Christian, đẹp quá. Cảm ơn anh. Nó quá *chuẩn*.”

Anh cười.

Món tôi thích nhất là hình trái tim. Một tấm mề đay để được ảnh.

“Em có thể để ảnh hoặc gì cũng được bên trong đó.”

“Một bức ảnh của anh.” Tôi ngước nhìn anh. “Luôn trong trái tim em.”

Anh cười duyên dáng, đáng yêu, làm xao xuyến.

Tôi vuốt ve hai hình gắn cuối cùng: chữ cái C - ồ phải rồi, tôi là bạn gái đầu tiên được gọi tên anh. Tôi mỉm cười với ý nghĩ ấy. Và cuối cùng, còn một chiếc chìa khóa.

“Để mở cửa trái tim và tâm hồn anh,” anh khẽ giải thích.

Nước mắt dâng lên khóe mắt. Tôi nhào vào lòng anh, ôm lấy cổ anh. “Món quà thật ý nghĩa. Em thích lắm. Cảm ơn anh,” tôi thì thào vào tai anh. Ôi, anh thật thơm, mùi của vải mới, cơ thể mới tắm và mùi của riêng Christian. Mái ấm của tôi. Những giọt nước mắt đang trực sẵn bắt đầu tuôn rơi.

Anh khẽ kêu lên nhẹ nhàng, ôm tôi trong vòng tay âu yếm.

“Em không biết mình sẽ làm được gì nếu thiếu anh.” Tôi nức nở khi cố kìm cơn sóng xúc cảm trào dâng dữ dội.

Anh siết chặt vòng tay quanh tôi. “Đừng khóc em yêu.”

“Em xin lỗi. Em vừa hạnh phúc vừa thấy buồn và lo lắng. Buồn vui lẫn lộn.”

“Ơ kìa,” anh nhẹ nhàng. Ngả đầu tôi ra sau, anh hôn môi tôi. “Anh hiểu mà.”

“Em biết,” tôi lí nhí đáp và nhận được nụ cười duyên dáng của anh.

“Ước gì ta ở thời điểm vui vẻ hơn, trong nhà mình. Nhưng lại đang ở đây,” anh nhún vai vẻ ngại. “Thôi nào, dậy đi em. Ăn sáng xong mình vào thăm ba Ray.”

SAU KHI MẶC QUẦN JEAN và áo phông mới. Tôi thưởng thức bữa sáng rất nhanh và hào hứng vì đã tìm lại cảm giác ngon miệng. Christian rất hài lòng khi thấy tôi ngồi ăn ngũ cốc và sữa chua Hy Lạp ngon lành.

“Cảm ơn anh đã gọi giúp em bữa sáng khoái khẩu này.”

“Sinh nhật em mà,” Christian dịu dàng đáp. “Đừng luôn miệng nói cảm ơn nữa đi.” Anh trợn mắt tỏ vẻ phật ý, nhưng tôi thấy rất trìu mến.

“Em muốn anh biết em rất cảm kích.”

“Anastasia, đấy là điều đương nhiên anh làm thôi mà.” Anh đanh mặt lại – phải rồi, Christian luôn kiểm soát và ra lệnh. Sao tôi quên được nhỉ... Tôi muốn anh thay đổi sao đây?

Tôi mỉm cười. “Vâng.”

Anh nhìn tôi ngờ vực, rồi lắc lắc đầu. “Ta đi được chưa?”

“Để em đánh răng đã.”

Anh tủm tỉm cười. “Được.”

Sao anh cười thế? Tôi cứ thắc mắc mãi trên đường vào phòng tắm. Kỉ niệm hồi nào sống dậy trong tôi. Tôi đã dùng bàn chải của anh sau đêm đầu tiên ở cùng anh. Tôi mỉm cười giữ bàn chải của anh trên tay để biết ơn cái lần đầu tiên ấy. Vừa đánh răng vừa nhìn mình trong gương, tôi thật nhợt nhạt, và xanh xao. Nhưng tôi lúc nào chả thế. Lần trước ở đây tôi còn độc thân, giờ đã có chồng khi mới hai mươi hai! Tôi đang già đi. Tôi súc kĩ miệng.

Tôi giơ cổ tay lên và lắc lắc, những vật xinh xắn trên chiếc lắc tay chạm vào nhau leng keng thật vui tai. Sao anh chàng Lắm Chiêu đáng yêu của tôi luôn biết tôi thích món gì? Tôi hít một hơi thật sâu, cố ngăn cảm giác xúc động đang len lỏi trong cơ thể, và cúi nhìn chiếc lắc lần nữa. Tôi dám cá nó phải đắt cả một gia tài. *Ái... chà chà.* Anh ấy có điều kiện mà.

Lúc đi bộ ra thang máy, Christian cầm tay tôi lên rồi hôn những khớp ngón tay, ngón tay cái anh cọ cọ lên hình *Charlie Tango* trên chiếc lắc. “Em thích không?”

“Hơn cả thích. Em mê lắm. Cực mê luôn. Như mê anh vậy.”

Anh mỉm cười rồi lại hôn tay tôi. Tôi thấy nhẹ nhõm hơn hẳn. Chắc đang là buổi sáng thế gian như chan chứa hy vọng hơn lúc đêm hôm khuya khoắt. Hoặc nhờ cách đánh thức đáng yêu của chồng tôi. Hay có lẽ vì vừa biết tình trạng dượng Ray không bị xấu đi nữa.

Khi bước vào thang máy, tôi ngước nhìn Christian. Đôi mắt anh thoáng long lanh, rồi anh lại cười tủm tỉm.

“Đừng,” anh khẽ khàng nói khi cánh cửa đóng lại.

“Đừng gì cơ?”

“Nhìn anh kiểu ấy.”

“Mấy trò giấy má quái quỷ,” tôi vừa làu bàu vừa cười mủm mỉm.

Anh cười phá lên, vô tư, hồn nhiên như con trẻ. Anh kéo tôi vào vòng tay anh, rồi ngửa đầu tôi lên. “Có ngày anh sẽ thuê chiếc thang máy này trọn một buổi chiều.”

“Chỉ buổi chiều thôi à?” tôi nhướng mày.

“Ôi bà Grey, em ham hố thế.”

“Cứ liên quan tới anh thì em lại thế.”

“Rất hân hạnh khi được nghe điều đó.” Anh dịu dàng hôn tôi.

Tôi không rõ vì chúng tôi đang ở trong chính chiếc thang máy *kỉ niệm này*, hay vì đã hơn hai tư tiếng đồng hồ anh chưa đụng chạm thân mật với tôi, hay vì anh có sức hút điên đảo, mà ham muốn trong tôi dâng trào xuống bụng dưới. Tôi luồn tay vào tóc anh, hôn anh thật nồng nhiệt, dồn anh vào tường và áp thân mình sát vào người anh.

Anh rên âm ư trong cổ, tay đỡ đầu tôi, ôm chặt tôi rồi hôn mải miết– nụ hôn tha thiết, lưỡi khuấy đảo khoảng không gian đã quá-thân-thuộc nhưng vẫn vô-cùng-mới-mẻ, cực-kì-mê-li trong miệng nhau. Nữ Thần Ham Muốn trong tôi ngây ngất, lôi nhục cảm từ sau lớp rèm đạo đức ra. Hai tay tôi nâng niu, vuốt ve khuôn mặt đáng yêu, thân thuộc của anh.

“Ana,” anh gọi.

“Em yêu anh, Christian Grey. Đừng quên điều đó,” tôi thầm thì khi đắm đuối nhìn đôi mắt xám đang tối thẫm lại.

Thang máy nhẹ nhàng dừng lại, rồi cửa trượt mở ra.

“Đi thăm ba em thôi, trước khi anh quyết thuê bằng được chốn này chiều nay.” Anh hôn phớt tôi, nắm tay, rồi dẫn tôi ra hành lang.

Khi đi ngang qua quầy tiếp đón, Christian ra hiệu kín đáo với một người đàn ông trung niên đứng phía sau bàn. Ông ấy gật đầu rồi nhấc điện thoại lên. Tôi nhìn Christian dò hỏi, nhưng anh chỉ cười bí hiểm. Tôi chau mày nhìn anh, anh có vẻ bồn chồn.

“Taylor đâu rồi anh?” Tôi hỏi.

“Ta sẽ gặp anh ấy ngay giờ thôi mà.”

Phải rồi, có lẽ anh ta đi lấy xe. “Sawyer đâu?”

“Chạy đi làm mấy việc vặt.”

Việc vặt gì nhỉ?

Christian tránh lối ra bằng cửa xoay, vì anh không muốn phải buông tay tôi ra. Bên ngoài, tiết trời cuối hạ rất dễ chịu, trong làn gió thoảng đã phảng phất hương thu đang về. Tôi ngó nghiêng tìm chiếc Audi SUV và Taylor. Chẳng thấy tăm hơi đâu. Vòng tay Christian siết chặt quanh người tôi. Anh có vẻ thấp thỏm thế nào ấy.

“Có chuyện gì thế?”

Anh nhún vai. Tiếng động cơ ô tô rền vang làm tôi chú ý. Tiếng máy khàn đục... thật quen thuộc. Tôi quay lại tìm xem tiếng ồn đó từ đâu, thì nó bỗng im bặt. Taylor bước xuống từ chiếc xe thể thao trắng

bóng loáng đỗ ngay trước mặt tôi.

Ôi trời! Một chiếc R8. Tôi quay phắt lại nhìn Christian, anh đang nhìn tôi thăm dò. *"Anh mua tặng em một chiếc dịp sinh nhật... một chiếc màu trắng, được đấy."*

"Chúc mừng sinh nhật em," anh dè dặt nói, đón chờ phản ứng của tôi. Tôi nhìn anh trân trối vì chẳng biết làm gì nữa. Anh giơ chìa khóa xe ra.

"Anh chơi ngông quá đi mất," tôi lẩm bẩm. *Anh ấy vừa mua tặng tôi cả một con Audi R8 khủng này! Thiên địa ơi. Đúng như lời tôi bảo!* Tôi toét miệng cười thật rộng, và nhảy choi choi tại chỗ trong giây phút quá khích không kiềm chế nổi. Christian cũng cười theo tôi, tôi nhảy vào vòng tay anh đang rộng mở đón chờ. Anh xoay tôi quay vòng vòng.

"Anh tiêu tiền nhiều quá đấy!" Tôi kêu toáng lên. "Em thích lắm! Cảm ơn anh!" Anh dừng phắt lại, ngả người tôi xuống thật thấp, làm tôi phải níu lấy cánh tay anh.

"Cho em gì cũng được mà, bà Grey." Anh nhoẻn miệng cười. *Ôi chao.* Thể hiện lộ liễu ngay giữa bàn dân thiên hạ thế này à. Anh gập người rồi hôn tôi. "Đi nào. Vào thăm ba em thôi."

"Vâng. Thế em lái được không?"

Anh cứ cười mãi. "Dĩ nhiên rồi. Xe em mà." Anh để tôi đứng thẳng dậy rồi buông tôi ra, tôi hăm hở đi vòng sang ghế lái.

Taylor mở cửa xe, cười tươi rói. "Chúc mừng sinh nhật, bà Grey."

"Cảm ơn anh, Taylor." Anh ta bất ngờ khi tôi nhoáng nhoàng ôm chầm một cái, rồi ngượng nghịu ôm đáp lại.

"Lái cẩn thân, bà Grey," anh ta dặn cộc lốc. Tôi cười hớn hở, không sao kìm nén nổi phấn khích trong lòng.

"Chắc chắn rồi," tôi hứa, rồi tra chìa vào ổ khi Christian đã ngồi thoải mái bên cạnh tôi.

"Thong thả thôi. Không có ai đuổi bám mình đâu," anh nhắc nhở. Khi tôi xoay chìa, tiếng động cơ rền vang. Tôi kiểm tra gương chiếu hậu và gương bên, thấy đường khá vắng vẻ, tôi bèn quành xe thành một vòng cung chữ U thật lớn, rồi lao vút về hướng bệnh viện OSHU.

"Oa!" Christian kêu lên, hốt hoảng.

"Sao thế?"

"Anh không muốn em nằm trong phòng giám sát đặc biệt cạnh ba đâu. Chậm lại đi." Anh gầm gừ. Tôi giảm tốc độ rồi toét miệng cười với anh.

"Tốt hơn chưa?"

"Được rồi", anh làu bàu, cố giữ vẻ nghiêm nghị - nhưng đã thất bại thảm hại.

TÌNH TRẠNG CỦA DƯỢNG RAY VẪN THẾ. Vừa nhìn thấy dượng lòng tôi lại chùng xuống sau chuyến lái xe hung hăng. *Mình nên lái xe thật cẩn thận mới được*. Không thể áp dụng luật cho những kẻ lái xe say sỉn trên đời này đâu. Tôi phải hỏi Christian xem tội danh nào thích đáng cho thằng cha khốn nạn đã đâm dượng Ray – chắc anh biết rõ. Dù có mấy chiếc ống, nhìn dượng vẫn thật thoải mái, và dường như hai má dượng đã thêm chút khí sắc. Tôi kể cho dượng nghe về buổi sáng của mình, còn Christian thì ra phòng chờ để gọi điện thoại.

Y tá Kellie lảng vảng bên cạnh, kiểm tra các đường dẫn và ghi chú vào biểu đồ. "Mọi chỉ số đều tốt cả, bà Grey." Cô ta mỉm cười thân thiện với tôi.

"Tin thật tốt."

Một lát sau bác sĩ Crowe cùng hai y tá đi vào và vui vẻ thông báo. "Bà Grey, đến giờ đưa ba cô đi chụp X-quang rồi. Chúng tôi sẽ đưa ông đi chụp CT. Để kiểm tra não đang hoạt động ra sao."

"Có lâu không ạ?"

"Mất gần một tiếng."

"Tôi sẽ chờ. Tôi muốn biết kết quả."

"Tất nhiên rồi, bà Grey."

Tôi bước vào phòng chờ, may không có ai khác. Christian đang đi đi lại lại nói chuyện điện thoại. Vừa nói, anh vừa nhìn ra cửa sổ mở rộng nhìn bao quát Portland. Anh quay lại khi tôi đóng cửa, trông anh khá giận dữ.

"Hạn định tới đâu?... Tôi hiểu rồi.. Mọi cáo buộc, mọi thứ. Ba của Ana vẫn ở phòng giám sát đặc biệt – tôi muốn anh áp hết những luật định ấy vào hắn cho tôi, ba... Tốt. Nhớ báo cho tôi biết." Anh tắt máy.

"Chuyện gã lái xe đó ạ?"

Anh gật đầu. "Một gã lái xe kéo rác rưởi nào đó say rượu ở đông nam Portland." Anh hằn học trả lời, tôi bị choáng vì cách dùng từ và giọng điệu miệt thị của anh. Anh lại gần tôi, giọng dịu dàng hơn.

"Thăm ba Ray xong rồi à? Em muốn đi chưa?"

"Ưm... chưa." Tôi tròn mắt nhìn anh, vẫn chưa hết sốc vì thái độ khinh miệt vừa rồi của anh.

"Có chuyện gì à?"

"Không. Ba Ray được đưa đi chụp cắt lớp để kiểm tra não. Em muốn đợi đến lúc có kết quả."

"Được. Mình chờ nhé." Anh ngồi xuống, vòng tay rộng mở. Vì chỉ có chúng tôi với nhau, nên tôi nhào vào lòng anh.

"Anh không lường trước được hôm nay phải trải qua chuyện này," Christian dụi vào tóc tôi thầm thì.

“Em cũng thế, nhưng giờ em thấy lạc quan hơn rồi. Mẹ anh làm em rất yên tâm. Đêm qua mẹ tới đây thật là quý.”

Christian xoa lưng tôi và tì cằm lên đầu tôi. “Mẹ anh là người rất đáng mến.”

“Vâng. Anh thật may mắn khi có người mẹ như bà.”

Christian gật đầu.

“Có khi em nên gọi cho mẹ em. Báo cho mẹ biết tin ba Ray,” tôi thủ thỉ, Christian cứng đờ người. “Em thấy lạ là mẹ chưa gọi cho em.” Tôi hơi nhăn mặt khi nhận ra điều này. Đau nhói mới đúng. Dù gì thì hôm nay cũng là sinh nhật tôi, chính mẹ mang nặng đẻ đau tôi cơ mà. Sao chẳng thấy mẹ gọi điện nhỉ?

“Chắc mẹ gọi rồi,” Christian nói. Tôi lôi điện thoại BlackBerry ra. Chẳng có cuộc gọi nhỡ nào, nhưng có nhiều lời nhắn chúc mừng sinh nhật của Kate, José, Mia và Ethan. Chẳng có tin nào từ mẹ cả. Tôi lắc đầu ngao ngán.

“Gọi luôn cho mẹ đi,” anh nhẹ nhàng nhắc. Tôi bấm số, nhưng không có ai nghe máy, chỉ có tiếng trả lời tự động. Tôi không để lại lời nhắn. Sao mẹ lại quên sinh nhật của tôi?

“Mẹ không có nhà. Em sẽ gọi lại sau khi biết kết quả chụp não.”

Christian ôm tôi thật chặt, dụi dụi vào mái tóc tôi lần nữa, giữ im lặng không nhắc gì đến việc mẹ quên bẵng tình mẫu tử với tôi. Chiếc BlackBerry của anh bỗng rung lên bần bật. Anh hì hụi lôi điện thoại từ túi quần ra.

“Andrea à,” anh hỏi xẵng, lại giọng điệu công việc. Tôi định cựa mình đứng dậy, nhưng anh giữ tôi lại, nhíu mày và giữ chặt tay hơn. Tôi ngả người dựa vào ngực anh và lắng nghe cuộc đối thoại một chiều.

“Tốt... Dự kiến là mấy giờ?... Thế số còn lại, ừm... đóng gói cả chứ?” Christian liếc nhìn đồng hồ. “Chi nhánh ở Heathman nắm được mọi chi tiết không?... Tốt... Ừ. Có thể chờ đến sáng thứ hai, nhưng cứ viết email phòng xa đi – tôi sẽ in ra và kí, rồi scan lại cho cô... Họ chờ được. Về nhà đi, Andrea... Không sao, chúng tôi ổn, cảm ơn cô.” Anh tắt máy.

“Mọi việc ổn chứ anh?”

“Ừ.”

“Có phải việc liên quan đến Đài Loan không?”

“Ừ.” Anh cựa quậy phía dưới tôi.

“Em nặng quá à?”

Anh khịt mũi. “Không đâu, em yêu.”

“Anh có lo lắng về vụ làm ăn với Đài Loan này không?”

“Không.”

“Em tưởng nó quan trọng lắm?”

“Đúng thế. Xưởng đóng tàu ở đây phụ thuộc vào chỗ này. Rất nhiều lao động đang bị đe dọa.”

Ôi!

“Ta chỉ phải nhượng lại cho hiệp hội. Công việc của Sam và Ros chẳng hạn. Nhưng với chiều hướng kinh tế như hiện nay, không ai trong chúng ta có nhiều lựa chọn cả.”

Tôi ngáp ngủ.

“Anh làm em chán rồi hả, bà Grey?” Anh lại rúc vào tóc tôi, phì cười.

“Không! Không bao giờ... Em thấy dễ chịu khi ở trong lòng anh. Em thích nghe về công việc của anh.”

“Thật à?” Anh có vẻ ngạc nhiên.

“Tất nhiên rồi.” Tôi ngả người ra sau để nhìn thẳng vào anh. “Em thích nghe mọi câu mọi chữ anh chia sẻ với em.” Tôi cười tươi, anh nhìn tôi thích thú rồi lắc đầu.

“Lúc nào cũng đói tin hả, bà Grey?”

“Kể em nghe đi,” tôi năn nỉ rồi lại rúc vào ngực anh.

“Kể chuyện gì?”

“Sao anh làm thế?”

“Làm gì nhỉ?”

“Công việc của anh.”

“Đàn ông phải biết kiếm sống chứ.” Anh phì cười.

“Christian, anh kiếm tiền thừa để sống rồi.” Giọng tôi châm chọc. Anh chau mày rồi im lặng một lát. Tôi đoán anh sắp bộc bạch bí mật nào đó, nhưng muốn làm tôi bất ngờ.

“Anh không muốn nghèo đói,” giọng anh thật trầm. “Anh từng thế rồi. Anh sẽ không để chuyện đó lặp lại nữa. Và... như một trò chơi thôi mà,” anh lẩm bẩm. “Có chơi thì có thắng. Trò chơi này anh luôn thấy dễ dàng.”

“Không giống cuộc sống đâu,” tôi lẩm bẩm một mình. Rồi ngớ ra khi thấy mình vừa thốt ra thành lời.

“Ừ, anh cũng nghĩ thế.” Anh cau mày. “Mặc dù với em thì dễ dàng hơn.”

Với em thì dễ dàng hơn hả? Tôi ôm anh thật chặt. “Không phải cái gì cũng là trò chơi đâu. Anh giàu lòng bác ái quá đấy.”

Anh nhún vai, hình như không được thoải mái lắm. "Với một vài thứ thì thế," anh khẽ đáp.

"Em yêu Christian giàu lòng nhân ái," tôi thỏ thẻ.

"Chỉ anh ta thôi à?"

"Ơ, em yêu cả Christian độc tài nữa, cả Christian cỗ máy kiểm soát, Christian chuyên gia tình ái, Christian lắm chiêu, Christian lãng mạn, Christian e thẹn nữa... danh sách dài vô tận."

"Có đến cả một lô Christian thế nhỉ?"

"Em còn kể ra được hằng hà sa số nữa cơ."

Anh cười ha hả. "Đến Năm Mươi Christian ấy nhỉ?" Anh thì thào trong tóc tôi.

"Năm Mươi đáng yêu của em."

Anh cựa quậy, ngả đầu tôi ra sau rồi hôn tôi. "Được rồi, bà Năm Mươi, đi xem tình hình ba em thế nào nào."

"Vâng."

"CHÚNG TA ĐI DẠO một vòng không anh?"

Christian và tôi đang ngồi trên xe R8, lòng tôi phấn khởi hết sức. Tình trạng não bộ của dượng Ray đã trở lại bình thường – dấu hiệu phù đã biến mất. Bác sĩ Sluder quyết định ngày mai sẽ để dượng tỉnh dậy sau hôn mê. Bà ấy nói tiến triển của dượng là rất đáng mừng.

"Được chứ." Christian cười hớn hở. "Sinh nhật em mà – cứ làm bất kì việc gì em muốn."

Ồ! Giọng điệu của anh khiến tôi quay ngoắt sang, ngó anh đăm đăm.

"Việc gì cũng được à?"

"Ừ, gì cũng được."

Câu trả lời hứa hẹn nhiều thế nhỉ? "Ờ, thế thì em muốn lái xe."

"Cứ lái đi, em yêu." Anh vẫn cười, tôi cũng phì cười theo.

Lái chiếc xe này thật dễ dàng, thế là khi đi ra Đường Liên bang số 5, tôi nhấn chân ga vọt tăng tốc, khiến cả hai đều bật mạnh vào lưng ghế.

"Bình tĩnh đã, cưng," Christian cảnh cáo.

TRÊN ĐƯỜNG QUAY VỀ Portland, tôi bỗng lóe lên một ý nghĩ.

"Anh định ăn trưa ở đâu?" tôi ướm hỏi Christian.

"Chưa. Em đói rồi à?" Giọng anh khá phấn khởi.

“Vâng.”

“Em muốn ăn ở đâu? Hôm nay là ngày của em mà, Ana.”

“Em biết chỗ này.”

Tôi táp xe gần triển lãm mà José đã từng trưng bày ảnh rồi đỗ bên ngoài nhà hàng Le Picotin, nơi này chúng tôi đã tới sau buổi triển lãm của José.

Christian cười phá lên. “Anh những tưởng em định dẫn anh tới quán bar đáng sợ mà em đã uống say rồi bấm số gọi anh cơ đấy.”

“Sao anh lại nghĩ thế?”

“Để kiểm tra khóm đỗ quyên còn sống hay không.” Anh nhướng mày trêu ghẹo.

Tôi đỏ bừng mặt. “Đừng nhắc lại nữa! Với cả... anh đã rủ em tới khách sạn chỗ anh nghỉ còn gì.” Tôi cười khì.

“Quyết định đúng đắn nhất của anh đấy,” anh đáp, ánh mắt dịu dàng và ấm áp.

“Vâng. Đúng thế thật.” Tôi nhoài người rồi hôn anh.

“Không biết thằng cha khinh khỉnh ấy còn làm bồi bàn không nhỉ?” Christian hỏi.

“Khinh khỉnh ư? Em thấy anh ta cũng được mà.”

“Thằng cha đó cứ cố gây ấn tượng với em.”

“Thế à, anh ta thành công rồi đấy.”

Miệng Christian chu lên khinh bỉ.

“Ta đi vào xem sao?” Tôi rủ.

“Dẫn đường đi, bà Grey.”

SAU BỮA TRƯA và tạt qua khách sạn lấy laptop của Christian, chúng tôi quay lại bệnh viện. Tôi dành trọn buổi chiều ngồi với dượng Ray, đọc to một bản thảo tôi vừa nhận được. Âm thanh đệm theo chỉ là tiếng máy móc đang duy trì cho sự sống của ông, giữ ông ở thêm bên tôi. Giờ khi biết rằng tiến triển của ông đã khá hơn, tôi có thể thở phào nhẹ nhõm hơn, thoải mái hơn. Tràn trề hy vọng. Chỉ cần thời gian để ông hồi phục nữa. Thời gian thì tôi có – tôi luôn sẵn có để dành tặng ông. Tôi vu vơ nghĩ mình có nên gọi lại cho mẹ không, nhưng quyết định để sau. Tôi nắm hờ bàn tay dượng Ray khi ngồi đọc cho ông nghe, thỉnh thoảng lại siết chặt tay, cầu chúc cho ông chóng khỏe. Những ngón tay chạm vào tôi thật mềm mại và ấm áp. Ngón tay chỗ đeo nhẫn cưới của ông vẫn còn vết hằn – mặc dù đã khá lâu rồi.

Một hay hai tiếng sau, chẳng biết là bao lâu, tôi ngước lên và thấy Christian đang cầm laptop trên tay đứng ở cuối giường cạnh ý tá Kellie.

“Đến giờ về rồi, Ana.”

Ôi. Tôi giữ chặt tay dượng Ray. Chẳng muốn rời xa ông tẹo nào.

“Anh muốn cho em ăn rồi. Đi nào. Muộn rồi.” Christian có vẻ dứt khoát.

“Tôi định lau rửa cho ông Steele bây giờ,” y tá Kellie giải thích.

“Thôi được.” Tôi đành chấp nhận. “Ngày mai chúng tôi lại đến.

Tôi thơm lên má dượng Ray, cảm thấy đám râu xồm xoàm lạ lẫm chạm vào môi. Chẳng hay ho tẹo nào. *Chóng khỏe nhé, ba ơi. Con yêu ba.*

“ANH ĐỊNH LÀ CHÚNG TA ĂN TỐI ở tầng dưới, trong phòng riêng,” Christian nói, ánh mắt long lanh khi anh mở cửa vào phòng khách sạn.

“Thật ạ? Làm nốt công việc còn dang dở mấy tháng trước à?”

Anh tủm tỉm cười. “Nếu em gặp may, bà Grey ạ.”

Tôi cười phá lên. “Christian, em chẳng có váy áo gì tươm tất để mặc đâu.”

Anh mỉm cười, chìa tay ra, rồi dẫn tôi vào phòng ngủ. Anh mở tủ quần áo và để hé ra một chiếc túi đựng váy màu trắng treo bên trong.

“Lại Taylor mua giúp à?” Tôi hỏi.

“Christian đấy,” anh đáp vừa dứt khoát vừa pha chút tự ái. Giọng điệu ấy khiến tôi bật cười. Kéo khóa chiếc túi bọc, tôi thấy một chiếc váy sa-tanh màu xanh dương và lấy ra xem. Tuyệt đẹp – bó sát và quai đeo mảnh. Trông khá gọn gàng đây.

“Đáng yêu quá. Cảm ơn anh. Em hy vọng sẽ vừa.”

“Vừa thôi mà,” anh đáp đầy tự tin. “Và đây nữa” – anh nhấc một hộp đựng giày lên – “giày cùng bộ luôn.” Anh nở nụ cười ma mãnh như loài sói.

“Anh chu đáo thế. Cảm ơn anh.” Tôi vươn người hôn anh.

“Anh là thế mà.” Anh đưa tôi một chiếc túi nữa.

Tôi nhìn anh thắc mắc. Bên trong là một bộ quần áo lót liền thân bó sát không dây, ở giữa là một dọc đăng-ten. Anh vuốt ve má tôi, ngửa cằm tôi lên, rồi đặt nụ hôn.

“Anh mong chờ lát nữa sẽ được cởi món đồ này ra khỏi em.”

SAU KHI ĐÃ TẮM TÁP, tỉa tót chỉn chu và cảm thấy mình được nuông chiều quá, tôi ngồi ở mép giường và bắt đầu sấy tóc. Christian bước vào phòng ngủ. Chắc anh vừa làm việc xong.

“Để anh làm cho,” anh nói và chỉ tay về chiếc ghế phía trước bàn trang điểm.

“Sấy tóc cho em ư?”

Anh gật đầu. Tôi chớp chớp mắt.

“Ngồi đi,” anh nhắc, nhìn tôi chằm chằm. Tôi đã quen với vẻ mặt này, và hiểu tốt hơn hết là biết nghe lời. Thật chậm rãi và cẩn thận, anh sấy khô tóc tôi, từng lọn từng lọn tóc bằng đôi tay khéo léo như thường lệ.

“Anh không lạ lẫm với việc này nhỉ,” tôi lẩm bẩm. Tấm gương phản chiếu nụ cười của anh, nhưng anh không đáp lời mà cứ tiếp tục chải tóc cho tôi. Chà... thật dễ chịu quá.

KHI BƯỚC VÀO thang máy để đi ăn tối, chúng tôi bắt gặp những người khác ở đó. Christian trông thật ngon lành trong trang phục áo sơ mi lanh trắng, quần jean và áo vest đen. Không đeo cà vạt. Hai phụ nữ đứng trong thang máy liếc nhìn anh đầy ngưỡng mộ, còn ném sang tôi ánh mắt kém phần bao dung hơn. Tôi cố nhịn cười. Vâng, thưa các quý cô, anh ấy là của tôi. Christian nắm tay tôi và kéo tôi sát vào anh trong khi chúng tôi lặng lẽ đi xuống tầng gác lửng.

Thật náo nhiệt, toàn những người ăn mặc xúng xính cho bữa tối, ngồi chuyện trò và ăn uống, khởi động cho buổi tối thứ bảy của mình. Tôi thật cảm kích là mình cũng được ăn mặc chỉnh tề. Chiếc váy bó sát, ôm trọn các đường cong, giữ mọi chi tiết vào đúng nơi đúng chỗ. Tôi phải thừa nhận rằng mình... quyến rũ khi mặc thế này. Tôi biết Christian cũng tán thành.

Thoạt đầu, tôi tưởng chúng tôi đi về phía phòng ăn riêng tư, nơi mà lần đầu tiên chúng tôi tranh luận về bản hợp đồng, nhưng anh lại dẫn tôi đi ngang qua đó, tiến về phía cuối cùng, rồi mở cánh cửa dẫn vào một căn phòng tường gỗ khác.

“Ngạc nhiên nè!”

Ôi trời. Kate và Elliot, Mia và Ethan, bố Carrick và mẹ Grace, bác Rodriguez và José, cả mẹ tôi và dượng Bob đều ở đây, giơ cao ly rượu. Tôi đứng sững người nhìn mọi người, không thốt lên lời. *Bằng cách nào? Từ khi nào?* Tôi sững sờ quay sang Christian, anh siết chặt tay tôi. Mẹ tôi bước lên phía trước rồi choàng hai tay ôm lấy tôi. *Ôi, mẹ!*

“Con yêu, trông con đẹp tuyệt vời. Chúc mừng sinh nhật con.”

“Mẹ!” Tôi nức nở, ôm chầm lấy bà. *Ôi, mẹ yêu.* Nước mắt tuôn trào trên má tôi mặc dù xung quanh có bao nhiêu người, tôi vùi mặt vào cổ mẹ.

“Con yêu, bé con à. Đừng khóc. Ray sẽ ổn thôi. Ông ấy là người mạnh mẽ lắm. Đừng khóc. Không khóc vào sinh nhật thế nhé.” Giọng bà cũng thổn thức, nhưng mẹ vẫn giữ được bình tĩnh. Hai tay mẹ đỡ khuôn mặt tôi và đưa ngón cái lau nước mắt cho tôi.

“Con tưởng mẹ quên mất rồi.”

“Ơ kìa, Ana! Sao mẹ quên được? Mười bảy tiếng lâm bồn không dễ quên được đâu.”

Tôi bật cười khúc khích qua làn nước mắt, khiến mẹ cũng cười theo.

“Lau khô mắt đi, con yêu. Mọi người tới đây để mừng ngày đặc biệt này của con đấy.”

Tôi khụt khịt mũi, chưa muốn nhìn thấy ai khác trong phòng vội, ngượng nghịu và xúc động vì mọi người đã cố gắng thu xếp để tới đây với tôi.

“Sao mẹ tới đây được? Mẹ đến lúc nào thế?”

“Chồng con điều hẳn máy bay đi đón đấy, con yêu.” Bà gật gù, chắc bị ấn tượng lắm.

Tôi bật cười. “Cảm ơn mẹ đã tới.” Bà lấy giấy ăn lau mũi cho tôi theo đúng cách đúng kiểu của một bà mẹ. “Kìa mẹ!” tôi lằn nhằn, giờ đã bình tĩnh lại rồi.

“Thế có phải tốt hơn không. Chúc mừng sinh nhật con yêu.” Mẹ bước sang một bên, trong khi mọi người sắp thành hàng tới ôm và chúc mừng sinh nhật tôi.

“Ông ấy đang khỏe lên rồi, Ana. Bác sĩ Sluder là một trong những người tài ba nhất nước đấy. Chúc mừng sinh nhật, thiên thần đáng yêu.” Mẹ Grace ghì chặt tôi.

“Cứ khóc nếu cậu muốn nhé, Ana – bữa tiệc dành cho cậu mà.” José chúc mừng.

“Chúc mừng sinh nhật, cô bé yêu quý.” Carrick mỉm cười, hai tay nựng hai bên má tôi.

“Vui lên chưa cưng? Ba sẽ chóng khỏe thôi.” Elliot siết chặt tôi trong vòng tay anh ta. “Chúc mừng sinh nhật”

“Được rồi.” Christian nắm tay, kéo tôi ra khỏi cái ôm ghì của Elliot. “Thể hiện tình cảm với vợ em thế là đủ rồi. Đi mà mơn trớn vợ sắp cưới của anh đi.”

Elliot cười ranh mãnh đáp lại rồi nháy mắt với Kate.

Một người nhân viên phục vụ tôi chưa từng gặp trước đây mời Christian và tôi rượu sâm-panh màu hồng.

Christian đằng hắng giọng. “Hôm nay sẽ còn hoàn hảo nữa nếu Ray ở đây với chúng ta, nhưng ông ở gần đây thôi. Ông đang khỏe lên rồi, và anh biết ông sẽ rất vui nếu em thực sự vui vẻ đấy, Ana. Xin gửi lời cảm ơn tới tất cả mọi người đã tới đây chung vui cùng vợ của con, sinh nhật đầu tiên mở đầu cho những năm tiếp sau nữa. Chúc mừng sinh nhật em yêu.” Christian nâng ly về phía tôi rồi cất tiếng bắt nhịp điệp khúc “Chúc mừng sinh nhật”, thế là tôi phải tự kìm lòng để không trào nước mắt lần nữa.

TÔI DÕI THEO NHỮNG CUỘC CHUYỆN TRÒ sôi nổi quanh bàn ăn. Cảm giác là lạ khi được bao bọc trong sự quan tâm của cả gia đình, trong lòng thì nghĩ tới người mà tôi coi như ba đẻ của mình đang phải dùng máy hỗ trợ trong phòng bệnh lạnh lẽo ở khu giám sát đặc biệt. Tôi cứ bị điều này chi phối, nhưng thâm tâm rất cảm kích mọi người đều tới được đây. Tôi cứ lặng lẽ quan sát cuộc đấu khẩu vui vẻ giữa Elliot và Christian, vẻ hóm hỉnh sôi nổi vốn có ở José, sự nhiệt tình và hăng hái của Mia trước các món ăn, Ethan thì kín đáo liếc nhìn cô. Tôi đoán cậu ta có thích cô bé... nhưng cũng khó mà biết được. Bác Rodriguez đang ngồi tựa lưng trên ghế, và cũng giống tôi, ông đang dõi theo những cuộc chuyện trò. Trông ông đã khá hơn, sau khi được nghỉ ngơi đủ. José rất chu đáo với ba mình, hết cắt đồ ăn cho ông lại đến rót đầy ly rượu. Tôi nghĩ, sau khi chứng kiến ba mình thoát chết trong tích

tắc, José đã trân trọng bác Rodriguez hơn chăng.

Tôi ngắm nhìn mẹ. Mẹ đang đích thực là bà, duyên dáng, dí dỏm và sôi nổi. Tôi yêu bà biết bao. Tôi phải nhớ để nói với bà điều này mới được. Cuộc sống thật đáng quý, giờ tôi đã hiểu ra rồi.

"Cậu ổn không đấy?" Kate cất giọng hỏi nhẹ nhàng chẳng giống Kate tẹo nào.

Tôi gật đầu và nắm lấy tay cô bạn. "Ừ. Cảm ơn cậu đã tới."

"Cậu nghĩ Quý ông Đại gia của cậu có thể để mình vắng mặt trong sinh nhật cậu ư? Bọn mình phải ngồi máy bay trực thăng đấy!" Cô cười toe toét.

"Thế à?"

"Ừ. Tất cả mọi người. Và dẫu sao thì Christian lái cũng tài."

Tôi gật đầu.

"Khá quyến rũ đấy chứ."

"Ừ, mình cũng nghĩ thế."

Chúng tôi cười phá lên.

"Cậu có ở lại đây đêm nay không?" Tôi hỏi.

"Có chứ. Tất cả mọi người nữa, chắc thế. Cậu không hề biết gì về chuyện này à?"

Tôi lắc đầu.

"Anh ấy dịu dàng chứ hả?"

Tôi gật đầu.

"Anh ấy tặng cậu quà sinh nhật gì thế?"

"Đây này." Tôi giơ chiếc lắc tay ra.

"Ồ, đẹp đấy."

"Ừ."

"London à, hay Paris... còn kem là sao?"

"Cậu biết để làm gì đâu."

"Mình đoán được đấy.

Chúng tôi lại cười ồ, tôi đỏ cả mặt vì nhớ lại Ben & Jerry's & Ana.

“À... còn một chiếc R8 nữa.”

Kate làm sánh cả rượu xuống cằm trông chẳng duyên tẹo nào, khiến cả hai lại cười sặc sụa.

“Anh chàng chịu chi ghê đi được, nhỉ?” Cô bạn khúc khích.

Tới phần tráng miệng, trước mặt tôi là chiếc bánh chocolate hoành tráng thắp hai mươi hai ngọn nến và mọi người đồng ca cất tiếng hát “Chúc mừng sinh nhật” nồng nhiệt. Grace ngắm Christian cất tiếng hát cùng cả gia đình và bạn bè tôi mà ánh mắt bà chan chứa yêu thương. Bắt gặp cái nhìn của tôi, bà gửi nụ hôn gió.

“Hãy ước đi em,” Christian thì thầm với tôi. Bằng một hơi thật mạnh, tôi thổi tắt hết nến, lòng thầm cầu chúc cho ba mình chóng khỏe lại. *Ba ơi, sớm bình phục nhé. Xin ba hãy khỏe lại đi. Con yêu ba lắm.*

TỚI NỬA ĐÊM, BÁC RODRIGUEZ và José đi về trước.

“Cảm ơn bác và cậu đã tới.” Tôi ôm José thật chặt.

“Làm sao bỏ lỡ dịp vui này được. Phải ăn mừng cho tiến triển tích cực của bác Ray chứ.”

“Ừ. Cậu, bác Rodriguez và ba Ray phải đi câu cá với Christian ở Aspen nữa đấy.”

“Thế à? Nghe hay tuyệt.” José cười tươi rói rồi đi lấy áo khoác cho ba mình, tôi cúi xuống chào tạm biệt bác Rodriguez.

“Cháu biết không, Ana, đã có lúc... ờ thì, bác từng tưởng cháu và José...” Giọng ông lặng dần, rồi ông nhìn tôi, đôi mắt đen đau đáu nhưng chan chứa yêu thương.

Ôi không.

“Cháu rất quý con trai bác, bác Rodriguez ạ, nhưng cậu ấy chỉ như anh em trai của cháu thôi.”

“Cháu hẳn là cô con dâu tốt. Và quả là thế. Chúc mừng gia đình Grey.” Ông mỉm cười tiếc nuối khiến tôi đỏ mặt.

“Hy vọng mọi người sẽ đều là bạn bè tốt của nhau.”

“Dĩ nhiên rồi. Chồng cháu là chàng trai rất tốt đấy. Cháu khéo chọn lắm, Ana.”

“Cháu cũng nghĩ thế,” tôi khẽ đáp. “Cháu rất yêu anh ấy.” Tôi ôm tạm biệt bác Rodriguez.

“Cư xử tốt với anh ấy nhé, Ana.”

“Nhất định rồi ạ,” tôi hứa.

CHRISTIAN ĐÓNG CỬA phòng khách sạn của chúng tôi vào.

“Cuối cùng cũng được riêng tư rồi,” anh thì thào, đứng tựa lưng vào cánh cửa ngắm nhìn tôi.

Tôi bước lại gần anh, vuốt ngón tay dọc theo ve áo vest anh mặc. "Cảm ơn anh vì bữa tiệc sinh nhật thật tuyệt vời. Anh đích thực là người chồng chu đáo, ân cần và sâu sắc."

"Niềm vui của anh mà."

"Vâng, niềm vui của anh. Hãy làm gì đó để thể hiện nó đi," tôi thì thào. Hai tay tôi giữa chặt ve áo anh, kéo môi anh kề lên môi tôi.

SAU KHI ĂN SÁNG, tôi mở các món quà, rồi gửi một tràng lời tạm biệt vui vẻ tới gia đình Grey và Kavanagh vì họ sắp về Seattle bằng *Charlie Tango*. Mẹ cùng Christian và tôi tới bệnh viện và nhờ Taylor lái xe vì cả ba người không ngồi vừa chiếc R8 của tôi. Dượng Bob từ chối đi thăm khiến tôi thầm an lòng. Vì nếu không thì chắc kì lắm, và tôi chắc dượng Ray không thấy cảm kích nếu gặp dượng Bob trong tình trạng không phải khỏe khoắn nhất của mình.

Dượng Ray trông vẫn thế. Râu tóc có dài hơn. Mẹ bị sốc khi thấy ông, và hai chúng tôi bật khóc cùng lúc.

"Ôi, Ray." Bà siết chặt tay và dịu dàng vuốt má ông, tôi xúc động ứa nước mắt khi thấy sự âu yếm của mẹ dành cho chồng cũ. May mà tôi để khăn giấy trong túi xách. Chúng tôi ngồi xuống cạnh ông, tôi nắm tay mẹ, còn mẹ nắm tay ông.

"Ana à, đã có thời ông ấy là trung tâm vũ trụ của mẹ. Mặt trời mọc và lặn cùng với ông. Mẹ sẽ mãi yêu thương ông ấy. Ông đã chăm sóc con thật tận tình."

"Mẹ à..." Giọng tôi nghẹn lại, bà vuốt má tôi rồi vén một lọn tóc ra phía sau tai tôi.

"Con biết mẹ sẽ luôn yêu ba Ray mà. Hai người chỉ là bị dạt ra khỏi nhau thôi." Bà thở dài. "Và mẹ không thể sống cùng ông ấy nữa." Mẹ cúi xuống nhìn bàn tay mình, và tôi tự hỏi không biết có phải mẹ đang nghĩ đến Steve, Ông Chồng Thứ Ba không, chúng tôi chẳng bao giờ nhắc đến ông ấy.

"Con biết mẹ yêu ba Ray," tôi khẽ nói, nước mắt đã khô lại. "Họ sẽ để ba hết hôn mê hôm nay."

"Tốt lắm. Mẹ chắc ông sẽ ổn thôi. Ông ấy rắn rỏi lắm. Mẹ nghĩ con học được điểm đó ở ông đấy."

Tôi phì cười. "Mẹ có kể thế với Christian không?"

"Cậu ấy có nghĩ con cũng cứng cỏi lắm không?"

"Con tin là có."

"Mẹ sẽ bảo cậu ấy đấy là đặc tính gia đình nhé. Hai con trông rất xứng đôi vừa lứa bên nhau đấy, Ana. Rất hạnh phúc."

"Chắc thế đấy ạ. Dù sao thì cũng tiến xa thế rồi còn gì. Con yêu anh ấy. Anh ấy là trung tâm vũ trụ của con."

"Cậu ấy rõ ràng yêu con tha thiết lắm, cưng ạ."

"Và con cũng yêu anh ấy thiết tha."

“Hãy nhớ nói cho anh ấy nghe thế nhé. Đàn ông cũng thích nghe mấy cái điều đó y như phụ nữ mình muốn được nghe vậy.”

TÔI NÀI NỈ ĐI ra sân bay tiễn mẹ và dượng Bob. Taylor lái R8 đi theo, còn Christian đi chiếc SUV. Tôi rất tiếc họ không thể ở lại lâu hơn, nhưng họ phải về Savannah[50]. Cuộc chia tay thấm đẫm nước mắt.

“Dượng chăm sóc mẹ con chu đáo nhé, Bob,” tôi khẽ dặn dò khi ông ôm tôi.

“Chắc chắn rồi, Ana. Và con cũng bảo trọng nhé.”

“Con nhớ rồi ạ.” Tôi quay sang mẹ. “Tạm biệt, mẹ yêu. Cảm ơn mẹ đã tới,” tôi khẽ chào, giọng khàn đi. “Con yêu mẹ lắm.”

“Ôi, con yêu, mẹ cũng yêu con lắm. Dượng Ray sẽ khỏe thôi. Ông ấy chưa chịu từ bỏ cuộc sống trần ai dài lê thê này đâu. Biết đâu ông đang mải chơi trò lính thủy mà chưa chịu dậy.”

Tôi bật cười. Mẹ nói đúng. Tôi quyết chí sẽ đọc hết các trang thể thao của số báo ra ngày chủ nhật vào tối nay cho Ray nghe mới được. Tôi nhìn mẹ và dượng Bob leo lên bậc thang của chiếc máy bay hãng Grey. Bà ngoảnh lại vẫy tay tạm biệt mà mắt đẫm lệ, rồi quay đi. Christian quàng tay quanh vai tôi.

“Quay lại thôi, em yêu,” anh khẽ gọi.

“Anh sẽ lái xe chứ?”

“Dĩ nhiên rồi.”

BUỔI TỐI HÔM ẤY khi quay lại bệnh viện, dượng Ray trông khác hẳn. Mất một lúc tôi mới nhận ra ống thở đã được rút ra. Dượng Ray đang tự thở một mình. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Tôi vuốt ve má dượng rồi lấy giấy ăn ra chấm bên khóe miệng ông.

Christian đi tìm bác sĩ Sluder hoặc bác sĩ Crowe để hỏi thăm tình hình, còn tôi ngồi xuống chiếc ghế quen thuộc bên cạnh giường ông.

Tôi mở tờ chủ nhật *Oregonian* phần thể thao rồi bắt đầu đọc to mục tin về trận bóng giữa đội Sounders đấu với Real Salt Lake. Theo tường thuật ở đây thì trận đấu thật khốc liệt, nhưng đội Sounders bị thua vì cú phản lưới nhà do lỗi của Kasey Keller. Tôi vẫn giữ chặt tay Ray trong khi đọc hết bài báo.

“Và kết quả cuối cùng, Sounders một, Real Salt Lake hai.”

“Này, Annie, ta lại thua à? Không thể nào!” Dượng Ray khẽ kêu lên, và siết chặt tay tôi.

Ba ơi!

Chương mười chín

Nước mắt lăn dài trên má tôi. Ông đã tỉnh rồi. Ba tôi đã trở về.

"Đừng khóc, Annie." Giọng ba khàn khàn. "Có chuyện gì thế?"

Tôi dùng cả hai tay đỡ tay ông rồi nựng nó áp lên má mình. "Ba gặp tai nạn. Giờ ba đang trong bệnh viện ở Portland."

Ông nhăn mặt, chẳng biết vì thấy không thoải mái trước biểu cảm chẳng giống tôi chút nào hay vì không nhớ gì về vụ tai nạn.

"Ba muốn uống nước không?" Tôi hỏi, dù không biết chắc mình có được cho ông ăn uống gì hay không. Ông gật đầu, vẻ ngơ ngác. Lòng tôi thắt lại. Tôi đứng dậy rồi cúi xuống hôn lên trán ông. "Con yêu ba. Mừng ba tỉnh dậy."

Ông vung tay bối rối. "Ba cũng thế, Annie. Nước." Tôi chạy nhào tới chỗ bàn trực của y tá.

"Ba tôi – ông ấy vừa tỉnh!" Tôi cười rạng rỡ với y tá Kellie, cô ấy cũng tươi tỉnh cười đáp lại.

"Báo cho bác sĩ Sluder biết," cô nhắc đồng nghiệp rồi hối hả đi vòng qua bàn.

"Ông ấy muốn uống nước."

"Để tôi mang cho ông."

Tôi tung tăng quay lại giường ông, trong lòng phấn khởi vô cùng. Khi tôi bước vào, ông đang nhắm mắt, đột nhiên tôi lo nhỡ ông lại bị hôn mê thì sao.

"Ba ơi?"

"Ba đây," ông đáp khẽ khàng, và mắt chấp chới mở khi y tá Kellie tay cầm một bình đá viên và một chiếc cốc đi vào.

"Xin chào ông Steele. Tôi là Kellie, y tá của ông. Con gái ông vừa bảo ông thấy khát nước."

TRONG PHÒNG CHỜ, Christian đang chú mục vào màn hình laptop, mải mê với công việc. Anh ngước lên khi tôi khép cửa vào.

"Ba tỉnh rồi," tôi báo tin. Anh mỉm cười, vẻ căng thẳng trong mắt tan biến. Ồ... lúc trước tôi không để ý. Dạo này anh luôn căng thẳng thế ư? Anh đặt laptop xuống bên cạnh, đứng lên ôm lấy tôi.

"Ba thế nào rồi?" Anh hỏi khi tôi ôm chầm lấy anh.

"Nói chuyện, khát nước, và còn ngơ ngác. Ba không nhớ gì vụ tai nạn cả."

"Có thể hiểu được mà. Giờ ba tỉnh rồi, anh muốn đưa ông về Seattle. Rồi ta có thể về nhà, và mẹ anh

có thể để mắt tới ông.”

Thế có được không nhỉ?

“Em không chắc ba đủ khỏe để di chuyển thế đâu.”

“Anh sẽ nói chuyện với bác sĩ Sluder. Lấy ý kiến của bà ấy xem sao.”

“Anh nhớ nhà à?”

“Ừ.”

“Đồng ý.”

“EM CƯỜI CHƯA THỎA À,” Christian nhận xét khi tôi táp xe bên ngoài khách sạn Heathman.

“Em thấy nhẹ cả người. Và vui quá.”

Christian cười toét miệng. “Tốt.”

Trời tối dần, tôi thấy rùng mình khi bước ra ngoài trong tiết trời buổi tối khô hanh mát lạnh. Tôi đưa chìa khóa xe cho nhân viên trông xe. Mắt cậu ta nhìn chiếc xe đầy thèm thuồng, tôi sao trách cậu ta được. Christian quàng tay quanh người tôi.

“Ta ăn mừng nhỉ?” Anh hỏi khi chúng tôi bước vào sảnh khách sạn.

“Ăn mừng gì?”

“Ba em.”

Tôi cười khúc khích. “Ồ, phải rồi.”

“Anh nhớ điệu cười này đấy.” Christian hôn lên tóc tôi.

“Mình ăn trong phòng được không? Anh biết đấy, một đêm yên tĩnh ở nhà thôi?”

“Được chứ. Đi nào.” Nắm lấy tay tôi, anh dẫn tôi ra phía thang máy.

“NGON TUYỆT VỜI,” tôi lẩm bẩm đầy mãn nguyện khi đẩy chiếc đĩa vừa ăn hết ra, mãi sau đó vẫn còn no căng. “Họ thực sự biết cách làm món bánh tarte tatin ngon tuyệt cú mèo.”

Tôi đã tắm và đang mặc chiếc áo phông của Christian và quần chíp. Nhạc nền là chiếc iPod của Christian đang để chế độ ngẫu nhiên và giọng Dido đang líu lo ca khúc *White Flag*.

Christian nhìn tôi suy xét. Tóc anh vẫn ẩm sau khi tắm, anh mặc áo phông đen và quần jean. “Bữa nay anh mới thấy em ăn cho ra hồn suốt từ lúc ta đến đây đấy,” anh nhận xét.

“Em đói mà.”

Anh tựa lưng vào thành ghế và nở nụ cười tự mãn rồi nhấp một ngụm rượu vang trắng. “Giờ em thích

làm gì?" Giọng anh thật nhẹ nhàng.

"Thế anh muốn làm gì?"

Anh nhướng mày, thích thú. "Làm cái việc anh luôn muốn làm."

"Là việc gì?"

"Bà Grey, đừng vờ vịt thế?"

Đi vòng qua bàn ăn, tôi nắm lấy bàn tay anh, lật ngửa ra, lướt ngón trỏ trong lòng bàn tay anh. "Em muốn anh vuốt ve em bằng cái này." Tôi lướt ngón tay mình lên ngón trỏ của anh.

Anh cựa mình trên ghế. "Chỉ thế thôi hả?" Mắt anh vừa tối thẫm lại vừa như cháy rực lên.

"Có lẽ cả đây nữa?" Tôi miết ngón tay theo ngón giữa của anh rồi trở lại lòng bàn tay. "Và đây nữa." Móng tay tôi cào nhẹ lên ngón giữa của anh. "Dứt khoát cả cái này nữa." Ngón tay tôi dừng lại ở ngón tay đeo nhẫn cưới. "Chỗ này gợi cảm lắm đấy."

"Giờ còn thế không?"

"Chắc chắn có chứ." Nó nhắc nhở rằng *anh chàng này là của tôi*. Rồi tôi vuốt ve vết chai tay mới xuất hiện trên lòng bàn tay anh bên dưới chiếc nhẫn. Anh nhoài người về phía trước và đỡ lấy cằm tôi bằng bàn tay kia.

"Bà Grey, em đang quyến rũ anh đấy à?"

"Em mong là thế."

"Anastasia, anh sẵn lòng." Giọng anh trầm hẳn xuống. "Lại đây nào." Anh khẽ níu tay tôi, kéo tôi vào lòng. "Anh thích mở lối tự do vào em đây." Anh lướt bàn tay lên đùi tôi, vòng ra sau mông. Tay kia đỡ gáy rồi hôn tôi, cứ giữ tôi yên trong tư thế ấy.

Hơi thở anh mang vị rượu vang trắng, vị bánh táo và cả vị Christian. Tôi luồn tay vào tóc, giữ anh sát vào tôi trong khi cả hai đang điên cuồng và đắm say trong nụ hôn mãnh liệt, máu tôi sôi lên trong huyết mạch. Chúng tôi thở hổn hển khi Christian tách ra.

"Lên giường thôi," anh thì thào khi môi vẫn áp trên môi tôi.

"Giường ư?"

Anh ngả người ra sau và kéo tóc khiến tôi phải ngửa lên nhìn anh. "Thế em thích ở đâu nào, bà Grey?"

Tôi nhún vai, tỏ vẻ thờ ơ. "Làm em ngạc nhiên đi."

"Tối nay em hăm hở thế." Anh cọ mũi dọc theo mũi tôi.

"Có khi em phải bị trói lại."

“Có lẽ thế đây. Em đang trở nên phách lối hơn khi lớn thêm một tuổi.” Anh nheo mắt, nhưng không giấu nổi vẻ hóm hỉnh trong ánh nhìn ấy.

“Anh định làm gì đây?” Tôi thách thức.

Mắt anh chợt bừng sáng long lanh. “Anh biết mình định làm gì rồi. Xem em có đủ sức không đã.”

“Ơ kìa, ngài Grey, mấy hôm nay anh rất nhẹ nhàng với em rồi. “Em đâu có làm bằng gương kính, anh biết mà.”

“Em không thích nhẹ nhàng à?”

“Dĩ nhiên, với anh mà. Nhưng anh còn biết... rất nhiều gia vị của cuộc sống.” Tôi chớp chớp mắt nhìn anh.

“Em đang muốn cái gì đó bớt nhẹ nhàng hơn sao?”

“Cái gì đó khẳng định quyền sống mà.”

Anh nhướng mày ngạc nhiên. “Khẳng định quyền sống ư,” anh nhắc lại, giọng bất ngờ nhưng đầy thích thú.

Tôi gật đầu. Anh nhìn tôi một lát. “Đừng cắn môi nữa,” anh thì thào, rồi đột nhiên đứng phắt dậy khi tôi vẫn ôm trong lòng. Anh bước tới chiếc ghế sofa nhỏ nhất trong ba chiếc rồi đặt tôi xuống đó.

“Chờ đây. Không đi đâu cả.” Anh nhìn tôi bằng ánh mắt nóng bỏng, dữ dội rồi quay gót bước vào phòng ngủ. Ôi... những bước chân trần của Christian. Sao bàn chân anh cũng gợi cảm đến vậy? Lát sau anh quay lại, và khiến tôi ngạc nhiên khi tựa cằm vào vai tôi từ phía sau.

“Anh nghĩ ta sẽ bỏ qua cái này.” Anh túm lấy áo phông tôi đang mặc rồi lôi nó qua đầu tôi, để tôi trần trụi với độc chiếc quần chíp. Anh vén đuôi tóc tôi ra sau rồi hôn.

“Đứng lên nào,” anh ra lệnh khi môi vẫn áp trên môi tôi rồi buông tôi ra. Tôi ngay lập tức làm theo. Anh trải một chiếc khăn tắm ra ghế sofa.

Khăn tắm ư?

“Cởi quần ra.”

Tôi nuốt khan nhưng rồi vẫn làm theo lệnh, thả nó xuống cạnh ghế.

“Ngồi xuống.” Anh túm đuôi tóc rồi ngả đầu tôi ra sau.

“Nhấc đầu gối lên,” anh khẽ ra lệnh. “Rồi tựa vào ghế.”

Christian quay lại và đôi mắt anh như khóa chặt lấy tôi trong từng bước chân tiến về phía chiếc ghế, rồi tao nhã quỳ gối trước mặt tôi.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy mình như bị bóc trần ra vậy.

Những ngón tay anh như nhuốm đầy ma lực, lướt khắp cơ thể, khiến tôi như bùng nổ, rên lên những tiếng kêu rời rạc. Anh áp lòng bàn tay vào vùng da thịt ngọt ngào nhạy cảm nhất trên cơ thể tôi, trong khi những dư chấn vẫn lan khắp cơ thể, dằng dai mãi cơn nhức nhối ngọt ngào.

Sau đó anh lật người tôi xuống, mặt hướng xuống mặt ghế còn hai đầu gối quỳ trên sàn nhà. Anh dang hai chân tôi ra.

"Ôi, Ana," tiếng anh rít qua hàm răng nghiến chặt khi anh bắt đầu chuyển động. Những ngón tay anh bấu chặt hai bên hông tôi trong khi anh vào ra liên tục và dữ dội. Tôi lại thấy mình đang được đẩy lên. *Không... A...*

"ĐÃ ĐỦ KHẲNG ĐỊNH QUYỀN SỐNG VỚI EM CHƯA?" Christian hôn lên tóc tôi.

"Ôi, rồi đấy," tôi lầm bầm, mắt nhìn lên trần nhà. Tôi đang nằm dài trên người anh, cả hai lăn nhoài ra sàn nhà bên cạnh chiếc ghế sofa. Anh vẫn mặc đồ.

"Em nghĩ ta nên làm lần nữa. Lần này không có áo xống trên người anh nữa."

"Chúa ơi, Ana. Cho người ta thời gian đã chứ."

Tôi cười khúc khích còn anh cũng bật cười. "Anh mừng là ba Ray đã tỉnh lại. Dường như mọi ham muốn của em đã hồi sinh," anh cất lời, không giấu nổi nét cười trong giọng nói.

Tôi quay lại quắc mắt nhìn anh. "Anh quên việc đêm qua và sáng nay rồi à?" Tôi chu miệng trách móc.

"Sao mà quên được hả cưng." Anh cười tươi rói, trong bộ dạng ấy trông anh thật trẻ trung, vô tư và hạnh phúc. Anh chộp lấy mông tôi. "Vòng ba của em tuyệt lắm, bà Grey."

"Anh cũng thế." Tôi nhướng một bên lông mày trêu anh. "Mặc dù nó còn đang bị che khuất."

"Thế em định làm gì với nó, bà Grey?"

"Sao nào, em sắp lột trần anh ra, ngài Grey ạ. Trần trụi luôn."

Anh cười rạng rỡ.

"Và em nghĩ anh có nhiều điểm đáng yêu lắm," tôi khẽ nhắc lại lời bài hát đang bật trong phòng. Nụ cười của anh lịm dần.

Ôi, đừng.

"Thật mà," tôi thì thầm. Tôi cúi xuống hôn lên khóe miệng anh. Anh nhắm mắt lại và siết chặt vòng tay quấn quanh người tôi.

"Christian, anh đáng yêu thật mà. Anh sẽ biến những ngày cuối tuần này trở nên thật đặc biệt – cho dù có chuyện không hay xảy đến với ba Ray. Cảm ơn."

Anh tròn mắt nghiêm nghị, nét mặt anh khiến tôi vô cùng xúc động.

“Bởi vì anh yêu em,” anh khẽ đáp.

“Em biết. Em cũng yêu anh.” Tôi vuốt ve khuôn mặt anh. “Anh là báu vật quý giá của em. Anh biết thế, phải không?”

Anh nằm im, ngước mắt nhìn vô định.

Ôi, Christian... *anh Năm Mươi* yêu dấu của em.

“Tin lời em đi,” tôi thì thào.

“Không dễ dàng gì.” Giọng anh thoảng như không nghe rõ lời.

“Cố đi. Cố hết sức vào, vì sự thực là thế.” Tôi lại vuốt ve khuôn mặt anh, ngón tay chà lên đám tóc mai mềm mại của anh. Đôi mắt xám của anh như mảnh khuyết của đại dương, đau đớn và khổ sở. Tôi những muốn len vào trong và giữ chặt anh lại. Làm bất kì điều gì để ngăn cản ánh nhìn đó. Đến bao giờ anh mới nhận ra rằng anh là cả thế giới với tôi? Rằng anh xứng đáng hơn rất nhiều tình yêu của tôi, của cha mẹ hay anh chị em của anh? Tôi từng nhắc đi nhắc lại không biết bao nhiêu lần với anh, và tới giờ Christian vẫn cứ nhìn tôi bằng ánh mắt mất mát, bị ruồng bỏ ấy. Chỉ thời gian thôi. Mọi việc sẽ cần nhiều thời gian đây.

“Em bị lạnh mất. Đi nào.” Anh uyển chuyển đứng dậy và kéo cả tôi đứng dậy cạnh anh. Tôi luồn tay ôm quanh eo anh khi chúng tôi bước vào phòng ngủ. Tôi sẽ không thúc ép anh, nhưng từ sau tai nạn của dượng Ray, việc giúp anh hiểu rằng tôi yêu anh nhiều biết bao là điều trở nên vô cùng quan trọng.

Khi vào phòng ngủ, tôi tư lự, định liều mình gợi lại tâm trạng hưng phấn thoải mái của vài phút trước.

“Ta xem TV đi?” Tôi gợi ý.

Christian cười khì. “Anh cứ mong sắp có hiệp hai.” Anh chàng Lắm Chiêu sớm nắng chiều mưa của tôi đã trở lại. Tôi nhướng một bên lông mày khi dừng lại cạnh giường.

“Được thôi, nếu thế em nghĩ mình sẽ giành phần chủ động đấy.”

Anh sững sờ nhìn tôi, trong khi tôi đẩy anh lăn ra giường rồi nhanh chóng cưỡi lên mình anh, ghim hai tay anh xuống cạnh đầu.

Anh cười tươi roi rói. “Chậc, bà Grey, giờ em bắt được anh rồi, em định làm gì nào?”

Tôi cúi xuống thì thầm bên tai anh, “Em sẽ cho anh một bất ngờ...”

CHRISTIAN LÀM VIỆC bên máy tính. Đang là buổi sáng ban mai đẹp trời, có lẽ anh đang gõ email.

“Chào buổi sáng.” Tôi đứng ở ngưỡng cửa bẽn lẽn chào. Anh quay lại cười với tôi.

“Chào bà Grey. Em dậy sớm đấy.” Anh dang rộng vòng tay.

Tôi lao qua phòng và nhào vào lòng anh. “Anh cũng thế mà.”

“Anh làm việc chút.” Anh cựa mình khi hôn lên tóc tôi.

“Việc gì thế?” Tôi hỏi, linh cảm thấy có chuyện không ổn.

Anh thở dài. “Haiz, anh nhận được email của thám tử Clark. Ông ấy muốn nói chuyện với em về lão khốn Hyde.”

“Thế à?” Tôi ngồi bật dậy để nhìn anh rõ hơn.

“Ừ. Anh bảo ông ấy rằng em đang ở Portland, nên ông cứ phải chờ. Nhưng ông ấy nói muốn phỏng vấn em luôn ở đây.”

“Ông ấy tới đây à?”

“Có lẽ thế.” Christian có vẻ bất ngờ.

Tôi nhăn mặt. “Quan trọng đến mức không chờ được sao?”

“Đúng thế.”

“Khi nào ông ấy đến?”

“Hôm nay. Anh sẽ viết thư lại cho ông ấy.”

“Em chẳng có gì phải giấu giếm cả. Chỉ không biết ông ấy muốn biết gì?”

“Ta sẽ sớm biết khi ông ta tới đây thôi. Em cũng chuẩn bị tâm lí đi.” Christian lại cựa mình. “Bữa sáng sắp mang lên ngay đấy. Ăn đã, rồi mình vào thăm ba em.”

Tôi gật đầu. “Anh cứ ở nhà nếu muốn. Em thấy anh cũng bận mà.”

Anh cau có. “Không, anh muốn đi cùng em.”

“Đồng ý.” Tôi cười tươi, quàng tay quanh cổ rồi hôn anh.

RAY ĐANG CÁU ĐIÊN LÊN. Vui thật. Ông ngứa ngáy, khó chịu, mất kiên nhẫn và bồn chồn.

“Ba à, ba vừa trải qua tai nạn xe hơi nghiệm trọng đấy. Cần thời gian để lành hẳn. Christian và con muốn chuyển ba về Seattle.”

“Không hiểu sao các con phải lo lắng cho ba thế. Ở đây ba cũng sẽ khỏe mà.”

“Đừng ngang ngược thế.” Tôi siết chặt tay ông, ông mỉm cười đáp lại âu yếm.

“Ba có cần gì không?”

“Ba có thể sát phạt một cái bánh vòng chiên đấy, Annie.”

Tôi cười đầy cảm thông. “Con sẽ mua vài chiếc bánh cho ba. Để chọn ở cửa hàng Vôdô.”

“Hay lắm!”

“Ba có muốn uống cà phê hảo hạng nữa không?”

“Quá chuẩn!”

“Được, con sẽ đi lấy một ly.”

CHRISTIAN LUÔN ĐANG TRONG phòng chờ, nói chuyện điện thoại. Anh cứ phải điều hành công việc từ đây. Lạ một điều là anh chỉ có một mình, mặc dù phòng giám sát đặc biệt kế bên đông lúc nhúc người. Tôi tự nhủ không biết có phải Christian dọa nạt gì đám khách thăm khác không. Anh gác máy.

“Clark sẽ tới đây lúc bốn giờ chiều.”

Tôi nhăn mặt. Sao gấp thế. “Vâng. Ba Ray muốn uống cà phê và ăn bánh vòng chiên.”

Christian cười phá lên. “Anh nghĩ mình cũng muốn thế nếu bị tai nạn đấy. Nhờ Taylor đi cho.”

“Không, để em.”

“Rủ Taylor đi cùng em.” Giọng anh nghiêm lại.

“Vâng.” Tôi đảo mắt còn anh trừng mắt nhìn lại. Rồi anh nhếch miệng cười, đầu nghiêng một bên.

“Không có ai ở đây nhỉ.” Giọng anh trầm đi đầy mê hoặc, tôi hiểu ra anh đang dọa sẽ đánh đòn tôi đây. Tôi suýt chút nữa thách thức anh thì một cặp đôi trẻ tuổi đi vào. Cô gái đang lén khóc khe khẽ.

Tôi nhún vai vẻ tiếc nuối với Christian, và anh gật đầu. Anh cầm laptop lên, nắm tay tôi rồi dẫn tôi ra khỏi phòng. “Họ cần được riêng tư hơn chúng ta đấy,” Christian lẩm bẩm. “Chúng ta sẽ vui vẻ sau cũng được.”

Bên ngoài Taylor đang nhẫn nại đứng chờ. “Đi mua cà phê và bánh chiên nào.”

ĐÚNG BỐN GIỜ, có tiếng gõ cửa ở phòng khách sạn. Taylor dẫn thám tử Clark vào phòng, trông ông ta cáu kỉnh hơn mọi khi. Ông ta lúc nào trông chẳng hằn học. Có thể vẻ mặt ông ta vốn thế.

“Chào ông bà Grey, cảm ơn các vị đã đồng ý gặp tôi.”

“Chào thám tử Clark.” Christian bắt tay ông ta rồi mời ngồi. Tôi ngồi xuống chiếc sofa tối qua mình đã rất thỏa mãn. Ý nghĩ ấy khiến tôi đỏ mặt.

“Tôi tới để gặp bà Grey,” ông nói thẳng với Christian và Taylor, anh ta đang đứng nép bên cạnh cửa. Christian liếc nhìn Taylor rồi khẽ lén gật đầu, anh ấy quay lưng đi ra ngoài, đóng cửa lại.

“Mọi điều ông muốn nói với vợ tôi đều có thể nói thẳng trước mặt tôi.” Giọng Christian rất lạnh lùng và nghiêm túc kiểu công việc. Thám tử Clark quay sang tôi.

“Bà có muốn chồng mình ở đây không?”

Tôi cau mày nhìn ông ta. "Dĩ nhiên rồi. Tôi chẳng phải giấu giếm gì cả. Ông chỉ định phỏng vấn tôi thôi phải không?"

"Vâng, thưa bà."

"Tôi muốn chồng mình ở lại."

Christian ngồi bên cạnh tôi, vẻ căng thẳng.

"Thôi được," Clark khẽ đáp, vẻ nhún nhường. Ông đằng hắng giọng. "Thưa bà Grey, ông Hyde thừa nhận bà quấy rối tình dục ông ta và có một vài động thái tán tỉnh ông ta."

Ơ kìa! Tôi suýt cười phá lên, nhưng tay tôi đặt lên đùi Christian để kiềm chế anh lại khi thấy anh nhấp nhổm trên ghế.

"Quá phi lí," Christian thốt lên. Tôi siết chặt đùi Christian để nhắc anh kiềm chế.

"Sự thực không hề như thế," tôi bình thản tuyên bố. "Thực ra, vấn đề ngược lại thì có. Ông ta quấy rầy tôi khá thô bạo, nên mới bị sa thải."

Thoáng chốc thám tử mím chặt môi lại trước khi tiếp tục nói.

"Hyde viện cớ rằng bà đã bịa ra chuyện quấy rối để có lý do sa thải ông ta. Ông ta cho rằng bà làm thế vì ông ta khước từ những lời tán tỉnh của bà và vì bà muốn vị trí công việc của ông ấy."

Tôi nhăn nhó. *Chết tiệt thật.* Jack còn hoang tưởng hơn tôi tưởng.

"Không phải thế." Tôi lắc đầu.

"Ông thám tử, vui lòng không nói với tôi rằng ông lái xe cả chặng đường như thế để tới quấy rầy vợ tôi với những lời buộc tội quái đản đó."

Thám tử quay sang nhìn Christian bằng cặp mắt xanh lơ cứng như thép. "Tôi muốn nghe trực tiếp từ bà Grey, thưa ngài," ông ta khẽ đáp lại với vẻ thận trọng. Tôi lại siết chặt đùi Christian, thầm khẩn nài anh giữ bình tĩnh.

"Em không phải nghe mấy thứ vớ vẩn này đâu, Ana."

"Em nghĩ mình nên để thám tử Clark biết chuyện gì đã xảy ra."

Christian sững nhìn tôi một lúc, rồi xua tay vẻ nhẫn nhịn.

"Những điều Hyde nói không phải là sự thực." Tôi cố giữ giọng mình bình tĩnh, mặc dù trong lòng không hề như vậy. Tôi đang hoang mang với những lời cáo buộc này và lo rằng Christian sẽ nổi xung lên. *Jack đang chơi trò gì thế?* "Ông Hyde gạ gẫm tôi trong bếp ở cơ quan một buổi tối nọ. Ông ta bảo rằng tôi phải cảm ơn ông ta khi được nhận vào làm và đáp lại ông ta muốn được thỏa mãn tình dục. Ông ta đã cố hăm dọa tôi, dùng những lá thư tôi đã gửi cho Christian, dạo ấy chúng tôi chưa lấy nhau. Tôi không hề biết Hyde lại giám sát được cả hòm mail của mình. Ông ta bị hoang tưởng – thậm chí ông ta còn đổ tội cho tôi là gián điệp mà Christian cử đến, để giúp anh ấy chiếm đoạt công ty. Ông

ta không hề biết rằng Christian vừa mới mua lại Nhà xuất bản." Tôi lắc đầu khi hồi tưởng lại kí ức đau đớn ấy, sự căng thẳng khi đối đầu với Hyde. "Cuối cùng tôi đã đánh gục ông ta."

Lông mày Clark rướn lên kinh ngạc. "Hạ gục ông ấy ư?"

"Ba tôi là cựu chiến binh. Hyde... ừm thì, đã chạm vào tôi, và tôi biết cách tự bảo vệ mình."

Christian liếc nhìn tôi thoáng chút tự hào.

"Tôi hiểu rồi." Clark ngồi tựa thẳng lưng vào ghế sofa, thở ra nặng nề.

"Ông đã nói chuyện với trợ lý cá nhân nào trước đó của Hyde chưa?" Christian hỏi với giọng điệu khá ân cần.

"Rồi, đã gặp. Nhưng thực tế chẳng thu lượm được gì từ những trợ lí chịu nói chuyện với chúng tôi. Họ đều bảo ông ta là kiểu sếp mẫu mực, mặc dù không ai trong số họ làm việc hơn ba tháng cả."

"Chúng tôi cũng gặp rắc rối đó," Christian lẩm bẩm.

Ồ? Tôi sững người liếc Christian, cả thám tử Clark cũng thế.

"Là nhân viên phụ trách an ninh của tôi. Ông ấy đã phỏng vấn năm người từng làm dưới quyền Hyde."

"Sao phải thế?"

Christian nhìn Clack bằng ánh mắt lạnh như thép nguội. "Vì vợ tôi đã đã từng làm việc cho ông ta, và tôi tiến hành thủ tục an ninh với bất kì ai vợ tôi làm việc cùng."

Thám tử Clark đỏ bừng mặt. Tôi nhún vai tỏ vẻ rất tiếc và nở nụ cười hàm ý hoan-nghênh-tới-thế-giới-của-tôi.

"Tôi hiểu rồi," Clark trả lời. "Tôi nghĩ còn nhiều uẩn khúc chưa tìm ra, thưa ngài Grey. Chúng tôi sẽ kiểm tra kỹ căn hộ của ông ta vào sáng mai, và có thể bấy giờ sẽ biết thêm được gì đó. Mặc dù theo nguồn tin cho biết ông ta đã không sống ở đó một thời gian rồi."

"Các vị đã lục soát rồi sao?"

"Rồi. Chúng tôi sẽ làm lại lần nữa. Đầu mối điều tra trước nhất lúc này."

"Các vị vẫn chưa buộc tội ông ta về tội cố ý giết người với trường hợp Ros Bailey và tôi ư?" Christian khẽ hỏi.

Gì cơ?

"Chúng tôi hy vọng sẽ tìm thấy nhiều bằng chứng hơn liên quan đến vụ phá hoại máy bay của ngài, thưa ngài Grey. Chúng tôi cần thêm chứng cứ ngoài một phần vân tay đó, và trong khi ông ta còn bị tạm giam, chúng tôi có thể kịp thu thập thêm bằng chứng cáo buộc khác."

"Ngài tới đây tất cả chỉ có thế thôi?"

Clark có vẻ giận. "Đúng thế, ngài Grey, trừ khi ngài nghĩ thêm được gì về lời nhắn đó?"

Lời nhắn ư? Lời nhắn nào cơ?

"Không. Tôi bảo ông rồi. Với tôi nó chẳng có nghĩa lí gì." Christian không giấu nổi vẻ cáu kỉnh. "Và tôi thấy sao ta không trao đổi qua điện thoại."

"Tôi tưởng đã bảo ngài rằng tôi thích tiếp cận trực diện hơn. Và tôi sắp tới thăm bà dì tôi đang sống ở Portland – nhất cử... lưỡng tiện." Clark vẫn giữ vẻ mặt lạnh như tiền và không hề bối rối trước vẻ cáu kỉnh của chồng tôi.

"Thế thì, nếu chúng ta đã xong, tôi còn có việc phải làm." Christian đứng dậy và thám tử Clark hiểu ý cũng đứng lên.

"Cảm ơn bà đã dành thời gian, bà Grey," ông ta nói xã giao.

Tôi gật đầu.

"Chào ngài Grey." Christian mở cửa và Clark ra về.

Tôi ngồi phịch xuống ghế.

"Em tin gã khốn đó không?" Christian nổi xung lên.

"Clark ư?"

"Không, thằng khùng Hyde ấy."

"Không, không thể nào."

"Hắn đang giở trò gì nữa?" Christian cằn nhằn qua hàm răng siết chặt.

"Em không biết nữa. Anh có nghĩ Clark tin em không?"

"Dĩ nhiên là có rồi. Ông ấy biết Hyde là thằng khốn điên khùng."

"Anh bậy miệng lắm đấy."

"Bậy miệng à?" Christian cười tủm tỉm. "Có trong từ điển không thế?"

"Giờ thì có rồi."

Đột nhiên anh mỉm cười rồi ngồi xuống kéo tôi vào lòng anh.

"Đừng nghĩ đến gã khùng đó nữa. Đi thăm ba em và thử nhắc đến chuyến di chuyển ngày mai xem sao."

"Ông cứ khăng khăng muốn ở lại Portland và không muốn gây phiền toái."

"Để anh nói chuyện với ba."

“Em muốn đi cùng ông.”

Christian nhìn tôi, trong thoáng chốc, tôi tưởng như anh sắp nói không. “Được. Anh cũng đi. Sawyer và Taylor có thể lái xe. Anh sẽ bảo Sawyer lái R8 của em tối nay.”

NGÀY HÔM SAU, dượng Ray ngắm không gian xung quanh mình – căn phòng thoáng đãng, sáng sủa trong trung tâm phục hồi chức năng tại Bệnh viện Tây Bắc ở Seattle. Đang là buổi trưa, và trông ông có vẻ buồn ngủ. Chuyến đi bằng trực thăng vẫn làm ông mệt lả.

“Bảo Christian rằng ba rất cảm kích việc này,” ông khẽ dặn dò.

“Ba có thể tự nói với anh ấy được mà. Tối nay anh ấy sẽ vào thăm ba ngay thôi.”

“Con không phải đi làm à?”

“Có lẽ không. Con chỉ muốn chắc chắn ở đây ba thấy thoải mái đã.”

“Con cứ đi đi. Không cần lo lắng cho ba thế đâu.”

“Con thích quan tâm đến ba.”

Chiếc BlackBerry của tôi reo lên. Tôi xem số - không phải số quen.

“Con đi nghe điện thoại à?” Ray hỏi.

“Không ạ. Con không biết ai gọi. Hòm thư thoại sẽ báo sau. Con mang theo mấy thứ để ba đọc đây.” Tôi chỉ một chồng tạp chí thể thao trên bàn kê cạnh giường ông.

“Cảm ơn con, Annie.”

“Ba mệt rồi à?”

Ông gật đầu.

“Con sẽ để ba ngủ một lát.” Tôi hôn lên trán ông. “Gặp ba sau nhé, ba yêu quý.” Tôi khẽ chào.

“Hẹn gặp con sau, con yêu. Và cảm ơn con.” Ray nắm tay tôi và siết thật chặt. “Ba thích con gọi ba là ba yêu. Điều ấy giúp ba khỏe lại.”

Ôi, ba ơi. Tôi cũng siết tay đáp lại ông.

KHI ĐI RA cửa chính tới chỗ chiếc SUV Sawyer đang đứng chờ, tôi nghe thấy có người gọi tên mình.

“Chị Grey! Chị Grey!”

Tôi quay lại và thấy bác sĩ Greene đang hớt hải chạy tới chỗ tôi, trông cô ấy vẫn chỉn chu không chút tì vết, có phần hơi xúc động.

“Chị Grey, chị thế nào? Chị nhận được tin nhắn của tôi không? Tôi vừa gọi lúc nãy.”

“Không.” Tôi nổi da gà.

“Chà, tôi đang thắc mắc không biết sao chị lại hoãn những bốn cuộc hẹn.”

Bốn cuộc hẹn ư? Tôi há hốc miệng nhìn cô ta. *Tôi bỏ lỡ tới bốn cuộc hẹn! Sao thế được?*

“Có lẽ ta nên nói chuyện ở văn phòng của tôi. Tôi định đi ăn trưa – bây giờ chị có thời gian không?”

Tôi gật đầu. “Dĩ nhiên rồi. Tôi...” Chẳng biết nói gì nữa. Tôi bỏ lỡ những bốn cuộc hẹn? *Tôi bị chậm lịch tiêm à. Chết thật.*

Vẫn còn sững sờ, tôi đi theo cô bác sĩ quay lại bệnh viện vào phòng làm việc của cô. Sao tôi nhỡ bốn cuộc hẹn nhỉ? Tôi nhớ láng máng một cuộc bị rời lại – Hannah có nhắc đến – nhưng tới *bốn ư*? Sao mà quên đến bốn cuộc cơ chứ?

Phòng làm việc của bác sĩ Greene rất rộng, đơn giản và trang bị tân tiến.

“Tôi rất cảm kích khi chị bắt kịp trước khi tôi đi về,” tôi lắp bắp, vẫn chưa hết choáng váng. “Ba tôi gặp tai nạn ô tô, và chúng tôi vừa chuyển ông từ Portland về đây.”

“Ồ, tôi rất tiếc. Ông thế nào rồi?”

“Ông đang khá lên rồi, cảm ơn chị. Đang bình phục.”

“Tốt quá. Và chuyện này giải thích lý do chị đã hủy cuộc gặp hôm thứ sáu.”

Bác sĩ Greene nhích con chuột trên bàn, màn hình máy tính hiện lên.

“Vâng... đã quá mười ba tuần. Chị để gián đoạn hơi lâu. Ta nên làm xét nghiệm trước khi có đợt tiêm mới.”

“Xét nghiệm gì?” Tôi hỏi lại, khí huyết như tụt sạch khỏi đầu tôi.

“Xét nghiệm thai kỳ.”

Ôi không.

Cô ấy thò tay vào ngăn kéo bàn. “Chị biết cách dùng cái này rồi chứ.” Cô ấy đưa tôi một chiếc lọ nhỏ. “Nhà vệ sinh ngay ngoài phòng làm việc của tôi.”

Tôi đứng dậy như mất hồn, và cơ thể tôi cử động như con rô bốt tự động, loạng choạng đi vào nhà vệ sinh.

Ôi quái quỷ thật. *Trời ơi là trời*. Sao tôi lại để việc này xảy ra... lần nữa. Tôi đột nhiên thấy phát ốm và thầm cầu khấn. *Xin cho đừng có. Đừng có. Còn sớm quá. Chưa phải lúc. Vẫn sớm quá.*

Khi quay lại phòng bác sĩ Greene, cô ấy nở nụ cười dịu dàng rồi chỉ tay ra hiệu mời tôi ngồi xuống chiếc ghế trước bàn. Tôi ngồi xuống và lặng lẽ đưa cô ấy mẫu thử của tôi. Cô ấy nhúng một chiếc que màu trắng vào đó rồi quan sát. Cô ấy nhướng mày khi nó chuyển màu xanh nhạt.

“Màu xanh nghĩa là sao?” Sự căng thẳng đang siết chặt tôi.

Cô ấy ngước lên nhìn tôi, ánh mắt nghiêm nghị. “Chà, chị Grey, nghĩa là chị có thai rồi.”

Gì cơ. Không. Không được. Không lẽ nào. Chết thật.

Chương hai mươi

Tôi trân trối nhìn bác sĩ Greene, thế giới như đang sụp đổ quanh tôi. Một đứa con. Một đứa bé ư. Tôi chưa muốn... có con. *Trời đất.* Tôi vốn biết Christian suy nghĩ khác người lắm.

"Chị Grey, trông chị nhợt nhạt lắm. Chị có muốn một ly nước không?

"Vâng, làm ơn." Tôi thều thào đáp lại. Đầu óc tôi đang nhảy nhót điên cuồng. Có bầu ư? Từ khi nào thế?

"Tôi thấy chị khá ngỡ ngàng."

Tôi lặng lẽ gật đầu đáp lại vị bác sĩ tốt bụng khi cô đưa tôi một ly nước từ máy lọc nước tiện dụng trong phòng. Tôi hớp một ngụm nước. "Bất ngờ quá," tôi lẩm bẩm.

"Ta có thể làm siêu âm để xác định thai được bao lâu rồi. Căn cứ theo kết quả vừa rồi, tôi nghi chị mới có thai đôi ba tuần, hoặc là bốn hay năm tuần thụ thai. Tôi đoán chị không thấy có bất kỳ triệu chứng nào phải không?"

Tôi lặng lẽ lắc đầu. *Triệu chứng ư?* Tôi không nghĩ thế. "Tôi cứ tưởng... cứ tưởng biện pháp tránh thai này đáng tin cậy."

Bác sĩ Greene nhướng một bên mày lên. "Thường là thế, *khi mà* chị nhớ lịch tiêm phòng," cô ấy lạnh lùng đáp.

"Chắc tôi đã để lỡ vài đợt rồi." *Christian sắp phản ứng gay gắt lắm cho xem.* Tôi đoán chắc thế.

"Chị có bị chảy máu không?"

Tôi nhăn mặt. "Không."

"Biểu hiện đó thường gặp lúc mới có thai. Ta làm siêu âm luôn nhé. Tôi đang có thời gian."

Tôi gật đầu, vô cùng bối rối. Bác sĩ Greene chỉ cho tôi tới chiếc bàn khám bọc da đen phía sau tấm bình phong.

"Ngay sau khi chị cởi váy, quần trong và đắp chiếc chăn ở trên bàn lên, ta sẽ tiến hành," cô ấy nói dứt khoát.

Cởi quần nữa ư? Tôi cứ tưởng siêu âm qua ổ bụng thôi chứ. Sao lại phải cởi cả quần lót? Tôi nhún vai ngỡ ngàng, rồi nhanh chóng làm theo hướng dẫn rồi nằm xuống đắp chiếc chăn nhẹ màu trắng lên.

"Tốt rồi." Bác sĩ Greene xuất hiện ở phía cuối bàn, kéo theo chiếc máy siêu âm. Một chiếc máy tính công nghệ cao đồ sộ. Cô ngồi xuống, chỉnh màn hình để cả hai chúng tôi cùng xem được rồi lắc phím xoay trên bàn phím. Màn hình được bật lên.

“Chị hãy co và gập đầu gối lại, mở rộng hai chân ra,” cô ấy thản nhiên hướng dẫn.

Tôi nhăn nhó vẻ dè chừng.

“Đây là cách siêu âm đầu dò qua ngả âm đạo. Nếu chị có thai, ta có thể phát hiện ra em bé bằng cách này.” Cô ấy giơ lên một chiếc đầu dò dài màu trắng.

Ơ, cô đang đùa đấy à!

“Thôi được,” tôi lí nhí, xấu hổ chết đi được, rồi làm theo lời cô ấy bảo. Bác sĩ Greene chùm một bao cao su lên chiếc đầu dò rồi bôi lên đó một loại gel trong suốt.

“Chị Grey, cứ thả lỏng đi.”

Thả lỏng hả? Tôi có thai đây này, chết tiệt thật! Sao chị muốn tôi thả lỏng được chứ? Tôi đỏ mặt và đành ráng tìm kiếm chốn hạnh phúc trong tưởng tượng... ở đâu đó gần hòn đảo xứ Atlantis.

Cô ấy nhẹ nhàng và từ từ đưa đầu dò vào.

Quái quỷ!

Tôi chỉ thấy trên màn hình toàn là hình ảnh nhiễu trắng xám – mặc dù còn cả màu nâu đỏ nữa. Bác sĩ Greene nhích chiếc máy dò thật chậm, khó chịu thật.

“Kia kìa,” cô ấy khẽ nói. Cô ấy nhấn một phím, làm dừng hình ảnh lại, rồi chỉ vào một đốm nhỏ xíu trên màn hình.

Một đốm xinh xinh như viên kẹo. Có một vật bé xíu trong bụng tôi. Tí tẹo tèo teo. *Wow*. Tôi quên phắt đi nỗi lo lắng trong lòng khi ngây người nhìn vào viên kẹo bé xíu đó.

“Vẫn còn sớm nên chưa thấy được tim thai, nhưng chắc chắn chị đã có bầu rồi. Khoảng bốn hoặc năm tuần, có lẽ thế.” Cô ấy cau mày. “Có vẻ như liều tiêm hết tác dụng sớm đấy. Ờ thì chuyện vẫn hay xảy ra mà.”

Tôi quá choáng váng không thốt nên lời. Viên kẹo bé xíu ấy là một em bé. Một bé con thật sự. Em bé của Christian. Của tôi. Trời ơi. *Một đứa con*.

“Chị có muốn tôi in một tấm ra cho chị không?”

Tôi gật đầu, vẫn chưa nói được thành lời. Bác sĩ Greene nhấn một nút. Rồi cô ấy nhẹ nhàng rút máy dò ra, đưa tôi một chiếc khăn giấy để lau.

“Chúc mừng chị Grey,” cô ấy nói khi tôi đang ngồi dậy. “Ta sẽ xếp một cuộc hẹn khác. Có thể trong vòng bốn tuần nữa. Bấy giờ ta sẽ biết chính xác tuổi thai và ước tính được ngày tháng dự kiến. Giờ chị mặc đồ được rồi.”

“Vâng.” Tôi loạng choạng đứng dậy rồi hấp tấp mặc đồ. Tôi có một bé con, bé xíu. Khi tôi từ sau bình phong đi ra, bác sĩ Greene đã ngồi vào bàn làm việc.

“Trong thời gian này, tôi nghĩ chị nên bắt đầu dùng tăng cường axit folic và các vitamin hỗ trợ trước khi sinh. Đây là tờ hướng dẫn những gì nên làm và không được làm.”

Khi đưa tôi một túi thuốc và một tờ hướng dẫn, cô ấy vẫn tiếp tục nói, nhưng tôi chẳng còn nghe được gì nữa. Tôi đang sốc. Quá choáng váng. Nhất định tôi phải vui rồi. Đáng lẽ phải chờ đến tầm... ba mươi tuổi chứ. Chuyện này đến sớm quá – quá sớm. Tôi cố kìm nén cảm giác hốt hoảng đang tăng dần.

Tôi lịch sự gửi lời chào tạm biệt bác sĩ Greene rồi tiến thẳng tới cửa, bước ra không gian chiều thu mát rượi. Đột nhiên tôi lạnh ớn người, giống như một dự cảm trong sâu thẳm suy nghĩ của mình. Christian sẽ phản ứng dữ dội lắm đây, tôi biết chắc thế, nhưng dữ chừng nào và dẫn tới đâu thì tôi chưa biết. Lời anh nói ám ảnh tôi. *“Anh vẫn chưa sẵn sàng chia sẻ em đâu.”* Tôi kéo áo khoác quấn chặt lấy mình, cố rũ cơn ớn lạnh ấy đi.

Sawyer từ chiếc SUV nhảy bổ ra, mở cửa xe. Anh ta nhíu mày khi thấy nét mặt tôi, nhưng tôi mặc kệ vẻ quan tâm ấy.

“Đi đâu, thưa bà Grey?” Anh ta nhẹ nhàng hỏi.

“Về nhà xuất bản.” Tôi nép mình trên ghế sau ô tô, nhắm mắt lại và ngả đầu vào tấm tựa đầu. Đáng lẽ tôi phải vui mới phải. Tôi biết mình nên vui mừng. Nhưng không. Việc này đến sớm quá. Quá sớm. Còn công việc của tôi? Còn nhà xuất bản nữa? Rồi chuyện giữa Christian và tôi thì sao? Không. Không đâu. *Không sao đâu*. Chúng tôi sẽ ổn thôi. Anh ấy sẽ ổn thôi. Anh ấy đã yêu quý Mia bé bỏng khi còn nhỏ thế nào - tôi nhớ bố Carrick đã kể cho tôi nghe – và giờ anh ấy vẫn cưng cô bé. Có lẽ tôi nên báo trước cho Flynn... Có lẽ tôi chưa nên kể cho Christian vội. Có lẽ tôi... có lẽ tôi nên kết liễu việc này. Tôi ngăn ý nghĩ ghê rợn đó lại, sợ hãi trước điều có thể xảy tới. Tay tôi đưa xuống bụng theo bản năng như để che chở, bảo vệ. Không. *Kẹo Con của tôi*. Nước mắt tuôn trào trên má. Tôi phải làm gì đây?

Hình ảnh cậu bé có mái tóc màu đồng và đôi mắt xám sáng long lanh chạy băng qua cánh đồng bên cạnh ngôi nhà hiện lên trong suy nghĩ của tôi, chuyện rất có thể xảy ra này thật thách thức và trêu ngươi. Cậu bé cười khanh khách và hò hét vui vẻ khi bị Christian và tôi đuổi theo. Christian nhấc bổng cậu bé lên bằng cả hai tay rồi bế cậu bé bên hông khi chúng tôi tay trong tay quay về nhà.

Hình ảnh đột ngột chuyển sang cảnh Christian quay ngoắt bỏ đi. Tôi béo ú và ục ịch, nặng nề với đứa bé. Anh ấy bước đi trong đại sảnh gương, ngày càng xa tôi, tiếng bước chân vang vọng giữa những tấm gương dát bạc, giữa những bức tường và nền nhà lạnh lẽo. *Christian*...

Tôi giật mình tỉnh dậy. *Không*. Anh ấy sẽ phản ứng dữ lắm.

Khi Sawyer đỗ xe bên ngoài nhà xuất bản, tôi bước xuống và đi vào tòa nhà.

“Chào Ana, rất vui khi gặp cô. Ba cô thế nào rồi?” Hannah hỏi thăm ngay khi tôi vừa tới phòng làm việc. Tôi lạnh lùng nhìn lại chị ấy.

“Ông khá hơn rồi, cảm ơn chị. Tôi gặp chị trong phòng làm việc nhé?”

“Dĩ nhiên rồi.” Chị ấy có vẻ ngỡ ngàng khi đi theo tôi. “Mọi việc ổn chứ?”

“Tôi cần được biết nếu chị chuyển hay hủy những cuộc hẹn của tôi với bác sĩ Greene.”

“Bác sĩ Greene à? Đúng rồi, tôi có chuyển. Khoảng hai hay ba cuộc. Hầu hết là vì chị có cuộc hẹn khác hoặc bị muộn lịch hẹn. Sao thế?”

Vì giờ tôi có thai rồi đây này! Tôi thét lên với chị ta trong đầu mình. Tôi hít một hơi thật sâu và từ tốn. “Nếu chị chuyển cuộc hẹn, chị nhất định phải báo cho tôi biết nhé? Không phải lúc nào tôi cũng kiểm tra lịch được.”

“Vâng,” Hannah khẽ đáp. “Tôi xin lỗi. Tôi làm gì sai ư?”

Tôi lắc đầu và thở dài thườn thượt. “Chị mang cho tôi một tách trà được không? Rồi ta bàn xem có việc gì trong khi tôi đi vắng.”

“Được chứ. Tôi đi lấy ngay đây.” Tươi tỉnh hẳn lên, chị ấy bước vội ra khỏi phòng.

Tôi nhìn theo bóng chị ta vừa đi khuất. “Con thấy cô ấy chưa?” Tôi khẽ thủ thỉ với bé con. “Chính nhờ cô ấy mà con có mặt ở đây đấy.” Tôi vỗ nhẹ lên bụng mình, rồi mới thấy sao mà ngốc nghếch thế, ai lại đi nói chuyện với cái hình thù bé xíu như móng tay thế. Bé con tí hon *của tôi*. Tôi lắc đầu, bực dọc với chính mình và với cả Hannah... mặc dù thực ra tôi hiểu mình không thể trách gì Hannah cả.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Nhớ em

Ngày: 13 tháng 9 năm 2011 13:58

Tới: Anastasia Grey

Bà Grey thân yêu!

Anh quay về văn phòng mới ba tiếng đồng hồ mà đã nhớ em thế này rồi.

Hy vọng ba Ray chuyển về phòng mới ổn thỏa cả. Mẹ sẽ tới thăm ông chiều nay và kiểm tra tình hình cho ông.

Anh sẽ tới đón em khoảng sáu giờ chiều nay nhé, rồi ta tới thăm ba trước khi về nhà.

Thế được không?

Chồng yêu của em.

Christian Grey

CEO, Grey Entreprises Holdings, Inc

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Nhớ anh

Ngày: 13 tháng 9 năm 2011 14:10

Tới: Christian Grey

Dĩ nhiên rồi.

x

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Nhớ em

Ngày: 13 tháng 9 tháng 2011 14:14

Tới: Anastasia Grey

Em ổn không thế?

Christian Grey

CEO, Grey Entreprises Holdings, Inc

Không đâu Christian, không ổn tẹo nào. Em đang phát cuồng vì lo lắng anh sẽ phản ứng dữ tợn thế nào đây. Em không biết phải làm gì nữa. Nhưng em sẽ không kể với anh qua email đâu.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Nhớ anh

Ngày: 13 tháng 9 năm 2011 14:17

Tới: Christian Grey

Ổn cả. Chỉ bận thôi.

Hẹn gặp anh lúc sáu giờ.

x

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Tôi sẽ kể với anh lúc nào được nhỉ? Đêm nay chăng? Sau khi yêu đương? Có lẽ trong lúc đang yêu. Không, thế thì nguy hiểm cho cả hai mất. Khi anh ấy ngủ rồi? Tôi chống hai tay lên trán. Tôi phải làm

sao bây giờ?

“CHÀO EM,” Christian dè dặt nói khi tôi leo lên chiếc SUV.

“Chào anh,” tôi lí nhí đáp.

“Có chuyện gì thế?” Anh nhíu mày. Tôi lắc đầu trong khi Taylor cho xe tới bệnh viện.

“Không có gì.” *Có lẽ nói luôn bây giờ nhỉ?* Tôi có thể kể cho anh ngay lúc này khi cả hai đang ở trong không gian hạn chế và có cả Taylor ở cạnh nữa.

“Công việc tốt cả chứ?” Christian tiếp tục dò hỏi.

“Vâng. Ổn cả. Cảm ơn anh.”

“Ana, có chuyện gì thế?” Giọng anh có phần kiên quyết hơn, còn tôi lại có tật giật mình.

“Chỉ là em nhớ anh quá, thế thôi. Và em cứ lo cho Ray.”

Christian thoải mái thấy rõ. “Ray ổn rồi mà. Anh đã nói chuyện với mẹ chiều nay, bà rất ấn tượng với tiến triển của ông.” Christian nắm tay tôi. “Ôi trời, tay em lạnh cóng. Hôm nay em ăn gì chưa?”

Tôi đỏ mặt.

“Ana,” Christian nạt, có vẻ bực lắm.

Chậc, em chưa kịp ăn vì em biết anh sẽ đánh em tóe khói khi em kể anh nghe mình đang có bầu.

“Tối nay em sẽ ăn. Quả tình em không có thời gian.”

Anh lắc đầu thất vọng. “Em có muốn anh thêm mục ‘cho vợ tôi đi ăn’ vào danh sách nhiệm vụ của vệ sĩ không?”

“Em xin lỗi. Em sẽ tự ăn được mà. Chỉ là hôm nay không được bình thường. Anh biết rồi đấy, chuyển viện cho ba rồi tất cả mọi thứ.”

Môi anh mím lại thành một vệt dài, nhưng anh không nói gì nữa. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. *Nói cho anh ấy đi*! Cô nàng Tiềm Thức khích. Không. Tôi là đồ hèn.

Christian ngăn cơn mơ màng của tôi lại. “Có thể anh phải đi Đài Loan.”

“Ơ. Bao giờ thế?”

“Cuối tuần này. Hoặc tuần sau.”

“Vâng.”

“Anh muốn em đi với anh.”

Tôi nuốt khan. “Christian, xin anh. Em còn công việc mà. Thôi đừng tranh đi cãi lại về chuyện này

nữa.”

Anh thở dài rồi bĩu môi như cậu bé đang giận dỗi. “Tưởng anh có thể rủ được em,” anh lẩm bẩm vẻ hờn dỗi.

“Anh đi bao lâu?”

“Không quá đôi ba ngày. Anh muốn em kể anh nghe chuyện gì đang làm em phiền lòng thế.”

Anh ấy nghĩ dễ lắm ấy? “Chà, giờ thì chồng yêu của em sắp đi xa...”

Christian hôn lên ngón tay tôi. “Anh sẽ không đi lâu đâu mà.”

“Tốt.” Tôi cười gượng gạo.

DƯỢNG RAY ĐÃ TƯƠI TỈNH HƠN NHIỀU và bớt gắt gỏng khi chúng tôi vào thăm ông. Tôi xúc động bởi lòng cảm kích kín đáo của ông đối với Christian, và trong giây lát tôi quên béng cái án đang treo lơ lửng trên đầu mình khi ngồi nghe họ nói chuyện câu cá và trò thủy thủ. Nhưng rồi ông cũng chóng thấy mệt.

“Ba à, bọn con về cho ba nghỉ.”

“Cảm ơn con, Ana yêu dấu. Ba rất vui khi con ghé qua. Hôm nay còn gặp cả mẹ con nữa Christian. Bà ấy thật có tài động viên. Và bà còn là người hâm mộ thủy thủ nữa đấy.”

“Thế nhưng không phát cuồng với việc câu cá đâu ạ,” Christian nói đùa khi đứng dậy.

“Không có mấy phụ nữ khoái trò đó đâu, nhỉ?” Dượng Ray ngoác miệng cười.

“Ngày mai con vào với ba nhé?” Tôi hôn tạm biệt ông. Cô nàng Tiềm Thức bĩu môi. *Miễn là Christian không nhốt cậu lại... hoặc có khi tệ hơn ấy chứ*. Tôi như rơi xuống đáy vực.

“Đi nào. Christian chìa tay ra, nhăn mày nhìn tôi. Tôi nắm lấy tay anh và chúng tôi rời bệnh viện.

TÔI ĂN LẤY LỆ. Hôm này có món súp gà hầm của bà Jone, nhưng tôi chẳng thấy đói. Bụng dạ tôi đang rối như tơ vò với cả mớ lo lắng.

“Thôi nào! Ana, em kể anh nghe có chuyện gì đi chứ?” Christian đẩy chiếc đĩa đã ăn xong sang một bên, không giấu nổi vẻ sốt ruột. Tôi ngước nhìn anh. “Làm ơn đấy. Em làm anh phát điên rồi.”

Tôi nuốt khan, cố kìm nỗi sợ hãi đang trào dâng. Tôi hít một hơi thật sâu để lấy bình tĩnh. Cơ hội bây giờ hoặc không bao giờ hết. “Em có bầu rồi.”

Anh sững người, và dần dần mặt anh như cắt không ra giọt máu. “Gì cơ?” Anh hỏi lại, mặt tái nhợt.

“Em có thai rồi.”

Lông mày anh nhíu lại như thể không hiểu gì. “Như thế nào?”

Như thế nào... là *như thế nào*? Sao lại có kiểu hỏi quái đản thế? Tôi đỏ mặt và nhìn lại anh bằng ánh mắt thế-anh-nghĩ-thế-nào?

Thái độ của anh đột ngột thay đổi, ánh mắt đanh lại như đá. "Việc phòng ngừa thì sao?" Anh gằn giọng.

Ôi chết rồi.

"Em quên tiêm phòng hả?"

Tôi chỉ biết nhìn lại anh, không nói được gì. Trời đất, anh ấy giận rồi – giận lắm rồi đây.

"Chúa ơi, Ana!" Anh đấm mạnh nắm đấm xuống bàn, khiến tôi giật nảy mình, rồi đột nhiên đứng dậy nhanh đến mức suýt đổ cả ghế. "Em có mỗi việc đó, phải nhớ mỗi việc đó thôi. Chết tiệt! Anh không sao tin nổi nữa. Sao em ngốc thế hả?"

Ngốc ư? Tôi sững sờ. Trời. Tôi những muốn bảo anh rằng việc phòng tránh đã không có tác dụng, nhưng chẳng lời nào chịu thốt ra. Tôi cúi gằm xuống nhìn những ngón tay. "Em xin lỗi," tôi thì thào.

"Xin lỗi hả? Xin lỗi cái con khỉ!" Anh lại nạt.

"Em biết bây giờ không phải lúc thích hợp."

"Không hề thích hợp tẹo nào!" Anh la toáng lên. "Ta mới biết nhau mới được năm phút. Anh còn muốn khoe với em cả thế giới chết tiệt này và giờ thì... Khốn thật. Tã với lót, dớt với dãi!" Anh nhắm mắt lại. Tôi đoán anh đang cố kìm nén cơn giận dữ và không động tay động chân.

"Em đã quên rồi hả? Nói đi. Hay em cố ý làm thế?" Mắt anh long lên như tóe lửa giận dữ.

"Không phải đâu," tôi lí nhí. Tôi không thể bảo anh về sự cố của Hannah – anh sẽ sa thải chị ấy mất.

"Anh tưởng ta đã thống nhất về việc này rồi hả!" Anh lại quát lên.

"Em biết. Ta nhất trí rồi. Em xin lỗi."

Anh chẳng thèm nghe tôi. "Lý do là đây đấy. Đây là lý do vì sao anh thích kiểm soát. Để những chuyện quái quỷ này không xảy ra và làm hỏng hết mọi việc."

Không được rồi... Cục cưng bé bỏng của mẹ ơi. "Christian, làm ơn đừng quát em nữa." Nước mắt lăn dài trên má tôi.

"Đừng bắt đầu cái trò mít ướt đó nữa," anh nạt. "Khốn thật". Anh luồn tay vào mái tóc, vò thật mạnh. "Em tưởng anh sẵn sàng làm bố rồi à?" Giọng anh nghẹn ngào, pha lẫn cả giận dữ và hoảng loạn.

Và mọi chuyện dần sáng tỏ, nỗi sợ hãi và căm hờn hiện rõ trong mắt anh – cơn thịnh nộ xuất phát từ sự bất lực thủa thiếu niên. *Ôi, anh Năm Mươi ơi, em thật lòng xin lỗi. Chuyện này xảy đến em cũng sốc lắm.*

"Em thừa biết chúng ta chưa hề sẵn sàng cho chuyện này, nhưng em nghĩ anh sẽ là người cha tuyệt

vời," tôi lập bập nói. "Ta sẽ làm được thôi."

"Sao em biết được hả!" Anh la lên, lần này còn lớn tiếng hơn. "Nói đi chứ!" Mắt anh bừng bừng khi rất nhiều cảm xúc cùng lướt qua mặt. Rõ rệt nhất là nỗi sợ hãi.

"Ôi, quỷ tha ma bắt nó đi!" Christian gào lên dữ dội và giơ hai tay trong tư thế bại trận. Anh quay gót bước ra hành lang, vớ lấy áo khoác rồi đi ra khỏi phòng sinh hoạt chung. Tiếng bước chân anh nện trên nền nhà lát gỗ, rồi mất hút sau cánh cửa đôi ở hành lang, đóng sầm cửa lại sau lưng khiến tôi lại giật bắn mình.

Chỉ còn lại mình tôi trong im lặng – sự tĩnh mịch và trống trải của căn phòng rộng thênh thang. Tôi bất giác rùng mình và chết điếng người nhìn theo cánh cửa đóng chặt. *Anh ấy bỏ tôi mà đi rồi*. *Trời ơi*! Phản ứng ấy tệ hơn gấp nhiều lần những gì tôi tưởng tượng. Tôi đẩy chiếc đĩa ra rồi quanh tay lên mặt bàn, gục đầu xuống khóc thút thít.

"ANA À," bà Jones đang đứng cạnh tôi.

Tôi ngồi bật dậy, vội chùi nước mắt trên má.

"Tôi nghe thấy rồi. Tôi rất tiếc," bà dịu dàng nói. "Cô có muốn uống một tách trà thảo mộc hay gì đó không?"

"Tôi muốn một ly rượu trắng."

Bà Jones ngập ngừng trong tích tắc, rồi tôi nhớ tới bé con. Giờ tôi không được uống rượu nữa. Phải không? Tôi phải học thuộc những việc nên và không nên mà bác sĩ Greene đã bảo tôi.

"Để tôi lấy cho cô một ly."

"À mà phiền bà cho tôi một tách trà." Tôi lau mũi. Bà cười ân cần.

"Trà sẽ có ngay đây." Bà dọn đĩa rồi đi vào bếp. Tôi đi theo bà và ngồi vắt vẻo trên ghế đẩu, nhìn bà pha trà.

Bà đặt tách nước còn nghi ngút hơi trước mặt tôi. "Còn cần tôi làm giúp gì nữa không, Ana?"

"Không ạ, tốt rồi, cảm ơn bà."

"Cô chắc chứ? Cô chưa ăn được mấy."

Tôi ngước nhìn bà. "Tôi không thấy đói."

"Ana, cô phải ăn vào. Không phải cho mình cô nữa. Cứ để tôi chuẩn bị món gì đó. Cô thích ăn gì?" Bà nhìn tôi tràn trề hy vọng. Nhưng thực lòng tôi không chịu đựng được gì nữa.

Chồng tôi vừa bỏ đi vì tôi đang mang bầu, ba tôi vừa trải qua tai nạn xe hơi nghiêm trọng, và gã khùng Jack Hyde thì đang cố dựng chuyện đổ thừa cho tôi là kẻ quấy rối tình dục. Đột nhiên tôi không ngăn nổi tiếng bật cười khúc khích. *Xem con làm gì với mẹ này, Kẹo Con Bé Bỏng*! Tôi xoa xoa lên bụng.

Bà Jones nở nụ cười đầy bao dung với tôi. "Cô có biết được bao lâu rồi không?" Bà khẽ khàng hỏi.

"Thai còn sớm quá. Bốn hay năm tuần gì đó, bác sĩ còn chưa chắc chắn."

"Nếu cô không muốn ăn, thì chí ít cũng nên đi nghỉ."

Tôi gật đầu, cầm tách trà rồi đi vào thư viện. Đấy là chốn náu mình của tôi. Tôi moi BlackBerry ra khỏi túi xách và định gọi cho Christian. Tôi biết chuyện khiến anh choáng váng – nhưng thực tình anh cũng phản ứng thái quá. *Có khi nào anh ấy không phản ứng dữ dội đâu hả*? Cô nàng Tiềm Thức nhướng bên mày được tỉa tót cẩn thận lên nhìn tôi. Tôi thở dài. Anh chàng Đa Diện Đa Cực quỷ sứ.

"Ừ, là cha con đấy, Kẹo Con Bé Bỏng ạ. Mong rằng cha sẽ bớt giận và quay về... sớm thôi."

Tôi lôi tờ hướng dẫn những việc nên và không nên làm ra rồi ngồi xuống đọc.

Không sao tập trung nổi. Christian chưa từng bỏ tôi mà đi như thế. Mấy hôm nay anh ấy rất ân cần và chu đáo, đáng yêu vô cùng và giờ thì... Giả sử như anh ấy không quay về nữa? *Chết thật*! Có lẽ tôi nên gọi điện cho Flynn. Tôi chẳng biết phải làm gì. Tôi hoàn toàn bối rối. Anh ấy vốn quá nhạy cảm với rất nhiều chuyện, và tôi đã biết trước thể nào anh cũng phản ứng rất dữ dội với tin này. Tuần vừa rồi anh ấy mới tử tế làm sao. Mọi sự việc đều diễn ra ngoài tầm kiểm soát, ấy thế mà anh vẫn xoay sở ổn thỏa. Nhưng cái tin này thì quá ư khủng khiếp.

Từ khi gặp anh, cuộc đời tôi trở nên thật rắc rối. Là anh đó ư? Là hai chúng tôi được bên nhau đó sao? Giả sử anh không vượt qua được chuyện này? Giả sử anh muốn ly dị. Cổ họng tôi đắng ngắt. Thôi đi. Không được nghĩ theo chiều hướng ấy. Anh sẽ quay về. Anh sẽ về thôi. Tôi biết chắc thế. Tôi hiểu rõ điều ấy, mặc dù anh có quát tháo, gắt gỏng thô bạo, thì anh vẫn yêu tôi... đúng thế. Và cha sẽ yêu cả con nữa, Cục Cưng Bé Bỏng ạ.

Ngả lưng ra ghế, tôi lơ mơ ngủ.

TÔI TỈNH DẬY THẤY MÌNH LẠNH CÓNG và mất phương hướng. Rùng mình, tôi ngó đồng hồ: mười một giờ đêm. *Ồ đúng rồi... bé con.* Tôi vỗ nhẹ lên bụng. Christian đâu rồi? Anh về chưa? Tôi nặng nhọc bò dậy và đi tìm chồng.

Năm phút sau, tôi nhận ra anh không ở nhà. Tôi hy vọng không có chuyện gì xảy ra với anh. Những ký ức khi chờ đợi mong ngóng hồi *Charlie Tango* mất tích ào ạt trở lại.

Thôi đi, đừng thế nữa. Đừng nghĩ kiểu đó nữa. Anh có thể đi... đâu được nhỉ? Anh ấy sẽ đi gặp ai? Elliot chăng? Hay có thể chỗ Flynn. Hy vọng thế. Tôi tìm lại BlackBerry trong thư viện, và nhắn tin cho anh.

Anh đang ở đâu?

Tôi vào phòng tắm và trầm mình vào bồn. Tôi đang lạnh quá.

Chương hai mươi mốt

Tôi trân trân nhìn tin nhắn, rồi ngó sang hình dáng đang ngủ say của chồng mình. Anh ấy bỏ đi tới một rưỡi sáng để uống rượu – với *bà ta*! Anh đang ngáy khe khẽ, chìm trong giấc ngủ thật hồn nhiên, không chút say sỉn. Trông anh thật thanh thản.

Ôi, không, không lẽ nào. Hai chân tôi run lẩy bẩy, rồi đầy ngỡ ngàng từ từ ngồi thụp xuống chiếc ghế kê cạnh giường. Đau đớn, chua chát, cảm giác bị phản bội chạy khắp trong tôi. Sao anh lại thế? Sao anh có thể đi cùng bà ta? Những dòng nước mắt giận dữ và sôi sục trào xuống má. Cơn phẫn nộ và sợ hãi, hay nhu cầu rủa sả tôi thì tôi có thể hiểu được và tha thứ - nhưng chỉ thế thôi. Còn tới mức này... sự phản bội này thì quá quắt lắm rồi. Tôi co hai đầu gối lên ngực rồi vòng tay ôm lấy chân, bảo vệ tôi và bảo vệ Kẹo Con của mình. Tôi lắc qua lắc lại, khẽ thổn thức.

Tôi đã mong đợi gì? Tôi kết hôn quá vội vàng. Tôi đã biết trước thế - tôi đã biết thể nào rồi chuyện cũng thế này. Tại sao lại thế. Tại sao. *Tại sao?* Sao anh ấy có thể làm thế với tôi? Anh ấy biết cảm nhận của tôi về người đàn bà đó thế nào. Sao anh ấy quay lại với bà ta? Sao thế? Một con dao như đang từ từ khoét sâu vào con tim tôi thật đau đớn, làm tan nát cõi lòng tôi. Liệu chuyện có còn tiếp diễn không?

Nhìn qua làn nước mắt, tôi thấy dáng anh nằm đó mờ mờ, ảo ảo. *Ôi, Christian*. Tôi đã cưới anh vì yêu anh, và thực lòng tôi biết anh có yêu tôi. Tôi biết anh rất yêu. Món quà sinh nhật đáng yêu mà đầy nhức nhối anh tặng tôi hiện lên trong trí.

Đại diện cho tất cả những gì trân trọng nhất của đôi ta trong sinh nhật đầu tiên em là vợ yêu của anh.

Anh yêu em.

C x

Không, không thể nào, không đâu – tôi không tin mọi việc sẽ cứ mãi như thế, cứ tiến hai bước lại lùi hai bước. Nhưng bên anh sẽ cứ luôn là thế. Sau khi đi xuống, chúng tôi lại tiến thêm lên, nhích từng phân từng phân một. Anh ấy sẽ thay đổi... nhất định thế. Nhưng tôi có thế không? Tôi có bình phục sau chuyện này không... sau sự phản bội này. Tôi nhớ lại anh đã tỏ ra như thế nào suốt cuối tuần khủng khiếp lại vừa tuyệt vời vừa rồi. Sự mạnh mẽ âm thầm của anh trong khi ba dượng tôi nằm đó đầy thương tích và hôn mê trong phòng giám sát đặc biệt ở viện... rồi bữa tiệc sinh nhật đặc biệt dành cho tôi, đưa gia đình và bạn bè tôi cùng sum họp... ẵm tôi trong nụ hôn công khai giữa chốn đông người bên ngoài khách sạn Heathman. *Ôi, Christian, anh đã chiếm trọn lòng tin, sự trung thành của em... và em yêu anh.*

Nhưng giờ không phải chỉ có mình tôi nữa. Tôi đặt tay lên bụng. Không, tôi sẽ không để anh làm thế với tôi và Cục Cưng của chúng tôi được. Bác sĩ Flynn bảo rằng tôi nên cho anh cơ hội khi không có sai lầm nào – nhưng, lần này thì không. Tôi quệt nước mắt trên má, lấy mu bàn tay lau mũi.

Christian cựa mình rồi lăn nghiêng người, co hai chân lên, cuộn tròn bên dưới chiếc chăn. Anh duỗi tay như thể đang tìm kiếm cái gì, nhưng ậm ừ rồi nhăn mặt sau đó lại ngủ tiếp, cánh tay vẫn duỗi thẳng.

Ôi, anh Năm Mươi. Em phải làm gì với anh đây? Thế anh làm chuyện quái gì với mụ Quỷ Cái ấy? Tôi cần biết.

Tôi liếc lần nữa tin nhắn khó chịu kia, rồi ngấm ngầm nảy ra một mưu đồ. Hít thật sâu, tôi chuyển tiếp tin nhắn đó sang BlackBerry của tôi. Xong một bước. Tôi kiểm tra nhanh các tin nhắn mới đến, nhưng chỉ thấy của Elliot, Andrea, Taylor, Ros và của tôi. Không có tin nào của Elena. Tôi nghĩ, tốt rồi. Thoát ra khỏi màn hình tin nhắn, nhẹ cả người khi thấy anh không nhắn tin gì cho bà ta. *Ôi trời*. Hình nền điện thoại của anh là một loạt ảnh đè lên ảnh tôi, một kiểu ghép nối bức hình Anastasia với nhiều tư thế - trong kỳ trăng mật, tuần nghỉ lễ thuyền buồm vừa rồi, và cả một vài bức ảnh José chụp nữa. Anh ấy làm nó lúc nào thế nhỉ? Chỉ mới đây thôi.

Tôi để mắt tới biểu tượng email của anh, và một ý tưởng đầy cám dỗ lướt qua tâm trí tôi... *Tôi có thể đọc email của Christian.* Để xem liệu gần đây anh ấy có liên lạc với *bà ta* không. Có nên không? Quấn mình trong tấm lụa màu xanh ngọc, Nữ Thần Ham Muốn trong tôi gật đầu dứt khoát, miệng cô nàng nhếch lên dữ dằn. Trước khi tôi kịp ngăn mình lại, thì tôi đã xâm phạm sự riêng tư của anh.

Có hàng trăm, hàng nghìn email. Tôi lướt qua một loạt, chẳng có gì thú vị cả... phần lớn là từ Ros, Andrea, và của tôi, rồi của các nhân viên khác trong công ty. Không có thư nào của Quỷ Cái. Trong khi tìm kiếm, tôi nhẹ cả người khi thấy cũng không có thư nào của Leila cả.

Một email trong tầm mắt tôi. Của Barney Sullivan, phụ trách IT của Christian, dòng tiêu đề là: Jack Hyde. Tôi lén liếc trộm sang Christian, nhưng anh vẫn còn khẽ ngáy. Tôi chưa bao giờ nghe thấy anh ngáy cả. Tôi mở thư ra đọc.

Từ: Barney Sullivan

Chủ đề: Jack Hyde

Ngày: 13 tháng 9 năm 2011 14:09

Tới: Christian Grey

Camera an ninh trong Seattle lần theo dấu chiếc xe tải trắng từ Phố South Irving. Tôi không tìm thấy dấu vết nào trước đó cả, nên chắc Hyde ngụ tại khu vực này.

Như Welch đã báo cho ngài biết chiếc xe của đối tượng vô danh kia được thuê qua bằng lái giả đứng tên một phụ nữ không rõ ràng, mặc dù không có mối liên hệ gì giữa việc đó với khu phố South Irving cả.

Thông tin chi tiết các nhân viên hiện làm việc tại GEH và SIP đang sống tại khu vực này được gắn trong file đính kèm, tôi cũng chuyển tiếp cái này cho Welch nữa.

Không có gì trên máy tính ở SIP của Hyde nhắc đến trợ lí đã từng làm với hắn cả.

Cho dễ nhớ, dưới đây là danh sách những gì được lấy ra từ máy tính tại SIP của Hyde.

Địa chỉ nhà của gia đình Grey:

Năm nhà ở Seattle

Hai nhà ở Detroit

Tóm lược chi tiết về:

Carrick Grey

Elliot Grey

Christian Grey

Bác sĩ Grace Trevelyan

Anastasia Steele

Mia Grey

Báo giấy và báo mạng liên quan đến

Bác sĩ Grace Trevelyan

Carrick Grey

Christian Grey

Elliot Grey

Ảnh chụp:

Carrick Grey

Bác sĩ Grace Trevelyan

Christian Grey

Elliot Grey

Mia Grey

Tôi sẽ tiếp tục nghiên cứu xem còn tìm được gì nữa.

B Sullivan

Trưởng bộ phận IT, GEH

Bức thư kì quặc này trong giây lát kéo tôi ra khỏi một đêm hãi hùng. Tôi nhấp vào tệp tin đính kèm để ngó qua danh sách các tên nhân viên, nhưng nó nặng quá, không mở trên BlackBerry được.

Tôi đang làm gì thế này? Muộn lắm rồi. Một ngày thật mệt mỏi. Không có email nào của Quỷ Cái hay Leila William hết, tôi cảm thấy chút dễ chịu khi biết điều đó. Tôi liếc nhanh đồng hồ: hơn hai giờ sáng rồi. Hôm nay quả là ngày trọng đại. Tôi trở thành mẹ còn chồng tôi vừa kết thân với kẻ thù. Được thôi, mặc xác anh. Tôi sẽ không ngủ ở đây với anh đâu. Sáng mai anh thức dậy một mình cũng được. Sau khi đặt chiếc BlackBerry của anh lên bàn kê cạnh giường, tôi nhặt chiếc túi xách, rồi sau khi ngó lần cuối chàng Judas[51] đang thiêm thiếp giấc ngủ thiên thần, tôi ra khỏi phòng ngủ.

Chìa khóa dự phòng của phòng giải trí vẫn ở chỗ thường để trên chiếc tủ đặt trong phòng dụng cụ. Tôi vớ lấy nó rồi lẻn lên cầu thang. Ở ngăn để đồ vải, tôi lấy ra một chiếc gối, một chiếc chăn bông và một tấm ga trải, rồi mở khóa cửa phòng giải trí, bước vào bật bóng đèn sáng lờ mờ. Lạ cái là tôi vẫn cảm thấy mùi hương và không gian trong căn phòng này thật dễ chịu, gợi tôi nhớ đến lúc tôi phải hô lên từ khóa an toàn trong lần cuối chúng tôi ở đây. Tôi khóa cánh cửa sau lưng lại, cứ cắm chìa trong ổ. Tôi biết sáng mai Christian sẽ tìm tôi phát cuồng lên, nhưng tôi nghĩ anh sẽ không ngó vào đây được nếu thấy cửa khóa. Kể cũng đáng đời anh ấy.

Tôi cuộn mình trên chiếc ghế sofa đệm, quấn chăn quanh mình, rồi lôi điện thoại trong túi xách ra. Mở phần tin nhắn, tôi tìm đến cái tin của Quỷ Cái mà tôi chuyển tiếp từ điện thoại của Christian. Tôi nhấn "chuyển tiếp" rồi gõ:

ANH CÓ MUỐN BÀ LINCOLN THAM GIA VỚI TỤI MÌNH KHI RỐT CUỘC THỂ NÀO TA CŨNG TRANH CÃI VỀ TIN NHẮN BÀ TA ĐÃ GỬI ANH KHÔNG? SẼ CỨU VÃN CHO ANH KHI CHẠY THEO BÀ ẤY SAU ĐẤY ĐẤY. VỢ CỦA ANH

Tôi nhấn nút "gửi" rồi đặt chế độ im lặng. Tôi rúc vào chiếc chăn. Mặc dù tôi tỏ ra can đảm thế thôi, chứ thực tình tôi bị bấn loạn trước sự lừa gạt tàn nhẫn của Christian. Đáng lẽ đây là lúc hạnh phúc mới phải chứ. Chà chà, chúng tôi sắp lên chức cha mẹ cơ mà. Tôi mường tượng lúc mình kể cho Christian nghe tin mình có bầu và mơ màng thấy anh khuỵu xuống quỳ trên đầu gối ngay trước mặt tôi, hân hoan kéo tôi vào lòng và nói rằng anh yêu tôi và Kẹo Con của chúng tôi biết bao.

Thế mà tôi ở đây, một mình và lạnh lẽo trong căn phòng giải trí tình ái quái đản. Đột nhiên tôi thấy mình già sọm đi so với tuổi thực. Đồng hành bên Christian luôn là thách thức khó khăn, nhưng lần này thì anh thực sự đã đi quá đà rồi. Anh nghĩ gì thế nhỉ. Được thôi, nếu anh muốn chiến đấu, tôi sẽ chiến đấu để chiều anh. Không lẽ nào tôi lại để anh bỏ đi tìm người đàn bà biến thái đó mỗi khi chúng tôi cãi vã cả. Anh ấy sẽ phải chọn – bà ta hay tôi và Bé Con của chúng tôi. Tôi khẽ sụt sịt, nhưng vì kiệt sức, tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

TÔI BỪNG TỈNH và trong chốc lát không biết mình đang ở đâu... *À, phải rồi – tôi đang trong phòng giải trí*. Chẳng có cái cửa sổ nào, tôi không đoán được mấy giờ rồi. Cánh cửa rung bần bật.

"Ana!" Christian gọi ầm lên bên ngoài cửa. Tôi rùng mình, nhưng anh không vào được. Tôi thoáng nghe có tiếng nói, nhưng đang xa dần. Tôi thở phào, rồi xem giờ trên điện thoại. Đã tám giờ kém mười, có tới bốn cuộc gọi nhỡ và hai tin nhắn thoại. Cuộc gọi nhỡ đều của Christian, nhưng cũng có một cuộc của Kate. *Ôi, không lẽ nào*. Chắc anh ấy gọi cho cô ấy. Tôi chẳng có thời gian nghe hết lời nhắn. Tôi không muốn đi làm muộn tẹo nào.

Tôi quấn chiếc chăn quanh người rồi nhặt túi xách và đi ra cửa. Mở khóa thật khẽ, tôi lẻn ra ngoài. Không thấy bóng dáng ai cả. *Ôi trời*... Có thể sắp đến hồi kịch tính rồi đây. Tôi tự trợn mắt với mình,

hít một hơi thật sâu rồi đi xuống lầu.

Taylor, Sawyer, Ryan, bà Jones và Christian đang đứng ở lối vào phòng sinh hoạt chung, còn Christian đang liến thoắng ra lệnh. Họ nhất loạt quay sang nhìn tôi và sững sờ giây lát. Christian vẫn mặc quần áo tối qua đi ngủ. Trông anh rối bù, nhợt nhạt và đẹp đến đứng tim. Đôi mắt xám mở lớn tròn xoe, không biết liệu anh đang lo lắng hay giận dữ. Khó mà biết được.

"Sawyer, tôi sẽ sẵn sàng đi làm trong khoảng hai mươi phút nữa," tôi lí nhí thốt lên, quấn chiếc chăn quanh mình chặt hơn để tự vệ.

Anh ta gật đầu, và mắt nhìn vội sang Christian. Chồng tôi đang nhìn tôi bằng ánh mắt rất dữ dội.

"Cô có muốn ăn sáng không, cô Grey?" Bà Jones hỏi thăm. Tôi lắc đầu.

"Tôi không thấy đói, cảm ơn bà." Bà mím chặt môi lại nhưng không nói gì nữa.

"Em vừa ở đâu?" Christian hỏi, giọng trầm và khàn đặc. Bỗng nhiên Sawyer, Taylor, Ryan và bà Jones cùng tản ra, nháo nhào vào văn phòng của Taylor, ra hành lang và vào bếp như đàn chuột đang hốt hoảng chạy thoát thân khỏi con tàu đang bị đắm.

Tôi chẳng để ý đến Christian mà cứ bước vào phòng ngủ.

"Ana," anh gọi với theo sau, "trả lời anh đi." Tôi nghe thấy tiếng chân anh đi theo khi tôi vào phòng ngủ và đi tiếp vào nhà tắm. Tôi vội khóa ngay cửa lại.

"Ana!" Christian đấm thùm thụp lên cánh cửa. Tôi mở vòi hoa sen. Cánh cửa vẫn kêu bùm bụp. "Ana, mở ngay cái cửa chết tiệt này ra."

"Đi đi!"

"Anh sẽ không đi đâu hết."

"Tùy anh."

"Ana, xin em."

Tôi bước dưới vòi hoa sen, thực sự đã chặn được anh ở bên ngoài. Ôi, nước ấm quá. Dòng nước dễ chịu xối xuống người tôi, gột rửa một đêm dài mệt mỏi ra khỏi làn da. *Ôi chao*. Thoải mái thật. Trong chốc lát, chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi, tôi có thể giả bộ như mọi thứ đều ổn cả. Tôi gội đầu, và khi xong xuôi, cảm giác khỏe hơn, mạnh mẽ hơn, sẵn sàng đối diện với đoàn tàu tốc hành mang tên Christian Grey. Tôi lấy khăn tắm cuộn tóc lại, dùng một chiếc khăn khác lau khô người rồi quấn nó quanh mình.

Tôi xoay khóa và mở cửa ra thì thấy Christian đang tựa lưng ở bức tường đối diện, hai tay chắp sau lưng. Nét mặt cẩn thận dè chừng, như kiểu nhìn của loài dã thú săn mồi. Tôi bước qua trước mặt anh, vào phòng để đồ.

"Em đang lờ anh đi đấy à?" Christian hỏi đầy nghi hoặc khi đứng ở cửa phòng.

“Anh cảm thấy thế à?” Tôi lơ đãng hỏi trong khi tìm đồ để mặc. À, đây rồi – chiếc váy màu mận chín. Tôi lấy nó ra khỏi mắc, chọn một đôi bốt đen cao gót rồi đi vào phòng ngủ. Tôi dừng lại để Christian tránh cho tôi đi, cuối cùng anh cũng nép sang một bên – vẫn kiểu cư xử lịch thiệp như bản chất vốn có. Tôi cảm thấy đôi mắt anh đang nhìn xoáy vào tôi khi tôi đi tới chiếc tủ ngăn kéo, tôi lén liếc trộm anh trong gương và thấy bóng anh đứng bất động ở khung cửa, nhìn về phía tôi. Với một động tác diễn xuất xứng đáng nhận giải thưởng Oscar, tôi để khăn tắm rơi xuống nền nhà và giả vờ quên mất rằng mình đang hoàn toàn khỏa thân. Tôi nghe thấy anh cố nén tiếng thở mạnh nhưng tôi mặc kệ vờ như không biết.

“Sao em lại làm thế?” Anh hỏi. Giọng trầm hẳn xuống.

“Sao anh lại hỏi thế?” Giọng tôi lả lướt như nhung trong khi lôi ra một chiếc quần lót ren màu đen bắt mắt hiệu La Perla.

“Ana.“ Anh ngừng lại khi tôi xỏ vào chiếc quần.

“Đi mà hỏi quý bà Robinson của anh ấy. Em chắc bà ta sẽ giải thích cho anh được đấy,” tôi làu bàu khi tay vẫn tìm chiếc áo ngực đồng bộ.

“Ana, anh từng bảo em rồi, bà ấy không phải...“

“Em không muốn nghe chuyện ấy đâu, Christian.” Tôi xua tay ngăn anh nói tiếp. “Hôm qua ta có cơ hội thích hợp để nói chuyện, thì thay vào đó anh lại quát tháo và đi uống say bí tỉ với người đàn bà từng lạm dụng anh bao nhiêu năm tháng. Gọi cho bà ta đi. Em chắc bà ấy sẽ cực kỳ sẵn lòng lắng nghe anh ngay bây giờ đấy.” Tôi tìm được chiếc áo ngực phù hợp rồi chậm rãi luồn vào và cài móc. Christian tiến vào phòng ngủ rồi chống hai tay lên hông.

“Sao em lại tọc mạch vào chuyện của anh?” Anh vặn hỏi.

Tôi đỏ mặt bất chấp những quyết tâm trong lòng. “Vấn đề không phải ở đó, Christian,” tôi nạt lại. “Sự thực là, mỗi khi có khó khăn, anh lại chạy bổ tới chỗ bà ta.”

Miệng anh mím lại dữ dằn. “Không phải như thế.”

“Em không quan tâm.” Nhặt đôi tất đen dài tới đùi có đăng ten ở cạp lên, tôi lùi ra giường. Ngồi xuống, luồn chân vào rồi nhẹ nhàng kéo đôi tất mỏng tang lên đùi.

“Em đã ở đâu?” Anh hỏi, đôi mắt anh dõi theo hai bàn tay tôi tiến dần lên theo đôi chân, nhưng tôi tiếp tục mặc kệ anh trong khi chậm rãi xỏ chiếc tất bên kia. Tôi cúi xuống rũ tóc cho ráo. Ngó qua khe hở giữa hai đùi, tôi thấy đôi bàn chân để trần của anh và cảm nhận được ánh nhìn dữ dằn từ anh. Khi rũ xong, tôi đứng dậy, bước lại chỗ tủ, cầm máy sấy tóc lên.

“Trả lời anh đi.” Giọng Christian trầm và khản đặc.

Tôi bật máy sấy tóc lên để không nghe thấy anh nói nữa, rồi lén ngước nhìn bóng anh qua gương, trong khi đưa tay chải khô tóc. Anh vẫn trừng mắt nhìn tôi, mắt khép lại thật hẹp và lạnh lùng, thậm chí khiến tôi ớn lạnh. Tôi ngoảnh mặt đi, tập trung vào nhiệm vụ ở bàn tay và cố ngăn cơn rùng mình chạy dọc cơ thể. Tôi nuốt xuống nặng nhọc rồi chú tâm vào việc sấy tóc. Anh ấy vẫn giận. Anh ấy đi ra ngoài

với mụ đàn bà chết dẫm ấy rồi quay sang giận *tôi*? *Sao anh dám thế hả!* Khi tóc tôi bông lên, lộn xộn, tôi ngừng tay. Phải đấy... tôi thích thế này. Tôi tắt máy sấy tóc.

"Em đã ở đâu?" Anh khẽ hỏi, giọng lạnh như băng.

"Anh quan tâm làm gì?"

"Ana, thôi đi. Thôi ngay."

Tôi nhún vai, thế là Christian đi phăm phăm về phía tôi. Tôi quay ngoắt lại, bước thụt lùi khi anh với tay ra.

"Đừng đụng vào em," tôi quát lên, khiến anh đứng sững lại.

"Em đã ở đâu?" Anh gặng hỏi. Tay siết thành hai nắm đấm đặt hai bên hông.

"Em không đi ra ngoài uống rượu say với người tình cũ," giọng tôi gay gắt. "Anh có ngủ với bà ta không?"

Anh sững người. "Cái gì? *Không*!" Anh há hốc miệng nhìn tôi và trông bộ dạng anh vừa như đau đớn, vừa tức giận. Cô nàng Tiềm Thức khẽ thở phào nhẹ nhõm.

"Em tưởng anh phản bội em à?" Giọng anh mang âm điệu bi thương ghê gớm.

"Chẳng thế còn gì," tôi cãi lại. "Bằng cách phơi cuộc sống riêng tư của chúng mình ra rồi bộc bạch sự yếu lòng của mình trước mặt người đàn bà đó."

Miệng anh há hốc vì sửng sốt. "Yếu lòng, nhu nhược ư. Em nghĩ thế à?" Mắt anh rực lửa.

"Christian, em đã đọc tin nhắn đó. Em biết được thế."

"Cái tin đó đâu có gửi cho em," anh gầm lên.

"Ờ thì thực ra là em đã đọc nó khi điện thoại của anh rơi ra khỏi áo khoác trong khi em đang cố cởi đồ cho anh vì anh say đến nỗi chẳng tự cởi được đồ. Anh có biết rằng anh đã làm em đau đớn biết nhường nào khi đi gặp người đàn bà đó không?"

Trông mặt anh thoáng tái nhợt, nhưng tôi đang thắng thế, nữ quỷ trong tôi vừa được tháo xích xổ lồng.

"Anh có nhớ lúc anh về nhà đêm qua không? Nhớ anh đã nói gì không?"

Anh ngây người nhìn tôi, sắc mặt tê dại đanh lại.

"Hừ, anh đúng đấy. Em thà chọn đứa bé không được bảo vệ gì chứ không phải anh. Đấy là điều bất kỳ người cha người mẹ tử tế nào cũng làm. Và đấy cũng là điều mẹ anh chắc cũng làm với anh. Và em lấy làm tiếc là bà đã không làm ngược lại – vì nếu không thì chúng ta đã chẳng có cuộc nói chuyện như thế này. Nhưng anh là người trưởng thành rồi – anh cần tỏ ra người lớn đi và biết được hiện tại là thế nào, chứ đừng cư xử như đứa trẻ ưa hờn dỗi nữa."

“Anh có thể không vui với đứa bé này. Em cũng đâu có ảo tưởng, cố chọn thời điểm thích hợp ấy thế mà anh lại đón nhận sinh linh bé bỏng này với thái độ còn-tệ-hơn-cả-hững-hờ, đó là máu thịt của anh cơ mà. Nhưng anh có thể cùng em tiếp nhận chuyện này, hoặc em sẽ tự lo cho mình. Quyết định là của anh.”

“Trong khi anh đắm chìm trong hố sâu tự ca thán và tự oán trách, em sẽ đi làm. Và khi về nhà, em sẽ chuyển đồ của mình lên căn phòng trên gác.”

Anh chớp mắt nhìn tôi, choáng váng.

“Giờ, xin phép anh, em muốn mặc cho xong đồ.” Tôi thở ra nặng nhọc.

Thật chậm, Christian lùi lại một bước, động tác cứng nhắc gượng gạo. “Em muốn thế hả?” Anh thì thào.

“Em không biết mình muốn gì nữa.” Giọng tôi cũng khẽ như khi anh nói, và phải nỗ lực phi thường để giả bộ thờ ơ trong khi tôi nhúng đầu ngón tay vào lọ kem dưỡng da rồi xoa nhẹ nó lên mặt. Tôi liếc nhìn mình trong gương. Mắt xanh mở tròn, mặt nhợt nhạt, nhưng má ửng đỏ. *Cậu thể hiện tuyệt lắm. Giờ đừng vội chùn bước nhé. Đừng bỏ cuộc đấy*.

“Em không muốn anh à?” Anh thì thào.

Ôi – không... ôi anh đừng thế chứ, Grey.

“Em vẫn ở đây phải không hả?” Tôi gắt. Lấy lọ mascara, tôi quết một ít lên mắt phải.

“Em đã nghĩ tới việc bỏ đi à?” Giọng anh thoảng như hơi thở.

“Khi một anh chồng thích ở cùng tình nhân cũ của mình hơn, đó thường không phải dấu hiệu hay ho gì.” Tôi nhấn nhá với vẻ khinh khỉnh vừa phải, lảng tránh câu hỏi của anh. Giờ là tô son môi. Tôi chu đôi môi bóng với hình ảnh trong tấm gương. *Cứ mạnh mẽ lên, Steele... à ừm – Grey.* Ôi trời, tôi suýt quên cả tên mình. Tôi với đôi bốt, lại bước tới giường, nhanh chóng xỏ chân và kéo nó lên tới đầu gối. Tuyệt. Trông tôi thật gợi cảm với đồ lót và đi bốt như thế này. Biết thế. Tôi đứng dậy bình thản nhìn anh. Anh chớp mắt với tôi, mắt anh lướt nhanh và hau háu dọc cơ thể tôi.

“Anh biết em định làm gì rồi,” anh thì thào, giọng anh mang âm điệu ấm áp và đầy quyến rũ.

“Thế ư?” Giọng tôi vỡ ra. *Không được, Ana... cố lên nào*.

Anh nuốt nước bọt xuống rồi tiến lên một bước. Tôi lùi lại, giơ hai tay lên.

“Đừng có nghĩ tới chuyện ấy, Grey,” tôi lầm bầm đe dọa.

“Em là vợ anh mà,” anh khẽ nhắc, vẻ hăm dọa.

“Em là phụ nữ mang bầu bị anh bỏ rơi hôm qua, và nếu anh chạm vào em, em sẽ la toáng lên đấy.”

Mắt anh nhướng lên ngờ vực. “Em sẽ la hét hả?”

“Giết người.” Tôi nheo mắt lại.

“Không ai nghe thấy em kêu đâu,” anh lẩm nhẩm, ánh nhìn dữ dội, và trong tích tắc tôi nhớ lại buổi sáng của chúng tôi ở Aspen. *Không. Không được thế. Không thể được.*

“Anh đang cố dọa nạt em à?” Tôi khẽ hỏi, nín thở, chủ ý đánh lạc hướng anh.

Thành công rồi. Anh đứng im và nuốt khan. “Anh không định như thế.” Anh nhăn mặt.

Tôi chỉ dám thở thật nhẹ. Nếu anh chạm vào tôi, tôi sẽ không cưỡng lại nổi mất. Tôi biết sức mạnh anh sẽ phủ lên tôi, lên cả tấm thân phản trắc của tôi nữa. Tôi biết rõ thế. Tôi cố bám trụ trong cơn giận dữ của mình.

“Anh đã muốn đi uống cùng ai đó thân thiết với mình. Bạn anh sẽ giúp xua tan cảm giác nặng nề. Anh sẽ không gặp bà ấy nữa đâu.”

“Anh đã tìm gặp bà ta à?”

“Thoạt đầu thì không. Anh cố tìm Flynn. Nhưng lại thấy mình đang ở thẩm mỹ viện.“

“Rồi anh mong em tin rằng anh sẽ không gặp lại bà ta nữa ư?” Tôi không kìm được cơn thịnh nộ khi rít lên với anh. “Thế nhỡ có lần sau em vô tình bước qua ranh giới vô hình nào đó? Lần nào ta cũng nói đi nói lại rồi. Cứ như là bị trói trong vòng luẩn quẩn của bánh xe lửa Ixion[52] vậy. Nếu em làm gì sai, anh sẽ chạy ngay đến với bà ta à?”

“Anh sẽ không gặp bà ấy nữa,” anh đáp dứt khoát. “Cuối cùng bà ấy cũng hiểu anh cảm thấy thế nào.”

Tôi chớp mắt hỏi lại. “Thế nghĩa là sao?”

Anh đứng thẳng dậy rồi đưa một tay lên chải tóc, bứt rứt, giận dữ và lặng thinh. Tôi thử theo hướng khác.

“Sao anh có thể nói chuyện với bà ta mà không phải với em?”

“Anh đã giận em. Như bây giờ đây.”

“Anh dám nói thế hả!” Tôi gắt lên. “*Chính em* đang giận anh mới đúng. Giận vì hôm qua anh đã lạnh lùng và nhẫn tâm làm sao trong khi em cần anh. Giận vì anh dám bảo em cố tình để dính bầu trong khi em không hề làm thế. Giận vì anh phản bội em.” Tôi cố nén tiếng nức nở. Anh há hốc miệng vì sửng sốt, rồi vội nhắm mắt lại như thể tôi vừa tát anh đau điếng. Tôi nuốt vội. *Bình tĩnh nào, Anastasia.*

“Đáng lẽ em phải theo sát đợt tiêm phòng. Nhưng không phải em chủ ý làm thế. Tin có thai cũng làm em choáng váng.” Tôi khẽ nói tiếp, cố giữ lấy chút lịch sự tối thiểu. “Cũng có thể do việc phòng tránh thất bại.”

Anh nhìn tôi, nín thinh.

“Hôm qua anh quá quắt lắm,” tôi làu bàu, cơn giận sôi lên. “Mấy tuần vừa qua em có cả đống chuyện

phải giải quyết.”

“Em mới quá quắt từ ba hay bốn tuần trước. Hoặc bất kể khi nào em quên việc tiêm phòng.”

“Hừ, tạ ơn Chúa đã tạo ra em không được hoàn hảo như anh!”

Ôi, thôi đi, thôi ngay đi. Chúng tôi đứng đó trừng trộ nhìn nhau.

“Diễn khá lắm, bà Grey,” anh lẩm bẩm.

“Chà, em thấy vui khi bị đổ thừa rằng mình cũng còn thú vị.”

Anh nhìn tôi trừng trừng. “Anh cần đi tắm”, anh khẽ thốt lên.

“Còn em thì thể hiện đủ màn vặn vẹo rồi.”

“Vẫn có thể là màn diễn cực kì thú vị đấy,” anh đáp rồi bước lên phía trước, khiến tôi lại lùi sau.

“Đừng.”

“Anh ghét khi em không để anh chạm vào em.”

“Nói mỉa em hả?”

Mắt anh nheo lại. “Chúng ta chưa giải quyết được gì nhiều, phải không.”

“Em không nói nữa. Ngoại trừ việc em sắp đi ra khỏi phòng này.”

Mắt anh bừng lên và mở to trong thoáng chốc. “Bà ấy chẳng có nghĩa lý gì với anh.”

“Trừ việc anh cần bà ta.”

“Anh không cần bà ta. Anh cần em.”

“Hôm qua thì không. Người đàn bà ấy quá ngưỡng chịu đựng của em, Christian.”

“Bà ấy đã bước ra khỏi cuộc đời anh rồi.”

“Ước gì em có thể tin anh.”

“Thôi đi nào, Ana.”

“Phiền anh để em mặc xong đồ.”

Anh thở dài rồi lại đưa tay lên vuốt tóc. “Anh sẽ gặp em tối nay,” giọng anh lạnh lùng và vô cảm. Trong tích tắc ngắn ngủi, tôi những muốn ôm anh trong vòng tay mình và xoa dịu... nhưng tôi tự kiềm chế mình vì vẫn còn giận quá. Anh quay lưng đi vào nhà tắm. Tôi đứng trơ trơ cho tới khi nghe tiếng cửa đóng sập lại.

Tôi loạng quạng bước lại giường rồi ngã phịch xuống đó. Tôi đã không vin vào nước mắt, la hét,

chống trả hay chịu khuất phục trước khả năng tình ái sành sỏi của anh. Tôi xứng đáng nhận Huân chương Danh dự của Quốc hội ấy chứ, nhưng sao tôi thấy mình yếu ớt thế này. Chết tiệt. Chúng tôi chẳng giải quyết được gì cả. Chúng tôi đang ở chênh vênh vách núi. Hôn nhân của chúng tôi có đang sa lầy không? Sao anh không nhận thấy mình cực kỳ tệ hại khi chạy đến gặp lại bà ta? Và anh có ý gì khi bảo sẽ không gặp lại bà ta nữa? Cái gì khiến tôi có thể tin vào điều đó đây? Tôi liếc nhìn đồng hồ báo thức – tám rưỡi rồi. *Chết thật*. Tôi không muốn đi muộn. Hít một hơi thật sâu.

"Hiệp hai rơi vào thế bí rồi, Kẹo Con à," tôi lẩm bẩm, xoa xoa bụng. "Bố có thể đang vô lý nhưng mẹ hy vọng sẽ không thế nữa. Ôi, sao con đến sớm thế hả Kẹo Con? Mọi việc đang trở nên ổn thỏa cơ mà." Môi tôi run rẩy, nhưng rồi tôi hít vào một hơi thật trong lành rồi sắp xếp cảm xúc của mình vào đúng mức kiểm soát.

"Dậy nào. Cũng phải lết đi làm thôi."

TÔI KHÔNG NÓI TẠM BIỆT với Christian. Anh vẫn đang tắm khi Sawyer và tôi đi làm. Khoảnh khắc nhìn ra ngoài cửa kính xe SUV tối thẫm, sự bình tĩnh trong tôi trôi tuột mất tích và mắt rưng rưng lệ. Tâm trạng của tôi phản chiếu lại bầu trời xám xịt ảm đạm, và tôi có linh tính thật kì lạ. Chúng tôi thậm chí còn chưa bàn bạc gì về đứa bé. Tôi có chưa đầy hai mươi tư giờ để lĩnh hội tin về Kẹo Con. Christian thì còn có ít thời gian hơn. "Bố còn chưa biết đến tên con nữa cơ mà." Tôi xoa bụng và lau nước mắt.

"Bà Grey." Sawyer cắt ngang cơn mơ màng của tôi. "Ta tới nơi rồi."

"Ồ. Cảm ơn anh, Sawyer."

"Tôi sẽ chạy xe tới chỗ quầy bán đồ ăn, thưa bà. Tôi mua món gì đó cho bà nhé?"

"Không. Cảm ơn anh. Tôi chưa đói."

HANNAH ĐỂ TÁCH CÀ PHÊ LATTE chờ tôi. Tôi hít hà một hơi thế là dạ dày ngay lập tức sôi lên phản đối.

"Ừ... phiền chị cho tôi tách trà được không?" Tôi khẽ nói, vẻ bối rối. Tôi vốn biết lý do khiến tôi thực sự chưa bao giờ thích cà phê cả. Chà, mùi nó thật hắc.

"Cô khỏe chứ, Ana?"

Tôi gật đầu và nhanh chóng rút vào chốn an toàn trong phòng làm việc. Điện thoại BlackBerry của tôi rung lên. Là Kate gọi.

"Sao Christian lại tìm cậu hả?" Cô ấy hỏi không cần mở đầu gì hết.

"Chào buổi sáng, Kate. Cậu khỏe không?"

"Thôi nói vớ vẩn đi, Steele. Có chuyện gì?" Cuộc điều tra mang thương hiệu Katherine Kavanagh bắt đầu.

"Christian và mình cãi nhau, thế thôi."

“Anh ta có làm cậu đau không đấy.”

Tôi trợn tròn mắt. “Có, nhưng không phải theo cách cậu đang nghĩ đâu.” Tôi không thể tiếp tục với Kate lúc này. Tôi biết sẽ bật khóc mất, và giờ tôi đang thấy tự hào vì đã không gục ngã sáng nay. “Kate, mình phải vào họp. Mình sẽ gọi cậu sau.”

“Cũng được. Cậu ổn chứ hả?”

“Ừ.” *Không hề.* “Để mình gọi cậu sau nhé.”

“Được rồi, Ana, cứ tự lo theo cách của cậu đi. Mình luôn ở bên cậu.”

“Mình biết,” tôi đáp khẽ, cố cưỡng lại cảm xúc dữ dội trước những lời ân cần của cô bạn. *Mình không được khóc. Mình sẽ không khóc đâu.*

“Bác Ray ổn chứ?”

“Ừ,” tôi lí lí trả lời.

“Ôi, Ana,” cô ấy thốt lên.

“Thôi mà.”

“Được rồi. Nói chuyện sau vậy.”

“Ừ.”

SUỐT BUỔI SÁNG, cứ một chốc tôi lại kiểm tra email, mong nhận được dòng tin của Christian. Nhưng chẳng có gì. Đến cuối ngày, tôi nhận ra rằng anh ấy sẽ chẳng liên lạc với tôi đâu vì hẳn anh còn giận lắm. Được thôi, tôi cũng vẫn giận mà. Tôi lao đầu vào công việc, chỉ dừng lại vào giờ ăn trưa với món bánh kem phômai và cá hồi. Thật lạ lùng là tôi cảm thấy khỏe hơn rất nhiều sau khi ăn uống xong.

Lúc năm giờ, Sawyer và tôi tới bệnh viện thăm Ray. Sawyer tỏ thận trọng hơn mức bình thường và thậm chí còn quan tâm thái quá. Thật phiền toái. Khi đến phòng Ray, anh ta cứ lảng vảng quanh tôi.

“Trong lúc bà thăm ông ấy, để tôi lấy cho bà cốc trà nhé?” Anh ta hỏi.

“Không cần đâu, cảm ơn anh, Sawyer. Tôi khỏe mà.”

“Tôi sẽ chờ bên ngoài.” Anh ta mở cửa giúp tôi, và tôi thấy thật sự cảm kích khi thoát khỏi anh ta trong chốc lát. Ray đang ngồi trên giường đọc tạp chí. Ông đã cạo râu, mặc áo pijama – trông ông lại là ông của trước kia rồi.

“Chào con, Annie.” Ông cười tươi tắn. Rồi nét mặt sa sầm.

“Ôi, ba ơi...” Tôi nhào tới bên cạnh ông, và trong cử chỉ chẳng giống ông tẹo nào, ông mở rộng vòng tay ôm tôi vào lòng.

“Annie à?” Ông khẽ hỏi. “Chuyện gì thế?” Ông ôm chặt tôi rồi hôn lên tóc. Trong vòng tay ông, tôi nhận thấy những giây phút này cực hiếm có giữa chúng tôi. *Sao lại thế nhỉ*? Có phải đó là lý do tôi thích sà vào lòng Christian? Một lát sau, tôi tách mình ra, ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường. Lông mày dượng Ray nhướng lên lo lắng.

“Kể cho ba của con nghe đi.”

Tôi lắc đầu. Dượng không cần biết những rắc rối của tôi bây giờ vội.

“Không có gì đâu, ba. Trông ba khỏe rồi đấy.” Tôi siết tay ông.

“Cảm thấy còn khỏe hơn cả trước ấy chứ, mặc dù cẳng chân bên này vẫn còn lủng cà lủng củng.”

“Lủng củng là sao?” Cách dượng diễn tả khiến tôi phì cười.

Dượng cũng cười đáp lại “Lủng củng nghe hay hơn là lủng lẳng chứ hả.”

“Ôi, ba ơi, con rất vui khi thấy ba đã ổn.”

“Ba cũng thế, Annie. Ba muốn dùng cái bên đầu gối lủng củng này tung hứng cho cháu ngoại mình nữa chứ. Chẳng tội gì lại để lỡ dịp vui như thế.”

Tôi chớp mắt nhìn dượng. *Trời*. Dượng biết rồi ư? Thế là tôi phải kìm lại những giọt nước mắt đang dâng lên nơi khóe mắt.

“Con và Christian vẫn hòa thuận đấy chứ?”

“Bọn con vừa cãi nhau,” tôi khẽ đáp, cố thốt thành lời khỏi cuống họng bị nghẹn cứng. “Bọn con sẽ tự giải quyết được thôi.”

Ông gật đầu. “Cậu ấy là người tốt, chồng con ấy.” Ray vỗ về.

“Tùy lúc đấy ạ. Bác sĩ bảo sao hả ba?” Tôi không muốn nhắc đến chồng mình lúc này, chủ đề có anh thật nhức nhối.

KHI TÔI VỀ TỚI ESCALA THÌ CHRISTIAN chưa về nhà.

“Christian gọi điện báo cậu ấy sẽ làm việc muộn,” bà Jones báo tin với vẻ nuối tiếc.

“Ồ. Cảm ơn bà cho tôi biết.” Sao anh ấy không bảo thẳng tôi nhỉ? Chà, anh ấy đang thể hiện mức độ hờn dỗi hoàn toàn mới mẻ đây. Tôi chợt nhớ lại vụ cãi nhau xoay quanh lời thề nguyền khi kết hôn và cơn thịnh nộ của anh lúc đó. Nhưng giờ tôi mới là người bị làm phiền chứ.

“Cô thích ăn gì tối nay?” Vẻ mạnh mẽ, dứt khoát lóe lên trong ánh mắt bà Jones.

“Mì Ý cũng được.”

Bà mỉm cười. “Cô thích mì sợi, nui ống hay nui xoắn?”

“Mì sợi kèm sốt Bolognese của bà.”

“Có ngay. Và Ana này... cô nên biết cậu Grey đã phát cuồng lên lúc sáng nay khi cậu ấy tưởng cô bỏ đi rồi. Cậu ấy không còn kiềm chế nổi mình nữa.” Bà mỉm cười trìu mến.

Ồ...

CHÍN GIỜ TỐI MÀ ANH vẫn chưa về nhà. Tôi ngồi bên bàn làm việc trong thư viện, tự hỏi không biết anh đang ở đâu. Tôi gọi cho anh.

“Ana à,” anh nhận điện với giọng lạnh tanh.

“Anh.”

Anh hít vào thật khẽ. “Chào em,” anh đáp, giọng trầm hơn.

“Anh sắp về chưa?”

“Lát nữa.”

“Anh đang ở văn phòng à?”

“Ừ. Thế em nghĩ anh ở đâu được?”

Chỗ bà ta. “Em để anh làm tiếp vậy.”

Cả hai chúng tôi cứ giữ máy, sự im lặng kéo dài và siết lấy giữa hai người.

“Chúc ngủ ngon, Ana,” cuối cùng anh lên tiếng trước.

“Chúc ngủ ngon, Christian.”

Anh gác máy.

Ôi quỷ thật. Tôi nhìn đăm đăm vào điện thoại. Không biết anh ấy muốn tôi làm gì nữa. Tôi sẽ không để anh cứ đè đầu cưỡi cổ tôi đâu. Phải rồi, anh đang giận, khá đủ rồi. Tôi cũng giận. Nhưng cũng phải biết mình biết người chứ. Tôi đâu có đi nói chuyện hớ hênh với nhân tình cũ thuở ấu thơ của mình. Tôi muốn anh phải thừa nhận rằng đó là một cách hành xử không thể chấp nhận được.

Tôi ngồi tựa lưng trên ghế, nhìn chăm chăm chiếc bàn bia trong thư viện, hồi tưởng lại những lần vui vẻ khi chơi trò này. Tôi đặt tay lên bụng. Có lẽ chỉ tại còn sớm quá. Dù có thế cũng không có nghĩa là... Và dù tôi mới chỉ nghĩ tới thôi, cô nàng Tiềm Thức đã gào lên *không được*! Nếu tôi tự giải quyết việc có thai này, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho mình – hay Christian đâu. “Ôi, Kẹo Con, con đã làm gì chúng ta thế này?” Tôi vẫn chưa thể đối diện với việc nói chuyện với Kate. Tôi không thể nói chuyện với bất kì ai được. Tôi nhắn cho cô bạn, hứa sẽ gọi lại sớm.

Tới mười một giờ, tôi buồn ngủ díu hết cả mắt. Tôi miễn cưỡng đi về căn phòng hôm trước. Cuộn mình dưới chiếc chăn bông, cuối cùng tôi cũng để mình thiếp đi, trong tiếng nức nở nặng nề đau đớn...

KHI TỈNH DẬY, đầu tôi nặng trĩu. Tia nắng mùa thu hanh vàng rọi qua khung cửa sổ lớn trong phòng. Liếc nhìn đồng hồ, tôi thấy đã bảy rưỡi sáng. Ý nghĩ đầu tiên trong đầu tôi là *Christian đâu rồi?* Tôi ngồi dậy rồi thả chân xuống giường. Trên sàn nhà cạnh giường là chiếc cà vạt xám bạc của Christian, chiếc tôi thích nhất. Khi tôi đi ngủ đêm qua nó đâu có nằm đây. Tôi nhặt nó lên và ngắm nghía, vuốt ve lớp vải lụa giữa hai đầu ngón tay, rồi áp nó lên má. Anh đã ở đây, nhìn tôi ngủ. Tia hy vọng lóe lên trong tôi.

BÀ JONES ĐANG BẬN RỘN trong bếp khi tôi xuống cầu thang.

"Chúc buổi sáng tốt lành," bà chào đón với vẻ mặt rạng rỡ.

"Chào buổi sáng. Christian đâu nhỉ?" Tôi hỏi.

Mặt bà sạm xuống. "Cậu ấy vừa đi rồi."

"Hóa ra anh ấy có về nhà?" Tôi cứ hỏi lại cho chắc, mặc dù có chiếc cà vạt của anh làm bằng chứng rồi.

"Cậu ấy có về," bà đáp. "Ana, xin cô thứ lỗi cho tôi vì đã nói thẳng, nhưng mong cô đừng ruồng bỏ cậu ấy. Cậu ấy rất ương bướng."

Tôi gật đầu và bà ấy không nói nữa. Tôi chắc vẻ mặt của mình mách bà hiểu rằng tôi không muốn nhắc đến anh chồng quấy quả của mình bây giờ nữa.

KHI TỚI CƠ QUAN, tôi kiểm tra email. Tim tôi nhảy tưng tưng khi thấy có thư của Christian.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Portland

Ngày: 15 tháng 9 năm 2011 06:45

Tới: Anastasia Grey

Ana à,

Hôm nay anh đang bay tới Portland.

Anh có mấy việc cần kí kết với WSU.

Anh nghĩ em muốn biết tin.

Christian Grey

CEO, Grey Entreprises Holdings, Inc

Ôi. Mắt tôi ứa lệ. Thế ư? Bụng tôi thắt lại. Trời đất! Tôi nôn nao quá. Tôi chạy vội vào nhà vệ sinh, vừa kịp tống hết bữa sáng vào toilet. Tôi ngồi thụp xuống sàn nhà, đầu gục xuống hai tay. Còn gì khốn khổ hơn thế nữa không? Một lát sau, có tiếng gõ cửa khe khẽ.

“Ana?” Hannah gọi.

Quái quỷ. “Vâng?”

“Chị không sao chứ?”

“Lát nữa tôi sẽ ra.”

“Boyce Fox đang ở đây chờ gặp cô.”

Chết tiệt. “Dẫn ông ta tới phòng họp. Tôi sẽ tới đó một phút nữa.”

“Cô có muốn dùng trà không?”

“Vâng, cảm ơn cô.”

SAU BỮA TRƯA – LẠI LÀ bánh kẹp kem phômai và cá hồi, mà tôi cố nuốt cho xong bữa – tôi bơ phờ nhìn vào máy tính những mong tìm cảm hứng rồi tự hỏi Christian và tôi sẽ làm thế nào để giải quyết vấn đề trọng đại này đây.

Chiếc BlackBerry đổ chuông, làm tôi giật bắn mình. Tôi liếc nhìn màn hình – là Mia gọi. Chà, chính người tôi cần đây rồi, cô ấy với lòng nhiệt tình và hăng hái của mình. Tôi lưỡng lự, không biết có nên mặc kệ không nghe máy không, nhưng phép lịch sự đã thắng thế.

“Mia à,” tôi đáp lại vui vẻ.

“Chà, xin chào, Ana – lâu lắm mới nói chuyện.” Giọng nam giới thật quen thuộc. *Khốn nạn!*

Tôi nổi da gà, tóc tai dựng đứng cả lên trong khi chất adrenaline chạy dọc cơ thể và trái đất đang ngừng quay.

Là Jack Hyde.

Chương hai mươi hai

"Jack." Tôi hụt hơi, nghẹn lại vì sợ hãi. Sao hắn ra khỏi tù được? Sao hắn có điện thoại của Mia? Mặt tôi nhợt nhạt như bị hút sạch máu, tôi thấy mình quay cuồng.

"Cô còn nhớ tôi cơ đấy," giọng hắn nhẹ tênh. Tôi cảm thấy nụ cười chua chát của hắn.

"Dĩ nhiên là nhớ rồi." Tôi tự động trả lời trong khi ý nghĩ không ngừng chạy đua.

"Chắc cô đang thắc mắc sao tôi lại gọi cô."

"Ừ."

Máy treo.

"Đừng gác máy. Tôi có đôi lời với cô em chồng bé bỏng của em."

Cái gì? Mia ư! Không! "Ông đã làm gì?" Tôi lẩm bẩm, cố nén nỗi sợ hãi.

"Nghe này, con đàng điếm đào mỏ kia. Mày đã hủy hoại cuộc sống của tao. Grey đã hủy hoại cuộc đời tao. Bọn mày *nợ* tao. Tao đang giữ con khốn ấy ở đây. Còn mày, thằng khốn mà mày đã cưới và cả gia đình chết dẫm của nó sẽ phải trả giá."

Lời lẽ khinh miệt và thái độ cáu kỉnh của Hyde làm tôi choáng váng. *Gia đình anh ư?* Chuyện quái gì thế này?

"Ông muốn gì?"

"Tao muốn tiền của nó. Tao rất muốn chỗ tiền khốn khiếp của nó. Nếu mọi chuyện khác đi, đáng lẽ đã là của tao rồi. Thế nên *mày* sẽ nộp nó cho tao. Tao muốn năm triệu đô la, hôm nay."

"Jack, tôi đâu có quyền đụng vào nhiều tiền thế."

Hắn bật cười mỉa mai. "Mày có hai giờ để làm việc đó. Chỉ thế thôi – hai giờ. Không được kể với ai nếu không con oắt này sẽ lĩnh đủ. Không báo cảnh sát. Không báo thằng chồng ngu xuẩn của mày. Không báo đám vệ sĩ của hắn. Tao sẽ biết ngay nếu mày làm thế. Hiểu chưa?" Hắn dừng lại và tôi cố trả lời, nhưng nỗi kinh hoàng và hoảng loạn chặn lấy cổ tôi.

"Mày hiểu chứ!" Hắn gào lên.

"Hiểu," tôi đáp.

"Nếu không tao sẽ giết nó."

Tôi thở gấp.

"Mang điện thoại bên mình. Không nói với ai hết nếu không tao sẽ hành hạ trước khi giết nó đấy. Mày

có hai tiếng.”

“Jack, tôi cần lâu hơn. Ba tiếng. Làm sao tôi biết ông đang giữ cô bé?”

Đường dây đã ngắt. Tôi há hốc miệng nhìn điện thoại, miệng tôi run lên sợ hãi, nỗi kinh hoàng khủng khiếp vẫn chế ngự. *Mia, hắn giữ Mia.* Không biết có thật không? Đầu óc tôi kêu ong ong khi nghĩ đến hiện thực đáng ghê sợ này, còn dạ dày tôi lại quặn lên. Tôi nghĩ cơn buồn nôn sắp ập đến, nhưng hít vào thật sâu, tôi cố kìm nén cơn hoảng loạn, để cảm giác nôn nao qua đi. Tâm trí tôi phi nước kiệu qua những khả năng có thể xảy ra. *Kể cho Christian? Báo cho Taylor? Gọi cảnh sát? Làm thế nào Jack biết được? Hắn có thực sự giữ Mia không?* Tôi cần thời gian, để suy nghĩ – nhưng tôi chỉ có thể làm thế bằng cách làm theo yêu cầu của hắn. Tôi vớ túi xách rồi lao ra cửa.

“Hannah, tôi phải ra ngoài. Tôi sẽ không chắc sẽ đi trong bao lâu. Hủy mọi cuộc hẹn chiều nay của tôi đi. Báo Elizabeth biết tôi phải giải quyết việc khẩn cấp.”

“Được rồi, Ana. Mọi việc ổn cả chứ?” Hannah nhăn mặt, vẻ mặt hằn sâu nỗi lo lắng khi chị ấy nhìn theo dáng vẻ nháo nhào của tôi.

“Ổn cả,” tôi hấp tấp nói với lại, chạy ào ra quầy lễ tân, Sawyer đang đứng chờ ở đó.

“Sawyer.” Anh ta đứng bật dậy từ chiếc ghế bành khi nghe tiếng tôi gọi và nhăn nhó khi thấy vẻ mặt tôi.

“Tôi cảm thấy không khỏe. Phiền anh đưa tôi về nhà.”

“Vâng, thưa bà. Bà có muốn chờ ở đây trong khi tôi đi lấy xe không?”

“Không cần, tôi đi cùng anh. Tôi đang phải về nhà gấp.”

TÔI VỪA BẦN THẦN NHÌN RA NGOÀI cửa sổ, vừa điểm lại một lượt kế hoạch của mình. Về nhà. Thay đồ. Tìm séc. Tìm cách trốn khỏi Ryan và Sawyer. Tới ngân hàng. Quỷ thật, năm triệu đô la chiếm mất bao nhiêu chỗ để nhỉ? Nặng chừng nào đây? Tôi có cần vali không? Có nên gọi điện cho ngân hàng trước không? Mia. *Ôi Mia.* Thế nhỡ hắn không giữ Mia thì sao? Làm sao kiểm tra được? Nếu tôi gọi cho mẹ Grace có thể sẽ khiến bà nghi ngờ, và biết đâu làm Mia gặp nguy hiểm. Hắn nói hắn sẽ biết. Tôi liếc qua kính sau xe SUV. Tôi có bị bám đuôi không? Tim tôi đập loạn xạ khi tôi kiểm tra những chiếc xe đang đi phía sau. Trông chúng khá vô hại. *Ôi, Sawyer, làm ơn lái xe nhanh lên.* Tôi bắt gặp ánh mắt anh ta qua gương chiếu hậu, lông mày anh ta nhíu lại thành những nếp nhăn sâu hoắm.

Sawyer nhấn một nút bấm trên chiếc tai nghe bluetôth để nhận cuộc gọi đến. “T... tôi muốn báo ông biết là bà Grey đang đi cùng tôi.” Mắt Sawyer lại giao thoa với mắt tôi lần nữa rồi anh ta quay ra nhìn đường và tiếp tục lái xe. “Bà ấy không khỏe. Tôi đang đưa bà về Escala... Tôi hiểu rồi... thưa ngài.” Cặp mắt của Sawyer lại liếc nhanh từ đường sang mắt tôi qua gương chiếu hậu lần nữa. “Vâng,” anh nói đồng ý rồi ngắt máy.

“Taylor à?” Tôi khẽ hỏi.

Anh ta gật đầu.

“Anh ấy ở cùng ngài Grey à?”

“Vâng, thưa bà.” Ánh mắt Sawyer dịu đi vẻ thông cảm.

“Họ vẫn ở Portland à?”

“Vâng, thưa bà.”

Tốt rồi. Tôi phải để Christian được an toàn. Tay tôi lạc xuống bụng, rồi chủ động xoa tay lên đó. Cả con nữa, Kẹo Con ạ. Bảo vệ cả hai được an toàn.

“Ta đi nhanh lên được không? Tôi thấy không khỏe.”

“Vâng, thưa bà.” Sawyer nhấn ga và chiếc xe lao vun vút vượt dòng xe cộ.

KHÔNG THẤY BÓNG DÁNG BÀ JONES đâu khi Sawyer và tôi về đến nhà. Vì không thấy xe của bà trong gara, tôi đoán bà đang đi làm mấy việc vặt với Ryan. Sawyer đi vào phòng Taylor trong khi tôi lao vào phòng làm việc của Christian. Lảo đảo vì hoảng hốt quanh bàn của anh, tôi giật mạnh ngăn kéo để tìm cuốn séc. Khẩu súng của Leila lọt vào tầm mắt tôi. Tôi chợt thấy bứt rứt khi Christian đã không cất kỹ khẩu súng ở chỗ an toàn. Anh ấy chẳng biết gì về súng ống cả. *Chà. Anh ấy có thể bị thương mất*.

Sau giây phút lưỡng lự, tôi vớ lấy khẩu súng, kiểm tra xem đã nạp đạn chưa, rồi nhét nó vào cạp quần đen của mình. Biết đâu sẽ cần đến. Tôi nuốt nước bọt khó nhọc. Tôi mới chỉ thực hành trên mục tiêu chứ chưa bao giờ bắn ai cả; hy vọng Ray sẽ tha thứ cho tôi. Tôi trở lại tập trung vào việc tìm cuốn séc. Có năm tập và chỉ một tập đề tên C. Grey và bà A. Grey. Tôi có khoảng bốn mươi bốn nghìn đô la trong tài khoản riêng. Tôi không biết có bao nhiêu tiền trong cái này. Nhưng chắc Christian thì có đủ năm triệu đô la rồi. Có thể có tiền trong két chăng? Quái thật. Tôi không biết mã. Có phải anh ấy từng nhắc đến mã két ở tủ của anh không nhỉ? Tôi thử mở tủ, nhưng nó bị khóa rồi. Tôi sẽ phải bấu víu sang phương án A rồi.

Tôi hít một hơi thật sâu, rồi lấy thêm quyết tâm và dứt khoát, tôi sải bước vào phòng ngủ. Giường đã được thu dọn, và trong thoáng chốc, tôi thấy day dứt. Có lẽ đêm qua tôi nên ngủ ở đây mới phải. Lý do đi tranh cãi với người đã mặc nhiên thừa nhận mình là kẻ Lắm Tài Nhiều Tật là gì? Giờ anh ấy còn chả thèm nói chuyện với tôi. Không – tôi không có thời gian đi nghĩ ngợi về chuyện ấy lúc này.

Tôi hấp tấp thay quần jean, áo nỉ có mũ, đi giày đế mềm, rồi nhét súng vào cạp quần jean, phía sau lưng. Tôi lôi trong tủ ra một chiếc túi vải thô mềm cỡ lớn. Năm triệu đô la có vừa chỗ này không? Túi đựng đồ thể thao của Christian đang nằm trên nền nhà. Tôi mở ra, tưởng rằng sẽ thấy toàn đồ mặc dở, nhưng không phải – bộ đồ thể thao của anh sạch sẽ và vô cùng thơm tho. Quả tình bà Jones nhúng tay vào mọi chỗ. Tôi đổ hết mọi thứ ra nền nhà rồi nhét chiếc túi của anh vào chiếc túi vải thô kia. Xong, thế này mới được. Tôi kiểm tra bằng lái xe của mình để dùng làm căn cước khi tới ngân hàng, rồi xem giờ. Mất ba mươi mốt phút từ lúc Jack gọi điện. Giờ tôi phải đi ra khỏi Escala mà không để Sawyer phát hiện ra.

Tôi rón rén đi ra hành lang, dè chừng camera an ninh đang chĩa vào chỗ thang máy. Tôi đoán Sawyer vẫn trong văn phòng. Tôi mở cửa ra hành lang thật nhẹ nhàng, cố gắng không gây tiếng động nào. Khép

cánh cửa thật nhẹ sau lưng, tôi đứng tựa sát vào cánh cửa, tránh tầm nhìn của ống kính máy quay. Tôi lôi điện thoại di động ra khỏi túi rồi bấm gọi Sawyer.

"Bà Grey."

"Sawyer này, tôi đang ở phòng trên gác, phiền anh giúp tôi việc này được không?" Tôi nói thật khẽ, vì biết anh ta chỉ ở ngay hành lang bên kia cánh cửa.

"Tôi sẽ lên chỗ bà ngay, thưa bà," anh ta đáp, nghe chừng có vẻ bối rối. Trước đây tôi chưa bao giờ gọi điện nhờ anh ta giúp gì cả. Tim tôi nhảy tưng tưng như sắp rớt ra ngoài, tiếng đập thình thịch ong ong cả tai. Liệu có được việc không đây? Tôi ngắt máy rồi dỏng tai nghe tiếng bước chân anh ta băng qua hành lang đi lên cầu thang. Tôi hít vào một hơi thật sâu để lên tinh thần và tự ngẫm sao mà trớ trêu thế này khi phải lén lút trốn khỏi nhà mình như kẻ đang làm điều mờ ám.

Ngay khi Sawyer đi lên tới bậc nghỉ cầu thang, tôi chạy nhào tới chỗ thang máy rồi bấm nút gọi. Cánh cửa trượt mở cùng tiếng *ping* kêu chói tai báo thang máy đang sẵn sàng. Tôi lao xộc vào bên trong, nhấn điên cuồng vào nút xuống ga-ra. Sau một khoảng dừng khốn khổ, cánh cửa bắt đầu từ từ khép lại, trong khi đó, tôi nghe thấy tiếng Sawyer gào lên.

"Bà Grey!" Ngay lúc cửa thang máy khép lại, tôi còn nhìn thấy anh ta lao ra hành lang. "Ana!" anh ta thét lên ngỡ ngàng. Nhưng không kịp nữa rồi, anh ta mất hút không thấy đâu nữa.

Thang máy nhẹ nhàng hạ xuống tầng để xe. Tôi xuất phát trước Sawyer vài phút, và biết chắc thể nào anh ta cũng sẽ cố ngăn tôi lại. Tôi liếc nhìn chiếc R8 đầy thèm khát trong khi chạy ào tới chiếc Saab, mở cửa xe, quăng chiếc túi vải thô lên ghế khách, rồi ngồi vào ghế lái.

Tôi khởi động máy, lốp xe kêu rít lên khi tôi phóng vút ra cổng và chờ những mười một giây trong sốt ruột để thanh chắn nhấc lên. Chính lúc đánh xe ra ngoài, tôi kịp nhìn thấy Sawyer qua gương chiếu hậu khi anh ta lao ra từ thang máy dịch vụ trong ga-ra. Vẻ mặt ngơ ngác và chất chứa tổn thương của anh ta dõi theo tôi khi tôi ngoặt hết đoạn dốc để lao ra đại lộ Fourth.

Tới giờ tôi mới thở ra. Tôi biết thể nào Sawyer cũng sẽ gọi cho Christian hay Taylor, nhưng đằng nào tôi cũng phải chấp nhận chuyện đó – giờ thì tôi không có thời gian nghĩ luẩn quẩn nữa. Tôi vặn vẹo vẻ khó chịu trên ghế xe, linh cảm được điều chắc chắn rằng Sawyer thể nào cũng mất việc. *Thôi không lo nghĩ nữa*. Tôi phải cứu Mia. Tôi phải tới ngân hàng, lượm đủ năm triệu đô la. Tôi liếc nhìn gương chiếu hậu, lo lắng sẽ thấy bóng chiếc SUV vọt ra từ ga-ra, nhưng trong lúc lái xe, tôi không nhận thấy dấu vết nào của Sawyer cả.

NGÂN HÀNG LÀ MỘT CHỐN BỒNG LỘN, hiện đại, và được giám sát chặt chẽ. Chỗ nào cũng có những tiếng động khe khẽ vọng lại, nền nhà vang vọng và những tấm kính ngăn màu xanh nhạt. Tôi sải bước tới bàn chỉ dẫn.

"Thưa cô, tôi giúp được gì cho cô không?" Người phụ nữ trẻ tuổi nở nụ cười tươi tắn giả tạo, và trong chốc lát tôi lại thấy tiếc khi mình đang mặc quần jean.

"Tôi muốn rút một khoản tiền lớn."

Cô nàng Cười Giả Tạo nhướng một bên lông mày với vẻ còn giả dối hơn thế.

“Cô có tài khoản tại chỗ chúng tôi không?” Cô ta không giấu nổi giọng điệu mỉa mai.

“Có,” tôi gắt. “Hai vợ chồng tôi có vài tài khoản tại đây. Tên anh ấy là Christian Grey.”

Đôi mắt cô nàng mở to hết cỡ và vẻ giả dối lúc nãy phút chốc biến thành choáng váng. Cô ta lại liếc tôi từ đầu đến chân, lần này thì pha trộn cả hoài nghi và kính sợ.

“Lối này, thưa bà,” cô ta lí nhí rồi dẫn tôi tới một phòng nhỏ, đồ đạc thưa thớt và vách tường vẫn là kính đục màu xanh nhạt.

“Xin mời ngồi.” Cô ta ra hiệu về phía chiếc ghế da đen đặt cạnh chiếc bàn kính có một máy tính tân tiến và điện thoại. “Hôm này cô muốn rút bao nhiêu tiền, thưa cô Grey?” cô ta hỏi với vẻ nhã nhặn.

“Năm triệu đô la.” Tôi nhìn thẳng vào mắt cô ta khi nói cứ như thể ngày nào tôi cũng dùng đến chừng ấy tiền vậy.

Mặt cô ta tái nhợt. “Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ tìm người quản lý. À mà xin thứ lỗi cho tôi vì đã hỏi thế này, nhưng bà có mang theo căn cước không?”

“Tôi có đây. Nhưng tôi muốn nói chuyện với người quản lý hơn.”

“Dĩ nhiên rồi, bà Grey.” Cô ta ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài. Tôi ngồi thụt xuống ghế, cảm thấy nôn nao trong người khi khẩu súng chọc vào vùng eo lưng. *Không phải bây giờ. Không được nôn lúc này.* Tôi hít vào một hơi thật sâu, cơn nhộn nhạo biến mất. Tôi lo lắng nhìn đồng hồ đeo tay. Hai giờ hai mươi lăm phút.

Một người trung niên đi vào phòng. Mái tóc ông ta chải dựng, nhưng diện một bộ vest đắt tiền màu than và đeo cà vạt cùng màu. Ông ta chìa tay ra bắt.

“Chào bà Grey. Tôi là Troy Whelan.” Ông ta tươi cười. Chúng tôi bắt tay rồi ông ta ngồi xuống ghế cạnh chiếc bàn đối diện tôi.

“Nhân viên của tôi vừa cho biết bà muốn rút một khoản tiền lớn.”

“Đúng thế. Năm triệu đô la.”

Ông ta quay sang chiếc máy tính bóng loáng rồi gõ vào một vài con số.

“Thông thường chúng tôi yêu cầu được báo trước đối với những khoản tiền lớn.” Ông ta dừng lại rồi chiếu sang tôi một nụ cười vừa trấn an vừa ngạo mạn. “Tuy nhiên, thật may mắn là chúng tôi lại giữ tiền mặt dự trữ của toàn bộ vùng Tây Bắc Thái Bình Dương này,” ông ta khoe khoang. *Ơ hay, ông đang cố gây ấn tượng với tôi chăng?*

“Ông Whelan, tôi đang vội. Tôi cần làm những gì? Tôi có bằng lái xe, và séc tài khoản chung của hai vợ chồng. Tôi chỉ phải viết séc thôi phải không?”

“Lần lượt từng việc một, bà Grey. Vui lòng cho tôi xem căn cước?” Ông tay chuyển ngoắt từ vẻ phô trương vui vẻ sang phong thái ông chủ ngân hàng nghiêm nghị.

“Đây.” Tôi đưa bằng lái xe.

“Bà Grey... trên đây đề tên là Anastasia Steele.”

Ôi chết thật.

“Ơ... vâng. Đúng thế.”

“Để tôi gọi ngài Grey.”

“Ôi không, không cần đâu.” *Khỉ thật.* “Chắc tôi có mang giấy tờ nào đó có tên sau kết hôn.” Tôi lục tung túi xách lên. Cái gì có tên mình trên đó được gì? Tôi lôi ví, mở ra và tìm thấy một bức ảnh chụp Christian và tôi, trên giường ngủ của du thuyền *Fair Lady*. *Tôi không thể chìa cho ông ta xem cái này được!* Tôi moi thẻ tín dụng ra.

“Đây.”

“Bà Anastasia Grey,” Whelan đọc to lên. “Được, cái này dùng được.” Ông ta nhăn mặt. “Chuyện này cực kỳ không đúng với quy định, thưa bà Grey.”

“Ông có muốn tôi bảo chồng tôi rằng ngân hàng của ông tỏ ra hợp tác khá kém không?” Tôi nhún vai nhìn ông ta với ánh mắt ghê gớm nhất của mình.

Ông ta dừng lại, chắc là để cân nhắc ý tôi thế nào. “Bà sẽ cần viết séc, thưa bà Grey.”

“Được thôi. Tài khoản này chứ?” Tôi chìa cho ông ta xem tập séc, cố chế ngự trái tim mình đang nện thình thịch.

“Đúng thế. Tôi cũng cần bà điền đầy đủ cho một số giấy tờ khác nữa. Phiền bà cho tôi ít phút?”

Tôi gật đầu, ông ta đứng dậy rồi sải bước ra khỏi văn phòng. Lần này tôi lại thở ra sau một hồi kìm nén. Tôi không hề biết chuyện lại khó khăn thế. Tôi lóng ngóng mở tập séc rồi lấy một chiếc bút ở trong túi xách ra. Có phải tôi chỉ cần viết số tiền ra thôi không? Tôi chẳng biết nữa. Với những ngón tay run lẩy bẩy, tôi đặt bút viết: *Năm triệu đô la. $5,000,000*.

Ôi lạy Chúa tôi, hy vọng mình đang làm điều đúng đắn. Mia, hãy nghĩ tới Mia. Tôi không được kể cho ai biết cả.

Những lời dọa dẫm đáng kinh tởm của Jack ám ảnh tôi. “Không được kể với ai, nếu không tao sẽ làm nhục nó rồi giết béng đi.”

Ông Whelan quay lại, mặt mũi nhợt nhạt và bẽn lẽn.

“Thưa bà Grey, chồng bà muốn nói chuyện với bà,” ông lắp bắp rồi chỉ tay vào chiếc điện thoại đặt trên chiếc bàn kính giữa chúng tôi.

Cái gì? Không lẽ nào.

“Ông ấy đang chờ máy. Chỉ cần nhấn nút. Tôi sẽ ra ngoài.” Ông ta xem chừng khá ngượng nghịu. Có ai

ra lệnh cho ông Whelan phải làm thế đâu. Tôi quắc mắt nhìn ông ta, cảm thấy máu như rút hết khỏi mặt mình khi ông ta lê bước rời khỏi phòng.

Trời ơi là trời! Tôi sẽ phải nói gì với Christian đây? Anh ấy sẽ biết mất. Rồi sẽ nhảy vào can thiệp. Và gây nguy hiểm cho em gái anh. Tay tôi run lẩy bẩy khi với điện thoại. Tôi cầm máy áp lên tai, cố giữ nhịp thở đều đặn rồi nhấn nút nhận điện.

"Anh à," tôi cất tiếng, cố gắng một cách vô ích để giữ bình tĩnh.

"Em sắp bỏ anh đi à?" Những lời Christian thốt ra như tiếng thì thào đau đớn, nghẹn ngào.

Gì cơ?

"Không!" Giọng tôi cũng không khác gì giọng nói của anh. *Ôi không. Không lẽ nào. Không được – sao anh lại nghĩ thế*? Chuyện tiền bạc ư. Anh ấy nghĩ tôi sắp bỏ đi vì tiền. Và trong khoảnh khắc khủng khiếp ấy, tôi nhận ra cách duy nhất để giữ cho Christian ở một khoảng cách an toàn, ngoài tầm gây nguy hại cho em gái anh, và để bảo vệ cô ấy... là đành nói dối.

"Vâng," tôi thì thào. Cảm giác đau đớn thiêu đốt khắp cơ thể tôi, nước mắt trào dâng trên khóe mắt.

Anh nấc lên, gần như tiếng nức nở. "Ana, anh..." Giọng anh ấy tắc nghẹn.

Không! Tay tôi áp lên miệng khi cố kiềm chế những cảm xúc đầy xung đột. "Christian, xin anh. Đừng thế." Tôi cố nén nước mắt chảy ngược lại.

"Em sắp đi à?" Anh hỏi.

"Vâng."

"Nhưng sao lại là tiền? Có phải luôn chỉ vì tiền không?" Giọng nói đau đớn của anh khẽ như gió thoảng.

Không! Nước mắt lăn đầy trên mặt tôi. "Không phải thế," tôi lẩm bẩm.

"Năm triệu có đủ không?"

Ôi, xin anh, thôi đi!

"Đủ."

"Còn đứa bé?" Giọng anh như tiếng vang đứt quãng.

Gì cơ? Tay tôi di chuyển từ miệng xuống dưới bụng. "Em sẽ chăm sóc đứa bé," tôi lẩm bẩm. *Kẹo Con của tôi... Kẹo Con của chúng tôi*.

"Em muốn thế hả?"

Không đâu!

“Vâng.”

Anh hít vào thật mạnh. “Lấy hết đi,” anh rít lên.

“Christian,” tôi nức nở. “Đấy là vì anh. Vì gia đình anh. Xin anh. Đừng thế.”

“Lấy hết đi, Anastasia.”

“Christian…” Tôi gần như không cưỡng lại nổi nữa. Suýt kể hết với anh – về Jack, về Mia, về khoản tiền chuộc. Hãy tin em, xin anh! Tôi thầm van nài anh.

“Anh sẽ mãi yêu em.” Giọng anh khản đục, rồi anh gác máy.

“Christian! Không... Em cũng yêu anh.” Thế là mọi chuyện ngốc nghếch ngớ ngẩn chúng tôi đẩy nhau vào mấy ngày vừa qua trở nên hoàn toàn vô nghĩa. Tôi từng hứa sẽ không bao giờ bỏ anh mà đi. *Em sẽ không bỏ anh đâu. Em chỉ đang cố bảo vệ em gái anh*. Tôi ngồi thụp xuống ghế, ôm mặt khóc nức nở.

Tôi bị cắt ngang bởi tiếng gõ cửa dè dặt. Whelan bước vào, dù tôi chưa kịp nhận ra. Ông ta cứ ngó nhìn quanh quất mà không dám nhìn thẳng vào tôi. Ông ta quá bối rối.

Ông ta đã gọi anh ấy, khỉ thật! Tôi trừng mắt nhìn ông ta.

“Chồng bà đã đồng ý chi năm triệu đô la trong tài sản của ông ấy, thưa bà Grey. Chuyện này hoàn toàn không bình thường, nhưng vì ông là khách hàng quan trọng của chúng tôi... ông ấy lại khăng khăng đồng ý... rất dứt khoát.” Ông ta ngừng lại và đỏ mặt. Rồi nhíu mày nhìn tôi, không biết vì Christian tỏ ra khác hẳn thường lệ hay vì Whelan không biết phải đối xử với một phụ nữ đang khóc sướt mướt trong phòng làm việc của mình thế nào.

“Bà không sao chứ?” Ông ta hỏi.

“Trông tôi có sao không?” Tôi quát lại.

“Tôi rất tiếc, thưa bà. Bà dùng chút nước nhé?”

Tôi rầu rĩ gật đầu. Tôi vừa bỏ mặc chồng mình. Chậc, Christian tưởng tôi làm thế. Cô nàng Tiềm Thức bĩu môi. *Vì cậu bảo anh ấy thế còn gì.*

“Tôi sẽ bảo nhân viên mang nước cho bà trong khi tôi chuẩn bị tiền. Nếu bà có thể kí tên ở đây, thưa bà.. và viết séc rút tiền mặt rồi cũng kí vào đó.”

Ông ta đặt mẫu phiếu lên bàn. Tôi nguệch ngoạc kí tên vào chỗ trống trên tấm séc, rồi kí tiếp lên tờ phiếu. *Anastasia Grey.* Nước mắt lăn xuống bàn, suýt nữa thấm vào giấy tờ.

“Tôi sẽ mang cái này đi, thưa bà. Sẽ mất khoảng nửa tiếng để chuẩn bị tiền.”

Tôi vội nhìn đồng hồ đeo tay. Jack bảo mất hai tiếng – thế là vừa khít hai tiếng. Tôi gật đầu đồng ý với Whelan, thế là ông ta nhẹ gót rời khỏi phòng, để lại tôi với nỗi đau đớn khổ sở.

Một lát, hay có khi vài phút hoặc rất lâu sau sau – chẳng biết chính xác là bao nhiêu – cô nàng Cười

Giả Tạo đi vào mang theo một bình nước cùng một chiếc cốc.

"Mời bà Grey," cô ta nhẹ nhàng mời rồi đặt chiếc cốc lên mặt bàn và rót đầy nước.

"Cảm ơn cô." Tôi cầm cốc nước lên uống với vẻ mặt đầy cảm kích. Cô nàng đi ra, bỏ mặc tôi trong mớ suy nghĩ hốt hoảng và rối như tơ vò. Tôi sẽ hàn gắn mọi chuyện với Christian bằng cách nào đó... nếu chưa quá muộn. Chí ít anh ấy cũng liên quan tới vụ này. Giờ tôi phải tập trung vào Mia. Giả sử Jack nói dối thì sao? Giả sử hắn không hề giữ cô bé? Chắc chắn tôi nên gọi cho cảnh sát.

"Không được nói với ai nếu không tao sẽ làm nhục nó rồi giết béng đi." Không được thế. Tôi ngồi tụt vào ghế, cảm nhận thấy sự đụng chạm đầy khích lệ từ khẩu súng của Leila ở thắt lưng, thúc vào lưng tôi. Ai mà tưởng tượng nổi sao tôi lại thấy biết ơn Leila đến thế khi để lại khẩu súng cho tôi dùng lúc này. Ôi, dượng Ray, may làm sao dượng lại dạy con cách dùng súng.

Ôi, dượng Ray ư! Tôi sững người. Dượng hẳn đang mong tôi tới thăm tối nay. Có thể tôi chỉ phải quẳng đống tiền cho Jack. Hắn có thể bỏ đi trong khi tôi đưa Mia về nhà. *Ôi, nghe sao vô lý đến vậy!*

Chiếc BlackBerry của tôi đổ chuông, giai điệu "Tình yêu anh là Chúa tể lòng em" vang khắp căn phòng. *Ôi không!* Christian muốn gì nữa? Xoáy sâu mũi dao nhọn vào những vết thương lòng đang nhức nhối trong tôi ư?

"Có phải luôn chỉ vì tiền không?"

Ôi, Christian – sao anh có thể nghĩ thế? Cơn tức giận chạy thấu ruột gan tôi. Đúng thế, giận điên lên được. Thế lại hay. Tôi chuyển cuộc gọi sang hộp thoại. Tôi sẽ đối diện với chồng mình sau.

Có tiếng gõ cửa.

"Thưa bà Grey." Là Whelan bước vào. "Tiền đã sẵn sàng."

"Cảm ơn ông." Tôi đứng dậy và thấy căn phòng sao quay cuồng điên đảo. Tôi nắm vội chiếc ghế.

"Bà Grey, bà thấy khỏe không?"

Tôi gật đầu và nhìn lại ông bằng ánh mắt quý-ngài-hãy-lùi-lại-ngay-cho. Tôi hít một hơi thật sâu để điều hòa hơi thở. *Tôi phải hành động thôi. Nhất định phải làm bằng được. Phải cứu lấy Mia.* Tôi kéo gấu áo nỉ có mũ xuống, che đi khẩu súng đang giắt ở lưng quần jean.

Ông Whelan nhăn mặt mở cửa ra vào, tôi thúc mình tiến về phía trước trên đôi chân run lẩy bẩy.

Sawyer đang chờ ở lối vào, lướt mắt một vòng xung quanh. *Quái quỷ thật!* Mắt chúng tôi chạm nhau, anh ta nhíu mày, đón chờ phản ứng của tôi. Ơ kìa, anh ta đang giận. Tôi giơ ngón tay trỏ lên ra hiệu cứ-ở-yên-chỗ-anh-một-phút-nữa. Anh ta gật đầu và trả lời vào điện thoại di động. *Khỉ thật. Tôi cá rằng đó là Christian*. Tôi quay ngoắt đi, suýt đụng vào Whelan đang đứng ngay bên cạnh, rồi đi vào văn phòng nhỏ lúc nãy.

"Có chuyện gì thế bà Grey?" Whelan có vẻ bối rối khi ông ta đi theo tôi quay trở lại.

Sawyer có thể làm hỏng tất cả kế hoạch này. Tôi ngước nhìn Whelan.

“Có người ở ngoài kia tôi không muốn chạm mặt. Có người đang bám theo tôi.”

Mắt Whelan mở lớn.

“Bà có muốn tôi gọi cảnh sát không?”

“Không!” Trời đất ạ, không hề. Tôi phải làm gì bây giờ? Tôi liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Gần ba giờ mười lăm. Jack sẽ gọi lại bất kì lúc nào. *Nghĩ đi, Ana, nghĩ cách đi*. Whelan nhìn tôi bằng ánh mắt tuyệt vọng và đầy hoang mang. Hẳn ông ta nghĩ tôi khùng lắm đây. *Cậu đúng là đồ khùng còn gì*, cô nàng Tiềm Thức gắt gỏng.

“Tôi cần gọi điện. Ông có thể cho tôi vài phút riêng tư được không?”

“Chắc chắn rồi,” Whelan đáp – tôi chắc chắn ông ta rất cảm kích khi được ra khỏi phòng. Khi ông đóng cửa lại, tôi run lẩy bẩy nhấn số gọi vào di động của Mia.

“Chà chà, lúc nào mới có thù lao cho tao đây,” Jack đáp lại với giọng điệu khinh khỉnh.

Tôi chẳng có thời gian để ý tới lời lẽ đê tiện của hắn. “Tôi gặp rắc rối.”

“Tao biết rồi. Vệ sĩ của mày bám theo tới ngân hàng.”

Cái gì? Sao hắn biết được?

“Mày sẽ phải cắt đuôi hắn. Tao để một chiếc xe chờ sẵn ở phía sau ngân hàng. SUV màu đen, một chiếc Dodge. Mày có ba phút để tới đó.”

Chiếc Dodge đó ư?

“Sẽ mất hơn ba phút đây.” Tim tôi lại như vọt ra khỏi lồng ngực.

“Mày sáng dạ lắm nên rất hợp làm con khốn đào mỏ đấy, Grey. Rồi mày sẽ làm được thôi. Khi tới chỗ chiếc xe thì vứt điện thoại đi. Hiểu chưa, con điếm?”

“Rồi.”

“Nói lại!” Hắn quát xẵng.

“Tôi hiểu rồi.”

Hắn ngắt máy.

Chết tiệt! Tôi mở cửa và thấy Whelan đang kiên nhẫn chờ bên ngoài.

“Ông Whelan, tôi cần được giúp đỡ mang túi ra xe. Nó đỗ bên ngoài, phía sau ngân hàng. Chỗ ông có lối ra cửa hậu không?”

Ông ta nhăn mặt.

"Vâng, có. Dành cho nhân viên."

"Chúng ta có thể ra lối đó không? Tôi có thể tránh sự chú ý không mong muốn ở cửa chính."

"Theo ý bà, bà Grey. Tôi sẽ cử hai nhân viên giúp mang túi và hai bảo vệ theo giám sát. Hoặc bà có thể đi theo tôi?"

"Tôi còn xin ông một đặc ân nữa."

"Chắc chắn là được rồi, bà Grey."

HAI PHÚT SAU đám người tùy tùng và tôi đã ra ngoài phố, tiến tới chiếc Dodge. Cửa kính xe hoàn toàn tối đen và không thể biết ai đang ngồi ở sau tay lái. Nhưng khi tới nơi, cửa xe bên người lái mở ra, một phụ nữ mặc toàn màu đen và đội mũ đen kéo sụp xuống mặt bước xuống xe thật duyên dáng. *Là Elizabeth làm cùng nhà xuất bản. Chuyện quái gì thế này*. Cô ta đi tới cuối chiếc SUV và mở cốp xe. Hai nhân viên ngân hàng trẻ tuổi xách những túi đựng tiền nặng trĩu quăng chúng vào trong xe.

"Chào bà Grey." Cô ta trơ tráo tới mức còn mỉm cười như thể chúng tôi đang có chuyến đi chơi dã ngoại thân mật.

"Elizabeth." Giọng tôi lạnh lùng như băng. "Thật hay được gặp cô bên ngoài văn phòng."

Ông Whelan đằng hắng giọng.

"Được rồi, một buổi chiều rất thú vị, thưa bà Grey," ông ta nói. Tôi buộc phải tôn trọng nghi thức xã giao khi bắt tay ông ta và cảm ơn ông ta trong khi đầu óc tôi quay cuồng chao đảo. *Elizabeth ư?* Sao cô ta lại dính líu với Jack? Whelan và nhân viên của ông mất hút trở lại ngân hàng, để lại tôi một mình với trưởng ban nhân sự của nhà xuất bản, người dính dáng vào các vụ bắt cóc, tống tiền, và rất có thể còn nhiều tội danh khác nữa. Tại sao lại thế?

Elizabeth mở cửa hành khách phía sau xe rồi đẩy tôi vào.

"Điện thoại đâu, bà Grey?" Cô ta hỏi, nhìn tôi đề phòng. Tôi đưa nó cho cô ta, cô ta quẳng nó vào thùng rác ở gần đó.

"Thế để bọn chó săn không đánh hơi được nữa," cô ta nói hằn học.

Người phụ nữ này *là ai* thế này? Elizabeth đóng sầm cánh cửa chỗ tôi ngồi lại rồi leo lên ghế lái. Tôi liếc lại đằng sau đầy lo lắng trong khi cô ta đánh xe ra đường, đi về phía đông. Chẳng thấy bóng dáng Sawyer đâu cả.

"Elizabeth, các người có tiền rồi. Gọi cho Jack. Bảo hắn thả Mia ra."

"Tao nghĩ ông ấy muốn đích thân nói cảm ơn mày."

Chết thật. Tôi nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của cô ta qua gương chiếu hậu.

Cô ta nhợt nhạt và nét cau có đầy lo âu làm hỏng đi khuôn mặt đáng lẽ rất xinh đẹp của cô ta.

"Sao cô lại làm thế, Elizabeth? Tôi tưởng cô không hề ưa Jack."

Cô ta liếc nhìn tôi thật nhanh qua gương, tôi bắt gặp nỗi đau đớn thoáng hiện trong đôi mắt cô ta.

"Ana, chúng ta sẽ đi tiếp ổn thỏa nếu mày chịu ngậm miệng lại."

"Nhưng cô không thể làm thế. Thật sai trái."

"Im đi," cô ta nhắc, tôi cảm thấy vẻ bực bội trong giọng nói của cô ta.

"Có phải hắn ta nắm giữ cái gì để khống chế cô à?" Tôi hỏi. Mắt cô ta phóng về phía tôi rồi cô ta nhấn mạnh vào chân phanh, khiến tôi xô nhào về phía trước mạnh đến nỗi đập mặt vào tựa lưng của ghế trước.

"Tao đã bảo im mồm," cô ta gắt lên. "Và tao khuyên mày nên thắt đai an toàn vào."

Thế là tôi hiểu ra, chắc chắn là thế rồi. Phải có chuyện gì khủng khiếp lắm mới khiến cô ta sẵn lòng làm những chuyện này cho hắn như thế. Tôi thoáng thắc mắc không biết là chuyện gì. Biển thủ công quỹ? Hay chuyện trong đời sống riêng tư? Dính dáng tới tình dục? Tôi rùng mình khi nghĩ tới đây. Christian bảo rằng không có trợ lí nào của Jack chịu tiết lộ gì cả. Có thể tất cả bọn họ có cùng câu chuyện. *Đó là lý do vì sao hắn cũng muốn quan hệ với tôi*. Cổ họng tôi chợt đắng ngắt vì kinh hoàng trước ý nghĩ này.

Elizabeth lái xe thẳng từ trung tâm Seattle, leo lên những ngọn đồi về phía đông. Rất lâu sau chúng tôi đi qua những khu phố đông dân cư. Tôi kịp đọc một biển tên đường: PHỐ SOUTH IRVING. Cô ta bất thình lình ngoặt trái rẽ vào một con phố vắng vẻ có sân chơi trẻ em bên này đường và bên kia là những lô xe đỗ chen giữa những ngôi nhà gạch lụp xụp không có người ở. Elizabeth đánh xe vào chỗ đỗ rồi dừng lại ở lô nhà gạch cuối cùng.

Cô ta quay sang tôi lầm bầm nói, "Đến lúc rồi."

Tôi nổi cả da gà vì sợ hãi, chất adrenaline chạy thấu khắp cơ thể.

"Cô không nhất thiết phải làm thế này," tôi thì thào đáp. Miệng cô ta mím lại đầy giận dữ, rồi cô ta leo ra khỏi xe.

Là vì Mia. Vì Mia. Tôi cầu nguyện, *Xin hãy để cô bé được bình an, xin hãy để cô bé được an toàn.*

"Đi ra," Elizabeth quát lên, giật mạnh cửa xe.

Khốn thật. Khi leo ra khỏi xe, hai chân tôi lập cập đến mức tôi không chắc mình có đứng nổi được không. Cơn gió lạnh lúc trời chạng vạng chiều mang theo hương mùa thu mới sang và mùi bụi bặm, mốc meo của những tòa nhà vô chủ.

"Chà chà, xem ai thế này." Jack đi ra từ sau lối đi hẹp bị bịt kín bên trái tòa nhà. Tóc hắn cắt ngắn. Hắn đã tháo hoa tai và đang mặc complet. *Complet cơ đây?* Hắn thong thả bước lại chỗ tôi, lộ rõ vẻ

kiêu căng và thù hằn. Nhịp tim tôi như khựng lại.

"Mia đâu?" tôi lắp bắp hỏi, miệng khô khốc đến nỗi không phát rõ thành lời.

"Cứ từng việc một đã, con khốn," Jack cười khinh khỉnh, dừng lại ngay trước mặt tôi. Tôi gần như cảm nhận cả vị khinh bỉ toát lên từ hắn. "Tiền đâu?"

Elizabeth đang kiểm tra mấy túi xách trong thùng xe. "Có cả đống tiền mặt đây này," cô ta thốt lên vẻ kinh sợ, mở ra xem rồi đóng khóa từng chiếc túi.

"Còn điện thoại của nó?"

"Trong thùng rác."

"Tốt," Jack nhấm nhẳng, rồi bất thình lình hắn vung tay tát tôi thật mạnh. Cú đánh thô bạo không báo trước của hắn khiến tôi ngã dúi xuống đất, đầu tôi cộp xuống nền bê tông đau điếng. Cơn đau như nổ tung trong đầu tôi, mắt tôi giàn giụa nước mắt, mọi thứ trở nên lờ mờ vì choáng váng, kết hợp với nỗi đau bung ra xuyên thấu đầu óc tôi.

Tôi thầm kêu lên tiếng thét đau đớn và kinh hoàng. Ôi không – *Kẹo Con của tôi.* Tiếp theo, Jack hằn học đá một cú thật mạnh vào mạn sườn tôi, hơi thở trong phổi tôi dưới sức ép dữ dội ấy như bị hút hết ra ngoài. Nhắm nghiền mắt lại, tôi cố kìm nén cơn buồn nôn và ra sức nhịn đau, cố hít lấy hơi thở quý giá. *Kẹo Con ơi, Kẹo Con của mẹ...*

"Đấy là để trả giá cho SIP, con điếm khốn khiếp!" Jack gào lên.

Tôi co hai chân lên, cuộn tròn lại như trái banh để đề phòng cú đánh tiếp theo. *Không. Không được thế. Không.*

"Jack!" Elizabeth rít lên. "Không phải ở đây. Không thể ở ngay chốn thanh thiên bạch nhật thế này được!"

Hắn dừng lại.

"Con khốn này đáng bị thế!" Hắn nhìn Elizabeth đầy hả hê. Thế là tôi có một giây quý giá với tay ra sau lôi súng ở eo lưng quần jean ra. Run lẩy bẩy, tôi nhắm vào hắn, siết cò và bắn. Viên đạn găm vào ngay phía trên đầu gối, khiến hắn đổ gục xuống trước mặt tôi, la lên đau đớn, giữ lấy đùi trong khi những ngón tay đỏ dần túa máu.

"Chết tiệt!" Jack gầm lên. Tôi quay sang Elizabeth, cô ta há hốc mồm nhìn tôi đầy khiếp sợ, giơ hai tay lên trên đầu. Rồi cô ta mờ dần đi... bóng tối ập xuống. Quái thật... Cô ta đang ở phía cuối đường hầm. Bóng tối bao trùm lấy cô ta. Trùm lên tôi. Từ xa xa, mọi thứ như vỡ ra. Tiếng xe rít lên... tiếng phanh xe... tiếng sập cửa... tiếng la thét... tiếng chạy rầm rập... tiếng bước chân. Khẩu súng rơi khỏi tay tôi.

"Ana!" Tiếng của Christian... Là tiếng Christian... Tiếng kêu đau đớn của Christian. Mia... hãy cứu Mia.

“ANA!”

Bóng tối... rồi yên lặng hoàn toàn.

Chương hai mươi ba

Chỉ toàn là đau đớn. Ở đầu, ngực... đau như thiêu như đốt. Cả bên hông, lẫn cánh tay. Đau. Nỗi đau và những tiếng nói khe khẽ trong không gian u tối. *Tôi đang ở đâu?* Dù cố hết sức, tôi không sao mở mắt nổi. Những tiếng thì thầm trở nên rõ ràng hơn... như cột mốc trong bóng tối.

"Xương sườn cô ấy bị thâm tím, ngài Grey, cô ấy bị một vết rạn ở xương sọ, nhưng các chỉ số sức khỏe rất ổn định và rất tốt."

"Sao vợ tôi còn bất tỉnh?"

"Cô ấy bị một cú đập mạnh ở đầu. Nhưng não vẫn hoạt động bình thường, không có dấu hiệu phù não. Cô ấy sẽ tỉnh lại khi nào sẵn sàng. Cứ để cô ấy nghỉ đã."

"Còn đứa bé?" Giọng nói đau đớn, tắc nghẹn.

"Đứa bé vẫn ổn, thưa ngài Grey."

"Ôi, tạ ơn Chúa." Những lời nói thốt lên thật tha thiết... như tiếng cầu nguyện. "Ôi, tạ ơn Chúa."

Ôi chao. Anh ấy lo lắng cho đứa bé... đứa bé này ư?... *Kẹo Con ơi.* Phải rồi. Kẹo Con của tôi. Tôi cố gắng trong vô vọng khi lê tay lên bụng mình, nhưng không gì cử động cả, không có phản ứng đáp lại nào.

"Còn đứa bé?... Ôi, tạ ơn Chúa."

Kẹo Con vẫn an toàn.

"Còn đứa bé?... Ôi, tạ ơn Chúa."

Anh ấy lo cho đứa bé.

"Còn đứa bé?... Ôi, tạ ơn Chúa."

Anh ấy muốn có đứa bé. Ôi, tạ ơn Chúa. Tôi thả lỏng người, thế là trạng thái vô thức lại trùm lấy tôi, kéo tôi ra khỏi cơn đau.

MỌI THỨ SAO NẶNG NỀ VÀ đau đớn thế: hai chân, đầu, mí mắt, không chỗ nào cử động cả. Mắt và miệng tôi kiên quyết khép chặt, không chịu mở ra, khiến tôi mù mịt, câm lặng và đau đớn. Khi tôi trồi lên từ màn sương mờ, trạng thái ý thức lảng vảng trở lại, có âm thanh gì đó thật gợi cảm vang lên ngoài tầm níu giữ. Âm thanh ấy trở thành tiếng nói.

"Con sẽ không rời cô ấy đâu."

Là Christian! Anh ấy ở đây... Tôi muốn mình hãy tỉnh lại – giọng anh thốt lên như tiếng thì thào đau đớn, mệt mỏi.

“Christian, con nên ngủ đi.”

“Không đâu, bố. Con muốn ở lại đây khi cô ấy tỉnh dậy.”

“Bố sẽ ngồi lại với con bé. Ít nhất bố cũng làm được điều gì đó sau khi cô bé đã cứu con gái bố chứ.”

Mia!

“Mia thế nào?”

“Con bé vẫn chuếnh choáng... hoảng sợ và giận dữ. Phải mất vài tiếng nữa thuốc gây mê mới hoàn toàn thải ra khỏi cơ thể con bé được.”

“Chúa ơi.”

“Bố biết. Con đang cảm thấy mình thật sai lầm vì đã giảm bớt vệ sĩ cho con bé. Con đã cảnh báo bố rồi, nhưng Mia bướng bỉnh quá. Nếu không có Ana ở đây...”

“Con tưởng Hyde không còn xoay xở được gì nữa. Còn vợ con thì thật điên cuồng và ngốc nghếch – Sao, cô ấy không chịu kể cho con?” Giọng Christian chất chứa nỗi đau.

“Christian, bình tĩnh đi con. Ana là một cô gái trẻ tuổi xuất sắc đấy. Con bé cực kỳ dũng cảm.”

“Vừa dũng cảm, lại vừa cứng đầu, ương bướng và ngu ngốc nữa.” Giọng anh nức nở.

“Này con trai,” Carrick khẽ vỗ về, “đừng tỏ ra khắc nghiệt với con bé thế, cả với bản thân mình nữa. Bố nên về nhà với mẹ con đây. Hơn ba giờ sáng rồi, Christian. Con nên cố ngủ đi.”

Màn sương mù lại ụp xuống.

SƯƠNG MÙ ĐÃ TAN BIẾN NHƯNG tôi vẫn chưa nhận biết được xung quanh.

“Nếu con không lật úp con bé xuống mà đánh cho đau, ba chắc chắn phải tự tay làm thế đấy. Không hiểu lúc đó con bé nghĩ cái quái gì nhỉ?”

“Tin con đi, ba Ray, con sẵn lòng làm thế.”

Ba ơi! Ba đang ở đây. Tôi cố chiến đấu với màn sương mù... cố hết sức... Nhưng tôi lại bị cuốn xuống tít dưới sâu thăm thẳm của trạng thái bất tri giác. *Đừng...*

“ÔNG THANH TRA, ÔNG THẤY ĐẤY, vợ tôi đang trong tình trạng không thể trả lời được câu hỏi nào của ông đâu.” Christian đang nổi giận.

“Cô ấy là một phụ nữ trẻ tuổi cứng cỏi đấy, ngài Grey.”

“Tôi ước gì cô ấy giết được thằng khốn đấy cho xong.”

“Thế thì sẽ tốn thêm nhiều giấy mực với tôi đấy, ngài Grey...”

“Cô Morgan đang hót líu lo như khướu. Hyde đúng là gã khốn. Hắn ta giữ mối hận thù rất lớn chống lại bố con ngài...”

Màn sương lại trùm xuống tôi lần nữa, và tôi cứ bị lôi xuống thật sâu... sâu mãi. *Đừng!*

“CHẲNG PHẢI CON ĐÃ BẢO sẽ không gặp gỡ chuyện trò gì nữa cơ mà?” Là mẹ Grace. Bà có vẻ đang tức giận. Tôi cố cử động đầu mình, nhưng chỉ thấy cơ thể mình đáp trả bằng cảm giác rã rời tĩnh lặng.

“Con đã làm gì hả?”

“Mẹ à.”

“Christian! Con đã làm gì?”

“Con đã tức giận.” Gần như là tiếng nức nở... Đừng mà.

“Này...”

Mọi thứ lại mờ ảo dần đi, và tôi lại trôi đi mất.

TÔI NGHE THẤY TIẾNG NÓI loáng thoáng.

“Con từng bảo với mẹ rằng con đã cắt đứt mọi mối quan hệ.” Là tiếng mẹ Grace. Giọng bà khẽ khàng nhưng trách móc.

“Con biết thế.” Christian có vẻ nhẫn nhịn. “Nhưng khi thấy cô ấy cuối cùng lại đẩy viễn cảnh ấy sang cho con. Mẹ biết đấy... việc đứa bé. Lần đầu tiên con cảm thấy... Những gì bọn con làm... là sai trái.”

“Những việc con bé làm, con yêu... Trẻ con đều khiến con cảm thấy thế. Khiến con nhìn thế giới này bằng đôi mắt khác đi.”

“Cuối cùng thì cô ấy đã hiểu điều đó... và con cũng thế... Con đã làm tổn thương Ana,” anh thì thầm.

“Chúng ta luôn làm những người chúng ta yêu bị tổn thương, con yêu ạ. Con sẽ phải nói lời xin lỗi với con bé. Và phải thực lòng như thế, rồi cho con bé thời gian.”

“Cô ấy bảo cô ấy định bỏ con đi.”

Không. Không phải đâu. Không phải thế!

“Con tin con bé không?”

“Thoạt đầu thì có.”

“Con yêu, con luôn tin vào những điều tồi tệ nhất ở mọi người, cả bản thân mình nữa. Con luôn như thế. Ana yêu con rất nhiều, và rõ ràng con cũng yêu con bé.”

“Cô ấy đã giận con.”

“Mẹ chắc chắn là con bé giận rồi. Giờ mẹ cũng khá giận con đây. Mẹ nghĩ ta chỉ thực sự giận ai đó mà ta thực lòng yêu thương thôi.”

“Con đã nghĩ thế, và hết lần này đến lần khác cô ấy chứng tỏ với con rằng cô ấy yêu con bằng cách đẩy cuộc sống của cô ấy vào vòng nguy hiểm.”

“Đúng thế, con yêu.”

“Ôi, mẹ ơi, sao cô ấy chưa chịu tỉnh dậy?” Giọng anh vỡ òa. “Con suýt mất cô ấy.”

Christian! Rồi là những tiếng nức nở nghẹn ngào. Đừng...

Ôi... bóng tối lại sập xuống. *Không*…

“MẤT ĐẾN HAI MƯƠI BỐN NĂM TRỜI con mới để mẹ ôm con như thế này...”

“Con biết, mẹ... Con mừng là chúng ta đã nói chuyện.”

“Mẹ cũng thế, con yêu. Mẹ luôn bên con. Không tin nổi là mẹ sắp lên chức bà.”

Bà ư!

Cơn mơ màng êm ái lại đến.

Ơ. ĐÁM RÂU LỞM CHỞM CỦA ANH cọ vào mu bàn tay tôi khi anh nắm chặt những ngón tay tôi.

“Ôi, em yêu, xin hãy quay về với anh. Anh xin lỗi. Xin lỗi em vì mọi điều. Hãy tỉnh lại đi. Anh nhớ em quá. Anh yêu em...”

Tôi cố. Cố hết sức. Tôi muốn trông thấy anh. Nhưng cơ thể tôi không chịu nghe lời, thế là tôi lại chìm vào giấc ngủ lần nữa.

TÔI CÓ NHU CẦU KHẨN THIẾT phải đi tiểu. Mở mắt ra, tôi thấy mình đang trong một phòng bệnh sạch sẽ, vô trùng. Không gian tối tăm ngoại trừ chiếc đèn còn sáng và tất cả đều yên tĩnh. Đầu và ngực tôi vẫn đau, nhưng hơn hết là bàng quang đang căng đầy. Tôi phải đi tiểu. Tôi kiểm tra chân tay. Cánh tay phải tôi nhức nhối, và tôi nhận thấy đường truyền tĩnh mạch đang gắn vào khuỷu tay. Tôi nhắm vội mắt lại. Quay đầu đi – tôi mừng khi thấy lần này nó đáp lại ý muốn của tôi – tôi lại mở mắt ra. Christian đang thiêm thiếp ngủ, anh ngồi cạnh tôi, đầu tì lên hai cánh tay khoanh lại đặt trên giường. Tôi vươn tay ra, lại thấy biết ơn khi cơ thể đã chịu đáp lại, những ngón tay tôi chải lên mái tóc mềm mại của anh.

Anh giật mình tỉnh giấc, ngẩng đầu dậy đột ngột khiến tay tôi buông lả xuống giường.

“Anh,” tôi thều thào.

“Ôi, Ana.” Giọng anh nghèn nghẹn và có phần thanh thản. Anh giữ lấy tay tôi, siết chặt rồi đưa nó áp lên bên má lởm chởm râu của mình.

“Em cần vào nhà vệ sinh,” tôi lí nhí.

Anh sững người, rồi nhăn mặt nhìn tôi một lát. "Được rồi."

Tôi ráng ngồi dậy.

"Ana, nằm im. Anh sẽ gọi y tá." Anh vội đứng dậy, hốt hoảng, rồi với tay bấm nút chuông báo cạnh giường.

"Xin anh," tôi lẩm bẩm. *Sao đau khắp mình mẩy thế này?* "Em cần phải dậy." *Chà chà, sao mình thấy yếu quá.*

"Em nghe lời anh một lần này thôi được không?" anh xẵng giọng, vẻ cực kỳ sốt ruột.

"Em phải đi tiểu," tôi kêu lên. Cổ họng và miệng tôi khô khốc.

Một y tá lao xộc vào phòng. Bà ta phải quãng năm mươi tuổi rồi, mặc dù tóc vẫn đen tuyền. Bà đeo đôi hoa tai ngọc trai to quá khổ.

"Cô Grey, mừng cô tỉnh dậy. Tôi sẽ báo bác sĩ Bartley biết cô đã tỉnh." Bà ta đi tới bên giường tôi. "Tên tôi là Nora. Cô có biết mình đang ở đâu không?"

"Có biết. Bệnh viện. Tôi phải đi tiểu."

"Cô đang được đặt ống thông tiểu rồi."

Cái gì cơ? Ôi, sao gớm thế. Tôi lo lắng liếc sang Christian rồi quay lại nhìn y tá.

"Xin bà. Tôi phải ngồi dậy."

"Cô Grey."

"Làm ơn."

"Ana," Christian cảnh cáo. Tôi lại cố vùng dậy.

"Để tôi gỡ ống thông tiểu cho cô. Anh Grey, tôi chắc cô Grey muốn có một chút riêng tư." Bà ta soi thẳng vào Christian, ý đuổi anh ra ngoài.

"Tôi sẽ không đi đâu hết." Anh trừng mắt với bà ta.

"Christian, xin anh," tôi lí nhí, với tay ra nắm lấy tay anh. Anh chộp lấy tay tôi, rồi nhìn tôi bực bội. "Làm ơn," tôi năn nỉ.

"Được rồi!" Anh gắt lên rồi đưa tay lên chải tóc. "Bà có hai phút," anh rít lên với bà y tá, cúi xuống hôn lên trán tôi rồi quay gót đi ra khỏi phòng.

CHRISTIAN LAO BỔ vào phòng đúng hai phút sau, khi y tá Nora đang giúp tôi từ giường xuống. Tôi đang mặc chiếc váy chùm mỏng của bệnh viện. Chẳng thể nhớ lúc mình bị lột trần trụi thế nào nữa.

"Để tôi đỡ cô ấy," anh vội nói rồi sải bước tới chỗ chúng tôi.

“Anh Grey, tôi có thể làm được mà,” y tá Nora nói trách.

Anh nhìn lại bà ấy đầy hằn học. “Chết tiệt, cô ấy là vợ tôi. Tôi sẽ đỡ cô ấy,” anh rít lên qua hàm răng nghiến chặt trong khi di chuyển giá đỡ dịch truyền ra khỏi lối đi.

“Anh Grey!” Bà y tá phản đối.

Anh mặc kệ bà ta, cứ cúi xuống, nhẹ nhàng bế tôi ra khỏi giường. Tôi quàng tay quanh cổ anh, nhưng cơ thể tôi thì than vãn. *Chậc, chỗ nào cũng đau.* Anh bồng tôi đi vào nhà vệ sinh liền kề trong khi y tá Nora đi theo sau, đẩy giá treo dịch truyền.

“Bà Grey, em nhẹ tênh thế này,” anh lầm bầm phản đối khi nhẹ nhàng đặt tôi đứng xuống. Tôi lảo đảo. Tôi thấy hai chân mềm nhũn. Christian gạt công tắc đèn, trong chốc lát tôi bị lóa mắt bởi ánh đèn neon lóe sáng.

“Ngồi xuống không em ngã bây giờ,” anh nạt nộ, vẫn giữ vững tôi.

Tôi ngập ngừng ngồi xuống kệ toilet.

“Đi ra đi.” Tôi cố xua anh ra ngoài.

“Không. Cứ tè đi, Ana.”

Còn gì xấu hổ hơn thế nữa cơ chứ? “Không được, nếu anh cứ ở đây.”

“Em ngã mất.”

“Anh Grey!”

Chúng tôi đều phớt lờ y tá.

“Xin anh,” tôi năn nỉ.

Anh giơ hai tay chịu thua. “Anh sẽ đứng bên ngoài, để cửa mở.”

Anh bước đi mấy bước tới khi đứng bên ngoài cánh cửa với bà y tá đang tức tối.

“Quay mặt đi, xin anh,” tôi yêu cầu. Sao tôi lại thấy ngượng ngùng một cách kì quặc với anh thế không biết? Anh đảo mắt nhưng cũng làm theo. Và khi anh quay lưng lại... tôi mới thả lỏng, thật nhẹ nhõm.

Tôi điểm lại những chỗ bị thương. Đầu đang đau, ngực cũng đau, và bên sườn bị va đập khi hắn đẩy tôi ngã xuống nền bê tông. Nhưng trên hết tôi thấy khát và đói meo. Chà chà, đói cồn cào. Khi xong xuôi, thật biết ơn vì không phải đứng dậy rửa tay vì bồn rửa đặt ngay bên cạnh. Tôi không còn sức đứng dậy nữa.

“Em xong rồi,” tôi nói vọng ra, lau tay vào khăn.

Christian ngoảnh lại rồi đi vào, rồi trước khi tôi kịp nhận ra, tôi đã lại trong vòng tay anh. Tôi nhớ vòng tay này biết bao. Anh dừng lại vùi mũi vào tóc tôi.

“Ôi, anh nhớ em lắm, bà Grey,” anh thì thào, và với bà y tá Nora đang nhặng xị sau lưng anh, anh đặt lưng tôi xuống giường rồi buông tay ra – có phần miễn cưỡng, chắc thế.

“Nếu anh đã xong việc, anh Grey, tôi muốn kiểm tra cô Grey bây giờ.” Y tá Nora giận lắm rồi.

Anh đứng dậy. “Giờ cô ấy là của bà,” anh đáp lại với giọng điệu bình tĩnh hơn.

Bà ta sừng sộ nhìn anh rồi hướng sự chú ý sang phía tôi.

Anh ấy đang hụt hẫng ư?

“Cô cảm thấy thế nào?” Bà ta hỏi tôi, giọng nói pha lẫn cả niềm cảm thông và chút cáu kỉnh, tôi đoán là do thái độ nằng nặc của Christian.

“Đau nhức và khát. Khát cháy cổ,” tôi lí nhí.

“Tôi sẽ mang nước tới sau khi kiểm tra các chỉ số sức khỏe và bác sĩ Bartley tới kiểm tra cho cô xong.”

Bà ta lấy một chiếc máy đo huyết áp rồi quấn nó quanh bắp tay tôi. Tôi lo lắng liếc sang Christian. Trông anh mệt mỏi lắm – thậm chí bơ phờ đáng sợ - như thể đã nhiều ngày không hề ngủ. Tóc anh bết lại, râu thì không cạo từ lâu rồi, còn áo sơ mi thì nhăn nhúm tệ hại. Tôi nhăn mặt.

“Em thấy sao rồi?” Mặc kệ bà y tá, anh ngồi xuống mép giường cách tôi một khoảng ngoài tầm với.

“Lộn xộn. Đau nhức. Đói meo.”

“Đói meo à?” Anh chớp mắt kinh ngạc.

Tôi gật đầu.

“Em muốn ăn gì nào?”

“Gì cũng được. Súp đi.”

“Anh Grey, anh cần được bác sĩ chấp thuận trước khi để cô Grey ăn.”

Anh dửng dưng nhìn lại bà ấy một lát, rồi lấy BlackBerry trong túi quần âu ra và nhấn một phím gọi.

“Ana muốn ăn súp gà... Tốt... Cảm ơn anh.” Anh ngắt máy.

Tôi liếc sang Nora, bà đang nheo mắt nhìn Christian.

“Taylor à?” Tôi vội hỏi.

Christian gật đầu.

“Huyết áp của cô bình thường rồi, cô Grey. Tôi sẽ đi tìm bác sĩ.” Bà tháo máy đo ra, rồi không nói không rằng, lừng lững ra khỏi phòng, lộ rõ thái độ không tán thành.

“Em nghĩ anh khiến y tá Nora giận rồi đấy.”

“Anh luôn có ảnh hưởng tới phụ nữ mà.” Anh tủm tỉm cười.

Tôi cười phá lên, rồi đột ngột phải ngừng lại vì động đến chỗ đau ở ngực. “Vâng, biết anh rồi.”

“Ôi, Ana, anh thích được nghe em cười thành tiếng lắm.”

Nora quay lại với một bình nước lọc. Cả hai chúng tôi im bặt, lặng lẽ nhìn nhau trong khi bà ấy rót một cốc nước rồi đưa nó cho tôi.

“Giờ uống từng ngụm nhỏ một,” bà căn dặn.

“Vâng, cảm ơn bà,” tôi lí nhí đáp rồi háo hức uống một ngụm nước mát lạnh. *Ôi chao*. Ngon tuyệt. Tôi làm một ngụm nữa, trong khi Christian chăm chú quan sát tôi.

“Mia thế nào?” Tôi hỏi.

“Con bé an toàn rồi. Cảm ơn em nhiều lắm.”

“Bọn họ giữ con bé thật à?”

“Ừ.”

Tất cả những chuyện điên khùng này thật không hiểu nổi. Tôi thấy nhẹ cả người. *Tạ ơn Chúa, xin tạ ơn Người, cô bé được an toàn rồi*. Tôi nhăn mặt.

“Sao bọn nó bắt được cô bé?”

“Elizabeth Morgan,” anh đáp gọn lọn.

“Không thể nào!”

Anh gật đầu. “Cô ta đón Mia ở chỗ tập của con bé.”

Tôi chau mày, vẫn không hiểu gì.

“Ana, anh sẽ kể lại chi tiết cho em sau. Mia ổn rồi, sau khi được chăm sóc kỹ. Con bé bị đánh thuốc mê. Giờ con bé còn chuếnh choáng và hơi run rẩy, nhưng nhờ có phép màu, con bé không bị thương tổn nào.” Christian nghiến chặt hàm răng lại. “Việc em làm” – anh đưa tay lên chải tóc – “cực kỳ dũng cảm và cũng cực kỳ ngốc nghếch. Em suýt mất mạng.” Đôi mắt anh lóe lên sắc xám lạnh lùng và ảm đạm, và thế có nghĩa là anh đang kìm nén cơn cuồng nộ.

“Em không biết phải làm gì khác nữa,” tôi lẩm bẩm.

“Đáng lẽ em phải kể với anh!” Anh gằn giọng dữ dội, tay siết chặt thành nắm đấm.

“Hắn dọa sẽ giết cô bé nếu em kể cho ai biết. Em không thể mạo hiểm được.”

Christian nhắm mắt lại, nét mặt hằn sâu nỗi khiếp đảm.

“Anh như phải trải qua cả nghìn lần chết đi sống lại từ thứ năm tới giờ.”

Thứ năm ư?

“Hôm nay là thứ mấy?”

“Sắp sang thứ bảy rồi.” Anh đáp, rồi nhìn đồng hồ đeo tay. “Em bất tỉnh hơn hai tư tiếng đồng hồ đấy.”

Ồ.

“Thế Jack và Elizabeth?”

“Trong phòng giam của cảnh sát. Nhưng Hyde đang ở đây dưới sự giám sát chặt chẽ. Họ phải lấy viên đạn em đã để lại trên người hắn,” anh nói tiếp vẻ chua chát. “May là anh không biết hắn đang ở đâu trong bệnh viện này, chứ nếu không anh sẵn lòng tự tay kết liễu hắn cho xong.” Mặt anh sa sầm lại.

Ôi quỷ thật. Jack đang ở đây ư?

“Đây là để trả thù vụ SIP, con điếm khốn nạn!” Tôi tái nhợt đi. Cái dạ dày lép kẹp của tôi co thắt, nước mắt dâng trào, và một cơn ớn lạnh từ sâu thẳm trong tôi chạy suốt cơ thể.

“Này em.” Christian lách vội tới, giọng lo âu. Nhấc cốc nước ra khỏi tay tôi, anh dịu dàng ôm tôi trong vòng tay anh. “Giờ em an toàn rồi,” anh thì thầm qua làn tóc tôi, giọng anh khản đặc.

“Christian, em xin lỗi.” Nước mắt bắt đầu tuôn rơi.

“Suỵt.” Anh vuốt tóc tôi, thế là tôi khóc thúc thít trên cổ anh.

“Chuyện em đã nói đó. Em không bao giờ có ý rời xa anh.”

“Yên nào, em yêu. Anh biết mà.”

“Thật không?” Lời thú nhận của anh ngăn nước mắt tôi lại.

“Anh hiểu ra rồi. Rốt cuộc cũng làm được. Thành thực mà nói, Ana, lúc đó em *nghĩ* gì?” Giọng anh thật gượng gạo.

“Em bị bất ngờ quá khi anh gọi đến,” tôi thì thầm trong khi vẫn vùi vào cổ áo sơ mi của anh. “Lúc chúng ta nói chuyện ở ngân hàng. Anh nghĩ em sắp bỏ anh mà đi. Em tưởng anh phải hiểu em hơn cơ. Em từng bảo anh không biết bao nhiêu lần rằng em sẽ không bao giờ bỏ đi đâu hết.”

“Nhưng sau cách cư xử kinh khủng của anh...” Giọng anh thì thào thật khẽ, vòng tay ôm quanh tôi ghì chặt. “Trong giây phút ấy anh tưởng mình mất em rồi.”

“Không đâu, Christian. Không bao giờ thế cả. Em không muốn để anh can thiệp rồi đẩy mạng sống của Mia vào nguy hiểm.”

Anh thở dài, tôi không biết vì giận dữ, thất vọng hay đau đớn.

"Làm thế nào mà anh biết chuyện?" tôi vội hỏi để kéo anh ra khỏi dòng suy nghĩ đầy phức tạp vừa rồi.

Anh vén tóc tôi ra sau tai. "Anh vừa hạ cánh xuống Seattle thì ngân hàng gọi tới. Lần trước anh nhận được tin là lúc em bảo ốm và đang về nhà."

"Thế ra anh đang ở Portland khi Sawyer gọi điện cho anh lúc ở trên ô tô?"

"Bọn anh chuẩn bị cất cánh. Lúc ấy anh lo cho em quá," anh dịu dàng đáp.

"Thế ư?"

Anh chau mày. "Dĩ nhiên rồi." Anh đưa ngón tay cái theo đường viền làn môi dưới của tôi. "Anh dành cả đời mình để lo lắng cho em mà. Em biết rồi còn gì."

Ôi, Christian!

"Jack gọi cho em lúc ở văn phòng," tôi lí nhí kể lại. "Hắn cho em hai tiếng để lấy tiền." Tôi nhún vai. "Em phải trốn đi, và có vẻ như đấy là cái cớ hay ho nhất."

Miệng Christian mím chặt lại. "Và em để Sawyer mắc lỗi lầm ngớ ngẩn. Anh ta cũng giận em lắm."

"Cũng là sao?"

"Cũng như anh."

Tôi ngập ngừng chạm vào mặt anh, lướt những ngón tay mình trên đám râu lởm chởm. Anh nhắm mắt lại, ngả vào ngón tay tôi.

"Đừng giận em mà," tôi thì thào.

"Anh vẫn giận em lắm đây. Việc em làm là cực kì ngốc nghếch. Gần như mất trí vậy."

"Em bảo anh rồi, em không biết phải làm gì khác nữa."

"Em dường như chẳng đoái hoài gì tới sự an nguy của chính mình. Mà giờ đâu phải chỉ có mình em mà thôi," anh cáu kỉnh nói thêm.

Môi tôi run lên. Anh ấy đang lo lắng cho Kẹo Con của chúng tôi.

Cánh cửa bật mở làm cả hai chúng tôi giật mình, một phụ nữ trẻ người Mỹ gốc Phi mặc áo choàng trắng phủ bên ngoài bộ quần áo bác sĩ ghi xám bước vào.

"Xin chào chị Grey. Tôi là bác sĩ Bartley."

Cô ấy bắt đầu kiểm tra tôi thật kĩ lưỡng, rọi một ngọn đèn vào mắt tôi, những ngón tay banh mắt ra, rồi tới mũi, trong khi khép từng bên mắt lại, và kiểm tra các phản ứng của tôi. Giọng nói của cô ôn tồn, thao tác cũng rất nhẹ nhàng; một bác sĩ rất ân cần với bệnh nhân. Y tá Nora cùng vào giúp cô, thế nên

Christian bước vào góc phòng và gọi vài cuộc điện thoại trong khi hai người họ vẫn chăm sóc tôi. Khó mà tập trung vào cả bác sĩ Bartley, y tá Nora lẫn Christian cùng một lúc, nhưng tôi nghe thấy anh gọi cho bố mình, cho mẹ tôi, rồi báo Kate rằng tôi đã tỉnh. Cuối cùng, anh để lại lời nhắn cho dượng Ray.

Ôi dượng Ray. Chết thật... Kí ức mơ hồ có giọng nói của dượng quay lại với tôi. Dượng đã ở đây – phải rồi, trong khi tôi vẫn còn mê man.

Bác sĩ Bartley kiểm tra xương sườn, những ngón của cô dò dẫm nhè nhẹ nhưng rất dứt khoát.

Tôi nhăn nhó.

"Chỉ có những vết thâm, không bị rạn hay gãy. Chị may mắn lắm đấy, chị Grey."

Tôi cau có. *May mắn hả?* Tôi hẳn sẽ không chọn từ đó đâu. Christian cũng quắc mắt với cô ta. Miệng anh mấp máy điều gì đó với tôi. Tôi đoán là *liều lĩnh dại dột*, nhưng không chắc lắm.

"Tôi sẽ kê một vài liều thuốc giảm đau. Chị sẽ cần uống vì bị đau chỗ này và cả chứng đau đầu nữa. Nhưng mọi thứ xem chừng đều ổn cả, chị Grey. Tôi khuyên chị nên ngủ thêm. Để xem sáng mai chị cảm thấy thế nào, chúng tôi có thể để chị về nhà. Đồng nghiệp của tôi là bác sĩ Singh sẽ chăm sóc chị tới lúc đó."

"Cảm ơn bác sĩ."

Có tiếng gõ cửa, và Taylor đi vào mang theo một hộp các-tông màu đen có biểu tượng *Olympic Fairmont* màu kem ở mặt bên.

Ôi trời đất ơi!

"Đồ ăn à?" Bác sĩ Bartley ngạc nhiên hỏi.

"Vợ tôi thấy đói," Christian đáp. "Đây là súp gà."

Bác sĩ Bartley mỉm cười. "Súp được đấy, chỉ lấy nước thôi. Không ăn đồ cứng." Cô ấy nhìn thẳng vào cả hai chúng tôi, rồi đi ra khỏi phòng với y tá Nora.

Christian đẩy chiếc kệ có bánh xe lại gần chỗ tôi, và Taylor đặt chiếc hộp lên đó.

"Mừng bà đã tỉnh, bà Grey."

"Chào anh, Taylor. Cảm ơn anh."

"Luôn sẵn lòng, thưa bà." Tôi nghĩ anh ấy định nói thêm gì đó, nhưng lại thôi.

Christian mở chiếc hộp giấy, để hé ra một chiếc bình giữ nhiệt, bát ăn súp, một chiếc đĩa, khăn ăn vải lanh, thìa xúc, một ổ bánh mì nhỏ, muối tinh và một lọ muối tiêu... Đúng là cả một đội quân Olympic.

"Tuyệt quá, Taylor." Dạ dày tôi đang réo ùng ục. Tôi đói lả đi rồi.

“Thế đã được chưa?” Anh ấy hỏi.

“Tốt rồi, cảm ơn anh,” Christian đáp, có ý để ông rút lui.

Taylor gật đầu.

“Taylor, cảm ơn anh.”

“Bà còn cần tôi lấy gì nữa không, bà Grey?”

Tôi liếc sang Christian. “Chỉ cần ít quần áo sạch cho Christian thôi.”

Taylor mỉm cười. “Vâng, thưa bà.”

Christian liếc xuống áo mình và phì cười.

“Anh mặc chiếc áo này từ bao giờ thế hả?” Tôi thắc mắc.

“Từ sáng thứ năm đấy.” Anh nở nụ cười méo xệch.

Taylor đi ra.

“Taylor cũng cực giận em luôn,” Christian cục cằn nói thêm, trong khi tay xoáy nắp chiếc bình rồi đổ nước súp gà sánh mịn ra bát.

Taylor nữa à! Nhưng tôi chẳng màng tới chuyện ấy khi món súp gà đang thu hút tôi. Mùi thơm tuyệt, làn khói nóng bốc lên trên bề mặt. Tôi nếm một hớp và vị ngon đúng như hứa hẹn.

“Ngon không?” Christian hỏi, lại ngồi trên giường.

Tôi gật lấy gật để nhưng không ngừng tay. Cơn đói mới là quan trọng nhất. Tôi chỉ dừng lại để lấy khăn ăn lau miệng.

“Kể em nghe chuyện gì đã xảy ra đi – sau khi anh hiểu được chuyện gì đang diễn ra.”

Christian luồn tay vào tóc và lắc đầu. “Ơ kìa, Ana, nhìn em ăn thú vị lắm.”

“Em đang đói mà. Kể em nghe đi.”

Anh nhăn mặt. “Được rồi, sau khi ngân hàng gọi tới, anh tưởng thế giới của mình vừa sụp đổ hoàn toàn” Anh không giấu nổi nỗi đau đớn trong giọng kể của mình.

Tôi ngừng ăn. *Ôi chết thật.*

“Cứ ăn tiếp đi, nếu không anh không kể nữa đâu,” anh khẽ nhắc, giọng đanh lại khi trừng mắt nhìn tôi. Tôi tiếp tục với món súp. *Được rồi, đồng ý... Quái quỷ, sao mà ngon thế.* Cái nhìn của Christian dịu dần đi, và sau một tích tắc, anh lại kể tiếp.

“Dù sao thì, ngay sau khi em và anh nói chuyện xong, Taylor báo tin cho anh biết Hyde vừa được bảo

lãnh tại ngoại. Bằng cách nào, anh không biết được, anh tưởng ta đã xoay xở để ngăn cản mọi nỗ lực bảo lãnh. Nhưng điều đó khiến anh ngừng lại suy nghĩ về điều em đã nói... và anh biết có chuyện gì đó cực kì sai lầm."

"Không bao giờ dính dáng tới tiền bạc cả," tôi đột nhiên cáu kỉnh, cơn giận dữ không hề mong đợi dâng lên từ vùng bụng dưới của tôi. Tôi cao giọng nói tiếp. "Sao anh có thể nghĩ thế chứ? Không bao giờ liên quan đến chỗ tiền nong chết tiệt của anh hết!" Đầu tôi lại đau như búa bổ, khiến tôi nhăn nhó. Christian trân trối nhìn tôi trong một phần tích tắc, sững sờ trước cảm xúc dữ dội của tôi. Anh nheo mắt lại.

"Thận trọng với cách nói năng của em đấy," anh làu bàu. "Bình tĩnh lại rồi ăn đi."

Tôi trừng mắt nhìn anh phản kháng.

"Ana," anh nhắc nhở.

"Điều đó khiến em đau đớn hơn hết thảy mọi việc, Christian," tôi thì thào. "Gần bằng với việc anh gặp người đàn bà đó."

Anh hít vào thật sâu, như thể vừa bị tôi tát đau điếng, rồi bất thình lình, trông anh kiệt sức quá.

"Anh biết." Anh thở dài. "Và anh rất tiếc. Vô cùng hối tiếc, hơn em tưởng đấy." Đôi mắt anh long lanh đầy vẻ ăn năn. "Xin em, ăn tiếp đi. Khi súp còn nóng." Giọng anh dịu dàng và đầy thuyết phục, thế là tôi làm theo lời anh. Anh thở ra nhẹ nhõm.

"Kể tiếp đi anh," tôi nhồm nhoàm giữa lúc cắn miếng bánh mì tươi không được bác sĩ chỉ định.

"Mọi người không biết Mia bị mất tích. Anh tưởng có thể hắn đang hăm dọa tống tiền em hoặc cái gì đó tương tự. Anh gọi lại cho em, nhưng em không nghe máy." Anh cau có. "Anh để lại tin nhắn thoại, rồi gọi cho Sawyer. Taylor bắt đầu lần theo điện thoại của em. Anh biết em vẫn ở ngân hàng, nên bọn anh đi thẳng tới đó.

"Em không biết làm thế nào Sawyer tìm thấy được em. Anh ta cũng lần theo điện thoại của em à?"

"Chiếc Saab được lắp thiết bị theo dõi. Xe nào của ta cũng có. Lúc anh gần tới ngân hàng, thì em cũng bắt đầu di chuyển, thế là bọn anh bám theo. Sao em lại cười?"

"Quả tình là em biết thể nào anh cũng bám theo em."

"Và thế thì có gì buồn cười?" Anh hỏi tiếp.

"Jack đã nhắc em phải vứt điện thoại đi. Nên em mượn điện thoại di động của Whelan, và đó là cái mà em đã quẳng đi. Còn điện thoại của mình thì em đặt vào một trong hai chiếc túi vải thô để anh có thể lần theo tiền của mình."

Christian thở dài. "Tiền của chúng ta chứ, Ana," anh khẽ đáp. "Ăn đi."

Tôi dùng miếng bánh mì cuối cùng vét bát súp rồi bỏ tọt vào miệng. Lần đầu tiên sau một thời gian rất

lâu rồi, tôi mới cảm thấy no nê mặc dù đang nói chuyện với anh.

"Đã xong."

"Ngoan lắm."

Có tiếng gõ cửa, y tá Nora lại bước vào, mang theo một cốc giấy nhỏ. Christian dọn bát đĩa tôi vừa ăn xong và xếp các thứ vào trong chiếc hộp giấy.

"Thuốc giảm đau." Nora mỉm cười, chìa cho tôi xem viên thuốc trắng trong chiếc cốc giấy.

"Uống thế có được không? Bà biết đấy – cho em bé?"

"Được chứ, cô Grey. Đây là Lortab – an toàn thôi, không ảnh hưởng gì tới em bé đâu."

Tôi gật đầu cảm kích. Đầu tôi đang đau như búa bổ. Tôi uống viên thuốc cùng một ngụm nước.

"Cô nên nghỉ ngơi, cô Grey." Y tá Nora nhìn thẳng vào Christian.

Anh gật đầu.

Đừng! "Anh định đi à?" Tôi la lên, hớt ha hớt hải. *Đừng đi – chúng ta vừa mới bắt đầu nói chuyện!*

Christian cười nhạt. "Nếu em nghĩ anh sẽ để em ra khỏi tầm nhìn của anh dù chỉ trong chốc lát, thì bà Grey, em nhầm to rồi."

Bà Nora cáu tiết lắm nhưng lướt tới cạnh tôi, chỉnh lại đệm gối nên tôi phải nằm thẳng xuống.

"Chúc ngủ ngon, cô Grey," bà ấy chào, rồi liếc sang Christian với ánh nhìn đầy trách móc, bà ấy bỏ đi.

Anh nhướng một bên lông mày lên khi bà đóng cửa lại.

"Anh không nghĩ y tá Nora tán thành anh."

Anh đứng bên cạnh giường, trông thật mệt mỏi, và mặc dù tôi thực lòng muốn anh ở lại, tôi biết mình nên cố thuyết phục anh về nhà nghỉ.

"Anh cũng cần nghỉ ngơi đấy, Christian. Về nhà đi. Trông anh mệt lử rồi."

"Anh sẽ không xa em đâu. Anh sẽ ngủ tạm trên chiếc ghế bành này."

Tôi quắc mắt nhìn anh, rồi nhích sang một bên.

"Nằm ngủ với em."

Anh nhăn nhó. "Không. Không được."

"Sao không?"

“Anh không muốn làm em đau.”

“Anh sẽ không làm em đau đâu. Xin anh đấy, Christian.”

“Em còn đang gắn kim truyền kia kìa.”

“Christian. Làm ơn đi mà.”

Anh nhìn tôi, và tôi đoán chắc anh đã bị thuyết phục.

“Đi mà.” Tôi nhấc chăn lên, mời mọc anh lên giường.

“Khỉ thật.” Anh tuột giày và tất ra, rồi rón rén leo lên nằm cạnh tôi. Thật nhẹ nhàng anh quàng cánh tay quanh người tôi, thế là tôi nằm gối lên ngực anh. Anh hôn lên tóc tôi.

“Anh không nghĩ y tá Nora sẽ hài lòng với việc sắp đặt này đâu,” anh thì thào thật kín đáo.

Tôi cười khúc khích, nhưng lại im bặt khi cơn đau từ ngực lan ra. “Đừng làm em cười. Đau đấy.”

“Ơ, anh thích âm thanh ấy lắm,” anh đáp thoáng rầu rĩ, giọng thật trầm. “Anh xin lỗi, em yêu, rất xin lỗi em.” Anh lại hôn lên tóc tôi và hít vào vào thật sâu, tôi không biết anh đang áy náy vì khiến tôi cười ư? Hay vì mớ bòng bong mà chúng tôi mắc phải. Tôi đặt tay mình lên trái tim anh, anh cũng dịu dàng đặt tay anh lên trên tay tôi. Hai chúng tôi im lặng trong giây lát.

“Sao anh lại đi gặp người đàn bà đó?”

“Ơ kìa, Ana.” Anh rên lên. “Em cứ muốn nhắc đến chuyện đấy bây giờ ư? Ta không bỏ qua việc ấy được à? Anh rất ân hận mà, được chưa?”

“Em cần biết.”

“Mai anh sẽ kể em nghe,” anh làu bàu vẻ bực bội. “À, thanh tra Clark muốn nói chuyện với em. Chỉ là vấn đề thủ tục thôi. Giờ thì ngủ đi.”

Anh hôn lên tóc tôi. Tôi thở dài thườn thượt. Tôi cần biết lý do. Chí ít anh cũng nói mình ân hận. Thế là được rồi, cô nàng Tiềm Thức đồng ý. Hôm nay cô nàng có vẻ đang trong tâm trạng dễ chịu đây. Chậc, thanh tra Clark. Tôi rùng mình trước ý nghĩ phải hồi tưởng lại những sự kiện trải qua thứ năm vừa rồi cho ông ấy.

“Chúng ta có biết tại sao Jack lại làm tất cả những trò ấy không?”

“Ừm,” Christian ậm ừ. Tôi thấy mình nguôi ngoai trước nhịp điệu đều đặn ở ngực anh, nhẹ nhàng đung đưa đầu tôi, ru tôi vào giấc ngủ theo nhịp thở chầm chậm của anh. Khi đang chìm vào giấc ngủ, tôi cố chắp nối ý nghĩa những đoạn đối thoại mình nghe được khi đang nửa tỉnh nửa mê, nhưng mọi chuyện cứ trôi tuột qua tâm trí tôi, rồi cứ nhất quyết lãng dần đi, khiêu khích tôi bên rìa kí ức còn nhớ được. Ôi, bực thật đấy nhưng cũng mệt quá... rồi thì...

MIỆNG Y TÁ NORA MÍM CHẶT LẠI, hai cánh tay khoanh lại vô cùng bực dọc. Tôi đưa ngón tay lên môi.

“Làm ơn để anh ấy ngủ,” tôi thì thào, mắt nhíu lại trong ánh sáng buổi ban mai.

“Giường cho cô cơ mà. Đâu phải chỗ để anh ta ngủ,” bà ấy kêu lên nghiêm khắc.

“Tôi ngủ ngon hơn vì có anh ấy ở đây,” tôi vẫn khăng khăng bênh vực chồng mình. Mà quả thực là thế. Christian cựa mình, cả y tá Nora và tôi khựng người lại.

Anh nói mớ trong khi vẫn ngủ, “Đừng chạm vào tôi. Không thế được nữa. Chỉ mình Ana thôi.”

Tôi cau mày. Hiếm khi nghe thấy Christian nói mơ trong khi ngủ. Phải thú thật là có thể vì anh ngủ ít hơn tôi. Tôi chỉ từng nghe thấy khi anh gặp ác mộng. Vòng tay anh ôm quanh tôi siết chặt lại hơn, khiến tôi nhăn mặt.

“Kìa cô Grey” Y tá Nora trợn tròn mắt.

“Làm ơn đi mà,” tôi nài nỉ.

Bà ta lắc đầu, xoay gót bỏ đi, tôi nhích lại gần và gối lên người anh.

KHI TÔI TỈNH DẬY, CHẲNG THẤY Christian đâu cả. Mặt trời rọi ánh sáng rực rỡ qua cửa sổ, và giờ tôi mới thực sự được chiêm ngưỡng cả căn phòng. *Có hoa nữa kìa!* Đêm hôm qua tôi chẳng để ý gì tới chúng. Có vài bó lận. Tôi vu vơ nghĩ không biết ai gửi tặng thế.

Có tiếng gõ cửa làm tôi chú ý, bố Carrick ngó nghiêng sau cánh cửa. Ông nở nụ cười rạng rỡ khi thấy tôi đã dậy.

“Bố vào được chứ?” Ông hỏi.

“Vâng ạ.”

Ông sải bước vào phòng rồi tới gần tôi, đôi mắt xanh lơ dịu dàng và âu yếm của ông lướt tôi qua tôi từ đầu tới chân xem xét. Ông đang mặc bộ vest thẫm màu – chắc ông đang đi làm. Ông khiến tôi bất ngờ khi cúi xuống hôn lên trán tôi.

“Bố ngồi được chứ?”

Tôi gật đầu, ông ngồi lún xuống bên mép giường rồi nhấc tay tôi lên.

“Bố không biết phải cảm ơn con thế nào vì đã giúp con gái bố, cô bé can đảm và ngốc nghếch ạ. Những gì con đã làm chắc chắn đã cứu tính mạng con bé. Bố sẽ mãi nợ con điều này.” Giọng ông rưng rưng, chan chứa yêu thương và xúc động.

Ôi... Tôi chẳng biết đáp lại thế nào. Tôi siết chặt tay ông nhưng vẫn lặng thinh.

“Giờ con cảm thấy thế nào rồi?”

“Đỡ hơn rồi ạ. Dù vẫn đau một chút.” Tôi đáp, rất thành thật.

“Họ có kê cho con thuốc giảm đau không?”

“Thuốc Lor... gì đó.”

“Tốt đấy. Christian đâu?”

“Con không biết nữa. Khi tỉnh dậy, anh ấy đi mất rồi.”

“Nó chẳng đi xa đâu, bố chắc đấy. Nó chẳng hề rời con khi con còn bất tỉnh.”

“Con biết ạ.”

“Nó hơi giận con đấy, mà cũng nên thế thật.” Carrick tủm tỉm cười. À, phải rồi, chính từ cơn giận dữ của Christian mà ra còn gì.

“Christian lúc nào chẳng giận con.”

“Thế à?” Carrick mỉm cười vui vẻ - như thế chuyện này tốt đẹp lắm vậy. Nụ cười của ông khiến tôi cũng cười lây.

“Mia thế nào rồi bố?”

Mắt ông tối sầm lại, nụ cười tan biến. “Con bé khá hơn rồi. Giận sôi sùng sục. Bố nghĩ tức giận là phản ứng có lợi sau những gì xảy ra với con bé.”

“Cô ấy có ở đây không ạ?”

“Không, con bé về nhà rồi. Bố không nghĩ Grace chịu để con bé ra khỏi tầm nhìn của bà ấy đâu.”

“Con hiểu cảm giác ấy thế nào.”

“Con cũng cần giữ gìn nhé,” ông nhắc nhở. “Bố không muốn con phải chịu bất kì nguy hiểm ngốc nghếch nào với mạng sống của con và của cháu bố nữa.”

Tôi đỏ mặt. *Ông biết rồi ư!*

“Grace đã xem bệnh án của con. Bà ấy kể cho bố biết. Chúc mừng con.”

“Dạ... cảm ơn bố.”

Ông cúi nhìn tôi với ánh mắt thật dịu dàng, mặc dù đôi mày ông hơi chau lại khi thấy vẻ mặt tôi.

“Christian sẽ thay đổi cách nghĩ thôi,” ông nhẹ nhàng dặn. “Chuyện này là điều tốt đẹp nhất cho nó. Chỉ cần... cho nó chút thời gian.”

Tôi gật đầu. *Ồ... Thì ra họ đã nói chuyện.*

“Giờ bố phải đi đây. Có việc ở tòa án.” Ông mỉm cười và đứng dậy. “Bố sẽ vào thăm con sau. Grace đánh giá cao bác sĩ Singh và bác sĩ Bartley lắm. Họ biết phải làm những gì cần thiết.”

Ông cúi xuống và hôn tôi lần nữa. “Bố nói thật lòng đấy, Ana. Bố không bao giờ đền đáp được những

gì con đã làm cho gia đình bố. Cảm ơn con.”

Tôi ngước nhìn ông, chớp mắt để ngăn nước mắt chảy ra, đột nhiên thấy xúc động quá, rồi ông vuốt má tôi thật trìu mến. Xong ông quay lưng và đi ra.

Ôi chao. Tôi đang chao đảo trước cách bày tỏ lòng biết ơn của ông. Có lẽ giờ tôi có thể để cái ấn tượng về hợp đồng tiền hôn nhân tan biến đi được rồi. Cô nàng Tiềm Thức gật đầu rất nghiêm túc đồng tình với suy nghĩ của tôi. Tôi lắc đầu rồi rón rén bước ra khỏi giường. Tôi nhẹ cả người khi thấy mình đã đứng vững trên hai chân hơn ngày hôm qua rồi. Mặc dù nhường giường ngủ với Christian, tôi cảm thấy ngủ ngon hơn và tỉnh táo hẳn. Đầu tôi vẫn nhức, nhưng chỉ còn âm ỉ đau chứ không còn nện thình thịch như hôm qua nữa. Tôi cử động khó khăn và vẫn đau, nhưng tôi cần phải tắm đã. Cứ khó chịu sao ấy. Tôi đi thẳng vào phòng tắm liền kề.

“ANA!” CHRISTIAN GỌI LỚN.

“Em đang trong nhà tắm,” tôi nói với ra khi vừa đánh răng xong. Khá hơn rồi đây. Tôi lờ cái bóng mình trong gương đi. Khỉ thật, trông tôi thật nhếch nhác. Khi tôi mở cửa đi ra, Christian đang đứng cạnh giường, tay bê khay đồ ăn. Anh đã thay đổi hẳn. Mặc cả cây màu đen, anh đã cạo râu, tắm rửa và xem chừng nghỉ ngơi đã đủ giấc.

“Chào buổi sáng, bà Grey,” anh tươi cười đón chào. “Anh mang bữa sáng cho em đây.” Trông anh thật trẻ thơ và vui vẻ hơn rất nhiều.

Wow. Tôi cười tươi rói và trèo lên giường. Anh kéo chiếc giá có bánh xe và mở nắp ra để lộ ra bữa sáng: cháo yến mạch với trái cây khô, bánh ngọt với sirô phong, thịt xông khói, nước cam và trà túi lọc hiệu Twinings English. Tôi ứa nước miếng; đói quá đi mất. Tôi uống mấy ngụm nước cam tươi rồi xúc món cháo. Christian ngồi xuống mép giường nhìn tôi ăn. Anh tủm tỉm cười.

“Gì thế?” Tôi lúng búng hỏi.

“Anh thích ngắm em ăn lắm,” anh đáp. Nhưng tôi không nghĩ đấy là lý do khiến anh cười như vậy. “Em cảm thấy thế nào rồi?”

“Khá hơn rồi,” tôi lúng phúng trả lời khi vẫn đầy miệng thức ăn.

“Anh chưa từng thấy em ăn như thế.”

Tôi ngước nhìn anh và lòng thắt lại. Chắc chúng tôi đang ám chỉ một con voi tí hon trong phòng. “Vì em đang có bầu, Christian.”

Anh cười khì, miệng nhếch lên thành nụ cười hóm hỉnh. “Nếu biết trước để em có mang sẽ khiến em ăn được thế này thì đáng lẽ anh đã làm thế sớm hơn rồi.”

“Christian Grey!” Tôi la lên và đặt bát cháo xuống.

“Cứ ăn tiếp đi,” anh nhắc.

“Christian, chúng ta cần nói chuyện về việc này.

Anh khựng người lại. “Có gì để nói nhỉ? Chúng ta sắp lên chức rồi.” Anh nhún vai, cố tỏ ra trông ra dáng bất cần, nhưng tôi lại thấy anh đang lo sợ. Đẩy chiếc khay sang một bên, tôi nhoài người qua giường tới với anh và cầm tay anh lên.

“Anh đang sợ,” tôi khẽ nói. “Em biết mà.”

Anh nhìn tôi bất động, đôi mắt mở tròn xoe và mọi vẻ trẻ thơ khi nãy đã mất hút.

“Em cũng vậy. Thế là rất thường tình,” tôi nói tiếp.

“Chẳng biết anh sẽ làm cha thế nào đây?” Giọng anh khản đặc, chỉ đủ nghe thấy.

“Ôi, Christian.” Tôi kìm nén tiếng nức nở. “Ta cứ cố gắng hết mình thôi. Mọi người ai ai cũng vậy cả.”

“Ana – anh không biết liệu mình có thể...”

“Dĩ nhiên anh làm được. Anh đáng yêu, anh vui vẻ, anh mạnh mẽ, anh sẽ biết phải làm gì. Con chúng ta sẽ chẳng đòi hỏi gì khác cả.”

Anh cứng người lại, nhìn tôi đăm đăm, nỗi hoài nghi khắc hằn trên nét mặt anh.

“Đúng là nếu có thêm thời gian chờ đợi thì tốt hơn. Để hai ta còn được riêng tư bên nhau. Nhưng giờ chúng ta sẽ là ba người, cùng nhau trưởng thành. Ta sẽ là một gia đình. Gia đình của chúng ta. Và con của anh sẽ yêu anh vô điều kiện, như em yêu anh.” Nước mắt tuôn trào trên mắt tôi.

“Ôi, Ana,” Christian lẩm bẩm, giọng thật thống thiết và đau đớn. “Anh cứ tưởng mình mất em rồi. Rồi anh lại tưởng mình lại mất em lần nữa. Khi thấy em nằm trên nền đất, nhợt nhạt, lạnh giá và bất tỉnh – đấy là những gì đáng sợ nhất với anh. Và giờ em ở đây – can đảm và mạnh mẽ... mang lại hy vọng cho anh. Vẫn yêu anh sau tất cả những gì anh đã làm.”

“Vâng, em rất yêu anh, Christian, vô cùng. Em sẽ mãi yêu anh.”

Dịu dàng áp hai bàn tay lên mặt tôi, anh lấy ngón tay lau nước mắt cho tôi. Anh nhìn vào mắt tôi, màu xám rọi vào màu xanh, và tôi thấy trong đó nỗi lo lắng, sự ngỡ ngàng và tình yêu.

“Anh cũng yêu em,” anh thốt lên. Rồi anh âu yếm hôn tôi, thật dịu dàng như mọi người đàn ông yêu vợ mình say đắm. “Anh sẽ cố là một người cha tốt,” anh thì thào trên làn môi tôi.

“Anh sẽ cố, và anh sẽ làm được. Hãy đối diện với chuyện này; anh không có nhiều lựa chọn đâu, vì kẹo con và em sẽ không bỏ đi đâu hết.”

“Kẹo Con ư?”

“Vâng, Kẹo Con.”

Anh nhướng mày lên. “Anh đã hình dung cái tên Bé Con trong đầu đấy.”

“Thế thì là Bé Con nhé.”

“Nhưng anh thấy thích tên Kẹo Con.” Anh nở nụ cười duyên dáng quen thuộc và lại hôn tôi lần nữa.

Chương hai mươi tư

"Dù anh muốn hôn em cả ngày cơ, nhưng bữa sáng của em nguội mất," Christian lẩm bẩm khi vẫn áp sát trên làn môi tôi. Anh nhìn xuống tôi, giờ thì rất vui vẻ, ngoại trừ đôi mắt tối thẫm thật gợi tình. Trời ạ, anh ấy lại thay đổi ngoăn ngoắt rồi. Đúng là quý ngài Sớm Nắng Chiều Mưa.

"Ăn đi nào," anh ra lệnh, giọng thật dịu dàng. Tôi nuốt khan, bối rối trước ánh nhìn như thiêu như đốt của anh, rồi ngồi tựa thẳng lưng trên giường, tránh không làm động tới đường truyền ở tay. Anh đẩy khay đồ ăn tới trước mặt tôi. Món cháo đã nguội, nhưng những chiếc bánh ngọt được bọc lại nên vẫn ngon – mà quả tình là nó cực ngon.

"Anh biết đấy," tôi lại nhồm nhoàm nói, "Kẹo Con có thể là con gái."

Christian chải tay qua mái tóc mình. "Đến hai phụ nữ cơ à?"

Vẻ hốt hoảng lướt qua mặt anh, không còn ánh nhìn thăm thẳm khi nãy nữa.

Ơ kìa. "Anh thích thế nào hơn?"

"Thích thế nào?"

"Con trai hay con gái."

Anh nhăn mặt. "Cứ khỏe là được," anh khẽ đáp, rõ ràng là đang lúng túng trước câu hỏi này. "Ăn đi," anh xẵng giọng, thế nghĩa là anh đang cố tránh nhắc đến chủ đề này.

"Em đang ăn đây, đang ăn đây rồi... chậc, bình tĩnh đi, Grey." Tôi thận trọng quan sát anh. Đuôi mắt anh nheo lại đầy lo lắng. Anh ấy bảo sẽ cố gắng, nhưng tôi biết anh ấy vẫn còn luống cuống với đứa trẻ lắm. *Ôi, Christian, em cũng thế.* Anh ngồi xuống chiếc ghế bành bên cạnh tôi, nhặt tờ Thời Báo Seattle lên đọc.

"Em lại lên báo đây này, bà Grey." Anh giọng thật chua chát.

"Lại là sao?"

"Đám thợ viết lại đang xào xáo lại câu chuyện ngày hôm nay, nhưng có vẻ khá đúng sự thật. Em có muốn đọc không?"

Tôi lắc đầu. "Đọc cho em nghe đi. Em còn ăn."

Anh tủm tỉm cười rồi đọc to bài báo lên. Bài viết về Jack và Elizabeth, mô tả họ như cặp đôi Bonnie và Clyde[53] thời hiện đại. Nó sơ lược vụ bắt cóc Mia, việc tôi dính dáng vào khi giải cứu Mia, rồi nhắc đến sự kiện cả Jack và tôi cùng ở một bệnh viện. Sao đám báo chí biết được tất cả thông tin này? Tôi phải hỏi Kate mới được.

Khi Christian đọc xong, tôi giục, "Anh đọc thêm cái gì khác đi, em thích nghe anh đọc như thế."

Anh buộc phải nghe theo, đọc cho tôi nghe một bản tin về tăng trưởng kinh tế, rồi sự kiện hãng Boeing vừa hoãn việc ra mắt một loại máy bay nào đó. Christian hơi nhíu mày khi đọc. Nhưng được nghe giọng nói êm ái của anh khi đang ăn, biết được chắc chắn rằng mình đang khỏe, Mia đã ổn rồi và Kẹo Con của tôi cũng an toàn, tôi có cảm tưởng như thời khắc yên bình này thật là quý giá, bất chấp tất cả những chuyện vừa xảy ra mấy ngày qua.

Tôi hiểu rằng Christian đang lo sợ về đứa bé, nhưng tôi vẫn chưa hiểu gốc rễ nỗi sợ hãi ở anh là gì. Tôi quyết chí sẽ phải nói chuyện với anh thêm về điều này. Để xem liệu tôi có thể khiến tinh thần anh thoải mái được chăng. Điều làm tôi khó xử đó là anh ấy không hề thiếu thốn những tấm gương làm cha làm mẹ tích cực. Cả mẹ Grace và bố Carrick đều là những bậc cha mẹ mẫu mực, hoặc ít nhiều họ là kiểu người lý tưởng. Có thể là do việc mụ Quỷ Cái xía vào làm tổn thương anh ấy nhiều quá. Tôi muốn nghĩ theo cách đó. Nhưng sự thực thì tôi cho rằng vấn đề quay lại việc liên quan đến mẹ đẻ của anh, tuy vậy tôi chắc chắn quý bà Robinson chẳng giúp được gì. Tôi ngừng nghĩ ngợi khi nhớ tới cuộc nói chuyện ấy. *Quái thật!* Tôi chỉ nhớ được láng máng lúc đang bất tỉnh. Christian nói chuyện với mẹ Grace. Nó cứ lỉnh vào góc khuất trong tâm trí tôi. *Ôi, bực thật đấy.*

Tôi thắc mắc không biết liệu Christian sẽ tự nguyện nói lý do tới gặp bà ta hay tôi sẽ phải thúc thì anh mới nói. Tôi định hỏi thì có tiếng gõ cửa.

Thanh tra Clark nói lời xin lỗi rồi bước vào phòng. Ông ấy phải hối tiếc là đúng đấy – lòng tôi thắt lại khi trông thấy ông ta.

"Chào ông bà Grey. Tôi có cắt ngang các vị không?"

"Có đấy," Christian cáu kỉnh đáp.

Clark mặc kệ anh. "Rất vui khi thấy bà đã tỉnh, bà Grey. Tôi cần hỏi bà một vài câu hỏi về việc chiều thứ năm vừa rồi. Chỉ là thủ tục thông thường thôi. Bây giờ có tiện không?"

"Được," tôi lẩm bẩm đáp, nhưng chẳng muốn nhớ lại những gì phải trải qua thứ năm ấy cả.

"Vợ tôi cần được nghỉ ngơi." Christian sừng cồ lên.

"Tôi sẽ hỏi nhanh thôi, ngài Grey. Và xong việc thì tôi sẽ không còn làm phiền các vị thêm nữa."

Christian đứng dậy và mời Clark ngồi xuống chiếc ghế của mình. Anh ngồi xuống giường bên cạnh tôi, nắm tay tôi và siết chặt để vỗ về.

NỬA TIẾNG SAU, Clark xong việc. Tôi chẳng biết thêm được gì mới, nhưng tôi đã thuật lại tỉ mỉ những gì xảy ra hôm thứ năm cho ông ta nghe bằng giọng kể trầm lặng và ngập ngừng, vừa quan sát vẻ mặt Christian trở nên nhợt nhạt và nhăn nhó vì đau đớn ở một vài tình tiết.

"Anh ước gì em đã nhắm bắn cao hơn," Christian làu bàu.

"Nếu bà Grey làm thế thì chắc hẳn phụ nữ đã được nhờ," Clark tán thành.

Gì cơ?

“Cảm ơn bà Grey. Giờ thế là xong rồi.”

“Các ông sẽ không để hắn ta ra ngoài nữa chứ?”

“Tôi không nghĩ hắn sẽ được tại ngoại lần này, thưa bà.”

“Chúng tôi có thể biết ai đã nộp bảo lãnh cho hắn không?” Christian hỏi.

“Không, thưa ngài. Việc đó được bảo mật.”

Christian nhăn mặt, nhưng tôi nghĩ anh ấy có đối tượng tình nghi của mình rồi. Clark đứng dậy đi về ngay đúng lúc bác sĩ Singh và hai bác sĩ nội trú đi vào.

SAU MỘT CUỘC KIỂM TRA TỔNG THỂ, bác sĩ Singh tuyên bố tôi đủ sức khỏe để về nhà. Christian buông thõng tay thở phào.

“Chị Grey, chị sẽ còn phải coi chừng những cơn đau đầu nặng hơn hoặc tình trạng thị giác bị mờ. Nếu có biểu hiện đó chị phải quay lại bệnh viện ngay lập tức.”

Tôi gật đầu, cố kìm nén niềm hân hoan vì được về nhà.

Khi bác sĩ Singh đi ra, Christian hỏi nhanh cô ấy mấy câu ở ngoài hành lang. Anh khép hờ cửa khi anh đứng nói chuyện với cô ấy. Cô ấy mỉm cười.

“Được, anh Grey, ổn cả.”

Anh cười tươi rói rồi quay lại phòng trong điệu bộ vui vẻ hơn hẳn.

“Anh vừa hỏi chuyện gì thế?”

“Sex,” anh đáp, vẻ mặt phô ra nụ cười thật ranh mãnh.

Ơ kìa. Tôi đỏ mặt. “Rồi sao?”

“Em đủ khỏe để làm được.” Anh tủm tỉm cười.

Ôi, đúng là Christian!

“Em còn đau đầu mà.” Tôi cũng tủm tỉm đáp lại.

“Anh biết chứ. Em sẽ có vài hạn chế trong một khoảng thời gian. Anh vừa kiểm tra rồi.”

Hạn chế ư? Tôi nhăn mặt trong cảm giác thất vọng thoáng qua này. Tôi chắc mình không hề muốn bị hạn chế.

Y tá Nora đi vào giúp gỡ kim truyền tĩnh mạch. Bà vẫn nhìn Christian không mấy thiện cảm. Tôi nghĩ bà là một trong số rất ít phụ nữ tôi từng gặp tỏ rõ rằng mình thờ ơ trước vẻ quyến rũ của anh ấy. Tôi

cảm ơn khi bà đi ra cùng với giá truyền tĩnh mạch.

“Giờ anh đưa em về nhé?” Christian hỏi.

“Em muốn vào thăm ba Ray đã.”

“Được chứ.”

“Ông đã biết về em bé chưa?”

“Anh nghĩ em muốn là người đầu tiên báo tin cho ba biết. Anh cũng chưa kể với mẹ em đâu.”

“Cảm ơn anh.” Tôi mỉm cười, lòng rất cảm kích vì anh chưa đánh cắp luôn cái tin sét đánh này của tôi.

“Mẹ anh biết rồi,” Christian nói thêm. “Bà đã xem bệnh án của em. Anh cũng kể với bố anh nhưng chưa nói với ai khác nữa. Mẹ bảo các cặp vợ chồng thường chờ tới khi nào được khoảng mười hai tuần... cho chắc chắn.” Anh nhún vai.

“Em chắc mình chưa sẵn sàng kể cho ba Ray nghe tin.”

“Anh phải báo trước để em biết là ông giận ghê gớm lắm đấy. Ông bảo anh nên đánh đòn em.”

Cái gì? Christian cười phá lên trước vẻ mặt thất kinh của tôi. “Anh đáp rằng mình rất sẵn lòng đến mức không thể trái lời.”

“Anh không làm thế chứ!” Tôi sững sờ, mặc dù cuộc nói chuyện khe khẽ ấy lại vang dội thách thức kí ức của tôi. Phải rồi, dượng Ray đã ở đây trong lúc tôi còn mê man.

Anh nháy mắt trêu tôi. “Đây, Taylor đã mang cho em ít quần áo sạch. Anh sẽ giúp em mặc đồ.”

Y NHƯ LỜI CHRISTIAN báo trước, quả là dượng Ray đang điên tiết thật. Tôi không nhớ lần gần đây ông giận là lúc nào. Christian đã tế nhị để chúng tôi lại với nhau. Mặc dù là người lầm lì ít nói, dượng Ray trút vang cả phòng bệnh của mình những lời mắng mỏ rủa sả cho hành động vô trách nhiệm của tôi. Tôi lại quay về thời mười hai tuổi.

Ôi, ba ơi, làm ơn bình tĩnh lại. Huyết áp của ba không đủ sức chịu được chuyện này đâu.

“Rồi ba lại phải đối phó với mẹ con nữa chứ,” ông vẫn càu nhàu, vung hai bàn tay đầy tức tối.

“Ba à, con xin lỗi.”

“Và tội nghiệp Christian làm sao! Ba chưa bao giờ thấy cậu ấy như thế. Cậu ấy già sọm đi. Cả ba và cậu ấy đều tổn thọ sau mấy ngày vừa rồi đấy.”

“Ba Ray à, con xin lỗi mà.”

“Mẹ con đang chờ con gọi đấy,” dượng nói tiếp với giọng điệu thận trọng hơn.

Tôi hôn lên má ông, thế rồi cuối cùng ông cũng dịu dần sau một tràng thuyết giảng.

“Con sẽ gọi cho mẹ. Con thực lòng xin lỗi. Nhưng con cảm ơn ba đã dạy cho cách bắn súng.”

Trong thoáng chốc, ông nhìn tôi bằng ánh mắt không che giấu nổi niềm tự hào của một người cha. “Ba mừng là con biết cách bắn trúng,” ông cộc cằn đáp. “Giờ về nhà và nghỉ ngơi đi.”

“Trông ba khỏe hơn rồi đấy, ba à.” Tôi cố lái câu chuyện sang hướng khác.

“Trông con thì nhợt nhạt như tàu lá chuối.” Ông đột nhiên lộ rõ vẻ lo lắng. Trông ông giống hệt Christian tối hôm qua, tôi nắm vội tay ông.

“Con ổn rồi mà. Con hứa sẽ không làm điều gì như thế nữa đâu.”

Dượng siết chặt tay tôi và kéo tôi vào lòng. “Nếu có chuyện gì xảy đến với con,” ông thì thầm, giọng khản đặc và trầm đục. Nước mắt dâng lên trong khóe mắt tôi. Tôi vẫn chưa quen với việc dượng mình thể hiện tình cảm như thế.

“Ba à, con khỏe rồi. Chẳng gì bằng được về tắm dưới vòi hoa sen nóng và sẽ chữa được hết ngay ấy mà.”

CHÚNG TÔI ĐI VỀ QUA LỐI cổng sau của bệnh viện để tránh đám săn ảnh tụ tập ở lối vào. Taylor dẫn chúng tôi tới chiếc SUV đang đợi sẵn.

Christian im lặng trong khi Sawyer lái xe chở chúng tôi về nhà. Tôi tránh ánh mắt Sawyer qua gương chiếu hậu, vẫn còn ngượng vì lần trước gặp anh ta ở ngân hàng đã để anh ấy bị hố to. Tôi gọi cho mẹ, bà cứ nức nở mãi. Mất gần hết chặng đường về nhà để giúp mẹ trấn tĩnh, nhưng tôi đã thành công khi hứa hẹn rằng chúng tôi sẽ đến thăm bà sớm. Trong suốt thời gian tôi nói chuyện với mẹ, Christian cầm tay tôi, chà miết ngón tay cái lên những khớp ngón tay tôi. Anh đang bồn chồn... có chuyện gì đó xảy ra rồi.

“Có chuyện gì thế anh?” Tôi hỏi khi cuối cùng cũng tách ra được khỏi mẹ.

“Welch muốn gặp anh.”

“Welch ư? Tại sao?”

“Ông ấy phát hiện thấy cái gì đó về gã khốn Hyde đó.” Môi Christian nhếch lên hằm hè, cơn ớn lạnh sợ hãi chạy dọc cơ thể tôi. “Ông ấy không muốn kể với anh qua điện thoại.”

“Ồ.”

“Ông sẽ từ Detroit tới đây chiều nay.”

“Anh nghĩ ông ấy đã tìm ra mối liên hệ à?”

Christian gật đầu.

“Anh đoán đó là gì?”

“Anh không biết nữa.” Lông mày Christian nhíu lại vì bối rối.

Taylor đánh xe vào ga-ra của Escala rồi dừng lại cạnh thang máy để chúng tôi xuống xe rồi mới cất xe. Trong ga-ra, chúng tôi có thể tránh sự chú ý của đám phóng viên ảnh đang đứng chờ. Christian đỡ tôi ra khỏi xe. Anh quàng tay quanh eo, đỡ tôi tới thang máy đang chờ sẵn.

"Có vui khi về nhà không em?" Anh hỏi.

"Vâng," tôi đáp. Nhưng khi đứng trong không gian quen thuộc của thang máy, cảm giác hãi hùng sau những gì vừa trải qua lại len lỏi khắp người tôi, lại khiến tôi run rẩy.

"Em à..." Christian quàng cả hai tay quanh người tôi, kéo tôi lại gần. "Em về nhà rồi. An toàn rồi," anh dỗ dành, hôn lên tóc tôi.

"Ôi, Christian." Cả một bể nước ở đâu ập xuống mà tôi chẳng hề biết trước, thế là tôi bắt đầu òa lên nức nở.

"Yên nào," Christian khẽ vỗ về, đỡ khuôn mặt tôi áp vào ngực anh.

Nhưng muộn mất rồi, tôi khóc thút thít, nước mắt đầm đìa trên chiếc áo phông của anh, nhớ lại những đòn tấn công hằn học của Jack – "*Đây là vì SIP, con điếm khốn nạn!"* – việc nói dối Christian rằng tôi đang bỏ đi – *"Em đang bỏ anh đi à?"* – rồi nỗi sợ hãi của tôi, nỗi lo lắng đau thấu ruột thấu gan cho tình trạng của Mia, và cho Kẹo Con của tôi.

Khi cánh cửa thang máy trượt mở ra, Christian bế thốc tôi lên như em bé rồi bồng tôi vào hành lang. Tôi quấn hai tay quanh cổ anh và bám lấy anh thật chặt.

Anh bồng tôi thẳng vào phòng tắm, rồi nhẹ nhàng đặt tôi trên ghế. "Tắm bồn không?" Anh hỏi.

Tôi lắc đầu. Không... không được... không thể giống Leila.

"Tắm vòi sen nhé?" Giọng anh nghèn nghẹn vì lo lắng.

Nước mắt vẫn đầm đìa, tôi gật đầu. Tôi muốn gột rửa sạch hết những rắc rối của mấy ngày vừa qua, tẩy hết kí ức về vụ tấn công của Jack. *"Mày là con điếm đào mỏ."* Tôi úp mặt vào hai lòng bàn tay nức nở dưới dòng nước tuôn ra từ vòi sen gắn trên tường.

"Này cưng," Christian khẽ âm ư. Anh quỳ xuống trước mặt tôi, kéo hai tay tôi tách ra khỏi hai gò má đẫm nước mắt, rồi hai tay anh đỡ lấy khuôn mặt tôi. Tôi ngước nhìn anh, chớp mắt để những giọt nước mắt lăn xuống.

"Em an toàn rồi. Cả hai mẹ con," anh thì thào.

Kẹo Con và tôi. Mắt tôi lại ngân ngấn lệ.

"Thôi nào. Anh không chịu được khi thấy em khóc." Giọng anh khản đặc. Hai ngón tay anh quệt má cho tôi, nhưng nước mắt tôi vẫn cứ tuôn rơi.

"Em xin lỗi, Christian. Xin lỗi anh vì tất cả mọi điều. Vì đã khiến anh lo lắng, vì đã làm những điều liều lĩnh – vì tất cả những điều không hay em đã nói ra."

“Yên nào, em yêu.” Anh hôn lên trán tôi. “Anh xin lỗi em, Ana. Cũng là tại anh nữa mà.” Anh nở nụ cười méo xệch. “À thì mẹ anh luôn bảo thế. Anh đã nói và làm những điều chẳng nên tự hào làm gì.” Đôi mắt xám của anh ảm đạm nhưng rất ăn năn. “Để cởi đồ cho em nào.” Giọng anh thật dịu dàng. Tôi đưa mu bàn tay lên quệt mũi, anh lại hôn lên trán tôi.

Với những cử chỉ thật mạnh mẽ, anh cởi dần đồ cho tôi, đặc biệt cẩn trọng khi kéo áo phông qua đầu tôi. Nhưng tôi đã không còn nhức đầu lắm nữa rồi. Dẫn tôi xuống dưới vòi hoa sen, anh cởi quần áo của mình nhanh đáng ghi vào kỉ lục rồi bước vào dòng nước nóng cùng với tôi. Anh kéo tôi vào lòng, vòng tay ôm lấy tôi thật lâu, cứ để nước xối xả lên hai đứa, ve vuốt xoa dịu cả hai người.

Anh để tôi gục khóc trên ngực anh. Thỉnh thoảng anh hôn lên tóc tôi, nhưng anh không hề buông tay ra, mà chỉ dịu dàng đu đưa tôi dưới làn nước ấm áp. Cảm nhận làn da anh áp vào mình, lớp lông măng trên ngực anh cọ vào má mình... chính anh, người tôi yêu tha thiết, người đàn ông đẹp đẽ hay tự hoài nghi chính bản thân mình, người mà tôi suýt nữa để mất chỉ vì cái tính khinh suất của chính mình. Tôi cảm thấy trống rỗng và đau đớn khi nghĩ đến đấy, nhưng lại vô cùng cảm kích khi anh đang ở đây, vẫn ở đây – bất chấp mọi chuyện đã xảy ra.

Anh còn phải giải thích vài chuyện, nhưng giờ tôi chỉ muốn được đắm mình trong cảm giác được vòng tay anh bảo vệ và vỗ về. Và chính trong khoảnh khắc này, tôi nhận ra rằng, mọi lời giải thích từ phía anh phải do chính anh nói ra. Tôi không thể nài ép anh được – tôi muốn anh chủ động kể với tôi cơ. Tôi không muốn vào vai một cô vợ hay mè nheo, cằn nhằn, lúc nào cũng cố vòi vĩnh moi tin từ chồng mình. Thế thì mệt chết đi được. Tôi biết anh yêu tôi. Tôi biết anh yêu tôi hơn bất kì người nào khác, và giờ chỉ cần như vậy thôi là đủ rồi. Phát hiện này thật như một sự giải phóng. Tôi ngừng khóc và lùi lại.

“Khá hơn chưa?” Anh hỏi.

Tôi gật đầu.

“Tốt. Giờ để anh ngắm em nào,” anh nói thế khiến tôi ngẩn ngơ mất một lát không hiểu ý anh muốn gì. Nhưng rồi anh cầm tay tôi lên, kiểm tra chỗ bị thương Jack đánh tôi. Có vết thâm tím trên vai tôi và những vết xước ở khuỷu tay và cổ tay. Anh hôn lên những vết thương đó. Anh lấy khăn rửa mặt và sữa tắm ở trên giá xuống, và tôi ngửi thấy hương hoa nhài thơm ngào ngạt quen thuộc lan tỏa.

“Xoay người lại nào.” Thật nhẹ nhàng anh xoa lên cánh tay bị đau của tôi, rồi tới cổ, tới hai vai, ra sau lưng rồi tới cánh tay bên kia. Anh xoay người tôi lại, lướt những ngón tay dài dọc theo hai bên người tôi. Tôi nhăn mặt khi tay anh miết qua một vết bầm lớn ở hông. Đôi mắt Christian mở ra thật lớn, môi mím chặt lại. Cơn giận dữ của anh hiện lên thấy rõ khi anh rít lên qua những kẽ răng.

“Không đau nữa đâu anh,” tôi lẩm bẩm để trấn an anh.

Đôi mắt xám rực lửa của anh chạm mắt tôi. “Anh muốn giết chết hắn. Anh suýt nữa đã làm thế rồi,” anh lầm bầm đầy khó hiểu. Tôi chau mày, rồi rùng mình trước vẻ mặt lạnh lùng ấy ở anh. Anh lấy ra thêm sữa tắm ra chiếc khăn rồi thật nhẹ nhàng và ấu yếm, anh kì cọ cạnh thân tôi, vòng ra phía sau, rồi quỳ xuống, nhấc chân tôi lên. Anh dừng lại kiểm tra đầu gối của tôi. Làn môi anh miết qua chỗ vết bầm rồi anh tiếp tục kì cọ hai cẳng chân và hai bàn chân cho tôi. Với tay xuống, tôi ve vuốt đầu anh, luồn những ngón tay vào mái tóc ướt sũng của anh. Anh đứng dậy, những ngón tay lướt theo đường vết bầm tím ở mạn sườn chỗ Jack đá vào.

“Ôi, em yêu,” anh rên rỉ, giọng nói chứa chan đau đớn, mắt tối thẫm lại vì tức giận.

“Em ổn rồi mà.” Tôi kéo đầu anh xuống và hôn lên môi anh. Anh ngập ngừng chưa đáp lại, nhưng lưỡi tôi đã gặp lưỡi anh, cơ thể anh áp vào người tôi cựa quậy.

“Không,” anh thì thào trên làn môi tôi, rồi tách ra. “Hãy tắm cho em sạch sẽ đã.”

Nét mặt anh nghiêm túc thật. *Quái quỷ...* Anh nói là làm. Tôi bĩu môi, thế là không khí giữa chúng tôi bớt căng thẳng ngay lập tức. Anh nhoẻn miệng cười và hôn phớt lên tôi.

“Sạch sẽ đã,” anh nhấn giọng. “Không được bẩn.”

“Em thích bẩn.”

“Anh cũng thế, bà Grey. Nhưng không phải bây giờ, không phải ở đây.” Anh với lấy lọ dầu gội, và trước khi tôi có thể thuyết phục được anh làm việc gì khác, thì anh đang gội đầu cho tôi rồi.

TÔI CŨNG THÍCH SẠCH SẼ. Cảm giác thật tỉnh táo như được tiếp thêm sinh lực, không biết nhờ vừa được tắm, do khóc hả hê, hay quyết định thôi không quấy nhiễu Christian nữa. Anh bọc tôi trong một chiếc khăn tắm rộng rãi, rồi lấy một chiếc quấn quanh hông mình, trong khi tôi cẩn thận sấy khô tóc. Đầu tôi đau đã đành, nhưng chỗ đau âm ỉ vẫn thỉnh thoảng trỗi dậy khó kiểm soát được. Tôi có thuốc giảm đau bác sĩ Singh kê cho, nhưng cô ấy dặn không nên dùng trừ khi bị đau lắm.

Khi đang sấy tóc, tôi nghĩ tới Elizabeth.

“Em vẫn không hiểu tại sao Elizabeth lại dính líu tới Jack.”

“Anh biết,” Christian đáp rầu rĩ.

Chuyện này mới mẻ đây. Tôi cau mày ngước lên nhìn anh, nhưng lại bị phân tán. Anh đang dùng khăn lau tóc, ngực và bờ vai anh vẫn lấm tấm nước, phản chiếu long lanh dưới ánh đèn nhà tắm. Anh dừng lại, tủm tỉm cười.

“Mãn nhãn chưa em?”

“Sao anh biết được?” Tôi hỏi thêm, cố lờ đi việc mình vừa bị chồng mình bắt gặp đang ngắm anh đắm đuối.

“Biết em đang thích thú chiêm ngưỡng cảnh này ấy hả?” Anh trêu lại.

“Không,” tôi gắt. “Chuyện Elizabeth cơ.”

“Thanh tra Clark đã nói bóng gió về chuyện này.”

Tôi nhìn sang anh với vẻ mặt kể-thêm-cho-em-biết-đi-anh, và cái kí ức mơ màng khi tôi bị mê man lại gợi lên. Clark vào phòng bệnh của tôi. Ước gì tôi nhớ được lúc đó ông ấy nói gì.

“Jack giữ nhiều băng ghi hình. Những băng ghi liên quan đến tất cả bọn họ. Lưu trong một vài chiếc USB.”

Sao cơ? Tôi nhíu mày, trán hằn sâu những nếp nhăn.

"Băng ghi hình hắn làm tình với cô ta và tất cả đám trợ lý cũ."

Ôi trời!

"Đúng thế đấy. Hắn dùng cái đó để hăm dọa. Hắn thích những trò thô bạo." Christian nhăn mặt, tôi thấy vẻ bối rối rồi đến nỗi căm ghét lướt qua khuôn mặt anh. Trông anh tái nhợt khi vẻ căm ghét trở thành tự khinh ghét chính mình. Dĩ nhiên rồi – Christian cũng – Christian cũng thích dữ dội.

"Đừng thế." Tiếng ấy bật ra khỏi miệng tôi trước khi tôi kịp ngăn lại.

Nếp nhăn trên mặt anh càng hằn sâu hơn. "Đừng gì?" Anh bất động và nhìn tôi e sợ.

"Anh *không hề* giống hắn ta đâu."

Đôi mắt Christian đanh lại, nhưng anh vẫn lặng thinh, càng thừa nhận chính điều mình đang nghĩ tới.

"Không hề như thế." Giọng tôi đanh lại đầy cương quyết.

"Bọn anh cùng một giuộc cả mà."

"Không đâu, không phải như thế," tôi gắt nên, mặc dù tôi hiểu tại sao anh lại nghĩ thế. "*Bố hắn chết trong một cuộc ẩu đả ở quán bar. Mẹ hắn chìm trong nghiện ngập quên hết sự đời. Hắn chuyển hết từ gia đình nhận con nuôi này đến gia đình khác vì là đứa trẻ lúc nào cũng gây rắc rối. Chủ yếu là trộm cắp xe. Nhiều thời gian ở trong trại cải tạo cho vị thành niên."* Tôi nhớ lại những dữ liệu mà Christian đã tiết lộ trong chuyến bay đi Aspen.

"Cả hai đều có quá khứ đau đớn, và cả hai cùng sinh ra ở Detroit. Chỉ thế thôi, Christian." Tôi chống hai tay lên hông.

"Ana, anh rất xúc động khi em dành niềm tin nhường ấy cho anh, nhất là sau những việc xảy ra mấy hôm nay. Chúng ta sẽ biết thêm khi Welch tới đây." Anh đang gạt chủ đề này đi.

"Christian…"

Anh ngăn tôi bằng một nụ hôn. "Đủ rồi em," anh đe, và tôi nhớ ra lời mình tự hứa rằng sẽ không hối thúc anh để có được thông tin nữa.

"Và đừng có bĩu môi nữa," anh nói thêm. "Đi nào. Để anh sấy tóc cho em."

Thế là tôi hiểu đề tài này đã được khép lại.

SAU KHI MẶC QUẦN NỈ và áo phông, tôi ngồi giữa hai chân Christian để anh sấy tóc cho.

"Thế Clark đã nói gì nữa với anh trong khi em còn bất tỉnh không?"

"Anh chẳng còn nhớ được gì."

“Em có nghe thấy loáng thoáng cuộc nói chuyện của hai người.”

Chiếc lược vẫn đưa đi đưa lại trên tóc tôi.

“Thế à?” anh hỏi, giọng dửng dưng.

“Vâng. Ba em, ba anh, thám tử Clark... cả mẹ anh.”

“Còn Kate?”

“Kate cũng tới à?”

“Ừ, một chốc một lát. Cô ấy cũng giận em lắm.”

Tôi ngả vào lòng anh. “Hãy thôi cái giọng điệu *ai ai cũng giận Ana* vớ vẩn ấy đi, được không anh?”

“Chỉ nói thật với em thôi mà,” Christian đáp, buồn cười trước phản ứng bột phát của tôi.

“Vâng, thật là khinh suất, nhưng anh biết đấy, em gái anh gặp nguy hiểm.”

Mặt anh sa sầm xuống. “Ừ. Đúng thế.” Tắt chiếc máy sấy tóc đi, anh đặt nó xuống giường bên cạnh mình. Anh đỡ lấy cằm tôi.

“Cảm ơn em,” anh thốt lên, khiến tôi ngỡ ngàng. ”Nhưng không được có bất kì khinh suất nào nữa đấy nhé. Vì lần tới, anh sẽ đánh em tóe khói ra đấy.”

Tôi sững người.

“Anh không được thế.”

“Nhất định thế đấy.” Anh nói rất nghiêm túc. Quỷ thần ơi. Cực kì nghiêm túc. “Anh được ba em cho phép rồi.” Anh tủm tỉm cười. Anh đang trêu tôi đây mà! Hay anh nói thật nhỉ. Tôi lại nhào vào lòng anh, anh xoay người thế là tôi ngã nhào xuống giường và nằm trong vòng tay anh. Khi chạm xuống, vết đau ở mạn sườn nhói lên khiến tôi nhăn mặt.

Christian tái nhợt. “Cẩn thận!” Anh nhắc, và giận mất một lát.

“Xin lỗi,” tôi lắp bắp, vuốt ve má anh.

Anh hít hà bàn tay tôi rồi hôn lên đó thật dịu dàng. “Thật lòng mà nói, Ana à, em chẳng hề đoái hoài tới sự an nguy của bản thân gì cả.” Anh vén gấu áo phông của tôi lên, đặt những ngón tay của mình vào bụng tôi. Tôi nín thở. “Giờ không phải chỉ có mình em nữa,” anh thì thào, miết đầu ngón tay dọc theo cạp chiếc quần nỉ, ve vuốt làn da tôi. Khát khao bung lên bất ngờ, cháy bỏng và dữ dội trong huyết mạch tôi. Tôi thở gấp và Christian gồng người lại, ngừng cử động tay và cúi nhìn tôi. Anh đưa tay lên và vén một lọn tóc ra sau tai tôi.

“Không được,” anh thì thào.

Sao cơ?

“Đừng có nhìn anh như thế. Anh thấy những chỗ bầm rồi. Và câu trả lời là không.” Giọng anh kiên quyết, anh hôn lên trán tôi.

Tôi oằn mình. “Christian,” tôi rền rĩ.

“Không. Nằm vào giường đi.” Anh ngồi dậy.

“Giường ư?”

“Em cần nghỉ ngơi.”

“Em cần anh.”

Anh nhắm mắt và lắc đầu như thể phải nỗ lực lắm mới từ chối được. Khi mở mắt ra, ánh mắt anh sáng rực lòng quyết tâm không lay chuyển được. “Nghe lời anh bảo đi, Ana.”

Tôi định cởi hết quần áo ra, nhưng rồi nhớ ra những vết bầm tím và biết rằng làm cách ấy thì chẳng thắng được rồi.

Tôi miễn cưỡng gật đầu. “Vâng.” Tôi thận trọng chu miệng hết cỡ trêu anh.

Anh nhoẻn miệng cười khoái chí. “Anh sẽ mang cho em bữa trưa.”

“Anh sẽ nấu ăn hả?” Tôi suýt nữa nghẹn thở.

Anh cười phá lên. “Anh sẽ làm nóng món ăn lên thôi. Bà Jones vừa có việc bận.”

“Christian, em làm được mà. Em khỏe rồi. Chậc, nếu em đã muốn – chắc chắn em cũng nấu ăn được.” Tôi vụng về ngồi dậy, cố che giấu vẻ gượng gạo do những vết bầm nhức nhối gây ra.

“Ở nguyên trên giường!” Ánh mắt Christian sáng rực lên, anh chỉ tay vào chiếc gối.

“Lên với em,” tôi lẩm nhẩm, ước gì mình đang mặc món đồ nào gợi cảm hơn là quần nỉ và áo phông thế này.

“Ana, nằm xuống giường ngay.”

Tôi cau có, đứng dậy, thả chiếc quần rơi tuột xuống sàn, cứ nhìn theo anh chăm chú. Miệng anh nhếch lên thật hài hước khi anh kéo chiếc chăn ra.

“Em nghe bác sĩ Singh rồi đấy. Cô ấy bảo phải nghỉ ngơi.” Giọng anh dịu dàng hơn. Tôi nhoài vào giường và khoanh hai tay vẻ thất vọng. “Ở yên đây,” anh nhắc, rõ ràng đang rất khoái chí.

Mặt mũi tôi càng quạu cọ hơn.

MÓN GÀ HẦM CỦA BÀ JONES chắc chắn là một trong những món tôi thích nhất. Christian cùng ăn với tôi, anh ngồi khoanh tròn chân ở giữa giường.

“Món này được làm nóng chuẩn đấy nhỉ.” Thấy tôi tủm tỉm, anh cười tươi roi rói. Tôi cứ no nê là thể

nào cũng buồn ngủ díp mắt lại. Có phải kế hoạch của anh là thế không đây nhỉ?

"Trông em mệt đây." Anh cầm khay của tôi lên.

"Vâng, mệt thật."

"Tốt. Ngủ đi." Anh hôn tôi. "Anh còn vài việc phải làm. Anh sẽ ngồi làm luôn ở đây nếu em thấy không sao."

Tôi gật đầu... cố cưỡng lại hai mí mắt đang sắp díu lại. Tôi không hề biết mới có món gà hầm thôi đã làm mình mệt lả thế này.

KHI TÔI TỈNH DẬY thì trời đang chạng vạng chiều. Ánh đèn màu hồng nhạt rọi khắp phòng. Christian đang ngồi ở ghế bành, lặng lẽ quan sát tôi, đôi mắt xám sáng long lanh trong ánh đèn mờ ảo. Anh đang cầm mấy giấy tờ nào đó. Vẻ mặt anh xám nhợt.

Trời đất ơi! "Có chuyện gì thế?" Tôi hỏi ngay lập tức, ngồi bật dậy và mặc kệ mấy cái xương sườn phản đối ầm ĩ.

"Welch vừa về."

Ôi trời. "Và sao?"

"Anh đã sống cùng thằng khốn đó," anh lầm bầm.

"Sống cùng? Với Jack ư?"

Anh gật đầu, mắt mở tròn xoe.

"Hai người có quan hệ gì với nhau không?"

"Không. Ơn trời, không hề."

Tôi nhích sang một bên rồi vén chiếc chăn ra, mời anh lên giường chỗ bên cạnh tôi, và thật ngạc nhiên anh không hề do dự. Anh tụt giày ra khỏi chân và nhoài vào. Một cánh tay anh ôm choàng lấy tôi, anh cuộn tròn người lại, gối đầu lên lòng tôi. Bất ngờ quá. *Gì thế này?*

"Em chưa hiểu," tôi khẽ nói, luồn ngón tay vào tóc anh và cúi xuống nhìn anh. Christian nhắm mắt và nhíu lông mày lại như thể đang ráng sức cố nhớ lại.

"Sau khi anh được tìm thấy đang ở cùng bà điếm đó, trước dạo tới sống cùng Carrick và Grace, anh được bảo trợ bởi bang Michigan. Anh đã sống trong một gia đình nhận con nuôi. Nhưng anh chẳng thể nhớ được gì về quãng thời gian này."

Đầu óc tôi quay mòng mòng. Gia đình nhận con nuôi ư? Chuyện này mới mẻ với cả hai chúng tôi.

"Trong bao lâu?" Tôi khẽ hỏi.

"Khoảng hai tháng gì đó. Anh chẳng nhớ tẹo nào."

“Anh có kể với bố mẹ về chuyện này chưa?”

“Chưa.”

“Có lẽ anh nên kể. Có thể họ có thể giúp bổ sung những thông tin còn khuyết.”

Anh ôm tôi thật chặt. “Đây này.” Anh đưa tôi mấy tờ giấy, thì ra là hai bức ảnh. Tôi với tay bật ngọn đèn cạnh giường để xem cho rõ. Bức ảnh đầu tiên là một ngôi nhà tồi tàn, có cửa ra vào màu vàng và một ô cửa sổ đầu hồi rộng ở vòm mái. Ngôi nhà có một khoảng hiên và mảnh sân trước cửa nho nhỏ. Một ngôi nhà không có gì đặc biệt.

Bức ảnh thứ hai là hình ảnh một gia đình – thoạt nhìn, đây là một gia đình công nhân bình thường – chắc là hai vợ chồng với các con. Hai người lớn đều mặc áo phông màu xanh tồi tàn, cũ kĩ. Họ chắc ngoài bốn mươi tuổi. Người đàn bà tóc vàng buộc túm phía sau lưng, còn người đàn ông để đầu húi cua, nhưng cả hai đều mỉm cười tươi tắn vào ống kính. Người đàn ông quàng tay qua vai một thiếu nữ có khuôn mặt rầu rĩ. Tôi nhìn vào từng đứa trẻ: hai cậu bé sinh đôi trông giống nhau như đúc, khoảng mười hai tuổi, mái tóc màu cát vàng, cười tươi roi rói vào ống kính; một cậu bé khác thấp bé hơn, tóc hanh đỏ, vẻ mặt cau có; đứng nấp sau lưng cậu ta là một cậu bé con mắt xám tóc màu đồng. Mắt cậu bé mở tròn xoe, hốt hoảng, mặc quần áo cọc cạch, và giữ khư khư một chiếc chăn quấn trẻ con cáu bẩn.

Ôi trời. “Đây là anh,” tôi thì thào, tim nhảy rộn rạo như sắp bật ra khỏi lồng ngực. Tôi biết Christian được bốn tuổi khi mẹ anh qua đời. Nhưng cậu bé này trông còn bé nhỏ hơn cỡ tuổi ấy. Chắc hẳn anh bị suy dinh dưỡng nghiêm trọng lắm. Tôi cố ngăn tiếng nức nở khi nước mắt đã lưng tròng. *Ôi, Năm Mươi đáng yêu của tôi*.

Christian gật đầu. “Anh đấy.”

“Welch mang những bức ảnh tới à?”

“Ừ. Anh chẳng nhớ gì về chuyện này hết.” Giọng anh đều đều, vô cảm.

“Nhớ lúc ở cùng cha mẹ nuôi này ư? Làm sao mà nhớ được cơ chứ? Christian, đã lâu lắm rồi. Có phải chuyện này làm anh lo nghĩ thế không?”

“Anh nhớ được những chuyện khác, trước và sau đó. Khi anh gặp bố mẹ bây giờ. Nhưng chuyện này... Giống như một lỗ hổng cực lớn.”

Lòng tôi thắt lại và dần dần hiểu ra. Cỗ máy ưa kiểm soát thân yêu của tôi thích mọi thứ ở đúng vị trí của nó, và giờ anh vừa biết được rằng mình bỏ lỡ một phần trong một tổng thể ghép hình hoàn chỉnh.

“Có Jack trong bức ảnh này không?”

“Có đấy, hắn chính là đứa trẻ lớn hơn.” Mắt Christian vẫn lim dim khép hờ, và anh vẫn cứ bám riết lấy tôi như bấu víu vào chiếc phao cứu đắm. Tôi luồn những ngón tay mình vào vào làn tóc anh, trong khi mắt nhìn đăm đăm vào thằng bé lớn tuổi hơn, đang nhìn trừng trừng ngang ngược và ngạo mạn vào máy ảnh. Tôi có thể nhận ra đó là Jack. Nhưng hắn mới chỉ là một đứa trẻ, một cậu nhóc tám hay chín tuổi gì đó buồn thảm, che giấu nỗi sợ hãi của mình bằng vẻ hằn học. Một ý tưởng lóe lên trong suy nghĩ của tôi.

“Lúc Jack gọi điện bảo em hắn đang giữ Mia, hắn nói nếu mọi việc khác đi thì phải là hắn mới đúng.”

Christian nhắm nghiền mắt lại và rùng mình. “Thằng khốn!”

“Anh có nghĩ hắn làm tất cả những trò này vì gia đình Grey nhận nuôi anh chứ không phải hắn không?”

“Ai biết được?” Giọng Christian thật chua chát. “Anh chẳng thèm bận tâm tới hắn.”

“Có thể hắn biết ta đã gặp nhau khi em tới phỏng vấn xin việc. Có lẽ hắn lên kế hoạch quyến rũ em từ trước.” Cơn đắng ngắt dâng trào lên cổ họng tôi.

“Anh không nghĩ thế,” Christian khẽ đáp, mắt giờ đã mở ra. “Cái trò thu thập thông tin về về gia đình anh mới bắt đầu sau khi em vào làm khoảng một tuần ở SIP. Barney biết chính xác ngày tháng đấy. Với cả, Ana này, hắn chơi tất cả các trợ lý và ghi hình lại.” Christian lại nhắm nghiền mắt và ghì siết lấy tôi.

Kìm nén cơn rùng mình chạy thấu người tôi, tôi cố nhớ lại cuộc nói chuyện riêng với Jack buổi đầu làm việc tại SIP. Tôi đã linh tính hắn chính là điềm gở, ấy thế mà lúc đó tôi cứ phớt lờ mọi trực giác bản năng của mình. Christian nói đúng – tôi chẳng đoái hoài tới sự an nguy của chính mình. Tôi nhớ lại vụ cãi cọ giữa chúng tôi về việc tôi đi New York với Jack. Chà chà – rất có thể tôi đã đi đời với một cuốn băng sex nào đó. Ý nghĩ này thật đáng kinh tởm. Và chính trong khoảnh khắc này tôi nhớ lại những bức ảnh Christian đã giữ về những cô gái từng phục tùng anh.

Ôi quỷ quái thật. *“Bọn anh cùng một giuộc cả thôi mà.”* Không đâu, Christian, anh không phải thế, anh chẳng giống hắn tẹo nào. Anh vẫn cuộn tròn quanh tôi như một chú bé con.

“Christian này, em nghĩ anh nên nói chuyện với bố mẹ mình.” Tôi miễn cưỡng tách ra khỏi anh, cựa mình, nhích sang một bên giường tới khi hai đứa nhìn trực diện vào mắt nhau.

Đôi mắt xám ngơ ngác bắt gặp mắt tôi, gợi tôi nhớ tới cậu bé trong bức ảnh.

“Để em gọi cho họ,” tôi thì thào. Anh lắc đầu. “Xin anh đấy,” tôi nài nỉ. Christian cứ đau đáu nhìn tôi, đôi mắt phản chiếu nỗi đớn đau và tự ngờ vực khi anh còn cân nhắc gợi ý của tôi. *Ôi, Christian, xin anh đấy!*

“Anh sẽ gọi cho họ,” anh khẽ đáp.

“Tốt. Mình sẽ cùng tới thăm họ, hoặc anh đi một mình cũng được. Tùy anh.”

“Không. Họ có thể tới đây.”

“Sao lại thế?”

“Anh không muốn em đi đâu hết.”

“Christian, em đủ khỏe để đi ô tô được mà.”

“Không.” Giọng anh thật cương quyết, nhưng rồi lại nở nụ cười ranh mãnh “Với cả, đang là tối thứ bảy, biết đâu họ có kế hoạch khác rồi.”

“Cứ gọi bố mẹ đi. Tin này rõ ràng khiến anh khó chịu. Biết đâu họ lại có thể soi rọi nhiều điều sáng sủa.” Tôi liếc nhìn đồng hồ để bàn. Mới bảy giờ tối. Anh nhìn tôi bất động mấy giây.

“Đồng ý,” anh đáp, cứ như thể tôi vừa phát ra một mệnh lệnh. Anh ngồi bật dậy, nhấc điện thoại đặt bên cạnh giường lên.

Tôi quàng một cánh tay quanh người anh, tựa đầu lên ngực anh trong khi anh gọi điện.

“Bố ạ?” Tôi thấy bị bất ngờ khi Carrick nghe máy. “Ana ổn rồi ạ. Bọn con đang ở nhà. Welch vừa ở đây về. Ông ấy đã tìm ra được mối liên hệ... gia đình nhận con nuôi ở Detroit... Con không nhớ được gì về chuyện này.” Giọng Christian khẽ đến mức suýt không nghe thấy gì khi anh thì thầm câu nói cuối cùng. Tim tôi như thắt lại. Tôi ôm chặt lấy anh, còn anh thì siết mạnh vai tôi.

“Thế ạ... Bố mẹ đến nhé... Tuyệt quá.” Anh ngắt máy. “Họ chuẩn bị lên đường.” Anh có vẻ ngạc nhiên, có lẽ là trước đây anh chưa bao giờ nhờ bố mẹ giúp đỡ cả.

“Hay quá. Em nên thay đồ.”

Cánh tay Christian ôm ghì quanh người tôi. “Đừng đi em.”

“Vâng.” Tôi lại nhích vào bên cạnh anh, bị choáng váng khi vừa rồi anh đã kể khá nhiều về bản thân mình – hoàn toàn tự nguyện.

CHÚNG TÔI ĐANG ĐỨNG CHÀO NHAU Ở ngưỡng cửa phòng sinh hoạt chung, Grace dịu dàng ôm tôi vào lòng.

“Ana, ôi Ana yêu quý,” bà thủ thỉ. “Con đã cứu cả hai đứa con của mẹ. Làm sao mẹ cảm ơn con cho hết đây?”

Tôi đỏ mặt, xúc động và hơi ngượng nghịu trước những lời lẽ của bà. Carrick cũng ôm tôi rồi hôn lên trán.

Rồi Mia quấn chặt lấy tôi, ép sát vào mạn sườn tôi. Tôi nhăn nhăn nhó nhó và thở gấp, nhưng cô bé chẳng nhận ra. “Cảm ơn chị đã cứu em khỏi bọn khốn khiếp đó.”

Christian trừng mắt nhìn cô bé. “Mia! Cẩn thận chứ! Chị ấy còn đau đấy.”

“Ồ! Em xin lỗi.”

“Chị khỏe rồi,” tôi lẩm bẩm, nhẹ cả người khi cô bé buông tôi ra.

Cô ấy trông khỏe khoắn. Ăn mặc hoàn hảo với quần jean đen bó sát và áo sơ mi hồng nhạt diêm dúa. May mà tôi đang mặc chiếc váy liền trơn khá thoải mái. Chí ít tôi trông cũng kha khá chỉnh tề.

Nhoài người sang Christian, Mia quàng tay quanh eo anh.

Không nói không rằng, anh đưa Grace bức ảnh. Bà sững người, đưa phắt tay lên che miệng để nén lại cảm xúc của mình khi ngay lập tức bà nhận ra Christian. Carrick quàng tay đỡ lấy vai bà khi ông cũng đang xem xét nó.

“Ôi, con yêu.” Grace vuốt má Christian.

Taylor đi ra. “Ngài Grey. Có cô Kavanagh, anh trai cô ấy và anh trai ngài đang lên, thưa ngài.”

Christian nhăn mặt. “Cảm ơn, Taylor,” anh lẩm bẩm, bị bất ngờ.

“Em đã gọi Elliot và bảo anh ấy rằng cả nhà đang tới đây.” Mia cười hớn hở. “Một bữa tiệc mừng về nhà.”

Tôi liếc sang Christian với ánh nhìn đầy cảm thông trong khi cả Grace và Carrick cùng trừng mắt giận dữ ngó Mia.

“Ta nên đi chuẩn bị ít đồ ăn nhỉ,” tôi gợi ý. “Mia, em giúp chị một tay nhé?”

“Ồ vâng, em thích thế lắm.”

Tôi dẫn cô bé vào bếp trong khi Christian mời bố mẹ vào phòng làm việc.

KATE MẶT ĐỎ TÍA TAI vì cơn phẫn nộ chính đáng nhắm vào tôi và Christian, nhưng đa phần là vào Jack và Elizabeth.

“Cậu đã *nghĩ* cái quái gì thế, Ana?” cô bạn la toáng lên khi đứng với tôi trong bếp, khiến mọi cặp mắt trong phòng đổ dồn tới chòng chọc.

“Kate, xin cậu đấy. Mình phải nghe cùng một bài lên lớp như thế từ tất cả mọi người rồi!” Tôi nhấm nhẳng đáp lại. Cô bạn trừng trộ nhìn tôi, và trong khoảnh khắc ấy, tôi những tưởng mình sắp phải chịu đựng một bài diễn thuyết mang thương hiệu Katherine Kavanagh làm-thế-nào-để-không-chịu-thua-kẻ-bắt-cóc, nhưng trái lại, cô bạn ôm tôi vào lòng.

“Chà chà – đôi khi cậu cứ như mất trí ấy, Steele ạ,” cô thủ thỉ. Khi cô hôn lên má tôi, mắt cô bạn đẫm nước mắt. *Ôi, Kate ơi là Kate!* “Mình đã lo cho cậu lắm đấy.”

“Đừng có khóc nữa. Cậu làm mình bật cười bây giờ.”

Cô bạn đứng thẳng dậy và quệt nước mắt, lúng túng chút xíu rồi hít một hơi thật sâu và lấy lại bình tĩnh. “Có một thông tin lạc quan hơn đó là chúng mình đã chọn được ngày tổ chức đám cưới. Bọn mình nghĩ tháng năm tới đây được không? Và dĩ nhiên mình muốn cậu sẽ là phù dâu của mình.”

“Ôi... Kate... Wow. Chúc mừng cậu!” *Khỉ thật – Còn Kẹo Con... à Bé Con!*

“Chuyện gì thế?” cô bạn hỏi ngay, hiểu nhầm khi thấy tôi hốt hoảng.

“Ơ... Mình chỉ đang mừng cho cậu quá. Một tin tốt lành để thay đổi không khí.” Tôi quàng tay quanh người cô và kéo cô vào lòng. *Chết thật.* Thời gian dự kiến của bé Kẹo là bao giờ nhỉ? Tôi thầm nhẩm tính toán ngày tháng. Bác sĩ Greene bảo tôi đã được bốn hoặc năm tuần. Thế nghĩa là – quãng tháng năm? *Quái thật.*

Elliot đưa tôi một ly sâm-panh.

Ôi. Trời ơi.

Christian từ phòng làm việc đi ra, trông tái mét, và cùng bố mẹ vào phòng sinh hoạt chung. Mắt anh mở lớn khi thấy chiếc ly trong tay tôi.

"Kate," anh lạnh lùng chào cô bạn.

"Christian." Cô ấy cũng đáp lại dửng dưng không kém. Tôi thở dài.

"Em còn uống thuốc đấy, bà Grey." Anh nhìn chằm chằm vào ly rượu trên tay tôi.

Tôi nheo mắt. *Chết tiệt. Em muốn uống một chút mà*. Grace mỉm cười khi vào bếp cùng tôi, vớ luôn chiếc ly ở chỗ Elliot trên đường đi.

"Một ngụm thì không sao đâu," bà thì thầm kèm một cái nháy mắt đầy ẩn ý với tôi, rồi nâng ly lên chạm ly với tôi. Christian cau có nhìn cả hai mẹ con, tới khi Elliot làm anh chú ý với tin tức mới nhất về Hàng hải và Lâm nghiệp.

Carrick vào với chúng tôi, quàng hai tay quanh người mẹ Grace và tôi. Mẹ Grace hôn lên má ông rồi đi ra với Mia ở ghế sofa.

"Anh ấy thế nào ạ?" tôi khẽ hỏi Carrick khi ông và tôi đứng trong bếp ngắm cả gia đình ngồi chơi trên ghế salon. Tôi ngạc nhiên khi thấy Mia và Ethan đang tay trong tay.

"Xúc động mạnh," Carrick đáp khe khẽ, lông mày nhíu lại, vẻ mặt nghiêm nghị. "Nó nhớ quá nhiều chuyện về quãng thời gian sống với mẹ đẻ; nhiều chuyện quá đến mức bố ước gì nó đừng nhớ nhiều thế. Nhưng mà..." Ông ngừng lại. "Bố hy vọng bố mẹ đã giúp được gì đó. Rất may là nó lại gọi bố mẹ. Nó kể con bảo nó làm thế." Ánh mắt Carrick dịu dàng hẳn đi. Tôi nhún vai và vội vội vàng vàng nhấp một ngụm rượu.

"Con có ảnh hưởng tốt đến nó đấy. Nó chẳng nghe ai khác đâu."

Tôi nhăn mặt. Tôi không nghĩ sự thực là thế. Bóng dáng ám ảnh không mong đợi của quý bà Quỷ Cái lờn vờn hiện trong tâm trí tôi. Tôi biết Christian có nói chuyện với Grace. Tôi đã nghe thấy. Lại một lần nữa tôi cảm thấy thất vọng khi cố mường tượng lại cuộc nói chuyện giữa họ trong bệnh viện, nhưng mọi thứ cứ lảng tránh tôi.

"Ra kia ngồi đi, Ana. Trông con mệt đấy. Bố chắc các con không nghĩ tất cả mọi người lại tới đây tối nay."

"Được gặp cả nhà thật mừng quá." Tôi mỉm cười. Vì quả thực là thế, thật tuyệt vời. Tôi là con một và nhờ kết hôn mà có được một đại gia đình đông vui thế này, và tôi rất thích thế. Tôi nhoài người vào bên cạnh Christian.

"Chỉ một ngụm thôi," anh nhắc rồi nhấc chiếc ly khỏi tay tôi.

"Vâng, thưa ngài." Tôi chớp chớp mi mắt, hoàn toàn khiến anh nguôi giận. Anh quàng cánh tay lên vai tôi rồi quay lại với cuộc nói chuyện về bóng rổ với Elliot và Ethan.

“BỐ MẸ ANH NGHĨ EM đã làm một kì tích đấy,” Christian lẩm bẩm khi cởi áo phông.

Tôi cuộn mình trên giường chiêm ngưỡng màn diễn thích mắt này. “Anh thay đổi cách nghĩ thế là tốt rồi.” Tôi cười hì hì.

“Ơ, không biết đâu.” Anh tuột quần jean ra.

“Bố mẹ có giúp bổ sung thêm điều gì giúp anh không?”

“Một vài chuyện. Anh đã sống với gia đình Collier khoảng hai tháng trong khi bố mẹ chờ hoàn thành thủ tục giấy tờ. Họ đã được chấp nhận yêu cầu nhận con nuôi vì đã từng nhận Elliot, nhưng việc chờ đợi là đòi hỏi luật pháp bắt buộc để chắc chắn xem anh có họ hàng nào còn sống muốn đòi quyền nuôi không.”

“Anh cảm thấy sao về chuyện này?” Tôi khẽ hỏi.

Anh nhăn mặt. “Việc không có họ hàng thân thích á? Quỷ tha ma bắt chuyện ấy đi. Nếu họ mà lại giống với mụ điếm ấy...” Anh lắc đầu giận dữ.

Ôi, Christian! Bấy giờ anh còn nhỏ, và anh yêu mẹ mình mà.

Anh nhẹ nhàng mặc bộ pijama vào, trèo lên giường rồi dịu dàng kéo tôi vào lòng mình.

“Mọi chuyện gợi nhớ dần trong anh. Anh nhớ được những món ăn. Bà Collier nấu ăn ngon. Và chí ít thì giờ ta biết được tại sao gã khốn đó cứ đeo bám gia đình anh.” Anh đưa bên tay kia luồn vào mái tóc. “Chết tiệt!” Anh thốt lên, đột nhiên quay sang tôi nhìn sững sờ.

“Gì thế?”

“Giờ thì hiểu rồi!” Mắt anh sáng rực khi nhận ra điều gì đó.

“Gì cơ?”

“Chim Non Bé Bỏng. Bà Collier thường gọi anh là Chim Non Bé Bỏng.”

Tôi nhăn mặt. “Nghĩa là sao?”

“Lời nhắn lại đó,” anh đáp, nhìn tôi trân trối. “Bức thư đòi tiền chuộc mà gã khốn đó bỏ lại. Đại ý là ‘Mày có biết tao là ai không? Vì tao biết mày là đứa nào, Chim Non Bé Bỏng ạ’.”

Tôi vẫn chưa hiểu gì.

“Cái tên đó trong một cuốn sách thiếu nhi. Chúa ơi. Nhà Collier có quyển đó. Nó tên là... *Có phải mẹ con đó không?* Khỉ thật.” Mắt anh mở lớn. “Anh đã rất thích cuốn sách đó.”

Ôi. Tôi biết cuốn sách đó. Tim tôi nhảy loạn xạ – *Năm Mươi yêu dấu của tôi!*

“Bà Collier thường đọc cho anh nghe.”

Tôi bỗng nhiên chẳng biết phải nói gì.

“Chúa ơi. Hắn biết chuyện đó... Gã khốn đó biết.”

“Anh có kể cho cảnh sát biết không?”

“Có. Anh sẽ báo. Chúa mới biết được Clark sẽ làm được gì với thông tin này.” Christian lắc đầu như thể để giũ sạch ý nghĩ của mình. “À này, cảm ơn em vì bữa tối nay.”

Whoa. Lại đổi chuyện ngay được. “Về chuyện gì cơ?”

“Đã chuẩn bị đồ ăn cho cả nhà anh trong thời gian rất chóng vánh.”

“Đừng cảm ơn em, cảm ơn Mia ấy. Cả bà Jones nữa, bà ấy để thức ăn dữ trữ nhiều cực luôn.”

Anh lúc lắc đầu như thể thất vọng lắm. Với tôi ư? Sao nhỉ?

“Giờ em cảm thấy thế nào rồi, bà Grey?”

“Tốt lắm. Anh cảm thấy sao?”

“Anh ổn mà.” Anh nhăn mặt... chưa hiểu ý quan tâm của tôi.

Ờ thì... trong trường hợp này. Tôi lướt những ngón tay dọc theo bụng anh xuống vùng lằn nơi bụng dưới.

Anh bật cười và nắm lấy tay tôi. “Ơ, không được. Đừng có định làm thế.”

Tôi bĩu môi, còn anh thở dài thườn thượt. “Ana ơi là Ana, anh phải làm gì với em bây giờ?” Anh hôn lên tóc tôi.

“Em có mấy ý này.” Tôi oằn mình bên cạnh anh và nhăn nhó khi vết bầm ở mạn sườn nhói đau.

“Em yêu, em trải qua đủ chuyện rồi. Với cả, anh có chuyện kể trước giờ đi ngủ cho em nghe đây.”

Ồ.

“Chẳng phải em muốn biết...” Anh kéo dài giọng, nhắm mắt lại và nuốt khan.

Lông tóc tôi như dựng đứng cả dậy. *Trời đất.*

Anh bắt đầu bằng giọng nói êm ái. “Hãy tưởng tượng thế này, một cậu bé đang tuổi lớn tìm cách kiếm thêm tiền để có thể tiếp tục sở thích uống rượu lén lút của mình.” Anh cựa mình để hai chúng tôi nằm đối diện nhau, thế rồi anh nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Thế là anh ở sân sau gia đình Lincoln, dọn dẹp đống gạch đá và rác rưởi mà ông Lincoln mới sửa sang cơi nới nhà nên có...”

Thiên địa ơi... anh ấy bắt đầu rồi đây.

Chương hai mươi lăm

Tôi thấy khó thở quá. Tôi có muốn nghe chuyện này không? Christian nhắm nghiền mắt và nuốt khan. Khi anh mở mắt ra, đôi mắt sáng rực nhưng khác hẳn, chan chứa những kí ức đầy lo lắng.

"Hôm đó là một ngày hè nóng nực. Anh làm việc rất chăm chỉ." Anh cười nhạt và lắc đầu, đột nhiên vui vẻ. "Công việc nặng nhọc phải vận chuyển gạch đá. Anh làm một mình, và Ele – bà Lincoln bỗng nhiên đi ra đưa anh một cốc nước chanh. Bọn anh nói dăm ba câu chuyện, rồi anh có lời bình phẩm thô thiển nào đấy... thế là bà ta tát anh. Rất mạnh." Trong vô thức, anh đưa tay lên mặt, xoa xoa bên má, mắt mơ màng trong kí ức dạo nào. *Trời đất ơi!*

"Nhưng rồi bà ấy hôn anh. Và khi hôn xong, lại tát anh." Anh chớp mắt, dường như vẫn còn ngơ ngác mặc dù chuyện đã xảy ra từ bao lâu rồi.

"Anh chưa bao giờ được hôn hay bị đánh như thế."

Ôi. Bà ta chủ động tấn công. Một đứa trẻ.

"Em có muốn nghe không?" Christian hỏi.

Có... mà không...

"Nếu anh muốn kể em nghe." Giọng tôi thật khẽ trong khi tôi nằm đối diện anh, đầu óc chao đảo.

"Anh đang cố phác cho em hình dung được bối cảnh lúc ấy."

Tôi gật đầu và hy vọng rằng đây là biểu hiện cần được khích lệ. Nhưng tôi ngờ rằng mình trông sẽ ngây ra như tượng, lạnh lùng và mắt mở tròn xoe vì sốc.

Anh nhăn mặt, mắt anh tìm kiếm mắt tôi, cố đoán chừng phản ứng của tôi. Thế rồi anh xoay người nằm ngửa lưng, nhìn chăm chăm lên trần nhà.

"Ừm, thì đương nhiên anh cực bối rối, vừa giận vừa bị kích thích điên lên được. Ý anh là, một phụ nữ gợi cảm lớn tuổi hơn chủ động đến với mình như thế..." Anh lắc đầu như thể vẫn không sao tin nổi chuyện ấy.

Gợi cảm ư? Tôi thấy nôn nao cả người.

"Bà ta bỏ vào trong nhà, để mặc anh ở ngoài sân. Bà ta xử sự như thể chẳng hề có chuyện gì xảy ra cả. Anh thấy mình hoàn toàn lạc lõng. Rồi anh lại tiếp tục làm việc, bốc vác đám gạch đá vào thùng rác. Khi anh đi về buổi chiều tối hôm đó, bà ta bảo ngày hôm sau quay lại. Bà ấy không đả động gì đến chuyện đã xảy ra. Thế là hôm sau anh lại tới. Anh chỉ muốn gặp bà ta," anh thì thầm như thể đấy là lời thú tội kín đáo... bởi lẽ quả tình là như thế.

"Bà ta không chạm vào anh khi hôn anh," anh lẩm bẩm và quay đầu nhìn tôi. "Em phải hiểu rằng... cuộc đời anh như địa ngục trần gian. Anh đang trổ mã, mười lăm tuổi, cao lớn hơn so với tuổi, hoóc-

môn phát triển mạnh. Đám con gái ở trường...” Anh ngừng bặt, nhưng tôi đã hình dung ra: một cậu bé dậy thì lo sợ, cô đơn và quyến rũ. Lòng tôi thắt lại.

“Anh đã rất cáu kỉnh, giận dữ với tất cả mọi người, với chính mình, với người thân. Anh không có bạn bè. Bác sĩ tâm lý của anh lúc đó cực kì vớ vẩn. Người thân của anh thì chẳng hiểu được gì, cứ trói buộc anh trong vòng kiểm soát gắt gao.” Anh lại ngước nhìn lên trần nhà, rồi luồn ngón tay vào tóc. Tôi cũng ước gì được đưa tay mình vào tóc anh, nhưng tôi vẫn nằm im.

“Anh không thể chịu đựng được ai đó chạm vào mình. Anh không thể. Không thể chịu được bất kể ai gần mình. Anh thường gây gổ... quỷ thật, thường xuyên đánh lộn. Anh dính vào mấy vụ ẩu đả vô cùng tồi tệ. Anh bị đuổi học ở một vài trường. Nhưng đấy là một cách để xả hơi. Để chịu đựng một vài tiếp xúc thể chất.” Anh lại ngừng lời. “Haiz, em biết rồi đấy. Rồi khi bà ta hôn anh, bà ta chỉ đỡ lấy mặt anh. Bà ta không hề chạm vào anh.” Giọng anh khẽ chỉ vừa đủ nghe thấy.

Chắc bà ta đã biết. Có thể mẹ Grace đã kể với bà ta. *Ôi, chàng trai tội nghiệp của tôi.* Tôi cuộn tròn tay dưới gối rồi nằm tì đầu lên trên để cưỡng lại sự thôi thúc ôm chầm lấy anh.

“Hôm sau, khi quay lại ngôi nhà đó, anh không hề biết chuyện gì đang chờ mình. Thế rồi mối quan hệ của bọn anh bắt đầu.”

Ôi, quái quỷ thật, nghe điều này mới đau đớn làm sao.

Anh lại cựa mình để nằm đối diện tôi.

“Và em biết không, Ana? Cuộc sống của anh trở nên rõ nét hơn. Rõ ràng và dễ thấy. Tất cả mọi thứ. Đấy chính là điều anh cần. Bà ta chính là làn gió mới mẻ. Ra quyết định, xua đi mọi chuyện vớ vẩn khỏi anh, để anh được sống.”

Quỷ thần ơi.

“Và cho dù sau này, khi mối quan hệ kết thúc, cuộc sống của anh vẫn cứ rõ ràng được là nhờ bà ấy. Và nó cứ giữ nguyên như thế tới khi anh gặp em.”

Tôi sẽ phải nói cái quái gì để đáp lại chuyện này đây? Anh ngập ngừng vén một lọn tóc ra sau tai tôi.

“Em làm thay đổi hoàn toàn cuộc sống của anh.” Anh nhắm mắt lại, và khi mở ra, ánh mắt ấy thật thô ráp. “Cuộc sống của anh vốn rất ngăn nắp, êm đềm, được kiểm soát, thế rồi em bước vào đời anh với tài nói năng lém lỉnh, sự ngây thơ, vẻ đẹp đẽ và tính táo bạo kín đáo của mình... và rồi mọi thứ đặt trước em thật mờ nhạt, trống rỗng, tầm thường... như chẳng là gì hết.”

Ôi chao.

“Anh đã yêu,” anh thì thào.

Tôi nín thở. Anh vuốt ve má tôi.

“Em cũng thế,” tôi thì thầm với chút hơi thở ít ỏi còn sót lại.

Mắt anh thật dịu dàng. "Anh biết," miệng anh mấp máy.

"Thật ư?"

"Ừ."

Ô la la! Tôi bẽn lẽn mỉm cười với anh. "Rốt cuộc anh cũng hiểu rồi ư," tôi thủ thỉ.

Anh gật đầu. "Mọi thứ với anh dần dần được vào đúng quỹ đạo. Khi anh ít tuổi hơn, Elena là trung tâm thế giới của anh. Chẳng có gì anh không làm cho bà ấy. Và bà ấy cũng làm rất nhiều điều cho anh. Bà ấy ngăn anh uống rượu. Khiến anh học hành chăm chỉ ở trường... Em biết đấy, bà ta mang lại cho anh khả năng đương đầu với mọi thứ mà trước kia anh không hề có, cho phép anh trải nghiệm những điều anh chưa từng nghĩ mình có thể."

"Đụng chạm," tôi khẽ nói.

Anh gật đầu. "Một chút."

Tôi nhăn mặt, thắc mắc không biết ý anh là gì.

Anh ngập ngừng trước phản ứng của tôi.

Kể em nghe đi! Tôi nài ép anh.

"Nếu phải lớn lên trong cảnh nhận thức về bản thân hoàn toàn tiêu cực, nghĩ rằng mình là đồ bỏ đi, loại người man rợ không có gì thú vị, ta sẽ nghĩ mình đáng bị đánh đập."

Christian... anh không hề có chút nào như thế cả.

Anh dừng lại và luồn tay vào chải tóc. "Ana, thật dễ dàng hơn khi bộc lộ nỗi đau ra bên ngoài..." Lại một lần nữa, lời thú tội.

Ôi chao.

"Bà ấy chuyển hướng cơn giận dữ của anh đi." Miệng anh mím lại thành một đường lằn mỏng dính. "Hầu hết là chuyển vào nội tâm – giờ anh đã nhận ra rồi. Bác sĩ Flynn đã liên tục làm như thế rồi. Chỉ mới gần đây anh mới thấy được mối quan hệ này là vì cái gì. Em biết đấy... vào hôm sinh nhật anh."

Tôi rùng mình khi kí ức về cuộc nói chuyện tâm tình giữa Elena và Christian hôm sinh nhật của anh hiện lên không mong đợi trong tâm trí tôi.

"Với bà ta thì mối quan hệ của bọn anh chỉ là tình dục và được kiểm soát, một phụ nữ cô đơn tìm thấy nguồn an ủi ở một cậu bé đồ chơi của mình."

"Nhưng anh thích kiểm soát," tôi lẩm bẩm.

"Đúng thế. Anh sẽ luôn là thế, Ana. Đó là anh. Anh đã từ bỏ nó một thời gian ngắn ngủi. Để người khác quyết định thay mình. Anh không thể tự mình làm được – anh đã quá đau khổ. Nhưng qua việc anh khuất phục bà ta, anh tìm thấy chính mình và thấy được sức mạnh để chịu trách nhiệm với cuộc sống

của chính mình... giữ quyền kiểm soát và tự ra quyết định."

"Trở thành kẻ thống trị ư?"

"Ừ."

"Các quyết định là của anh?"

"Ừ."

"Và bỏ dở việc học tại Harvard?"

"Quyết định của chính anh, và đó là quyết định đúng đắn nhất mà anh có. Tới khi anh gặp em."

"Em ư?"

"Ừ." Môi anh nở một nụ cười thật âu yếm. "Quyết định tuyệt vời nhất của anh là đã cưới em."

Ôi chao. "Chứ không phải việc gây dựng công ty ư?"

Anh lắc đầu.

"Không phải việc học lái máy bay?"

Anh vẫn lắc đầu. "Là em," anh mấp máy môi. Anh ve vuốt má tôi bằng những ngón tay. "Bà ấy biết," anh thì thầm.

Tôi nhăn mặt. "Bà ấy biết gì?"

"Rằng anh thực lòng mê đắm em. Bà ấy đã khích lệ anh đi tới Georgia để gặp em, và mừng là bà ấy đã làm thế. Bà ấy cho rằng em đã giận mà bỏ đi. Và quả là thế."

Tôi tái nhợt. Tôi chẳng hề muốn nghĩ tới chuyện này.

"Bà ấy nghĩ anh đã cần tất cả những mắc mớ trong phong cách sống mà anh từng thích thú."

"Của một người thống trị?" tôi khẽ hỏi.

Anh gật đầu. "Nó giúp anh giữ mọi người trong một khoảng cách hợp lý, khiến anh có khả năng kiểm soát, và giúp anh tách biệt, hoặc anh nghĩ là như thế. Anh chắc chắn em hiểu tại sao," anh nhẹ nhàng nói thêm

"Về mẹ đẻ của anh ư?"

"Anh không muốn bị tổn thương lần nữa. Thế rồi em bỏ anh đi." Lời anh nói chỉ còn rất khẽ khàng. "Và anh thấy mình chỉ là mớ lộn xộn."

Ôi không.

"Anh tránh né sự thân mật quá lâu rồi – anh không biết cách làm thế nào nữa."

“Anh đang tỏ ra rất tuyệt mà,” tôi lẩm bẩm, đưa ngón tay trỏ của mình miết lên môi anh. Anh mím môi lại hôn lên tay tôi. *Anh đang nói chuyện với em đây này.*

“Anh có nhớ nó không?” tôi khẽ hỏi.

“Nhớ gì?”

“Cách sống đó.”

“Có, nhớ chứ.”

Ồ!

“Nhưng chỉ trong chừng mực nhớ tới sự kiểm soát mà nó mang lại. Và thành thực mà nói, trò mạo hiểm ngốc nghếch của em” – anh dừng lại – “đã cứu sống em gái anh,” anh thì thào, giọng nói chất chứa sự nguôi ngoai, ngưỡng mộ và cả hoài nghi. “Và anh đã hiểu ra.”

“Hiểu ra?”

“Thực sự hiểu rằng em yêu anh.”

Tôi nhíu mày. “Thật ư?”

“Ừ. Vì em đã hết mình hy sinh... vì anh, vì gia đình anh.”

Vết nhăn giữa trán tôi càng sâu lại. Anh với tay miết vào khoảng giữa hai lông mày, phía trên mũi tôi.

“Em tạo ra chữ V ở đây khi em nhăn mặt đấy,” anh khẽ nói. “Hôn lên đây sẽ nhẹ nhàng lắm nhỉ. Anh cứ cư xử thật tệ hại... thế mà em vẫn ở đây.”

“Sao anh lại ngạc nhiên khi em còn ở đây thế? Em từng bảo anh rằng em sẽ không rời xa anh mà.”

“Bởi vì cái cách anh đã cư xử khi em báo tin mình có thai.” Anh lướt ngón tay xuống má tôi. “Em nói đúng đấy. Anh như một đứa trẻ đang lớn.”

Ôi khỉ thật... tôi có nói thế. Cô nàng Tiềm Thức trừng mắt. *Bác sĩ của anh ấy bảo thế chứ.*

“Christian, em đã nói những điều tệ hại.” Anh đặt ngón trỏ lên môi tôi.

“Yên nào. Anh nghe thế là đáng đời lắm. Với cả, đang là lúc anh kể chuyện đêm khuya cơ mà.” Anh lại xoay người nằm ngửa.

“Khi em bảo anh rằng mình đang mang bầu…” Anh dừng lại. “Anh cứ tưởng sẽ chỉ có em và anh trong một thời gian. Anh có nghĩ tới trẻ con, nhưng chỉ trong tưởng tượng. Anh cũng láng máng có ý nghĩ chúng ta sẽ có một đứa con lúc nào đó trong tương lai.”

Chỉ một đứa ư? Không được... Không thể một đứa thôi. Chẳng giống ý tôi. Có lẽ giờ chưa phải lúc thích hợp để bàn về việc này.

“Em vẫn còn rất trẻ, và anh biết em còn nhiều tham vọng.”

Tham vọng ư? Tôi á?

“Chà, em đột nhiên lấy đi mọi sự chống đỡ ở anh. Chúa ơi, quá là bất ngờ. Chưa bao giờ trong đời mình, khi anh hỏi em có chuyện gì thế, anh chẳng thể ngờ được đó lại là việc em có thai.” Anh thở dài. “Anh đã giận điên lên. Giận em. Giận chính mình. Giận tất cả mọi người. Và điều đó kéo anh trở lại cái cảm giác không còn gì trong tầm kiểm soát của mình cả. Anh phải ra ngoài. Anh đi tìm Flynn, nhưng ông ấy đi dự buổi họp phụ huynh tối ở trường.” Christian dừng lại và nhướng mày lên.

“Trớ trêu thật,” tôi lẩm bẩm. Christian tủm tỉm cười đồng tình.

“Thế là anh cứ đi, đi mãi, đi mãi, rồi anh chợt... nhận ra mình ở trước thẩm mĩ viện. Elena đang chuẩn bị về. Bà ta ngạc nhiên khi thấy anh. Và, thành thật mà nói, anh cũng ngạc nhiên khi thấy mình ở đó. Bà ấy bảo chắc anh đang giận chuyện gì và mời anh uống một ly.”

Ôi quỷ quái thật. Vào thẳng vấn đề rồi đây. Tim tôi đập nhịp đôi. *Tôi có thực tình muốn biết rõ chuyện này không?* Cô nàng Tiềm Thức trừng mắt nhìn tôi, một bên lông mày tỉa mỏng dính nhướng lên cảnh cáo.

“Bọn anh đến một quán bar yên tĩnh mà anh biết rồi gọi một chai rượu. Bà ấy xin lỗi vì cách xử sự lần trước gặp chúng mình. Bà ấy bị tổn thương khi mẹ anh không còn qua lại với bà nữa – việc ấy thu hẹp các mối quan hệ xã hội của bà ta lại – nhưng bà ấy hiểu được. Bọn anh nói chuyện về công việc, mọi thứ vẫn ổn, mặc dù đang có tình trạng suy thoái kinh tế... Anh nhắc đến việc em muốn có con.”

Tôi nhăn mặt. “Em tưởng anh để bà ta biết rằng em đang có mang.”

Anh nhìn sang tôi, vẻ mặt vô cùng ngây thơ. “Không, anh không nói thế.”

“Sao anh không kể với em như thế?”

Anh nhún vai. “Anh không có cơ hội.”

“Có chứ, anh nói được.”

“Anh không tìm thấy em sáng hôm sau, Ana. Và khi thấy thì em lại đang giận phát điên...”

Ồ phải rồi. “Đúng thế.”

“Dù sao thì, trong buổi tối đó – uống đến nửa chai thứ hai – bà ấy nhoài người sang để chạm vào anh. Và anh tê cứng người lại,” anh thì thào, vắt cánh tay qua mắt.

Tôi nổi cả da gà. *Thế là sao?*

“Bà ta thấy anh tránh né. Điều này khiến cả hai đều choáng váng.” Anh hạ thấp giọng, thật khẽ.

Christian, hãy nhìn em! Tôi kéo tay anh ra, và anh hạ tay xuống, quay sang nhìn thẳng vào mắt tôi. Mặt anh nhợt nhạt, đôi mắt mở lớn.

“Gì cơ?” tôi thốt lên.

Anh nhăn mặt và nuốt khan.

Ôi... Anh không muốn kể điều gì với tôi thế? Tôi có muốn biết không?”

“Bà ấy đã ve vãn anh.” Anh đã bị sốc, chắc chắn thế.

Mọi hơi thở như bị rút sạch khỏi người tôi. Tôi thấy hụt hơi, và tim mình như khựng lại. *Mụ Quỷ Cái khốn khiếp!*

“Chỉ mất một lát thôi, trong tích tắc. Bà ấy trông thấy vẻ mặt anh, và nhận ra mình đã đi quá trớn thế nào. Anh đã nói... không. Anh đã không nghĩ đến bà ta theo cách đó từ nhiều năm nay rồi, và hơn nữa,” – anh nuốt xuống, “Anh yêu em. Anh bảo bà ta, anh yêu vợ mình.”

Tôi cứ nhìn anh, chẳng biết phải nói gì.

“Bà ấy rụt ngay lại. Lại xin lỗi, liến thoắng như thể vừa đùa thôi. Ý anh là, bà ấy nói mình hạnh phúc với Isaac, và với việc kinh doanh, rồi bà ấy không thể chịu đựng được khi bọn anh nghĩ về nhau theo kiểu thù hằn. Bà ấy nói nhớ tình bạn với anh, nhưng bà ấy có thể thấy cuộc sống bây giờ của anh đang rất suôn sẻ với em. Và thật nực cười, khi chuyện xảy ra lần cuối cùng hai người cùng ở trong một căn phòng. Anh không còn thấy thoải mái với bà ta nữa. Bọn anh nói tạm biệt – lời từ biệt cuối cùng. Anh nói anh sẽ không gặp lại bà ta nữa, thế rồi bà ấy đi về.”

Tôi nuốt xuống, nỗi sợ thắt lấy tim tôi. “Anh có hôn không?”

“Không!” Anh khịt mũi. “Anh không thể chịu nổi ở gần bà ấy nữa.”

Ôi. Tốt rồi.

“Anh thật khổ sở. Anh muốn về nhà với em. Nhưng... lại biết mình vừa cư xử thật tệ hại. Anh ở lại và uống nốt chai rượu, rồi gọi thêm uýtki nữa. Trong lúc đang uống, anh nhớ lại lời em đã từng nói với anh trước kia, ‘Nếu đó là con anh...’ Và anh nghĩ tới Bé Con và về việc Elena và anh đã bắt đầu ra sao. Chuyện ấy khiến anh thấy... khó chịu. Anh chưa bao giờ nghĩ về điều này trước kia.”

Kí ức gần đây bật ra trong suy nghĩ của tôi – cuộc nói chuyện khe khẽ khi tôi nửa tỉnh nửa mê – giọng Christian nói rằng: *“Nhưng thấy cô ấy cuối cùng lại đặt con vào tình cảnh ấy. Mẹ biết đấy... chuyện đứa bé. Lần đầu tiên con cảm thấy... Những gì bọn con làm... thật là sai trái.”* Bấy giờ anh đang nói chuyện với mẹ Grace.

“Thế thôi à?”

“Tất cả đấy.”

“Ôi.”

“Sao?”

“Hết rồi ư?”

“Ừ. Chấm dứt từ lúc anh để mắt tới em. Cuối cùng anh đã nhận rõ điều đó trong đêm ấy và bà ta cũng thế.”

“Em xin lỗi,” tôi lẩm bẩm.

Anh nhăn mặt. “Vì chuyện gì?”

“Hôm sau đã giận dữ quá thể.”

Anh cười nhạt. “Em yêu, anh hiểu sao em lại giận mà.” Anh dừng lại rồi thở dài. “Em thấy đấy, Ana, anh muốn em cho riêng mình. Anh không muốn chia sẻ em. Những gì ta có, anh chưa từng có trước đây. Anh muốn là trung tâm vũ trụ của em, và chí ít cũng trong một thời gian đã.”

Ôi, Christian. “Đúng là thế mà. Và sẽ không bao giờ đổi khác cả.”

Anh nở nụ cười buồn bã, nhẫn nhịn, nhu mì. “Ana à,” anh lẩm bẩm. “Không phải thế đâu.”

Nước mắt dâng lên trên khóe mắt tôi.

“Làm sao thế được?” anh vẫn thủ thỉ.

Ôi không.

“Thôi nào – đừng khóc, Ana. Xin em, đừng khóc mà.” Anh vuốt má tôi.

“Em xin lỗi.” Môi dưới tôi run run, anh đưa ngón tay cái đặt lên đó, dỗ dành tôi.

“Không đâu, Ana, không phải thế. Đừng xin lỗi. Em sẽ có thêm người nữa để yêu thương. Và em nói đúng. Nên là như thế.”

“Kẹo Con cũng sẽ yêu anh. Anh sẽ là trung tâm vũ trụ của Kẹo Con – hay gọi là Bé Con cũng được,” tôi thủ thỉ. “Con cái yêu cha mẹ mình vô điều kiện, Christian. Đó là cách bọn trẻ bước vào thế giới này. Được lập trình sẵn để yêu thương. Đứa trẻ nào cũng vậy... kể cả anh. Hãy nhớ tới cuốn sách thiếu nhi mà anh thích lúc còn bé ấy. Anh vẫn muốn có mẹ mình. Anh đã yêu thương bà.”

Anh nhíu mày, rụt tay về, nắm thành nắm đấm dưới cằm.

“Không phải thế,” anh bối rối.

“Đúng đấy. Thực sự đấy.” Giờ thì nước mắt trên mặt tôi tuôn rơi không ngăn nổi. “Dĩ nhiên là thế rồi. Điều này không lựa chọn được. Chính đó là lý do tại sao anh lại bị tổn thương nhường ấy.”

Anh nhìn tôi trân trối, ánh nhìn thật thô ráp.

“Đó cũng là lý do vì sao anh có thể yêu em,” tôi nói tiếp. “Tha thứ cho bà. Bà đã có cả một cuộc đời đau đớn phải đối phó rồi. Dù bà có là người mẹ tệ hại, thì anh vẫn yêu thương bà.”

Anh nhìn tôi đăm đăm, không nói gì, mắt nhìn thẫn thờ - bởi những kí ức tôi không thể dò tìm được.

Ôi, xin anh đừng ngừng nói chuyện.

Cuối cùng, anh đáp, "Anh thường chải tóc cho bà. Bà ấy rất đẹp."

"Mới thoáng nhìn anh thôi thì đã không ai nghi ngờ điều đó cả."

"Bà ấy là người mẹ tệ hại." Giọng anh khẽ đến mức chỉ vừa đủ nghe thấy.

Tôi gật đầu, anh nhắm nghiền mắt lại. "Anh sợ mình sẽ là người cha tồi tệ."

Tôi vuốt ve khuôn mặt thân yêu của anh. *Ôi, Năm Mươi ơi là Năm Mươi*. "Christian, sao anh lại nghĩ đến việc em sẽ để anh trở thành một người cha tồi tệ được nhỉ?"

Anh mở bừng mắt và nhìn tôi trong giây phút tưởng chừng bất tận. Anh mỉm cười trong khi sự thanh thản dần dần tỏa sáng trên khuôn mặt anh. "Không, anh không nghĩ em lại để chuyện đó xảy ra." Anh lật khớp ngón tay ve vuốt mặt tôi, nhìn tôi đầy kinh ngạc. "Chúa ơi, em thật mạnh mẽ, bà Grey. Anh yêu em nhiều lắm." Anh hôn lên trán tôi. "Anh không hề biết anh lại làm được thế."

"Ôi, Christian," tôi khẽ gọi, cố kìm nén cảm xúc của mình.

"Giờ thì tới phần kết câu chuyện kể trước khi ngủ của anh rồi."

"Đó dường như là một câu chuyện..."

Anh nở nụ cười nuối tiếc, nhưng tôi nghĩ anh đã thoải mái rồi. "Đầu em thế nào rồi?"

"Đầu em sao?" *Thực sự thì nó suýt nổ tung vì những điều anh vừa kể em nghe!*

"Có đau không?"

"Không."

"Tốt rồi. Anh nghĩ giờ em nên ngủ đi."

Ngủ ư! Làm sao em ngủ được sau tất cả những chuyện như thế?

"Ngủ đi," anh nghiêm giọng. "Em cần ngủ."

Tôi bĩu môi. "Em có một câu hỏi."

"Ơ kìa! Gì thế?" Anh cảnh giác nhìn tôi.

"Sao anh đột nhiên trở nên rất... sẵn sàng thế, không biết nói sao nhưng đại ý như thế?"

Anh nhíu mày.

"Anh đang bộc bạch tất cả với em, khi mà việc moi tin từ anh thường thì cực kì khó khăn và phải rất giàu kinh nghiệm."

"Thế à?"

“Anh biết thừa còn gì.”

“Sao anh lại sẵn lòng đến thế. Anh không thể nói được. Có lẽ vì việc khi nhìn em gần như im lìm nằm trên nền bê tông. Hay thực tế anh sắp làm cha. Anh không biết nữa. Em bảo mình muốn biết, và anh không muốn Elena chen vào giữa hai chúng mình. Bà ta không thể làm thế. Bà ta là quá khứ, và anh đã nói với em rất nhiều lần rồi.”

“Nếu bà ấy không ve vãn anh, liệu hai người có còn là bạn bè không?”

“Điều này quá đà một câu hỏi đấy.”

“Em xin lỗi. Anh không phải trả lời đâu.” Tôi đỏ mặt. “Anh vừa tự nguyện tâm tình hơn em mong đợi rất nhiều.”

Ánh mắt anh dịu dàng hẳn. “Không, anh không nghĩ là còn bạn bè được đâu, nhưng bà ấy giống như thể vẫn chưa xong chuyện từ dạo sinh nhật anh. Bà ấy đã bước qua lằn ranh, và anh đã dứt khoát. Xin em, hãy tin anh. Anh sẽ không gặp bà ta nữa đâu. Em đã bảo, với em bà ta là thứ rất quá đáng. Anh hiểu rõ điều đó,” anh khẽ đáp rất chân thành.

Được rồi. Em sẽ để chuyện này qua đi. Cô nàng Tiềm Thức thả mình lọt thỏm vào chiếc ghế bành. *Cuối cùng cũng xong!*

“Chúc ngủ ngon, Christian. Cảm ơn anh về câu chuyện kể trước giờ đi ngủ sinh động ấy.” Tôi nhoài người sang hôn anh, môi chúng tôi chạm vào nhau chớp nhoáng, nhưng anh lùi ngay lại khi tôi cố hôn thật mạnh.

“Đừng thế,” anh nhắc nhở. “Anh đang tuyệt vọng vì không được yêu em đây.”

“Thế thì làm đi.”

“Không được, em cần nghỉ ngơi. Và muộn rồi. Ngủ ngay đi.” Anh tắt đèn ngủ, để chúng tôi chìm vào bóng tối.

“Em yêu anh vô điều kiện, Christian,” tôi lẩm bẩm khi cuộn mình bên cạnh anh.

“Anh biết,” anh khẽ đáp, và tôi cảm thấy nụ cười duyên dáng quen thuộc của anh.

TÔI CHOÀNG TỈNH GIẤC. Căn phòng ngập tràn ánh sáng, Christian không còn ở trên giường. Tôi liếc nhìn đồng hồ, đã bảy giờ năm mươi ba phút. Tôi hít vào một hơi thật sâu và nhăn nhó khi chỗ xương sườn nhói đau, mặc dù đã đỡ hơn hôm qua kha khá rồi. Tôi nghĩ mình có thể đi làm được. *Đi làm – phải rồi*. Tôi muốn đi làm.

Hôm nay là thứ Hai, mà tôi đã nằm ườn trên giường cả ngày hôm qua rồi còn gì. Christian để tôi dậy có một chốc một lát để thăm Ray. Thành thực mà nói, anh ấy vẫn cứ là cỗ máy kiểm soát. Tôi cười vu vơ. *Cỗ máy kiểm soát yêu dấu của tôi.* Anh ấy thật chu đáo, đáng yêu và hay chuyện... và bớt can thiệp hơn từ lúc tôi về đến nhà. Tôi trợn tròn mắt. Mình phải làm gì đó cho việc này mới được. Đầu tôi không đau nữa, những vết thương ở mạn sườn đã dịu bớt rồi – mặc dù cũng phải thừa nhận rằng lúc cười lớn thì cũng phải giữ gìn – nhưng tôi đang hụt hẫng. Tôi nghĩ đây là quãng thời gian dài nhất tôi

không có sex kể từ... ừ thì từ lần đầu tiên biết đến chuyện đó.

Tôi nghĩ cả hai chúng tôi đã khôi phục lại sự cân bằng rồi. Christian đã thoải mái hơn rất nhiều; câu chuyện thật dài anh kể trước lúc đi ngủ dường như đã xua đi một vài bóng ma trong quá khứ, đối với cả anh *lẫn* tôi. Để rồi xem sao.

Tôi tắm vội tắm vàng, rồi sau khi lau khô người, tôi chọn lựa thật kĩ lưỡng trang phục cho mình. Tôi muốn món đồ nào thật gợi cảm. Phải là kiểu dáng nào khiêu khích Christian đến mức anh phải động tay động chân mới được. Ai mà tưởng tượng được một anh chàng vốn cực kì 'háu đói' lại có thể cư xử kiềm chế đến nhường ấy? Tôi thực tình không muốn cứ nghĩ đi nghĩ lại làm thế nào Christian học được cách khắc chế cơ thể mình đến thế. Chúng tôi không nhắc đến mụ Quỷ Cái lần nào nữa từ lúc anh thú nhận mọi chuyện. Tôi hy vọng chúng tôi sẽ không phải động đến nữa. Với tôi bà ta coi như đã chết và được đặt hoa lên mộ rồi.

Tôi chọn một chân váy đen ngắn và một áo cánh lụa trắng có diềm đăng ten xếp nếp. Tôi xỏ tất dài đến đùi có cạp ren và đi giày đế mềm màu đen hiệu Louboutin. Một chút mascara và tô môi bóng trông cho tự nhiên, và sau khi chải tóc thật mạnh tay, tôi buông xõa tóc. Đúng đấy. Phải thế này chứ.

Christian đang ăn sáng ở kệ bar. Đĩa trứng tráng của anh dừng lại ở lưng chừng khi anh trông thấy tôi. Anh nhíu mày.

"Chào buổi sáng, bà Grey. Định đi đâu à?"

"Đi làm." Tôi mỉm cười thật duyên dáng.

"Anh không nghĩ thế đâu." Christian phì cười khoái chí. "Bác sĩ Singh dặn nghỉ một tuần cơ mà."

"Christian, em sẽ không nằm ườn cả ngày trên giường một mình thế đâu. Thế nên em có thể đi làm cũng tốt mà. Chào buổi sáng, bà Gail."

"Chào cô Grey." Bà Jones cố giấu một nụ cười. "Cô muốn ăn sáng món gì nào?"

"Cảm ơn bà."

"Ngũ cốc nhé?"

"Tôi thích trứng chưng với bánh mì nướng."

Bà Jones cười tươi rói và Christian tỏ ra ngạc nhiên.

"Tuyệt lắm, cô Grey," bà Jones vui vẻ đáp.

"Ana, em sẽ không đi làm đâu nhé."

"Nhưng..."

"Không nhưng nhị gì cả. Chắc chắn thế. Không nói nhiều." Christian tỏ ra rất cứng rắn. Tôi liếc sang anh, và giờ mới để ý thấy anh vẫn đang mặc quần pijama và áo phông từ tối hôm qua.

“Anh không đi làm à?” tôi hỏi.

“Không.”

Tôi sắp phát điên rồi hay sao? “Hôm nay là thứ Hai cơ mà?”

Anh cười. “Theo anh thấy thì đúng thế.”

Tôi nheo mắt. “Anh đang chơi trò trốn việc đấy à?”

“Anh sẽ không để em một mình ở nhà rồi vướng vào rắc rối đâu. Bác sĩ Singh dặn cần một tuần nghỉ ngơi rồi mới đi làm được. Nhớ không?”

Tôi nhón ngồi lên chiếc ghế đẩu kê cạnh anh rồi hơi vén chiếc chân váy lên. Bà Jones đặt một tách trà trước mặt tôi.

“Trông em tuyệt đấy,” Christian nhận xét. Tôi vắt chéo chân. “Rất tuyệt. Nhất là ở đây.” Anh lướt ngón tay qua vùng da để trần phía trên viền tất. Nhịp tim tôi đập rộn ràng hơn khi tay anh miết trên da tôi. “Chiếc váy ngắn quá nhỉ,” anh lẩm bẩm vẻ như không tán thành trong khi đưa mắt theo ngón tay mình.

“Thế à? Em không để ý.”

Christian ngước nhìn tôi, miệng chúm chím vừa buồn cười vừa phản đối.

“Thật hả, bà Grey?”

Tôi đỏ mặt.

“Anh không chắc mặc thế này hợp với chỗ làm việc đâu,” anh khẽ nhận định.

“À thì, vì em sẽ không đi làm nữa, nên có thể bàn bạc được.”

“Có thể bàn bạc hả?”

“Bàn bạc,” tôi mấp máy môi.

Christian lại mủm mỉm cười và tiếp tục ăn món trứng. “Anh có ý này hay hơn.”

“Thế ư?”

Anh liếc nhìn tôi qua làn mi dài và đôi mắt xám đang tối thẫm lại. Tôi hít vào thật mạnh. *Ôi chao. Đến lúc rồi đây.*

“Ta có thể đi xem Elliot đang xúc tiến cho ngôi nhà tới đâu rồi.”

Gì cơ? Ô hay! Đùa đấy ư! Tôi láng máng nhớ ra chúng tôi định làm chuyện này trước khi dượng Ray bị thương.

“Em thấy hay đấy.”

“Tốt.” Anh cười rạng rỡ.

“Anh không phải làm việc à?”

“Không. Ros từ Đài Loan về rồi. Mọi việc đều ổn cả. Hôm nay, công việc đều tốt.”

“Em tưởng anh mới phải đi Đài Loan chứ.”

Anh lại phì cười. “Ana, em đã nằm viện mà.”

“Ờ nhỉ.”

“Ờ, đấy. Thế nên hôm nay anh sẽ dành thời gian nghỉ phép của mình bên vợ.” Anh khép hai làn môi lại khi nhấp một ngụm cà phê.

“Thời gian nghỉ phép ư?” Tôi không giấu giếm được vẻ hy vọng trong giọng nói của mình.

Bà Jones đặt món trứng chưng lên trước mặt tôi, và lại không giấu nổi nụ cười trên nét mặt bà.

Christian tủm tỉm. “Thời gian nghỉ phép.” Anh gật đầu.

Tôi đói ngấu nên không thèm bỡn cợt chồng nữa.

“Ngắm em ăn tuyệt thật,” anh lầm rầm, nhướng người dậy, nhoài sang hôn lên tóc tôi. “Anh đi tắm cái đã.”

“Ơ... em có thể vào kỳ lưng cho anh được không?” tôi vừa ăn trứng với bánh mì vừa lắp bắp hỏi.

“Không được. Ăn đi.”

Đi ra khỏi kệ bếp, anh kéo chiếc áo phông qua đầu, để tôi được mãn nhãn với toàn cảnh bờ vai đẹp như tạc và tấm lưng trần quyến rũ trong khi anh thong thả bước ra khỏi phòng. Tôi ngừng nhai ngẫm nghĩ. Anh ấy làm thế có chủ ý đây mà. *Tại sao nhỉ?*

CHRISTIAN ĐANG RẤT THOẢI MÁI khi lái xe về hướng bắc. Chúng tôi vừa tạm biệt dượng Ray và bác Rodriguez ở lại xem bóng đá trên chiếc tivi màn hình phẳng mới mà tôi đoán Christian đã mua và lắp trong phòng bệnh của Ray.

Christian đã thư thái rất nhiều từ sau “cuộc tâm tình lúc nửa đêm”. Như thể đã trút bỏ được gánh nặng, bóng ma mang tên bà Robinson không còn lởn vởn quanh chúng tôi nữa, có lẽ bởi tôi đã quyết định để chuyện đó qua đi – hay vì chính anh là người đã bước qua tất cả, tôi không biết nữa. Nhưng tôi cảm thấy mình gần gũi với anh hơn hẳn trước kia. Có lẽ vì cuối cùng anh cũng đủ tin tưởng để giãi bày với tôi. Tôi hy vọng anh sẽ còn tiếp tục làm thế. Thêm nữa, anh cũng sẵn lòng chấp nhận đứa bé hơn trước rồi. Anh chưa đến mức chạy nhào ra ngoài mua giường cũi cho trẻ, nhưng tôi vẫn hy vọng tràn trề.

Tôi cứ say sưa ngắm anh trong lúc anh lái xe. Anh trông... gợi cảm tuyệt vời một cách thật tự nhiên với mái tóc rối bồng bềnh, đeo kính râm Ray-Bans, áo vest kẻ sọc nhỏ, áo sơ mi lanh trắng và quần jean.

Anh liếc sang tôi rồi đặt tay lên chân tôi phía trên đầu gối, những ngón tay vuốt ve nhè nhẹ. “Anh

mừng là em không đổi váy.”

Tôi đã khoác thêm áo vest ngoài và thay giày đế bệt, nhưng vẫn mặc váy ngắn. Bàn tay anh vẫn nấn ná phía trên đầu gối tôi. Tôi đặt tay lên trên tay anh.

“Anh vẫn cứ định tiếp tục khiêu khích em đấy à?”

“Có lẽ thế.” Christian mỉm cười.

“Tại sao?”

“Vì anh có thể.” Anh cười toe toét, hồn nhiên như đứa trẻ.

“Chơi trò này được đấy,” tôi lẩm bẩm.

Những ngón tay anh nhích lên phía trên đùi tôi đầy trêu ngươi. “Cùng chơi nào, bà Grey.” Nụ cười trên mặt anh rạng rỡ hơn.

Tôi nhấc tay anh lên rồi đặt trả lại đầu gối anh. “Được rồi, anh có thể tự giữ lấy tay mình được đấy.”

Anh tủm tỉm cười. “Theo ý em, bà Grey.”

Quỷ quái thật. Trò đùa này sắp khiến tôi nhấp nhổm không yên rồi.

CHRISTIAN RẼ VÀO lối dẫn tới ngôi nhà mới của chúng tôi. Anh dừng xe ở cột an ninh rồi nhập mã và bảng phím, cánh cổng kim loại hoa văn cầu kì màu trắng mở ra. Xe chúng tôi lăn bánh trên con đường giữa hai hàng cây ngả bóng, những tán lá xen lẫn màu xanh, vàng và đỏ rực. Những đám cỏ cao trên cánh đồng đang chuyển màu vàng óng, nhưng vẫn còn pha điểm một vài bông hoa dại lẫn trong cỏ. Hôm nay trời thật đẹp. Mặt trời chiếu sáng rực rỡ, vị mằn mặn của muối biển theo gió trộn lẫn với hương mùa thu mới sang lan tỏa khắp không gian. Nơi đây thật thanh bình và đẹp đẽ. Hãy tưởng tượng mà xem, chúng tôi sắp biến chốn này thành mái ấm của mình.

Con đường ngoặt vào khúc quanh, và ngôi nhà của chúng tôi hiện ra trong tầm mắt. Có mấy xe tải cỡ lớn, bên hông in lô-gô CÔNG TY XÂY DỰNG GREY đang đỗ ở phía trước. Có nhiều giàn giáo dựng quanh ngôi nhà, và các công nhân đội mũ bảo hộ đang bận rộn trên mái.

Christian táp xe vào phía trước nhà rồi tắt máy. Tôi có thể cảm nhận thấy sự phấn khởi ở anh.

“Đi tìm Elliot xem sao.”

“Anh ấy đang ở đây à?”

“Anh mong là thế. Anh trả tiền cho anh ấy kha khá đấy.”

Tôi phì cười, còn Christian thì tươi roi rói khi chúng tôi bước xuống xe.

“Ô kìa, em trai!” Elliot gọi toáng lên từ đâu đó. Cả hai chúng tôi cùng ngó nghiêng xung quanh.

“Trên này!” Anh ấy đang ở trên mái nhà, vẫy vẫy tay xuống dưới và cười rạng rỡ. “Cuối cùng cũng

được gặp hai người ở đây. Ở nguyên đấy đi. Anh sẽ xuống ngay."

Tôi liếc sang Christian, anh đang nhún vai. Mấy phút sau, Elliot xuất hiện ở cửa chính.

"Này, em trai." Anh bắt tay Christian. "Còn cưng thế nào rồi, cô nàng bé bỏng?" Anh nhấc bổng tôi lên rồi xoay tôi một vong.

"Khỏe rồi ạ, cảm ơn anh," tôi cười không thở ra hơi, nơi mạn sườn có ý phản đối. Christian nhăn mặt với anh trai, nhưng Elliot mặc kệ anh.

"Cùng tới phòng làm việc thôi. Em sẽ cần một cái đấy." Anh gõ gõ lên chiếc mũ bảo hộ.

NGÔI NHÀ LÀ MỘT KẾT CẤU thật vững chắc. Nền nhà được che phủ bởi một lớp vật liệu cứng trông từa tựa tấm vải bố sợi thô; một vài bức tường có từ trước đã được dỡ đi và mấy bức tường mới được dựng lên đúng chỗ. Elliot dẫn chúng tôi đi một vòng, giải thích những việc đang tiến hành, trong khi các nhân viên nam – có cả nữ – làm việc khắp nơi xung quanh chúng tôi. Tôi nhẹ người khi thấy cầu thang bằng đá với tay vịn bằng sắt uốn cầu kì đã được dựng lên, và hoàn toàn được che phủ bởi tấm phủ chắn bụi màu trắng.

Ở khu vực sinh hoạt trung tâm, bức tường hậu đã được rời đi dọn đường cho bức tường kính của Gia, công việc đang bắt đầu ở chỗ sân hiên. Mặc dù vẫn còn lộn xộn, cảnh trí vẫn gây ấn tượng vô cùng. Việc sửa sang mới này vẫn giữ được mối gắn kết gần gũi với sức hấp dẫn cổ xưa của ngôi nhà... Gia đã làm rất giỏi. Elliot kiên nhẫn giải thích các quy trình và cho biết khoảng thời gian dự kiến sẽ hoàn thành với từng hạng mục. Anh hy vọng chúng tôi sẽ chuyển về đây quãng Giáng sinh, mặc dù Christian nghĩ thế là hơi lạc quan quá.

Trời đất ơi – Giáng sinh với biết bao kì thú. Tôi không chờ đợi nổi nữa. Niềm háo hức bùng lên như bong bóng trong lòng tôi. Tôi tưởng tượng ra viễn cảnh chúng tôi đang trang trí cây thông noel khổng lồ trong khi một bé con có mái tóc màu đồng ngắm nhìn đầy kinh ngạc.

Elliot kết thúc chuyến tham quan khi tới bếp. "Anh sẽ để hai em tự thưởng ngoạn lòng vòng nhé. Hãy cẩn trọng đấy. Nơi đây vẫn còn xây dựng ngổn ngang."

"Chắc chắn rồi. Cảm ơn anh, Elliot," Christian đáp rồi nắm lấy tay tôi. "Vui không em?" anh hỏi ngay khi Elliot để chúng tôi lại với nhau. Tôi ngắm nghía những bức tường trống ở trong phòng và tự nhủ mình sẽ treo bức tranh vẽ trái ớt mà chúng tôi đã mua ở Pháp vào đâu thì hợp.

"Có chứ. Em thích lắm. Anh thế nào?"

"Cũng thế." Anh cười tươi rói.

"Hay lắm. Em đang tưởng tượng mấy bức tranh trái ớt trong này."

Christian gật đầu. "Anh muốn treo những bức ảnh chân dung em mà José chụp trong nhà. Em cứ chọn xem sẽ để ở đâu."

Tôi đỏ mặt. "Chỗ nào em ít phải nhìn thấy ấy."

“Đừng có thế chứ.” Anh trách tôi, miết ngón tay cái trên làn môi dưới tôi. “Đấy là những bức chân dung anh thích nhất đấy. Anh thích đặt một bức ở văn phòng làm việc.”

“Em không biết tại sao nữa,” tôi lí nhí đáp lại rồi hôn lên phần da mềm mại ở ngón tay anh.

“Được ngắm gương mặt xinh đẹp của em cả ngày rồi thì những việc khác chỉ còn chán ngắt. Đói chưa?” anh hỏi.

“Đói gì cơ?” tôi vặn lại.

Anh cười mủm mỉm, đôi mắt tối thẫm lại. Khát khao và mong muốn dâng lên trong tôi.

“Thức ăn thôi, bà Grey.” Anh đặt một nụ hôn phớt lên môi tôi.

Tôi bĩu môi làm xấu và thở dài. “Phải rồi. Mấy ngày nay lúc nào em cũng đói.”

“Ba chúng mình có thể đi pic-nic được đấy.”

“Ba người ư? Có ai đi cùng mình nữa à?”

Christian nghiêng đầu sang một bên. “Trong khoảng bảy hay tám tháng nữa đấy chứ.”

À... Kẹo Con. Tôi nhìn anh và cười hì hì.

“Anh nghĩ em sẽ thích đi ăn ngoài trời.”

“Ở đồng cỏ à?” tôi hỏi lại.

Anh gật đầu.

“Dĩ nhiên rồi.” Tôi cười hớn hở.

“Nơi đây sẽ là chốn tuyệt vời để vun đắp một gia đình,” anh lẩm nhẩm, và cúi xuống nhìn tôi.

Gia đình ư! Phải hơn một bé con nữa chứ? Tôi có dám nhắc đến chuyện này luôn bây giờ không nhỉ?

Anh xòe bàn tay đặt lên bụng tôi. *Ôi thiên địa ơi.* Tôi nín thở rồi đặt tay mình lên trên tay anh.

“Khó mà tin nổi,” anh thủ thỉ, và đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy vẻ ngỡ ngàng trong giọng anh.

“Em biết. Ồ, đây này, em có bằng chứng đây. Một bức ảnh.”

“Thật ư? Nụ cười đầu tiên của bé con à?”

Tôi lấy hình ảnh chụp siêu âm của Kẹo Con ra khỏi ví.

“Thấy không anh?”

Christian nhìn ngắm bức ảnh chụp thật kĩ lưỡng, mất đến vài giây thẫn thờ. “Ơ kìa... Kẹo Con. Phải rồi, anh thấy rồi.” Anh có vẻ hốt hoảng, sững sờ lắm.

“Con anh đấy,” tôi khẽ bảo.

“Con của chúng ta.” Anh phản đối.

“Bé đầu lòng của nhiều bé nữa.”

“Nhiều nữa ư?” Mắt Christian mở thật lớn hớt hải.

“Ít nhất cũng hai bé.”

“Hai à?” Anh ngẫm nghĩ câu chữ. “Ta chỉ được một bé một lần có phải không nhỉ?”

Tôi phì cười. “Dĩ nhiên rồi.”

Chúng tôi cùng bước ra ngoài tận hưởng không khí chiều thu ấm áp.

“Em định khi nào thì báo cho mọi người?” Christian hỏi.

“Sớm thôi,” tôi đáp. “Em định kể cho dượng Ray biết sáng nay, nhưng bác Rodriguez lại ở đấy.” Tôi nhún vai.

Christian gật đầu và mở cốp xe R8. Bên trong là một chiếc giỏ đan đựng đồ ăn dã ngoại và tấm chăn kẻ chúng tôi đã mua ở London.

“Đi nào,” anh vừa nói vừa nhấc chiếc chăn và chiếc giỏ bằng một bên tay và chìa tay kia ra đón tôi. Chúng tôi cùng dạo bước ra đồng cỏ.

“CHẮC CHẮN RỒI, ROS, CỨ THẾ ĐI.” Christian ngắt máy. Anh đã nhận đến cuộc gọi thứ ba từ đầu bữa pic-nic đến giờ. Anh đã tháo giày và tất, rồi ngồi khoanh hai tay quanh đầu gối ngắm nhìn tôi. Áo khoác của anh trải phía trên đầu tôi vì mặt trời chiều đang rất ấm áp. Tôi nằm dài trên tấm chăn trải trên mặt cỏ, bên cạnh anh. Bao quanh chúng tôi là những cây cỏ xanh xen lẫn vàng óng vươn cao, cách xa tiếng ồn ã từ phía ngôi nhà và tránh được những ánh mắt tò mò của đám công nhân xây dựng. Chúng tôi đang trốn giữa nơi ẩn náu thôn dã. Anh đút cho tôi thêm một trái dâu tây nữa, tôi nhai rất ngon lành và ngậm trong miệng để tận hưởng hương vị tuyệt vời của nó, mắt ngước nhìn đôi mắt tối thăm thẳm của anh.

“Ngon không?” anh khẽ hỏi.

“Tuyệt vời.”

“Đủ chưa?”

“Ăn đủ dâu chưa á? Rồi.”

Đôi mắt anh ánh lên đầy dữ dội, rồi anh toét miệng cười. “Bà Jones đã đóng gói một bữa pic-nic thật chu đáo.”

“Đúng thế,” tôi đáp.

Anh đột ngột thay đổi tư thế, nằm nhoài xuống, đầu gối lên bụng tôi. Anh nhắm mắt lại và dường như rất mãn nguyện. Tôi đưa tay xới tung mái tóc anh.

Anh thở dài thườn thượt, rồi nhăn nhó kiểm tra số gọi đến ở màn hình chiếc BlackBerry đang đổ chuông. Anh đảo tròng mắt rồi nhận điện.

"Welche," anh xẵng giọng. Anh gồng người lên, nghe một vài giây, rồi đột nhiên ngồi bật dậy.

"Hai mươi tư trên bảy... Cảm ơn anh," anh đáp qua hàm răng nghiến chặt rồi ngắt máy. Tâm trạng anh thay đổi chỉ trong chớp nhoáng. Bóng dáng người chồng dí dỏm và ưa tán tỉnh của tôi mất tăm mất tích, thay vào đó là một bá chủ thiên hạ lạnh lùng và đầy toan tính. Anh nheo mắt lại trong giây lát, rồi nở nụ cười lạnh lẽo đáng sợ. Cơn ớn lạnh chạy dọc lưng tôi. Anh nhấc điện thoại lên rồi nhấn phím gọi nhanh.

"Ros này, chúng ta có bao nhiêu vốn ở Lincoln Timber?" anh tiên cơ.

Tôi nổi hết da gà. *Ôi không, chuyện gì thế kia?*

"Thế thì hợp nhất cổ phiếu vào GEH, rồi sa thải ban điều hành... trừ CEO ra... tôi không chấp nhận cái trò đó... Tôi nghe anh nói rồi, cứ làm thế đi... cảm ơn anh... cứ tiếp tục báo tin cho tôi." Anh ngắt máy rồi thẫn thờ nhìn tôi một lúc.

Quái quỷ thật! Christian đang nổi khùng rồi.

"Có chuyện gì thế?"

"Là Linc," anh đáp.

"Linc ư? Chồng cũ của Elena?"

"Đúng đấy. Chính ông ta là người đã đóng bảo lãnh cho Hyde."

Tôi choáng váng nhìn Christian. Miệng anh đang mím lại thành một đường hằn dữ dằn.

"Rồi thì ông ta trông sẽ chẳng khác gì gã khờ," tôi lẩm bẩm, mất hết cả dũng khí. "Ý em là, Hyde lại mắc vào trọng tội khác trong khi tại ngoại."

Mắt Christian nheo lại rồi anh tủm tỉm cười. "Nghĩ sao thì cũng làm vậy đấy, bà Grey."

"Anh đã làm gì rồi?" Tôi quỳ dậy, đối diện với anh.

"Anh tung hê ông ta đi."

Ô kìa! "Ưm... thế thì hơi hấp tấp quá," tôi nhận xét.

"Anh là kiểu người đã-quyết-là-làm-ngay-tấp-lự mà."

"Em nhận ra rồi mà."

Mắt anh nheo lại, môi mím chặt. "Anh từng có kế hoạch dự phòng này từ trước rồi," anh lạnh lùng kể.

Tôi nhíu mày. "Ồ, thế à?"

Anh dừng lại, như thể đang cân nhắc gì đó, rồi hít một hơi thật sâu.

"Khi anh hai mươi mốt tuổi, Linc đã đánh vợ một trận tôi bời thê thảm. Ông ta làm vỡ xương hàm, gãy tay trái và bốn chiếc xương sườn vì bà ấy quan hệ với anh." Mắt anh nhìn dữ dội. "Và giờ anh vừa biết được ông ta đã bảo lãnh cho một gã cố tìm cách giết anh, bắt cóc em gái anh, rồi làm rạn xương sọ vợ anh. Thế là quá đủ rồi. Anh nghĩ đã đến lúc phải trả đũa."

Tôi tái nhợt. *Quỷ thần ơi.* "Nghĩ sao làm vậy rồi, ngài Grey," tôi lẩm bẩm.

"Ana, anh chỉ làm được thế. Không phải lúc nào anh cũng bị thôi thúc phải trả thù, nhưng anh không thể để ông ta nhơn nhơn thoát khỏi chuyện này. Việc ông ta đã làm với Elena... ừ thì đáng lẽ bà ta có thể kiện, nhưng bà ấy lại không làm. Đó là quyền lựa chọn của bà ấy.

"Nhưng ông ta đã vượt quá xa với vụ Hyde lần này. Linc đã biến thành chuyện cá nhân khi đeo bám gia đình anh. Anh sẽ bóp nghẹt ông ta, phá tan công ty ông ta ngay trước mũi ông ta, rồi bán đấu giá cho người trả giá cao nhất. Anh sẽ làm ông ta phá sản."

Ôi...

"Vả lại." Christian nhếch miệng cười. "Ta sẽ kiếm được khá tiền từ vụ này."

Tôi trân trối nhìn vào đôi mắt xám sáng long lanh đột nhiên trở nên dịu dàng hơn.

"Anh không định làm em sợ," anh khẽ vỗ về.

"Không đâu," tôi nói dối.

Anh nhướng cao lông mày, thích thú.

"Chỉ là anh khiến em ngạc nhiên quá," tôi lí nhí rồi nuốt khan. Đôi khi Christian thực sự thật đáng sợ.

Anh lướt làn môi lên môi tôi. "Anh sẽ làm mọi thứ để em được an toàn. Để gia đình anh được an toàn. Để bé con được an toàn," anh thì thào rồi áp bàn tay xòe rộng lên bụng tôi, xoa nhè nhẹ.

ĐÃ HAI NGÀY TRÔI QUA từ hôm đi pic-nic. Christian vẫn cứ cư xử như thể tôi làm bằng gương bằng kính vậy. Anh vẫn chưa chịu cho tôi đi làm, thế nên tôi đành làm việc ở nhà thôi. Tôi gác cả chồng thư thắc mắc vừa đọc xong sang một bên bàn rồi thở dài thườn thượt. Christian và tôi chưa quay lại phòng giải trí kể từ lần tôi phải dùng đến mã an toàn. Thế mà anh nói anh nhớ chuyện ấy. Ừ thì, tôi cũng thế...

Những suy nghĩ dang dở của tôi bị ngăn lại bởi tiếng nhạc nhẹ nhàng, êm ái ngân vang khắp nhà. Christian đang chơi đàn; không phải giai điệu rền rĩ anh thường đánh mà là một giai điệu du dương, tràn trề hy vọng – một bản nhạc tôi có biết, nhưng chưa từng thấy anh chơi.

Tôi nhón chân khẽ khàng tới vòm cửa dẫn vào phòng sinh hoạt chung rồi ngắm Christian ngồi bên

chiếc đàn piano. Đang lúc trời chiều chạng vạng. Trời đổ ráng đỏ, ánh nắng phản chiếu lên mái tóc bóng láng màu đồng của anh. Tâm trí anh còn mải mê chơi nhạc, chưa nhận ra sự có mặt của tôi. Mấy ngày nay anh luôn rất sẵn lòng, rất ân cần chu đáo – giãi bày rất tận tình những việc trong ngày của mình, từng suy nghĩ hay dự định của anh nữa. Cứ như thể anh vừa thoát ra khỏi tổ kén và sẵn lòng cho tôi khám phá.

Tôi biết thế nào anh cũng vào kiểm tra tôi trong ít phút nữa, thế là tôi nảy ra một ý tưởng. Quá háo hức, tôi lẻn ra ngoài, mong rằng anh chưa phát hiện ra, rồi chạy về phòng, vừa đi vừa cởi quần áo, tới khi chẳng còn mặc gì ngoại trừ chiếc quần lót ren màu xanh lơ nhạt. Tôi tìm một chiếc áo dây cũng màu xanh nhạt rồi mặc vội. Thế này sẽ che được mấy vết bầm tím. Nháo nhào vào phòng để đồ, tôi lôi chiếc quần jean mài bạc màu của anh từ ngăn kéo ra – chiếc quần anh vẫn mặc khi ở phòng giải trí, món đồ tôi thích nhất. Nhấc chiếc BlackBerry của mình đặt trên bàn cạnh giường, gấp chiếc quần lại thật vuông vức, tôi quỳ xuống cửa phòng ngủ. Cánh cửa đang khép hờ, tôi chợt nghe thấy một giai điệu khác cất lên, bản nhạc này thì tôi không biết. Nhưng vẫn là âm điệu tràn trề hào hứng; rất dễ thương. Tôi hối hả gõ một email.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Khoái lạc của chồng yêu

Ngày: 21 tháng 9 năm 2011 20:45

Tới: Christian Grey

Thưa ngài

Em đang chờ chỉ thị của ngài.

Luôn là của anh.

Bà G x

Tôi nhấn nút "gửi".

Một lát, tiếng nhạc ngưng giữa chừng. Tim tôi nhảy tưng lên và bắt đầu nện thình thịch. Tôi chờ đợi, cuối cùng chiếc BlackBerry cũng rung lên.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Khoái lạc của chồng yêu <------ yêu cái tiêu đề quá, cưng à

Ngày: 21 tháng 9 năm 2011 20:48

Tới: Anastasia Grey

Bà G

Anh thấy tò mò rồi đấy. Anh sẽ tới tìm em đây.

Sẵn sàng đi.

x

Christian Grey

CEO đang háo hức, Grey Entreprises Holdings, Inc

Sẵn sàng ư! Tim đập rộn ràng, thế là tôi bắt đầu đếm. Ba mươi bảy giây sau cánh cửa mở ra. Tôi cúi nhìn đôi bàn chân để trần của anh dừng lại nơi ngưỡng cửa. *Ưm.* Anh lẳng lặng chưa nói gì. Anh cứ im lặng thật lâu. *Ôi quái quỷ thật.* Tôi cố ngăn mình không ngước lên nhìn anh, cứ cúi gằm mặt xuống.

Cuối cùng, anh với tay nhặt chiếc quần jean lên. Anh vẫn chưa mở lời nhưng tiến về phía lối vào phòng để đồ trong khi tôi vẫn bất động. *Ôi chao... là thế đây.* Tim tôi đập như trống trận, cảm nhận thấy rõ sự dâng lên ào ạt của chất adrenaline đang len lỏi trong cơ thể mình. Tôi oằn mình khi cơn kích động đang dâng lên. Anh sẽ làm gì với tôi đây. Một lát sau, anh quay lại, đã thay chiếc quần jean.

"Thế là em muốn chơi hả?" anh khẽ hỏi.

"Vâng."

Anh không đáp, tôi đánh liều liếc vội lên... chiếc quần anh đang mặc, cặp đùi dưới lớp vải quần, chỗ gồ lên êm ái nơi khoá quần, cúc trên để mở chỗ thắt lưng, vùng ngấn bụng dưới gợi cảm, lộ cả rốn, vùng cơ bụng đẹp như tạc, lông ngực mơn man, đôi mắt xám sáng rực và đầu anh nghiêng một bên. Anh đang nhướng lông mày. *Ôi trời.*

"Vâng gì cơ?" anh vặn lại.

Ơ hay.

"Vâng, thưa ngài."

Ánh mắt anh hiền hòa hẳn. "Ngoan lắm," anh đáp, rồi xoa đầu tôi. "Anh nghĩ ta lên tầng thôi," anh nói thêm. Bên trong tôi như đang tan chảy, bụng dưới thắt lại đầy mê li.

Anh nắm tay tôi, thế là tôi bước theo anh đi qua nhà lên cầu thang. Dừng lại bên ngoài cửa phòng giải trí, anh cúi xuống nhẹ nhàng hôn tôi, rồi siết tay tôi thật chặt.

"Em biết không, em vừa *top* lại vừa *bot*[54] gỏi lắm đấy nhé," anh khẽ nói khi vẫn kề sát môi tôi.

"Nghĩa là sao?" Tôi không hiểu anh đang muốn nói gì.

"Đừng lo. Anh sẽ sớm quen với điều đó thôi," anh cười cười đáp lại, lướt mũi mình dọc theo quai hàm tôi rồi khẽ cắn lên vành tai. "Khi nào vào trong phòng, cứ quỳ xuống, như anh từng bảo em rồi nhé."

"Vâng... thưa ngài."

Anh cúi nhìn tôi, mắt sáng rực yêu thương, kinh ngạc và những ý nghĩ rất ranh mãnh.

Chà chà... Cuộc sống bên Christian chẳng bao giờ nhàm chán cả, và tôi còn được tận hưởng cả một chặng đường dài phía trước. Tôi yêu anh chàng này: chồng tôi, người tôi yêu dấu, cha của con tôi, đôi khi thống trị tôi... đúng là chàng trai Muôn Màu Muôn Vẻ của tôi.

Phần kết

Dinh cư Đồ sộ, tháng 5 năm 2014

Tôi nằm dài trên tấm khăn trải pic-nic, ngắm nhìn bầu trời mùa hạ trong xanh, những đám cỏ xanh vươn cao và những bông hoa đồng nội tỏa ra chắn lấy tầm nhìn của tôi. Hơi nóng của ánh dương chiều hạ sưởi ấm làn da, thấu tới tận xương tủy, lan cả xuống vùng bụng, tôi cứ nằm thật thoải mái, cơ thể hoàn toàn thả lỏng như chiếc kẹo dẻo. Dễ chịu thật. Có trời mới biết... tuyệt diệu làm sao. Tôi tận hưởng từng khoảnh khắc này, khoảnh khắc thanh bình, viên mãn. Đáng lẽ tôi phải thấy áy náy với cảm giác vui vẻ, trọn vẹn này mới phải, nhưng quả tình tôi lại không thấy thế. Cuộc sống nơi đây, ngay bây giờ thật tuyệt vời, tôi biết mình nên trân trọng nó và sống tận hưởng từng phút giây như chồng tôi.

Christian đang nằm kề bên tôi, bàn tay xoa nhè nhẹ trên bụng tôi, những ngón tay dài xòe ra thật rộng.

"Con gái anh thế nào rồi?"

"Con bé đang nhảy nhót đấy." Tôi bật cười.

"Nhảy nhót ư? À, ừ! Wow. Anh có thể cảm thấy con bé." Anh cười tươi khi Kẹo Con Số Hai đang ngọ nguậy trong bụng tôi.

"Em nghĩ con bé thấy thích chuyện ấy rồi đấy."

Christian nhíu mày. "Thế hả?" anh lạnh lùng đáp. Anh chuyển mình, áp môi lên vùng bụng lùm lùm của tôi. "Sẽ không có chuyện đó tới khi nào con được ba mươi tuổi đâu nhé, cô nương à."

Tôi cười khúc khích. "Ôi, Christian, sao mà anh diễn giỏi thế."

"Không hề, anh là ông bố hay lo xa đấy chứ." Anh ngước nhìn tôi, lông mày nhíu lại đầy lo âu.

"Anh là ông bố tuyệt vời, đúng như em biết." Tôi vuốt ve khuôn mặt đáng yêu của anh, anh nở nụ cười duyên dáng quen thuộc đáp lại.

"Anh thích cái này lắm," anh khẽ nói, xoa xoa rồi hôn lên bụng tôi. "Cảm nhận được em nhiều hơn ấy chứ."

Tôi bĩu môi. "Em chẳng thích thế tẹo nào."

"Lúc em tới mới tuyệt làm sao."

"Kìa Christian!"

"Và anh đang mong được nếm vị sữa mẹ nữa đây."

"Christian này! Anh thật quái…"

Anh bỗng nhào xuống tôi, hôn thật mạnh, vắt một chân qua người tôi, rồi giữ chặt hai tay tôi phía trên đầu. "Em vẫn thích những trò tình ái quái đản còn gì," anh khẽ nhắc, rồi cọ mũi dọc theo mũi tôi.

Tôi toét miệng cười, lây theo nụ cười tươi rói ranh mãnh của anh. "Vâng, em thích trò chơi tình ái của anh. Và em yêu anh. Vô cùng."

TÔI CHOÀNG TỈNH GIẤC, bị đánh thức bởi tiếng cười ré lên đầy thích thú của con trai tôi, dù chưa nhìn thấy thằng bé hay Christian đâu, tôi vẫn vô tư cười theo. Ted vừa chợp mắt đã dậy rồi, thằng bé và Christian đang đùa giỡn ở đâu đây. Tôi nằm im, vẫn thấy ngạc nhiên khi biết Christian biết nô đùa. Sự kiên nhẫn của anh với Teddy quả là phi thường – còn hơn hẳn đối với tôi. Hừm. Nhưng mà, thế cũng phải thôi. Và cậu con trai bé bỏng đáng yêu của tôi, báu vật của cả bố và mẹ, chẳng hề biết sợ là gì. Trái lại, Christian vẫn quá bao bọc – với cả hai mẹ con. Ôi, chàng Năm Mươi tốt bụng, ưa kiểm soát và sớm nắng chiều mưa của tôi.

"Đi tìm mẹ thôi. Mẹ đang ở đâu đó trong cánh đồng ấy."

Ted nói gì đó nhưng tôi không nghe rõ, rồi Christian cười rộ lên, rất vui vẻ. Âm thanh thật diệu kì, chứa chan niềm hân hoan phụ tử. Tôi không nhịn được nữa. Tôi chống khuỷu tay nhỏm dậy nhìn trộm hai bố con từ chỗ nấp kín đáo của mình sau những khóm cỏ cao vút.

Christian đang xoay tròn Ted, khiến cậu bé cười ré lên khoái chí. Anh dừng lại, lẳng cậu bé lên trên không – tôi nín thở - rồi anh đỡ lấy con. Ted cười ngặt nghẽo thật hồn nhiên, còn tôi thì thở phào nhẹ nhõm. Ôi, bé con của tôi, con trai yêu dấu của tôi, lúc nào cũng nghịch.

"Nữa đi, bố!" cậu bé kêu ầm lên. Christian làm theo, còn tim tôi thì như bật thót ra khỏi lồng ngực lần nữa khi thấy anh tung Teddy lên trên không rồi lại đỡ lấy cậu bé, ôm con vào lòng. Christian hôn lên mái tóc màu đồng của Ted, thơm lên má con, rồi cù thằng bé một lúc lâu. Teddy cười thé lên, vặn vẹo người và đẩy vào ngực Christian, muốn thoát ra khỏi tay anh. Christian vừa cười vừa đặt con xuống đất.

"Đi tìm mẹ thôi. Mẹ đang trốn trong cỏ ấy."

Ted cười tươi rói, thích thú với trò chơi này, ngó nghiêng quanh đồng cỏ. Thằng bé nắm tay Christian, chỉ chỏ đâu đó chỗ không có tôi, khiến tôi bật cười khúc khích. Tôi nằm vội xuống, cũng thích lây trò chơi của con.

"Ted này, bố vừa nghe thấy tiếng mẹ. Con có nghe thấy không?"

"Mẹ!"

Tôi phì cười trước giọng điệu như mệnh lệnh của Ted. Chậc – cha nào con nấy, mà mới có hai tuổi thôi đấy.

"Teddy!" Tôi gọi với theo, ngước mắt nhìn trời và cười vu vơ.

"Mẹ ơi!"

Ngay sau đó tôi nghe thấy tiếng bước chân hai bố con chạy trên cỏ, thoạt đầu là Ted rồi tới Christian

chạy ra từ sau đám cỏ cao ngất.

“Mẹ ơi!” Ted reo ầm lên như thể vừa tìm thấy kho báu ở núi Sierra Madre[55], cậu bé nhào tới chỗ tôi.

“Chào con trai!” Tôi ôm con vào lòng, thơm lên bên má phúng phính của con. Cậu bé cười khúc khích, hôn đáp lại tôi, rồi nhoài người ra khỏi tay tôi.

“Chào mama.” Christian mỉm cười với tôi.

“Chào papa.” Tôi cười đáp lại, anh nhấc Ted lên rồi ngồi xuống cạnh tôi, đặt con trai trong lòng mình.

“Nhẹ nhàng với mẹ thôi con,” anh nhắc Ted. Tôi tủm tỉm cười – không quên kèm chút châm biếm. Anh lôi chiếc BlackBerry ở túi quần ra đưa cho Ted. Thế thì tối đa chúng tôi có được năm phút yên lành cho mà xem. Teddy mải mê với chiếc điện thoại, đôi lông mày nheo nheo lại. Trông thằng bé sao mà nghiêm nghị thế, đôi mắt xanh tập trung cao độ, giống y như bố lúc đọc email. Christian hít hà mái tóc Ted, tim tôi như muốn nảy rộn lên khi ngắm hai bố con. Giống nhau như hai giọt nước: con trai tôi ngồi im lặng – chí ít cũng được một lúc thôi – trong lòng chồng tôi. Hai chàng trai tôi yêu quý nhất trên đời.

Dĩ nhiên rồi, Ted là đứa bé xinh xắn và tài giỏi nhất trên trái đất này, dù rằng tôi là mẹ nên nghĩ như thế cũng không sao. Còn Christian thì... chà chà, Christian đích thực là chính anh rồi. Áo phông trắng với quần jean, anh trông vẫn gợi cảm như thường. Tôi tu mấy kiếp mà trúng độc đắc thế này?

“Trông em đẹp lắm, bà Grey.”

“Cũng như anh thôi, ngài Grey.”

“Mẹ có đẹp không con giai?” Christian thì thầm bên tai Ted. Ted né người ra, càng chăm chú vào chiếc điện thoại của bố hơn.

Tôi phì cười. “Anh không phỉnh phờ được con đâu.”

“Anh biết.” Christian cười và hôn lên tóc Ted. “Anh vẫn chưa tin được là ngày mai con sẽ lên hai tuổi.” Giọng anh đượm vẻ bâng khuâng. Anh với tay đặt lên bụng bầu căng tròn của tôi. “Mình có thật nhiều con vào nhé,” anh đề nghị.

“Ít nhất cũng một bé nữa.” Tôi cười, còn anh thì xoa xoa bụng tôi.

“Con gái anh thế nào?”

“Bé ngoan. Em đoán chắc ngủ rồi.”

“Chào chú Grey. Chào cô Ana.”

Chúng tôi cùng quay sang và thấy Sophie, cô con gái mười tuổi của Taylor đi ra từ bụi cỏ cao.

“Soeee,” Ted reo lên thích thú khi nhận ra cô bé. Thằng bé nhoài ra khỏi lòng Christian, buông chiếc BlackBerry khỏi tay.

“Cháu mang ít kem từ chỗ Gail tới,” Sophie nói. “Cháu cho Ted một que được không?”

“Được chứ,” tôi đáp. Ôi chà chà, rồi sẽ bừa bãi lắm cho mà xem.

“Kem!” Ted chìa tay ra và Sophie đưa một que cho bé. Kem đang chảy giọt ra rồi.

“Đây, đưa mẹ xem nào.” Tôi ngồi dậy, lấy que kem từ tay Ted, rồi vội đưa vào miệng, liếm chỗ nước kem đang chảy ra. Ưm... vị việt quất, mát lạnh và ngon tuyệt.

“Của con chứ!” Ted phản đối, cao giọng giận dữ.

“Của con đây.” Tôi trả que kem đã bớt chảy nước lại cho con, cậu bé đưa ngay vào miệng, cười tươi rói.

“Cháu đưa Ted đi dạo được không ạ?” Sophie hỏi.

“Được chứ.”

“Đừng đi xa quá nhé.”

“Không đi xa đâu ạ, chú Grey.” Đôi mắt nâu lục nhạt của Sophie mở tròn nghiêm nghị. Tôi nghĩ cô bé chắc hơi sợ Christian. Cô bé chìa tay ra, Teddy nắm ngay lấy. Hai đứa bé cùng dắt tay nhau chầm chậm đi qua đám cỏ.

Christian cứ dõi mắt nhìn theo.

“Bọn trẻ sẽ ổn thôi mà, Christian. Ở đây không có gì làm hại tụi trẻ đâu?” Anh hơi cau mày nhìn tôi, thế là tôi nhào vào lòng anh.

“Với cả, Ted cực kì mê mẩn Sophie cơ mà.”

Christian phì cười và dụi vào tóc tôi. “Con bé rất tươi vui.”

“Đúng thế. Xinh xắn nữa. Một thiên thần tóc vàng.”

Christian ngẩn người rồi đặt tay lên bụng tôi. “Bé gái, hả?” Có chút rưng rưng trong giọng nói của anh. Tôi luồn bàn tay ra sau đầu anh.

“Anh không phải lo lắng gì cho con gái mình ít nhất ba năm nữa đâu. Em sẽ bọc kĩ con bé ở đây mà. Được không?”

Anh hôn phía sau tai tôi rồi cạ răng quanh vành tai.

“Em bảo sao cũng được, bà Grey.” Rồi anh cắn tôi một cái, khiến tôi la lên.

“Đêm qua anh thích lắm,” anh nói thêm. “Ta nên thường xuyên làm thế hơn.”

“Em cũng thế.”

“Và sẽ thế được nếu em nghỉ việc...”

Tôi trợn tròn mắt và anh siết chặt vòng tay quanh người tôi và cười khi vẫn áp sát cổ tôi.

“Em đang trừng mắt với anh à, bà Grey?” Giọng điệu dọa nạt nhưng lại gợi tình, khiến tôi oằn mình, nhưng vì đang ở giữa đồng cỏ với bọn trẻ ngay gần đây, tôi đành bỏ lơ vẻ mời mọc của anh đi.

“Nhà xuất bản Grey có tác giả trong danh sách bán chạy nhất của tờ Thời báo New York – lượng sách bán được của Boyce Fox là hiện tượng đặc biệt, mảng kinh doanh sách điện tử đang tiến triển tốt. Và cuối cùng em đã chọn được đội ngũ nhân viên thích hợp làm cùng mình.”

“Em đang làm ra tiền trong thời buổi kinh tế khó khăn này đấy,” Christian bổ sung thêm, giọng nói rõ ràng rất tự hào. “Nhưng mà... anh thích em cứ dạo bước chân trần khi bầu bí loanh quanh trong bếp thôi.”

Tôi ngả người ra để nhìn thẳng vào anh. Anh cúi nhìn tôi, mắt sáng rực.

“Em cũng thích thế,” tôi đáp, thế là anh hôn tôi, bàn tay vẫn đặt lên gò bụng bầu của tôi.

Thấy đang vui vẻ, tôi được đà nhắc đến một chủ đề tế nhị. “Anh nghĩ thêm gì về gợi ý của em chưa?”

Anh ngây người. “Ana, nhất định là không.”

“Nhưng Ella là một cái tên hay mà.”

“Anh sẽ không đặt tên con gái theo tên mẹ mình đâu. Không được. Không nói nhiều nữa.”

“Anh chắc chứ?”

“Ừ.” Anh đỡ cằm tôi, ánh nhìn tha thiết, trong lòng không yên. “Ana, thôi đi. Anh không muốn con gái mình bị nhúng chàm vì quá khứ của anh đâu.”

“Được rồi mà. Em xin lỗi.” Khỉ thật... Tôi đâu muốn làm anh cáu giận cơ chứ.

“Thế có phải hơn không. Hãy thôi hoài công vô ích đi,” anh nhắc. “Em cứ bắt anh phải nhận rằng mình yêu bà ta, lại cứ nhắc đi nhắc lại tên bà ấy. Thế đủ rồi.”

Ôi đừng mà. Tôi lăn mình vào lòng anh, cười rồi đưa hai tay giữ đầu anh.

“Em xin lỗi mà. Thật lòng đấy. Làm ơn đừng giận em nữa.” Tôi hôn anh, rồi thơm lên khóe miệng anh. Một tích tắc sau, anh chìa phía bên kia ra, tôi cười và cũng thơm lên đó. Anh chỉ lên mũi. Tôi hôn lên theo. Anh cười rạng rỡ rồi đặt tay ra phía sau hông tôi.

“Ô hay, bà Grey – anh phải làm gì với chỗ đấy nhỉ?”

“Em chắc anh sẽ nghĩ ra trò gì đó,” tôi ê a. Anh cười ồ rồi bỗng nhiên đặt tôi nằm xuống chiếc chăn trải.

“Thế nếu anh làm ngay giờ thì sao?” anh thì thào, ánh mắt ánh lên đầy nhục dục.

“Christian này!” tôi la lên.

Bỗng nhiên có tiếng Ted kêu thé lên. Christian nhỏm ngay dậy thật nhẹ nhàng rồi chạy về phía tiếng gọi. Tôi thong thả đi theo. Sâu thẳm trong lòng mà nói, tôi không thấy lo lắng nhiều như Christian – tiếng khóc ấy không đủ khiến tôi bổ nhào bổ nhào tới xem có chuyện gì không.

Christian nhấc bổng Teddy lên bằng cả hai tay. Bé con của tôi đang khóc nức nở và chỉ tay xuống dưới đất, chỗ chiếc kem rơi xuống tan ra sũng nước, thấm cả vào cỏ.

"Em ấy làm rơi," Sophie ủ rũ giải thích. "Em ấy đáng lẽ có thể ăn chiếc của cháu, nhưng cháu lại ăn xong rồi."

"Ôi, Sophie yêu dấu, đừng lo thế." Tôi xoa tóc cô bé.

"Mẹ ơi!" Ted khóc nấc lên, chìa hai tay về phía tôi. Christian miễn cưỡng buông cậu bé ra để tôi đỡ lấy con.

"Đây rồi, thôi nào."

"Kem," cậu bé nức nở.

"Mẹ biết rồi, con trai. Mình sẽ vào gặp bác Taylor rồi lấy chiếc kem khác." Tôi hôn lên đầu con... ồ, mùi thơm của bé tuyệt thật, hương thơm của một bé con đáng yêu.

"Kem," thằng bé sụt sịt mũi. Tôi nắm tay bé con rồi thơm lên những ngón tay dính nhơm nhớp.

"Mẹ thấy có vị kem trên tay con đây này."

Ted ngừng khóc và hít hà kiểm tra tay mình.

Bé con làm theo. "Kem thật!"

"Ừ. Vị kem que đấy."

Thằng bé cười hớn hở. Đúng là cậu con trai thay đổi nhanh như chong chóng, y như bố. Nhưng thôi, chí ít có thể bỏ qua cho thằng bé – nó mới hai tuổi đầu.

"Mình vào gặp bác Taylor đi?" Bé con gật gù, nở nụ cười trẻ thơ xinh xắn. "Mẹ có để bố ẵm mẹ không?" cậu bé lúc lắc đầu rồi quàng hay tay quanh cổ tôi, ôm chặt tôi lại, dụi mặt vào cổ tôi.

"Mẹ nghĩ bố cũng muốn thưởng thức món kem xem sao," tôi thì thào vào tai Ted. Ted nhíu mày nhìn tôi, rồi nhìn xuống tay mình và chìa ra cho ba. Christian cười rồi đút tay Ted vào miệng.

"Hừm... ngon đấy."

Ted bật cười khanh khách, với sang muốn Christian bế cậu. Christian quay sang cười với tôi rồi đỡ Ted bằng hai tay, kẹp cậu bé bên hông.

"Sophie này, Gail đâu rồi?"

"Bác đang trong nhà chính."

Tôi liếc sang Christian. Nụ cười của anh buồn vui lẫn lộn, không biết anh đang nghĩ gì nữa.

“Em chăm con quá đấy,” anh xét nét.

“Thằng bé ư?” Tôi xoa xoa tóc con trai. “Chỉ là vì em hiểu kha khá về những thành viên nam nhà Grey mà.”

Teddy nhoài người khỏi tay Christian. Giờ thằng bé muốn tự đi bộ, đúng là một bé con ương ngạnh. Tôi nắm lấy tay con, bố cầm tay bên kia, rồi cùng tung tăng tung tẩy dắt Teđy ở giữa suốt dọc đường về nhà, Sophie nhảy tung tăng phía trước chúng tôi.

Tôi vẫy tay chào Taylor, anh ấy đang trong ngày nghỉ phép hiếm hoi của mình, đứng bên ngoài garage, mặc quần jean và áo may-ô và đang loay hoay sửa chiếc xe máy cũ.

TÔI DỪNG BƯỚC TRƯỚC CỬA PHÒNG TED và lắng nghe giọng Christian đọc truyện cho con. “Tớ là Lorax[56]! Tớ nói chuyện với cây cỏ...”

Khi tôi lén nhìn vào trong, Teddy đang thiêm thiếp ngủ trong khi Christian vẫn tiếp tục đọc truyện. Anh ngước lên nhìn khi thấy tôi mở cửa và đóng quyển truyện lại. Anh đặt ngón tay lên môi ra hiệu rồi bật chiếc máy báo khóc đặt bên cạnh chiếc giường cũi của Ted. Anh chỉnh lại chăn đệm cho Ted, vuốt má con, rồi đứng dậy và rón rén đi nhón mũi chân qua chỗ tôi mà không gây ra tiếng động nào. Khó mà nhịn được cười khi thấy điệu bộ ấy.

Ra tới hành lang, Christian kéo tôi vào lòng. “Chúa ơi, anh yêu thằng bé, nhưng khi nó ngủ rồi mới thật là tuyệt,” anh mấp máy miệng khi áp sát môi tôi.

“Hoàn toàn nhất trí với anh.”

ANH CÚI NHÌN TÔI với đôi mắt thật dịu dàng. “Không thể tin được thằng bé mới ở cùng ta hai năm thôi.”

“Em hiểu.” Tôi hôn anh, và chính lúc đó, tôi nhớ lại lúc sinh Teddy: tôi phải nhập viện mổ cấp cứu, Christian thì lo lắng đến cùng cực, còn bác sĩ Greene vẫn giữ được bình tĩnh khi Kẹo Con của tôi ở tình trạng nguy kịch. Tôi rùng mình khi nhớ lại kỉ niệm này.

“Chị Grey, chị đã đau đẻ được mười lăm tiếng rồi. Các cơn co bóp dạ con đang chậm dần dù đã dùng Pitocin hỗ trợ. Cần phải mổ đẻ cấp cứu thôi – em bé đang gặp nguy hiểm.” Bác sĩ Greene kiên quyết nói.

“Cũng đến lúc rồi cơ đấy!” Christian gằn giọng, nhưng bác sĩ Greene phớt lờ anh đi.

“Christian, yên nào.” Tôi siết chặt tay anh. Giọng tôi thật thều thào và yếu ớt, mọi thứ trở nên mờ nhạt – tường nhà, máy móc, những chiếc áo choàng xanh... tôi chỉ muốn ngủ thiếp đi. Nhưng tôi còn một việc quan trọng phải làm đã... Ôi, phải rồi. “Em muốn tự đẻ thường.”

“Xin chị đấy, Grey. Cần mổ đẻ.”

“Xin em, Ana,” Christian van nài.

“Thế thì tôi có ngủ mất không?”

“Có, em yêu, có đấy.” Giọng Christian gần nấc lên, rồi anh hôn lên trán tôi.

“Em muốn được gặp Kẹo Con.”

“Em sẽ gặp con mà.”

“Thôi được,” tôi lí nhí.

“Rốt cuộc cũng chịu,” bác sĩ Greene lầm bầm. “Y tá, chuẩn bị gây mê. Bác sĩ Miller, chuẩn bị cho phẫu thuật. Chị Grey, chúng tôi sắp chuyển chị tới phòng mổ.”

“Chuyển phòng ư?” Cả Christian và tôi cùng thốt lên.

“Đúng thế. Ngay bây giờ.”

Rồi đột nhiên chúng tôi di chuyển – rất nhanh, những bóng đèn trên trần chỉ mờ mờ ảo ảo thành một dãy ánh sáng lấp lóa trong khi tôi được đẩy đi băng băng trên hành lang.

“Anh Grey, anh cần phải thay quần áo vô trùng.”

“Sao cơ?”

“Ngay đi, anh Grey.”

Anh siết chặt tay tôi rồi buông ra.

“Christian,” tôi gọi với theo, bỗng thấy lo sợ.

Chúng tôi đi qua một loạt cánh cửa nữa, một y tá nhanh chóng dựng một tấm chắn qua ngực tôi. Cánh cửa mở ra rồi khép lại, có rất nhiều người trong phòng. Ồn ào quá... tôi muốn về nhà.

“Christian đâu?” Tôi kiếm tìm từng khuôn mặt trong phòng để tìm chồng mình.

“Anh ấy sẽ vào với chị ngay thôi, chị Grey.”

Một lát sau, anh đứng cạnh tôi, mặc áo xanh lơ vô trùng, tôi lần tìm tay anh.

“Em sợ lắm,” tôi khẽ thốt lên.

“Đừng thế, em yêu, không sao đâu. Anh ở đây mà. Đừng sợ. Đâu có giống Ana mạnh mẽ của anh nhỉ.” Anh hôn lên trán tôi, và tôi chắc trong giọng nói của anh có điều gì đó không ổn.

“Chuyện gì thế?”

“Sao cơ?”

“Có chuyện gì không hay à?”

“Không sao đâu. Mọi việc đều ổn cả. Em yêu, chỉ là em mệt quá.” Mắt anh bừng lên lo lắng.

“Chị Grey, bác sĩ gây mê tới rồi. Anh ấy sẽ chỉnh lại liều lượng gây tê ngoài màng cứng, rồi chúng tôi sẽ tiến hành.”

“Cô ấy đang có cơn co bóp nữa.”

Vùng bụng dưới tôi co thắt lại như thể bị một chiếc đai quấn chặt lấy. Quái quỷ. Tôi bóp nghiến tay anh khi cố chịu đựng cơn đau. Nín nhịn cơn đau này mệt mỏi quá. Tôi mệt lả. Nhưng tôi vẫn cảm nhận thấy rõ chất lỏng gây tê đang lan dần... lan dần xuống dưới. Tôi tập trung ngắm khuôn mặt Christian. Vào nếp nhăn giữa hai lông mày của anh. Anh đang gồng lên. Lo lắng lắm đây. *Sao anh lại lo nhỉ?*

“Chị có cảm thấy nó không, chị Grey?” Giọng nói kì quặc của bác sĩ vọng lại sau tấm chắn.

“Cảm thấy gì?”

“Chị không cảm thấy gì cả.”

“Không.”

“Tốt rồi. Bác sĩ Miller, làm thôi.”

“Em đang ổn lắm, Ana.”

Christian nhợt nhạt lắm rồi. Trán anh lấm tấm mồ hôi. Anh đang hốt hoảng. *Đừng sợ sệt, Christian. Đừng sợ anh ơi.*

“Em yêu anh,” tôi thốt lên.

“Ôi, Ana,” anh nấc lên. “Anh cũng yêu em, nhiều lắm.”

Tôi có cảm giác rất lạ ở phía dưới. Chưa từng như thế này bao giờ. Anh ngó qua tấm chắn, mặt nhợt nhạt, nhưng cứ nhìn trân trối, mê mải.

“Có chuyện gì thế?”

“Đang hút! Tốt rồi...”

Bỗng nhiên có tiếng khóc ré lên chói tai.

“Chị có một bé trai, chị Grey. Kiểm tra tình trạng apgar của bé đi.”

“Apgar ổn cả.”

“Em nhìn con được không?” Tôi hổn hển.

Christian biến mất mấy giây rồi bước ra ngay, ôm theo con trai tôi đang được quấn tã xanh. Mặt bé hồng hào, lấm lem chất nhầy trắng và máu. Con yêu. Kẹo yêu. Theodore Raymond Grey.

Tôi ngước nhìn Christian, anh ứa nước mắt.

“Con trai em đây, bà Grey,” anh thì thào, giọng căng lên và khản đặc.

“Con trai của chúng mình,” tôi lắp bắp. “Thằng bé xinh quá.”

“Đúng thế,” anh đáp rồi đặt nụ hôn lên trán cậu bé xinh xắn của chúng tôi ngay dưới dúm tóc thẫm màu. Theodore Raymond Grey đang chẳng biết gì. Mắt nhắm nghiền, tiếng khóc ban nãy im bặt, cậu bé ngủ rồi. Bé con là hình ảnh đẹp đẽ nhất tôi từng được chứng kiến. Xinh đẹp quá thể, tôi bắt đầu trào nước mắt.

“Cảm ơn em, Ana,” Christian thì thào, mắt anh cũng ứa nước.

“Chuyện gì thế?” Christian nâng cằm tôi lên.

“Em đang nhớ lại lúc sinh Ted.”

Christian mặt tái nhợt và úp tay lên bụng tôi.

“Anh sẽ không chịu được chuyện đó nữa đâu. Lần này nhất định chọn mổ đẻ rồi.”

“Christian, em…”

“Không được, Ana. Lần ấy em suýt chết đấy. Không đâu.”

“Em đâu có suýt chết cơ chứ.”

“Không được.” Giọng anh dứt khoát và khó mà cãi lại được, nhưng anh cúi nhìn tôi, ánh mắt dịu hẳn đi. “Anh thích cái tên Phoebe,” anh thì thầm, lướt mũi dọc mũi tôi.

“Phoebe Grey à? Phoebe... Được đấy. Em cũng thấy thích.” Tôi ngẩng lên cười rạng rỡ.

“Hay lắm. Anh muốn làm nốt món quà cho Ted.” Anh nắm tay tôi cùng bước xuống cầu thang. Mắt anh sáng bừng lên thích thú; Christian mong đợi thời khắc này suốt cả ngày nay rồi.

“Em có nghĩ con sẽ thích không?” Tôi bắt gặp vẻ băn khoăn trong mắt anh.

“Con sẽ thích mà anh. Khoảng hai phút. Christian à, con mới hai tuổi thôi.”

Christian vừa sắp xếp xong đoàn tàu bằng gỗ anh đã mua tặng sinh nhật Teddy. Anh đã nhờ Barney ở văn phòng đổi hai đầu máy bé xinh thành chạy bằng năng lượng mặt trời giống như chiếc máy bay trực thăng tôi từng tặng Christian mấy năm trước. Christian có vẻ cứ lo lo lắng lắng suốt. Tôi đoán có lẽ vì anh muốn tự chơi đoàn tàu này một mình. Xếp hết chỗ này là chật kín sàn đá ở căn phòng ngắm cảnh lộ thiên của chúng tôi.

Ngày mai chúng tôi sẽ tổ chức một bữa tiệc gia đình cho Ted. Dượng Ray và José sẽ tới dự cùng toàn thể gia đình Grey, kể cả chị họ mới sinh của Ted, cô con gái hai tháng tuổi của Kate và Elliot. Tôi mong chờ được gặp Kate để xem cô bạn khi làm mẹ ra sao.

Tôi ngắm nhìn cảnh sắc khi mặt trời lặn xuống dưới không gian mô phỏng Olympic Peninsula. Mọi điều Christian hứa hẹn đều thành hiện thực, còn tôi thì đến giờ vẫn còn run lên vì vui thích như cái lần đầu tiên được chiêm ngưỡng cảnh này. Cực kì sửng sốt: ánh chiều chạng vạng đổ xuống không gian. Christian ôm choàng tôi vào lòng.

"Cảnh đẹp nhỉ."

"Đúng thế," Christian đáp, rồi khi tôi quay lại, anh đang cúi nhìn tôi, hôn phớt lên môi tôi. "Cảnh tuyệt đẹp," anh khe khẽ nói. "Anh thích nhất đấy."

"Mái ấm của mình đấy anh."

Anh cười và lại hôn tôi. "Anh yêu em, bà Grey à."

"Em cũng yêu anh, Christian. Mãi yêu."

Những ẩn ức của Christian, Giáng sinh đầu tiên của chú bé Christian

Chiếc áo nỉ tôi đang mặc vẫn còn mới nguyên. Mọi thứ đều mới mẻ. Tôi có một người mẹ mới. Mẹ làm bác sĩ. Mẹ có một chiếc tai nghe mà có thể đeo vào tai rồi nghe được nhịp tim của mình. Bà rất tử tế và hay mỉm cười. Lúc nào bà cũng tươi cười, để lộ những chiếc răng nhỏ xinh và trắng bóng.

"Con có muốn giúp mẹ trang trí cây thông không, Christian?"

Có một cái cây thật vĩ đại trong phòng cùng những chiếc ghế đi-văng cũng thật bự. Cái cây thật lớn. Tôi đã từng nhìn thấy những thứ vĩ đại như thế. Nhưng là ở cửa hàng. Chứ không phải ở trong nhà có kê đi-văng. Ngôi nhà mới của tôi có rất nhiều ghế đệm dài. Không phải chỉ một chiếc. Không phải chiếc ghế đệm nâu nhớp nháp.

"Lại đây, nhìn này con."

Bà mẹ mới của tôi giơ cho tôi xem một chiếc hộp đựng đầy những trái cầu. Những trái cầu nhỏ xinh bóng loáng.

"Đây là đồ trang trí cho cây."

Đồ-trang-trí. Đồ-trang-trí. Đầu óc tôi cứ nhẩm đi nhẩm lại từ này. Đồ-trang-trí.

"Và đây…" Bà ngừng lời và lôi ra một chuỗi dây có gắn nhiều bông hoa nho nhỏ. "Đây là đèn dây. Chăng đèn lên đã, rồi ta trang trí cây sau." Bà đưa tay luồn vào tóc tôi. Tôi ngây người ra bất động. Nhưng tôi thích được những ngón tay bà trong tóc mình. Tôi muốn được gần gũi với Người Mẹ Mới. Mùi hương từ bà rất tuyệt. Sạch sẽ. Và bà chỉ chạm vào tóc tôi.

"*Mẹ ơi*!"

Anh ta vừa gọi. Là Lelliot. Anh ấy to cao và hay lớn tiếng. Rất ồn ào. Anh ấy cứ nói và nói. Lúc nào cũng thế. Tôi thì chẳng nói năng gì. Tôi chẳng biết nói gì. Tôi chỉ nghĩ trong đầu thôi.

"Lelliot, con yêu, mẹ đang ở phòng khách."

Anh ấy chạy nhào vào. Anh ấy vừa đi học về, tay cầm một bức tranh. Bức tranh ấy anh vẽ tặng người mẹ mới của tôi. Bà cũng là mẹ của Lelliot nữa. Bà quỳ xuống, ôm anh ấy rồi xem bức tranh. Bức vẽ một ngôi nhà có bố, có mẹ và một cậu bé là Lelliot và một cậu bé là Christian. Christian thì nhỏ thó trong tranh Lelliot vẽ. Lelliot thì lớn đùng. Anh ta cười tươi rói còn Christian thì mặt buồn thiu.

Bố cũng đang ở đây. Ông bước tới chỗ mẹ. Tôi giữ chặt chiếc chăn quấn của mình. Ông hôn Mẹ Mới và Mẹ Mới không sợ hãi. Bà mỉm cười và đáp lại ông. Tôi siết chặt chiếc chăn.

"Chào con, Christian." Bố có giọng nói nhẹ nhàng, trầm trầm. Tôi thích giọng của ông. Ông chưa bao

giờ nói to hay quát tháo. Ông không quát nạt như... Ông đọc sách cho tôi nghe khi tôi đi ngủ. Ông đọc truyện về con mèo, cái mũ, hay những quả trứng màu xanh và món giăm bông. Tôi chưa thấy trứng xanh bao giờ cả. Bố quỳ xuống bên tôi.

"Hôm nay con đã làm gì thế?"

Tôi chỉ chiếc cây cho ông thấy.

"Con đã mua cái cây đó hả? Cây thông giáng sinh ư?"

Tôi gật đầu để trả lời vâng.

"Cây đẹp lắm. Con và mẹ khéo chọn thật. Việc chọn cây đẹp là quan trọng lắm."

Ông cũng xoa nhẹ lên tóc tôi. Tôi đứng ngây người và giữ chặt chiếc chăn quàng. Bố không làm tôi đau.

"Bố ơi, xem tranh của con này." Lelliot bực bội khi thấy bố nói chuyện với tôi. Lelliot cáu tiết với tôi. Tôi sẽ thụi Lelliot khi anh ấy cáu với tôi. Mẹ mới cũng giận nếu tôi làm thế. Lelliot không tát lại tôi. Lelliot sợ tôi.

NHỮNG NGỌN ĐÈN TRÊN cây thật đẹp mắt.

"Đây, để mẹ chỉ cho con cách nhé. Luồn đầu dây vào chiếc móc, rồi con có thể treo nó lên trên cây." Mẹ đặt đồ... đồ-trang-trí màu đỏ lên cái cây.

"Con thử treo quả chuông nhỏ này đi."

Chiếc chuông nhỏ kêu leng keng. Khi tôi lắc lắc. Âm thanh thật vui nhộn. Tôi lại lắc lần nữa. Mẹ mỉm cười. Rất tươi. Nụ cười đặc biệt dành cho tôi.

"Con thích chuông hả, Christian?"

Tôi gật đầu rồi lại lắc chiếc chuông, nó cứ ngân leng keng rất vui tai.

"Con có nụ cười đáng yêu lắm đấy, con trai yêu ạ." Mẹ chớp mắt và đưa tay lên dụi mắt. Bà vuốt tóc tôi. "Mẹ thích thấy con cười." Tay mẹ đặt lên vai tôi. Đừng. Tôi lùi lại và giữ chặt chiếc chăn quàng. Mẹ trông thật buồn và rồi lại vui vẻ. Bà vuốt tóc tôi.

"Ta treo quả chuông lên cây nhé?"

Tôi gật đầu đồng ý.

"CHRISTIAN, CON PHẢI NÓI cho mẹ biết khi con đói nhé. Con làm được mà. Con có thể cầm tay mẹ rồi dẫn mẹ vào bếp và chỉ." Bà chỉ ngón tay thon dài của bà về phía tôi. Móng tay của mẹ màu hồng bóng loáng. Đẹp thật. Nhưng tôi không biết liệu mẹ mới có đang giận hay không nữa. Tôi đã ăn hết bữa tối. Mì ống với pho-mai. Ngon lắm.

"Mẹ không muốn con bị đói đâu, con trai nhé. Đồng ý chứ? Giờ con có muốn ăn kem không?"

Tôi gật đầu *đồng ý*! Mẹ mỉm cười với tôi. Tôi thích nụ cười của bà lắm. Còn tuyệt hơn cả món mì ống với pho-mai.

CÂY THÔNG ĐẸP TUYỆT. Tôi đứng ngắm nhìn mãi và vẫn ôm khư khư chiếc chăn quấn. Những chiếc đèn cứ nhấp nha nhấp nháy đổi hết màu này đến màu khác, khiến những đồ-trang-trí kia cũng đổi màu theo. Tôi thích màu xanh lơ. Trên ngọn cây là một ngôi sao thật vĩ đại. Bố bế bổng Lelliot lên cao và Lelliot đặt ngôi sao lên cái cây. Lelliot cứ thích đặt ngôi sao lên đó. Tôi cũng muốn đặt ngôi sao lên... nhưng lại không muốn bố bế mình lên cao, tôi không muốn bố bế tôi. Ngôi sao giờ cứ sáng lấp lánh.

Bên cạnh cái cây là chiếc đàn piano. Mẹ mới của tôi cho tôi chạm vào những phím đen đen trắng trắng trên chiếc đàn. Đen với trắng. Tôi thích âm thanh ở những phím màu trắng. Tiếng ở phím đen cứ không đúng thế nào ấy. Nhưng tôi cũng thích cả âm thanh ở phím đen nữa. Tôi cứ chuyển từ trắng sang đen. Trắng rồi đen. Đen rồi trắng. Trắng, trắng, trắng, trắng. Đen, đen, đen, đen. Tôi thích âm thanh này lắm.

"Con có muốn mẹ chơi đàn con nghe không, Christian?"

Mẹ mới của tôi ngồi xuống. Bà chạm vào phím trắng và đen, bản nhạc vang lên. Bà nhấn cả bàn đạp phía dưới. Đôi khi thật náo động, đôi khi lại nhẹ nhàng. Bài hát rất vui vẻ. Lelliot cũng thích mẹ hát nữa. Mẹ hát về một chú vịt con xấu xí. Mẹ làm giả tiếng vịt kêu quạc quạc ngộ nghĩnh. Lelliot cũng bắt chước tiếng vịt quàng quạc, rồi xòe hai cánh tay vẫy vẫn như chim. Lelliot ngộ thật.

Mẹ cười phá lên. Lelliot cười vang. Tôi cũng cười.

"Con thích bài hát này hả Christian?" Và khuôn mặt mẹ buồn vui lẫn lộn.

TÔI CÓ MỘT CHIẾC TẤT. Nó màu đỏ và có hình một ông lão đội mũ đỏ với bộ râu xồm xoàm màu trắng. Đấy là ông già Noel, hay đi tặng quà. Tôi từng nhiều lần thấy hình ông già Noel rồi. Nhưng ông ấy chưa từng tặng quà cho tôi bao giờ. Tôi là đứa trẻ hư. Ông già Noel không tặng quà cho những trẻ hư. Giờ tôi ngoan rồi. Mẹ mới bảo tôi là bé ngoan, rất ngoan là đằng khắc. Mẹ Mới không biết chuyện. Tôi không bao giờ dám kể cho Mẹ Mới biết... rằng tôi là đứa trẻ hư. Tôi không muốn Mẹ Mới biết chuyện ấy.

BỐ TREO CHIẾC TẤT lên trên lò sưởi. Lelliot cũng có một chiếc tất như thế. Lelliot còn biết đọc chữ trên chiếc tất của anh ấy cơ. Nó đề Lelliot. Có cả chữ trên tất của tôi. Christian. Mẹ Mới đánh vần thành tiếng. C-H-R-I-S-T-I-A-N.

BỐ NGỒI TRÊN GIƯỜNG của tôi. Ông đang đọc truyện cho tôi nghe. Tôi ôm chiếc chăn quàng của mình. Tôi có một căn phòng thật lớn. Thỉnh thoảng căn phòng tối om và thế là tôi gặp ác mộng. Những cơn mơ dữ dội về các chuyện trước kia. Mẹ mới đến bên giường tôi khi tôi gặp ác mộng. Bà nằm xuống và hát những khúc ru nhẹ nhàng để tôi chìm vào giấc ngủ. Bà có mùi thơm êm đềm, mới mẻ và đáng yêu. Mẹ Mới không hề lạnh lùng. Không như... không giống như... Thế là những giấc mơ không hay ho của tôi biến đi khi có bà thiêm thiếp ngủ cạnh tôi.

ÔNG GIÀ NOEL ĐÃ ĐẾN. Ông ấy không biết tôi từng là đứa trẻ hư. Tôi thấy mừng là ông già Noel không biết gì. Tôi có một đoàn tàu, một chiếc máy bay trực thăng, một chiếc máy bay chở khách, một

chiếc ô tô. Máy bay trực thăng của tôi biết bay cơ đấy. Máy bay trực thăng màu xanh lơ. Nó bay vòng quanh cây thông Noel. Nó bay phía trên chiếc đàn piano rồi đáp xuống giữa phím màu trắng. Nó bay qua mẹ, bay qua chỗ bố, bay trên cả Lelliot khi anh ấy mải chơi bộ đồ Legos. Chiếc trực thăng cứ bay khắp nhà, qua cả phòng ăn, xuyên qua bếp. Nó bay vọt qua cửa phòng làm việc của bố, rồi lên cầu thang vào phòng ngủ của tôi, và phòng của Lelliot, vào cả phòng của bố mẹ. Nó bay khắp lượt ngôi nhà, vì lẽ đây là nhà của tôi. Tôi sống ở đây, trong nhà mình.

Gặp gỡ anh chàng Năm mươi sắc thái

Thứ hai, ngày 9 tháng 5 năm 2011

"Để mai," tôi làu bàu xua Claude Bastille đi khi anh ta chần chừ đứng bên ngưỡng cửa văn phòng làm việc của tôi.

"Chơi golf tuần này đi, Grey." Bastille cười toe toét rất kẻ cả, nắm chắc mình sẽ chắc thắng trong lượt đấu golf lần này.

Tôi cau mày nhìn theo khi anh ta đã quay lưng ra về. Lời tạm biệt vừa rồi của anh ta như sát muối vào những vết thương của tôi, bởi vì mặc dù sáng nay tôi đã nỗ lực phi thường trong bài tập sáng, huấn luyện viên riêng vẫn đá đít tôi. Bastille là người duy nhất có thể đánh được tôi, và giờ thì anh ta lại muốn chiếm thượng phong ở cuộc tỉ thí golf này. Tôi ghét cay ghét đắng trò golf với ghiếc, nhưng có quá nhiều giao dịch công việc lại dính dáng với trò lăn bóng ở sân nên tôi cũng phải chịu đựng những bài lên lớp của anh ta ở mảng này... và mặc dù tôi không hề muốn nhưng phải thừa nhận Bastille rõ ràng có chiến thuật hiệu quả giúp cải thiện khả năng chơi của tôi.

Khi quay ra nhìn ngắm đường chân trời của Seattle, nỗi buồn chán quen thuộc lại ngấm ngầm len lỏi trong cõi lòng. Tâm trạng hiện giờ của tôi cũng nhạt nhẽo và u ám y như thời tiết vậy. Ngày tháng của tôi trôi qua lẫn lộn với nhau mà chẳng có điểm nhấn nào đặc biệt, thế nên tôi cần một dạng tiêu khiển nào đó. Tôi đã làm việc suốt tuần rồi, tới giờ vẫn bị giam hãm trong văn phòng, chẳng được nghỉ ngơi tẹo nào. Tôi không nên cảm thấy như thế này, nhất là sau vài trận đọ sức với Bastille. Nhưng mà đó là cảm giác hiện tại của tôi

Tôi nhăn nhó. Sự kiện gần đây đã tước đi niềm thích thú của tôi chính là việc tôi quyết định điều hai tàu chở hàng tới Sudan. Tôi bỗng nhiên nhớ ra – Ros đáng lẽ đã quay về báo cáo số liệu và thống kê cho tôi biết. *Có chuyện quỷ gì đang giữ chân cô nàng vậy?* Quyết tìm hiểu xem cô nàng đang làm trò quỷ gì, tôi ngó qua lịch làm việc và với lấy điện thoại.

Ôi, Chúa ơi! Tôi phải chịu đựng một cuộc phỏng vấn cho tạp chí sinh viên của WSU với quý cô Kavanagh bám dai như đỉa. *Vì lẽ quái gì mà mình lại đồng ý việc này nhỉ?* Tôi ghét cay ghét đắng trò phỏng vấn – những câu hỏi vô nghĩa do những kẻ ngốc rỗng tuếch, ngây ngô chẳng biết cái quái gì đặt ra. Điện thoại đổ chuông.

"Ừ," tôi cao giọng với Andrea như thể trách móc gì cô ta. Thôi thì tôi đành chấp nhận cuộc phỏng vấn này quấy quá cho xong.

"Cô Anastasia Steele đang chờ gặp ngài, thưa ngài Grey."

"Steele nào? Tôi đang chờ Katherine Kavanagh."

"Là cô Anastasia Steele tới đây ạ, thưa ngài."

Tôi cau có. Tôi vốn ghét những việc bất ngờ. "Cho cô ta vào," tôi làu bàu, nhận thấy mình có vẻ đang

hờn dỗi thật con nít nhưng cứ mặc kệ.

Chà chà chà... cô Kavanah này không động vào được. Tôi biết bố cô ta, ông chủ của công ty truyền thông Kavanagh. Chúng tôi từng hợp tác công việc với nhau, và ông ta có vẻ là một ông chủ lanh lợi, làm ăn có nhân cách đàng hoàng. Cuộc phỏng vấn này coi như là một đặc ân cho ông ta – một dịp tôi định để dành lúc nào đó thích hợp cho mình. Và tôi phải thừa nhận mình hơi tò mò về cô con gái của ông, thích chí xem xem liệu trái táo khi từ cây lăn xuống được bao xa.

Có chút lộn xộn ở cửa ra vào khiến tôi đứng bật dậy khi thấy một mái tóc dài màu hạt dẻ, chân tay thì nhợt nhạt, rồi một đôi bốt màu nâu bổ nháo bổ nhào lao vào phòng tôi. Tôi trợn tròn mắt và kìm nén cơn giận dữ tự nhiên vốn dĩ trước vẻ vụng về ấy khi tôi nhào tới chỗ cô gái vừa đáp vào phòng tôi bằng hai tay với hai đầu gối chống sàn. Giữ hai bên vai mảnh khảnh của cô nàng, tôi đỡ cô đứng dậy.

Đôi mắt xanh lơ sáng ngời đầy bối rối giao với mắt tôi, khiến tôi khựng lại một lúc. Đôi mắt có màu kì lạ nhất từng gặp – màu xanh lơ rất ngây thơ trong sáng – và trong giây phút kì quặc ấy, tôi tưởng như cô ta có thể nhìn xuyên thấu qua tôi. Tôi thấy mình... trần trụi. Ý nghĩ ấy khiến tôi bủn rủn. Cô gái có khuôn mặt đáng yêu, nhỏ nhắn, giờ thì đang đỏ bừng lên vì ngượng, màu phớt hồng trẻ trung. Tôi thoáng tự hỏi liệu làn da khắp người cô có như thế không – không chút tì vết – và trông sẽ còn hồng lên như thế nào nếu bị quất bằng roi nhỉ. Khỉ thật. Tôi ngừng ngay ý nghĩ bất thường ấy lại, sợ rằng không biết sẽ dẫn tới đâu nữa. *Đang nghĩ cái quái gì thế hả Grey? Cô gái này còn quá trẻ.* Cô ta há hốc miệng nhìn tôi, khiến tôi suýt lại đảo tròn mắt lần nữa. *Phải rồi, thôi nào cưng, chỉ là khuôn mặt thôi mà, vẻ đẹp còn ẩn dưới vẻ bề ngoài cơ.* Tôi muốn xua đi cái nhìn đầy ngưỡng mộ không chút che đậy từ đôi mắt xanh mở tròn xoe kia.

Đến lúc diễn rồi đây, Grey. Vui một chút xem sao. "Cô Kavanagh phải không? Tôi là Christian Grey. Cô không sao chứ? Mời cô ngồi xuống nhé."

Lại đỏ mặt nữa rồi. Càng thêm hối thúc, tôi ngắm kĩ cô bé hơn. Khá quyến rũ, kiểu vụng về – mảnh khảnh, trắng xanh, mái tóc bồng lên như bờm ngựa được buộc túm ra sau. Một cô nàng tóc thẫm màu. Phải rồi, hấp dẫn phết đây. Tôi đưa tay ra, cô nàng bắt đầu lúng búng xin lỗi rồi đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình ra bắt tay tôi. Da nàng mát và mềm mại thật, nhưng cái bắt tay mạnh mẽ dứt khoát khiến tôi bất ngờ.

"Cô Kavanagh bị ốm, nên cử tôi đi thay. Hy vọng ngài không thấy phiền, ngài Grey." Giọng cô ấy nhẹ nhàng, có phần ngập ngừng nhưng rất êm ái, mắt thì chớp chớp liên hồi, làn mi dài cứ rung rinh phía trên đôi mắt xanh tròn xoe.

Không nén được giọng điệu buồn cười khi nhớ lại lúc cô ấy bước vào phòng làm việc của tôi chẳng-hề-tao-nhã, tôi hỏi xem cô là ai.

"Anastasia Steele. Tôi học văn học Anh với Kate, à ừm... với Katherine... à... cô Kavanagh ở WSU."

Mẫu người sách vở hay bẽn lẽn và bồn chồn chăng? Có vẻ thế lắm; phục trang, che giấu thân hình mảnh khảnh dưới chiếc áo nỉ quái gở và chiếc chân váy chữ A màu nâu. *Chúa ơi, cô nàng chẳng có khiếu ăn mặc gì cả?* Cô ta bồn chồn nhìn quanh khắp phòng làm việc của tôi – mắt dõi vào mọi thứ chứ không chịu nhìn tôi, tôi lưu ý điểm này và hơi nhếch miệng châm chọc.

Làm sao mà cô nàng này làm phóng viên được nhỉ? Cô ấy chẳng toát lên chút quyết đoán nào cả. Tất cả những gì cô nàng có là vẻ lúng túng khá thú vị, kiểu nhu mì, dễ bảo của một... người phục tùng. Tôi lắc đầu, buồn cười khi những ý nghĩ không đúng nơi đúng lúc của mình đang lôi kéo theo. Lầm bầm mấy lời vô thưởng vô phạt, tôi mời cô ấy ngồi, rồi nhận thấy cô nàng đang ngó đăm đăm mấy bức tranh treo trong phòng. Trước khi tự ngăn mình lại thì tôi đã thấy mình đang đưa lời giải thích. "Của một nghệ sĩ địa phương đấy mà. Trouton."

"Tuyệt vời quá. Những cái tầm thường trở thành phi thường," cô ấy mơ màng đáp lời, bị hút vào vẻ đẹp nghệ thuật tinh tế của mấy bức tranh. Nét mặt của cô khi nhìn nghiêng rất thanh tú – mũi cao, làn môi đầy đặn và mịn màng – và lời cô ấy vừa nói phản ánh chính xác những cảm nhận của tôi. *"Những cái tầm thường trở thành phi thường."* Nhận xét tinh tế đấy. Cô Steele này xem ra cũng sáng dạ đây.

Tôi nói mấy lời tán thành và lại thấy màu hồng từ từ xuất hiện trên làn da cô nàng. Khi ngồi xuống đối diện với cô, tôi cố kiềm chế những ý nghĩ của mình lại.

Cô nàng lôi một tờ giấy nhàu nhĩ cùng máy ghi âm kĩ thuật số ra khỏi chiếc túi xách to quá khổ của mình. Máy ghi âm kĩ thuật số ư? *Chẳng phải mấy thứ dạng này đã lỗi thời cùng với băng ghi hình VHS rồi sao?* Chúa ơi – cô nàng vụng về hết chỗ nói, đánh rơi cái thứ quái quỷ kia tới hai lần xuống bàn uống cà phê phong cách Bauhaus của tôi. Rõ ràng là cô ta chưa từng làm việc này, nhưng chẳng hiểu sao tôi lại thấy thích thú. Thường thì mấy cái kiểu lóng ngóng thế này sẽ làm tôi cáu điên lên ngay, nhưng giờ tôi đành giấu nụ cười bên dưới ngón tay trỏ và cố kìm lòng không với tay làm giúp cô nàng luôn cho xong.

Khi cô ấy càng ngày càng đỏ mặt, tôi bỗng nghĩ mình có thể cải thiện kĩ năng vận động của cô nàng với một chiếc roi da. Thường thì cách đó vẫn cứ khuất phục được mọi thói bất kham nhất. Ý nghĩ thiếu đứng đắn ấy khiến tôi phải cựa mình trên ghế. Cô ấy len lén nhìn lên và cắn chặt làn môi dưới. *Quỷ tha ma bắt tôi đi!* Sao tôi lại chẳng để ý đến chiếc miệng kia từ nãy nhỉ?

"Xin lỗi, tôi không quen dùng máy này."

Tôi biết chứ cưng – suy nghĩ của tôi đang châm chọc – *nhưng giờ thì tôi chẳng thèm quan tâm, vì tôi không thể rời mắt khỏi khuôn miệng của em.*

"Cứ tự nhiên đi, cô Steele." Lúc này tôi cần thêm chút thời gian để dàn xếp lại những ý nghĩ khó kiểm soát được của mình. *Grey ơi là Grey... thôi đi ngay.*

"Ngài cho phép tôi ghi âm cuộc nói chuyện nhé?" cô ấy hỏi, vẻ mặt rất thật thà và chờ đợi.

Tôi muốn cười phá lên. *Ôi, tạ ơn Chúa.*

"Sau bao nhiêu phiền toái với cái máy nãy giờ, giờ cô lại xin phép tôi sao?" Cô nàng chớp mắt, đôi mắt tròn xoe và bối rối mất một lúc, và tôi thấy dấy lên cảm giác áy náy thật lạ lẫm. *Hãy thôi tỏ ra như kẻ khốn kiếp đi, Grey*.

"Tôi không thấy phiền đâu," tôi hạ giọng nói thêm, không muốn phải chịu trách nhiệm vì cái nhìn đó.

"Kate – ý tôi là cô Kavanagh – có cho ông biết mục đích cuộc phỏng vấn này rồi chứ?"

“Vâng. Tôi sẽ trao bằng tốt nghiệp năm nay, bài viết sẽ đăng trên số ra dịp tốt nghiệp của tờ báo sinh viên.” Vì lẽ gì mà tôi lại đồng ý *cái trò đấy* nhỉ, chẳng biết nữa. Sam ở bộ phận PR bảo rằng làm thế là vinh dự cho trường, và ban Khoa học Môi trường ở Vancouver cần quảng bá để thu hút thêm nguồn tài trợ tương xứng với khoản trợ cấp tôi đã cho họ.

Cô Steele lại chớp đôi mắt xanh đang mở tròn, như thể lời tôi nói khiến cô nàng ngạc nhiên lắm, và kìa, có vẻ cô ta có ý không tán thành cơ đấy! Chẳng lẽ cô ta chẳng đọc chút tài liệu nào trước cuộc phỏng vấn này sao? Đáng ra cô ta phải làm thế mới phải chứ. Ý nghĩ ấy khiến tôi lạnh máu. Khó chịu thật, nếu đã chấp nhận mất thời gian thì tôi không muốn được đáp lại kiểu này.

“Tốt rồi. Tôi có vài câu hỏi, thưa ngài Grey.” Cô nàng vén một lọn tóc ra sau tai, khiến tôi quên bẵng cơn bực bội trong lòng.

“Mời cô cứ hỏi,” tôi đáp gọn lỏn. *Khiến cô nàng phải vặn vẹo người đi nào.* Rõ ràng là cô ấy lúng túng thật, co người lại, ngồi thẳng dậy, nâng hai bờ vai nhỏ nhắn của mình lên cao. Nhoài người nhấn nút “start” trên máy ghi âm, cô nhíu mày khi ngó xuống tờ ghi chú nhàu nhĩ.

“Ngài còn khá trẻ để gây dựng cả một đế chế như thế này. Nhờ đâu ngài có được thành công ấy?”

Ôi Chúa ơi! Chắc cô nàng có thể đặt một câu hay hơn thế chứ? Một câu hỏi quá ư ngớ ngẩn. Chẳng có tẹo teo sáng tạo nào cả. Thất vọng thật. Tôi phô trương ngay câu trả lời thường lệ của mình về việc có được những con người xuất chúng ở Hoa Kì làm việc cho mình. Những người tôi tin tưởng, và trả công hậu hĩnh – đại khái là thế... Nhưng cô Steele này, thực tế thì tôi cực kì tài ba trong việc mình làm. Với tôi thì việc ấy dễ dàng như trở bàn tay thôi. Mua lại những công ty hoạt động quản lý yếu kém rồi chỉnh đốn lại, còn nếu nó thực sự sụp đổ, tước đi hết tài sản của nó rồi đem bán đấu giá. Đơn giản chỉ là vấn đề nhận biết được sự khác biệt giữ hai mức độ này, và điều chủ chốt là việc dùng người. Để kinh doanh thành công thì cần dùng những người giỏi, mà tôi thì có tài đánh giá con người, giỏi hơn hầu hết mọi người.

“Biết đâu chỉ là may mắn,” cô ta khẽ đáp.

May mắn à? Cơn rùng mình khó chịu chạy dọc người tôi. *May mắn sao?* Không có chuyện may với mắn nào mắc mớ vào đây đâu, cô Steele. Trông cô nàng có vẻ khiêm tốn và hòa nhã, nhưng câu hỏi kiểu này là sao? Chưa từng có ai hỏi xem tôi có phải chỉ là *gặp may* bao giờ cả. Làm việc cật lực, kéo mọi người làm theo, luôn giám sát kĩ lưỡng họ, hối thúc họ khi cần; còn nếu họ không hoàn thành được nhiệm vụ thì thẳng tay gạt bỏ họ luôn. *Đó là việc tôi đang làm, mà lại làm rất tốt là đằng khác. Chẳng dính dáng gì với may mắn hết! Hừm, thật vớ vẩn.* Tôi khoe khoang sự hiểu biết uyên bác của mình bằng cách trích dẫn nguyên văn câu nói của một tư bản gia người Mĩ mà tôi hằng yêu thích với cô nàng.

“Nghe như ngài là người mắc chứng nghiện kiểm soát vậy,” cô nàng đáp luôn, và cực kì nghiêm túc.

Cái quái gì cơ?

Có lẽ đôi mắt ngây thơ kia có thể nhìn thấu qua tôi. Kiểm soát chính là thứ gắn liền với tên tuổi tôi.

Tôi nhìn thẳng cô ta. “Ồ, tôi kiểm soát mọi việc, cô Steele.” *Và tôi những muốn áp đặt khả năng đó*

lên chính cô, ngay tại đây, ngay bây giờ.

Mắt cô ta mở tròn xoe. Lần này mặt cô ta lại đỏ lựng lên, cô nàng còn cắn môi nữa kìa. Tôi nói một tràng để cố làm phân tán sự tập trung của mình khỏi chiếc miệng thông minh kia.

"Ngoài ra, quyền lực vĩ đại được khơi dậy bằng cách biết giữ lấy niềm mơ mộng thầm kín rằng mình được sinh ra để kiểm soát mọi thứ."

"Ngài có cảm thấy mình sở hữu quyền lực vĩ đại không?" cô ấy cất giọng hỏi thật nhẹ nhàng, êm như nhung, nhưng lại nhướng đôi lông mày thanh tú của mình, vẻ như đầy chỉ trích. Tôi thấy càng bực hơn rồi đây. Cô nàng cố ý trêu tức tôi đấy à? Tại mấy câu hỏi đó, và thái độ của cô ta, hay tại thực tình tôi nhận ra cô ấy khá là quyến rũ đang khiến tôi nổi khùng lên thế này?

"Bốn mươi ngàn người đang làm thuê cho tôi, cô Steele. Điều đó mang đến cho tôi ý thức trách nhiệm nhất định – hay là quyền lực, nếu cô muốn gọi thế. Nếu tôi bỗng dưng quyết định không thích kinh doanh viễn thông và bán công ty thì hai mươi ngàn người sẽ lâm vào cảnh phải vật vã thanh toán các khoản nợ chỉ sau khoảng một tháng."

Miệng cô nàng há ra hốc khi nghe tôi trả lời. Còn hơn cả thế ấy chứ. *Ngậm ngay miệng vào, cô Steele*. Tôi cảm thấy mình đã lấy lại được cân bằng.

"Phải có một hội đồng để trao đổi các quyết định chứ?"

"Tôi sở hữu công ty của mình. Tôi không phải trao đổi với hội đồng nào hết," tôi trả lời thật gãy gọn. Cô ta đáng ra phải biết thế chứ nhỉ. Tôi nhướng mày thắc mắc.

"Vậy ngoài công việc, ngài có đam mê nào không?" cô ta hấp tấp hỏi tiếp, thăm dò phản ứng của tôi. Cô nàng biết tôi đang khó chịu, và không hiểu sao điều ấy khiến tôi cực kì khoan khoái.

"Tôi có nhiều đam mê khác nhau, cô Steele. Cực đa dạng là đằng khác." Tôi mỉm cười. Hình ảnh cô nàng với vô vàn tư thế trong phòng giải trí của tôi thoáng chạy qua đầu tôi: bị trói chặt trên cây thập giá, giang thẳng chân tay trên chiếc giường có cắm cọc, nằm nhoài người trên chiếc ghế băng dài. *Quái quỷ thật! Ý nghĩ này nảy nòi từ đâu đây?* Và trông kìa – lại đỏ mặt nữa lần nữa cơ chứ. Cứ như thể một cơ chế phòng vệ vậy. *Bình tĩnh nào, Grey.*

"Nhưng nếu làm việc cật lực thế, làm thế nào để ngài tĩnh tâm?"

"Tĩnh tâm ư?" tôi nhoẻn miệng cười; mấy tiếng ấy phát ra từ cái miệng mau mắn của cô nàng nghe sao mà kì quặc thật. Với cả lúc nào tôi có thời gian mà tĩnh tâm cơ chứ? Cô nàng không biết tôi điều khiển bao nhiêu công ty ư? Nhưng cô ấy đang nhìn tôi bằng đôi mắt xanh rất chân thành, và ngạc nhiên thật, tôi nhận ra mình đang suy nghĩ xem câu hỏi của cô ấy là sao. Tôi *làm* gì để để tĩnh tâm nhỉ? Đi chơi thuyền buồm, lái máy bay, khỉ thật... thử thách giới hạn của những cô nàng tóc nâu bé bỏng giống cô ta, khiến họ bị khuất phục... Nghĩ tới đấy tôi phải cựa mình trên ghế, nhưng tôi đáp lại cô thật nhẹ nhàng, nhắc sơ sơ qua hai sở thích của mình.

"Ngài đầu tư vào cả ngành công nghiệp sản xuất. Lý do đặc biệt là gì?"

Câu hỏi của cô nàng kéo tôi đột ngột trở về thực tại.

“Tôi thích xây dựng nhiều thứ. Tôi muốn biết mọi thứ hoạt động ra sao, cái gì khiến mọi việc vận hành, xây dựng và phá hủy như thế nào. Và tôi có niềm đam mê với tàu thủy. Biết giải thích thế nào nhỉ?” Chúng phân phát thức ăn đi khắp hành tinh – mang hàng hóa từ nơi có đến nơi không có và ngược lại. Sao mà không mê được cơ chứ?

“Nghe như trái tim ngài đang lên tiếng chứ không phải tư duy logic và lập luận thực tế.”

Trái tim ư? Tôi ấy à? Ôi không đâu, cưng ạ. Trái tim tôi bị giẫm đạp ngoài mức tưởng tượng được từ lâu lắm rồi. “Có thể lắm chứ, mặc dù nhiều người bảo tôi không có trái tim.”

“Sao người ta lại nói thế?”

“Vì họ biết rõ tôi.” Tôi nở nụ cười châm biếm. Thực ra thì chẳng có ai biết rõ về tôi đâu, có chăng chỉ trừ Elena. Tôi tự hỏi cô nàng Steele bé nhỏ ở đây là kiểu người thế nào. Cô gái này hội tủ đủ thứ trái ngược: hay bẽn lẽn, bứt rứt, rõ ràng rất sáng dạ, lại còn gợi cảm vô cùng. *Ừ thì, được rồi, tôi phải công nhận thế. Cô nàng bé bỏng quyến rũ vô cùng.*

Cô ấy liến láu câu hỏi tiếp theo như khiếu.

“Bạn bè ngài có cho rằng ngài là người dễ hiểu không?”

“Tôi là người rất kín đáo, cô Steele. Tôi bảo vệ sự riêng tư của mình trong một chừng mực nhất định. Thường tôi không nhận trả lời phỏng vấn đâu.” Làm những gì mình muốn, sống theo cách mình chọn, tôi cần được riêng tư.

“Vậy vì sao ngài lại chấp thuận cuộc phỏng vấn này?”

“Bởi vì tôi là nhà tài trợ của trường và, với đúng nghĩa đen mà nói, vì tôi không thể bắt cô Kavanagh ngừng làm khổ tôi được. Cô ấy không ngừng tấn công nhóm PR của tôi, tôi thích kiểu người kiên trì như thế.” *Và tôi thấy mừng là cô là người đến chứ không phải cô ta.*

“Ngài cũng đầu tư vào cả ngành công nghệ cây trồng. Sao ngài lại quan tâm đến lĩnh vực này?”

“Chúng ta không ăn tiền được, cô Steele ạ, rất nhiều người trên hành tinh này sống không đủ ăn.” Tôi nhìn cô ấy chằm chằm, mặt lạnh như tiền.

“Nghe quả là bác ái. Ngài có nhiệt tình với việc ấy không? Chăm lo cho phần thế giới nghèo khó ấy?” Cô ấy ngó tôi với vẻ mặt ngộ nghĩnh như thể tôi đang là một vấn đề hóc búa để cô nàng giải mã vậy, nhưng không bao giờ tôi lại muốn đôi mắt xanh lơ tròn xoe kia nhìn thấu tâm hồn đen tối trong tôi. Đó không phải là nơi có thể mở ra mà tranh với luận. Không bao giờ.

“Đó là việc kinh doanh khôn khéo.” Tôi nhún vai giả đò như chán ngắt, nhưng lại tưởng tượng chiếc miệng xinh xắn kia đang cuốn hút mọi ý nghĩ đầy ham muốn của tôi. Phải rồi, chiếc miệng kia cần được huấn luyện. Giờ thì ý nghĩ *đó* hiển hiện rõ ràng, tôi để mặc mình tưởng tượng cô nàng đang quỳ xuống trước mặt mình.

“Ngài có triết lý sống không? Nếu có thì đó là gì?” cô ấy lại liến láu hỏi.

“Tôi không có dạng triết lý kiểu đó. Có thể chỉ là một phương châm mang tính định hướng thôi – của Carnegie: ‘Người nào sở đắc được năng lực làm chủ trọn vẹn tâm trí của mình, người ấy có thể làm chủ mọi thứ khác mà anh ta xứng đáng được sở hữu.’ Tôi là người đặc biệt và nhiều ham muốn. Tôi thích làm chủ – bản thân và mọi thứ xung quanh.”

“Thế nghĩa là ngài muốn sở hữu nhiều thứ?” Mắt cô nàng mở lớn.

Đúng thế, cưng ạ. Chắc là kể cả em nữa đấy.

“Tôi muốn cống hiến bản thân cho việc sở hữu những thứ ấy, nhưng đúng đấy, trên hết, tôi muốn sở hữu chúng.”

“Nghe như lời một người tiêu dùng sản phẩm.” Giọng cô ta có ý phản đối, lại khiến tôi bực bội. Cứ như thể cô nàng là đứa trẻ giàu có từng có được mọi thứ mình muốn, nhưng theo như những gì tôi để ý ở trang phục của cô – cô ấy mặc đồ Walmart, hoặc có thể là Old Navy – thì tôi biết chắc điều đó là không đúng. Cô nàng đâu có được lớn lên trong một gia đình phong lưu.

Thực tình tôi có thể chăm sóc em đấy.

Khỉ thật, ý nghĩ quái quỷ ấy đến từ đâu vậy hả? Mặc dù, khi nghĩ lại, tôi thực sự đang cần một người phục tùng. Đã phải đến, bao nhiêu nhỉ, hai tháng chăng, kể từ lúc với Susannah? Và tôi đang ở đây, thèm nhỏ nước miếng trước cô nàng tóc nâu này. Tôi cố nở nụ cười tán thành với cô ta. Việc tiêu dùng thì chẳng có gì sai trái cả – rốt cuộc thì nó cuốn đi những gì còn tồn đọng trong thương mại nước Mĩ.

“Ngài từng được nhận làm con nuôi. Điều ấy ảnh hưởng đến mức nào cách sống của ngài hiện nay?”

Câu hỏi kiểu quái này thì dính dáng gì tới giá cả dầu mỏ cơ chứ? Tôi cau có nhìn cô ta. Câu hỏi thật là lố bịch. Nếu tôi cứ sống với mụ điếm khốn khiếp đó thì có khi chẳng còn sống tới giờ. Tôi chặn cô nàng lại với câu trả lời rằng mình không biết được, cố giữ giọng nói đều đều, nhưng cô ta cứ thúc giục tôi, còn hỏi rằng khi được nhận làm con nuôi thì tôi lên mấy tuổi. *Làm cô ta thôi ngay đi, Grey!*

“Điều đó được ghi trong hồ sơ lưu trữ đấy, cô Steele.” Giọng tôi thật lạnh lùng. Cô ta hẳn đã nhận ra chuyện này thật vớ vẩn. Xem ra đã thấy áy náy rồi đây. Tốt lắm.

“Chắc ngài đã hy sinh cuộc sống gia đình cho công việc.”

“Đó đâu phải là câu hỏi,” tôi cao giọng.

Cô ta lại đỏ mặt rồi kìa, còn cắn cả môi nữa chứ. Nhưng cô nàng cũng biết điều khi cất lời xin lỗi.

“Có phải công việc buộc ngài phải hy sinh cuộc sống gia đình?”

Tôi làm cái quái gì với chuyện lập gia đình cơ chứ?

“Tôi đang có một gia đình. Có anh trai, em gái và bố mẹ rất tuyệt. Tôi không thích mở rộng quy mô gia đình hơn thế.”

“Ngài có đồng tính không, ngài Grey?”

Cái quái gì thế! Không thể *tin* nổi khi cô ta dám hỏi thẳng như thế! Thắc mắc này đến chính gia đình tôi còn không dám hé răng nữa là, tôi thấy hay ho rồi đấy. *Sao cô nàng dám nói thế được!* Tôi phải cố đấu tranh để không lôi cô nàng ra khỏi ghế, vắt ngang qua đùi mình, đét đít thật mạnh, rồi trói nghiến hai tay cô ta ra sau lưng và cưỡng đoạt ngay trên chiếc bàn này. Thế là trả lời cho câu hỏi ngay chứ gì. Sao mà cô ả này khiến tôi bực bội thế? Tôi hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh. Trong khi tôi đương hân hoan xen lẫn hằn học, cô ta dường như lại rất bối rối bởi chính câu hỏi của mình.

"Không, Anastasia, tôi không đồng tính." Tôi nhướng mày, nhưng giữ vẻ mặt thật lạnh lùng. Anastasia. Tên rất đáng yêu. Cảm giác khi lưỡi uốn cong để thốt lên tiếng đó thật thích thú.

"Tôi xin lỗi. Ưm... câu hỏi được viết ở đây." Cô ấy vén tóc ra sau tai rất căng thẳng.

Cô ta không biết cả câu hỏi của chính mình ư? Có lẽ không phải câu hỏi của cô nàng. Tôi hỏi, và cô nàng tái nhợt hẳn đi. Quỷ quái thật, phải thú thật là cô nàng quyến rũ quá đi mất. Thậm chí tôi còn có thể chắc chắn cô ta rất xinh đẹp.

"À... không ạ. Là Kate – cô Kavanagh – cô ấy đã soạn những câu hỏi này."

"Các cô cùng làm cho tờ báo sinh viên à?"

"Không, cô ấy là bạn cùng phòng với tôi."

Bảo sao trông cô nàng lại ngượng nghịu như thế từ đầu tới giờ. Tôi đưa tay lên xoa cằm, cân nhắc xem có nên khiến cô bé phải gặp khó khăn nữa hay không.

"Thế là cô tự nguyên đi phỏng vấn thay?" Tôi hỏi, và nhận được cái nhìn đầy khuất phục: mắt mở tròn xoe, lo lắng không biết tôi sẽ phản ứng thế nào. Tôi thích cảm giác mình áp đặt được lên cô ta.

"Tôi chỉ làm hộ thôi. Cô ấy bị ốm," cô bé khẽ đáp.

"Việc đó giải thích được nhiều thứ."

Có tiếng gõ cửa, Andrea đi vào. "Thưa ngài Grey, xin lỗi đã cắt ngang, nhưng cuộc hẹn tiếp theo sẽ bắt đầu trong hai phút nữa."

"Chúng tôi vẫn chưa kết thúc, Andrea. Phiền cô hủy cuộc hẹn sau giúp tôi."

Andrea cứ chần chừ, sững người nhìn tôi. Tôi trừng mắt lại. *Đi ra! Ngay đi! Tôi đang bận việc với cô Steele bé bỏng ở đây.* Andrea mặt mũi đỏ bừng, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại.

"Vâng, thưa ngài Grey," cô ta đáp vội rồi quay gót đi ra, để chúng tôi lại với nhau.

Tôi trở lại với cái sinh vật vừa hấp dẫn lại vừa khiến ta phải bực dọc trên chiếc ghế sofa kia. "Chúng ta đến đâu rồi, cô Steele?"

"Tôi không muốn cản trở công việc của ngài."

Ồ không được, bé cưng. Giờ đến lượt anh chứ. Tôi muốn biết xem có bí mật nào ẩn giấu dưới đôi mắt xinh đẹp kia không.

“Tôi muốn biết về cô. Tôi nghĩ thế cũng khá là công bằng.” Khi tôi ngả người ra sau, ấn ngón tay lên môi, thì mắt cô ấy lướt tới miệng tôi, cô nàng nuốt khan. *Ồ kìa, đúng đấy – phản ứng thường tình đây mà.* Thật hài lòng khi biết cô nàng hoàn toàn không quên mất vẻ cuốn hút của tôi.

“Không có nhiều điều để biết về tôi đâu,” cô ấy đáp, mặt lại đỏ lựng lên. Tôi đang chế ngự được cô nàng rồi đây. Được lắm.

“Cô có kế hoạch gì sau khi tốt nghiệp?”

Cô ấy nhún vai. “Tôi chưa có kế hoạch gì, ngài Grey. Tôi còn cần phải vượt qua kì thi tốt nghiệp trước đã.”

“Ở đây chúng tôi đang chạy một chương trình thực tập sinh lí tưởng đấy.” *Khỉ thật*. Cái gì ám tôi đâu mà lại đi nói thế. Tôi sắp phá vỡ luật lệ vàng – không bao giờ ngủ với nhân viên. *Nhưng Grey này, cậu đâu có định ngủ với cô bé này*. Trông cô nàng ngạc nhiên thấy rõ, rồi hàm răng xinh đẹp lại cắn vào làn môi dưới nữa kìa. *Sao cảnh này lại kích động thế nhỉ.*

“À vâng, tôi sẽ ghi nhớ điều đó,” cô ta lúng túng đáp. Rồi nói tiếp sau khi nghĩ lại, “mặc dù tôi không chắc chỗ này hợp với mình.”

Sao lại không được hả? Có chuyện quái gì với công ty của tôi cơ chứ?

“Sao lại thế?” tôi hỏi.

“Hiển nhiên là thế còn gì ạ?”

“Tôi lại không thấy thế.” Tôi thấy bối rối khi nghe cô ta đáp vậy.

Cô nàng lại lúng túng khi với lấy chiếc máy ghi âm. *Quỷ thật, cô ấy sắp về rồi.* Tôi thầm lướt qua lịch làm việc buổi chiều – không có mấy chuyện phải lo cả.

“Cô có muốn tôi dẫn đi tham quan công ty không?”

“Tôi chắc ngài rất bận rộn, ngài Grey, còn tôi thì phải lái xe cả một chặng đường dài nữa.”

“Cô về WSU ở Vancouver ngay à?” Tôi liếc ra ngoài cửa sổ. Lái xe bây giờ thì khốn khổ lắm đây, trời đang mưa kìa. Khỉ thật. Cô ấy không nên lái xe trong thời tiết này, nhưng tôi sao mà cấm cản được cơ chứ. Nghĩ thế mà thấy cáu tiết. “Vậy thì cô nên lái xe cẩn thận nhé.” Giọng tôi lạnh lùng hơn chủ ý trong lòng mình.

Cô ấy dò dẫm chiếc máy ghi âm. Cô ấy muốn thoát ra khỏi văn phòng của tôi, và không hiểu sao tôi chẳng hề muốn cô ấy ra về tẹo nào.

“Cô đã lấy đủ thông tin rồi chứ?” Tôi gỡ gạc hỏi thêm khi cố gắng lộ liễu giữ cô ấy ở lại lâu hơn.

“Vâng, thưa ngài,” cô ấy khẽ đáp.

Câu trả lời của cô ấy hạ gục tôi – cái cách âm thanh vang lên từ chiếc miệng xinh xắn kia – và tôi vội tưởng tượng chiếc miệng ấy ngoan ngoãn phục tùng tôi ra sao.

“Cảm ơn vì cuộc phỏng vấn, ngài Grey.”

“Tôi rất hân hạnh,” tôi đáp – rất chân thành, vì đã lâu rồi tôi đâu có bị ai mê hoặc thế này. Suy nghĩ này đáng lo ngại đây.

Cô ấy đứng dậy rồi kìa, tôi chìa tay ra bắt, tha thiết muốn chạm vào cô.

“Hẹn gặp lại lần sau nhé, cô Steele.” Tôi hạ thấp giọng khi cô ấy đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình vào tay tôi. *Đúng thế, tôi muốn đánh và chiếm đoạt cô gái này trong phòng giải trí của mình*. Trói cô ấy lại, khiến cô nàng phải khao khát... thèm muốn tôi, dâng hiến cho tôi. Tôi nuốt xuống. *Không thể xảy ra đâu, Grey*.

“Ngài Grey.” Cô cúi chào rồi rụt tay lại thật nhanh... nhanh quá đi mất.

Khỉ thật, tôi không thể để cô ấy đi như thế. Mà rõ ràng cô nàng thì muốn về ghê gớm. Tôi vừa bực bội, lại vừa xúc động mạnh khi thấy cô ấy đi ra.

“Chỉ để đảm bảo cô đi qua cửa an toàn, cô Steele.”

Cô ấy lại đỏ mặt rồi, đôi má ửng hồng ngon mắt làm sao.

“Thật chu đáo quá, ngài Grey,” cô ấy xẵng giọng.

Xem hàm răng của cô Steele kìa! Tôi mỉm cười và dõi theo khi cô ấy đi ra, rồi nối gót bước theo sau. Cả Andrea lẫn Olivia đều ngước lên sững sờ. *Phải rồi, phải rồi. Tôi đang tiễn cô gái về cơ đấy.*

“Cô có áo khoác chứ?” tôi hỏi.

“Vâng.”

Tôi trừng mắt với cô nàng Olivia đang ngây ra đờ đẫn, khiến cô ta đứng bật dậy với lấy chiếc áo khoác màu xanh dương. Đỡ lấy áo xong, tôi đánh mắt bảo cô ta ngồi ngay xuống. Chúa ơi, Olivia lúc nào cũng làm tôi bực – cứ lúc nào cũng thẫn thờ trước mắt tôi.

Hừm. Chiếc áo của hiệu Walmart. Cô Anastasia Steele cần ăn mặc đẹp hơn mới phải. Tôi khoác chiếc áo lên đôi vai gầy mảnh khảnh của cô gái, và chạm vào làn da nơi cổ của cô. Cô ấy khựng lại khi bị đụng chạm và tái nhợt. *Chính thế!* Cô ấy *có* bị tôi làm xúc động. Bước lại phía thang máy, tôi nhấn nút gọi trong khi cô nàng bồn chồn đứng bên cạnh.

Ôi, tôi chỉ muốn khiến em hết bồn chồn ngay đây, cưng ạ.

Cánh cửa mở ra, cô ấy lao bổ vào trong rồi quay lại nhìn tôi.

“Anastasia,” tôi chào tạm biệt.

“Christian,” cô ấy chào đáp lại. Và cánh cửa thang máy khép vào, để lại âm thanh có tên tôi cứ lơ lửng trong không gian, nghe thật kì quái, lạ lẫm nhưng cũng cực kì gợi cảm.

Chà, chuyện quái gì với tôi thế này. Thế là sao hả?

Tôi cần biết thêm thông tin về cô gái này. “Andrea,” tôi cao giọng khi sải bước về phòng làm việc. “Báo Welch nói chuyện điện thoại với tôi đi.”

Khi ngồi vào bàn chờ điện thoại, tôi nhìn mấy bức tranh treo trên tường trong phòng, và những lời cô Steele ấy nói cứ vọng lại trong tôi. *“Những điều tầm thường trở nên phi thường.”* Cô ấy mới dễ dàng bộc bạch chính mình làm sao.

Điện thoại đổ chuông.

“Tôi đã báo ông Welch đây rồi ạ.”

“Nối máy với anh ấy đi.”

“Vâng, tôi nghe đây.”

“Welch, tôi cần kiểm tra thông tin lý lịch này.”

Thứ bảy, ngày 14 tháng 5 năm 2011

Anastasia Rose Steele

Ngày sinh: Ngày 10 tháng 9 năm 1989, Montesano, WA

Địa chỉ: 1114 SW phố Green, căn hộ số 7 Haven Heights, Vancouver, WA 98888

Số điện thoại: 360 959 4352

Số bảo hiểm xã hội: 987-65-4320

Thông tin ngân hàng: Ngân hàng Wells Fargo, Vancouver, WA 98888

Số tài khoản: 309361; số dư hiện tại là 683.16$

Nghề nghiệp: Sinh viên chưa tốt nghiệp

Trường WSU Vancouver khoa Nghệ Thuật Tự Do

- chuyên ngành Tiếng Anh

Điểm trung bình: 4.0

Trường phổ thông: Trung học Montesano JR-SR

Điểm đầu vào SAT: 2150

Nơi làm việc: Cửa hàng Gia dụng Clayton,

NW Vancouver Drive, Portland, OR (bán thời gian)

Bố: Frank A. Lambert

NS: 01/9/1969, Qua đời 11/9/1989

Mẹ: Carla May Wilks Adams

NS: 18/7/1970

cưới Frank Lambert

- 01/3/1989, goá chồng 11/9/1989

cưới Raymond Steele

- 06/6/1990, li dị 12/7/2006

cưới Stephen M. Morton

- 16/8/2006, li hôn 31/01/2007

cưới Robbin (Bob) Adams

- 06/4/2009

Quan điểm chính trị: Không tìm thấy

Tín ngưỡng: Không tìm thấy

Định hướng giới tính: Không rõ

Quan hệ tình cảm: Hiện tại không có

Tôi nghiền đi ngẫm lại bản thông tin cá nhân tóm lược này đến cả trăm lần từ lúc nhận được hai hôm trước, cố tìm kiếm còn gì ẩn chứa trong cô nàng Anastasia Rose Steele bí ẩn này không. Tôi không sao gạt cô gái ấy ra khỏi tâm trí mình, và chuyện này thực sự khiến tôi bực bội rồi. Trong suốt những buổi họp buồn tẻ tuần trước, tôi nhận thấy mình đang nhay đi nhay lại cuộc phỏng vấn hôm ấy. Những ngón tay lóng ngóng của cô ấy trên chiếc máy ghi âm, cái kiểu vén tóc ra sau tai, điệu bộ khi cắn môi. *Phải rồi*. Hình ảnh làn môi bị cắn đó cứ ám theo tôi suốt.

Và giờ thì tôi đang ở đây, đỗ xe bên ngoài cửa hàng Clayton, nơi bán đồ gia dụng bình dị nhất ở ngoại ô Portland, nơi cô ấy làm thêm.

Khờ thế, Grey. Sao lại đến đây?

Tôi biết thể nào cũng thế này. Suốt cả tuần... tôi biết mình phải gặp lại cô ấy thôi. Tôi hiểu ngay điều ấy lúc cô ấy thốt lên tên tôi khi vào trong thang máy rồi mất hút xuống dưới tòa nhà. Tôi đã cố cưỡng lại mong muốn này. Tôi chờ mất năm ngày, năm ngày khốn khổ để xem liệu mình có quên được cô nàng không. *Mà tôi thì chưa bao giờ chờ đợi. Tôi ghét đợi chờ... dù là gì chăng nữa.* Tôi chưa từng chủ động theo đuổi cô gái nào trước đây. Những người phụ nữ tôi có được đều tự hiểu tôi muốn gì ở họ.

Nỗi sợ hiện giờ của tôi lại là cô Steele này còn quá trẻ và sẽ chẳng hứng thú với những gì tôi đề nghị đâu... Liệu cô ấy có muốn không? Cô ấy có trở thành một người phục tùng ngoan ngoãn không? Tôi lắc đầu chịu thua. Chỉ có mỗi một cách để tìm hiểu xem sao... thế là tôi tới đây, như một gã khờ, ngồi giữa khu đỗ xe ngoại ô ở một chốn ảm đạm của Portland.

Lý lịch cá nhân của cô ấy chẳng mang lại thông tin đáng chú ý nào hết – ngoại trừ chi tiết cuối cùng cứ lởn vởn trước mắt tôi. Chính là lý do tôi có mặt ở đây. *Sao lại chẳng có bạn trai gì hết thế, cô Steele?* Định hướng giới tính không rõ – biết đâu cô nàng đồng tính. Tôi cười nhạt, thấy chẳng giống thế tẹo nào. Tôi hồi tưởng những câu hỏi cô nàng đặt ra suốt buổi nói chuyện, vẻ ngượng ngập rõ rền rệt của cô ấy, cái điệu bộ da mặt ửng hồng... *Quái thật*. Tôi cứ phải chịu đựng mấy cái ý nghĩ lố lăng ấy suốt từ khi gặp cô ta.

Chính vì thế nên cậu mới ở đây còn gì.

Tôi khao khát được gặp lại cô ấy – đôi mắt xanh lơ cứ ám ảnh tôi, thậm chí đi vào cả giấc mơ. Tôi không nhắc gì đến cô ấy khi nói chuyện với Flynn, và may mà làm thế vì giờ tôi đang hành xử như một kẻ theo dõi lén lút. *Có lẽ tôi nên để ông ấy biết chuyện.* Tôi trợn tròn mắt – tôi không muốn ông ấy cứ bám riết lấy tôi với cái trò trị liệu tâm lý giải quyết vấn đề cơ bản khỉ gió của ông ấy. Tôi cần được tiêu khiển chút đã... và giờ thì trò giải trí duy nhất tôi muốn là gặp một người bán hàng trong cửa hàng gia dụng.

Đằng nào cũng tới đây rồi. Hãy xem xem liệu cô Steele bé bỏng ấy có còn quyến rũ như cậu nhớ không nhé. Đến lúc diễn rồi đây, Grey. Tôi bước xuống xe rồi đi hết bãi đỗ xe ra tới cửa chính. Tiếng chuông báo kêu lên khi tôi bước vào.

Cửa hàng lớn hơn so với nhìn từ bên ngoài, và dù gần đến giờ ăn trưa, nơi này vẫn thật vắng vẻ, mặc dù hôm nay thứ bảy. Hàng dãy, hàng dãy các loại hàng họ vớ vẩn bày ra. Tôi quên phắt người như mình mà vào cửa hàng bán đồ gia dụng thì mua được gì đây nhỉ. Cần món gì tôi toàn mua qua mạng, nhưng đã tới đây, thì có lẽ cũng nên trữ thêm vào kho mấy món đồ... Khóa dính velcro, hay mấy cái móc treo xoắn – Được đấy. Tôi sẽ đi kiếm cô Steele thú vị kia rồi vui vẻ chút xem nào.

Mất có ba giây để tôi tìm thấy cô ấy. Cô ấy đang khom người bên quầy thu ngân, đang nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính và ăn bữa trưa – một chiếc bánh vòng nướng. Một cách lơ đãng, cô nàng vuốt mẩu bánh dính ở mép đưa vào miệng rồi mút ngón tay. Cậu nhỏ của tôi ngỏng dậy đáp trả. *Khỉ thật. Tôi sao thế hả, có còn ở tuổi mười bốn nữa không*? Phản ứng quái quỷ ấy của mình khiến tôi bực bội. Có thể mấy trò bị kích thích tuổi thiếu niên ấy sẽ chấm dứt nếu tôi trói cứng, chiếm đoạt và quất cô nàng thật đau... nhưng không nhất thiết theo đúng trình tự ấy. Phải đấy. Chính đấy là điều tôi đang cần.

Cô ấy đang mải mê làm việc, thế là tôi có cơ hội ngắm kĩ hơn. Gạt mấy ý nghĩ dâm dục sang một bên, thì cô nàng vẫn rất cuốn hút, cực kì quyến rũ ấy chứ. Đúng là trí nhớ của tôi tốt thật.

Cô ấy ngẩng lên và đờ người ra, đôi mắt thông minh và am tường nhìn như đóng đinh vào tôi, cái màu xanh thẳm ấy dường như đang xuyên thấu qua tôi. Cũng vẫn là điệu bộ bối rối y như lần đầu gặp tôi. Cô cứ nhìn trân trối, chắc choáng váng lắm, tôi không biết phản ứng như thế là hay hay dở nữa.

“Cô Steele. Một bất ngờ thật thú vị.”

“Ngài Grey,” cô ấy líu díu không ra hơi và ngượng chín người. A ha... phản ứng tốt rồi đây.

“Tôi có chút việc quanh đây. Tôi cần trữ mấy thứ. Thật thú vị khi được gặp lại cô, cô Steele.” *Thực sự thú vị đấy*. Cô ấy mặc áo phông bó sát, không phải mấy món đồ không ra hình thù gì như tuần trước. Cặp chân cô ấy dài miên man, eo thon, bộ ngực hoàn hảo. Cô ấy vẫn há hốc miệng, tôi phải kìm nén lắm để không nhào tới đỡ cằm cô ấy lên và khép miệng cô lại. *Tôi bay từ Seattle tới đây chỉ để gặp em, và thấy điệu bộ của em bây giờ xem ra chuyến đi cũng xứng đáng lắm.*

“Ana. Tôi tên Ana. Tôi có thể giúp gì cho ngài, ngài Grey?” Cô ấy hít vào thật sâu, nâng cao vai lên y như cái cách cô ấy đã cố gắng suốt buổi phỏng vấn hôm nọ, rồi nở nụ cười khuôn mẫu chắc là vẫn được dành cho các khách mua hàng.

Chơi nào, cô Steele.

“Tôi cần mấy thứ. Bắt đầu với nút buộc nào.”

Hai làn môi lại hé mở khi cô ấy hít vào thật mạnh.

Chắc em ngạc nhiên, tò mò anh làm gì với đám nút buộc hả, cô Steele.

“Cửa hàng có nhiều cỡ lắm. Tôi dẫn ngài đi xem nhé?”

“Vâng. Mời cô dẫn đường, cô Steele.”

Cô ấy từ quầy thu ngân bước ra và chỉ đường cho tôi về phía mấy giá hàng. Cô ấy đi giày thể thao hiệu Chucks. Tôi vu vơ tự hỏi không biết nếu cô nàng đi đôi cao gót thì thế nào. Phải là hãng Louboutins... nhất định phải là Louboutins.

“Nút buộc ở quầy đối diện, dãy số tám.” Giọng nói run run và kìa... lại đỏ mặt rồi.

Tôi làm cô nàng xúc động thấy rõ. Hy vọng trào dâng trong lòng. *Thế thì không đồng tính đâu*. Tôi tủm tỉm cười.

“Mời cô đi trước,” tôi lẩm bẩm, chìa tay ra tỏ ý nhường cô ấy dẫn đường. Để cô nàng tản bước phía trước, tôi lại có thêm thời gian chiêm ngưỡng vòng ba tuyệt diệu của cô gái. Cô nàng thực sự là món đồ hoàn chỉnh: duyên dáng, tao nhã, và rất xinh đẹp với đầy đủ những đặc trưng đáng giá để là một người phục tùng. Nhưng câu hỏi trị giá triệu đô la ở đây là, cô ấy có làm người phục tùng được không? Cô ấy có thể chẳng biết chút gì về lối sống đặc biệt – lối sống của riêng tôi – nhưng tôi rất háo hức muốn giới thiệu cho cô nàng biết. *Cậu đang theo đuổi một thỏa thuận không mấy khả thi đâu, Grey*.

“Ngài đến Portland có công việc ạ?” cô ấy hỏi thăm, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Cô ấy nói cao giọng, cố tỏ vẻ không mấy bận tâm, khiến tôi muốn cười phá lên, thật tỉnh cả người. Hiếm có phụ nữ nào khiến tôi cười to được đấy.

“Tôi đến thăm khoa nông nghiệp của WSU ở Vancouver,” tôi nói dối. *Thực ra thì tôi tới đây để gặp em đấy, cô Steele.*

Cô ấy đỏ lựng mặt, còn tôi thì thấy mình như gã khờ.

“Tôi đang tài trợ cho mấy dự án nghiên cứu về luân canh và chất đất.” Chí ít thì đây cũng là thông tin thực.

“Trong dự án lương-thực-thế-giới của ngài à?” Môi cô ấy hơi nhếch lên cười.

“Đại loại thế,” tôi đáp. *Cô ấy đang cười nhạo tôi phải không nhỉ?* Ô kìa, tôi chỉ muốn chốt hạ luôn nếu cô ấy có ý đùa thế. Nhưng khởi đầu thế nào đây? Có lẽ là rủ đi ăn tối, thế thì hay ho hơn là nói chuyện đơn thuần... mà giờ nếu có xảy ra nữa thì thành hơi lạ; chọn cách mời đi ăn tối thôi.

Chúng tôi tới chỗ nút buộc, có rất nhiều kích cỡ dài ngắn và màu sắc khác nhau được phân loại dễ nhìn. Ngón tay tôi lơ đãng lướt qua những món hàng trên kệ. *Tôi vừa suýt rủ cô ấy đi ăn tối đấy.* Giống như hẹn hò chăng? Cô ấy có đồng ý không? Khi tôi liếc sang, cô ấy đang nhìn nhìn ngó ngó mấy ngón tay của mình. Cô ấy không dám nhìn tôi... *thế là hứa hẹn rồi đây.* Tôi chọn loại dây dài. Cái đó dùng là linh hoạt nhất – có thể thắt được cả hai cổ chân hay hai cổ tay đều được.

“Cái này được đấy,” tôi nhận xét, thế là cô nàng lại đỏ ửng mặt.

“Ngài còn cần gì nữa không?” Cô ấy hỏi nhanh – thế nghĩa là cô nàng đang chu đáo hơn hay là muốn tôi đi ra khỏi cửa hàng càng chóng càng tốt, chẳng rõ nữa.

“Cho tôi băng dính đa dụng.”

“Ngài sắp trang trí nhà à?”

Tôi cố nín cười thành tiếng. “Không phải để trang trí.” Đã lâu lắm rồi tôi chẳng động vào cái chổi quét sơn nào cả. Nghĩ đến đây, tôi thấy buồn cười; thường thì tôi bảo người ta làm hết mấy trò đấy.

“Lối này,” cô nói khẽ, trông có vẻ buồn buồn. “Băng dính ở dãy hàng trang trí.”

Thôi nào, Grey. Không có nhiều thời gian đâu. Dẫn dắt cô ấy vào chuyện đi. “Cô làm ở đây lâu rồi nhỉ?” Dĩ nhiên rồi, tôi biết thừa câu trả lời còn gì. Khác với người ta, tôi tự tìm hiểu thông tin tỉ mỉ rồi. Cô ấy lại đỏ mặt nữa kìa – Chúa ơi, cô bé này hay bẽn lẽn thế. *Tôi chẳng có mảy may hy vọng nào rồi.* Cô ấy quay ngoắt đi, bước dọc dãy hàng dẫn tới chỗ đề biển ĐỒ TRANG TRÍ. Tôi hăng hái đi theo cô. *Còn ra thể thống gì nữa đây, mình như chú cún ngoan ngoãn thế này ư?*

“Bốn năm rồi,” cô lắp bắp đáp khi tới nơi. Cô ấy cúi xuống vớ lấy hai cuộn ở hai cỡ khác nhau.

“Tôi lấy loại này,” tôi nói. Cuộn băng lớn hơn thì tiện dụng khi băng kín miệng lại. Khi cô ấy đưa nó sang tay tôi, đầu ngón tay chúng tôi chạm lướt vào nhau. Cảm giác ấy dội thẳng xuống bụng dưới tôi. *Quỷ quái thật!*

Cô ấy tái nhợt. “Ngài cần gì nữa không?” Giọng cô ấy khẽ và thở vội.

Chúa ơi, cái cách tôi ảnh hưởng đến cô ấy cũng giống y như khi cô ấy tác động lên tôi. *Có lẽ nào...*

“Tôi nghĩ là dây thừng.”

“Lối này.” Cô ấy quýnh quáng đi dọc dãy hàng, tạo thêm cơ hội cho tôi thưởng thức vòng ba tuyệt vời.

“Ngài cần chọn loại dây nào? Chúng tôi có loại thừng sợi nhỏ chất liệu nhân tạo và tự nhiên... dây đôi... thừng kim loại...”

Chết tiệt – thôi đi. Tôi thầm rên rỉ, cố xua đi hình ảnh cô nàng bị trói nghiến trong phòng giải trí ở nhà.

“Cho tôi năm mét thừng sợi nhỏ loại tự nhiên.” Loại tôi chọn này thô và cứa mạnh nếu em vùng vẫy cố thoát ra đấy.

Ngón tay cô hơi run run, nhưng cô ấy vẫn đo chính xác năm mét dây. Lôi con dao cắt dây ở túi quần bên phải ra, cô ấy cắt phăng sợi thừng thật nhanh, cuộn chặt rồi thắt nút cho gọn lại. *Ấn tượng ghê đây.*

“Cô từng là hướng đạo sinh à?”

“Tôi không hợp với mấy hoạt động tập thể, ngài Grey.”

“Thế cô thích gì, Anastasia?” Tôi bắt gặp ánh mắt cô ấy, đôi mắt mở căng khi tôi nhìn thẳng vào. *Được đấy!*

“Sách ạ,” cô đáp khẽ.

“Cô thích loại sách nào?”

“À thì mấy sách phổ thông, sách cổ điển, chủ yếu là văn học Anh.”

Văn học Anh à? Tôi đánh cuộc là Brontë và Austen. Mấy kiểu lãng mạn sến dâng trái tim và tặng hoa hồng. Khỉ thật. Chẳng hay ho chút nào.

“Ngài còn cần gì nữa không?”

“Tôi không biết nữa. Cô có gợi ý thêm gì không?” Tôi muốn xem cô ấy phản ứng ra sao.

“Để tự-tay-làm-lấy ấy à?” cô hỏi lại, khá ngạc nhiên.

Tôi muốn cười rộ lên. Ôi cưng ơi, tôi chẳng phải kiểu người tự-động-tay-động-chân-tay-làm-việc-nhà bao giờ. Tôi gật đầu, cố nhịn cười. Ánh mắt cô nàng lướt dọc người tôi, khiến tôi căng người lên. Cô ấy đang đang dò xét tôi đây sao! *Quỷ tha ma bắt tôi đi.*

“Quần áo bảo hộ lao động,” cô ấy bật thốt ra.

Đó là điều tôi ít mong đợi nhất từ chiếc miệng xinh xắn, duyên dáng kia từ dạo nghe câu hỏi “ngài có đồng tính không”.

“Ngài sẽ không muốn làm hỏng quần áo của mình.” Cô ấy phác tay về phía chiếc quần jean tôi mặc, lại ngượng ngùng nữa kìa.

Tôi không nhịn được. “Có thể tôi cởi đồ khi làm.”

“Ừm.” Cô nàng đỏ lựng như cà chua chín và cúi gằm xuống sàn.

“Tôi sẽ mua một bộ áo bảo hộ lao động. Đúng là không nên làm hỏng quần áo của mình,” tôi đáp lời để giúp cô thoát khỏi nỗi khổ sở vừa rồi. Không nói không rằng, cô quay đi và hối hả đi hết dãy hàng, và lần này tôi cũng hăm hở nối gót chân đầy sức hút của cô.

“Ngài còn cần thêm gì không?” cô ấy vừa thở đứt quãng vừa đưa tôi bộ áo bảo hộ. Cô nàng ngượng lắm rồi, mắt vẫn cúi gằm, mặt đỏ lựng. Chúa ơi, tôi bị ám ảnh lắm rồi.

“Bài báo đến đâu rồi?” Tôi hỏi thăm hòng mong cô bé được thoải mái chút xíu.

Cô ấy ngước lên nở nụ cười nhẹ nhõm hẳn đi. *Cuối cùng cũng đỡ rồi.* “Tôi không viết bài đó. Là Katherine cơ. Ý tôi là cô Kavanagh, bạn cùng phòng của tôi, cô ấy mới là tác giả. Cô ấy hăm hở với bài phỏng vấn lắm. Cô ấy là biên tập viên của tờ báo, nếu không làm được bài phỏng vấn này thì cô ấy sẽ thất vọng lắm đấy.”

Đây là câu nói dài nhất cô ấy trao đổi với tôi từ lúc gặp gỡ tới giờ, đấy là lúc cô ấy nói đến người khác mà không phải về chính mình. *Thú vị đây.*

Trước khi tôi kịp lên tiếng nhận xét thì cô ấy đã nói thêm, “Điều duy nhất cô ấy còn lo là không có bức ảnh nào của ngài cả.”

Cô nàng Kavanagh bám dai như đỉa muốn có ảnh chụp à. Chân dung quảng bá hả? Cái này thì tôi làm được. Thế là có thêm thời gian với cô Steele thú vị này.

“Cô ấy cần loại ảnh nào?”

Cô ấy nhìn tôi một lát, rồi lắc đầu.

“Được rồi, tôi vẫn còn ở quanh đây mà. Có lẽ, ngày mai...” Tôi có thể ở lại Portland được. Làm việc luôn ở khách sạn. Có thể là ở chỗ khách sạn Healthman. Tôi sẽ cần Taylor tới, mang theo máy tính và ít quần áo thay đổi. Hoặc Elliot cũng được – nếu anh ấy không mất hút ở đâu đó, như thói quen giải trí của anh mỗi cuối tuần.

“Ngài sẵn lòng chụp ảnh chứ?” Cô ấy không giấu được vẻ sửng sốt.

Tôi hơi gật đầu đáp lại. *Chắc em ngạc nhiên lắm khi mấy việc tôi nhận làm thế này là để có thêm thời gian với em, cô Steele nhỉ... mà thực tình, đúng là thế thật.*

“Kate sẽ mừng lắm đây – nếu chúng tôi kiếm được một thợ chụp ảnh.” Cô ấy cười tươi tắn, mặt sáng bừng như bình minh mùa hạ. Chúa ơi, cô nàng đẹp hớp hồn.

“Ngày mai cứ báo tôi biết nhé.” Tôi lấy tấm danh thiếp trong ví ra. “Trên đây có số di động của tôi. Cô nên gọi cho tôi trước mười giờ sáng.” Nếu cô nàng không gọi, tôi sẽ về thẳng Seattle và quên sạch cái trò phải lòng ngớ ngẩn này ngay. Nghĩ thế mà lòng tôi trĩu nặng.

“Được ạ.” Cô ấy vẫn cười tươi rói.

“Ana!” Chúng tôi cùng quay sang khi thấy một thanh niên mặc thường phục nhưng đắt tiền đi ra từ cuối dãy hàng. Hắn đang cười ngoác miệng với cô Anastasia Steele. *Kì đà cản mũi này là gã quái nào thế?*

“À... tôi xin phép một chút, ngài Grey.” Cô ấy tiến lại chỗ hắn, và gã khốn ôm choàng lấy cô ta như đười ươi vồ bạn. Máu tôi đông cứng lại. Phản ứng rất tự nhiên. *Bỏ ngay hai tay bẩn thỉu của mày ra khỏi cô ấy đi*. Tôi siết chặt hai nắm đấm và chỉ buông lỏng dần ra khi thấy cô ấy không hề tỏ có điệu bộ nào ôm đáp trả hắn.

Họ nói chuyện gì với nhau thì tôi không nghe thấy nữa. *Khỉ thật, có thể thông tin của Welch có gì đó nhầm lẫn rồi.* Biết đâu anh chàng này là bạn trai của cô ta. Hắn cũng tầm tuổi tương xứng, đôi mắt hau háu không hề rời khỏi cô ta. Hắn ôm cô bằng cả hai tay một lát, ngắm nghía thật kĩ, rồi đứng ra mà vẫn quàng tay qua vai cô rất thoải mái. Dường như cử chỉ ấy rất tự nhiên, nhưng tôi lại hiểu hắn đang ngầm đưa ra lời tuyên bố và cảnh báo tôi hãy rút lui đi. Cô ấy dường như bối rối lắm, cứ chuyển hết chân này sang chân kia.

Khỉ thật. Mình nên đi thôi. Thế rồi cô ấy nói gì đó với hắn và đứng tách ra khỏi tầm với của hắn, chạm vào cánh tay hắn ta chứ không phải bàn tay. Rõ ràng họ không có chút thân mật nào. *Tốt rồi.*

“À... Paul, đây là Christian Grey. Ngài Grey, đây là Paul Clayton. Anh trai cậu ấy là ông chủ ở đây.” Cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt thật lạ lùng, tôi chưa hiểu gì thì cô đã nói tiếp, “Tôi quen Paul từ khi làm việc ở đây, mặc dù chúng tôi không gặp nhau thường xuyên. Cậu ấy mới từ Princeton về, Paul học quản trị kinh doanh ở đó.”

Em trai của ông chủ thôi, không phải bạn trai. Tôi thấy nhẹ nhõm phần nào, dù chưa thoải mái hẳn, thế là tôi nhăn mặt. *Cô nàng này thực sự khiến tôi bị quấy quả đây.*

“Chào anh Clayton.” Tôi cố ý nói thật nhanh.

“Chào ngài Grey.” Cậu ta bắt tay tôi hời hợt. *Thằng ôn èo uột.* “Khoan nào, không phải Christian Grey của Grey Entreprise Holdings đấy chứ?” Trong tích tắc, tôi thấy cậu ta đổi từ điệu bộ khệnh khang sang khúm núm hẳn đi.

Phải đấy, là ta đây, đồ ngốc.

“Chà, tôi có thể giúp gì cho ngài không?”

“Đã có cô Anastasia rồi, anh Clayton. Cô ấy rất chu đáo.” *Giờ thì xéo đi.*

“Tốt quá,” cậu ta thốt lên, mắt không giấu vẻ kính nể. “Gặp cậu sau nhé, Ana.”

“Chắc chắn rồi, Paul,” cô ấy đáp, thế là cậu ta quay đi, tạ ơn Chúa. Tôi nhìn theo bóng cậu ta khuất cuối dãy kệ hàng.

“Ngài cần gì thêm không, ngài Grey?”

“Thế này đủ rồi,” tôi lầm bầm. Khỉ thật, tôi hết béng thời gian rồi, và vẫn chưa biết liệu có còn gặp lại cô ấy không. Tôi phải biết liệu có mảy may hy vọng nào rằng cô ấy có nghĩ tới những điều tôi đang

nghĩ không. Làm sao hỏi được đây? Tôi có sẵn sàng nhận lấy một người phục tùng mới toe chưa từng trải nghiệm không? Quái thật. Cô ấy sẽ cần được huấn luyện kha khá đây... Quỷ tha ma bắt tôi đi, làm được thế thì coi như đạt được nửa chặng đường vui rồi. Cô ấy có muốn không nhỉ? Hay điều tôi đang làm đây đều sai trái cả?

Cô ấy quay lại quầy thu ngân, rồi tính tiền chỗ hàng tôi mua, trong suốt lúc đó, cô cứ cúi gằm mặt xuống. *Nhìn tôi đi, khỉ thật!* Tôi muốn được thấy đôi mắt xanh lơ xinh đẹp của cô ấy lần nữa và thăm dò xem cô ấy đang nghĩ gì.

Cuối cùng, cô ấy cũng ngẩng lên "Hết tất cả là bốn mươi ba đô la."

Thế thôi ư?

"Ngài có cần túi xách không?" cô ấy hỏi, điệu bộ y như một nhân viên bán hàng khi tôi đưa thẻ tín dụng của mình ra.

"Có, Anastasia." Tên cô ấy đấy – cái tên gọi đáng yêu của một cô gái xinh xắn lướt trên lưỡi tôi.

Cô ấy xếp các thứ rất nhanh và cẩn thận vào túi xách. Thế là xong. Tôi phải về rồi.

"Cô sẽ gọi cho tôi nếu sắp xếp được buổi chụp hình chứ?"

Cô ấy gật đầu rồi đưa trả tôi thẻ.

"Hay lắm. Mai nhé, nếu được." Tôi không thể cứ thế mà về. *Tôi phải để cô ấy biết mình có quan tâm.* "À này, Anastasia. Tôi mừng là cô Kavanagh không đi phỏng vấn." Thích thú trước vẻ mặt sững sờ của cô ấy, tôi quẩy chiếc túi qua vai rồi sải bước ra khỏi cửa hàng.

Đúng thế, theo như nhận định đúng đắn của mình, rõ ràng tôi muốn cô ấy. Giờ tôi phải chờ... lại là đợi chờ đằng đẵng.

Tạm thời... cứ thế thôi.

Cảm ơn các bạn rất nhiều vì đã đọc cuốn sách này.

E L James

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Dành tặng Niall, chồng tôi,

cám ơn anh đã chịu đựng nỗi ám ảnh của tôi,

luôn bao dung tôi như một vị thần,

và đã cùng tôi sửa bản thảo đầu tiên.

[32]. Trích lời đối thoại của Goneril nói với phụ vương là vua Lear, ở hồi 1, cảnh 1, vở bi kịch Vua Lear của Shakespeare. Vở kịch nổi tiếng kể về một vị vua trải qua nhiều nỗi đau khổ, cuối cùng bị mất trí.
[33]. JFK viết tắt của Sân bay Quốc tế John F.Kennedy ở New York.
[34]. Nguyên văn tiếng Pháp Au revoir.
[35]. Nguyên văn Gôdy-Two-Shoes: tên một truyện ngắn dành cho thiếu nhi của nhà văn người Anh John Newbery viết năm 1567, tên gọi này được phổ biến để ám chỉ những người cực kì nghiêm túc và đức hạnh.
[36]. EST - Eastern Standard Time: chuẩn giờ miền Đông ở Hoa Kỳ và Canada.
[37]. Glock: một loại súng ngắn bán tự động nguồn gốc từ Áo.
[38]. Chú bé chăn cừu: truyện ngụ ngôn nổi tiếng của Aesop, kể về chú bé chăn cừu, vì buồn chán, giả vờ hô chó sói để trêu dân làng. Sau này có sói đến thật, chú bé hô gọi mọi người đến cứu nhưng không ai tin nữa.
[39]. Nancy Drew là tên một nhân vật nữ thám tử nhí, được xây dựng vào năm 1930 bởi Edward Stratemeyer, nhà văn chuyên viết sách cho thiếu nhi.
[40]. Aretha Franklin (25/3/1942) là ca sĩ, nhạc sĩ, nghệ sĩ piano người Mỹ, được mệnh danh là "Nữ hoàng nhạc Soul", ca khúc "Say a Little Prayer" từng được sử dụng trong bộ phim của Holliwôd "My Best Friend's Wedding" với sự tham gia của Julia Roberts.
[41]. Nữ ca sĩ Dionne Warwick (12/12/1940) là nữ ca sĩ, diễn viên, phát thanh viên truyền hình người Mỹ.
[42]. Daiquiri là một loại cocktail có thể pha tại nhà, gồm hỗn hợp rom, nước chanh và đường hoặc chất tạo ngọt.
[43]. Joan Jett (02/02/1958) là nữ ca sĩ, nhạc sĩ, nghệ sĩ chơi guitar, sáng tác nhạc và nhà sản xuất người Mỹ, có phong cách trang điểm tô đậm mắt và môi.
[44]. Nguyên văn: "Sexy Bitch".
[45]. Hiệp hội Đóng tàu Mỹ: The Ameriacan Shipbuilding Association, viết tắt là ASA.
[46]. Phán quyết của Solomon: gắn với một tích trong kinh thánh. Vua Solomon, một vị vua của người Do Thái và người Israel, đã đứng ra làm trọng tài phân xử cho vụ tranh giành một đứa trẻ của hai người đàn bà. Ông đưa ra cách chẻ đôi đứa trẻ cho hai người cùng nhận là mẹ. Và rồi bằng cách này đã tìm ra mẹ đẻ thực sự của đứa trẻ.
[47]. OHSU: viết tắt của Oregon Health & Science University, Đại học Khoa học & Y tế Oregon ở Portland, một thành phố thuộc tiểu bang Oregon, nước Mỹ.
[48]. Nguyên văn: yar - một tính từ được viết trong bộ phim tình cảm lãng mạn nổi tiếng của Mĩ The Philadelphia Story do Philip Barry viết kịch bản, nhân vật dùng để ca ngợi con thuyền dễ lái, lướt vi vu.
[49]. Nordstrom là thương hiệu của chuỗi những cửa hàng bán lẻ nổi tiếng ở Mỹ, thành lập năm 1901, với các đồ thời trang, đồ dùng cá nhân và thiết bị gia đình.
[50]. Savannah là thành phố lớn nhất nằm ở bang Giorgia, đông nam nước Mỹ.
[51]. Judas là kẻ phản bội chúa nên ở đây cô gọi chồng là judas vì anh đang bị coi là phản bội cô.
[52]. Bánh xe Ixion: Một điển tích trong thần thoại Hy Lạp, Ixion là vị vua xứ Lapithes chịu hình phạt chịu trói vào bánh xe lửa luôn luôn quay vòng vì tội bất kính thần linh.
[53]. Bonnie và Clyde là hai tội phạm khét tiếng hồi những năm 1930. Họ trộm cắp và phạm nhiều tội ở vùng trung tâm nước Mỹ.
[54]. Nguyên văn: You're topping from the bottom, là một thành ngữ ám chỉ vai trò của một người khi tham gia hoạt động tình ái, thể hiện tư cách chủ động hay bị động trước đối tác.

[55]. Kho báu ở Sierra Madre: mượn tên một bộ phim của Mĩ được sản xuất năm 1948.
[56]. The Lorax: tên một truyện viết cho thiếu nhi của Dr. Seuss xuất bản lần đầu năm 1971.
[1]. Fair Lady: Quý Cô Xinh Đẹp.
[2]. Kate chơi chữ "best man" vừa có nghĩa là phù rể, vừa có thể hiểu là anh chàng tử tế.
[3]. Sea-Tac: tên viết tắt của Sân bay Quốc tế Seattle-Tacoma nằm ở bang Washington, Mỹ.
[4]. Chú rể bế cô dâu mới cưới qua cửa là một phong tục truyền thống ở châu Âu và châu Mỹ, có nguồn gốc từ thời Roma cổ đại.
[5]. Bollinger là tên một nhãn hiệu sâm-panh nổi tiếng của Pháp, thành lập từ năm 1829.
[6]. Aspen: tên thủ phủ của bang Colorado, Hoa Kì.
[7]. Caribê: Một quần đảo nằm trải dài từ vịnh Mexico, phía bắc nước Mỹ, tới đông Trung Mỹ và phía bắc Nam Mỹ.
[8]. Nguyên văn "mile high club": một thuật ngữ ám chỉ những cá nhân hoặc nhóm người ưa quan hệ tình dục khi đang bay trên không.
[9]. Nieman Marcus là tên một công ty chuyên kinh doanh các chuỗi cửa hàng bán lẻ các mặt hàng cao cấp, hiện đã gây dựng được hơn bốn mươi cửa hàng ở trên hai mươi bang của Hoa Kỳ.
[10]. Christian chơi chữ, Ana nói "nuts" nghĩa là quả hoặc hạt sấy khô, Christian nói "nuts" trong thành ngữ "to be nuts" là say mê ai đó.
[11]. Saint-Paul-de-Vence: tên một địa danh ở vùng ven biển Alpes, miền Nam nước Pháp.
[12]. Florence D'elle: tên một nhiếp ảnh gia người Bỉ, sinh năm 1971.
[13]. Jackie Collins (sinh ngày 4/10/1937), là một nữ tiểu thuyết gia người Anh. Gần ba mươi tiểu thuyết do bà sáng tác đều nằm trong danh sách bán chạy nhất của Thời báo New York.
[14]. Nguyên văn tiếng Pháp: Oui, Monsieur.
[15]. Anthony Burgess (25/2/1917 - 22/11/1993): Nhà văn, nhà soạn nhạc kiệt xuất giai đoạn hậu chiến, người Anh.
[16]. Nguyên văn: Your love is my king, một bài hát của ban nhạc của Anh tên là Sade, chuyên về dòng nhạc Jazz, R&B, soul và rock nhẹ.
[17]. Nguyên văn: Venus de Milo, một tác phẩm điêu khắc Hy Lạp cổ đại nổi tiếng nhất, khắc hoạ nữ thần tình yêu và sắc đẹp Venus - theo tên gọi La Mã, hay còn gọi là Aphrodite theo cách của người Hi Lạp.
[18]. Blue Steel: một kiểu tạo dáng ngộ nghĩnh, khuôn mặt nhìn thẳng ống kính, đầu hơi cúi, mắt hơi trợn lên, hóp má và môi chúm lại.
[19]. Những lời lẽ trang trọng thường là lúc cô dâu và chú rể tuyên thệ trước Chúa trong hôn lễ có sự chủ trì của linh mục.
[20]. Nguyên văn: ex-dom, ám chỉ Christian trước kia từng là bạn trai của Ana, với những trò chơi tình ái kẻ thống trị-người phục tùng.
[21]. Great room: Phòng chính, rộng nhất trong căn hộ, thông với bếp, có quầy bar, có bàn ăn, có thể tiếp khách hoặc tập trung đông người.
[22]. Adrenaline: một loại hormon, do tuyến thượng thận tiết ra, có tác dụng tăng nhịp tim, co mạch, co cơ, tăng lưu lượng măn . . . ; nó được não tiết ra nhiều khi hoảng sợ, gây ra kích thích cao độ, tăng sức mạng của cơ bắp và sức chịu đựng của cơ.
[23]. FBI là viết tắt của Cục điều tra liên bang Mỹ.
[24]. The X-Files: tên loạt phim truyền hình khoa học viễn tưởng nổi tiếng của Mĩ và Canada, từng chiếu ở Việt Nam một số phần có tựa đề Hồ sơ tuyệt mật.
[25]. Các cấp độ (bases) khi yêu, liên quan đến tên gọi "baseball megaphors" - một trò chơi tình ái, cách gọi này khá phổ thông trong ngôn ngữ của Mĩ, một số thuật ngữ lấy từ môn bóng chày, ám chỉ bốn

cấp độ: Hôn hít; Cởi áo ngực; Cởi quần dưới; và mức cuối cùng: Phát bóng quyết định để ghi điểm - nghĩa là làm tình.
[26]. Fox Mulder: tên một trong hai nhân vật chính trong phim.
[27]. Joe Schmo Show là tên một chương trình truyền hình thực tế diễn hài khá nổi tiếng và thành công ở Mĩ.
[28]. Kickboxing: một môn thể thao kết hợp quyền anh và karate.
[29]. SIP: Chữ cái đầu viết tắt của Seattle Independent Publishing.
[30]. Nguyên văn: Seven shades of Sunday.
[31]. Rượu vang nho xanh của nguồn gốc từ Pháp, sau này các địa danh nổi tiếng sản xuất rượu này là Chile, New Zealand, California, Loire Valley, Bordeaux.